

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

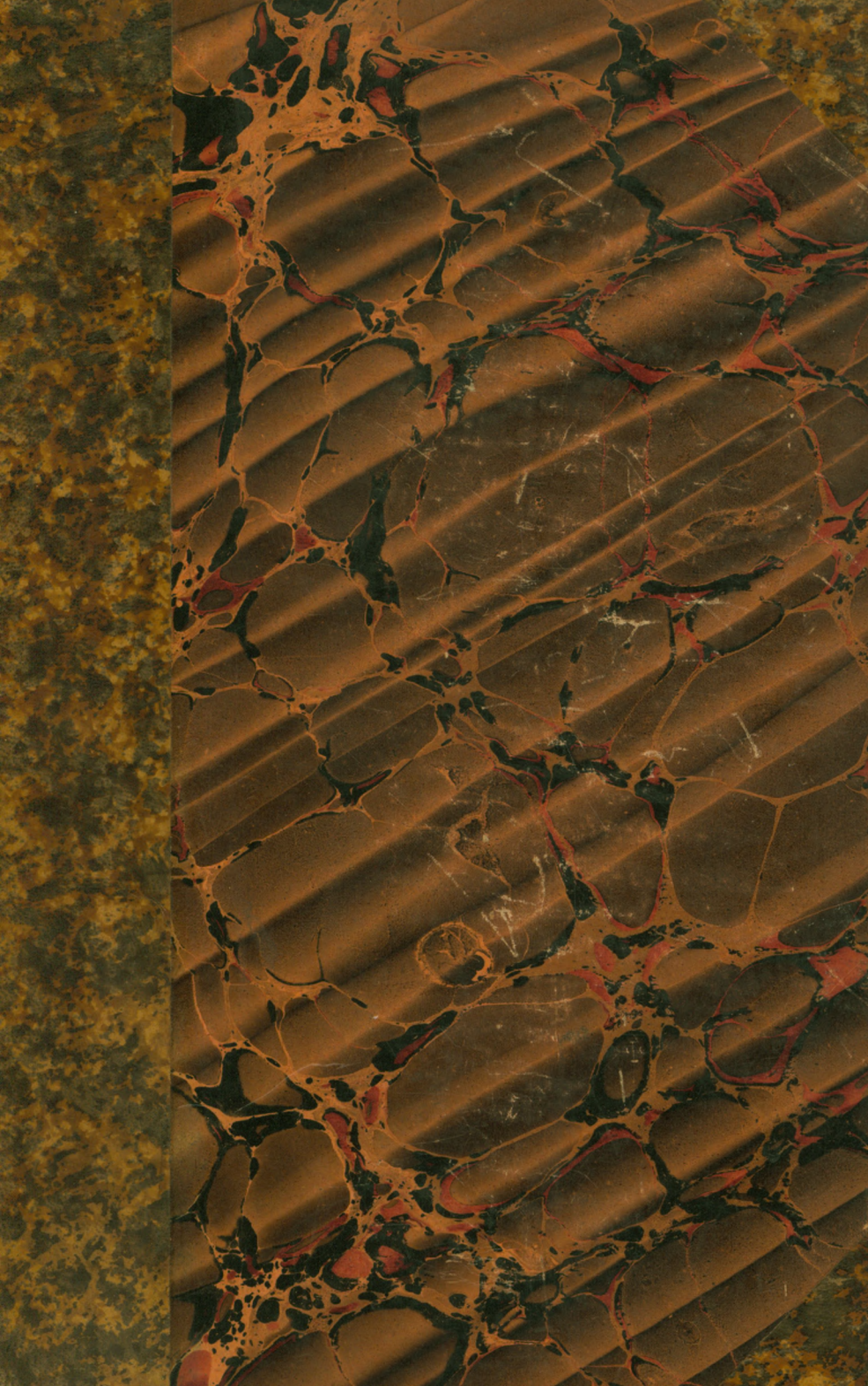
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1896.

~~~~~  
**40. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1897.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aktieselskabet Svitzers Bjerg-		Brandt, H. F., Grosserer	767
ningsentreprise	254	Bruun, Anders, Gaardejer . . .	758
Aktieselskabet de danske Kaffe-		Brun, Kriminalretsassessor . . .	601
sureogatfabrikker	829		
Andersen, Carl, Indsidder . . .	332	Cederfeld de Simonsen, Kam-	
Andersen, Lars, Indsidder . . .	332	merherre, Stamhusbesid-	
Andersen & Co., Chr. Møller,		der	259
Handelsfirma	137	Christensen, Anders, Gaardejer	420
		Christensen, Christian Niels,	
Balle, Overretssagfører, som Ku-		Karethmager	834
rator i Forpagter Ovesens		Christensen, C. P., Koholder .	361
Konkursbo	716	Christensen, J., Forpagter, hans	
Bestyrelsen for »Christian Peter		Konkursbo ved sammes Ku-	
Schøtts Legat	233	ratorer	664
Bertelsen, Johan, Gaardejer og		Christensen, L. P., Snedkerme-	
Møllejer	460	ster	275
Bigler, V. I., Grosserer	285	Christensen, Svend, Slagter . .	688
Bistrup, C. M., Konsul	253	Clausen, By- og Herredsfoged	268
Blauenfeldt, M. I., Grosserer .	559		
Blædel, Fabrikant	430	Danjelsen, Overretssagfører . . .	119
Boesen, Anna, Enke	275	Danneskiold-Samsø, Greve . . .	748
Boesen, Anna Bodil, født Koe-		Danneskiold-Samsø, Chr., Hof-	
foed, Enke	462	jægermester, Greve	796
Borup, C., Hestehandler	268	Davidson, N., Redaktør	301
Brandassurancecompagni for		Delcomyn, Fr. & A., Firma . .	730
Varer og Effekter, det kgl.		Det forenede Begravelsessel-	
oktrojerede almindelige . . 602		skab af 3 Juli 1793	213

	Pag.		Pag.
van Deurs, Forstkandidat	322	Hansen, Jørgen, Gaardejer og Sognefoged	268
Dronningborgske Landdistrikt, Bestyrelsen for samme	618	Hansen, Ludvigka, Enke	267
Enghoff, Jacob, Malermester	207	Hansen, Marcus, Gaardejer	147
Ernst, E., Handelsrejsende	820	Hansen, Niels, Husmand, fhv. Parcellist	445
Fabritius-Tengnagel, Kammerherre, Stiftamtmand	804	Hansen, P., Gaardejer	303
Ferslev, W. E., Grosserer	208	Hansen, S. Hjalmar, Grosserer	208
Firmaet: det Reitzelske Forlag	156	Hansen, Vilhelm, Kommis	491
Fjelstrup, F. A. F., Lærer	362	Havsteen, I. V., Konsul	814
Flindt, Drost & Co., Handelsfirma	254	Hede, Overretssagfører, som Kurator i Handelsfirmaet Jørgensen & Sprechelens Konkursbo	366
Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger	342, 816	Herklotz, Corn. & Co., Handelsfirma	448
Frandsen, Carl, Indsidder	332	Herklotz, John D., Handelsfirma	559
Frederiksberg Kommunalbestyrelse	598, 840	Hillerød Byraad	670
Frederiksborg Amtsraad	670	Hougaard, Frands, Gaardejer	132
Frølund, Sagfører, som Mandatarius for Holstebro Landmandsbank	152	Hullegaard, Hans Christian, Arbejdsmand	267
Fyens Stiftsøvrighed	259	Hummelgaard, Handlende	829
Generaldirektoratet for Skattevæsenet	164, 460, 782, 796	Hyllested, Jens Andersen, Gaardejer, som Formand for Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift	773
Guldborg, A. A. Inkassator	601	Ingimundarson, Teitur, Uhrmager	740
Handelsfirmaet Ewald Jensen & Co.	795	Ipsen, Karen Vilhelmine, Enke	213
Handelsfirmaet Georg C. Møllers Efterfølgere	420	Jacobsen, Chr. & Co., Firma	484
Hansdatter, Maren Kirstine, Enke efter Gaardejer Rasmus Sørensen Pommer	804	Jacobsen, Sophus, fhv. Direktør	207
Hansen, Anders, Matros	350	Jensen & Glad, Handelsfirma	515
Hansen, C. K., Firma	701	Jensen, Agnes Euphrosyne Libertas, født Colding, Kjøbmand Jensens Enke	295
Hansen, H. M., Sagfører, som Mandatarius for Mejerske Nielsine Jensen	160	Jensen, Anders, Gaardejer	267
Hansen, Holger A., Apotheker	819	Jensen, Anders Christian	172
Hansen, Johanne Margrethe	770	Jensen, E. G., Slagtermester	342, 816
		Jensen, Ewald & Co., Handelsfirma	795

Pag.	Pag.
Jensen, H. A. C., Grosserer, som Mand og Værgе for sin Hustru Ingeborg Jen- sen, født Schøtt	Livsforsikringselskabet »Whit- tington« i London
233	776
Jensen, Jens, Gaardejer	Lund, Charlotte, Taxatrice
132	574
Jensen, Johan, Værtshusholder	Lund, R., fhv. Proprietær, som Værgе for sin Hustru
799	574
Jensen, N. P., Gaardejer	Lunn, Michael, Høiesteressag- fører, som executor testa- menti i Fællesboet efter Brygger Vogelius og efter- levende Enke
652	782
Jensen, Niels Karl, Gaardejer	Lütken, Kriminalretsassessor
652	767
Jenssen, Valdemar, Sagfører	
147	
Johansen, A., Kassekontrollør, som executor testamenti i Enkefru Harboes Dødsbo	Maardt, J. G., Ingeniør
561	484
Johansen, C., Vexelmægler	Madsen, Andreas, Gaardejer
561	303
Jones, Charles Edward	Madsen, Carl, Overretssagfører
730	561
Jørgensen & Sprechelsens Kon- kursbo	Madsen, Søren, Vognmand og Møbelhandler
366	253
Jørgensen, Bessie, født Overton	Møllerup, R. I., Fabrikant
730	574
Jørgensen, C., Detailhandler	Meisner, Marie
795	119
Jørgensen, Kr. E., Prokurator, som Befuldmægtiget for Slagter Hakon Harald Fe- veile	Meyer, S. N., Handelsfirma
164	209
Jørgensen, Laurids, Redaktør	Mikkelsen, Fr., Sagfører, som Kurator i Detailhandler Larsens Konkursbo
301	137
Jørgensen, P., Avlsbruger og Værtshusholder	Mikkelsen, H., Værtshusholder, som Værgе for sin Hustru Kirstine Marie, født Nielsen
602	834
Kahl, H., Skrædder	Mini, J. A., Grosserer og Fa- brikant
773	820
Kirkerup, M., Enke	Ministeriet for Kirke- og Under- visningsvæsenet
207	721
Kjøbenhavns Havnevæsen	Mortensen, C., Skindhandler
701	209
Kriebel, Carl, Kjøbmand	Müller, Ferdinand, fhv. Forret- ningsfører
448	207
Krogh-Meyer, Proprietair	Møller, Georg C., Handelsfirma
160	420
Krohn, E., Grosserer	
598	
Larsen, Christian Valdemar, Gaardejer	Nationalbankens Filial i Aal- borg
770	309
Larsen, Hans Chr., Kudsk	Neptun, Fiskeriinteressentskab
387	350
Lautrup, E., fhv. Inspektør	Nielsen, A., Snedkermester
565	275
Lehman, R. B., Overretsproku- rator, som executor testa- menti i Enkefru Harboes Dødsbo	Nielsen, B. L. A., Grosserer
561	215
Lilballe, F. V., Postbud	Nielsen, Christen, Gaardejer
776	269
Lilledals Bjergere	Nielsen, Enevold, Husejer
785	172
	Nielsen, H., Hestehandler
	664
	Nielsen, K. C., Direktør
	76

	Pag.		Pag.
Nielsen, Mads Peter	267	Reimann, V., Vexellerer	366
Nielsen, Marius H., Sagfører, som Mandatarius for Heste- handler Frølund	683	Ravn, Nicolaj, Sagførerfuldmæg- tig	343
Nielsen, Niels, Gaardejer	350	Reitzelske Forlag	156
Nielsen, Niels Christian, Gaard- ejer	269	Rise Laane- og Sparekasse	32
Nielsen, P. J., Sagfører, som Kurator i Kjøbmand Schous Konkursbo	309	Rold-Vebbestrup Kommune	721
Olsen, Anna Christine Louise, Blikkenslagersvend Olsens fraskilte Hustru	430	Schneekloth, Fabrikant	430
Ovesen, Augusta	716	Schou, S. P. R. P., Kjøbmand, hans Konkursbo	309
Ovesen, H. E., Overretssagfører	716	Schöller, Oberst	565
Ovesen, Julie	716	Simonsen, L., Overretssagfører, som executor testamenti i Boet efter Enke E. E. Niel- sen, f. Esche, og tidligere afd. Mand	215
Pedersen, Anders, Ungkarl	152	Skifteforvalteren i Thyrsting- Vrads Herreder paa Gaard- ejer Bruuns Bos Vegne	758
Pedersen, Mads Christian, Smed	303	Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens, for Boet efter afd. Enke- fru Emilie Erdmuthe Niel- sen, f. Esche, og tidligere afd. Ægtefælle, Silke- og Klædehandler Bernt Niel- sen	76
Petersen, Skifteforvalter i Løve Herred paa Hofjægermester, Greve F. E. H. Bernstorffs Boes Vegne	716	Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens, der behandler afd. Urte- kræmmer Niensens og Hu- strus Fællesbo	491
Petersen, C. F., Mægler	445	»Skjold«, Forsikringsselskab	462
Petersen, Edgar W., Grosserer	465	Smith, Prokurator, som Kura- tor i Forpagter Ovesens Konkursbo	716
Petersen, H. R., fhv. Ølhandler	393	Steenstrup, B., Overretssag- fører	32
Petersen, N., Sagfører, som Ku- rator i Kjøbmand Schous Konkursbo	309	Stochholm, J. C., Kunsthandler	156
Phister, Fr., Overretssagfører	343	Stürup, Pedro, Konsul	819
Politidirektøren i Kjøbenhavn 601, 767	767	Sørensen, Mette Cathrine, Gaardejer Bruuns Enke	758
Poulsen, Jacob, Gasmester	268	Sørensen, Søren, Indsiddet	332
Randers Byraad	618, 799	Sørensen, Søren, Skipper	785
Repforstanderskabet i Hrafna- gils Rep	740, 814		
Rasmussen, kaldet Pommer, Johanne Margrethe	804		
Rasmussen, O., født Therkildsen, Skibsfører Rasmussens Enke	295		
Rasmussen, Vilhelmine C., Sy- jomfru	90, 362		

	Pag.		Pag.
Thestrup Sogneraad	748	Walther, C. F., Papirfabrikant-	
Thorup, V., Tømmermester . . .	840	firma	515
Torp, H. J., Prokurator, som		Wegmann & Co., J. E., Firma	559
executor testamenti i Heste-		Wilhelmsen, Chr., Handelsrej-	
handler Nielsens og Hu-		sende	465
strus Dødsbo	361	Wilhelmsen, Gunhilde Char-	
Tvede, Skifteforvalter	309	lotte Margrethe, f. Just . .	465
Tvedemand, Jens, Gaardejer .	303	Willadsen, Proprietær	350
Udflytternes Brandforsikrings-		Winther, Kriminalretsassessor	767
forening for rørlig Ejen-		Wulff, P. W., Kjøbmand	303
dom i Sjællands Stift . . .	773	Wulff, Wm. L., Boghandler . .	285
Udvalget for Fattigvæsenssager		Østberg, Joh., Øhandler	393
i Hjørring	387		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aagesen, Thorvald	69	Bentsen, Brunette Alexandra .	222
Alstrup, Frederik Vilhelm . . .	687	Breuning, Alexander Ferdinand	40
Andersen, født Paaske, Anna		Broe, Julius Carl	60
Rudolphine	146	Bruselius, Jens Peter	443
Andersen, Anton Lauritz The-		Bruun, Harald Albert	113
odor	714	Carlsson, Frenne Otto	779
Andersen, Johan	452	Christensen, Carl Frederik . . .	659
Andersen, Johannes Julius . . .	10	Christensen, Carl Rudolph . . .	67, 579
Andersen, Juliane Margrethe .	678	Christensen, Mortensens Hu-	
Andersen, Knud Erik	820	stru, Caroline Marie	735
Andersen, Lars	230	Christensen, Jens Tolsgaard . .	70
Andersen, Lars Peter	292	Christensen, kaldet Therkild-	
Andersen, Maren Sophie Marie	92	sen, Martinus	251
Andersen, Niels Johannes Mar-		Christensen, Niels	486
tinus Severin Anders	742	Christensen, Niels Mølholm Ma-	
Andersen, Peter Carl Christian	820	rius	477
Andersen, Rasmus	679	Christensen, Sophus Vilhelm	
Andersen, Rasmus Peder	50	Julius	199
Andersson Per	53, 300	Christensen, Vilhelm Cornelius	325
Andreasen, Thomas Andreas .	22	Christiansen, Peder	844
Arnoldi, Bagers Enke, Olga		Cummings, Robert	412
Marie Louise	745		
Bang, Frederik Jacob Andreas	407	Daughjerg, Magnus Larsen . .	80

	Pag.		Pag.
Eilersen, Alexandra	45	Henriksen, Valdemar	585
Eriksen, Thuesens Hustru, Ane Marie	236	Heuer eller Höyer, Lauritz Emil	86
Feldborg, Magnus, ogsaa kaldet Magnus Laursen Daugbjerg	80	Holm, Christian Andreas	473
Fester, Jørgen Klausen	495	Højland, Peter Frederik	26
Frandsen, Hans Peter	695	Jacobsen, Carl Christian	230
Frederiksen, Hans Christian . .	547	Jacobsen, Sidsel Marie Blæsbjerg	17
Frisch, Carl August	423	Jensen, Anton Marinus	500
Funder, Knud Christian Jens Peter Johan	539	Jensen, Erik	230
Gabs, Carl Christian Nielsen .	577	Jensen, Hans Simonsen	242
Givskov, Erik Valdemar	8	Jensen, Jacob Peder	101
Hansen, August Julius Christian	538	Jensen, med Tilnavn Skodborg, Jens	711
Hansen, Axel August	729	Jensen, Jens Christian	316
Hansen, Christen	466	Jensen, Johan Marinus	570
Hansen, Christen	610	Jensen, Johannes Herman	605
Hansen, Christian	791	Jensen, Jørgen Hansen	634
Hansen, Christian	189	Jensen, Lars Christian	286
Hansen, Frederik Christian . .	340	Jensen, Marie Amalie, Christiansens Enke	363
Hansen, Hans Christian	87	Jensen, Niels	590
Hansen, Jakob Harald	289	Jensen, Niels Michael	108
Hansen, Jens Peter	372	Jensen, Ole	435
Hansen, Julius Peter	53, 300	Jensen, Peter	313
Hansen, Lars	613	Jensen, Rasmus Peter	756
Hansen, Lars Peder	810	Jensen, Andersens Hustru, Sara Marie	166
Hansen, Mads	425	Jeppesen, Jens	43
Hansen, Niels	442	Jepsen, Andreas	197
Hansen, Niels Christian	656	Jochumsen, Bolette Hansine Kirstine, f. Hansen	326
Hansen, Niels Rounborg	753	Johannesen, Mads	34
Hansen, Nielsine	649	Johansen, Hans	649
Hansen, Peder	46	Johansen, Johan Rudolph Emil	427
Hansen, Peter	262	Juliussen, Christian Johan	690, 692
Hansen, Rasmus	168	Jung, Jacob	126
Hansen, Søren	415	Jørgensen, Christian Albret . .	205
Hansen, Søren	824	Jørgensen, Hans	1
Hansson, Niels	230	Jørgensen, Jørgen	435
Hansson, Niels	779	Jørgensen, Jørgen Nielsen . . .	725
Hasberg, Emmanuel Theodor .	615	Jørgensen, Niels Christian . . .	150
Heckscher, Rudolph Christian Joachim	504	Kehn, Poul Reinholdt Carl . . .	389

	Pag.		Pag.
Kirchheiner, Georg Holger		Nielsen, født Svendsdotter, Amalia	456
Waage	102	Nielsen, kaldet Konge, Anders	249
Kjeldsdatter, Petterssons Enke,		Nielsen, Andreas Hansen	640
Marie	143	Nielsen, født Larsen, Ane Marie	237
Kjøller, Jørgen Hansen	365	Nielsen, August Julius Harald	693
Klevin, Bertholdt Frederik Chri-		Nielsen, Carl Niels Peter	63
stian	731	Nielsen, Ferdinand	727
Konge, Hans Pedersen	251	Nielsen, Frederik Oscar Adolph	201
		Nielsen, Fritz Vilhelm	406
		Nielsen, Jens	2
Larsen, Christian	440	Nielsen, Karl Christian	456
Larsen, Christian	762	Nielsen, Lars	5
Larsen, Kristen	38	Nielsen, Ludvig	246
Larsen, Laurids Herman	377	Nielsen, Niels	497
Larsen, Ludvig	637	Nielsen, Niels Christian	217
Larsen, Niels	651	Nielsen, Niels Sønnichsen	428
Larsen, Peter	415	Nielsen, Otto	556
Larsen, Søren Peter	637	Nielsen, Rasmus	723
Lauridsen, Søren	632	Nielsen, Valdemar	379
Lauritzen, Carl Julius Anton.	762	Nissen, Gravers Laurits	644
Levin, Herman Salomon	94	Nordstrøm, Albert Constantin	397
Lycke, Theodor	109		
		Olsen, Clara Frederikke Nathalie	622
		Olsen, Jens	41
Madsen, Hans	402	Olsen, Ludvig Herman Peter	53, 300
Madsen, Jens Jørgen	500	Olesen, Ole Peter	481
Madsen, Larsine	554	Ordahl, Erik Christian	733
Magnussen, Jens Gustav Fre-		Ottosen, Jens Peter	283
derik	100		
Marquardsen, Frants Georg		Pedersen, kaldet Søllegaard,	
Theodor	170	Adolph Christian	281
Martensen, Leonhardt Martin		Pedersen, født Larsen, Ane	
Sofus	451	Kirstine	237
Mathiesen, Adolf	251	Pedersen, Christen Ludvig ...	237
Mathiesen, Peter Rasmus ...	292	Pedersen, Christian Moeslund	454
Mende, Christian Vilhelm ...	642	Pedersen, Hans	141
Meyer, Villiam Frederik Emanuel	323	Pedersen, Hans Peter	61
Moe, Carl Julius	466	Pedersen, Jens	274
Mortensen, Christian	116	Pedersen, Jens	407
Mortensen, Peter Christoffer ..	735	Pedersen, Jensine Kirstine ...	343
Mouritzen, Just Thuesen	56	Pedersen, Lars	551
Munck, Christian Mogensen ..	487	Pedersen, Morten	547
Müller, Ottokar Leopold Rudolph	808	Pedersen, Niels	632
Møller, Lauritz Pentz	746	Pedersen, Peder Lynge	661
Møller, Nicolay Ditlev Amund	506		

	Pag		Pag.
Pedersen, Peter Christian Adolph	530	skilte Hustru, Alba Christiane Magdalene Frederikke Marie Mathilde	8
Petersen, Agnes Anna Vilhelmine	385	Schøndorff, Mathias	178
Petersen, Mads Christian Frederik	698	Severinsen, Jens Peder	439
Petersen, Valdemar Erhardt	355	Simonsen, Magnus Bernhardt	581
Petersen, Vilhelm Christoffer	224	Sjølin, Kirstina Månsson	358
Rasmussen, Adolf	533	Spliid, Oscar Alfred	544
Rasmussen, Iversens Hustru, Ane Petrea	499	Steenholm, Carl Vilhelm Oscar	581
Rasmussen, Frederik	493	Svensson, Johan	314
Rasmussen, Hans	83	Sørensen, Adelhard Thorvald William Dauphin	228
Rasmussen, Kristian	435	Sørensen, Christen	542
Rasmussen, Rasmus	237	Sørensen, Ida Caroline	89
Rosengreen, Oluf Edvard Alexander	264	Sørensen, Jens	251
Rützow, Frederik	746	Sørensen, Louise Johanne Marie	257
Rønne, Herman Oluf	646	Thorstensen, Vilhelm	812
Sacht, Carl Gustav	144	Thylstrup, Johan Harald	251
Schwer, Ernst Heinrich Friederich	404	Verwohlt, Adolph	611
Schmidt, August Petersen	38	Wahlers, Carl Christian	667
Schøller, Steen Møllers fra		Wichmann, Julius	30

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Fogedforretning.
Akkord.	Forbrydelser i Embedsforhold.
Angivelse (falsk).	Forbud.
Apothekere.	Forsøg.
Appel.	Frihedskrænkelse.
Arrest (Varetægts-).	Fuldmagt.
Arv.	Gjentagelse.
Assuranceforhold.	Gjæld.
Assurancesvig.	Handel
Auktion.	Helligdagsloven (Overtrædelse af).
Barnefødsel (uforsvarlig Omgang med sin).	Hittegods.
Bedrageri.	Hjemvisning.
Betaling.	Hæleri.
Betleri.	Hærværk.
Bjergningsvæsen.	Hævd.
Brandstiftelse.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Brugsforhold.	Interessentskab.
Drab m. m. (Stfl.s Cap. 17).	Island.
Ed.	Kirker.
Eftertryk.	Kjendelse.
Ejendomsret.	Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ord- ning.)
Entreprise.	Kompetence.
Erstatning.	Konkurs.
Falsk.	Kontrakt.
Fiskeri.	

Kvaksalveri.	Skifte.
Kvittering.	Skolevæsen.
Legat.	Skovvæsen
Leje.	Sprængstoffer.
Likvidationsret.	Stadfæstelsesdom.
Løsgænger.	Statsforbrydelse.
Meddelagtighed.	Straf.
Medicinalvæsen.	Strafferetsforhold i Almindelighed.
Medikamenthandel.	Sædeligheden (Forbrydelser imod).
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	Testamente.
Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den offentlige).	Tilregnelighed.
Næringsbrug.	Tyendeforhold.
Nødværge.	Tyveri.
Paasejling.	Udeblivelsesdomme.
Pant.	Udpantning.
Polititilhold.	Underholdsbidrag.
Politivedtægt.	Uskiftet Bo.
Processuelle Forhold i Almindelighed.	Vandløb.
Præmieobligationer.	Vandrebog.
Præskription.	Vareforfalskning.
Rettens Pleje.	Varemærker.
Røveri og Trusler.	Veje.
Servitut.	Vestindien.
Skatter og Afgifter.	Vold.
	Væddemaal.
	Ægteskab.
	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

	Pag.
Afvisning.	
En Sag angaaende Overtrædelse af et i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 2 meddelt Tilhold afvist, da den idømte Straf ikke naaede summa appellabilis, og Sagen alene var indanket efter Tiltaltes Begjæring.....	38
I et Tilfælde, hvor en i et Executorbo af Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission afsagt Decision i en i Boet opstaaet Disput var indstævnet for Høiesteret saaledes, at Stævningen tillige var udtagen mod nævnte Skiftekommission paa Boets Vegne, Sagen forsaavidt afvist, da Boet ikke var under Behandling af Skiftekommissionen...	76
En til Paaanke af en privat Politiretsdom efter Forløbet af den i Forordning 15 Januar 1817 § 1, jfr. Lov 11 April 1890 § 7, fastsatte 4 Ugers Frist udtagen Høiesteretsstævning afvist	90
En Tyendesag afvist fra Høiesteret paa Grund af manglende Summa	160
I et Tilfælde, hvor Domhaveren i en Sag, som oprindelig havde drejet sig om hans Ret til at tiltræde Besiddelsen af en Ejendom, Erstatning for Afsavn efter uvillige Mænds Skjøn samt Indbetaling til ham af Forskjellen mellem det fulde ved Auktion over nogle Dyr budte Beløb og den ham udbetalte Deel af samme, havde appelleret Sagen til Høiesteret alene for at faa de sidstnævnte 2 Spørgsmaal paa-kjendt, Sagen afvist ex officio, idet der, da Appellanten ikke havde meddelt Oplysninger, hvoraf det kunde fremgaa, til hvilket Beløb det Tab ved Afsavnet, han maatte	

	Pag.
have lidt, kunde anslaaes, efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger manglede tilstrækkelig Grund til at gaa ud fra, at Erstatningen for Afsavnet enten alene eller i Forbindelse med den ovennævnte Difference vilde naa op til den for Høiesteret fastsatte summa appellabilis.....	172
En til Høiesteret indanket Sag betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en executor testamenti havde været berettiget til at afkræve en Arving, der til Brug under nogle af ham i Boet rejste Disputer havde begjært Udskrifter af Skifteprotokollen, den i Loven fastsatte Betaling for saadanne Udskrifter af 75 Øre pr. Ark + 30 Øre i Stempel, afvist ex officio, da det efter det Foreliggende var ganske uantageligt, at denne Udgift for Appellanten skulde endog blot tilnærmelsesvis naa op til den for Appel til Høiesteret foreskrevne summa, og den Omstændighed, at Appellanten tillige havde nedlagt Paastand om Ikjendelse af forskellige Mulkter, ikke kunde komme i Betragtning ved Bedømmelsen af, om Sagen havde fornøden summa.....	215
En Høiesteretsstævning afvist, da Appellanten ikke havde irettelagt den af ham udtagne Stævning, og der saaledes manglede Bevis for, at den var forkyndt for Indstævnte, som ikke havde givet Møde.....	342
En Høiesteretsstævning til Forandring af den indankede Dom afvist, da en i forrige Instans irettelagt Vidneakt ikke var fremlagt i Høiesteret, hvor Indstævnte ikke var mødt....	361
En Høiesteretsstævning i en Ordenssag afvist, da den ikke i Medfør af Lovens 1—4—28 var forkyndt for de Indstævnte, som vare udeblevne, saa tidligt, at det dem i Henhold til Loven om processuelle Frister af 11 April 1890 § 1 tilkommende Varsel udløb inden Høiesteretsaarets Begyndelse. Udtalt, at Afvisningen forøvrigt ogsaa maatte blive en Følge af, at det ikke for Høiesteret var oplyst, at de for Hovedvederparten i England skete Forkyndelser af Stævningen vare foregaaede paa den dér foreskrevne Maade, saaledes som fornævnte Lovs § 3 fordrer	730
En af det Offentlige indanket Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af en Politivedtægt og en i Forbindelse hermed staaende Erstatningsbestemmelse, idet den Straf, der vilde kunne idømmes for Overtrædelsen af Vedtægten, ikke vilde udgjøre summa appellabilis	824
Akkord.	
Se under »Konkurs«	309

Angivelse (falsk).

En Forbedringshusfange, der mod bedre Vidende til Inspektøren for Straffeanstalten havde anmeldt, at en anden Fange havde gjort sig skyldig i Tyveri, anseet i Medfør af Straffelovens § 65, jfr. Lov af 3 December 1850 § 2, efter Straffelovens § 225	94
En Tiltalt, som i en Anmeldelse til en Politimester var fremkommet med en Sigtelse mod en Møller for ved sin Broder at have afkrævet Tiltalte Betaling for nogle Varer, som Tiltalte paastod, at han ifølge en Paategning, der af Mølleren var tilført den mellem dem førte Kontrabog, allerede havde betalt, hvorhos Tiltalte i Forbindelse hermed sigtede Mølleren for senere, efter gennem Broderen at være kommen i Besiddelse af Bogen, at have udrevet det Blad, hvorpaa Kvitteringspaategningen havde været paaført og i Stedet derfor tilført Bogen en anden Paategning, der ikke indeholdt nogen Kvittering, — anseet efter Strfl.s § 225. idet det antoges bevist, at der ikke fra Mølleren Side var foretaget nogen Forandring med Hensyn til den oprindelige Paategning, og at denne ikke havde indeholdt nogen Kvittering, hvorhos Tiltaltes Forklaring om at have opfattet Paategningen paa denne Maade efter det Foreliggende fandtes at maatte forkastes.....	178
En Husmands Hustru, som for Øvrigheden havde indgivet Klagemaal over, at en Sogneraadsformand ved forskjellige Lejligheder havde gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelser imod hende, hvilket Klagemaal for de fleste Tilfældes Vedkommende maatte ansees for aabenbart urigtigt, anseet efter Straffelovens § 225.....	326

Apothekere.

Se under »Medicinalvæsen«	506

Appel.

Se under »Ed«.....	445

Arrest (Varetægts-)

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest (efter Lov af 5 April 1888).	
En Erstatning af 1000 Kr. tillagt en Grosserer, der havde været arresteret i tre Uger som sigtet for Falsk og Overtrædelse af Strfl.s § 185, men maatte antages uskyldig i disse Forbrydelser.....	767

En Erstatning, henholdsvis af 800 Kr. og af 400 Kr., tillagt en Gaardejerske og dennes Moder, som under et Brandforhør havde været belagt med Varetægtsarrest respektive i 55 og i 101 Dage som mistænkte, Førstnævnte for forsættelig at have stukket Ild paa sin Gaard og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri, idet de Paagjældende efter de foreliggende Oplysninger maatte antages at være uskyldige i disse Forbrydelser

Pag.

804

Arv.

En Bestemmelse i tvende Codiciller, der vare oprettede af en i uskiftet Bo hensiddende Enke, gaaende ud paa, at et Beløb skulde betragtes som Forskud paa Arv og afkortes vedkommende Arving baade i Fædrene- og Mødrenearv, antaget at have Hjemmel i Arvelovgivningens

76

Assurancesforhold.

En efter en i et Forsikringselskab mod Død ved Ulykke fælde forsikret Mand, der en Vinteraften mellem Kl. 11 og 12 var bleven funden paa en Jernbanelinie dræbt som Følge af Overkjørsel, og om hvem det var givet, at han havde lidt af Melankoli, kjendt berettiget til at erholde Forsikringssummen udbetalt, idet der efter de fremkomne Oplysninger manglede Grund til at antage, at Afdøde — som af Selskabet gjort gjældende — havde taget sig selv af Dage, og de foreliggende Kjensgjerninger heller ikke gave tilstrækkelig Føje til at statuere, at hans Død maatte tilskrives grov Uagtsomhed fra hans Side

462

En af et Assuranceselskab nedlagt Paastand om Fritagelse for at udrede en Brandskadeerstatning, støttet paa, at den Forsikredes Ret til Erstatning ifølge Forsikringsvilkårene bortfaldt, naar han svingagtig opgav sit Tab højere, end det i Virkeligheden var, forkastet, da der ikke fra Selskabet Side var ført Bevis for, at den Forsikrede havde gjort sig skyldig i et saadant Forhold. Den den Forsikrede tilkommende Erstatning fastsat af Høiesteret til et bestemt Beløb, medens Overretten havde henvist Erstatningens Fastsættelse indenfor et angivet Maximumbeløb til den Forsikredes Ed. Da Forsikringsvilkårene indeholdt den Bestemmelse, at Erstatningen skulde udbetales snarest muligt og senest 3 Maaneder efter, at Skaden var bevist, tilkjendtes der den Forsikrede Renter først fra det Tidspunkt, Skadens Størrelse under Sagen ansaaes bevist, idet den Selskabet

	Pag.
tilkommende yderligere Henstand af 3 Maaneder var frafalden	602
Antaget, at en Gaardejer, som havde forsikret den til Gaarden hørende Besætning og Inventarium og betalt Præmien for det løbende Forsikringsaar, maatte ved Ejendommens Salg, ved hvilken Lejlighed han ikke udmeldte sig af Foreningen, være berettiget til, da Lovene for Forsikrings-selskabet intet indeholdt herimod, at overdrage Kjøberen den ham tilkommende Ret til den eventuelle Branderstating for den sammen med Gaarden solgte, til denne hørende Besætning og Inventarium, der forblev ved den, og at Forsikringsforeningen derfor, da saadan Overdragelse maatte antages at have fundet Sted, maatte være pligtig at tilsvare Kjøberen den paa de nævnte Gjenstande ved Gaardens Brand i Forsikringsaaet forårsagede Skade	773
Et engelsk Livsforsikringsselskab, hos hvilket en herboende Mand havde tegnet en Livsforsikring, efter Indholdet af den af samme udfærdigede Police anseet skyldig i Misligholdelse af Forsikringskontrakten dels ved at inddrage dets Generalagentur for Danmark, dels ved en stedfunden Overdragelse af Selskabets Forretning til et andet Selskab, der skulde overtage dets Forpligtelser. Da den den Forsikrede herefter tilkommende Ret til Erstatning ikke kunde anses fortabt, fordi Vedkommende havde undladt at foretage noget overfor Selskabet forinden Sags Anlæg, og da den af Selskabet ved Kontraktsbrudet paadragne Forpligtelse til at yde Erstatning ikke kunde indskrænkes til den Værdi, hvortil Policen vilde kunne beregnes i Tilfælde af den Forsikredes frivillige Udtræden, toges den Forsikredes Paastand om at erholde de af ham erlagte Præmier tilbage, hvilket var det mindste, der kunde tilkomme ham, tilfølgende	776

Assurancesvig.

En for Assurancesvig tiltalt Person frifunden. idet det uanset hans derom afgivne Tilstaaelse, som han imidlertid senere under et Reassumtionsforhør havde tilbagekaldt, fandtes betænkeligt at statuere, at Tiltalte havde handlet i svigagtig Hensigt ved paa den ham af Brandforsikringsselskabet afkrævede specificerede Fortegnelse over de ved Branden tilstedeværende Gjenstande og disses Værdi at have opført tvende Poster med større Beløb, end der ved Taxationsforretningen tilkjendtes ham.....	70
En herfor Tiltalt frifundet, idet det fandtes betænkeligt at	

	Pag.
statuere, at han, da han fremkom med sine Opgivelser om Kvantiteten af det for ham brændte Hø og Halm, havde været sig Urigtigheden af disse bevidst	178
En herfor tiltalt Person frifunden, idet der, om det end maatte anses godtgjort, at hans Opgivende om, hvor stort et Kvantum Hø der var brændt ved en et Hømagasin overgaaet Ildsvaade, var urigtig, dog fandtes Betænkkelighed ved at forkaste hans Forklaring om virkelig at have troet paa, at Magasinet havde indeholdt det af ham opgivne Kvantum	634

Auktion.

Statueret, at der efter Analogien af den i Auktionsloven af 9 April 1891 § 25 indeholdte Bestemmelse om Auktionsvilkaarene ved Tvangssalg af faste Ejendomme og efter Forholdets Natur maa tilkomme Auktionsforvalteren ved en tvungen Løsøreauktion Myndighed til ex officio at skjønne over, hvorvidt Konditionerne enkelte Bestemmelser ere lovlige og forsvarlige, og at det paa Grund af Auktionens Karakter som Tvangsauktion i saa Henseende maa være uden Betydning, at samtlige Bestemmelser ere tiltraadte af Rekviritus. Som Følge heraf fandtes en Auktionsforvalter at have været berettiget til at nægte Fremme af en begjært Tvangsauktion over Løsøre, hvis Konditioner indeholdt forskellige usædvanlige og trykkende Vilkaar. Udtalt, at der ikke ved et Forbehold i Konditionerne kan fratages Kjøberne de i Konkurslovens § 160 ommeldte Begunstigelser, samt at § 6 i Auktionsloven ikke er til Hinder for, at Rekvirenten selv overtager Inkassationen	147
En af en Arving i et Bo, som behandlede af executores testamenti, fremsat Protest imod Fremme af en af Executorerne rekvireret Auktion over nogle Boet tilhørende Panteobligationer, blandt andre Grunde fordi disse ikke forinden havde været vurderede, forkastet, eftersom en saadan Vurderingsforretning ikke efter Lovgivningen er en nødvendig Betingelse for Auktions Afholdelse. Særskilt Appel af Auktionsrettens Kjendelse i fornævnte Anledning nægtet ifølge Frd. 17 Maj 1690. Rekvirenten af Auktionen — en Overretsprokurator — anset beføjet til i sit personlige Forfald at lade sin Fuldmægtig møde for sig under Auktionen, idet den Omstændighed, at det ifølge Konditionerne paahvilede ham at afgjøre, om den af Kjøberne stillede Sikkerhed var betryggende, ikke kunde være til Hinder herfor. En paa Auktionen højstbydende Arvings Paastand om, at det af ham	

	Pag.
gjorte Bud med Urette var forkastet paa Grund af Utilstrækkeligheden af den af ham tilbudte Sikkerhed, ikke tagen til Følge allerede af den Grund, at efter Konditionerne skulde enhver Bydende stille saadan Sikkerhed for sit Bud, som Executor fandt betryggende	561
Barnefødsel (uforsvarlig Omgang med sin).	
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer mod sin Benægtelse anset overbevist om at have født i Dølgemaal, idet Bevis antoges tilvejebragt for, at et paa en Kirkegaard fundet Lig af et Barn, der i alt Fald nærmede sig Fuldbaarenhed, hidrørte fra hendes nævnte Fødsel, hvorfor Tiltalte ikke, som af hende gjort gjældende, ved nævnte Lejlighed kunde antages alene at have aborteret	343
Bedrageri.	
En Tiltalt, som efter Forkyndelsen af en ham overgaaet Dom, af Hensyn til den Exekution, som han herefter befrygtede, havde ved Hjælp af Penge, som han erholdt hos 2 Slægtninge, indløst en ham tilhørende Panteobligation, der var givet en anden Kreditor i Haandpant, og derefter transporteret Obligationen til sin Datter, hvorved Tiltalte tilsigtede dels at yde de nævnte Slægtninge Sikkerhed for deres Tilgodehavende, dels at fyldestgjøre Datteren for et Beløb, han skyldte hende, frifunden under den mod ham for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 168 anlagte Sag, idet Stiftelsen af den paagjældende Sikkerhedsret for de 2 Slægtninge ikke paa det paagjældende Tidspunkt krænkede nogen Andens bedre Ret, og der efter de foreliggende Oplysninger manglede Føje til at statuere, at Overdragelsen til Datteren af Obligationens Restbeløb kun var sket pro forma, og Tiltalte i hvert Fald ikke under Exekutionsforretningen havde lagt Dølgemaal paa, at han havde ejet Obligationen	22
En Kjøbmand paa Landet, der var sat under Tiltale for paa en Tid, da han maatte forudse sin forestaaende Fallit, at have optaget nye Forstrækninger og begunstiget enkelte Kreditorer, frifunden	102
En Tiltalt, som havde slagtet og fortæret en Gris, hvori der var gjort Udlæg, frifunden, idet der ikke fandtes Føje til at forkaste hans Forklaring om at have forstaaet nogle Udtalelser fra vedkommende Sagfører som indeholdende Tiltaldelse hertil	487
En Bager, hvis Bo var kommet under Konkursbehandling,	

	Pag.
og som kortere Tid forinden dels havde udstedt en Panteobligation til en Broder for ældre Gjæld, dels realiseret nogle Løsøreffekter for med Købesummen at dække forfalden Gjæld, frifunden under den mod ham for Overtrædelse af Strfls. § 261 anlagte Sag, da det efter de foreliggende Oplysninger trods hans Erkjendelse heraf fandtes betænkeligt at antage, at han, da de paagjældende Dispositioner fandtSted, maatte forudse sin forestaaende Fallit.	742
Efter Omstændighederne ikke antaget, at en Bestyrer af et Teglværk havde handlet svigagtigt ved at fratræde dette uden at betale Ejeren det denne i Anledning af Bestyrelsen skyldige Beløb og samtidig levere ham en urigtig Opgjørelse over deres Mellemværende, om hvilket han efter det Foreliggende kunde have gjort sig en fejlagtig Forestilling	753
En Tiltalt, som havde forskaffet sig et Sæt Tøj udleveret paa Kredit uden Hensigt til at betale det, anseet efter Strfls § 251	2
En Tiltalt, der uden Betalingshensigt dels havde skaffet sig et Uhr udleveret paa Kredit, dels forskaffet sig Laan, anseet efter Strfls § 251	40
Strfls § 251 bragt til Anvendelse overfor en Person, som efter at have betalt en Regnings Paalydende senere krævede og erholdt Beløbet tilbagebetalt af den, som paa Kreditors Vegne havde modtaget det, idet han, ved at forevise en af Kreditor indført Paategning i den mellem dem førte Kontrabog, svigagtig foregav, at Paategningen indeholdt en Kvittering for, at Beløbet allerede var betalt.	178
En Tiltalt anseet efter Strfls § 251 for i en Boutik at have forskaffet sig nogle Varer udleverede paa Kredit uden Hensigt til at betale dem	379
En Tiltalt, som ved at udgive sig for en anden Person i en Boutik erholdt Varer udleverede paa Kredit uden Hensigt at ville betale dem, anseet efter Strfls § 251	425
Strfls § 251 — ikke Falskparagrafferne — anvendt paa en Tiltalt, der paa forskjellig Maade havde forfalsket de ham ved Totalisatorspil udleverede Bons og derved forskaffet sig udbetalt Beløb, der ikke tilkom ham	808
En Tiltalt, som under en Retssag, hvor han sagsøgies til at indfri Restgjælden af en Obligation, havde imod bedre Vidende fremsat urigtige Opgivender om en stedfunden Betaling og Eftergivelse, anseet efter Analogien af Strfls § 252	168
En Mandsperson, som, efter at være traadt i Forhold til et Fruentimmer, under Foregivende af at ville gifte sig med	

hende havde dels svingagtig hævet et større Beløb paa en Sparekassebog, end hun havde givet ham Tilladelse til, dels hemmeligt hævet og forbrugt en Gevinst, som var falden paa en hende tilhørende Klasselotteriseddel, som Tiltalte sad inde med, anseet efter Strfl.s § 253	43
En Gaardejer, som ved en Mageskiftehandel var bleven Ejer af en fast Ejendom saaledes, at han skulde overtage den i Ejendommen til en Kreditforening indestaaende Gjæld, for hvilken Foreningen havde Pant tillige i den til Ejendommen hørende Besætning m. m., men som ikke til Kreditforeningen havde udstedt ny Obligation, anseet efter Strfl.s § 253 og Konkursl.s § 168, jfr. Strfl.s § 260, for til egen Fordel at have disponeret over en Del af Besætningen, deriblandt ogsaa nogle af ham selv til Ejendommen medbragte Kreaturer	56
En fhv. Formand for Desinfektionsanstalten her i Staden, som i sin nævnte Stilling havde forskaffet sig ulovlig Fordel ved i tvende Opgjørelser til Sundhedskommissionen mod bedre Vidende at have opført nogle af ham antagne Extraarbejderenes Tilgodehavende med for store Beløb og efter Modtagelsen udbetalt de vedkommende Arbejdere det dem i Virkeligheden tilkommende Beløb og selv beholdt det Overskydende, anseet efter Strfl.s § 253 smh. med § 144, jvfr. 141. Tiltaltes Forhold ved at have ladet de paagældende Arbejdere meddele Kvittering in blanco paa det Stykke Papir, som han senere benyttede til Udarbejdelsen af de nævnte urigtige Opgjørelser, ikke antaget at kunne henføres under Strfl.s § 273	201
En Tiltaltes senere Tilegnelse af en i god Tro modtagen Pengeforsendelse, som var bestemt til en anden af samme Navn, straffet efter Strfl.s § 248, ikke (som af Overretten gjort) efter Analogien af § 253	725
Straf efter § 253 endvidere ikjendt.....	481, 590, 756, 820
Tvende Tiltalte for Bedrageri udøvet i Keglespil ansete efter Strfl.s § 255	230
En Tiltalt anseet efter Strfl. § 256, jfr. § 253, for at have slagtet og fortæret nogle Ænder og Høns, hvori der var gjort Udlæg.....	487
En Tiltalt, som havde afhændet to Grise, hvori der var gjort Udlæg, fordi han ikke længere kunde fodre dem, uagtet det stod ham klart, at Kreditor da ikke kunde faa fuld Dækning for sin Fordring, hvad Kreditor ej heller fik, idet to af Tiltalte i deres Sted anskaffede Grise udbragtes til be-	

	Pag,
tydelig mindre end de bortsolgte, anseet efter Strfl.s § 256, jfr. § 253.....	711
En Pige, som under det urigtige Anbringende, at hun havde lagt de Penge, hun skulde betale for nogle af hende i en Boutik købte Varer, paa den Disk, ved hvilken Kasserersken sad, havde forsøgt at faa Varerne udleverede, anseet efter Strfl.s § 257.....	17
En Tiltalt, som under urigtigt Foregivende af, at Tiltaltes Identitet derved alene skulde bevidnes, havde forledt en Person til at sætte sit Navn bag paa en Vexel som Endossent, anseet efter Strfl.s § 257, idet hans Forklaring om, at det ikke havde været hans Hensigt herved at tilføje denne et Tab, idet han havde haabet selv at blive i Stand til at indfri Vexlen, hvilket han dog ikke blev, hvorimod den Anden maatte indfri den, ikke fandtes at kunne forkastes.	50
En Tiltalt, der efter at have givet en Anden Transport paa en Tiltalte hos en Trediemand tilkommende Fordring paa 85 Kr. 40 Øre havde til egen Fordel hævet og forbrugt det borttransporterede Beløb, idet han dog bagefter tilbød Vedkommende 50 Kr. kontant samt at kvittere en ham hos denne tilkommende Modfordring, anseet efter Strfl.s § 257.	443
En Slagter, der ved Salg af noget Flæsk paa Kjøberens Forespørgsel, om det var Orneflæsk, havde mod bedre Vidende benægtet dette og udgivet det for Flæsk af en Gris, der havde faaet et Hold Grise, anseet efter Strfl.s § 257.....	452
En Person, som ved Agenter havde hvervet Medlemmer til et af ham oprettet Lotteriselskab, anseet, foruden for Overtrædelse af § 3 i Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869, tillige efter Strfl.s § 257, idet de Vedtægter, som vare paatrykte de til Medlemmerne udleverede Medlemsbeviser, fandtes at være affattede paa en Maade, der var beregnet paa at føre Folk bag Lyset navnlig med Hensyn til Størrelsen af det Overskud, som skulde tilfalde Tiltalte som Honorar, og med Hensyn til Misforholdet mellem Medlemsbidraget og den ved samme opnaaede Spillechance.....	646
En for Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, aktioneret Person anseet efter Straffelovens § 257 med Hensyn til, at han under en Arrestforretning for en Fordring, som han iøvrigt senere afgjorde, havde skjult et kontant Beløb i den Hensigt at anvende dette til Dækning af anden Gjæld.....	711
En Person, der under Navnet »den elektromotoriske Sygdomsdræber og Nerveberoliger« havde forhandlet nogle af ham forarbejdede Indretninger af Pap, som han under forskjellige	

	Pag.
urigtige Anbringender anbefalede som et ufejlbarligt Middel mod en Mængde Sygdomme, anseet efter Strfl.s § 257	810
En Person, som ved Agenter havde hvervet Medlemmer til et af ham oprettet Lotteriselskab, anseet foruden for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning tillige efter Strfl.s § 257, idet de Vedtægter, der vare paa trykte de til Medlemmerne udleverede Medlemsbeviser, fandtes affattede paa en Maade, der var beregnet paa at føre Folk bag Lyset med Hensyn til Misforholdet mellem Medlemsbidraget og den ved sammes Erlæggelse opnaaede Stilling	820
En Kjøbmand paa Landet, hvis Bo var kommet under Konkursbehandling, anseet efter Strfl.s § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148, 2det Pkt., for Undladelse af Opgjørelse af Status	102

Betaling.

Se under »Entreprise«	254
Afgjørelse af, hvorvidt en fra en Debitor til hans Kautionsist sket Overdragelse af nogle Aktier alene indeholdt en Sikkerhedsstillelse eller skulde betragtes som fuld Afgjørelse af Parternes Mellemværende i Anledning af Kautionen. Det første antaget, idet det for Aktierne udstedte Interimsbevis oprindeligt kun var overdraget Kautionsisten som Sikkerhed, og der ikke af den Omstændighed, at der efter Gjældens Indfrielse ved Kautionsisten var bleven udfærdiget en af begge underskrevne Transport gaaende ud paa, at Aktierne herefter skulde tilhøre Kautionsisten, kunde udledes, at han havde modtaget dem som fuldt Vederlag for sit Tilgodehavende, hvorom Transporten intet indeholdt, og hvorimod talte, at Debtors af Kautionsisten indfrieede Gjældsbevis vedblivende var forblevet hos Kautionsisten	484

Betleri.

Modtagelse af Geschenck straffet som Betleri	404
Straffen for en for Løsgænger og Betleri Tiltalt, der var over 60 Aar, under Hensyn til Straffel. § 23 ansat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost	365
Straf for Betleri endvidere idømt 1, 116, 205, 313, 323, 363, 451, 613, 651, 723,	727

Bjærgningsvæsen.

Antaget, at et Medlem af et Bjærgelaug, som ikke havde givet Møde ved den paagjældende Bjærgning, ved nogle af ham med Formanden for Lauget førte Forhandlinger havde

	Pag.
givet Afkald paa den ham trods sin Udeblivelse muligt tilkommende Andelsret i Bjærgelønnen mod at faa sin Søn optaget som selvstændigt Medlem	785
Brandetiftelse.	
En herfor Tiltalt frifundet af Mangel paa Bevis	178
I et Tilfælde, hvor en Gaardejer paa Bornholm til Anlægt af en Aglebeholder havde engageret to Arbejds mænd, som maatte antages fortrolige med sligt Arbejde, til at udføre en i saa Henseende fornøden Klippesprængning, idet han ganske overlod Arbejdets Udførelse til dem samt leverede dem Tømmer til Dækning over Minetraaden, og hvor de nævnte Arbejds mænd uden at foretage saadan Dækning af denne havde udført Sprængningen umiddelbart op ad en straatækt Længes Fodmur, saaledes at Afstanden fra Mine- traaden til Taget var ca. 7 Alen, blev Gaardejeren, forsaavidt han var sat under Tiltale for Overtrædelse af Strfl.s § 284, idet Gaarden nedbrændte som Følge af en et Par Minutter efter Sprængningen observeret Ild i bemeldte Længes Tag, frifunden, men anset med en Bøde efter Lov Nr. 100 af 1 April, 1894 § 12, 2det Pkt. for sin ulovlige Besiddelse af det ved Sprængningen anvendte Sprængstof; Arbejds mændene frifundne, idet der ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at antage, at de ved Udførelsen af den omhandlede Sprængning havde udvist en saadan Uforsigtighed, som kunde paa- drage dem Ansvar efter Strfl.s § 284 eller fornævnte Lovs § 11, 2det Stk.	300
En 15-aarig Dreng, som ved Nattetid havde sat Ild paa en straatækt Bondegaard uden at foretage noget Skridt for at faa Beboerne vækkede, antaget at have maattet indse, at han udsatte disses Liv for aabenbar Fare, og derfor anset efter Strfl.s § 280, jfr. § 37.	316
En 14-aarig Pige anset efter Strfl.s § 281, jfr. § 36, for at have stukket Ild paa sin Husbonds Gaard.	257
En Tiltalt, som for at komme i Besiddelse af Assurancesummen for Bygninger og Løsøret havde sat Ild paa en ham til- hørende Ejendom, anset efter Strfl.s § 281, idet der ikke fandtes at kunne tages noget Hensyn til en fra Tiltaltes Side efter den indankede Doms Afsigelse fremkommen Til- bagekaldelse af hans Tilstaaelse, eftersom dennes Rigtighed var bestyrket af de fremkomne Oplysninger, og det ogsaa var ganske uantageligt, at Tiltalte af de af ham nævnte eller af andre under Sagen paaberaabte Grunde skulde have ladet sig bevæge til at afgive Tilstaaelsen, naar han	

	Pag.
var uskyldig. Udtalt, at det ikke kunde billiges, at Tiltalte havde været sat i Arrest sammen med en anden Fange i den Hensigt, at denne skulde paavirke ham til at afgive Tilstaaelse, hvilket maatte formodes at være sket i Henhold til en almindelig Ordre fra Forhørsdommeren	656
En Tiltalt, som i beruset Tilstand havde sat Ild paa en Gaard, anset efter Strfl.s § 281, jfr. § 39, idet han efter Indholdet af de af de lægevidenskabelige Autoriteter afgivne Erklæringer om Virkningen af nævnte Beruselse samt under Hensyn til hans fuldstændige Mangel paa Motiv til Gjærningen ikke kunde antages at have været fuldt tilregnelig, medens der paa den anden Side, da han under Gjærningens Udførelse havde havt Herredømme over sine Bevægelser og bagefter havde kunnet gjøre Rede for sin Fremgangsmaade, ikke turde gaas ud fra, at han havde handlet uden al Bevidsthed	695
En Husejer, som efter at have forsøgt at skjære Halsen over paa sig havde sat Ild paa sit Sted for at indebrænde sig selv, anset efter Strfl.s § 281, 2det Stk., jfr. § 39, idet der manglede Føje til at antage, at han under den givne Situation ikke havde været sig bevidst, at han, hvis Hus og Ejendele vare pantsatte og assurede, derved tillige begik et Retsbrud	844

Brugsforhold.

En Enke, som hensad i uskiftet Bo, antaget berettiget til at fortsætte et af hendes Mand indgaaet for et længere Tidsrum uopsigeligt Lejemaal om en Butik. Enken, som med en Trediemand havde indgaaet en Overenskomst, hvorefter han skulde bestyre den i Butikken drevne Forretning mod at oppebære $\frac{7}{8}$ af Udbyttet, ikke derved funden at have gjort sig skyldig i Fremleje eller i noget, som ganske maatte stilles i Klasse hermed, i hvilken Henseende fremhævedes, at Gjældsansvaret for den paagjældende Forretning maatte paahvile Enken. Den paagjældende Overenskomst heller ikke antaget at være indgaaet pro forma for at skjule en virkelig Overdragelse af Forretningen til Bestyreren	275
I et Tilfælde, hvor en Forpagtningskontrakt indeholdt den Bestemmelse, at Forpagtningen i Tilfælde af Forpagterens Konkurs skulde ophøre, saasnart Afvikling kunde finde Sted, antaget, at der herefter ikke tilkom Forpagterens Konkursbo den i Konkurslovens § 17 omhandlede Ret til at indtræde i Forpagtningsforholdet, samt at hverken den Omstændighed, at Boets Aflevering af Ejendommen paa	

	Pag
Grund af mellemliggende Forhandlinger først foregik nogle Maaneder efter Konkursens Begyndelse, saalidt som Indholdet af en forud for Overleveringen truffen Overenskomst mellem Boet og Ejeren, hvorved denne havde forbeholdt sig, at Overleveringen blev uden Indflydelse paa hans Retstilling i Boet med Hensyn til forlods Betaling af en af ham anmeldt Fordring paa Erstatning for Udlæg til Saasæd m. m., kunde medføre, at Ejerenes nævnte Fordring samt en under Boets Besiddelse forfalden Forpagtningsafgift i Henhold til Konkurslovens § 31 b helt eller delvis skulde betragtes som Massekrav	716
Drab (Strfl.s Cap. 17)	
Et Fattiglem, som med en Kniv havde bibragt et andet Fattiglem et Stik i Underlivet, der havde havt Døden tilfølgende, anset efter Strfl.s § 188, idet hans Forklaring om, at det laa udenfor hans Hensigt at dræbe den Anden, samt at han i Gjærningsøjeblikket ikke tænkte paa, at hans Adfærd kunde medføre Overfaldnes Død, maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse	289
En Person, som var tiltalt for ved udøvet Vold at have foranlediget et Menneskes Død, alene anset efter Strfl.s § 203, idet de Afdøde tilføjede Læsioner ikke kunde antages direkte at have bevirket Døden	355
Et Fruentimmer, der med Overlæg havde aflivet sit tre Uger gamle, udenfor Ægteskab fødte Barn, anset efter Strfl.s § 190	358
En Tjenestepige dømt efter Strfl.s § 190 for med Overlæg at have dræbt sit Herskabs 2 Maaneder gl. Barn ved at indgive det Opiumsdraaber	622
Eed.	
Den Omstændighed, at en Person, der var sagsøgt til at betale Bidrag til et udenfor Ægteskab avlet Barns Underhold, havde vedgaaet ved den Lejlighed, ved hvilken det af Sagsøgerinden paastaaede Samleje skulde være foregaaet, at have haft forskjelligt uterligt Samkvem med Moderen, og at han tidligere havde haft Samleje med hende, ikke anset at indeholde tilstrækkelig Føje til at betage ham den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til ved sin Ed at værge sig imod den fra Moderens Side fremsatte Sigtelse	362
En Edsstævning, der var udtagen til ordinær Ret og ikke til Gjæsteret i en Sag, der, da Sagsøgeren var Gjæst, oprindeligt af denne havde været anlagt som Gjæsteretssag, antaget at være lovskikket og derfor at kunne hindre en af Domhaveren	

	Pag.
begjært Exekutionsforretning, idet der manglede Føje til at tillægge det af Sagsøgeren i sin Tid truffne Valg af Procesmaade en saadan udover selve Sagen fortsat Virkning, at det skulde være nødvendigt, skjøndt Domhaveren ikke længer var tilstede i Jurisdiktionen, ligeledes gjæsteretsvis at anhängiggjøre den efterfølgende Eedssag. Den Omstændighed, at den Overrettsdom, hvorefter Eden begjærtes aflagt, i sin Conclusion havde stadfæstet Gjæsteretsdommen, hvorved en Sagfører som Mandatarius for en Anden var tilkjendt det paagjældende Beløb, uanseet, at denne Mandatarfuldmagt inden Sagens Indbringelse for Overretten var bleven tilbagekaldt, ikke antaget at kunne gjøre Edsstævningen ulovskikket, idet Overrettsdommens Conclusion maatte forstaas i Overensstemmelse med dens Præmisses, i hvilke det var udtalt, at Mandatarfuldmagten var tilbagekaldt	445

Eftertryk.

Se under »Forbud«	156

Ejendomsret.

Eneejendomsretten over nogle Jordlodder antaget i sin Tid at være erhvervet for Hillerød Kjøbstad, uanseet at Frederiksborg Distrikt i de paagjældende Skjøder var indført som Kjøber ved Siden af Kjøbstaden, idet der efter den af Kancelliet i sin Tid meddelte Tilladelse til Kjøb af Lodderne havde manglet Hjemmel til den nævnte Anførsel i Skjøderne, hvilken heller ikke kunde antages nogensinde at have faaet praktisk Virkning eller havt til Følge, at Distriktet var blevet betragtet som Medejer	670

Entreprise.

I et Tilfælde, hvor der mellem en Bjærgningsentreprise og vedkommende Ladningsejer var Strid om Størrelsen af den Entreprisen tilkommende Betaling for at have assisteret et med Kul ladet Skib gennem det den Gang tilfrosne Øresund, for hvilken Assistance der maatte antages at være aftalt to forskjellige Vederlag, et højere og et mindre, statueret, at Ladningsmodtagerens Anbringende om, at Erlæggelsen af det højere Vederlag af ham var gjort afhængig af, at der indenfor en bestemt Frist enten ingen anden Kuldampere indkom til Kjøbenhavn eller den indkomne Dampere havde maattet benytte betalt Assistance, maatte have Formod-

	Pag.
ningen for sig og derfor blive at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse	254
Erstatning.	
Se under »Forbud«	156
Se under »Handel«	209
Se under »Fogedforretning«	275
En af Kjøberer af en stjaalet Pisk under Justitssagen mod Tyven nedlagt Paastand om hos denne at tilkjendes Erstatning for Kjøbesummen for Piskene, som han under Justitssagen havde maattet udlevere Ejeren, antaget ikke at kunne komme under Paakjendelse under Justitssagen	486
Den en Sælger for hans uberettigede Annulation af en indgaaet Leveringskontrakt paahvilende Erstatning fastsat til Differencen mellem Summen af de Beløb, for hvilke Kjøberer dels virkelig senere hos Andre havde indkjøbt en Del af de resterende Varer, dels efter Gjennemsnittet af de herfor erlagte Priser maatte antages at ville have kunnet indkjøbe Resten, og det Beløb, som han ifølge Kontrakten skulde have erlagt for hele det ikke leverede Parti, idet der derhos ved Beregningen af sidstnævnte Beløbs Størrelse fandtes at maatte tages Hensyn til en Kjøberer for kontant Betaling indrømmet Rabat	515
Erstatning tilkjendt en Gaardejer efter uvillige Mænds Skjøn i Anledning af, at hans Medkontrahent havde vægret sig ved at opfylde en mellem dem afsluttet Handel om et større Parti Sæd, idet der, selv om man gik ud fra Medkontrahentens Fremstilling, hvorefter det havde været et Vilkaar ved Handelen, at Partiet skulde afhentes og betales den 1 Novbr., manglede Føje til at antage, at der ved Handelen Afslutning var lagt særlig Vægt paa, at Fuldbyrdelsen skete netop den nævnte Dag — hvilket endog efter det Oplyste vilde have været saa godt som umuligt — ligesom ogsaa Medkontrahentens hele Optræden bestemt talte imod, at han selv havde betragtet Kontrakten som brudt ved, at Gaardejeren først den 10 Novbr. havde indfundet sig for at faa Handelen fuldbyrdet; denne Omstændighed indeholdt derfor ikke en saadan Misligholdelse fra hans Side, at det kunde berettigede Medkontrahenten til at gaa fra Kontrakten	652
En Knippelsbro ved Paasejling fra et Dampskibs Side tilføjet Beskadigelse ikke antaget at kunne forlanges erstattet af dette, idet der med Dampskibets Sejlsdags den paagjældende Dag gennem Havnen til Gasværkshavnen hverken havde	

	Pag.
været forbunden nogen Overtrædelse af Havnereglementets udtrykkelige Bestemmelser eller havde været udvist Mangel paa almindelig Agtpaagivenhed, hvilket maatte være en Betingelse for Erstatningsansvar, idet Havnevæsenets Paa-stand om, at ethvert Skib ved at indlade sig paa Passage gennem Broen ubetinget paatog sig en Forpligtelse til at erstatte den Broen derved paaførte Skade, fandtes at savne Hjemmel.....	701
Erstatning for brudt Ægteskabsløfte ikke tilkjendt; se under »Ægteskab«	770

Falsk.

En Kvinde, der for at skaffe sig Lindring for nogle Underlivssmerter havde udfærdiget en Recept paa Morfin og falskelig forsynet denne med en praktiserende Læges Navn, og en Mandsperson, der vidende herom havde modtaget Recepten og henvendt sig paa et Apothek for at faa den expederet, frifundne under den mod dem for Falsk anlagte Sag, idet det efter de foreliggende Omstændigheder fandtes betænkeligt at forkaste deres Forklaring om, at de havde opfattet nogle Yttringer, som vedkommende Læge overfor dem havde benyttet som indeholdende et Samtykke til, at hun i paatrængende Tilfælde benyttede hans Navn til Udfærdigelse af Recepter paa Morfin til hendes eget Brug.....	8
En Tiltalt, der paa forskjellig Maade havde forfalsket de ham ved Totalisatorspil udleverede Bons, der bestod i et Stykke Pap, paa hvilket var trykt og stemplet forskjellige Ord, Bogstaver, Tal og Tegn, hvis Øjemed var at tjene til Afgjørelse af, hvormedet Indehaveren havde vundet, ikke straffet for Falsk, men for Bedrageri efter Strfl.s § 251 ..	808
En Tiltalt, som havde forskaffet sig et Jagtgevær udleveret hos en Kjøbmand ved for denne at forevise en Seddel, som Tiltalte falskelig havde underskrevet med en Gaardmands Navn, og hvori Kjøbmanden anmodedes om for Gaardmandens Regning at udlevere Overbringeren et Jagtgevær, anseet efter Strfl.s § 268.....	41
En Pige, som havde udfærdiget en falsk Attest og overleveret denne til en Person, hos hvem hun søgte Tjeneste, anseet efter Strfl.s § 270	222
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 270 for at have udfærdiget tvende falske Dokumenter, der skulde tjene som Anbefalinger for ham ved Arbejdssøgning	404
En gift Mand og en med ham samlevende Kvinde, der for at erholde Bevilling til at adoptere et Barn, hvilken Bevil-	

	Pag.
ling de indsaar ikke vilde blive meddelt dem, medmindre de udgave sig for at være ægteviiede, havde i den til Kongen indgivne Ansøgning udgivet sig for Mand og Hustru, og hun efter fælles Aftale underskrevet Ansøgningen med et til Mandens virkelige Hustru sigtende Navn, ansete efter Straffelovens § 270	649
Strfl.s § 273 ikke antaget anvendelig paa det Forhold fra en Tiltalts Side, at han, hvem det paahvilede at indsende Opgjørelser til Sundhedskommissionen over de af ham antagne Extraarbejders Tilgodehavende, efter at have ladet de paagjældende Arbejdere sætte deres Navne som Kvittering in blanco paa det til Affattelsen af de paagjældende Opgjørelser bestemte Stykke Papir derefter mod bedre Vidende havde opført det nævnte Tilgodehavende med større Beløb, end der i Virkeligheden tilkom dem ...	201
En Kjøbmand, som efter at have erholdt Samtykke fra forskellige Personer, der havde akcepteret Vexler for Tiltalte, til at fornye disse paa Betingelse af, at de kom til at lyde paa een Maaned, havde, efterat de i Overensstemmelse hermed udfærdigede Vexler vare blevne akcepterede af de Vedkommende, forandret den i Texten angivne Løbetid til 2 og 3 Maaneder, hvorefter han underskrev Vexlerne som Trassent og fik dem diskonterede, anset efter Strfl.s § 274, jfr. § 269.....	102
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 275, jfr. §§ 270 og 46, for at have udfærdiget tvende med opdigtet Navn underskrevne Anbefalingsskrivelser, i hvis Afbenyttelse han var bleven forhindret ved sin Anholdelse	810

Fiskeri.

I et Tilfælde, hvor en Ejer af en Ejendom til Bevis for en af ham paastaaet Eneret til Fiskeri i et Vandareal, for Indgreb i hvilken han havde sagsøgt nogle Personer, havde fremlagt Udskrift af en tidligere i en lignende Sag mod nogle andre Personer afsagt Overrettsdom — ved hvilken det i Henhold til forskellige den Gang fremlagte Dokumenter var statueret, at der tilkom ham Eneret til Fiskeri i nævnte Vandareal — udtalt, at da de i nævnte Overrettsdom paaberaabte Dokumenter ikke havde været fremlagte under den nu foreliggende Sag, havde de Sagsøgte ikke haft Anledning eller Forpligtelse til at imødegaa dem eller den derpaa støttede Procedure, og der vilde derfor ikke under Sagen i Kraft af nævnte Overrettsdom kunne gaaes

	Pag.
ud fra, at der tilkom Vedkommende Eneret til Fiskeri i Vandarealet.....	332
Bestemmelsen i Fiskerilovens § 3 om Forbud imod Adskillelse af Aalegaardsretten fra den tilstødende Grund ikke anseet at være til Hinder for Bortleje af bemeldte Rettigheder for en begrændset Tid, in casu 10 Aar. Efter sin hele Indretning og Maaden, hvorpaa den var anbragt, tæt inde under Kysten og sluttende sig til denne, ikke antaget, at en Fiskeriindretning kunde betragtes som »fritstaaende Aaluser«, men maatte henregnes til de i Fiskerilovens § 3 omhandlede Aalestader, uagtet den ikke var sat i umiddelbar Forbindelse med Landjorden. Bøde og Erstatning efter Lovens §§ 58 og 59 paalagt den, som havde benyttet fornævnte Indretning	350
Tvende Personer i Ribe, som i de saakaldte »Vadder« : den nærmest det faste Land — Grønningen — liggende flade Deel af Havbunden, der ved Ebbe ligger tør, men ved Flodtid overskyldes af Havet, paa et Sted, der kun var fjernet 45½ Alen fra den sydlige Side af en som Fortsættelse af Ribe Aa ud imod Havet gravet Kanal, havde udsat en Ruse, frifundne under den mod dem af det Offentlige anlagte Sag for Overtrædelse af § 11 i Fiskeriloven af 5 April 1888, idet der, uanseet hvad Indenrigsministeriet i en tidligere Skrivelse havde udtalt, efter de foreliggende Oplysninger angaaende Kanalens Tilstand manglede tilstrækkelig Føje til at antage, at Aaens eller Kanalens Udløb i Havet laa længere ude end der, hvor Landjorden, den saakaldte Grønning, hører op, og de saakaldte Vadder begynde, fra hvilket Sted Rusen havde været over 100 Favne fjernet. Udtalt, at Spørgsmaalet om, hvilken Udstrækning den en privat Mand tilkommende Eneret til Fiskeri i Ribe Aa og Kanal maatte antages at have, ikke var af afgjørende Betydning under denne af det Offentlige anlagte Sag	632

Fogedforretning.

Statueret, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke var tilstrækkelig Føje til at antage, at der ved en afholdt Udlægsforretning var givet Rekvirenten Udlæg i mere end nødvendigt til Dækning af hans Fordring, hvorfor Udlægsforretningen, som af Rekviritus var indanket til Ophævelse heelt eller delvis, vilde være at stadfæste. En af Rekviritus først under Appellen fremsat Indsigelse mod, at Vur-

	Pag.
deringen af de udlagte faste Ejendomme var foretaget af Fogedvidnerne, forkastet, da han ikke for Fogedretten havde fremsat nogen Indsigelse herimod.....	32
I et Tilfælde, hvor en Kreditor havde erholdt Udlæg i den en Gaardejer ved Salget af hans Ejendom tilkommende Deel af Kjøbesummen, antaget, at der herunder ikke kunde medregnes et Beløb af 2000 Kr., der i Skjødet som tilkommende en Sparekasse var udsondret som en særlig Deel af Kjøbesummen, som Kjøberen havde forpligtet sig til at berigtige, og som derfor ikke af Kjøberen skulde betales til Gaardejeren. Kjøberen derfor anseet beføjet til trods det nævnte Udlæg, hvorom han var underrettet, Dagen efter at betale Sparekassens Fordring, uden at den Omstændighed, at det mulig ved en Dagen efter afholdt Kontinuationsforretning havde været Meningens at udvide Udlæget til ogsaa at omfatte nævnte Beløb, kunde faa Betydning for Kjøberen, der først efter Indfrielsen af Sparekassens Fordring var bleven bekendt med det sidstnævnte Udlæg. En af Kjøberen for Overretten fremlagt Specifikation over de Beløb, der forinden det første Udlæg af ham vare berigtigede af den resterende, Sælgeren tilkommende Deel af Kjøbesummen, antaget at maatte lægges til Grund, da Modparten hverken havde modsat sig dens Fremlægelse overhovedet i anden Instants eller benægtet Rigtigheden af samme	152
Antaget, at en i uskiftet Bo hensiddende Enke var berettiget til at fortsætte det af hendes afdøde Mand indgaaede, for 1½ Aar uopsigelige Lejemaal om en til Urtekramhandel benyttet Butik, samt at en af hende indgaaet Overenskomst, hvorved hun gav en Mand Fuldmagt til at bestyre Forretningen, imod at han oppebar 7/8 af Udbyttet, efter sit eget Indhold ikke kunde antages at gaa ud paa Fremleje, hvortil Enken efter den med hendes Mand oprettede Kontrakt var uberettiget, eller paa et Forhold, der ganske maatte stilles i Klasse dermed, i hvilken Henseende fremhævedes, at Gjældsansvaret for den i Lokalet drevne Forretning maatte paahvile Enken. Kontrakten ej heller antaget indgaaet pro forma for at skjule en virkelig skeet Overdragelse af Butikforretningen. En af Kongens Foged paa Grund af Enkens formentlige Kontraktsbrud i nævnte Henseende foretagen Udsættelse af hende derfor ophævet og hende tillagt 4000 Kr. i Erstatning for Afsavn af Lokalet, som hendes Mand havde lejet for en aarlig Leje af 1000 Kr., Tab paa Salg af Varer og Inventarium, Flytningsomkost-	

	Pag.
ninger, Pakhusleje, Udlæg til Sagfører i Anledning af Udsættelsesforretningen samt Tort og Kreditspilde	275
Et Udlæg i nogle Løsøreeffekter efter Udløbet af de i Konkurslovens § 158 ommeldte 12 Uger opretholdt overfor et senere Udlæg i samme Løsøregjenstande, da det sidstnævnte Udlæg først var skeet, efterat Effekterne ved 1ste Udlægshavers Foranstaltning vare bragte ud af Skyldnerens Besiddelse, og Konkurslovens § 158 herefter var uden Anvendelse, idet dens Anvendelighed er betinget af, at det senere Udlæg iværksættes, medens Løsøret endnu er i Skyldnerens Besiddelse	559
Et Udlæg, som til Fyldestgjørelse af en Manden overgaaet Dom var foretaget i Effekter, der vare anskaffede af hans Hustru for Udbyttet af en af hende dreven selvstændig Virksomhed, ophævet, idet den Omstændighed alene, at Hustruen havde rekvireret de paagjældende Varer, til hvis Betaling hendes Mand var dømt, samt forbrugt dem i deres fælles Husholdning og Næringsdrift, ikke kunde medføre, at hun, som den Gang ikke havde noget Selverhverv, kunde ansees at have samtykket i Gjældsstiftelsen, saaledes at der i Medfør af Bestemmelsen i Lov 7 Maj 1880 § 1 i Slutningen kunde søges Fyldestgjørelse i, hvad hun ved selvstændig Virksomhed maatte erhverve, og hun ikke paa anden Maade havde givet eller blot været opfordret til at give saadant Samtykke.	574

Forbrydelser i Embedsforhold.

En fhv. Amtsforvalter, som havde gjort sig skyldig i Kasse-mangel og søgt at skjule denne dels ved Forevisning af kvitterede, men endnu ikke udbetalte Anvisninger, dels ved modtagne, men ikke bogførte Pengeforsendelser fra en ham underlagt Amtstuefilial og dels ved hævede, men ikke bogførte Beløb af en i en Sparekasse anbragt Be- holdning af Amtsrepartitionsfondens Midler, anset efter Strfl.s § 135	10
En Betjent i Kjøbenhavns Sædelighedspoliti, som, naar Hus- ejere, der ønskede at faa Tilladelse til at holde Bordel i deres Ejendomme, desangaaende havde henvendt sig til Tiltalte, havde, efter at Tilladelsen var bleven de paagjæl- dende meddelt, modtaget Doucører af dem, hvilket ogsaa var stillet Tiltalte i Udsigt forud, ikke antaget herved at have paadraget sig Ansvar efter Strfl.s § 117, hvorimod dette Forhold tilligemed hans Forhold med at have benyt- tet sin ovennævnte Stilling til gratis at forskaffe sig Sam-	

	Pag.
leje med Fruentimmere, hvem der var meddelt Advarsel efter Strfl.s § 180, henførtes under Strfl.s § 141, jfr. 144, 1ste Stk.	61
En Sognepræst anseet efter Strfl.s § 141, smh. med D. L s 2—4—9 og 10, jfr. Kirkeritualet af 25 Juli 1685, Kap. 1, Art. 1, for i en Prædiken, som han under en Vakancegudstjeneste holdt i en Kirke, at have omtalt en af en Del af Menighedens Medlemmer til Kirkeministeriet indgiven Adresse, hvori de anholdt om ikke at faa en Præst af den indre Missions Retning, paa en Maade, der indeholdt en Æreskrænkelse for Andragerne	466

Forbud.

Et Forbud, som var nedlagt af det Reitzelske Forlag mod en Kunsthandlers Udgivelse, Forlæggelse eller Forhandling af et Værk, betitlet »Dansk Digtekunst i det 19 Aarhundrede«, der efter Subskriptionsindbydelsen skulde samle det bedste af forskellige navngivne danske Forfattere, til Forlaget henhørende Værker i en illustreret Pragtudgave i et fyldigt Udvalg, og hvis første Hæfte indeholdt 11 Digte af Digteren Aarestrup, stadfæstet, idet Undtagelsesbestemmelserne i Eftertryksloven af 29 December 1857 § 13, Nr. 4 og 5, ikke fandtes at kunne komme til Anvendelse paa nævnte Værk, der hverken kunde betragtes som et kritisk eller litterær-historisk Værk eller som Lære-, Skole- eller Visebog eller lignende Samling. Straf idømt efter for nævnte Lovs § 20 og Kunsthandleren tilpligtet at udlevere Forlaget Beholdningen af det udkomne første Hæfte; derimod ingen Erstatning idømt, da intet Exemplar af Hæftet var solgt	156

Forsøg.

En Dom for Forsøg paa Tyveri ikke tillagt Gjentagelsesvirkning	94
Forsøg paa Indbrudstyveri antaget at foreligge i et Tilfælde, hvor en Person i tyvagtig Hensigt havde forsøgt at skaffe sig Adgang til en Lejlighed ved under urigtige Foregivender at formaa en i Ejendommen boende Mand til at forsøge paa med Nøglen til hans egen Dør at oplukke Døren til den paagjældende Lejlighed	385
En for utugtigt Forhold overfor sig 11-aarige Datter tiltalt Fader, der havde erkjendt at have ført sit Lem hen til Datterens Kjønsele og ind mellem de ydre Skamlæber	

	Pag.
samt, at Sædafgang her havde fundet Sted, dømt for fuld- byrdet Blodskam	504
En Mandsperson, som efter at være kommen overens med et Fruentimmer om, at de skulde pleje legemlig Omgang, havde vægret sig ved paa hendes Forlangende at fremvise sit Lem, fordi han, som vidste, at han var befængt med venerisk Smitte, frygtede for, at hun skulde blive opmærk- som herpaa og nægte ham Samleje, dømt efter Strfl.s § 181, jfr. § 46	693
En Tiltalt, som til eventuel Afbenyttelse ved Forhandling af en af ham forarbejdet Gjenstand havde udfærdiget og med et opdigtet Navn underskrevet nogle Anbefalingsskri- velser, i hvis Afbenyttelse han var bleven forhindret ved sin Anholdelse, anset efter Strfl.s § 275, jfr. §§ 270 og 46	810
Frihedskrænkelse.	
En Tiltalt, som havde tilføjet en Person, der efter at have afsluttet en Handel med Tiltaltes Fader om en denne til- hørende Hest vilde gaa fra Handelen, personlig Overlast for at hindre ham i at komme i Besiddelse af sin, i Tiltaltes Stald indsatte Hest for derigjennem at fremtvinge hans Anerkjendelse af den indgaaede Handel, anset efter Strfl.s § 210.....	34
Fuldmagt.	
Se under »Kompetence«	598
Gjentagelse.	
En Dom for Forsøg paa Tyveri ikke tillagt Gjentagelsesvirk- ning	94
En Tiltalt, som efter at være dømt for 4de Gang begaaet Tyveri under Appellen af Dommen paany begik Tyveri, anset herfor for 5te Gang begaaet Tyveri	126
Gjæld.	
Opgjørelse af et Mellemværende mellem en Overretssagfører og dennes Kommittent	119
Handel.	
En Gaardejer, der havde solgt en Hest, som 6 Dage efter Salget viste sig at lide af en epileptisk Hjernesygdom (Flyvekuller), fri for usynlige Fejl, frifunden under den til Handelens Tilbagegang anlagte Sag, idet det, selvom Hesten — der i Foraaret 1889, i en tidligere Ejers Besid-	

	Pag.
delse, var behandlet af en Dyrlæge for Hjernebetændelse, men som den Gang af Dyrlægen ansaas for saa godt som helbredet og heller ikke senere havde vist noget Tegn paa Sygdom, før den i Marts Maaned 1891 solgtes af Gaardejeren — havde, som udtalt af det veterinaire Sundhedsraad, stadig lidt af en Svaghed i Hjernen, ikke fandtes, at en saadan Svaghed kunde betragtes som en skjult Fejl, der enten som Følge af den ved Handlens Indgaaelse paatagne Garanti eller efter almindelige Retsgrundsætninger kunde berettige Kjøberen til at forlange, at Handelen skulde gaa tilbage, i hvilken Henseende bemærkedes, at Sælgeren maatte antages at have været ganske ubekjendt med den anførte Svaghed, som det efter Sundhedsraadets Erklæring end ikke var sandsynligt, at en Dyrlæge kunde opdage uden ved en derpaa rettet speciel Undersøgelse.	132
I et Tilfælde, hvor der mellem en Sælger i Varde og et kjøbenhavnsk Firma var afsluttet Handel om Levering i Varde af et Parti Huder af en Vægt pr. Stk. af indtil 32 Pd., men hvor Sælgeren ikke havde set sig i Stand til at opfylde Handelen, denne tilpligtet at betale Kjøberen en Erstatning fastsat til Differencen mellem den aftalte Kjøbepris og den Pris, Kjøberen ifølge Mæglerattest i den nærmeste Tid efter Leveringstidens Udløb i Kjøbenhavn maatte have givet for saadanne Varer. Forsaavidt Sælgeren til Støtte for sin Paastand om Frifindelse havde paaberaabt sig, at Kjøberens Befuldmægtigede i Strid med Kontrakten, som ingen Minimalgrændse indeholdt for Størrelsen af de Huder, der kunde leveres, havde vægret sig ved at modtage endel Stykker under 18 Pd., udtalt, at Sælgeren i hvert Fald ved samme Dag uden Forbehold at have sendt Kjøberen Regning over de af Fuldmægtigen modtagne Huder maatte antages at have akkviesceret ved den stedfundne Kassation	209
Afgjørelse af, hvorvidt Gjenstanden for en af en Skibsrheder afsluttet Handel om nogle Skibsanparter, der ikke vare nærmere betegnede, var en Del af de ham i Fællig med en Skibsfører ejede Anparter eller nogle, der tilhørte en Trediemand, hvilke han havde Fuldmagt til at sælge	295
I et Tilfælde, hvor en Kjøbmand i Nakskov gjennem et amerikansk Firma som Kommissionær havde afsluttet nogle Terminsforretninger i Chicago, antaget, at der efter disse Forretningers Karakter som Differencehandler ikke kunde være noget til Hinder for, at Firmaet selv indtraadte i de paagjældende Transaktioner som Medkontrahent, hvilket Kjøbmanden ogsaa efter hele sin Opræden maatte	

	Pag.
antages at være gaaet ud fra, og at der derfor ikke fra Firmaets Side, for hos Kjøbmanden at kunne indtale den i hans Disfavør opstaaede Prisdifference, behøvedes at føres noget Bevis for, at et virkeligt Kjøb og Salg til Trediemand havde fundet Sted. Antaget, at Firmaet, som af Kjøbmanden havde faaet Ordre til at foretage Dækningskjøb, saasomt Kurser paa den paagjældende Vare gik op over 16, hvilket indtraf den 3 Januar, maatte være pligtig at lægge den første den Dag over 16 noterede Kurs til Grund for Opgjørelsen, og at det ikke hertil kunde benytte en senere paa samme Dag noteret højere Kurs	448
En Gaardejers Vægning ved at opfylde en af ham indgaaet Kontrakt angaaende Levering af et Parti Sæd anseet ubeføjet, idet der, selv om man gik ud fra hans Fremstilling, hvorefter det havde været et Vilkaar ved Handelen, at Partiet skulde afhentes og betales den 1 Novbr., manglede Føje til at antage, at der ved Handelens Afslutning var lagt særlig Vægt paa, at Fuldbyrnelsen skete netop den nævnte Dag — hvilket efter det Oplyste endog vilde have været saa godt som umuligt — ligesom ogsaa Sælgerens hele Optræden bestemt talte imod, at han havde betragtet Kontrakten som brudt derved, at Kjøberens først den 10 Novbr. havde indfundet sig for at faa Handelen fuldbyrdet	652
I et Tilfælde, hvor en Hest var solgt ved Auktion efter Konditioner, ifølge hvilke Hesten solgtes i den Stand, hvori den var og forefandtes, og fra Hammerslaget stod for Kjøberens Regning og Risiko, Kjøberens, som faa Dage efter Salget havde set sig nødsaget til at lade Hesten dræbe paa Grund af Sygdom, antaget berettiget til, uanset de nævnte Konditioner for Salget, at forlange den erlagte Kjøbesum tilbage, idet den paagjældende Sygdom maatte antages at have været tilstede allerede ved Salget, og der, da Sælgeren uberettiget under Retssagen havde undladt paa Opfordring at opgive, hvilke Folk der havde havt med Hoppen at gjøre i hans Besiddelsestid, som Følge heraf ikke kunde tages noget Hensyn til hans Anbringende om, at Hesten ikke hos ham havde vist Tegn paa Sygdom, eller at han i alt Fald havde været uvidende herom	664
En Handlende dømt til at betale et af ham retourneret Parti Cikorie, idet den af ham først under Retssagen paaberaabte Omstændighed, at Varen var ukontraktmæssig ikke fandtes at kunne komme i Betragtning, da han ved Tilbagesendelsen havde været ubekjendt med Varens Beskaffenhed og derfor heller ikke da paaberaabt sig dennes Ukontraktmæssighed	829

Helligdagsloven (Overtrædelse af).

En Kjøbmand paa Færøerne, der paa Søn- og Helligdage havde, for Betaling, beværtet med Øl, Vin og Spisevarer, frifunden, idet Beværtningen, med hvilken der ikke havde været forbunden Drikkelag eller støjende Sammenkomster, var drevet i et fra Boutiken afsondret, selvstændigt Lokale, medens Boutiken paa de nævnte Dage holdtes lukket. 812

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Tiltalt, der med Hensyn til sin Besiddelse af forskellige — som det maatte formodes — stjaalne Koster, havde forklaret, at han efter en stærk Beruselse var vaagnet i en Grøft i Besiddelse af de nævnte Gjenstande, uden at han vidste, hvorledes han var kommen til dem, men paa den anden Side ikke turde benægte, at han mulig havde stjaalet dem, hvad han dog i saa Fald vilde have gjort i ubevidst Tilstand, anset efter Strfl.s § 248, idet Tiltalte havde erkjendt at have beholdt Kosterne, uagtet han var klar paa, at de ikke tilhørte ham. Udtalt, at Bestræbelserne i Forhøret burde have været rettede paa om mulig at tilvejebringe Betingelserne for Anvendelse af det indirekte Tyvs- og Hælerbevis. 126

En Tiltalt, som i god Tro havde modtaget og kvitteret for en til ham af Postvæsenet afleveret, for en anden Person af samme Navn bestemt Pengeforsendelse, men som havde beholdt Pengene, efterat han var kommen paa det rene med, at Afleveringen til ham beroede paa en Fejltagelse, anset efter Strfl.s § 248. (Viborg Overret havde anvendt Analogien af Strfl.s § 253) 725
Straf efter § 248 endvidere idømt. 456

Hjemvisning.

En af en Appellant af en Skiftedisput fremsat Paastand om Sagens Hjemvisning til ny Behandling og Paaakjendelse af Skiftekommissionen, fordi den ham meddelte Aktsbeskrivelse ikkun var udfærdiget af et af Skiftekommissionens Medlemmer, foruden af Skifteskriveren, samt ikke indeholdt den befalede Cirkulationspaategning, forkastet. 76

Hæleri.

Straf efter Strfl.s § 238 idømt. 197, 377, 456, 762

Hærværk.

En Tiltalt anset herfor efter Strfl.s § 296. 698

Hævd.

- I et Tilfælde, hvor en Lodsejer paastod at være berettiget til at grave Tørv i en under en anden Ejendom hørende Mose, antaget, at det ikke ved de afgivne Vidneforklaringer om en i en Aarrække stedfunden Benyttelse af Mosen til Tørveskjær var bevist, at bemeldte Benyttelse var bleven udøvet til en saadan Stadighed, i et saadant Omfang og i et saa langt Tidsrum, at der ifølge Reglerne om Alders-tidshævd var erhvervet Ret til denne Benyttelse, lige-saalidt som Retten hertil fandtes at kunne støttes paa den Omstændighed, at der i Beregningsproto-kollen for vedkommende Sogn fandtes en Bemærkning om, at bemeldte Mose benyttedes til Tørveskjær af de til Byen henhørende Gaarde, eller at Mosen paa et i Sagen fremlagt Kort var betegnet som Fælles Tørveskjær, idet det var uoplyst, naar og i hvilken Anledning dette Kort var optaget. Lodsejeren derfor tilpligtet at betale Mosens Ejer Værdien af de af ham gravede og hjemkjørte Tørv, men derimod ikke paalagt Straf, da han maatte antages at have handlet i god Tro..... 269
- En Smed og hans Formand i Besiddelsen antaget i Hævdstid at have besiddet og benyttet et hans Ejendom tilgrænsende og sammen med den indhegnet Jordstykke paa en saadan Maade, at han maatte anses at have vundet Hævd paa samme 303
- Eneejendomsretten over nogle Jordlodder, ved hvis Salg i sin Tid Frederiksborg Distrikt i Skjøderne var nævnt som Kjøber ved Siden af Hillerød Kjøbstad, antaget i hvert Fald ved Hævd at være erhvervet for Kjøbstaden, idet denne i langt over Hævdstid havde haft Lodderne i sin Besiddelse, disponeret over dem, navnlig ved Udleje, paa samme Maade som over sine øvrige Jorder, samt afholdt de med Besiddelsen forbundne Udgifter, og Slutningsbestem-melsen i Lovens 5—5—1 ikke kunde være til Hinder for Hævdserhvervelsen, eftersom det ikke var oplyst eller kunde antages, at Raadigheden over Lodderne enten fra først af eller nogensinde senere skulde være udøvet af Kjøbstaden tillige paa Landdistriktets Vegne..... 670

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

- En Tiltalt, der var funden i uhjemlet Besiddelse af en Hund, der ved Tyveri maatte antages at være kommen ud af Ejerens Besiddelse, dømt paa Grundlag af ovennævnte Bevis for at have stjålet Hunden..... 116

	Pag.
Tiltalte dømte paa Grundlag heraf som Tyve	46, 615
Tiltalte dømte paa Grundlag heraf som Hælere	197, 377

Interessentskab.

Den Omstændighed, at der i Lovene for et Begravelsesselskab var givet Majoriteten paa en Generalforsamling Ret til at foretage Forandringer i Selskabets Love, ikke antaget at kunne paaberaabes som Hjemmel for Majoriteten til at foretage nogen Nedsættelse i den et Medlem ved hans Indtrædelse, ifølge de da gjældende Love, tilsikrede Begravelseshjælp. Selskabet derfor tilpligtet at udbetale en Enke, hvis Mand ved sin Indtrædelse i Selskabet i 1858 var bleven tilsikret en Begravelseshjælp af 100 Kr., dette Beløb fuldt ud, uanset at det paa en i 1892 afholdt Generalforsamling var vedtaget af en Majoritet, at Begravelseshjælpen indtil videre skulde nedsættes til 50 Kr.	213

Island.

En Person, som var sagsøgt til at tilbagebetale en ham i Aarene 1873—76 ydet Fattighjælp, frifunden, da der efter det dagjældende Reglement for Fattigvæsenet paa Island af 8 Januar 1834 ikke kunde antages at have paahvilet ham nogen juridisk Forpligtelse til i levende Live at tilbagebetale bemeldte Fattigunderstøttelse, og Loven om Fattigunderstøttelse og Forsørgelse paa Island af 4 November 1887 § 1 ikke kunde anses at omfatte tidligere ydet Fattigunderstøttelse	740
Antaget, at en Mand, som havde Bygsel paa en i en anden Kommune end hans Opholdskommune beliggende Jord, dog saaledes at Jordens Bygninger og Kvilder ikke vare indbefattede under Brugsforholdet, der væsentligst bestod i, at han paa Jorden dyrkede og høstede Hø, som han derpaa førte til sit Hjem, hvor han havde sine Kreaturer, medens han paa den lejede Jord hverken holdt Tyende eller Kreaturer, ikke af denne Brug var skattepligtig til den fremmede Kommune efter Loven af 9 August 1889, idet Brugsforholdet efter dets Beskaffenhed ikke kunde betragtes som »åbud« i egentlig Forstand	814

Kirker.

En Kirketiendejer anseet uberettiget til at vægre sig ved at anskaffe nye Kirkebøger efter de ved kgl. Resol. af 19 August 1891 paabudte nye Skemata, fordi de gamle ikke vare udskrevne	259

Statueret, at der mangler en almindelig Hjemmel til at fritage Beboerne af de Landdistrikter, der ere henlagte til en Kjøbstadkirke, for den Sognemændene efter Lovens 2—22—64 paahvilende Forpligtelse til at yde Kirken Tilskud, naar denne ikke kan hjælpe sig med sin egen Indkomst. I Betragtning heraf og under Hensyn til, at Beboerne af det til St. Mortens Kirke i Randers henlagte Dronningborgske Landdistrikt maatte antages i umindelig Tid at have deltaget i Udredelsen af Udgifterne til nævnte Kirke, og at Formodningen maatte være for, at den saaledes fra gammel Tid bestaaende Retstilstand havde en lovlig Oprindelse, fandtes Bestyrelsen for nævnte Landdistrikt at have savnet Føje til at vægre sig ved at paaligne de i Distriktet boende Menighedsmedlemmer den paa Distriktet faldende Kvoteandel af Kirkens Udgifter	618

Kjendelse.

Kjendelse om forskellige nye Oplysningers Tilvebringelse afsagt i en Justitssag fra Bornholm	53

Klasselotteriet (Overtrædelse af Loven om sammes Ordning).

En Person, der havde stiftet et Selskab, hvis Opgave ifølge Reklamer, der udspreddes her i Riget ved Agenter, var at yde Enhver, der traadte ind i Selskabet, Adgang til Spil paa Lodsedler i Hamburger Stads-Lotteri, dømt efter Lov 6 Marts 1869 § 2.....	67
En Tiltalt, som for at opnaa større Afsætning havde falbudt Lommeuhre paa Afbetaling i Henhold til Kjøbebeviser, ifølge hvilke der gaves Indehaveren Ret til, naar Afdragene prompte erlagdes, at erholde, foruden Uhret, tillige Andel i de Gevinster, der maatte falde paa nærmere betegnede Lodder i et udenlandsk Lotteri, anseet efter Lov 6 Marts 1869, § 3, 3die Stk.....	579
Tiltalte, der for at forskaffe sig Indtægt havde stiftet Lotteriselskaber, hvis Øjemed var at give hvert Medlem Ret til mod Erlæggelse af et vist maanedligt Kontingent sammen med et vist Antal Medspillende at deltage i Spil paa Lodsedler i Klasselotteriet, ansete for Overtrædelse af § 3 i Lov 6 Marts 1869; tillige dømte efter Strfl.s § 257. Se under »Bedrageri«	646, 820
En Person, der som Agent for en Anden havde hvervet Medlemmer til et af denne stiftet Lotteriselskab og til disse solgt Medlemsbeviser mod Erlæggelse af et Indskud paa 2 Kr., som han selv oppebar, ikke antaget herfor at kunne drages til Ansvar efter § 3 i Loven af 6 Marts 1869. For	

	Pag.
sin Virksomhed derimod anseet efter Strfl.s § 257, idet han i flere Tilfælde ved urigtige Foregivender om de dermed forbundne Fordele havde forledt Folk til at indtræde som Medlem.....	820

Kompetence.

Statueret, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse ikke ved en til samme fra Exekutorerne i Stifterindens Dødsbo modtaget, af Universalarvingen tiltraadt Overdragelse af Retten til at paatale Overtrædelser af forskellige af Afdøde paa en fast Ejendom lagte Byggeindskrænkninger havde erholdt fornøden Kompetence til at paatale disse, idet den Stifterinden tilkommende Paataaleret maatte betragtes som en Rettighed af saadant rent personlig Natur, at den maatte ophøre ved hendes Død.....	598

Konkurs.

En Udlægsforretning foretagen i Henhold til et med Rekvisitus indgaaet, for Forligskommissionen ratihaberet Forlig omstødt i Medfør af Konkurslovens § 23, idet Rekvisitus, hvis Bo inden 8 Uger efter bemeldte Ratihabition blev taget under Konkursbehandling, da Forliget ratihaberedes, var insolvent, og saavel Kreditor som dennes Repræsentanter efter samtlige Omstændigheder maatte antages ikke at have været uvidende herom.....	137
En falleret Kjøbmand i en Provindsby antaget at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maatte karakteriseres som let-sindigt, ved at indlade sig paa altfor mange og altfor vidtløftige Forretninger, uagtet han var ganske blottet for Formue og kun kunde rejse de til Forretningens Drift fornødne Laan ved Vexler. Fremdeles antaget, at den af ham kort Tid før Fallitten opgjorte Status ikke havde været behørig, navnlig fordi han blandt Aktiverne havde opført de udestaaende Fordringer, der udgjorde ca. 105,000 Kr., med deres fulde Beløb, medens de ifølge den en Maanedstid efter af Boet opgjorte Status havde en betydelig ringere Værdi, og et Kommissionslager til Værdi 10,000 Kr., hvortil endnu føjedes, at medens den af Fallenten udarbejdede Status balancerede med ca. 312,000 Kr., uviste Boets Status et saadant Underskud, at der alene vilde blive en Dividende af ca. 30 pCt. Som Følge heraf statueret, at Skifteretten i Medfør af Konkurslovens § 118 Nr. 1, jfr. § 101 litr. e og f, ikke burde have stadfæstet en af Fallenten tilbudt Tvangsakkord, og Stadfæstelsen derfor ophævet i Forhold	

	Pag.
til den Kreditor, som havde paaanket Skifterettens Stadfæstelse af Akkorden.....	309
I et Tilfælde, hvor en Panthaver, der havde Haandpant i et Handelsfirma tilhørende Kullager, havde umiddelbart inden dettes Konkurs realiseret og oppebaaret Kjøbesummen for hele Lageret og derefter paastaaet sig berettiget til at anvende den efter Pantegjældens Dækning resterende Del af Kjøbesummen til Likvidation ifølge Konkurslovens § 15 i, hvad han ifølge andet Tilgodehavende havde at fordrø i Boet, statueret, at ligesom Panthaveren — saafremt han han havde indskrænket sig til at sælge saa meget af Kullageret, som netop behøvedes til Dækning af den Gjæld, for hvilken der alene var stillet Sikkerhed — havde været pligtig til at tilbagelevere Pantsætteren den øvrige frigjorte Del af Pantet, saaledes maatte han nu, da han i dets Sted havde realiseret hele det pantsatte Lager, ligesaa fuldt være pligtig til at udlevere det herved fremkomne Overskud som en Pantsætteren tilhørende Del af Salgssummen, af hvilken Del han kun paa Pantsætters Vegne var kommen i Besiddelse, hvorfor der ikke forelaa noget saadant Skyldforhold, som kunde berettige ham til Likvidation i Medfør af Konkurslovens § 15.....	366
Se endvidere under »Brugsforhold«.....	716

Kontrakt.

Se under »Interessentskab«.....	213
En Kjøber af en fast Ejendom, som ifølge Kontrakten skulde betale den kontante Del af Kjøbesummen inden en vis Frist, ikke antaget berettiget til at gjøre Beløbets Udbetaling afhængig af, at der samtidig meddeltes ham Skjøde, idet dettes Meddelelse, skjøndt Kontrakten intet indeholdt herom, maatte antages gjort afhængig tillige af, at Kjøberen forinden havde opfyldt forskellige andre ham ifølge Kontrakten paa-hvilende, ikke til nogen Tidsfrist knyttede Forpligtelser, til hvis Opfyldelse han intet Skridt havde foretaget.....	420
En af en Sælger paa Grund af formentlig Misligholdelse fra Kjøberens Side med Hensyn til Betalingsvilkaarene foretaget Annullation af en Leveringskontrakt anseet ubeføjet, idet Sælgeren i den Skrivelse, som dannede Grundlaget for Kontrakten, havde forlangt »sædvanlige Betalingsbetingelser«, og Kjøberen efter den Betalingsmaade, der havde fundet Sted i tidligere Handler imellem dem, fandtes berettiget til at forstaa de nævnte Udtryk saaledes, at han først var pligtig at betale efter Varens Modtagelse og Rigtigbefindelse, og han herefter ikke	

	Pag.
havde gjort sig skyldig i en saadan Forsinkelse med Betalingen, at Sælgeren kunde have Ret til at annullere. Sælgeren derfor tilpligtet at betale Kjøberen Erstatning for det Tab, denne led ved Ikke-Leveringen af den resterende Del af Partiet, hvilken Erstatning fastsattes til Differencen mellem Summen af det Beløb, hvorfor Kjøberen dels virkelig senere havde indkjøbt en Del af Restpartiet, dels maatte antages efter Gjennemsnittet af de herfor betalte Priser at ville have kunnet indkjøbe den øvrige Del, og den Kjøbesum, som han ifølge Kontrakten skulde have betalt, idet der derhos ved Beregningen af dennes Størrelse fandtes at maatte tages Hensyn til en Kjøberen for kontant Betaling indrømmet Rabat.....	515
I et Tilfælde, hvor en Person, efter med en Anden at have indgaaet et Væddemaal paa 100 Kr. angaaende Tidspunktet for en stedfunden Byttehandel, senere ved Gjenoptagelse fra sin Side af Forhandlingerne fik Indsatsen forhøjet til 600 Kr., antaget, at dette sidste Væddemaal ikke kunde fordres opretholdt, eftersom Vedkommende, der i Mellemtiden havde havt en Samtale med tvende Personer angaaende Tidspunktet for den nævnte Byttehandel, derved havde erholdt en saadan Støtte for den af ham under det første Væddemaal hævdede Paastand, at han ikke, som sket, burde have fortiet denne Omstændighed.....	683
Erstatning for Misligholdelse af en Livsforsikringskontrakt, se under »Assuranceforhold«.....	776
En Værtshusholder i Randers, som i Forbindelse med 14 andre havde underskrevet et Dokument, hvori de overfor Byraadet forpligtede sig til, saafremt der udvirkedes et Tillæg til den for Byen i Medfør af § 9 i Loven af 23 Maj 1873 udfærdigede Vedtægt derhen, at det tillodes dem, der inden et vist Tidspunkt havde løst Borgerskab som Gjæstgivere, at erholde dette ombyttet med Borgerskab som Værtshusholder, selv om det i Vedtægten foreskrevne Maximum af disse Næringsdrivende derved overskredes, — vedvarende indtil Udløbet af et vist Tidsrum at erlægge den for Gjæstgivere fastsatte større Brændevinsafgift, dømt til at udrede nævnte større Afgift, idet forskjellige af ham til Begrundelse af hans Paastand om ikke at være bunden ved Overenskomsten anførte Omstændigheder enten ingen Støtte havde i Dokumentets Ordlyd eller maatte ansees uden Betydning	799
En Slagter, som efter at have opsagt en af ham som Leverandør til en Forbrugsforening indgaaet Kontrakt efter Opsigelsen var	

vedbleven at fungere som Leverandør til Foreningens Medlemmer, indtil Forholdet hævedes fra Foreningens Side, og i en Del af den nævnte Tid var vedbleven at betale Foreningen de samme maanedlige Rabatbeløb, som han forinden sin Opsigelse havde betalt, anseet pligtig til ogsaa for den resterende Tid at betale disse Beløb, idet han maatte antages stiltiende at være gaaet ind paa Forholdets Fortsættelse paa disse Vilkaar.....

Pag.

816

Kvaksalveri.

En forhenværende Skibsfører, der havde behandlet Syge for rheumatiske og nervøse Lidelser og i et enkelt Tilfælde for en tuberkuløs Knældidelse, hvilken Behandling, der bestod i, at han anbragte den ene eller begge sine Hænder paa det angrebne Sted af Legemet uden at bevæge Hænderne eller foretage Gnidning eller Tryk, ikke havde medført Skade for de Paagjældende, frifunden, idet han efter Behandlingsmaadens Beskaffenhed og under Hensyn til samtlige dermed forbundne Omstændigheder, derunder Lidelsernes Natur og Tiltaltes tilbageholdne Optræden, ikke kunde ansees at have taget Syge under Kur.....

87

En herfor Tiltalt frifunden, idet han, der havde givet en Kone, som havde henvendt sig til ham, et Husraad for, hvad han ansaa for en simpel Byld eller bullen Finger, og som, da hun anden Gang — efter hvad der maa antages uden derom truffen Aftale — indfandt sig hos ham eller i hvert Fald ved hendes Møde hos ham den næste Dag tilraadede hende at gaa til en Læge, der da ved Operation maatte fjerne det meste af Tommelfingeren, ikke ved sit Forhold kunde ansees at have taget Syge under Kur.....

556

En Person, som mod Betaling nogle Gange havde taget forskellige Personer, der led af nervøs Hovedpine, Gigt og lign., i Kur ved at stryge dem med Hænderne paa de smertende Steder, dømt for Kvaksalveri.....

26

Straf herfor endvidere idømt

166, 404

Kvittering.

Afgjørelse af, hvorvidt en Ølhandler, som havde staaet i Handelsforbindelse med en anden Ølhandler, var berettiget til at forlange Kvittering af denne for, at alt deres Mellemværende var afgjort

393

Legat.

I et Tilfælde, hvor det i Fundatsen for et Legat efter en Be-

stemmelse om, at det skulde virke til Fordel for værdige og trængende Enker og Børn efter Grosserere i Kjøbenhavn var udtalt, at Børnene efter Legatstifterens Onkel imidlertid skulde være fortrinsvis berettigede til, naar de forlange saadant, at nyde en à to Portioner, antaget, at der herved var tillagt disse Børn en selvstændig Ret til at oppebære en Legatportion uden Hensyn til, om de i Fundatsen fastsatte Betingelser for at kunne nyde Godt af Legatet vare tilstede for deres Vedkommende.....

233

Leje.

Se under »Brugsforhold«.

Likvidationsret.

En Panthaver, der havde Haandpant i et Kullager og forinden Skyldnerens Konkurs havde realiseret og oppebaaret Kjøbesummen for hele Lageret, ikke antaget berettiget til i Henhold til Konkurslovens § 15 at afkorte det Beløb, der efter Realisationens Udfald tilkom Pantsætteren, i sit andet Tilgodehavende i Boet, idet han, som, hvis han havde indskrænket sig til kun at sælge saameget af Lageret, som var nødvendigt til Dækning af den ved Pantet sikrede Gjæld, havde været pligtig at tilbagelevere Pantsætteren den frigjorte Del af Pantet, ligeledes nu, da han havde realiseret hele Pantet, maatte være pligtig at udlevere det herved fremkomne Overskud som en Pantsætteren tilhørende Del af Salgssummen, af hvilken Del han kun paa Pantsætterens Vegne var kommen i Besiddelse, hvorfor der ikke forelaa noget saadant Skyldforhold, som kunde berettige til Likvidation i Medfør af Konkurslovens § 15.....

366

Løsgængerl.

Straf herfor idømt..... 108, 365, 423

Meddelagtighed.

En Forbedringshusfange, som havde opfordret en Medfange til at afgive falsk Forklaring for Retten, i Henhold til hvilken Opfordring Sidstnævnte afgav en urigtig Forklaring til en Rapport, som han imidlertid tilbagekaldte, da han mødte i Retten, anset efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 2det Led.....

94

En Tiltalt, som havde opholdt sig udenfor, medens en Medtalt efter foregaaende Aftale om til fælles Fordel at be-

	Pag.
gaa Indbrud i et Hus, udførte dette, anseet efter Strfl.s § 229, Nr. 4, jfr. § 54	94
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 3die Punktum, for ved forskellige i Arresten nedskrevne Meddelelser at have forsøgt at paavirke sin Hustru og sine Børn til at afgive urigtig Forklaring i Retten	178
En Person, som havde ydet en Medtalt Bistand paa forskellig Maade til Gjennemførelse af et Forhold, der for den Medtalttes Vedkommende faldt ind under Strfl.s § 245. anseet efter nævnte §, jfr. § 47, 1ste Led.....	435
En Tiltalt, som efter først med Ordene: »Her har Du Noget at slaa med« at have rakt en Anden det Redskab, som denne bagefter benyttede til at slaa en Trediemand med, derefter, da de traf Overfaldne, gjentagne Gange puffede til Voldsmanden for at faa ham til at slaa løs, anseet efter Strfl.s § 203, jfr. § 52	473
En Tiltalt, som med en Enke, med hvem han havde truffet Overenskomst om for egen Regning at drive Beværtning paa hendes Borgerskab, havde aftalt, at de, hvis Sag i den Anledning rejstes, i Retten skulde forklare paa en Maade, der stemmede med en mellem dem oprettet Kontrakt, hvori Forholdet i Strid med Virkeligheden fremstilledes, som om Enken havde antaget Tiltalte som sin Bestyrer, i Henhold til hvilken Aftale Enken afgav falsk Forklaring for Retten, anseet efter Strfl.s § 146, jfr. § 54.....	544
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 3die Stk., for mislykket Forsøg paa at formaa en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.....	547

Medicinalvæsen.

En Apotheker i Kjobenhavn, der havde gjort sig skyldig i forskellige Overtrædelser af Medicinaltaxten, i Afgivelser fra Farmacopeens Forskrifter med Hensyn til Tilberedning og S sammensætning af Medikamenter samt i forskellige Renlighedstilsidesættelser med Hensyn til Tilberedning af samme, dømt i Medfør af Fdg. 28 Decbr. 1839, jfr. Fdg. 4 Decbr. 1672 § 25 til at have det ham meddelte Apothekerprivilegium forbrudt, hvorimod der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til tillige at henseføre nogen Deel af hans nævnte Forhold under Strfl.s § 257 eller nogen anden Bestemmelse i denne Lov	506

Medikamenthandel.

En Detailhandler, der havde forhandlet en af ham selv til-

	Pag.
beredt saakaldet »Aromatisk Jernlikør«, frifunden, idet nævnte Jernlikør, der paa Flaskernes Etiketter betegnedes som et styrkende Middel, ifølge sin Sammensætning og Anvendelse ikke kunde henføres under nogen af de i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 som Apothekerne forbeholdte nævnte præparerede Medicinalvarer.....	642
En Tiltalt, som havde averteret og solgt som Lægemeddel mod Gigt, Stivhed og Ledvand en af ham selv tilberedt Smørelse, dømt efter Fdg. 4 December 1672 § 30, idet den nævnte Smørelse maatte antages at henhøre til de præparerede Medikamenter, som ere undtagne fra den almindelige Detailhandel.....	60
En Forbrugsforening antaget at have gjort sig skyldig i ulovlig Medicinalhandel ved til sine Medlemmer at have uddelt en saakaldet »Kronessents«, idet denne efter Sundhedskollegiets Erklæring maatte betragtes som et Arkanum. Bøden idømt hver enkelt af Bestyrelsens Medlemmer, dog at der af disse undtoges en, som maatte antages først at være indtraadt i Bestyrelsen, efter at der var rejst Sag mod Foreningen i nævnte Anledning.....	251

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Forbedringshusfange, der havde opfordret en Medfange til at afgive falsk Forklaring for Retten, i Henhold til hvilken Opfordring sidstnævnte afgav en urigtig Forklaring til en Rapport, som han imidlertid frafaldt, da han mødte i Retten, anseet i Medfør af Strfl.s § 65, jfr. Lov af 3 Decbr. 1850 § 2, efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 2det Led.....	94
En Tiltalt, som, medens han sad arresteret, ved forskellige i Arresten nedskrevne for hans Hustru bestemte Meddelelser, hvoraf han havde givet en enkelt fra sig til Besørgelse til hende, havde forsøgt at paavirke hende og deres Børn til at afgive urigtig Forklaring i Retten, anseet efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 3die Punktum.....	178
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 146, 2det Pkt.,.....	407
En Tiltalt, som med en Enke, med hvem han havde truffet Overenskomst om for egen Regning at drive Beværtning paa et hende meddelt Borgerskab, havde aftalt, at de, naar Sag i den Anledning blev rejst, skulde i Retten forklare paa en Måade, der stemmede med en mellem dem oprettet Kontrakt, hvori Forholdet i Strid med Virkeligheden fremstilledes, som om Enken havde antaget Tiltalte som Bestyrer af Beværtningen, anseet efter Strfl.s § 146, jfr. §	

	Pag.
54, idet Enken i Henhold til Aftalen afgav falsk Forklaring for Retten	544
Tvende Tiltalte ansete efter Strfl.s § 146, den ene tillige efter denne §, jfr. § 52, 3die Stk., for forgjæves Forsøg paa at anstifte en Trediemand til at afgive falsk Forklaring for Retten	547
Et af en Moder udvist Forhold ved som Vidne under en mod hendes Søn for Vold mod en Skovbetjent anlagt Sag at have afgivet en urigtig Forklaring, som hun efter at være bleven anholdt to Dage efter tilbagekaldte, henført under Strfl.s § 146, sidste Punktum, og Straffen efter samtlige med Gjerningen forbundne Omstændigheder antaget at kunne bortfalde	735

Myndighed og Orden.

En Kirkebetjent, som, efter at vedkommende Præst i sin Prædiken havde omtalt en af Kirkebetjenten med flere andre Menighedsmedlemmer til Kirkeministeriet indgiven Adresse paa en for dem ærerørig Maade, umiddelbart efter Prædikenen i Sakristiet havde henvendt sig til Præsten og betingelsesvis sigtet denne for at have sagt en Løgn fra Prædikestolen, anset efter Strfl.s § 101, smh. med § 102. Kirkebetjentens Forhold ved efter Gudstjenestens Tilendebrielse paa Kirkegaarden, hvor Præsten ikke var tilstede, at have udtalt sig til en Del af Menigheden paa lignende Maade angaaende Præstens Optræden derimod ikke fundet at kunne henføres under Strfl.s § 101 eller at kunne medføre yderligere Strafansvar for ham	466
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 101 for i et Retsmøde at have fremsat fornærmelige Sigtelser mod Dommeren	493
En Tiltalt anset efter Strfl.s §§ 100 og 101 for at have sat sig til Modværge mod Indsættelse i et Arrestlokale samt for ved samme Lejlighed at være fremkommet med fornærmelig Tiltale mod vedkommende Politibetjent	497
En Kjøbmand, som under en af ham til Oplysning om formentlig begaaet lovstridigt Forhold fra en Forhørsdommers Side anlagt Thingsvidnesag i Protokollationer og Indlæg til Retten var fremkommen med forskellige Haansudtryk og ærefornærmende Sigtelser mod Forhørsdommeren i Anledning af hans Embedsførelse, anset efter Strfl.s § 101. Derimod antaget, at Tiltalte ikke havde paadraget sig Ansvar efter nævnte § for lignende Udtalelser, fremsatte dels inogle Skrivelser til Høiesteret, af hvilke vedkommende Embedsmand ved Udlaan var kommen i Besiddelse, dels i forskellige under Vidnesagen fremlagte Gjenparter af Breve til Andre samt i en til Sættedommeren	

	Pag.
stilet litis denunciatio, idet det ikke kunde antages, at Tiltalte var gaaet ud fra, at disse Udtalelser, som ikke vare stiledede til vedkommende Embedsmand eller bleve oplæste i Retten, verbis ipsissimis vilde blive bragte til dennes Kundskab, hvilket heller ikke var oplyst at være skeet	791
Straf efter Strfl.s §§ 100 og 101 endvidere idømt	340

Næringsbrug (ulovligt).

En for at have drevet Værtshushold paa sit Borgerskab som Gjæstgiver tiltalt Person frifunden, idet han efter sin Forklaring om det Omfang, hvori han havde havt liggende Gjæster og beværtet disse, der ikke kunde forkastes, maatte ansees at have drevet virkeligt Gjæstgiveri, og det af ham i Forbindelse hermed drevne Værtshushold herefter maatte betragtes som et Akcessorium til Gjæstgiveriet	733
Den Omstændighed, at et Aktieselskab, som drev Handel med færdigsyede Klæder, en kort Tid havde ladet Skrædderarbejde udføre af en ikke med Borgerskab forsynet Svend, ikke antaget, selv om bemeldte Fremgangsmaade maatte være i Strid med Næringsloven, at burde medføre Ansvar for Bestyrelsen, idet Svenden, saasnart Berettigelsen af dette Forhold bestredes, havde taget Borgerskab	746
En Tiltalt, der havde Borgerskab som Gjæstgiver, men alene havde drevet Værtshushold, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, derunder ulovlig Brændevinssudskjænkning. Da Tiltalte derimod ingen særlig Adkomst saaes at have til Brændevinssalg, fandtes en i den indankede Dom optagen Bestemmelse om Forbrydelse af Tiltaltes Ret til Brændevinssalg at maatte bortfalde	281
En Gjæstgiver, der uden at drive Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, idet han ingen Værelser havde for liggende Gjæster, havde uden særlig Adkomst dertil drevet Værtshushold, dømt for anden Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og Brændevinssudskjænkning, idet han tidligere ved Forlig for sidstnævnte Forseelse havde vedtaget en Bøde af 20 Kr. Udtalt, at da Tiltalte ikke havde særlig Adkomst til Brændevinssalg, maatte den indankede Doms Bestemmelse om Forbrydelse af hans Ret hertil bortfalde	427
En Detailhandler med Ret til Brændevinshandel — hvilken Ret han imidlertid senere havde frafaldet — for et af ham begaaet ulovligt Værtshushold anseet dels for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels for 2den Gang be-	

	Pag.
gaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning samt derhos dømt til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt.....	440
En Værtshusholder, som efter at have frafaldet sin Ret til Brændevinshandel og Brændevinsudskjænkning havde udskjænket Brændevin for Betaling, anseet for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og dømt til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt	442
En Tiltalt, som i Henhold til et ham meddelt Borgerskab som Gjæstgiver havde drevet Beværtning, men uden at have Lokaler indrettede til Natteophold for Rejsende, dømt for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning	640
En Tiltalt, som paa sit Borgerskab som Gjæstgiver tillige havde drevet Værtshushold, dømt for uberettiget Næringsbrug, idet det af ham drevne Gjæstgiveri, der var indrettet i tvende Værelser, han havde lejet paa 1ste Sal over Gaarden i den Ejendom, i hvis Stueetage ud til Gaden Tiltalte havde drevet Beværtning, og i hvilke Værelser han havde havt 4 opredte Senge til Brug for liggende Gjæster, ikke fandtes at fyldestgjøre de Fordringer, der maatte stilles til et egentligt Gjæstgiveri. Da Tiltalte ikke havde havt særlig Adkomst til Brændevinshandel, fandtes en i den indankede Dom truffen Bestemmelse om, at Tiltalte skulde have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt, at maatte bortfalde	688
En Tiltalt, der paa sit Gjæstgiverborgerskab udelukkende havde drevet Værtshushold, men slet ikke Gjæstgiveri, dømt for uberettiget Næringsbrug.....	690, 692
En Tiltalt, der paa sit Borgerskab som Gjæstgiver havde drevet Værtshushold, anseet for ulovligt Næringsbrug, idet han, som havde havt to Værelser, i hvilke han havde ydet Natteologis til to Personer — hvilke tillige fik deres Kost hos Tiltalte — ikke derved kunde ansees at have været indrettet paa i sine Lokaler at modtage Rejsende, ligesom ogsaa hans Beværtningsdrift for ham havde været Hovedsagen	714
Tiltalte ansete efter Næringslovens § 75 for alene at have drevet Værtshushold paa Borgerskab som Gjæstgiver ...	731, 745
En for ulovlig Omløben med Varer tiltalt Person ikke antaget at kunne paaberaabe sig Reskripterne af 14 Februar 1741, idet han vel var født i Hammerum Herred, men ikke paa Antræffelsestiden var eller i flere Aar forinden havde været bosiddende i noget af de i Reskripterne nævnte Herreder. Da der tidligere var overgaaet Tiltalte Dom for ulovlig	

	Pag.
Omløben, maatte han i Medfør af Bestemmelsen i § 2 i Fdg. 23 April 1845 være udelukket fra i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre til Forhandling Landmandens Husflidsprodukter, hvorfor Tiltalte, som mod sin Benægtelse fandtes overbevist om at have omført en Del Uldvarer til Forhandling, blev anseet efter Fdg 13 Februar 1775 § 4, jfr. Pl. 27 November 1839 § 1 for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben	454
En Tiltalt dømt for ulovlig Omløben med Varer, idet hans Forklaring om alene at have forevist de medførte Varer som Prøve efter de foreliggende Oplysninger maatte forkastes	644
En for Overtrædelse af Lov 10 April 1895 tiltalt Vexellerer, som ved herfra Landet til Personer i Sverrig og Norge sendte Cirkulærer havde opfordret Folk til at købe Andele i udenlandske Præmieobligationer og derefter herfra Landet havde effektueret de indkomne Ordre, frifunden, idet han ikke ved nævnte Virksomhed kunde siges at have her i Landet udbudt eller solgt de nævnte Andele	144
Tvende Personer, som ved Omløben havde falbudt til Salg Andelsbeviser i udenlandske Præmieobligationer, dømte efter Lov 10 April 1895. Bøden tillagt vedkommende Politikasse	38
En Tiltalt anseet efter Lov af 10 April 1895 § 1, 2det Stk., for at have opfordret Folk til at indtræde som Medlemmer i saakaldte Præmieobligationsselskaber, hvert paa 25 Medlemmer, hvis Øjemed var, at hvert Medlem efter i 26 paafølgende Maaneder at have betalt Medlemskontingent -- i hvilken Tid han var andelsberettiget i Forening med de 24 andre Medlemmer til nogle opgivne Præmieobligationer og fik udbetalt $\frac{1}{25}$ af det ved mulig Udtrækning efter Fradrag af Anskaffelsesprisen for nye Obligationer fremkommende Præmieoverskud — skulde blive Ejer af 6 af Obligationerne. Bøden i Henhold til Pl. 19 Februar 1819 for Kjøbenhavns Vedkommende tillagt Kjøbenhavns Kommunes Kasse	577
En Tiltalt anseet efter Lov 10 April 1895 for ved Hjælp af Agenter, der medførte saakaldte »Medlemsbeviser«, at have udbudt til Salg udenlandske Præmieobligationer paa Afbetalingsvilkaar	579
En herværende Agent for en udenlandsk Præmieobligationsforretning anseet efter Lov 10 April 1895 for her i Landet at have omført til Salg saakaldte Kjøbedokumenter lydende paa forskjellige udenlandske Præmieobligationer	611

Nødværge.

Se under »Vold« 570

Paasejling.

Se under »Erstatning« 701

Pant.

Se under »Konkurs« og »Likvidationsret« 366

Polititilhold (Overtrædelse heraf).

Tiltalte straffede som Løsgængere for Overtrædelse af de dem ved deres Indlæggelse paa Ladegaarden af Kjøbenhavns Politi til Protokollen over mistænkelige Personer meddelte Tilhold om, saafremt de bortgik eller udeblev fra Ladegaarden, strax at melde sig for at godtgjøre lovligt Erhverv
205, 323
Straf herfor endvidere idømt..... 363, 605, 729, 762

Politivedtægt (Overtrædelse heraf).

En Gjæstgiver i Nexø Kjøbstad, der i Anledning af, at han en Aften efter Kl. 11 havde indladt i sit Gjæstgiveri 4 Personer, der vare Udenbysboende, og overladt disse 2 Værelser, som de benyttede til at spille Kort i, var tiltalt for Nattesæde, frifunden, idet Tiltalte efter samtlige Omstændigheder fandtes at have været beføjet til at betragte de Paagjældende, af hvilke den Ene tillige opstaldede sine Heste sammesteds, som Rejsende. Forsaavidt Tiltalte tillige ved Politiretsdommen var dømt for Overtrædelse af § 19 i Lov 15 Maj 1875 ved at have undladt at indføre de Paagjældende i sin Fremmedbog, udtalt, at Tiltalte ogsaa forsaavidt vilde være at frifinde, da han ikke havde havt Grund til at antage, at Tiltalen tillige eller alternativt omfattede denne Forseelse (der var nemlig ikke udtaget formelig Stævning mod Tiltalte, ligesom det heller ikke paa anden Maade var tilkjendegivet ham. for hvilket Forhold han sattes under Tiltale)..... 69

Privilegium (Forbrydelse af).

Se under »Medicinalvæsen« 506

Processuelle Forhold i Almindelighed.

I et Tilfælde. hvor en Dom i en privat Politisag var indanket for Overretten alene ifølge Domfældtes Begjæring i Henhold

	Pag
til Pl. 23 Maj 1840, udtalt, at der ikke af denne Grund alene var Noget til Hinder for at forandre Politiretsdommens Bestemmelse om, at Sagens Omkostninger ophævedes, men at der ikke blev Spørgsmaal herom, da Paastand om Forandring af Dommen i saa Henseende ikke var nedlagt fra Domhaverens Side	63
En Paastand om, at en i et Bo afsagt Decision skulde kjendes uefterrettelig for nogle i Decisionen paa kjendte Posters Vedkommende, ikke tagen til Følge, da den til Støtte for samme paaberaabte Omstændighed, at de nævnte Poster ikke skulde have været indladte til Decision, maatte ansees ubeføjet. Da Appellanten ikke subsidiært havde paa-staaet Rigtigheden af denne Deel af Decisionen prøvet af Høiesteret, stadfæstedes Decisionen ogsaa for disse Posters Vedkommende	76
Under en af en Udlægshaver, der havde faaet Udlæg i den Debitor tilkommende Kjøbesum for en Ejendom, imod Kjøbereren til at tilsvare bemeldte Kjøbesum anlagt Sag statueret, at en af Kjøbereren for Overretten fremlagt Specification over den af ham forinden Udlægget berigtigede Deel af Kjøbesummen maatte lægges til Grund, da Modparten hverken havde modsat sig dens Fremlæggelse overhovedet i anden Instants eller benægtet Rigtigheden af samme....	152
En Sag for Høiesteret efter Appellantens Paastand hævet, da Indstævnte ved Notarius publicus havde tilkjendegivet Appellanten, at han frafaldt den ham ved den indankede Dom tilkjendte Ret. Appellanten tillagt Kost og Tæring ..	285
En Dom, som var afsagt under en af en Ejer af en Ejendom mod nogle Personer anlagt Sag angaaende Indgreb i en ham tilkommende Eneret til Fiskeri i et Vandareal, ved hvilken Dom det paa Grundlag af forskellige Dokumenter og Oplysninger var statueret, at der tilkom Ejeren den paagjældende Eneret, ikke antaget at kunne være afgjørende i en senere imod nogle andre Personer anlagt Sag angaaende Indgreb i nævnte Eneret, da de paagjældende Dokumenter m. m. ikke havde været fremlagte under den senere Sag, og de Sagsøgte saaledes ikke havde havt Anledning eller Forpligtelse til at imødegaa dem eller den paa disse i den tidligere Sag støttede Procedure	332
En Sælgers uberettigede Undladelse af paa Opfordring fra Kjøberens Side under en Retssag angaaende Tilbagebetaling af Kjøbesummen for en ved Auktion solgt Hest at opgive, hvilke Folk, der i hans Besiddelsestid havde havt med	

	Pag.
Hesten at gjøre, antaget at maatte medføre, at der ikke kunde tages noget Hensyn til hans Anbringende om, at Hesten ikke hos ham havde vist noget Tegn til den Sygdom, som Følge af hvilken Kjøberen senere havde maattet lade den dræbe, eller at han i alt Fald havde været uvidende herom.....	664
Kost og Tæring nægtet en for Navns Nævnelss Skyld stævnet Person under en paa Grund af Mangler ved Stævningens Forkyndelse afvist Høiesteretssag	730

Præmieobligationer.

Overtrædelse af Lov 10 April 1895, se under »Næringsbrug«
pag. 144, 38, 577, 579, 611

Præskription.

Se under »Udpantning« 387

Rettens Pleje.

Mulkt for unødigt Trætte idømt en for Høiesteret selvmødende Part	76
En Overretssagfører, der selv førte sin Sag for Underretten, mulkteret efter Forordning 16 Januar 1828 § 14 for utilbørlig at have opholdt Sagen.....	119
En Høiesteretssagfører mulkteret efter D. L. 1—12—2, jfr. Frd. 23 December 1735 § 2 for i et fremlagt Indlæg at have ytret, at en Auktionsforvalters Kjendelse paa et nærmere angivet Punkt indicerede enten Skødesløshed eller Mangel paa juridisk Indsigt	147
Misbilliget, at en Forhørsdommer overfor en Tiltalt havde anvendt Varetægtsfængsel i et saadant Omfang, at Tiltalte havde siddet arresteret i omtrent 21½ Maaned, samt at Dommeren jævnlig under Forhørene havde brugt Skjældsord mod Tiltalte	178
Udtalt, at det ikke kan ansees stemmende med Forskrifterne i Fdg. 9 Juni 1847, at der ved samtlige Retsmøder under et Forhør havde været benyttet ekstraordinære Retsvidner .	189
Udtalt, at det ikke kunde billiges, at en Tiltalt havde været belagt med Arrest i 8 Dage, idet det ikke efter det Foreliggende kunde ansees at have været nødvendigt for at sikre sig hans Tilstedeværelse, hvilket alene var paaberaabt til Begyndelse af Arrestdekretet.....	570
Udtalt, at det ikke kunde billiges, at en Arrestant havde været sat i Arrest sammen med en anden Fange i den	

	Pag.
Hensigt, at denne skulde paavirke ham til at afgive Tilstaaelse, hvilket maatte antages at være skeet i Henhold til en almindelig Ordre fra Forhørsdommeren.....	656
En Sagfører mulkteret efter Fdg. 16 Januar 1828 § 14 for at have forhalet en privat Sag.....	664
Røveri og Trusler.	
Fn Tiltalt, der i et Brev til en Pige havde truet med at ville anmelde hende for et af hende begaaet Falsk for derved at formaa hende til at betale ham et Beløb, som han formentlig at have til gode hos hende, anseet efter Strfl.s § 245	150
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 245 for ved Trusler overfor en Kjøbmand om at ville anmelde et af ham i hans Forretning formentlig udvist uredeligt Forhold at have forsøgt at formaa Kjøbmanden til at udbetale sig et Pengebeløb..	189
En Slagter, som ved Trusel om at ville anmelde en Anden for at have begaaet Tyveri af et til 3 Kr. vurderet Stk. Kjød bevægede denne til at love at betale ham et Beløb af 200 Kr., anseet efter Strfl.s § 245. En Medtalt for den af ham i samme Anledning udviste Virksomhed dømt efter samme §, jfr. § 47, 1ste Led.....	435
Tvende Arbejdere ved Orlogsværftet, der i den Hensigt dels at skaffe sig Lønningsforhøjelse, hvortil en Indstilling fra Værftsløjtnanten var nødvendig, dels at formaa Værftsløjtnanten, hvem Fordelingen af de for forskjelligt Extraarbejdes Udførelse tilstaaede Dusører tilkom, til af sin egen Lomme at udbetale dem nogle Dusører, som de efter deres Forklaring mente at have billigt Krav paa, havde truet Værftsløjtnanten med at ville anmelde til hans Foresatte, at han ved forskjellige Lejligheder havde modtaget Bestikkelser og gjort sig Fordel ved Fordelingen af bemeldte Dusører, ansete efter Strfl.s § 245	581
Servitut.	
Se under »Hævd«	269
I et Tilfælde, hvor der ved Salget af en frederiksbergsk Ejendom af Sælgerinden var som Servitut paalagt den forskjellige Bygge- og Benyttelsesindskrænkninger, og hvor Boet efter Sælgerinden havde overdraget Kommunalbestyrelsen Retten til at paatale Overtrædelser af disse, statueret, at om det end maatte antages at have været Mening, at de nævnte Indskrænkninger i Ejendomsretten over Parcellen ikke skulde bortfalde ved	

Sælgerindens Død, var det dog ikke en Følge heraf, at Retten til at paatale eventuelle Overtrædelser — hvilken Ret ikke omtaltes i den paagjældende Bestemmelse — efter hendes Død skulde kunne gaa over til hendes Bo eller Arvinger, idet der efter Forholdets Beskaffenhed og i Betragtning af det Hensyn, der ved Stiftelsen af de nævnte Indskrænkninger var tagen til Naboernes Interesse, kunde blive Spørgsmaal om Andres Paataaleret. Men desuden fandtes den Sælgerinden tilkommende Paataaleret, der efter det Foreliggende ikke var knyttet til Besiddelsen af nogen fast Ejendom, og med hvilken der ikke kunde ansees at have været forbunden nogen formueretlig Interesse, i alt Fald ikke nogen, som kunde strække sig udover hendes Levelid, at maatte betragtes som en Rettighed af saadan rent personlig Natur, at den maatte ophøre med hendes Død. Som Følge heraf fandtes Kommunalbestyrelsen at have manglet Kompetence til at paatale en af Ejeren af Ejendommen begaaet Overtrædelse af de paagjældende Byggeindskrænkninger

598

Skatter og Afgifter.

I et Tilfælde, hvor der i Henhold til Frdn. 11 September 1839 § 12 var givet Ejendomsdom paa en i Overformynderiet indestaaende Kapital, tilhørende en bortebleven Person, statueret, at da det ikke af Sagens Oplysninger kunde udledes, at den borteblevne, efterat han i 1870 havde forladt Landet, havde taget fast Ophold nogetsteds i Udlandet, maatte der allerede af den Grund udredes Arveafgift

164

En Gaardejer, paa hvis Ejendom var opført en Mølle, som han selv drev, antaget med Rette at være afkrævet Bygningsafgift ikke blot af Møllen, men ogsaa af det til Ejendommen hørende Stuehus, hvori han boede, idet Bestemmelsen i § 36 i Fdg. 1 Oktober 1802, der maatte komme til Anvendelse i et saadant Tilfælde, medførte, at Afgiftspligten blev at fastsætte efter Fdgs. § 30, hvorefter ikke alene Møllen, men ogsaa Beboelsesbygningen som hørende til Møllen maatte være afgiftspligtig

460

Antaget, at nogle Beløb, som i et af executor behandlet Bo efter Beslutning af Boets Vedkommende vare blevne udbetalte dels til Afdødes Enke til Husholdningens Førelse m. m., dels til tvende Sønner til deres Undervisning og Uddannelse, ved Beregningen af $\frac{1}{2}$ pCt. Skifteafgiften og Arveafgiften maatte medregnes til Boets beholdne Formue, idet det sidstnævnte Beløb maatte betragtes som Arvefor-

	Pag.
skud, og det samme maatte gjælde om det til Enken udbetalte Beløb i sin Helhed, idet Boet ikke havde ønsket nogen Afgjørelse af, hvorvidt enkelte af de heraf afholdte Udgifter som egentlige Boudgifter havde kunnet fradrages ved den ommeldte Afgiftsberegning.	782
Antaget, at det var med Rette, at der var paalignet en i Gjentofte Sogn paa et Jordtilliggende af ca. 100 Tdr. Land opført herskabelig Hovedbygning og det som Tilbehør til samme hørende Portnerhus Bygningsafgift, idet bemeldte Hovedbygning, der efter hele sin Størrelse og Indretning intet havde til fælles med en Bondegaards Beboelsesbygning til et tilsvarende Jordareal, efter hele denne sin Karakter og dens Assuranceværdi ikke kunde betragtes som et saadant Tilbehør til Jordtilliggendet, at den i Medfør af § 35 i Frdn. 1 Oktbr. 1802 kunde være fri for Bygningsafgift, hvorimod ogsaa talte, at Avlingen i en Række af Aar, hvori Bygningen havde været udlejet til Bolig for Landliggere eller staaet ledig, var bleven drevet af en Forvalter, der havde boet i en mindre paa Ejendommen værende Bygning, i hvilken ogsaa Forpagteren i den Tid, Jorderne havde været bortforpagtede, havde boet, idet dette ligeledes pegede hen paa, at den ommeldte Hovedbygning ikke stod i Forhold til Ejendommen som en Bondegaardsbeboelsesbygning	796

Skifte.

En af en Arving fremsat Paastand om, at nogle Bestemmelser i et Testament angaaende en Boet tilhørende Ejendom skulde tilsidesættes som ugyldige, fordi Testator ved Oprettelsen af Testamentet ikke skulde have været sin Fornuft fuldkommen mægtig, ikke taget til Følge, da der ikke fra hans Side var ført noget Bevis for Rigtigheden af dette Anbringende, som var i Strid med Notarialtestationen paa Testamentet	76

Skolevæsen.

Antaget, at Loven af 8 Marts 1856 § 1, der alene bestemmer, hvorvidt der af Hensyn til Børneantallet i en Skole kan fordres oprettet nye Skoler eller anden supplerende Indretning, ikke har gjort nogen Forandring i den Kirke- og Undervisningsministeriet ved Adg. af 29 Juli 1814 § 1 tillagte Beføjelse til efter eget Skjønnende at paabyde nye Skolers Oprettelse af Hensyn til, at den Vejlængde, den	

	Pag.
skolesøgende Ungdom faar at tilbagelægge, bliver over $\frac{1}{4}$ Mil	721

Skovvæsen.

En for Overtrædelse af Fdg. 27 September 1805 § 14 tiltalt Ejer af en Skov frifunden, da det for Fode borthuggede Areal ikkun udgjorde 5300 □ Alen; derimod anseet efter Fdg.s § 20 for, efter ved Kjøb at være bleven Ejer af Skoven, inden Udløbet af den i Loven foreskrevne Frist at have skovet og bortsolgt Brænde, idet den Omstændighed, at der muligt ikke paahvilede Skovstykket Fredskovsforpligtelse, ikke kunde fri ham for Ansvar efter nævnte Paragraf. En tidligere Ejer af Skoven derimod frifunden, da han alene havde skovet til eget Brug	292

Sprængstoffer.

En Gaardejer, som til Brug ved en Klippesprængning paa Bornholm havde erholdt udleveret to Kasser Dynamit uden at være forsynet med den i Loven af 1 April 1894 § 2 foreskrevne Attest, anseet herfor efter Lovens § 12, 2det Pkt. Tvende Arbejds mænd, som havde forestaaet den paagjældende Klippesprængning, ikke fundne derved at have gjort sig skyldige i en saadan Uforsigtighed, som kunde paadrage dem Ansvar efter fornævnte Lovs § 11, 2det Stk.	300

Stadfæstelsesdom. 465**Statsforbrydelse.**

En Maler anseet efter Strfl.s § 90 for i en Tale ved et offentligt Møde at være fremkommet med en Ytring om Kongen, hvorved den Kongen skyldige Ærbødighed maatte antages krænket	113

Straf.

I et Tilfælde, hvor en Person under samme Sag dømtes for Overtrædelse af Strfl.s § 185 og for 1ste Gang begaaet Kvaksalveri, Straffen bestemt under Eet til Fængsel paa Vand og Brød	26
Straffen for en Person over 60 Aar, der dømtes efter Lov af 3 Marts 1860, under Hensyn til Straffelovens § 23 bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost	365
I et Tilfælde, hvor en Person under samme Sag var tiltalt	

	Pag.
for Falsk, Kvaksalveri og Betleri, Straffen fastsat under et til Fængsel paa Vand og Brød	404
Den af en Tiltalt forskyldte Straf nedsat under Hensyn til, at han efter Overrettsdommens Afsigelse i Anledning af Justits­ sagens Indankning for Høiesteret var bleven belagt med Arrest i henved 2 Maaneder	530
En Tiltalt for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 og af Lov Nr. 98 af 10 April 1895, anseet med to Bøder, henholdsvis til Statskassen og Kjøbenhavns Kommunes Kasse, idet Bøden for Overtrædelsen af sidstnævnte Lov i Medfør af Pl. 19 Febr. 1819 for Kjøbenhavns Vedkommende vilde være at tillægge Kommunens Kasse	579
Strafferetsforhold i Almindelighed.	
En 10-aarig Dreng frifunden for nogle Smaa-Tyverier i Henhold til Strfl.s § 36	286
Strfl.s § 23 anvendt analogisk udenfor Straffeloven	365
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	
En Tiltalt, som var sigtet for i et Brev til en Pige at have villet true hende med Anmeldelse om et af hende forøvet Falsk for derved at bevæge hende til at bedrive Utugt med sig, ikke mod sin Benægtelse herved funden skyldig i Overtrædelse af Strfl.s § 169; derimod anseet efter Strfl.s § 245, forsaavidt han havde vedgaaet at have fremsat den samme Trusel for at formaa hende til at betale et ham formentligt skyldigt Pengebeløb	150
En for Blodskam med sin Steddatter tiltalt Gaardmand, der fandtes overbevist om i et længere Tidsrum at have ind­ sneget sig om Natten i Steddatterens Soveværelse, lagt sig op i Sengen hos hende, og, medens hun sov, tilfredsstillet sin Kjønsdrift paa hende, hvorved Besvangrelse paafulgte, frifunden i Medfør af Strfl.s § 38, da han efter Sundheds­ kollegiets Erklæring led af Sindssygdom og var forrykt. Ved Dommen bestemt, at der af Øvrigheden vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger imod ham	217
En for Overtrædelse af Strfl.s § 170 tiltalt Mandsperson fri­ funden, se nedenfor under	26
En for Overtrædelse af Strfl.s § 185 Tiltalt frifunden	428
En Tiltalt for Forsøg paa Blodskam overfor sin 13-aarige Datter anseet efter Strfl.s § 161, jfr. § 46	83
En Fader for utugtigt Forhold overfor sin 11-aarige Datter	

	Pag.
anseet efter Strfl.s §§ 161 og 173, idet han havde erkendt at have ført sit Lem hen til Datterens Kjønnde og ind mellem de ydre Skamlæber, samt at Sædafgang her havde fundet Sted	504
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 168, jfr. § 46.....	109
En Tiltalt, som, medens han sammen med en Pige kjørte i en Vogn fra Dyrehavsbakken til Klampenborg, havde forsøgt med Magt at forskaffe sig Samleje med hende, anseet efter Strfl.s § 168, jfr. § 46	199
En Tiltalt anseet for uteerligt Forhold overfor sin Hustrus 13 Aar gl. udenfor Ægteskab fødte Datter efter Strfl.s § 176, jfr. §§ 163 og 174	314
En Tiltalt, som i den Hensigt at forskaffe sig Samleje med en gift Kone havde skaffet sig Adgang til hendes Hus og, medens hun sov, befølt hende paa det blottede Legeme, anseet efter Strfl.s § 176, jfr. § 170.....	324
En Tiltalt for at have forsøgt at skaffe sig Samleje med 3 Pigebørn mellem 8—10 Aar anseet efter Strfl.s § 173, jfr. § 46. Endvidere dømt efter Strfl.s § 176, jfr. dels § 173, dels § 174 for udvist uterligt Forhold henholdsvis mod en treaarig og mod en 12aarig Pige.....	402
En Fader for at have bedrevet Uterlighed med sin 11aarige Datter anseet efter Strfl.s § 176, jfr. §§ 161 og 173	504
Strfl.s § 176, jfr. § 168, anvendt paa en Tiltalt, som havde udvist uterlig Adfærd overfor en Kvinde for at vække hendes sandselige Lyst og derved opnaa Samleje.....	551
Et Fruentimmer anseet efter Strfl.s §§ 180 og 181	499
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 181, jfr. § 46.....	693
Strfl.s § 181 endvidere anvendt.....	100
Strfl.s § 182 anvendt paa en Værtshusholderske, der havde ladet Personer af forskjelligt Kjøen for Betaling faa Natte-logis i sit Logishus, skjönt hun var paa det rene med, at de vilde benytte Lejligheden til at øve Utugt med hinanden	143
En Bestyrer af et Hotel, med hvis Vidende vedkommende Portier havde ladet Personer af forskjelligt Kjøen, om hvilke han var paa det Rene med, at de indfandt sig for at bedrive Utugt med hinanden, erholde Logis i Hotellet mod Betaling, anseet efter Strfl.s § 182, 2det Led	495
En Mandsperson, som efter paa Anmodning at have taget en voxen Pige, der i de sidste Aar paa Grund af Lamhed havde maattet holde Sengen, under Kur i hendes Hjem og gjort hende til Gjenstand for en saakaldet magnetisk Behandling, havde misbrugt det Forhold, han herved var kommen til at staa i til Pigen til at forskaffe sig Samleje med hende, hvilket Forhold derefter fortsattes i længere	

Tid, ikke herved fundet at have paadraget sig Ansvar efter Strfl.s § 170, idet der, ihvorvel Pigens Forklaring gik ud paa, at hun havde været ude af Stand til at modsætte sig Tiltaltes Begjæringer, idet hun efter den magnetiske Behandling vil have været i en væsentlig anden og sløvere Tilstand end før Behandlingen, i hvert Fald manglede Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han ikke havde antaget, at Pigen, naar hun var Gjenstand for hans utugtige Behandling, havde været i en saadan Tilstand, som betinger Anvendelsen af Strfl.s § 170. Forsaavidt Tiltalte derimod een Gang, nogen Tid forinden det første Samleje fandt Sted, men efter at han flere Gange forinden havde uden Modstand fra Pigens Side lagt sig i Sengen hos hende, ved en saadan Lejlighed havde taget hende paa hendes Kjønndel, fandtes han at have paadraget sig Ansvar efter Strfl.s § 185	26
Strfl.s § 185 endvidere anvendt.....	109

Testament.

En Protest, der var fremsat mod et af en Gaardejer paa hans Dødsleje til Fordel for hans Hustru oprettet Testamente, som af de paagældende Testamentsvidner havde Paategning om at være underskrevet efter at være tydelig oplæst og ratihaberet af Testator ved fuld Fornuft og Samling, tagen til Følge, idet dette, selvom Testamentsvidnerne, af hvilke det ene var Enkens Søskendebarn og det andet hendes Søstersøn, uanseet dette deres nære Slægtskab til hende maatte kunne betragtes som gyldige Vidner efter Arvelovens § 24, 3die Punktum, i hvert Fald maatte blive en Følge af, at det af de af Testamentsvidnerne afgivne Vidneforklaringer fremgik, at Testator ikke, som af dem angivet paa Testamentet, selv havde underskrevet det med ført Haand, hvorfor der manglede ethvert Bevis for, at dette var Tilfældet, ligesom der efter deres Vidneforklaringer heller ikke var Sikkerhed for, at Testator efter sin Sindstilstand med Bevidsthed om Betydningen heraf havde vedkjendt sig dette, hvortil kom, at der, selv bortset herfra, end ikke af den bekræftende Besvarelse fra hans Side af Spørgsmaalet, om han vilde, at de i Testamentet indeholdte Bestemmelser skulde gjælde, med Sikkerhed kunde udledes en Vedtagelse af det under Sagen omhandlede Testamente, da det, som paa den Tid laa i et tilstødende Værelse, hverken var oplæst eller særlig forevist for Testator i Vidnernes Paasyn og dets Indhold ej heller omtalt for ham

	Pag.
En Paastand fra nogle i et Testament indsatte Arvingers Side om, at Testamentet var at betragte som en akquisitiv Arvepagt, ikke tagen til Følge, idet den Omstændighed, at der i Testamentet var indført en Bestemmelse om, at det var uigjenkaldeligt, ikke var tilstrækkelig til at afskære Testator fra med Retsvirkning at kunne tilbagekalde det, og der iøvrigt ikke forelaa noget Bevis for, at Testator havde givet de efter Testamentet Berettigede noget bindende Til-sagn om ikke at ville tilbagekalde det, i hvilken Henseende den Omstændighed, at det i nogen Tid havde været i deres Besiddelse, ikke kunde være af Betydning, eftersom det var uvist, naar og under hvilke nærmere Omstændigheder denne Overlevering havde fundet Sted.....	834

Tilregnelighed.

En for Blodskam med sin Steddatter tiltalt Gaardmand, der fandtes overbevist om igjennem et længere Tidsrum at have indsneget sig om Natten i Steddatterens Soveværelse, lagt sig i Sengen hos hende og, medens hun sov, gjort hende til Gjenstand for Tilfredsstillelse af sin Kjønndrift, hvorved Besvangrelse paafulgte, frifunden i Medfør af Strfl.s § 38, idet han ifølge Sundhedskollegiets Erklæring led af Sindssygdom og var forrykt; derimod bestemt ved Dommen, at der af Øvrigheden vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod Tiltalte	217
En Person, som havde gjort sig skyldig i Mishandling af sin Moder, men maatte antages at lide af en uheldelig Sinds-sygdom, frifunden i Medfør af Strfl.s § 38, men dømt til at sættes i Forvaring af Øvrigheden	262
En Tiltalt, som paa et Marked i Herning havde stukket en Kniv i Brystet paa en Kone, frifunden i Medfør af Strfl.s § 38, men dømt til som farlig for den offentlige Sikkerhed at sættes i Forvaring af Øvrigheden	679
Strfl.s § 39 bragt til Anvendelse paa en Tiltalt, om hvem det kgl. Sundhedskollegium havde udtalt, at han var et degenerativt udviklet Individ og som Følge heraf leed af mangelfuld Evne til at beherske sine Vredesudbrud	407
Strfl.s § 39 anvendt i et Tilfælde, hvor en Tiltalt i beruset Tilstand havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, idet han efter de af de lægekyndige Autoriteter afgivne Erklæringer om Virkningen af nævnte Beruselse samt tillige naar hensaaes til, at der ingen rimelig Bevæggrund var paavist til hans Handling, ikke i Gjerningens Øjeblik kunde antages at have været fuldt tilregnelig, medens der paa den anden Side, da han under Gjerningens Udførelse havde haft	

	Pag
Herredømme over sine Bevægelser og senere kunde gjøre Rede for sin Fremgangsmaade, ikke turde gaas ud fra, at han havde handlet uden al Bevidsthed.....	695
Strfl.s § 39 anvendt paa en Tiltalt, som i Selvmordshensigt havde stukket Jld paa sit Hus	844
Tyendeforhold.	
En Tjenestekarl dømt efter Tyendelovens § 26 for Vold og Opsætsighed mod sin Husbond.....	80
Tyendelovens § 26 endvidere anvendt.....	63
En hos en Urtekræmmer her i Staden ansat Kommis ikke antaget berettiget til at forlange 3 Maaneders Opsigelse, idet det maatte ansees for at være sædvanligt i Tjenesteforhold mellem Urtekræmmere her i Staden, at Opsigelse kan finde Sted med $\frac{1}{2}$ Maanedes Varsel til den 1ste i den paafølgende Maaned, og vedkommende Kommis, der var fæstet med maanedlig Løn, derfor ikke kunde antages at være gaaet ud fra, at der tilkom ham længere Opsigelsesfrist	491
Tyveri.	
Simpelt Tyveri antaget at foreligge i et Tilfælde, hvor Tyven havde skaffet sig Adgang til det Hus, hvori Tyveriet blev begaaet, ved Hjælp af den til Huset hørende Dørnøgle, som han vidste gjemtes i en paa et Søm paa Husvæggen ophængt Strømpe	80
En Husmands Kone, der var sigtet for Tyveri af et Par Træsko, frifunden af Mangel paa Bevis.....	92
En Tiltalt, som havde begaaet Tyveri i en Lejlighed, til hvilken han havde skaffet sig Adgang ved under urigtigt Forgivende at formaa en i Lejligheden Logerende til at lukke sig ind, dømt for simpelt Tyveri.....	385
En Tiltalt, der fra en Slagters paa Landevejen henstaaende Kjødvogn havde sat sig i Besiddelse af et Stykke Kjød, som han derefter medbragte til sine Forældres Bopæl, hvor det blev fortæret, frifunden, idet hans Forklaring om, at han havde udført Handlingen af Kaadhed og i den Hensigt senere at betale Kjødet, ikke fandtes at kunne forkastes	435
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt: 2, 40, 41, 43, 45, 46, 86, 89, 101, 126, 141, 146, 170, 222, 224, 236, 237, 264, 274, 283, 313, 316, 363, 379, 397, 406, 415, 439, 456, 481, 486, 500, 533, 547, 554, 610, 622, 661, 678, 729.	

Kvalificeret Tyveri.

Forsøg paa Indbrudstyveri antaget at foreligge i et Tilfælde, hvor en Person i tyvagtig Hensigt havde forsøgt at

	Pag.
skaffe sig Adgang til en Lejlighed ved under urigtige Foregivender at formaa en i Ejendommen boende Mand til at forsøge paa med Nøglen til hans egen Dør at oplukke Døren til den paagjældende Lejlighed, hvad imidlertid ikke lykkedes.....	385
Tvende Tiltalte, som i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til et Hus gennem en i dettes Gavl ca. 5 Alen fra Jorden anbragt Luge, dømte for Indbrud.....	500
Tyveri fra en Lejlighed, hvortil Tyven skaffede sig Adgang ved Hjælp af den til Lejligheden hørende Nøgle, som han under et urigtigt Foregivende kort i Forvejen havde formaaet et 11aarigt Barn til at udlevere sig, henført under Strfl.s § 229, Nr. 4.....	585
En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri af Lam paa Marken og anseet efter Strfl.s § 229, Nr. 1.....	590
En Tiltalts Forklaring om, at han, som var funden tilsyneladende sovende paa et Kvistkammer, i beruset Tilstand var bragt derhen af en Medtiltalt, forkastet og Tiltalte dømt som Medgjerningsmand til det af Medtillalte ved denne Lejlighed indbrudsvis begaaede Tyveri.....	762
Straf for kvalificeret Tyveri endvidere idømt: 2, 41, 94, 126,	389, 538
Tyveri efter § 233.	
Straf idømt.....	286
Tyveri efter § 236.	
En 15aarig Dreng, der havde gjort sig skyldig i Brugstyveri med Hensyn til to Baade, frifunden, da der ikke af vedkommende Forurettede var fremsat Begjæring om offentlig Paatale.....	316
Udebillvelsesdomme. 207, 208, 254, 267, 268, 303, 343, 601, 795,	819, 820
Udpantning.	
I et Tilfælde, hvor en Kommune først 1 Aar efter, at et Underholdsbidrag var forfaldent til Betaling, havde henvendt sig til vedkommende Foged med Begjæring om Udpantning, antaget, at Retten hertil maatte være præskriberet i Medfør af Bestemmelsen i § 2 i Lov om Udpantning af 29 Marts 1873, uanseet at der forinden Præskriptionsfristens Udløb var til vedkommende Politimester indgivet Begjæring om, at denne i Henhold til Lov 12 April 1892 § 4 skulde foretage de fornødne Skridt til Bidragets Inddrivelse.....	387

Se endvidere under »Underholdsbidrag«.....	Pag. 430

Underholdsbidrag.

I et Tilfælde, hvor en Arbejdsgiver, for hvem en Øvrighedsresolution, hvorved en hos ham arbejdende Svend var tilpligtet at udrede Underholdsbidrag til sine Børn, var forkyndt, havde vægret sig ved at tilbageholde den af Svenden efter Forkyndelsen fortjente Løn under Henviſning til, at Svenden kun arbejdede dagvis, udtalt, at Lovgivningens Bestemmelser om Adgang til for saadanne Bidrag at søge Fyldestgjørelse i den Faderen fra et bestaaende Arbejdsforhold tilkommende Løn eller anden Indkomst ikke kunne ansees uanvendelige, fordi det paagjældende Arbejdsforhold var indgaaet saaledes, at det af hver af Parterne rellig kunde opsiges med kort Varsel eller hæves uden Varsel, medens det dog faktisk var af varigere Beskaffenhed. Da nu det mellem Svenden og Arbejdsgiveren ved Resolutionens Forkyndelse bestaaende Arbejdsforhold var fortsat, indtil Udpantning hos Arbejdsgiveren var foretaget, og Svenden i dette Tidsrum havde haft en Arbejdsfortjeneste af 200 Kr., medens Bidraget, for hvilket Udpantning foretoges, kun udgjorde 50 Kr., stadfæstedes den foretagne Udpantningsforretning.....

430

Uskiftet Bo.

En Bestemmelse i et af to Ægtefolk oprettet Testament om, at Hustruen skulde have Ret til at hensidde i uskiftet Bo paa Betingelse af, at der beskikkedes hende en Lavværge, ikke antaget at være i Strid med Bestemmelserne i Fdg. 21 Maj 1845 § 18. En Arvings herpaa støttede Paastand om, at Fællesboet, til hvis Behandling Enken i et af hende oprettet Testament havde indsat en Exekutor, skulde overtages af den ordinære Skifteret, derfor ikke taget til Følge

76

Vandløb.

I et Tilfælde, hvor der, efterat et Vandløb paa Frederiksberg, som var optaget paa Fortegnelsen over de mindre, offentlige Vandløb i Kommunen og efter Tilladelse og Anvisning af Kommunen tjente væsentlig som Spildevandsløb for Spildevandet fra Nabokommuner og det Vandløbet omgivende bebyggede Kvarter, saavel ovenfor som nedenfor det Sted, hvor det passerede over en Grundejers Lod, var blevet omdannet til en lukket Kloakledning, senere paa Sundhedskommissionens Forlangende ved Kommunens

Pag.

Foranstaltning blev foretaget en lignende Omdannelse for den mellemliggende Dels Vedkommende. statueret, at vedkommende Grundejer ikke var pligtig at deltage i Udredelsen af de med Omdannelsen medgaaede Beløb, idet en Forpligtelse for ham hertil hverken kunde udledes af Vandsynsloven af 28 Maj 1880 § 20, idet Anlægget ikke kunde ansees som en Regulering af det tidligere mindre, offentlige Vandløb, eller af vedkommende Sundhedsvedtægts Bestemmelse om, at Spildevand paa vedkommende Ejeres Bekostning kunde forlanges bortført i lukkede Ledninger, idet den Omstændighed alene, at Vandløbet uden særskilt at tjene hans Ejendom passerede over denne, ikke kunde medføre, at han var Ejer af samme 840

Vandrebog.

En Skomagervend anseet efter Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, for ved sin Omvandring for at søge Arbejde ved sin Profession ikke at have været i Besiddelse af Legitimationspapirer 723

Vareforfalskning.

En Vinhandler, som under Navn af Hennessy Cognac og i Flasker forsynede med Etiketter, der i alt Væsentligt lignede det for Firmaet Hennessy og Co. i Cognac her indregistrerede Varemærke, havde forhandlet en af ham tillavet, med en ringe Deel ægte Hennessy Cognac forskaaren Blanding af Sprit, Vand og forskellige Vine, for hvilken Blanding han havde oppebaaret en til dens Kvalitet svarende Pris af 1 Kr., medens Prisen for ægte Hennessy Cognac er langt større, ikke herved funden skyldig i Overtrædelse af Strfl.s § 278 539

Varemærker.

En Vinhandler, som havde solgt Kognak i Flasker med Etiketter, paatrykte: »Ias Hennessy & Co. Cognac« og i alt væsentligt lignende et for Firmaet Ias. Hennessy & Co. i Cognac her indregistreret Varemærke, idet Forskjellen kun var den, at hvor Varemærket over Navnet bar en rustet Arm, havde Etiketten Tiltaltes Navn og Adresse, efter vedkommende Firmas Begjæring straffet efter Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stk. 539

Veje.

Antaget, at en paa Holmegaards Grund beliggende Vej efter

samtlige Oplysninger — navnlig den Omstændighed, at dens Areal i Henhold til en Erklæring fra Forvalteren paa Gaarden var blevet undtaget fra Skyldsætning, Betegnelsen paa forskellige Dokumenter af Vejen og dens Fortsættelse som Byvej og Landevej samt forskellige Vidneforklaringer — havde henligget til almindelig Afbenyttelse i al den Tid, for hvilken Oplysning havdes, uden at det herimod kunde komme i Betragtning, at der i en Aarrække af Holmegaards Ejer havde været anbragt Ledde over Vejen ved dens Ind- og Udtræden af Holmegaard Dyrehave, eftersom disse, forsaavidt de havde været aflaaede, paa Forlangende bleve aabnede og maatte forudsættes alene at have havt til Hensigt at frede Vildtbestanden i Dyrehaven. Som Følge heraf, og da det maatte blive uden Betydning for Afgjørelsen af dette Spørgsmaal om Færdselsret, at Vejstykket aldrig havde været optaget paa den i Lov af 21 Juni 1867 § 6 paabudte Fortegnelse, blev Ejeren tilpligtet at fjerne nogle af ham over Vejen anbragte Bomme og taale Færdsel paa Vejen af Alle og Enhver . . .

748

Vestindien.

En Tyvsdom, hvorved en Tiltalt, uanseet at Dommen i sine Præmisser henførte hans Forhold under Forordning 11 April 1840 § 12, ikkun var dømt efter nævnte Forordnings § 29 og Straffen fastsat til Rottingslag, i Medfør af Adg. 6 Januar 1852 § 2 ikke antaget at kunne tillægges Gjentagelsesvirkning

412

Vold.

En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Mishandling af sin Moder, frifunden som utilregnelig, men dømt til ved Øvrighedens Foranstaltning at sættes i Forvaring

262

En for Overtrædelse af Strfl.s § 203 tiltalt Person, som havde affyret en med Forladning ladet Bøsse, hvorved Forladningen ramte en Anden og bibragte denne et Saar i Laaret, frifunden, idet der ikke fandtes Føje til at forkaste hans Forklaring om, at han ikke havde havt til Hensigt at ramme Vedkommende, hvis Tilstedeværelse i Skudlinien han ikke havde bemærket, hvorefter Beskadigelsen kun kunde tilregnes Tiltalte som uagtsom, og der efter det Foreliggende ikke var Føje til at henføre Beskadigelsen under Strfl.s § 204

824

En Tiltalt, som efter med knyttet Haand at have bibragt en Anden et Slag i Hovedet, hvorved han faldt om paa Jorden,

	Pag.
med en Egetræsstok havde tildelt Overfaldne en hel Deel Slag, hvorved der tilføjedes ham forskellige mindre Læsioner, anset efter Strfl.s § 203. Den Omstændighed, at Overfaldne, som efter det Passerede var bleven liggende paa Gjerningsstedet, hvor han næste Morgen blev funden og bragt til Sygehuset, en Ugestid efter døde, ikke antaget at kunne medføre Ansvar for Tiltalte, uanseet at det i de obducerende Lægers Erklæring udtaltes, at den mod Afdøde, der led af Lungesvindst, Lungekatarrh samt af Æggehvidestof i Urinen, udviste voldelige Adfærd havde haft en væsentlig Deel i hans Død, idet den Forudsætning, hvorpaa denne Udtalelse ifølge Lægeerklæringen maatte antages bygget, nemlig at de Overfaldne tilføjede Beskadigelser ikke havde tilladt ham at rejse sig op og hjælpe sig selv, hvorved han var bleven tvungen til at tilbringe Natten under aaben Himmel, efter de derom foreliggende Oplysninger ikke turde ansees stemmende med Virkeligheden.....	5
En Tiltalt, som havde bibragt en Anden et Stik i Maven med en Kniv, anset efter Strfl.s § 203.....	228
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 203 for med en Kniv at have bibragt en Person forskellige Stik i Ryggen.....	246
I et Tilfælde, hvor en Person var funden død Dagen efter, at han havde været Gjenstand for forskellig Overlast, deriblandt Slag i Hovedet med en Flaske og Spark i Hoved og Ansigt, men hvor de forefundne Læsioner efter Lægeerklæringerne ikke kunde ansees for den direkte Dødsårsag, hvorimod det antoges sandsynligt, at Mishandlingen indirekte havde bevirket Døden paa Grund af den Afdødes ved langvarig Drikfældighed stærkt svækkede Helbredstilstand, Tiltalte alene anset efter Strfl.s § 203.....	355
En Tiltalt, som havde bibragt en Anden forskellige Slag i Hovedet med en Øxe, anset efter Strfl.s § 203, jfr. § 39, idet det kgl. Sundhedskollegium havde udtalt, at Tiltalte var et degenerativt udviklet Individ, der som Følge heraf leed af mangelfuld Evne til at beherske sine Vredesudbrud	407
En Tiltalt, som to Gange havde slaaet eller stødt ud efter en Anden med en Fork og derved den sidste Gang ramte denne i det venstre Øje, hvorved der tilføjedes dette en saadan Beskadigelse, at en Bortfjærnelse af Øjet blev nødvendig, alene anset efter Strfl.s § 203, idet der navnlig under Hensyn til, at det ikke var lykkedes ved Forhøret at tilvejebringe fuld Klarhed med Hensyn til de nærmere Omstændigheder og særlig om, hvorledes Tiltalte havde ført Forken til Stød eller Slag, ikke fandtes at være aldeles	

	Pag.
tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte, som ikke havde tilsigtet en saadan Beskadigelse, dog havde maattet forudse den som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, hvorfor Anvendelsen af § 204 var udelukket	477
I et Tilfælde, hvor der i en Port til en Ejendom havde fundet et Sammenstød Sted mellem tvende Personer, under hvilket den Ene af disse havde hugget om sig med en Kniv, hvorved der tilføledes den Anden en Beskadigelse af den ene Arm, udtalt, at der ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at forkaste Førstnævntes Forklaring om, at han, der havde god Grund til at befrygte et voldeligt Angreb af den anden ham i Kræfter overlegne Person, kun efter foregaaende Advarsel havde hugget om sig med Kniven for at bortskræmme Angriberen og derved var kommen til at tilføje denne Beskadigelsen. Men selv efter den Tilskadekomnes Forklaring, hvorefter Tiltalte først havde benyttet Kniven, efter at den Anden havde lagt sin Haand paa hans Skulder og sat ham op imod Portvæggen, maatte Tiltaltes Benyttelse af Kniven til Forsvar imod Angrebet i Medfør af Straffelovens § 40, 1ste Stk., være straffri. Misbilliget, at Tiltalte havde været belagt med Arrest	570
En Tjenestekarl for voldeligt Forhold udvist mod Forvalteren paa den Gaard, hvor han tjente, anset efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26	659
En Tiltalt, som paa et Marked i Herning havde bibragt en Kone et Stik i hendes højre Bryst, frifunden i Medfør af Strfl.s § 38 som utilregnelig, men dømt til af Øvrigheden at sættes i Forvaring	679
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 203 for Vold imod en privat Skovfoged under Udøvelse af ulovlig Jagt	735
Strfl.s § 203 endvidere anvendt 242, 249, 340, 372, 473, 530, 542, 605, 637, 698, 779	779
Væddemaal.	
Se under »Kontrakt«	683

Ægteskab.

I et Tilfælde, hvor en Gaardejer, som var offentlig forlovet med en Pige, efter hos dennes Forældre at have anmodet om at faa hende og faaet deres Ja havde havt Samleje med hende, uden at Besvangrelse paafulgte, statureret, at ihvorvel han maatte ansees, førend hun tilstod ham Samleje, at have givet hende et Ægteskabsløfte, der maa sættes ved Siden af det i Lovens 6—13—4 og Frd. 5 Marts 1734 omhandlede, fandtes dog i hvert Fald Bestem-

	Pag.
melserne i den nævnte Forordning at maatte medføre, at han, da ingen Besvangrelse havde fundet Sted, ikke kunde tilpligtes at ægte hende, ligesom der ogsaa manglede Lovhjemmel til efter den derom nedlagte subsidiære Paastand at tilkjende Pigen en Hjemgift.....	770
Om Udlæg i Hustruens selverhvervede Gods se under »Fogedforretning«.....	574

Ærefornærmelser.

En Redaktør anseet med Straf efter Strfl.s § 216 for fornærmelige Udladelser imod en anden Redaktør. Strfl.s § 219 ikke fundet anvendelig, da de af Sidstnævnte benyttede Udladelser ikke indeholdt nogen Ærefornærmelse.....	301
En afskediget Hospitalsinspektør anseet efter Strfl.s § 217 for i en trykt Pjece at have ærefornærmet Hospitalets Direktør navnlig ved at sigte ham for ikke at være fuldt paalidelig og for at have svækket sin Stilling ved at foretage forskjellige Dispositioner til egen Fordel. Disse og andre Sigtelser mortificerede.....	565

Rettelser.

Pag. 361 og følgende er Dagen urigtig angivet til den 30 i Stedet for den 29 Juli.

Præmisserne til Høiesteretsdommen pag. 362 skal Ordet »Benægtelse«, det sidste Ord i Præmissernes første Stykke, rettes til »Benægtelsesed«.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 5 Marts.

Nr. 177.

Advokat Halkier

contra

Hans Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Langelands Herreders Politirets Dom af 12 December 1895: Tiltalte, Arrestanten Hans Jørgensen, bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage og betale alle med denne Sag lovlig forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Januar 1896: Arrestanten Hans Jørgensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Casse for Overretten betaler Arrestanten Hans Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Jørgensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Politiret hertil indankede, imod Arrestanten Hans Jørgensen for Betleri anlagte Sag er det ved Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med det isøvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 4 September f. A. blev løsladt fra Horsens Straffeanstalt, dels den 22 s. M. forskellige Steder paa Langeland, dels en af de nærmest foregaaende Dage paa Thorseng har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og vil derfor Arrestanten, der er født den 15 August 1838 og mange Gange har været straffet, deriblandt ofte for Løsgængeri og Betleri, senest ved Høiesterets Dom af 29 August 1893 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar, paany være at ansee efter sidstnævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Politiretsdommen, ved hvilken han efter samme Lovbestemmelse er anset med Tvangsarbejde i lige Tid, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil saaledes i Henseende til disse være at stadfæste.

Nr. 183. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Nielsen (Døf. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Frijsenborg-Faurskov Birks Extrarets Dom af 17 December 1895: Arrestanten Jens Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar og betale samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Borchersen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Winge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1896: Under-

retsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Nielsen, der er født i Aaret 1851, og som tidligere er straffet: 1) ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Februar 1877 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, 2) ifølge samme Rets Dom af 6 Maj 1881 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 3) ifølge samme Rets Dom af 19 December 1881 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, 4) ifølge samme Rets Dom af 5 Juli 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 5) ifølge samme Rets Dom af 15 Oktober 1883 efter Straffelovens § 251 og § 268, jfr. § 52, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, 6) ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Februar 1885 efter Straffelovens § 230, første Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, 7) ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 21 November 1885 efter Straffelovens § 231, første Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, 8) ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 25 Februar 1887 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, 9) ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 1 November 1888 efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar, og 10) ifølge samme Rets Dom af 14 Juli 1892 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Maj 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar, tiltales under denne Sag for Tyveri og Bedrageri. Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 2 November f. A. under det løgnagtige Foregivende, at han hed Jens Bach og havde købt en nærmere be

tegnet Gaard i Haar, har formaaet Skræder C. M. Nielsen a Hinnerupbroby til at udlevere sig et Sæt Tøj, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder, samt en Overfrakke til en samlef Værdi 68 Kr. Arrestanten, der opgav for Nielsen, at han vildet vise sin Kone de nævnte Klædningsstykker, før han bestemte sig til at købe dem, tænkte ikke paa at betale disse, hvilke han benyttede i nogle Dage, indtil han efter sin Forklaring bortbyttede dem til tvende ham ubekjendte Mandspersoner for 5 Kr. samt et Par gamle Benklæder, en Jakke og en Vest, som han var iført ved sin Anholdelse.

Paa samme Maade er det derhos godtgjort, dels at Arrestanten den 7 November f. A. om Morgenen, efterat have overnattet hos Arbejdsmand Henrik Schmeltz af Hadsteen, ved sin Bortgang har tilegnet sig en denne tilhørende Pengepung af Værdi 50 Øre, der laa frit fremme, og hvori beroede et Beløb af 12 Kr., som Arrestanten har forbrugt, medens Pungen efter hans Anbringende er bleven borte for ham, dels, at Arrestanten den 27 s. M. om Eftermiddagen i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til et af Arbejdsmand Christian Bech beboet Hus paa Svejstrup Hede ved at udtage et Vindue, som alene var fastgjort med Søm, og stige ind gennem den derved tilvejebragte Aabning, og at han derefter i Huset, hvor Ingen var hjemme, har stjaalet en Overfrakke, der hang paa Væggen, og en Uldtrøje, et Par Bomulds-Underbenklæder, en Lærredsskjorte og et Par Uldstrømper, der beroede i en uaflaaset Kommode. Disse Klædningsstykker, som Arrestanten derefter tog i Brug, blev han funden i Besiddelse af ved sin Anholdelse, og de ere, efter at være vurderede til 18 Kr. 25 Øre, tilbageleverede Bestjaalne. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Idet det sidstnævnte Tyveri vil være at tilregne Arrestanten som grovt, vil han for sit anførte Forhold være at ansee dels efter Straffelovens § 251, dels for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten efter de samme Straffebestemmelser er anseet med Tugthusarbejde i 3 Aar, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Fredagen den 6 Marts.

Nr. 158. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Lars Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Drab eller dog for Vold imod en andens Person.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 10 Juli 1895: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Nielsen af Birkede, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, saa betaler han ogsaa alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Overretssagfører Evers, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1895: Tiltalte Lars Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Kalko for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom ommeldte Lægeerklæring gaar ud fra, at de Beskadigelser, som ved den i Dommen omhandlede Lejlighed af Tiltalte tilføjedes Niels Johansen, ikke tillod denne at rejse sig op og hjælpe sig selv den paagjældende Nat, men at dette efter de senere fremkomne Oplysninger ikke tør antages, og iøvrigt i Henhold til den i Dommen givne faktiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte ikkun er anset efter Straffelovens § 203; Straffen findes imidlertid efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Nielsen til Høie-

steretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Nielsen, der er født den 24 November 1858 og ikke tidligere straffet efter Dom, aktioneret for Drab eller dog Vold imod en andens Person, og er Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Den 22 Maj d. A. henad Aften traf Tiltalte i Overdrevskroen det ca. 55 Aar gamle Fattiglem Niels Johansen, hvem Tiltalte under den mellem dem førte Samtale sigtede for tidligere at have frastjaalet ham en Pung indeholdende 2 Kr., uden at det dog i den Anledning kom til noget Skjænderi imellem dem. Da Johansen, der skildres som en krakilsk Person, tilbøjelig til at indlade sig i Slagsmaal, ud paa Aftenen havde forladt Krostuen, og Tiltalte kort efter, som det maa antages, ca. Kl. 10¹/₂ kom udenfor for at gaa hjem, rettede Johansen, der stod udenfor Kroens Rejsestald, et Skjældsord imod Tiltalte og sparkede Tiltalte op ad Benet. Forbitret herover slog Tiltalte Johansen med sin knyttede Haand oven i Hovedet, hvorved Johansen faldt om, og Tiltalte fratog derefter Johansen dennes Stok, et almindeligt Egespir med krummet Haandtag, 1 Alen 8 Tommer lang, 3 Tommer i Omkreds og antagelig dengang forsynet med en Jernring forneden, og bibragte Johansen med Stokken af al sin Magt flere, vistnok mindst en halv Snes Slag, idet han vil have rettet Slagene mod Johansens Bagdel, men dog ikke tør paastaa, at de netop ramte denne. Medens Tiltalte slog løs paa Johansen, jamrede denne sig og bad for sig, uden at dog Tiltalte derfor hørte op med at slaa, og efter at han var færdig, gik han bort og lod Johansen blive liggende ved Rejsestalden. Næste Morgen omtrent Kl. 5 saa Forpagteren af Kroen Johansen ligge i Grøften udenfor Rejsestalden med tildækket Hoved og Overkrop og, som han antog, sovende. Omtrent Kl. 9 blev Johansen af en i Kroen tjeneende Karl funden liggende i en til Rejselade indrettet Del af Rejsestalden, og senere paa Dagen blev han, der maa antages ikke at have klaget sig videre og i al Fald tildels at have kunnet bevæge sig ved egen Hjælp, kjørt til Kværkeby Fattiggaard. Herfra indlagdes han næste Dag paa Ringsted Sygehus, hvor han den 28 s. M. afgik ved Døden.

Ved den den 29 s. M. over Liget af Niels Johansen afholdte Obduktionsforretning konstateredes det, at der paa venstre Side af Baghovedet fandtes en mindre Hævelse med et lille Saar og foran dette i Tindingeregionen en noget større Hævelse. Paa

venstre Arms Yder- og Inderside fra Overarmens Midte og helt ned til Haanden fandtes der betydelig Hævelse og ovenover Albuen et mindre Saar; paa Haandens Ryg saas flere Overhudspartier, der vare Rester af brystne Blærer, som i levende Live havde været fyldte med Blodvand. Paa venstre Laars Bagflade og et godt Stykke op i Lænderegionen fandtes der store og udbredte blaaligrøde Flader, tildels forbundne med Hævelse, der ligesom de tilsvarende farvede Partier af Armen vare blodfyldte, hvilke Blodudtrædninger strakte sig dybt ind i de underliggende Muskelpartier. I højre Lunge fandtes talrige Infiltrationer af tuberkuløs Art og i denne Lunges nederste Lap en tuberkuløs Svulst af et Dueægs Størrelse; begge Lungers Luftkanaler vare fyldte med sejt og skummende Slim. Venstre Nyre var stærkt overfyldt med Blod og i Urinen var der rigelig Æggevidemængde. Det udtales derhos i Forretningen, at Læsionerne i Hovedet maatte antages frembragte ved et Næveslag i Tindingen og ved et Fald med Baghovedet mod Jorden, medens de øvrige Læsioner maatte være bibragte ved mange og stærke Slag (med en Stok, og at det ogsaa synes rimeligt, at den betydelige Blodoverfyldning i venstre Nyre staar i Forbindelse med Slagene. Ifølge Forretningen har den egentlige Dødsarsag været den i de sidste 24 Timer før Døden standsede Urinafsondring, og det er i og for sig ikke antageligt, at denne er bevirket ved de tilføjede Beskadigelser; men naar hensees til, at Afdøde led af Lungesvind-sot og en udbredt Lungekatarrh samt af Æggevidestof i Urinen, og at han efter Overfaldet har tilbragt Natten under aaben Himmel, maa det utvivlsomt antages, at Beskadigelserne have haft en væsentlig Del som medvirkende i den dødelige Udgang.

Tiltalte har erkjendt, at alle de nævnte Læsioner hidrøre fra ham, men har bestemt nægtet at have haft til Hensigt at tilføje Johansen nogen Skade, endsige Døden, ligesom han har forklaret, at det var ham ganske ubekjendt, at Johansen, der efter Obduktionsforretningen var svær og kraftig bygget, led af de i denne nævnte Sygdomme eller overhovedet var svagelig.

For sit nævnte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 189 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den i Henseende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Mandagen den 9 Marts.

Nr. 147. Høiesteretssagfører Jensen
contra

**Alba Christiane Magdalene Frederikke Marie
Mathilde Schøller, Steen Møllers fraskilte Hustru, og
Erik Valdemar Givskov (Def. Salomon),**

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Marts 1895: De Tiltalte, Alba Christiane Magdalene Frederikke Marie Mathilde Schøller, Steen Møllers fraskilte Hustru, og Erik Valdemar Givskov, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Steen-Møller i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Givskov i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Gottschalck, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Steen-Møller, dog saaledes, at Tiltalte Givskov deraf in solidum med hende tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det fra de Tiltaltes Side paaberaabt, at Læge Bergh ligeoverfor dem har brugt Yttringer, som de have opfattet som et Samtykke til, at Tiltalte Alba Steen Møller i paatrængende Tilfælde benyttede hans Navn ved Udfærdigelse af Recepter paa Morfin til hendes eget Brug. Da det nu under Hensyn til de af bemeldte Læge afgivne Erklæringer samt til, at hun, der som i Dommen anført forgjæves havde søgt andre Læger for at faa Recept paa Morfin, strax underrettede ham om, at hun havde benyttet hans Navn paa den anførte Maade, findes betænkeligt at forkaste de Tiltaltes foranførte Anbringende, ville de, uden Hensyn til hvad der iøvrigt er paaberaabt til Støtte for Dommens Forandring, være at frifinde. Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte, Steen Møllers fraskilte Hustru, og Erik Valdemar Givskov, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium

til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Alba Christiane Magdalene Frederikke Marie Mathilde Schøller, Steen Møllers fraskilte Hustru, og Erik Valdemar Givskov, der ere fødte henholdsvis den 8 Februar 1864 og den 22 Juli 1862, og som ikke ere fundne forhen straffede, tiltales under denne Sag for Falsk. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 21 Oktober f. A. udfærdigede Tiltalte Steen-Møller paa sin Bopæl her i Byen 2 Recepter paa Morfin og underskrev disse falskelig med Navnet »A. Bergh«, ved hvilket hun sigtede til en i Løgstør boende Læge af dette Navn. Senere hen paa Dagen leverede hun den ene af de falske Recepter til en Kone, som gik hende til Haande, og bad denne om at gaa hen paa et Apothek og hente den paa Recepten ordinerede Medicin, og vedkommende Kone, der ikke anede, at Recepten var falsk, indleverede derefter denne paa et herværende Apothek, hvor man imidlertid fattede Mistanke om, at Recepten ikke var ægte, og derfor nægtede at expedere den.

Efterat Tiltalte Steen-Møller havde faaet Meddelelse herom og om, at man paa Apotheket havde beholdt den paagjældende Recept, gav hun samme Dag den anden af de falske Recepter til Tiltalte Givskov, som er forlovet med hende, og som paatog sig at hente den paa denne Recept ordinerede Medicin, skjønt han ikke tvivlede om, at Recepten var falsk. Heller ikke Givskov opnaaede imidlertid at faa den ønskede Medicin udleveret, idet han tilfældigt indleverede Recepten paa det samme Apothek, hvor den første Recept var blevet indleveret, og hvor man strax meddelte ham, at man nærede Mistanke om, at begge Recepterne vare falske.

Under Sagen har Tiltalte Steen-Møller nærmere forklaret, at hun, som i flere Aar har lidt af en smertelig Underlivssygdом, er meget hengiven til Brugen af Morfin, og at hun, som den paagjældende Dag var meget lidende og derfor følte stor Trang til det nævnte Middel, først skrev de 2 falske Recepter, efter at hun forgjæves havde søgt at træffe 3 forskellige Læger for at bede disse om at skrive hende en Recept paa Morfin.

I Henhold til ovenstaaende ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 270 efter Omstændighederne med Fængsel

paa Vand og Brød, Tiltalte Steen-Møller i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Givskov i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 11 Marts.

Nr. 160. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Johannes Julius Andersen

(Def. Halkier),

der tiltales for det i Straffelovens § 135 omhandlede Forhold.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 21 September 1895: Arrestanten, forhenværende Amtsforvalter Johannes Julius Andersen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Han bør derhos udrede Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Petersen, 40 Kr., og Defensor, Sagfører Schwensen, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Leth for Overretten betaler Arrestanten, forhenværende Amtsforvalter Johannes Julius Andersen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Julius Andersen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, forhenværende Amtsforvalter Johannes Julius Andersen, for det i Straffelovens § 135 omhandlede Forhold, og er det ogsaa ved Arrestantens egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han heri har gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder: Ved Finantsministeriets Resolution af 27 Oktober 1883 blev Arrestanten konstitueret i Embedet som Amtsforvalter for Præstø Amts sjællandske Amtstuedistrikt fra den 31 s. M. at regne, hvor han siden 1860 havde været ansat som Fuldmægtig, og erholdt derpaa under 10 Oktober 1888 kongelig Udnævnelse som Amtsforvalter i bemeldte Amtstuedistrikt, hvilken Stilling han beklædte indtil den 18 April d. A., da han blev anholdt paa Grund af, at der ved et paa Amtstuen denne Dag og Dagen forud af Chefen for 1ste Revisionsdepartement foretaget Kasseeftersyn viste sig at være en Kasseangel i de ham betroede offentlige Kasser, hvilken oprindelig ansloges til 62735 Kr. 89 Øre, men som paa Grundlag af senere foretagen Revision var opgjort til 64,437 Kr. 89 Øre.

Under Sagens Drift er Arrestanten ved kgl. Resolution af 14 Maj d. A. bleven afskediget fra fornævnte Embedsstilling.

Den forefundne Kasseangel hidrører fra, at Arrestanten baade som konstitueret og fast ansat Amtsforvalter til eget Forbrug har taget af de under hans Varetægt og Bestyrelse hørende offentlige Kasser, og fordeler Kasseangelen efter hans Opgivende sig saaledes, at der paa hans Konstitutionstid falder ca. 30000 Kr. og Resten paa Tiden efter hans Udnævnelse i 1888. Han har forklaret, at han i Anledning af denne sin Udnævnelse gjorde flere Laan paa kort Tid, saa at han ved eventuel Overleveringsforretning vilde være istand til at dække den daværende Kasseangel, men at han, da ingen saadan Forretning fandt Sted, atter tog Pengene ud af de offentlige Kasser og tilbagebetalte Laanene.

Af den Kaution, som han skulde stille som fast ansat Amtsforvalter, stor 20,000 Kroner, havde han allerede tidligere i Anledning af den ved hans Konstitution fordrede Kaution, 6000 Kr., ved Laan tilvejebragt et saadant Beløb, og paa samme Maade lykkedes det ham at rejse 9000 Kr., men da han ikke ad denne Vej kunde skaffe de resterende 5000 Kroner, tog han disse i et samlet Beløb af de offentlige Kasser, ligesom han et Par Aar senere, da han paa de ovennævnte Laan skulde afbetale 2000 Kr., ogsaa tog dette Beløb sammesteds.

Ellers vil han kun hver enkelt Gang have taget mindre Beløb af Kasserne, ikke udover 1000 Kroner ad Gangen, idet han tog Pengene efterhaanden, som han havde Brug for dem, navnlig foruden til successiv Afbetaling af en forud for 1883

liggende Gjæld paa 10 a 12000 Kr. hovedsagelig til Bestridelse af Udgifterne ved sit og Families Underhold.

Ifølge det Oplyste havde Arrestanten i fast aarlig Honorar som konstitueret Amtsforvalter 1800 Kr. og som fast ansat en Gage af 3600 Kr., og de ham som Amtsforvalter tillagte visse Indtægter have andraget henved 3000 Kr. aarlig, hvorhos han i de første Aar efter 1883 havde forskellige private Indtægter, der formentlig for samtlige Aar have udgjort ialt ca. 12000 Kr.

Fra hans Indtægter maa dog drages, hvad der er medgaaet til Kontorudgifter udover, hvad der var ham tillagt til Kontorhold — indtil 1ste April 1891 aarlig 4400 Kr. og derefter aarlig 4700 Kr. — og efter de herom foreliggende Indberetninger kan det antages, at Arrestantens aarlige Indtægter have andraget gennemsnitlig ca. 5200 Kroner.

Arrestanten, der giftede sig i Aaret 1865, har i sit Ægteskab haft 11 Børn, hvoraf de 7 leve, og da hans Hustru i længere Perioder har været syg og tildels fraværende fra Hjemmet, samt da han har anvendt en Del paa Rejser og i det Hele ikke levet særlig økonomisk, kunde hans ovennævnte Indtægter ikke strække til.

Af det besvagne Beløb er der til Arrestantens og Families Underhold medgaaet henved 40000 Kr., derunder til Præmier til Enkeforsørgelse og Livsforsikring stadig forholdsvis betydelige Beløb, i de senere Aar 8 a 900 Kr. aarlig, og af den resterende Del har han, som ovenanført, brugt 7000 Kroner til Berigtigelse af sin Kaution og 10 a 12000 Kroner til Dækning af tidligere Gjæld, hvilken han vil have paadraget sig ved uheldige Spekulationer og Forretninger, hvorhos han vil have anvendt ca. 8000 Kroner til Dækning af en Gjæld, for hvilken han havde kaveret, og til Understøttelse af nogle trængende Slægtinge.

Foruden at Arrestanten paa den ovenangivne Maade har taget og forbrugt af Amtstuen's Kasser, har han derhos jævnlig i Aarenes Løb gjort Udlaan af disse Midler paa kortere Tid til Private — ikke over 2000 Kr. ad Gangen — men efter det Oplyste har Arrestanten, der ikke ved disse Dispositioner kan antages at have søgt eller haft nogen personlig Fordel, ikke herved paaført de offentlige Kasser noget Tab, idet Laanene ere blevne berigtigede.

Ved de hos Arrestanten saavel af Amtmanden som af Chefen for 1ste Revisionsdepartement tidligere foretagne Kasseeftersyn har han skjult sin Underballance dels ved Forevisning af kvitterede, men ikke udbetalte Anvisninger, dels ved modtagne, men ikke bogførte Pengesendelser fra den ham i Faxe underlagte Underafdeling af Amtstuen, og dels endelig ved hævede, men ikke bogførte Beløb af en i Sparekassen for Vordingborg og Omegn indstaaende Pengebeholdning, tilhørende Præstø Amt's Repartitionsfond, og har han i Regelen benyttet sig af alle disse Midler i Forening.

Med Hensyn til Arrestantens Benyttelse af kvitterede Anvisninger er det oplyst, at der næsten daglig indsendtes saadanne af og til lydende paa store Beløb til Amtstuen fra Udenbysboende, og at Arrestanten, idet Udbetaling af de anviste Beløb først skete efter Modtagelsen af de kvitterede Anvisninger, da ofte har benyttet sig af disse paa den Maade, at han har undladt i nogle Dage at fremsende Beløbene, men imidlertid har ladet Anvisningerne henligge i den offentlige Pengekasse, hvor de da indtil Af-sendelsen og den samtidige Bogførelse af Beløbene have figureret som kontante Penge, uden at han, naar Kasseeftersyn foretoges, gjorde opmærksom paa, at de anviste Beløb ikke vare udbetalte.

Hvad dernæst angaar Arrestantens Benyttelse af Pengefor-sendelser fra Amtstuens Underafdeling i Faxe, bemærkes, at denne, der ifølge Finantsministeriets Resolution af 19 November 1885 var flyttet dertil fra Rønnede, i sin Tid oprettedes efter Nedlæggelsen af Tryggevælde Amtstue og da overdroges til Bestyrelse af en ved Præstø Amts sjællandske Amtstue ansat Fuldmægtig, der stod i samme Forhold til Amtsforvalteren som dennes øvrige Kontorpersonale og navnlig antoges og afskedigedes af ham, paa hvis An- og Tilsvær Bestyrelsen af Oppebørselskontoret skete. Da dette altsaa kun var en Underafdeling af selve Amtstuen, var der ikke af Ministeriet givet særlige Regler med Hensyn til Bogføringen imellem Kontoret i Faxe og Amtstuens Hovedkontor. Oprindeligt blev der nu tilstillet dette Opgjørelse to Gange maanedlig fra Fuldmægtigen i Faxe, men i de senere Aar kun en Gang maanedlig, nemlig ved Maanedens Slutning, og om de Penge, der i Maanedens Løb forsendtes fra Faxe til Amtstuen i Vordingborg, skete der ingen Bogføring hverken der eller i Faxe, hvilket først fandt Sted ved Maanedens Udgang samtidig med Udfærdigelsen og Modtagelsen af ovenmeldte Opgjørelser. Arrestanten indskrænkede sig til at give Fuldmægtigen en Kvittering og paa Amtstuen at henlægge et løst Notat om slige Forsendelser ved den sidste Opgjørelse fra Faxe, hvoraf det da fremgik, at der var sket Forandring med den Beholdning, som efter Opgjørelsen skulde være tilstede paa Hovedkontoret. Arrestanten har forment, at denne Forretningsgang efter de to Kontorers Stilling til hinanden i og for sig er korrekt, og han vil have indført den uden dermed at have forbunden nogen svigagtig Hensigt, men han har erkjendt at have ved forefaldne Kasseeftersyn benyttet sig heraf, idet han ved at undlade at forevise ovenomtalte Notat eller paa anden Maade at gjøre opmærksom paa, at han efter den sidste Opgjørelse fra Faxe havde modtaget Penge derfra, var i Stand til at skjule en saa stor Del af Kasse mangelen, som svarede til det fra Faxe i Maanedens Løb modtagne Beløb, ligesom han har ved-gaaet, at han med den Bitanke at benytte Penge fra Faxe til eventuelt at skjule Kasse mangelen har rekvireret større Pengeforsendelser derfra, end der ellers vilde have været Anledning til.

De Kasseeftersyn, ved hvilke Arrestanten saaledes ved Hjælp af Penge fra Faxe har dækket en Del af Kassemangelen, ere foretagne af 1ste Revisionsdepartement den 17 Marts 1892 og 24 April 1894 samt en Gang tidligere, sandsynligen i 1889, og maa det antages, at Arrestanten hver Gang har havt ca. 30000 Kr. beroende af saadanne ikke bogførte Penge. Med Hensyn til Kasseeftersynet i 1892 er det derhos særlig oplyst, at Arrestanten — der tilfældig opholdt sig her i Staden og ved at se vedkommende Departementschef tage herfra med Jernbanetoget Syd paa, fik en Formodning om, at der forestod Kasseeftersyn hos ham — da er rejst med samme Tog til Vordingborg over Faxe og har hos sin Fuldmægtig her hentet 30 a 35000 Kr., som han efter sin Ankomst til Vordingborg har lagt i Amtstuens Kasse. I samtlige 3 Tilfælde har Arrestanten strax efter endt Kasseeftersyn ved Bud tilbagesendt til Faxe de af ham benyttede Penge for at forebygge, at der ved Kasseeftersynet sammesteds, hvilket plejede at foretages af Departementschefen den følgende Dag, skulde komme noget frem om Forsendelserne til Amtstuen, hvilket ogsaa lykkedes, idet Fuldmægtigen modtog Pengene uden at meddele Departementschefen, hvorledes der havde været forholdt med disse. Tidtomtalte Fuldmægtig er afgaaet ved Døden Dagen efter at være afhørt i Anledning af Undersøgelsen i nærværende Sag.

Naar Arrestanten endelig ved Hjælp af Beløb, der indestod i Vordingborg Sparekasse, har skjult Kassemangelen, maa det bemærkes, at han ifølge en Ordning, der støtter sig til en Tilladelse af Indenrigsministeriet af 9 April 1872, var berettiget til midlertidig at frugtbargjøre Beholdningerne i Præstø Amtskommunes Kasse ved Indsættelse i denne Sparekasse imod, at der erhvervedes fornøden Udgifts- og Indtægtsordrer, og at disse ifølge en Praxis, der kom i Gang faa Aar efter 1872, først erhvervedes, efter at Beløbene vare indsatte eller udtagne af Sparekassen, men forinden Afslutningen af Regnskabet for paagjældende Maaned. Heraf og af den Omstændighed, at det ikke kunde ventes, at Sparekassebøgerne vilde blive forlangte fremlagte ved Kasseeftersynet, navnlig paa Grund af, at der hvert Aars April Maaned af Sparekassens Direktion blev tilstillet Amtet en bekræftet Afskrift af vedkommende Konto, og at dette saaledes kunde overbevise sig om, at Kontoen stemmede med de til samme af Arrestanten indsendte Regnskaber, benyttede Arrestanten sig, idet han undlod strax at bogføre de af ham i Sparekassen hævede Beløb — indtil 35000 Kr. paa een Gang — for eventuelt at have disse i Behold til Dækning af en Del af Kassemangelen.

Arrestanten har forklaret, at han ved Siden af, at han saaledes benyttede de af Sparekassen udtagne Beløb, dog kun hævede Penge paa Sparekassebøgerne, naar Amtsfondens Tarv tilsagde det, men at han dog er afvejet fra denne Regel en enkelt Gang, nemlig den 22 Oktober f. A., da han, der den 4 s. M.

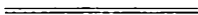
havde hævet og ikke bogført 25000 Kr., udtog 35000 Kr. alene i den Hensigt ved Hjælp af dette Beløb og de allerede hævede 25000 Kr. at skjule Kasse mangelen ved det Kasseeftersyn, som han paa Grund af et fra sin Fuldmægtig i Faxø bemeldte Dag modtaget Telegram ventede, og som ogsaa Dagen efter blev foretaget af Amtmanden.

Uagtet Arrestanten ventede, at der i April d. A. vilde blive foretaget Kasseeftersyn hos ham af Chefen for 1ste Revisionsdepartement og ligeledes tænkte sig Muligheden af, at et saadant kunde ske den 17 April, paa hvilken Dag Departementschefen som ovenført indfandt sig for at paabegynde det den følgende Dag fuldførte Eftersyn, havde han i den Overbevisning, at hans Underballance dog en Gang maatte blive opdaget, ikke foretaget noget endeligt Skridt til som tidligere at søge at skjule Kasse mangelen. Han havde vel syslet med Tanken herom og under Indflydelsen heraf foretaget en Rettelse i Aarstallet paa en paa Amtstuen beroende og ved Eftersynet forefundet Sekunda-Kvittering fra Finantshovedkassen paa 50000 Kr., dateret den 7 April 1894, saa at den kom til at lyde paa den 7 April 1895, men han har paastaet at have gjort dette hen i Taaget uden Hensigt til at benytte den saaledes forandrede Kvittering, som han selv betragtede som uanvendelig saavel overfor Departementschefen som overfor Amtmanden, og har Arrestanten i saa Henseende yderligere forklaret — uden at hans Forklaring i det Hele forsaavidt findes at kunne forkastes — at det var ved paa Amtstuen den 17 April d. A. om Formiddagen at aabne en Pakke, at han tilfældig fik fat i Kvitteringen — hvilken paa dette Tidspunkt maa antages at have været uden Betydning — og at han da ved at tænke paa, at han vilde være reddet, hvis denne var fra 1895 istedetfor fra 1894, helt hen i Vejr og Vind foretog Rettelsen, hvorpaa han lagde Kvitteringen løst ovenpaa nogle Papirer i Pengeskabet uden at skjænke det Passerede videre Tanke. Under Overvejelserne over, hvad han skulde gjøre i Anledning af det ventede Kasseeftersyn, tog han endvidere en Sparekassebog paa 40000 Kr. tilhørende Amtskasserne, til sig, da han den 17 April d. A. ved Middagstid forlod sit Hjem — idet han ikke ønskede at være tilstede, naar Departementschefen, som han ventede paa den Tid af Dagen, indtraf — og han har forklaret, at han tænkte sig det som en Mulighed at kunne hos en af Sparekassens Direktører erholde en Anvisning paa 60000 Kr., nemlig tillige omfattende 20000 Kr., der indestod paa en anden Sparekassebog, som beroede paa Amtstuen, men han opgav denne Plan.

Forsaavidt der iøvrigt i Arrestantens Bogføring og Regnskabsaflæggelse er forefundet enkelte Mangler, maa det antages, at disse skyldes Skjødesløshed, og at der i alt Fald ikke dermed har været forbundet nogen svingagtig Hensigt fra hans Side.

De offentlige Kasser, som vare betroede Arrestanten i nævnte hans Embedsstilling, tilhørte Statskassen, Landbygningernes Brandforsikring, Amtsrepartitionsfonden og Amtsfattiggassen, og vare samlede i en fælles Kasse med en fælles Kassebog, og fordeles Kassemangelen sig efter det Oplyste saaledes: Statskassen 62017 Kr. 43 Øre, Brandforsikringen 483 Kr. 23 Øre, Amtsrepartitionsfonden 1399 Kr. 85 Øre og Amtsfattiggassen 537 Kr. 38 Øre.

I Henhold til det Ovenanførte vil Arrestanten, der er født den 27 December 1832 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 135, jfr. tildels § 144, 2det Stykke, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Marts 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 2—3.

Torsdagen den 12 Marts.

Nr. 149. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Sidsel Marie Blæsbjerg Jacobsen
(Def. Høgsbro som privat engageret),

der tiltales for Forsøg paa Bedrageri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Februar 1895: Tiltalte, Sidsel Marie Blæsbjerg Jacobsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, og bør hun derhos betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe-Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse om, at hun usandfærdigen har foregivet, at hun havde lagt Pengene for de af hende købte Varer paa Disken hos Kasserersken, maa lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, og Rigtigheden af Tilstaaelsens Tilbagekaldelse kan heller ikke ansees bestyrket

ved de Høiesteret forelagte nye Oplysninger. Tiltaltes Forhold findes imidlertid kun at kunne henføres under Straffelovens § 257, og Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Sidsel Marie Blæsbjerg Jacobsen bør hen sættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Jensen for Høiesteret 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Sidsel Marie Blæsbjerg Jacobsen for Forsøg paa Bedrageri.

Den 5 December f. A. indgav Kjøbmand J. Christian Christensen i Holstebro til Politimesteren sammesteds en skriftlig Anmeldelse om, at Tiltalte Markedsdagen den 19 November næstforhen havde i hans Butik købt Varer for Kr. 24. 37, som hun derefter havde forsøgt at faa udleverede uden at erlægge Betalingen for samme, i hvilken Henseende Anmeldelsen nærmere gaar ud paa, at Tiltalte, der ved Indkjøbet havde af vedkommende Expedient modtaget et Kontrolmærke, som hun derefter skulde aflevere tilligemed Pengene til den i Forretningen ansatte Kassererske, med det samme vilde have Pakken med de indkjøbte Varer med sig, hvilket dog ikke lykkedes hende, idet Expedienten, der samtidig havde solgt nogle Varer til Tiltaltes Søster og lovet at sende dennes Pakke ud til Jernbanestationen til et nærmere angivet Tog, tilkjendegav Tiltalte, at dennes Pakke nok skulde blive bragt til Stationen sammen med Søsterens Pakke. Kort efter opdagedes det imidlertid, at Tiltalte, der dengang havde forladt Butiken, ikke havde betalt Pengene til Kasserersken, idet denne savnede saavel disse som Kontrolmærket, og den Kommiss, der havde expederet Tiltalte, blev da til den aftalte Tid sendt ud til Stationen for at levere hende Pakken og afkræve hende Betaling, men Tiltalte paastod nu, at hun havde betalt, ligesom hun, der maatte rejse hjem uden at faa Pakken udleveret, den næste Dag dels telefonerede efter Pakken, dels sendte Bud efter den med Landposten. Christensen skrev derpaa ud til Tiltalte om strax at afhente og betale Pakken, hvorefter hun ogsaa samme Aften indfandt sig hos ham, og efterat hun først igjen havde

forsøgt at faa Pakken udleveret uden Betaling, vedgik hun overfor Christensen, der havde taget hende ind i sit Kontor og her truet hende med Politiet, at hun ikke havde betalt Varerne, ligesom hun noget senere — efterat hun med Christensens Samtykke havde været ude i Byen for at se at skaffe Penge til Betaling af Varerne, men var vendt tilbage med den Besked, at hun ingen Penge havde kunnet faa — paa Christensens udtrykkelige Forlangende gjentog denne Vedgaaelse ude i Butiken i alle hans Folks Nærværelse samt underskrev en i 3 Exemplarer affattet, ligelydende Erklæring, ved hvilken hun tilstod at have kjøbt de tidtommeldte Varer og derpaa svigagtig foregivet at have bealt Beløbet samt gjentagne Gange under samme falske Foregivende forsøgt at faa Varerne udleverede uden Betaling. Tiltalte fik nu Løfte af Christensen om, at der ikke skulde blive rejst Anklage imod hende, naar hendes Husbond vilde indfinde sig hos ham inden en nærmere angiven Dag, men da Husbonden, uagtet Christensen to Gange tilskrev ham derom og med det første Brev tillige sendte ham et Exemplar af den ovennævnte, af Tiltalte underskrevne Erklæring, ikke indfandt sig, men derimod skrev til Christensen, at Tiltalte paastod at have betalt de paagjældende Varer, og at han troede, at Pigen talte Sandhed, fandt Christensen at maatte anmelde det Passerede til Politimesteren.

Under den i Anledning af denne Anmeldelse indledede Undersøgelse forklarede Tiltalte i det første over hende optagne Forhør, der afholdtes inden Ulfborg og Hind Herreders Politiret den 12 December, at hun, efter den ovennævnte Dag at have i Christensens Butik modtaget det paagjældende Kontrolmærke, hvorefter hun til Kasserersken skulde betale Kr. 24.37, gik hen til denne, hvor der netop stod en Del Folk, og lagde Sedlen samt Beløbet, som hun forud havde fremtaget og aftalt, paa Bordet eller Disken foran Kasserersken, hvorhos hun med Hensyn til, at hun overfor Christensen havde vedgaaet ikke at have betalt Pengene, nærmere anbragte, at dette var sket af Frygt, idet Christensen havde taget hende ene ind paa sit Kontor og sagt til hende, at hun, hvis hun ikke bekjendte sig skyldig, strax vilde blive arresteret, saa at hun ikke kom hjem, hvorhos Christensen, da hun blev bange og spurgte, om hun kunde slippe, naar hun gik ud og laante Pengene, svarede, at det vilde han betænke sig paa, da der paa Markedsdagen var blevet mere borte, som Tiltalte vist havde stjaalet, samt tilføjede, at hun kunde prøve paa at tage bort med Toget, hun skulde da strax blive afhentet af Politiet. Hun forsøgte derefter for at blive fri for Ubehageligheder at faa de fornødne Penge tillaans, hvilket imidlertid ikke lykkedes hende, og da hun derefter gik tilbage til Christensens Butik og ind i dennes Kontor, kom Christensen tilstede og paalagde hende at følge med ud i Butiken, da Alle skulde høre, at han læste et Papir op for hende. Han oplæste

derpaa ude i Butiken den ovennævnte Erklæring, hvis Indhold hun forøvrigt ikke fuldkomment opfattede, og da hun paa et enkelt Sted under Oplæsningen ikke strax sagde Ja, truede han hende atter med Anholdelse, idet han sagde, at Politiet ikke var langt borte. Tiltalte, der var bange for ikke at komme afsted med Toget, som snart skulde gaa, skrev derfor under, men hun paastod bestemt i Forhøret, at hendes Forklaring om at have betalt Beløbet var sandfærdig. I det næste den 20 December ved Holstebro Kjøbstads Politiret optagne Forhør gjentog Tiltalte i det Væsentlige denne Forklaring og fastholdt navnlig, at hun havde lagt Kontrolmærket og Pengene paa Disken hos Kasserersken, idet hun tilføjede, at hun ved denne Lejlighed sagde »Værsgo«, men ikke hørte, om Kasserersken, der var ifærd med at tage Penge frem til en Kone, svarede noget, eller saae, om hun tog Sedlen og Pengene, men efterat Tiltalte i dette Forhør var bleven sat under Anholdelse, tilstod hun i et den næste Dag optaget Forhør — efterat Forhørsdommeren havde tilkjendegivet hende, at hvad hun forklarede i Retten, vilde hun ikke bagefter med Nytte kunne fragaa, samt at det var muligt, at hun ved at fastholde sin tidligere Forklaring vilde kunne fri sig for Straf, eftersom det ikke forud kunde siges, hvilket Udfald Undersøgelsen vilde faa — at hun den paagjældende Dag virkelig havde forladt Christensens Butik uden at betale de af hende indkjøbte Varer, idet hun afgav en Forklaring, der nærmere gaar ud paa Følgende:

Efterat hun i Butiken, hvor hendes Søster samtidig var tilstede og ligeledes gjorde Indkjøb, havde købt de paagjældende Varer, sagde hun til Expedienten, at hun godt selv kunde tage Pakken med, men da han ytrede, at de vilde bringe Pakken ud paa Stationen, gik hun, der dengang endnu ikke havde fattet den Beslutning at unddrage sig Betalingen, hen til Kassererskens Disk for at betale, men fik nu i Sinde at unddrage sig Betalingen, hvorefter hun gik tilbage og sagde Farvel til Christensen og Expedienten og forlod derpaa sammen med Søsteren, der ikke fik at vide, at hun gik uden at betale, Butiken. Hun erkjendte derhos, at hun, da der siden kom Bud ud paa Stationen med Pakken og Regningen, erklærede, at hun havde betalt, samt at hun efter sin Hjemkomst sagde til sin Husbond, at hun ikke havde kunnet faa sin Pakke, og senere telefonerede og med Landposten sendte Bud efter den; derimod nægtede hun at have forsøgt at faa Pakken uden Betaling, dengang hun mødte hos Christensen efter hans Brev. Hun forklarede derhos, at det først var, da hun kom hjem efter dette Besøg hos Christensen, at hun besluttede at fragaa den Bekjendelse, hun havde aflagt overfor ham, hvortil Grunden var, at hun skammede sig overfor sin Husbond, hvorhos hun sluttelig erklærede, at hun nu fortrød, hvad hun havde gjort. I samme Forhør erkjendte hun særlig

ligeoverfor Christensens Kassererske, hvem hun gjenkjendte, at hun ikke havde lagt Pengene paa dennes Disk, saaledes som hun først havde angivet, hvorhos hun forklarede, at hun havde det hende af Expedienten leverede Kontrolmærke med sig ud af Butiken, men senere havde bortkastet det. Efterat have aflagt denne Tilstaaelse blev Tiltalte løsladt og dimitteret. Efterat der derpaa af Kjøbmand Christensen var til Politiretten afleveret en ham tilstillet anonym Skrivelse, dateret den 24 December 1894 — som iøvrigt maa antages at være skreven af en Person, med hvem Tiltalte skal være forlovet — hvori Brevskriveren under dyre Eder forsikrede om Tiltaltes Uskyldighed, blev der den 3 Januar d. A. paany afholdt Forhør, hvori Tiltalte mødte og, efterat have fralagt sig at have foranlediget det ommeldte Brev afsendt, forklarede, at hun, da hun sidst kom hjem fra Retten, havde fortalt sin Madmoder, at hun havde erkjendt sig skyldig og derefter, uden at tale videre med hende, var gaaet i Seng, men at hun den næste Morgen havde sagt til hende, at hun i Virkeligheden var uskyldig, hvorimod hun ikke havde sagt, at Tilstaaelsen var hende fravristet, hvad hun ej heller kunde sige, at den var. Paa Spørgsmaal af Dommeren, om hun vilde tilbagekalde sin Tilstaaelse, svarede hun kun, at hun en Dag, da hendes Fader besøgte hende, vilde have, at han skulde rejse til Holstebro for at se, om Sagen kunde afgjøres med Penge, saaledes at hun kunde slippe for Straf, og uagtet hun i Forhøret endnu gjentagne Gange blev spurgt, om hun vilde tilbagekalde sin Tilstaaelse, var intet Svar herpaa at erholde, hvorimod Tiltalte alene ytrede et Ønske om, at Dommeren vilde tale med hendes Fader, der var tilstede i Byen tilligemed hendes Kjæreste. Da det imidlertid var blevet oplyst, at Faderen var rejst, og at Tiltaltes Kjæreste derimod var forbleven i Rettens Forværelse, erklærede hun paa fornyet Forespørgsel, at hun maatte tilbagekalde sin Tilstaaelse, og at hun i Virkeligheden havde betalt de omspurgte Penge. Denne Forklaring har Tiltalte under den paafølgende Undersøgelse, hvorunder hun var arresteret, haardnakket fastholdt, idet hun — med enkelte mindre væsentlige Afvigelser — har gjentaget sine ovenanførte Forklaringer om at have erlagt Betaling, forinden hun forlod Christensens Butik, hvorhos hun som Grund til, at hun afgav Tilstaaelsen, har angivet, at det var saa trist at sidde i Arresten, og at hun længtes efter at komme hjem.

Medens nu den af Tiltalte i Forhøret den 21 December f. A. aflagte Tilstaaelse i det Hele bærer Sandhedens Præg og er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, særlig ogsaa ved de af Kjøbmand Christensen og Kommis Bollerup afgivne beedigede Vidnesbyrd om, at Tiltalte, da hun, efterat være kommen tilstede efter Christensens Brev til hende og at have været sammen med ham inde i hans Kontor, var i Begreb med at gaa derfra ud i Butiken, paa Christensens Spørgsmaal

om, hvorledes hun havde kunnet bære sig saaledes ad, gav et Svar, der gik ud paa, at Grunden var den, at hun ikke havde saamange Penge den paagjældende Dag, er derimod Tiltaltes Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen ikke bestyrket ved noget af Betydning, og der vil derfor i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til samme.

Idet det herefter maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte svingagtigen har forsøgt at komme i Besiddelse af de ommeldte Varer, som Christensen paa Grund af, at han stod i den urigtige Formening, at Tiltalte havde betalt for samme, troede sig pligtig at afgive til hende. vil hun for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 251, kfr. § 46, og Straffen for hende, der er født i Aaret 1865, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Fredagen den 13 Marts.

Nr. 152. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Thomas Andreas Andreasen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Horns Herreds Extrarets Dom af 29 Marts 1895: Tiltalte, Thomas Andreas Andreasen af Vester Flade, bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale alle af hans Arrest og Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1895: Tiltalte, Thomas Andreas Andreasen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der
Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen hver
40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne
Sag tiltales Thomas Andreas Andreasen, der er født i Aaret
1848 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Bedrageri
og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Efter Rekvisition af Detailhandler Martin Jacobsen i Frede-
rikshavn, til hvem Tiltalte i Følge en for ham den 8 Oktober
f. A. forkyndt Underrettsdom af 5 September næstforhen havde
at betale 113 Kr. 62 Øre foruden Renter og Sagsomkostninger,
blev der den 11 Januar d. A. foretaget en Eksekutionsforretning
hos Tiltalte til Fyldestgjørelse for bemeldte Fordring, som med
Renter og Omkostninger opgjordes til 135 Kr. 74 Øre, og da
Tiltalte erklærede at være ude af Stand til at betale Beløbet og
ikke at kunne paavise Løsøreffekter, hvori Udlæg kunde ske,
foranledigede den Sagførerfuldmægtig, som paa sin Principals
Vegne gav Møde under Forretningen for Rekvirenten, at Tiltalte
blev adspurgt, om han ikke ejede en Obligation paa 400 Kr.
Hertil svarede Tiltalte, til hvem hans Svigerfader, Peder Chr.
Jacobsen, under 28 Januar f. A. havde udstedt en Obligation
for et saadant Beløb med Pant i en Jacobsen tilhørende Ejendom
i Flade, ifølge Fogedprotokollen, at han kort før 1 November
f. A. havde solgt og transporteret bemeldte Obligation til sin
Svoger, Tjenestekarl Niels Christian Pedersen, men at han endnu
havde tilgode paa Obligationen ca. 50 Kr., idet der var betalt
ca. 300 Kr. paa den og ca. 50 Kr. vilde »afgaa som Renter og
Omkostninger ved Transporten«, hvorhos han forklarede at have
forbrugt det Beløb, han havde faaet udbetalt paa Obligationen.
Der blev derefter givet Rekvirenten Udlæg i den nævnte Obliga-
tion eller — som det hedder — »i det Beløb, Rekvisitus i Dag
har tilgode hos sin ovennævnte Svoger i Anledning af Salget af
Obligationen«, men da M. Jacobsens Sagfører ved Henvendelse
til den Sagfører, der havde skrevet Transporten, og som senere
er afgaaet ved Døden, fik at vide, at Transporten var udstedt til

en Datter af Tiltalte, begjærede han indledet en offentlig Under-søgelse mod Tiltalte, og under det derefter optagne Forhør i Forbindelse med et senere i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør er oplyst følgende:

Da Tiltalte efter sin Forklaring frygtede for, at der i Henhold til den nævnte Dom skulde blive gjort Udlæg i Panteobligationen, hvilken han i Følge et den 14 April f. A. dateret Skadesløsbrev havde givet i Haandpant til en senere afdød Kjøbmand i Frederikshavn til Sikkerhed for et Beløb af indtil 300 Kr., og at derved han og hans Svigerfader skulde blive ruinerede, henvendte han sig, som det maa antages, den 14 Oktober f. A. til sin ovennævnte Svoger N. Chr. Pedersen, som den Gang tjente paa Gaarden Sønder Elkjer, og anmodede denne om et Laan til Indløsning af Obligationen; efter Svogerens Forklaring, som Tiltalte har erkjendt for rigtig, sagde Tiltalte, at han ellers vilde forlise det Hele, og talte vistnok ogsaa om, at der ellers vilde ske Udlæg. Pedersen laante derefter Tiltalte et Beløb af 270 Kr., hvoraf Tiltalte fik 120 Kr. strax, medens Resten blev sendt ham nogle Dage senere, og for dette Beløb skulde Pedersen have Sikkerhed i Obligationen, i hvilken Henseende han har forklaret, at Tiltalte, som omtalte, at han tillige havde laant eller vilde laane et Beløb af sin Datter, samt mulig ogsaa, at han vilde laane Penge af nedennævnte Jepsen, tilbød ham at faa Obligationen overleveret, men at han dertil svarede, at han var ligeglad, enten han fik den eller ej, da han stoledes paa Tiltaltes Ord. Samme Dag indfandt Tiltalte sig endvidere hos sin Hustrus Søstersøn, Teglværksarbejder Julius Peder Jepsen i Aalborg, som efter Tiltaltes Anmodning forstrakte ham med et Laan af 60 Kr., som Tiltalte foregav at have Brug for, da han, efterat Haandpanthaveren var afgaaet ved Døden, skulde have Obligationen indløst. Det blev en Aftale, at Jepsen skulde have sine Penge igjen, naar Tiltaltes Svigerfader fik sit Hus solgt og Obligationsens Paalydende derefter blev udbetalt, men der var efter Jepsens Forklaring, som Tiltalte har erkjendt for rigtig, ikke Tale om, at Obligationen efter dens Indløsning skulde pantsættes paany enten til den Ene eller til den Anden. Da Jepsen ved Juletid f. A. talte med Tiltalte, tilbød denne ham imidlertid Obligationen til Sikkerhed for Laanet, hvilket Tilbud Jepsen dog ikke modtog, men foreslog Tiltalte, at Pedersen som den, der havde flest Penge tilgode, skulde have Obligationen. Efterat Tiltalte derpaa den 15 Oktober f. A. havde indløst Obligationen ved Udbetaling af Haandpanthaverens Tilgodehavende, der androg 200 Kr., henvendte han sig samme Dag til den ovenfor omtalte Sagfører i Frederikshavn, hvem han efter sin Forklaring meddelte, at han var kommen til at skyldte forskellige Beløb til Pedersen og Jepsen samt til sin i Aarhus tjenende Datter, Petrine Marie Andreasen, og bad om at skrive Transport paa Obliga-

tionen til en af disse tre Personer, hvortil Sagføreren — der, da Tiltalte forklarede om dette Punkt, var afgaaet ved Døden — skal have svaret, at det saa var bedst at transportere Obligationen til Datteren. Der blev derefter strax oprettet en Transport, hvorved Tiltalte uden Forbehold overdrog Panteobligationen til sin nævnte Datter og erkjendte at være fyldestgjort for dens Beløb, og denne Transport blev vedhæftet Obligationen, som tilsendtes Petrine Andreasen med et af Sagføreren konciperet Brev fra Tiltalte, der ikke er kommet tilstede under Sagen, men som iøvrigt ikke kan antages at have indeholdt nogen Oplysning om Sammenhængen med og Grunden til Transporten. Petrine Andreasen har forklaret, at der formentlig i Brevet kun stod, at »den skulde hun have, det var hendes Penge,« samt at Tiltalte, da hun i Slutningen af Oktober Maaned f. A. var hjemme i Besøg, udtalte, at hun skulde have Obligationen, fordi hun saa ofte hjalp sine Forældre ved at sende mindre Pengebeløb, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun har ydet Forældrene forskellige Pengebeløb, formentlig ialt ca. 50 Kr., for at hjælpe dem i deres Trang uden at gjøre Regning paa at faa dem tilbage, om end begge hendes Forældre flere Gange, forinden hun modtog Obligationen med vedhæftet Transport, havde stillet hende i Udsigt, at hun om muligt skulde faa Pengene igjen. Tiltalte, der iøvrigt Intet har havt at erindre mod Datterens Forklaring, har forklaret, at det paa ingen Maade var hans Mening, at hun skulde have mere end 50 Kr., hvortil han har anslaaet de af hende ydede Forstrækninger, samt at han var overbevist om, at hun, naar Obligationen i sin Tid blev udbetalt, ikke vilde forhindre ham i at anvende de indkomne Penge til fornemlig at betale Pedersen og Jepsen de Beløb, som de havde laant ham, og Petrine Andreasen har for sit Vedkommende udsagt, at der vel aldrig havde været Tale om, at Andre havde Rettigheder over Obligationen, men at hendes Fader efter sit Kjendskab til hende kunde gjøre sikker Regning paa, at hun ingen Indvendinger vilde gjøre, hvis han senere havde meddelt hende noget saadant. Det Beløb af 130 Kroner, som Tiltalte efter Obligationens Indløsning beholdt tilbage af de ham ydede Laan, har han efter de af ham og hans Hustru afgivne overensstemmende Forklaringer, der maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, efterhaanden i mindre Summer udbetalt til sin Hustru, som har anvendt dem dels til Betaling af Gjæld og dels til kontante Indkjøb af Fornødenheder, saaledes at Pengene slap op allerede ved Juletid eller lidt tidligere. Hvad endelig angaar den af Tiltalte under Fogedforretningen afgivne Forklaring, har han benægtet, at denne er rigtigt tilført Fogedprotokollen, forsaa vidt han derefter har sagt, at Obligationen var transporteret til Pedersen, idet han kun vil have sagt, at han hos Pedersen havde laant Penge paa Obligationen, uden at han imidlertid antydede,

at det var til hans Datter, at den var transporteret. Den fungerende Foged og Vidnerne ved Fogedforretningen have derimod fastholdt Protokoltilførselens Rigtighed; men det ene Vidne har dog tilføjet, at Tiltalte fremkom med en Bemærkning om, at der var flere end Pedersen, der havde Del i Obligationen, men at dog Pedersen stod for den, hvortil Tiltalte har ytret, at han nok erindrer, at han omtalte, at han havde laant Penge af flere end Pedersen, og at denne havde laant ham de fleste, hvorimod han ikke vil have sagt, at Pedersen stod for Obligationen.

Der maa nu efter det Anførte gaas ud fra, at Tiltalte med den omhandlede Transport tildels har tilsigtet at skaffe Pedersen og Jepsen Sikkerhed for de Laan, de Dagen forud havde ydet ham, og da der til det paagældende Tidspunkt ikke til Fordel for M. Jacobsen var gjort nogen Indskrænkning i Tiltaltes Ret til at disponere over sine Ejendele, er Tiltalte ikke forsaavidt ifaldet Straffeansvar, selv om hans Hensigt nærmest har været at hindre, at Jacobsen gennem Udlæg opnaaede Sikkerhed fremfor Pedersen og Jepsen. Efter hvad der er oplyst om Forholdet mellem Tiltalte og hans i Sagen omhandlede Datter, er der dernæst vel nogen Grund til at antage, at Tiltalte i Virkeligheden har forudsat, at han selv vilde beholde Raadighed over den Del af Obligationsbeløbet, som efter hans Forklaring var tiltænkt Datteren; men selv under denne Forudsætning kan Tiltalte ikke ansees overbevist om at have lagt Dølgemaal paa et Exekutionsobjekt, idet der under særligt Hensyn til, at hans Forklaring under Fogedforretningen som meldt gik ud paa, at han endnu havde tilgode efter Obligationen ca. 50 Kr., medens han efter Udbetaling af Pedersens og Jepsens Tilgodehavende kun vilde have beholdt 70 Kr. tilbage af Obligationsbeløbet, mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har forbundet nogen bedragerisk Hensigt med saaledes at angive sin formentlige Andel i Obligationen lidt for lav eller med sine øvrige urigtige Anbringender under Forretningen, hvilke kunne skyldes Uklarhed fra hans Side. Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 162. Høiesteressagfører Bagger

contra

Peter Frederik Høiland (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden og for Kvaksalveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 17 Juni 1895: Arrestanten, Bødker Peder Frederik Højland, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt betale samtlige Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Harck, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. At efterkmes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 September 1895: Tiltalte, Peter Frederik Høiland, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkomes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, hvoraf det væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han ikke har antaget, at Maren Schmidt, naar hun var Gjenstand for hans utugtige Behandling, har været i en saadan Tilstand, som betinger Anvendelse af Straffelovens § 170. Derimod findes han ved den af ham vedgaaede, i Dommen nærmere omhandlede uterlige Berøring af hendes Kjønsdele, som fandt Sted nogen Tid, forinden han opnaaede Samleje med hende, og ved hvilken hun følte sin Blufærdighed krænket, at have paa-draget sig Ansvar efter Straffelovens § 185.

Straffen for dette Forhold i Forbindelse med den Straf, han, som i Dommen rettelig antaget, har forskyldt for Kvaksalveri, vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Peter Frederik Høiland bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bødker Peter Frederik Høiland for Forbrydelse mod Sædeligheden og for Kvaksalveri.

Da Distriktslæge Bruun i Esbjerg i Skrivelse af 16 Maj d. A. til vedkommende Politimester havde anmeldt, at Pigen Maren Stephine Schmidt, der, efter hvad der er oplyst, er født i Aaret 1873, samme Dag var nedkommen med Tvillinger og havde udlagt Tiltalte som Barnefader, samt at det syntes, som om Tiltalte, der i Løbet af det sidste Aar havde underkastet bemeldte Pige, der er meget nervøs og i de 6 sidste Aar har ligget i Sengen paa Grund af Lamhed, en magnetisk eller hypnotisk Behandling, havde misbrugt hende, hvis Villie, efter hvad Lægen antog, var bleven svækket ved Behandlingen, til at tilfredsstille sine Lyster, blev Undersøgelse i den Anledning indledet, og under denne ere følgende Oplysninger fremkomne.

Tiltalte har forklaret, at han i omtrent 3 Aar har kjendt den nævnte Pige, og at han engang for flere Aar siden af Pigens Plejemoder, Madam Vind, blev opfordret til at se op til hendes syge Plejedatter, hvilken Opfordring han ogsaa efterkom, samt at han senere meget hyppig, saa at sige daglig, har besøgt Pigen og paa hende, navnlig uden at hendes ommeldte Plejemoder nogensinde var tilstede derved, anvendt en saakaldet magnetisk Behandling ved at stryge og lægge Hænderne paa de syge Dele af hendes Legeme, særlig paa Ryggen over Lænderne, dog i Reglen ikke paa det blotte Legeme. Efterhaanden vil han være kommen til at staa paa en meget venskabelig og hjertelig Fod med Pigen og dennes Familie, og han opholdt sig jævnlig hos hende. En Dag for godt et Aar siden lagde han sig uden at spørge om Tilladelse dertil op i Sengen hos Pigen, dog ikke under Dynen, og dette gjentog han flere Gange, ligesom han senere ogsaa jævnlig lagde sig i Sengen hos hende under Dynen, hver Gang dog med Klæderne paa. Tiltalte har derhos tilstaaet, at han en Gang, medens han saaledes laa ved Siden af Pigen, med sin Haand befølte hendes Kjønnsdele, og at han en senere Gang, uden at indhente Pigens Samtykke, har haft legemlig Omgang med hende, samt at dette derefter har gjentaaget sig en halv Snes Gange, sidste Gang en 4 a 6 Maaneder forinden Undersøgelse mod ham blev indledet.

Pigen Maren Schmidt har forklaret, at hun som Regel efter at være gjort til Gjenstand for den magnetiske Behandling var i en væsentlig anden og sløvere Tilstand end før Behandlingen, samt at hun efter den altid havde let ved at falde i Søvn, at Tiltalte jævnlig har indprentet hende, at det, som det ved Kuren kom an paa, var, at hun gav sin Villie fuldstændig ind under hans, at hun dengang, Tiltalte følte paa hendes Kjønnsdele, derover blev meget »forfærdet«, som hun har udtrykt sig, og sagde til ham, hvorledes det kunde falde ham ind at bære sig saaledes

ad, og at han da lovede, at han aldrig skulde gjøre det mere, men at Tiltalte desuagtet senere benyttede hendes sløve Tilstand, som var fremkaldt ved den magnetiske Behandling, til at forskaffe sig Samleje med hende, hvilket hun ikke har modsat sig, da hun, der ikke tidligere vil have haft Samleje med Nogen, ikke forstod, hvad der foregik, og hendes Villie ialfald var saa svag, at hun var ude af Stand til at gjøre Modstand.

Under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør har hun endvidere forklaret, at hun, medens Samlejet fandt Sted, og hun altsaa befandt sig i Sløvhedstilstand, vel havde en Følelse af, at Tiltalte foretog sig noget urigtigt med hende, men at det ikke stod klart for hende, at det var et egentligt Samleje, samt at dette næppe vilde være gaaet op for hende, hvis hun ikke var bleven Moder, og hun har derhos tilføjet, at det hverken ved det første Samleje eller ved de senere er faldet hende ind at omtale det til sin Plejemoder, hvorimod hun nok tror, at hun, da Tiltalte, som meldt, havde berørt hendes Kjønssdele, vilde have meddelt Plejemoderen dette, og kun undlod det, fordi Tiltalte bad hende om ikke at sige det, og — som ovenfor antydet — lovede ikke at gjøre det oftere.

En af den ovennævnte Distriktslæge, efterat der ifølge Overrettens Kjendelse var givet ham Lejlighed til at gjøre sig bekendt med de under Sagen fremkomne Oplysninger, under 18 August d. A. afgiven Erklæring gaar i det Væsentlige ud paa, at den oftnævnte Pige, hvis legemlige Svaghed alt er begyndt i Aaret 1888, og som hen paa Sommeren 1889 fik Kramper, er en i høj Grad hysterisk Person, der er let at bøje og villig til at lyde og underordne sig en Anden, der kan faa Magt over hende, samt at hun formentlig, idet hendes erotiske Følelser ere bleve vakte ved Tiltaltes Befølinger og Behandlinger, medens disse Følelser vare oppe, er bukket under for Tiltaltes Angreb.

Tiltalte har nu vel erkjendt, at han den Gang, han som meldt berørte oftnævnte Piges Kjønssdele, var paa det Rene med, at hun ikke kunde vente eller være belavet paa, at han vilde gjøre dette ved hende, og at han derfor var sig bevidst, at hun ikke kunde forhindre eller modsætte sig dette, men han har benægtet nogensinde at have havt til Hensigt at fremkalde en Villieløstilstand hos Pigen eller at have havt nogen Forestilling om, at han skulde besidde en saadan Magt, og han har bestemt fastholdt, at han ialfald ikke har vidst, at Maren Schmidt, der ingensinde, naar han har søgt Samleje med hende, har modsat sig saadant, ved nogen af disse Lejligheder har været ude af Stand til at gjøre Modstand, hvorimod han troede, at hun gav sig hen af egen fri Villie, og idet denne Forklaring efter alt Foreliggende ikke findes at kunne forkastes, kan det ikke ansees godtgjort, at Tiltalte ved sit Forhold ligeoverfor den nævnte Pige har gjort sig skyldig i en Forbrydelse mod Sædeligheden,

der kan paadrage ham Straf, hvorfor han i saa Henseende vil være at frifinde for Aktors Tiltale.

Foruden at Tiltalte, som meldt, har havt Maren Schmidt under Kur, hvorfor han ikke vil have modtaget andet Vederlag, end at Pigens nu afdøde Plejefader, Vind, eftergav Tiltalte et Beløb af 15 Kr., som Tiltalte havde laant af Vind, har han endvidere vedgaaet, at han ogsaa nogle Gange tidligere, nemlig for ca. 5 og for ca. 3 Aar siden, samt i Efteraaret 1894 har havt forskellige Personer i Kur for Nervøsitet, Gigt og desl., ved at stryge dem og lægge Hænderne paa de smertende Steder af Legemet, for hvilke Kure han, efter hvad dér er oplyst, i Reglen har modtaget Betaling.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856 og som med Undtagelse af, at han i sin militære Tjenestetid har været anset med en arbitrær Straf for en Tjenesteforseelse, iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Mandagen den 16 Marts.

Nr. 179.

Advokat Hindenburg

contra

Julius Wichmann (Def. Bagger),

for Overtrædelse af Tyendelovens § 26.

Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politirets Dom af 18 September 1895: De Tiltalte, Tjenestekarlene Theodor Madsen Gram, nu af Langaa, og Julius Wichmann, nu af Broholm, bør straffes hver med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt En for Begge og Begge for En betale Klageren, Forpagter Abel, Glorup, Sagens Omkostninger med 3 Kr. 38 Øre. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1895: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Mundt for Overretten, betale de Tiltalte, Tjenestekarlene Theodor Madsen Gram og Julius Wichmann, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Julius Wichmanns Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants inden Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politiret behandlede Sag paastod Forpagter H. Abel af Glorup de Tiltalte, Tjenestekarlene Theodor Madsen Gram og Julius Wichmann, straffede efter Tyendelovens § 26 for Opsætsighed, Vold og Overlast mod ham og hans Forvalter Mikko Elisius Mikkelsen, der havde at befale over de Tiltalte, samt disse tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger, og efter at de Tiltalte ved den afsagte Politiretsdom vare ansete efter den anførte Lovbestemmelse hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og in solidum idømte Sagens Omkostninger med 3 Kr. 38 Øre, er Sagen efter de Tiltaltes Begjæring i Henhold til Pl. 23 Maj 1840 § 2 indanket som Justits-sag her for Retten.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne er det tilstrækkelig godtgjort, at de, medens de tjente paa Glorup hos bemeldte Forpagter Abel, have Natten mellem den 24 og 25 August d. A. i noget beruset Tilstand i Forening overfaldet denne og hans nævnte Forvalter med Slag, uden at disse havde givet nogensomhelst Anledning dertil. Ifølge Lægeerklæring af 26 s. M. medførte Slagene for Forvalterens Vedkommende en ca. 1 Ctm. lang Hudafskrabning i højre Side af Panden, Ømhed og Svulst af højre Kindben og i højre Side af Nakken og en Hævelse paa højre Side af Halsen, hvilke Læsioner dog ikke kunde antages at ville have blivende Følger.

Da det er med Rette, at de Tiltaltes Forhold ved den indankede Dom er henført under Tyendelovens § 26, og Dommens Fastsættelse af Straffen og Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Onsdagen den 18 Marts.

Nr. 34. Overretssagfører **B. Steenstrup** (Høgsbro)

contra

Rise Spare- og Laanekasse paa Ærø ved dens
Formand, Sognefoged **R. P. Rasmussen**
(Rée),

betr. Lovligheden af en foretagen Exekutionsforretning.

Ærøskjøbing Kjøbstads og Ærø Herreds Fogedrets Kjendelse af 22 Marts 1892, hvorved er dekretet: I de foran beskrevne og vurderede faste og løse Ejendele dekretede Fogden derefter Rettens virkelige Exekution og Udlæg at være sket til Fyldestgjørelse for Rekvirentens foran nævnte Fordring med allerede paaløbne og fremdeles indtil Betaling sker paaløbende Renter, Morarenter og Omkostninger, Alt under Forbehold af Trediemands bedre og lovligere Ret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juni 1894: Den ovennævnte Udlægsforretning bør ved Magt at stande, og de Indstævnte, Rise Spare- og Laanekasse paa Ærø, for Tiltale af Citanten, Overretssagfører B. N. E. Steenstrup af Ærøskjøbing, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretsprokurator Lassen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 18 December f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Hovedappellanten ikke for Fogedretten gjorde nogen Indsigelse mod, at Fogedvidnerne benyttedes som Vurderingsmænd, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet de for Høiesteret af Hovedappellanten fremsatte nye Indsigelser imod den afholdte Fogedforretnings Gyldighed ikke kunne komme i Betragtning, ligesom de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger

for Høiesteret betaler Hovedappellanten, Overretssagfører Steenstrup, til Kontraappellanten, Rise Spare- og Laanekasse, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved nærværende Rets Dom af 21 September 1891 blev Citanten, Overretssagfører B. N. E. Steenstrup af Ærøskjøbing, i Henhold til Obligationer af $1\frac{1}{4}$ 1868, $2\frac{0}{12}$ 1870 og $2\frac{7}{6}$ 1892*) dømt til at betale de Indstævnte, Rise Spare- og Laanekasse paa Ærø, 24921 Kr. 24 Øre tilligemed Renter heraf 4 pCt. aarlig fra $\frac{1}{1}$ til $\frac{1}{7}$ 1890 og derefter 5 pCt. Da Betaling ikke senere fandt Sted, rekvirerede de Indstævnte for det Idømte, der med paaløbne Renter og Omkostninger opgjordes til ialt 27,753 Kr. 40 Øre, Udlæg dels i de ved de paagjældende Obligationer pantsatte Ejendomme Matr.-Nr. 19 a, 20 c og 20 d af Stokkeby, $\frac{7}{10}$ af det under Matr.-Nr. 100 af Stokkeby og 50 a af Tranderup skyldsatte Stokkeby Noer, kaldet »Borgnæsdal«, samt Matr.-Nr. 99 a og b af Stokkeby, dels i Citantens øvrige Ejendomme, Matr.-Nr. 10, 27, 30, 47, 48 og 42 af St. Egholm samt 54 c og 67 d af Stokkeby og Matr.-Nr. 25 i Vestergade i Ærøskjøbing, foruden i den ham tilhørende Besætning og Inventarium. Efterat Citanten havde gjort gjældende, at han først ønskede Andelen i »Borgnæsdal« taxeret, idet han antog, at Værdien af denne Ejendom, uanset de paa samme hvilende Hæftelser, vilde være tilstrækkelig til at dække de Indstævntes Krav, medens de Indstævnte fastholdt deres Begjæring om Vurdering af og Udlæg i samtlige Ejendomme, blev der under $2\frac{2}{3}$ 1892 af den kst. Foged i Ærø Herred ved Kjendelse givet de Indstævnte Medhold, hvorefter der — da Forretningen med Parternes Samtykke afholdtes paa Fogedkontoret — ved Fogedvidnerne foretoges Vurdering. Ifølge denne bleve de til de Indstævnte pantsatte faste Ejendomme vurderede til ialt 76600 Kr. og de øvrige faste Ejendomme til ialt 14150 Kr., medens Besætning og Inventarium ansloges til ialt 10990 Kr. I samtlige disse Ejendele dekretedes under s. D. Udlæg, hvorefter Citanten ved Stævning af $1\frac{1}{4}$ s. A. har indbragt Sagen herfor Retten, hvor hans Paastand gaar ud paa, at den hele Eksekutionsforretning med afsagt Kjendelse og Udlægsdekret og overhovedet den hele under Forretningen stedfundne Behandling, specielt ogsaa den derunder foretagne Vurdering, bliver kjendt uefterrettelig, eventuelt underkjendt og tilsidesat

*) Skal være 1872.

samt ophævet, og de Indstævnte tilpligtede at betale ham efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn et klækkeligt Beløb i Erstatning for Tort og Kreditspilde samt anden økonomisk Skade og Tab ved den oftnævnte Forretning og derhos tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger for Overretten. De Indstævnte have paastaat Udlægsforretningen stadfæstet samt Frifindelse for Citantens Erstatningskrav med Tillæg af Appellens Omkostninger skadesløst.

Forsaavidt Citanten har gjort Indsigelse mod den kst. Fogeds Habilitet og imod, at Vurderingen af de ommeldte Ejendomme er foretaget af Fogedvidnerne, samt imod den af disse foretagne Vurdering, da kan der ikke tages noget Hensyn dertil, da det ikke er godtgjort, at der har foreligget Omstændigheder, som kunde berøve den som Foged konstituerede Herredsfuldmægtig hans Habilitet i nærværende Sag, da det er med Citantens eget Samtykke, at Forretningen er bleven afholdt paa Fogedkontoret, og da han ikke har begjært Overtaxation. Hvad Sagen iøvrigt angaar, skjønnes der efter de Overretten forelagte Oplysninger ikke at være tilstrækkelig Føje til at antage, at der er foretaget Exekution i mere end nødvendigt til Dækning af Rekvirenternes Fordring, og den foretagne Udlægsforretning findes herefter at maatte stadfæstes. Som Følge heraf vil den af Citanten nedlagte Paastand om Erstatning hos de Indstævnte ikke kunne tages til Følge, og de Indstævnte ville derfor forsaavidt være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretsprokurator Lassen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 18 December f. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Torsdagen den 19 Marts.

Nr. 148. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Mads Johannesen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210 eller § 243, samt § 203.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 24 November 1894: De Tiltalte, Johannes Madsen, Mads Johannesen og Andreas Frederik Wilhelm Olsen, bør straffes, Madsen med simpelt Fængsel i 14 Dage, Johannesen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Olsen med simpelt Fængsel i 8 Dage. De bør derhos En for Alle og Alle for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 30 Kr., og den beskikkede Defensor, Prokurator Møller 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Maj 1895: De Tiltalte Johannes Madsen og Andreas Frederik Wilhelm Olsen bør straffes henholdsvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og med simpelt Fængsel i 14 Dage; iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Meyer betale de Tiltalte Mads Johannesen, Johannes Madsen og Andreas Frederik Wilhelm Olsen, En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Mads Johannesens Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sager de Tiltalte Mads Johannesen, der er født den 16 Juni 1862 og tidligere ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 April 1880 har været straffet efter Straffelovens § 238, jfr. §§ 37 og 21 med 12 Rottingslag, Johannes Madsen, der er født den 15 September 1826 og tidligere ifølge Høiesterets Dom af

13 November f. A. har været anseet med 50 Kr. Bøde, subsidiært 5 Dages simpelt Fængsel efter Straffelovens § 257, og Andreas Frederik Wilhelm Olsen, der er født den 31 Juli 1868 og ikke er funden tidligere straffet, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 210 eller § 243, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 203, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 4 August f. A. om Eftermiddagen kom Ølhandler Peter Larsen kjørende ned ad Vodroffsvej, og da han var ud for Ejendommen Nr. 2, blev han anraabt af Kommissionær Jens Christian Christensen, der vilde indlede Underhandlinger med Larsen om en mulig Byttehandel med Hensyn til dennes Hest og en i nævnte Ejendom opstaldet Hest, der tilhørte Tiltalte Madsen. Larsen begav sig da med sit Kjøretøj ind i Gaarden, hvor Larsen traf Tiltalte Madsen, og under Nydelsen af adskillige Drikkevarer drøftedes derpaa Spørgsmaalet om Hestebytten, hvorefter Tiltalte Madsens Hest blev spændt for Larsens Vogn til en Prøvetur, medens Larsens Hest indsattes i den Tiltalte Johannesens sammesteds tilhørende Stald. Efter endt Prøvetur vil Larsen, da Hesten ikke stod ham an, og han var bleven mistænksom overfor den hele Affære, have erklæret sig utilbøjelig til videre Forhandling om Kjøb af Tiltalte Madsens Hest og derefter kun have indladt sig paa Forhandling om Salg af sin Hest til Tiltalte Madsen, men efter flere Vidners overensstemmende Forklaring maa der gaas ud fra, at Larsen er gaaet ind paa at købe Tiltalte Madsens Hest for kontant 500 Kr. og i bayersk Øl 100 Kr., ligesom det efter alt Foreliggende maa antages, at han senere har villet gaa fra Handelen, og at Tiltalte Madsen for at erholde Sikkerhed for Opfyldelsen af denne har ladet sin Søn, Tiltalte Johannesen, give sin Karl, Tiltalte Olsen, Ordre til ikke at udlevere Larsens Hest. Som Følge heraf kom Larsen, da han vilde køre bort og i den Anledning gik ind i Stalden for at trække Hesten frem, i Slagsmaal med Tiltalte Johannesen, der trængte ham ud af Stalden og væltede ham om paa en i Gaarden staaende Trækkevogn, idet han stadig klemte ham om Halsen. Imidlertid kom Tiltalte Madsen til, og medens Tiltalte Johannesen stadig holdt fast paa Larsen, gav Tiltalte Madsen sig til at slaa løs paa denne med sin Stok. Tiltalte Olsen, der havde revet Hesten løs fra Larsen, fik den igjen ind i Stalden uden paa dette Tidspunkt at deltage i Angrebene paa Larsen. Da Larsen atter var sluppen fri, begav han sig ud af Gaarden og hentede en Politibetjent. Forud for denne ilede han derpaa ind i Stalden, hvor Tiltalte Olsen nu greb ham i Brystet og Halsen for at forhindre ham i at trække Hesten ud, hvad der dog lykkedes Larsen. Under stadig Kamp med de Tiltalte fik Larsen dernæst spændt Hesten for sin Vogn, men disse spændte den atter fra, medens Tiltalte Madsen sagde, at Larsen for at faa Lov til at køre, skulde give et skriftligt

Bevis for at have indgaaet ovennævnte Handel. Omsider lykkedes det Politibetjenten at standse Kampen, saaledes at Hesten blev sat ind i Stalden igjen, medens samtlige stridende Parter med ham begave sig til Stationen.

Forsaauidt Tiltalte Johannesen er tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 203, da knytter dette sig til, at der ved den nævnte Lejlighed blev tilføjet Larsens venstre Tommelfinger en Forstuvning, der i Henhold til en den 9 September f. A. afgiven Lægeerklæring har medført en let Svulst af Leddets Omfang og nogen Indskrækning af dets Bevægelighed, men dog ikke antages at ville medføre nogen fremtidig Men. Overfor Larsens vaklende Forklaringer, ifølge hvilke Forstuvningen først angives at være ham tilføjet i en Konflikt med ovennævnte Christensen og først senere angives at være ham tilføjet af Tiltalte Johannesen, kan det, uanseet at Sidstnævnte ikke har turdet benægte at have forvoldt Forstuvningen, ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at denne er skyldig deri, hvorfor han i saa Henseende vil være at frifinde.

Forsaauidt dernæst samtlige Tiltalte ere aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 243, da skjønnes denne § ikke at kunne komme til Anvendelse, idet man efter det Foreliggende maa gaa ud fra, at de Tiltalte Madsen og Johannesen have anseet Kjøbet for afsluttet, og altsaa ikke have havt til Hensigt at tiltvinge sig nogen ulovlig Formuefordel, hvilket sidste endmindre kan have været Tiltalte Olsens Hensigt med at deltage i Voldshandlingen. Derimod skjønnes de Tiltalte ikke at kunne undgaa Straf efter Straffelovens § 210, der ogsaa for Tiltalte Olsens Vedkommende maa være paadraget, idet han, selv om han ikke fra første Færd af har været paa det Rene med, hvorledes Sagen forholdt sig, ikke efter det senere Forefaldne kan have været i Tvivl derom.

De i Underrettsdommen i Henhold til denne § for Tiltalte Madsens Vedkommende sammenholdt med Straffelovens § 23 valgte Straffe — der ere bestemte for Tiltalte Johannesen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og for de Tiltalte Madsen og Olsen til simpelt Fængsel henholdsvis i 14 og 8 Dage — findes for Førstnævntes Vedkommende passende, men vil for de tvende Sidstnævntes Vedkommende være at forandre henholdsvis til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og til simpelt Fængsel i 14 Dage; med denne Forandring vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 170. Høiesteretsagfører Bagger

contra

August Petersen Schmidt og Kristen Larsen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Lov indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m. af 10 April 1895, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Tilhold.

Langelands Herreders Politirets Dom af 31 August 1895: De Tiltalte, August Petersen Schmidt og Chr. Larsen, bør til Langelands Herreders Politikasse bøde hver 200 Kr. og Førstnævnte tillige hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Alle med Sagen lovlig forbundne Omkostninger bør Tiltalte Schmidt udrede, dog at Tiltalte Larsen heraf in solidum med ham udreder en Trediedel. Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1895: De Tiltalte, August Petersen Schmidt af Svendborg og Kristen Larsen af Pasop, bør hver til Langelands Herreders Politikasse bøde 200 Kr., og bør Tiltalte Schmidt straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. De Tiltalte bør En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger, samt i Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Casse for Overretten betale ligeledes En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte Schmidt er sigtet for Overtrædelse af Tilhold, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da den ikjendte Straf ikke udgjør objectum appellabile for Høiesteret, og Sagen ikke er indanket efter det Offentliges Begjæring. Hvad den øvrige Deel af Sagen angaar, vil Dommen i Henhold til de derunder i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt angaar Sigtelsen mod August Petersen Schmidt for Overtrædelse af Tilhold, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale fornævnte Tiltalte

og Tiltalte Kristen Larsen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Politiret hertil indankede Sag ere August Petersen Schmidt af Svendborg og Kristen Larsen af Pasop tiltalte for Overtrædelse af Lov Nr. 98 af 10 April 1895, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Tilhold, og ere de ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbeviste om Følgende:

I Maj Maaned d. A. have de Tiltalte i Forening under 2 Rejser til Langeland paa forskellige Steder dersteds solgt og udbudt til Salg adskillige Andelsbeviser i udenlandske Præmieobligationer. Hvor mange saadanne Beviser de saaledes have solgt, er ikke nøjagtig oplyst, Tiltalte Schmidt anslaaer Antallet til ca. 20, medens Tiltalte Larsen har forklaret, at det næppe er saa stort.

Tiltalte Schmidt har derhos uanseet et ham den 3 Oktober 1894 til Rudkjøbing Kjøbstads Politiprotokol givet Tilhold om at melde sig paa Kontoret dersteds, hver Gang han atter maatte komme til Jurisdiktionen, ved hvilket Tilholds Meddelelse det blev ham tilkjendegivet, at dets Overtrædelse vilde medføre Strafansvar, i December Maaned 1894 og under de 2 fornævnte Rejser i Maj d. A. opholdt sig i Jurisdiktionen uden at foretage saadan Melding.

For det af dem saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Schmidt er født den 3 September 1867 og bl. A. anseet ved den kgl. viborgske Landsoverretsdom af 9 Maj 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 30 Oktober 1894 efter Pl. 27 November 1839 § 1 for anden Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde af 20 Kr., og Larsen er født den 15 Februar 1861 og anseet ved Høiesterets Dom af 9 Oktober 1885 efter Straffelovens § 260, jfr. § 47, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ved nærværende Rets Dom af 23 Oktober 1891 efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. § 4, med en Bøde af 10 Kr. og nogle Varers Konfiskation — være at anse efter den citerede Lov af 10 April 1895 § 1 efter Omstændighederne hver med en Langelands Herreders Politikkasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr., hvorhos Tiltalte Schmidt vil være

at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Fredagen den 20 Marts.

Nr. 186. Advokat Hindenburg
 contra
Alexander Ferdinand Breuning (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Januar 1896: Arrestanten Alexander Ferdinand Breuning bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Gottschalch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Alexander Ferdinand Breuning til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Alexander Ferdinand Breuning for Tyveri og Bedrageri. Arrestanten, der er født den 30 Oktober 1867, er bl. A. anset: ved nærværende Rets Dom af 29 November 1884 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 5 November 1890 efter Straffelovens § 256, jfr. §§ 46 og 39, samt § 58, med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved nærværende Rets Dom af 29 September 1894 efter Straffelovens § 268, med

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved nærværende Rets Dom af 5 Januar 1895 efter Straffelovens § 268 og efter dens § 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Løbet af November og December f. A. har Arrestanten i 3 Gange frastjaalet Arbejdsmand Hans Petersen, med hvem han da boede sammen, en Del tilsammen til 45 Kr. vurderede Klædningsstykker. Disse beroede i et Skab, der stod i Arrestantens og Bestjaalnes fælles Logis. Arrestanten har endvidere en Dag i November f. A. af nævnte Petersen skaffet sig udleveret paa Kredit et Uhr, der skulde koste 16 Kr., uden Hensigt til at betale samme, hvad han heller ikke senere har gjort. Endelig har Arrestanten i November f. A. af nævnte Petersen i 2 Gange laant ialt 4 Kr., hvilke Laan det ikke var hans Hensigt at betale tilbage, hvad han heller ikke senere har gjort.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 184. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Jens Olsen (Def. Nellemann).

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Lehns Birks Extrarets Dom af 21 December 1895: Arrestanten Jens Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Husmand Rasmus Larsen, Høje Bøge, 128 Kr. 35 Øre og til Tjenestekarlene Christian Frederik Valdemar Poulsen og Hans Christoffersen Madsen af Skovsbo henholdsvis 55 Øre og 1 Kr. 25 Øre samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Salomonsen for Overretten

betaler Arrestanten, Jens Olsen, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Olsen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lehns Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Olsen aktioneret for Tyveri og Falsk, og er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 24 Oktober f. A. om Eftermiddagen gik Arrestanten ind i Karlekammeret i Mads Larsens Gaard i Skovsbo i den Hensigt at bede om Tilladelse til at tilbringe Natten dersteds, men da der Ingen var tilstede i Kammeret, stjal han fra 2 i dette staaende Klædeskabe, i hvilke Nøglerne sade, 2 Tjenestekarlene Christian Frederik Valdemar Poulsen og Hans Christoffersen Madsen tilhørende Portemonnæer, henholdsvis af Værdi 50 og 75 Øre, i hvilke beroede henholdsvis nogle faa Øre og mindst nogle og tyve Øre. Natten mellem den 26 og 27 s. M. skaffede han sig derpaa i den Hensigt at stjæle Klæder i Husmand Rasmus Larsen af Høje Bøges Storstue, hvor han, der i den foregaaende Uge et Par Dage havde arbejdet hos Larsen, vidste at saadanne fandtes, Adgang til denne Stue ved fra Ejenkommens Have med en Kniv at løsne en Vinduesrude og dernæst bryde den i Stykker, hvorpaa han stak sin Arm gjennem Hullet, aftog Vinduets Hasper og gjennem det saaledes aabnede Vindue krøb ind i Stuen. Han stjal saa fra Steder, til hvilke han i Stuen havde uhindret Adgang, en Overfrakke, en Jakke, et Sæt Klæder, et Silketørklæde og et Uhr med Kjæde af Haar og Guldaas, tilsammen af Værdi 66 Kr. 50 Øre, samt en i Jakken beroende til 3 Kr. vurderet Tegnebog med dens Indhold af lidt over 120 Kr. i Penge.

Arrestanten har endvidere falskelig udfærdiget og i Kjøbmand Hans Oluf Hansens Butik i Svendborg den 23 Oktober f. A. forevist et saalydende Dokument:

Skovsbo der 23 95

Overbringeren*) heraf bedes De godshedful paa min regning og ansvar til første Novbr dette Aar at udlevere et Jagt Giever til nogle og 20 Kr.

Gaardejer Erik Petersen.

Skovsbo.

Ved Underskriften sigtede Arrestanten til en Gaardejer i Skovsbo af anførte Navn, hvis Skrift han dog ikke vil have efterlignet, og Arrestanten udfærdigede og benyttede Dokumentet for at komme til Penge, hvilket ogsaa lykkedes ham, idet Hansen, der ikke tvivlede om Dokumentets Ægthed, i Anledning af samme udleverede Arrestanten uden Betaling et Gevær med Rem af Værdi 25 Kr. 85 Øre, hvilket Arrestanten strax pantsatte.

Arrestanten er født den 17 September 1838 og har mange Gange været straffet senest ifølge Høiesterets Dom af 13 Februar 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 3 Aar og ifølge Salling Herreds Extrarets Dom af 27 April 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og efter dens § 268 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar, og vil den indankede Dom, der efter de samme Lovbestemmelser har anseet Arrestanten med lige Straf, og hvis Bestemmelser med Hensyn til de Arrestanten til fornævnte Rasmus Larsen, Christian Poulsen og Hans Madsen paalagte Erstatninger af henholdsvis 128 Kr. 35 Øre, 55 Øre og 1 Kr. 25 Øre billiges, herefter være at stadfæste.

Mandagen den 23 Marts.

Nr. 176. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
Jens Jeppesen (Def. Hansen),
 der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1896:
 Arrestanten Jens Jeppesen bør straffes med Forbedringshusarbejde

* I Dokumentet staar: Overbringeren.

i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Jeppesen til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Jeppesen, der er født den 26 Januar 1855, og som er anset: ved nærværende Rets Dom af 5 December 1893 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag for Tyveri og Bedrageri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Januar f. A. gjorde Arrestanten Bekjendtskab med Johanne Marie Jensen, Jacobsens Enke, og kort efter blev han forlovet med denne, med hvem han derpaa levede sammen, som om han og hun vare Mand og Hustru, indtil han i April f. A. pludselig afbrød deres Samliv. Medens Arrestanten og Johanne Marie Jacobsen saaledes levede sammen, bleve de enige om at etablere en Grønhandel, og i den Anledning fik han en Dag i Februar f. A. overleveret af hende en hende tilhørende Sparekassebog med Tilladelse til paa denne at hæve 75 Kr. eller mulig 100 Kr. og til at anvende det saaledes hævdede Beløb til derfor at købe en Forretning af den ovennævnte Art. Arrestanten hævdede imidlertid svingagtig hele den Sum, der indestod paa Bogen — ialt ca. 160 Kr. — og anvendte heraf ca. 100 Kr. til egen Fordel, ca. 40 Kr. til Betaling af Husleje og kun ca. 20 Kr. til Etablering af den paa-gjældende Forretning. En Dag i Marts f. A. blev Arrestanten opmærksom paa, at der var faldet en Gevinst af 250 Kr. paa en Johanne Marie Jacobsen tilhørende Klasselotteriseddel, som han sad inde med, idet han — for hendes Penge — havde fornyet den for hende, og han benyttede da Lejligheden til, uden hendes Vidende og Villie at hæve de nævnte 250 Kr., som han derefter svingagtigt har tilegnet sig og forbrugt til egen Fordel.

Arrestanten har fremdeles, medens han som anført levede sammen med Johanne Marie Jacobsen, i mange Gange frastjaalet denne en Del forskjellige, tilsammen til 120 Kr. vurderede Ting, der alle beroede i den af ham og hende i Fællesskab beboede Lejlighed, dels frit fremme, dels i Gjemmer, hvortil han havde uhindret Adgang. Arrestanten har endelig, medens han i Tiden fra April til August f. A. boede sammen med Karen Marie Andersen, Madsens Enke, hvem han ligeledes havde lovet Ægteskab, i mange Gange frastjaalet nævnte Karen Marie Madsen dels 37 Kr. i kontante Penge, dels en Del forskjellige, tilsammen til 100 Kr. vurderede Ting. Alt det Stjaalne beroede i den af Arrestanten og Karen Marie Madsen i Fællesskab beboede Lejlighed i Gjemmer, hvortil han havde uhindret Adgang.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 193. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Alexandra Eilersen, kaldet Jørgensen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Februar 1896: Arrestantinden Alexandra Eilersen, kaldet Jørgensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte Alexandra Eilersen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Alexandra Eilersen, kaldet Jørgensen, for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun Natten mellem den 1 og 2 Januar d. A., medens hun var sammen med Portør Rasmus Jensen, ved Lommetyveri har frastjaalet denne ca. 2 Kroner i rede Penge, der beroede i en værdiløs Portemonnæ. Arrestantinden, der er født den 2 August 1875, og som før sit fyldte 18de Aar bl. A. 3 Gange har været straffet for Tyveri, har senere været anset: ved Rettens Domme af 4 November 1893, 8 Januar 1895 og 16 November 1895, henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter Straffelovens §§ 228 og 180 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 182. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Peder Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1896: Arrestanten Peder Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Juel, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peder Hansen til Høiesteretsadvokat Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Hansen for Tyveri eller Hæleri. Arrestanten, der er født den 9 Marts 1863, er blandt andet anset: ved Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 4 November 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Gjerlev-Onsild Herreders Extrarets Dom af 21 Juni 1882 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 28 Februar 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 26 April 1887 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 2 April 1889 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest: ved nærværende Rets Dom af 18 August 1891 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Straffelovens § 253 med Tugthusarbejde i 3 Aar. Arrestanten, der har erkendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han den 2 September f. A. har pantsat et Sæt Tøj, en Sommeroverfrakke, en Vinteroverfrakke samt et Vækkeuhr, sigtes under nærværende Sag for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til de nævnte Gjenstande, der efter det Oplyste maa antages samme Dag at være blevne frastjaalne Tapetserer Jens Rudolf Jokumsen, som havde haft dem beroende i et Skab i sit Logis hos Kontorist Guldmann, Dannebrogsgade Nr. 41, 4de Sal. Arrestanten har imidlertid under hele Sagen bestemt fastholdt, at han ikke har stjaalet de nævnte Gjenstande, og har om Maaden, hvorpaa han vil være kommet til at pantsætte disse afgivet følgende nærmere Forklaring:

Om Morgenen den 2 September ved Ottetiden gik han, der

dengang ligeledes boede til Leje hos ovennævnte Kontorist Guldmann, ud for at spadsere og traf da bag ved Ny Alhambra en Mand, som han tidligere to Gange havde været sammen med, liggende i en Grøft. Denne Mand, som havde fortalt ham, at han var Kurvemager, at han hed Oluf Johansen, og at han boede Saxogade Nr. 25, spurgte ham nu, om han vilde pantsætte nogle Klædningsstykker og et Vækkeuhr for ham, og da han (Arrestanten) gik ind herpaa, fulgtes de ad til Saxogade, hvor »Johansen« gik ind i den nævnte Ejendom, medens Arrestanten blev staaende udenfor og ventede. Noget efter kom »Johansen« tilbage og havde da med sig de oftnævnte Klædningsstykker og Vækkeuhret, og disse Ting pantsatte Arrestanten dernæst for ham, Klæderne (med Undtagelse af Sommeroverfrakken) paa et Laanekontor paa Gasværksvej, Sommeroverfrakken hos en Pantelaaner i Abel Cathrinesgade og Vækkeuhret paa Assistentshuset, hvorpaa han, der ikke vil have tænkt sig, at de nævnte Gjenstande var stjaalne, af »Johansen« modtog 3 Kr. som Vederlag for den Tjeneste, han havde vist ham. Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring er imidlertid ganske ubestyrket — der er saaledes ikke fundet nogen Kurvemager Oluf Johansen boende i Ejendommen Saxogade Nr. 25 — og derhos i høj Grad usandsynlig, særlig da det maa ansees for konstateret, at Tyveriet er blevet begaaet efter Kl. 8¹/₄ om Formiddagen oftnævnte Dag og højst en Timestid før Pantsætningen af de stjaalne Klædningsstykker fandt Sted, idet det er oplyst, at disse ere blevne pantsatte om Formiddagen ved Nitiden, og der findes herefter, og da Tapetserer Jokumsen har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Ejendomsret saavel med Hensyn til Klædningsstykkerne som med Hensyn til Vækkeuhret, at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af de oftnævnte Koster, der tilsammen ere vurderede til 56 Kr., efter Omstændighederne endog som Tyv, idet det i Sagen Fremkomne skjønnes tilstrækkelig bestemt at pege hen paa, at Arrestanten, hvis Fortid desuden taler stærkt imod ham, selv har stjaalet Kosterne.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 April 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiestretsaaet 1896.

Nr. 4.

Mandagen den 23 Marts.

Nr. 182.

Høiestretssagfører Lunn

contra

Peder Hansen (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

For at Arrestanten selv er Tyven, taler særlig dels den Omstændighed, at han har været i Nærheden af Gjærningsstedet ialfald ganske kort før Tyveriet maa være blevet begaaet, idet han som anført efter sin egen Forklaring var hjemme paa sit Værelse, der ligesom Tapetserer Jokumsens Værelse vender ud til Entreen i Kontorist Guldmanns Lejlighed, om Morgenen ved Ottetiden oftnævnte Dag, dels den Omstændighed, at han saa kort efter Tyveriets Begaaelse har været i Besiddelse af og pantsat de stjaalne Koster, dels endelig den Omstændighed, at han, som det er oplyst, da han, før Pantsætningen fandt Sted, gik hjemmefra, havde iført sig en Hat og en Frakke, der var en Del bedre end den Hat og den Jakke, han i Almindelighed bar, og at han strax efter Pantsætningen gik hjem og iførte sig sin gamle Hat og sin gamle Jakke, idet dette tyder paa, at han havde iført sig Frakken og den anden Hat, fordi han mente lettere at kunne faa de oftnævnte Koster pantsatte, naar han var mere velklædt, hvad imidlertid atter forudsætter, at han netop gik ud for at pantsætte disse Koster, da han den nævnte Morgen gik hjemmefra. At Arrestanten er Tyven bestyrkes derhos yderligere blandt andet ved, at han, som han har erkjendt, var bekjendt med, at det Tidspunkt, paa hvilket Tyveriet maa være blevet begaaet, var særlig belejligt for Udførelsen af samme,

idet Kontorist Guldmanns Hustru da var alene hjemme i Lejligheden og derhos ikke var staaet op endnu, og ved at Arrestanten har afgivet en højst usandsynlig Forklaring om, hvorledes han har tilbragt Eftermiddagen og Aftenen den paagjældende Dag, idet denne Forklaring, der gaar ud paa, at han fra tidlig om Eftermiddagen til Kl. ca. 1 om Natten har spadseret alene om paa Frederiksberg og i Frederiksberg Have, kun synes at være beregnet paa at skjule, hvorledes han har forbrugt de ved Pantsætningen af de stjaalne Koster indvundne Penge, ialt 35 Kr. Under Sagen maa det endvidere ved de af Kontorist Mogens Peter Guldmann, af dennes Hustru, Sophie Bartels, og af Tapetserer Jokumsen afgivne beedigede Vidnesbyrd ansees for godtgjort, at Døren fra Entreen ind til Jokumsens Værelse har været aflaaaset, dengang Tyveriet blev begaaet, og der vil herefter ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at Arrestanten ved den paagjældende Lejlighed har skaffet sig Adgang til Jokumsens Værelse ved med falsk Nøgle at aabne den oftnævnte aflaaede Dør, som han efter det Oplyste med Lethed har kunnet aabne med den Nøgle, som han havde faaet udleveret til Brug til Døren ind til hans eget Værelse.

I Henhold til Ovenstaaende og idet det endnu bemærkes, at Omstændighederne ikke efterlade nogen Tvivl om, at det har været i tyvagtig Hensigt, at Arrestanten saaledes har skaffet sig Adgang til Tapetserer Jokumsens Værelse, vil han være at ansee efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet grovt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 164.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Peder Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Arts-Skipperinge Herreders Extrarets Dom af 11 Juli 1895: Tiltalte, Hjulmand Rasmus Peter Andersen, bør hen-sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og erstatte Husmand Hans Christian Larsen af Værslev Skovbanker 212 Kr. 67 Øre. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, der- under i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Proku- rator Nissen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Møller og Seidelin for Overretten betaler Tiltalte, Hjulmand Rasmus Peder Andersen, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Peder Andersen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte, Hjulmand Rasmus Peder Andersen, som er født den 4 September 1850 og ikke er funden tidligere straffet efter Dom, aktioneret for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Tiltalte den 11 Marts d. A. i den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbanks Afdeling i Kallundborg skulde indfri en af ham for 200 Kr. udstedt, af senere afdøde Gaardmand Hans Larsen endosseret og den 17 Februar d. A. forfalden 3 Maaneders Vexel, henvendte han sig samme Dag hos Husmand Hans Christian Larsen i Vørslev Skovbanker og anmodede denne om at følge med ham til Kallundborg, for i Banken dersteds at underskrive et Papir om, at Tiltalte var den Rasmus Andersen, som var flyttet fra Vindehelsinge til Hjembæk, idet han angaaende Hensigten med denne Attests Udstedelse for Husmand Larsens Hustru paa dennes Forespørgsel angav, at han skulde have et Beløb udbetalt i fornævnte Gaardmand Hans Larsens

Dødsbo. Husmand Larsen fulgte samme Dag med Tiltalte til Kallundborg, hvor han i Tiltaltes Overværelse i Banken underskrev sit Navn som Endossent paa en af Tiltalte til ham udstedt 1 Maanedes Solavexel, stor 200 Kr., uden at han, som maa antages kun at have meget ringe Færdighed i at læse og skrive, havde mindste Begreb om, at han, istedetfor at underskrive den omtalte Bevidnelse, satte sit Navn bag paa en Vexel, hvorpaa han hverken fra Tiltaltes eller vedkommende Bankfunktionærs Side blev gjort opmærksom.

Da Vexlen den 11 April næsteften skulde fornyes, indfandt Tiltalte sig paany hos H. Chr. Larsen og fik denne til at sætte sit Navn bag paa en ny 1 Maanedes Vexel, hvilket denne gjorde i Tillid til, at det gjaldt om en lignende Bevidnelse som tidligere af Tiltalte forlangt, idet denne under Paaskud af Hastværk unddrog sig Besvarelsen af en ham af Larsens Hustru afæsket nærmere Forklaring. Da Tiltalte undlod at indfri nysnævnte Vexel ved Forfaldstid, blev den under 14 Maj s. A. protesteret, hvorom Larsen med Meddelelse af samme Dag erholdt Underretning fra Bankafdelingen, og da Tiltalte, skjøndt opfordret hertil af Larsen, som først nu indsaa, at det var en Vexel, han havde paategnet, fremdeles undlod at indfri Vexlen, maatte Larsen den 31 s. M. indløse Vexlen med Renter og Omkostninger til samlet Beløb 212 Kr. 67 Øre, hvilket Beløb han har paastaaet sig erstattet hos Tiltalte. Efter Tiltaltes Forklaring har det ikke været hans Mening at tilføje H. Chr. Larsen noget Tab, og denne Forklaring findes ikke at kunne forkastes.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, som findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anseet efter samme Straffebestemmelse med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, være at forandre, hvorimod Dommen, hvis Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatning til Husmand H. Chr. Larsen og om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere paalagte Tiltalte, tiltrædes, forsaavidt vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 24 Marts.

Nr. 173.

Advokat Hindenburg

contra

**Ludvig Herman Peter Olsen, Julius Peter Hansen
og Per Andersson (Def. Lunn),**

der tiltales: Førstnævnte for det i Straffelovens § 284 omhandlede Forhold og tillige for den i Lov Nr. 100 angaaende Sprængstoffer af 1 April 1894 § 12, 2det Punktum, ommeldte Forseelse, og de tvende Sidstnævnte ligeledes for det i Straffelovens § 284 omhandlede Forhold eller ialfald for det i fornævnte Lov af 1 April 1894, § 11, 2det Stykke, ommeldte Forhold.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 9 December 1895: Tiltalte Ludvig Herman Peter Olsen bøder til Bornholms Sønderherreds Politikasse 50 Kroner, men bør iøvrigt for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Julius Peter Hansen og Per Andersson bør hensættes til simpelt Fængsel hver i 8 Dage samt En for Begge og Begge for En udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring Kr. 14341 » Øre, til Laurits Christian Hansen Kr. 21 » Øre, til Oluf Mathias Jensen Kr. 35. 50 Øre og til Anna Hansine Christine Petersen Kr. 10. » Øre, dog saaledes at Straffene bortfalde, saafremt de nævnte Erstatninger betales. Saa udreder og disse sidstnævnte Tiltalte En for Begge og Begge for En alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører J. Olsen, og Defensor, Sagfører C. Petersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Hølesterets Dom.

Forinden denne Sag endelig paakjendes, maa nærmere Oplysning tilvejebringes om Beskaffenheden af den ved den i den indankede Dom omhandlede Sprængning benyttede Minetraad, om Muligheden af, at dens Anvendelse paa den i Sagen omhandlede Maade kan have bevirket den opstaaede Brand, samt om Betydningen af Anvendelsen af den i Sagen nævnte Dækning af Minetraaden med Tømmer m. m., i hvilke Henseender Sagkyndiges, særlig den polytekniske Læreanstalts Udtalelser maatte tilvejebringes. Endvidere maa den i Lov 1 April 1894 om Sprængstoffer § 4, sidste

Stykke, ommeldte trykte Anvisning fremlægges og foreholdes de Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høiesteret, efterat fornøden Oplysning i foranførte Henseender er tilvejebragt.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Ludvig Herman Peter Olsen for det i Straffelovens § 284 omhandlede Forhold og for den i Lov angaaende Sprængstoffer af 1 April 1894 § 12, 2det Punktum, ommeldte Forseelse, samt Arbejdsmændene Julius Peter Hansen og Per Andersson for det i Straffelovens § 284 omhandlede Forhold, i alt Fald for det i nævnte Lov af 1 April 1894 § 11, 2det Stk., ommeldte Forhold, og er det under Forhørene oplyst følgende:

For at anlægge en Ajlebeholder udenfor sin Gaards ene Længe, ved hvilket Arbejde det var nødvendigt at foretage Klippesprængninger, havde Tiltalte Olsen af sin Svigerfader gratis faaet udleveret 2 Kasser Dynamit, men uden i Forvejen at have erholdt den i saa Henseende befaledede Attest fra Politiet, og havde han til Udførelse af Arbejdet paa Dagleje engageret de medtiltalte Hansen og Andersson, som i nogle Aar have foretaget Sprængningsarbejder og saaledes maatte ansees for at være fortrolige med saadanne. Tiltalte Olsen ledede selv Anlægget af Gruben, men deltog ikke personlig i Klippesprængningerne, hvilke Arbejder han ganske overlod til de Medtiltalte, idet han dog havde leveret dem Tømmer med Paalæg om at anvende dette til Dækning over Minetraaden. Sprængningsarbejderne udførtes derefter af Hansen og Andersson i Forening med en tredje Arbejder (der ikke blev tagen paa Raad med, idet han ikke før havde haft med Sprængningsarbejder at gjøre) og foretoges Sprængningerne saaledes, at der bores Huller i Klippen paa ca. 10 Tommers Dybde, hvorpaa en Minetraad sættes ned i Hullets Bund, og derefter drysset Dynamit ned omkring Traaden i en Dybde af 4 a 5 Tommer fra Hullets Bund, hvorpaa Resten af Hullet blev fyldt op med Jord, saaledes at et Par Tommer af Minetraaden blev tilsyne. Medens man ved de foregaaende Sprængninger havde iagttaget den Forsigtighed at dække over Minetraaden med det af Olsen leverede Tømmer, hvorefter Traaden antændtes med en Tændstik, undlod man ved de to sidste Sprængninger, som foretoges den 23 September d. A., at iagttage denne Forsigtighed, medens dog Arbejderne for at dække sig under Sprængningen, efter at Mine-

traaden var antændt, forlod Pladsen og begav sig bag en ca. 30 Alen fra Sprængningsstedet staaende Gavl af Gaardlængen, og have de Tiltalte Hansen og Andersson som Grund til, at de ved disse to Sprængninger ikke dækkede over Minetraaden, angivet, at de kun havde anvendt meget lidt, nemlig kun ca. $\frac{1}{8}$ Pd. Dynamit. Disse to Sprængninger foretoges umiddelbart op ad Længens Fodmur, og var Afstanden fra Minetraaden til Taget ca. 7 Alen. Da Arbejderne vare vendte tilbage til Sprængningsstedet efter den sidste Sprængning, bemærkede de, dog først efter at have været beskæftiget med deres Arbejde i et Par Minutter, at der var Ild i Taget ud for Sprængningsstedet. Der blev strax gjort Anstalter til Ildens Slukning, men lykkedes dette ikke, idet hele Gaarden i kort Tid nedbrændte.

Der er efter det Oplyste ingen Grund til at antage, at Ilden kan være opstaaet paa anden Maade end derved, at noget af Minetraaden er gaaet tilvejs og har antændt Taget, der var af Straa, og have navnlig ogsaa samtlige Tiltalte erklæret sig for denne Antagelses Rigtighed.

Efter det saaledes Oplyste skjønnes det ikke rettere, end at Tiltalte Olsen ikke kan siges at have tilsidesat almindelig Forsigtighed, idet han har overladt Sprængningsarbejdet til hermed fortrøelige Arbejdere og indskrænket sig til at paalægge dem at iagttage tilbørlig Forsigtighed, og vil han derfor være at frifinde for Justitiens Tiltale, dog at han for Overtrædelse af Lov af 1 April 1894 § 11,*) 2det Punktum, vil være at anse med en Bornholms Sønderherreds Politikasse tilfaldende Bøde, som fastsættes til 50 Kroner.

Hvad derimod angaar de Tiltalte Hansen og Andersson, som ere fødte respektive den 23 September 1861 og den 30 December 1864, og af hvilke ingen findes forhen tiltalt eller straffet, maa disse formentlig anses for at have tilsidesat almindelig Forsigtighed og derved afstedkommet Ildsvaaden, idet de, trods det dem af Tiltalte Olsen givne Paalæg, have undladt at tildække Minetraaden før de to sidste Sprængninger, og ville de som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 284 med en Straf, som passende formenes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede de under Sagen paastaade Erstatningssummer, mod hvis Størrelse de intet have havt at erindre, nemlig til Landbygningernes almindelige Brandforsikring Kr. 14337 » Øre, hvortil den Panthaverne eventuelt tilkommende Erstatning er opgjort, samt Vurderingsomkostninger Kr. 4 » Øre, ialt Kr. 14341 » Øre, til Laurits Chr. Hansen Kr. 21 » Øre, til Oluf Mathias Jensen Kr. 35. 50 Øre og til Anna Hansine Christine Petersen Kr. 10 » Øre.

*) Skal formentlig være § 12.

Onsdagen den 25 Marts.

Nr. 155. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
Just Thuesen Mouritzen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 1 Juli 1895: De Tiltalte Just Thuesen Mouritzen og Jens Nielsen Toft bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, hvorhos de ville have at udrede de af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 20 Kr. og Defensor, Prokurator Seidelin, 15 Kr., saaledes at de Tiltalte udrede hver for sit Vedkommende Arrestomkostningerne og hver Halvdelen af de øvrige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1895: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Just Thuesen Mouritzen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, Jens Nielsen, kaldet Toft, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten, tiltales Just Thuesen Mouritzen for Bedrageri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte ved Mage-

skifteskjøde af 23 September 1893, thinglæst den 16 Februar 1894, blev Ejer af Ejendommen Matr. Nr. 1 a, 1 e og 1 i af Baggessaard, St. Omme Sogn, der er ansat til Hartkorn 1 Td. 1 Alb., saaledes at han skulde overtage en Gjæld, oprindelig stor 4200 Kr., som den tidligere Ejer af den ommeldte Ejendom, Niels Christian Willumsen, i Henhold til Panteobligation af 25 August 1892, thinglæst den 2 September s. A., skyldte til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere, og som var sikret ved 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen bl. A. med den til samme hørende Avl og Afgrøde af Straa, Hø og utærsket Sæd samt Besætning, Inventarium og Avlsredskaber. Af den paa Ejendommen værende Besætning købte Tiltalte ved Overtagelsen 3 Kreaturer af Willumsen, men iøvrigt forsynede han selv Ejendommen med Besætning og Inventar, og han har erkjendt, hvad der bestyrkes ved en under Sagen fremlagt Brandforsikringspolice, at der den 5 Oktober 1893 af Besætningsgjenstande paa Ejendommen fandtes 5 Køer, af hvilke dog 1 ikke tilhørte Tiltalte, 2 Stk. Ungkvæg, 2 Stude, der dog nogen Tid efter bleve ombyttede med 1 Hest, 4 Faar, 3 Lam, 4 Svin og endel Smaakreaturer, samt at han, skjøndt han ikke havde set den ovenomhandlede Panteobligation, dog var bekendt med, at ifølge denne under Pantet var indbefattet ikke blot selve Ejendommen med Bygninger, men ogsaa Avl og Afgrøde, Besætning, Inventarium og Avlsredskaber m. v. Den 4 April f. A. modtog Kreditforeningen fra Tiltalte en Skrivelse, hvori denne, der, som det maa antages, ønskede at opnaa Tilladelse til at indtræde i Willumsens Gjældsforhold, bad om Henstand med at betale Renter m. m., og i en senere Skrivelse af 4 September s. A. lovede Tiltalte at betale de da skyldige Renter m. m. inden den 12 s. M., hvilket Løfte han imidlertid ikke holdt. Den 22 s. M. lod derefter Kreditforeningen paa Grund af Renterestancer foretage Udlæg i den oftnævnte Ejendom for et Beløb af ialt 4329 Kr. 21 Øre, hvoraf 4118 Kr. 6 Øre var Hovedstol pr. 11 December 1893 ifølge den ovennævnte Panteobligation, medens Resten var Renter, Omkostninger m. m. og viste det sig da, at der paa Ejendommen, der vurderedes til ialt 1800 Kr., ikke fandtes nogen Besætning, og Kreditforeningen lod sig samme Dag indsætte i Besiddelsen af Ejendommen, som den overtog til brugelig Pant.

Tiltalte har nu tilstaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han i Løbet af Vinteren 1893—94 og den derpaa følgende Tid har bortsolgt hele den oven opførte Besætning med Undtagelse af 2 Køer, 1 Hest, 2 Faar og 1 Lam, der vare i Behold den 13 September f. A., da Tiltalte solgte Ejendommen til den i 1ste Instants Medtiltalte Toft, hvorom nærmere nedenfor. Endvidere har Tiltalte tilstaaet, at han af den i Aaret 1894 indavlede Sæd m. m., der efter hans Forklaring udgjorde 26

Traver Rug, $7\frac{1}{2}$ Traver Havre, $3\frac{1}{2}$ Traver Byg, 14 smaa Læs Hø og 3 smaa Læs Spergel — hvoraf Tiltalte efter sin Forklaring har forbrugt 6 Traver Rug, 2 Traver Havre og 1 Læs Hø — sidst i August eller først i September f. A. har solgt 6 Traver Rug, hvorfor han har faaet ca. 24 Kr., som han for Størstedelen vil have anvendt til Indkjøb af Kunstgjødning, hvorimod Resten af Afgrøden efter hans Forklaring skal have været tilstede paa Ejendommen, da han, som antydet, solgte den til Toft. Værdien af de afhændede Besætningsgjenstande maa antages at have været ca. 300 Kr., og dette Beløb vil Tiltalte have brugt dels til at købe Furage for, dels til Renter og Skatter og dels til Underhold af sin Familie, der bestaar af Kone og 3 Børn.

Hvad det oven antydede Salg af Tiltaltes Ejendom angaar, er følgende oplyst: Efterat Tiltalte og Toft, der den 12 September f. A. vare trufne sammen paa et Marked i Tarm, sammesteds havde talt om, at Toft skulde købe Tiltaltes Ejendom, bleve de den følgende Dag enige om de nærmere Betingelser, og de tog derefter ind til Varde, hvor de fik en sammesteds boende Sagfører til at affatte et Skjøde. Ifølge dette, der er underskrevet af Tiltalte, men er udateret og ikke thinglæst, er Kjøbesummen fastsat til 5830 Kr., hvoraf 500 Kr. skulde betales kontant, medens Resten skulde berigtiges ved, at Kjøberen skulde overtage den paa Ejendommen hvilende Pantegjæld. Med Hensyn til denne Handel har Tiltalte under Forhørene — i Overensstemmelse med, hvad ogsaa Toft har forklaret — erkjendt, at Tiltalte og Toft, hvilken sidste intet ejede, begge vare paa det Rene med, at det, som Tiltalte har udtrykt sig, ikke var en Handel i egentlig og sand Forstand, idet den foretoges af dem i den Hensigt hver især at gjøre sig den størst mulige Fordel af Ejendommen ved at sælge bort af Besætning, Avl og Redskaber og derefter lade Ejendommen skjøtte sig selv, saa at Kreditforeningen maatte overtage den, samt at den i Skjødet ommeldte kontante Udbetaling af 500 Kr. — angaaende hvilken Toft har forklaret, at Bemærkningen om samme blev optagen i Skjødet efter Tiltaltes Begjæring, for at det kunde faa Udseende af, at der, som det plejer at ske ved Handeler om faste Ejendomme, var betalt noget kontant paa Kjøbesummen — i Virkeligheden ikke har fundet Sted. Tiltalte har derhos vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, da han den 15 September f. A. fraflyttede Ejendommen, har, skjøndt han af en af Kreditforeningens Repræsentanter var advaret mod at bortsælge eller bortflytte noget fra Ejendommen, medtaget Resten af Besætningen med Undtagelse af en Ko, som han bortbyttede til Toft for et Faar, som han dog ikke fik, nemlig 1 Ko, 1 Hest, 2 Faar og 1 Lam samt endvidere følgende Avlsredskaber: 1 Vogn, 1 Plov, 1 Harve, 1 Greb, 1 Skovl, 1 Spade, 1 Jernstang, 2 River, 1 Trillebør og

1 Stige, samt at han, der da hverken ejede Jord eller havde saadan tilleje, medtog alle disse Gjenstande i den Hensigt at beholde dem. Af de medtagne Besætningsgjenstande er Lammet, der alt var afhændet til en Slagter, senere blevet leveret denne af Tiltalte, og de to Faar har Tiltaltes Hustru, medens Tiltalte sad arresteret, solgt for at skaffe Familien Føde; derimod er Koen og Hesten og — som det maa antages — alle Avlsredskaberne med Undtagelse af Jernstangen, der er forsvunden, og 1 Rive, der er gaaet istykker, bragte tilbage til Ejendommen, dog først efterat Undersøgelse mod Tiltalte var indledet.

Kreditforeningen, der den 3 December f. A. stillede den omhandlede Ejendom til Auktion, og som maa antages derefter at have overtaget Ejendommen for 2000 Kr., har opgjort det Tab, den vil have lidt, til det Beløb af 4166 Kr. 41 Øre, som dens Fordring, opgjort indtil Auktionsdagen, udgjorde, med Fradrag af ovennævnte 2000 Kr., for hvilke Foreningen ved Auktionen overtog Ejendommen, altsaa til 2166 Kr. 41 Øre med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra Auktionsdagen, indtil Betaling sker, hvilket Beløb Foreningen under nærværende Sag har paastaaet sig erstattet af Tiltalte og ovennævnte Toft in solidum, men der kan for Tiltaltes Vedkommende — som ogsaa ved Underretsdommen antaget — ikke under nærværende Sag træffes nogen Afgjørelse med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet, eftersom der ikke under Sagen foreligger tilstrækkelig Oplysning til Bedømmelse af, om hele det af Kreditforeningen opgjorte Tab eller i benægtende Fald, hvor stor en Del deraf skyldes Tiltaltes Forhold.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857, og som tidligere i Henhold til Forlig, indgaaede for Politiretten, to Gange har erlagt Bøder, en Gang for Overtrædelse af Frdn. 5 Maj 1847 og den anden Gang for uberettiget Næringsbrug, være at anse dels efter Straffelovens § 253, dels efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, i hvilken sidstnævnte Henseende bemærkes, at Tiltalte, efter alt hvad der foreligger, i hvert FaId efterat han havde solgt sin Ejendom og særlig da han den 15 September f. A. forlod denne, maatte forudse, at Kreditforeningen vilde skride til Exekution, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 157. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Julius Carl Broe (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1895: Tiltalte Julius Carl Broe bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julius Carl Broe til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Julius Carl Broe, der er født den 30 Juli 1850 og ikke er fundet forhen straffet efter Dom, under nærværende mod ham for ulovlig Medikamenthandel anlagte Sag, ved sin egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have i forrige og indeværende Aar i et herværende Blad averteret og i Henhold hertil forhandlet et af ham tilberedt og efter det Oplyste af Brændevin, Eddike, Salmiak, Kamfer, Kogsalt og Bomolie bestaaende Middel, der var bestemt til Smørelse og ifølge Avertissementet skulde helbrede sikkert Gigt, Stivhed og Ledevand, og da det omtalte Middel, der af det kgl. Sundhedskollegium ifølge en af det under Sagen afgiven Erklæring formenes at henhøre dels til de i Bekjendtgjørelsen af 13 November 1886 nævnte »Arcana medicata«, dels til de sammesteds omhandlede »Liniamenta medicata« eller »Spiritus medicati« — efter Rettens Skjøn ved at averteres og sælges som et Helbredelsesmiddel for bestemt angivne Sygdomme maa blive at henhøre til de præparerede Medikamenter, der ere undtagne fra den almindelige Detailhandel,

vil Tiltalte, der ikke har nogen Berettigelse til saadan Handel med Medikamenter være at anse efter Fdg. af 4 December 1672 § 30 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. samt have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 166.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Peter Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for at have modtaget Bestiktelser og paa anden Maade misbrugt sin Stilling som Politibetjent.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1895: De Tiltalte Hans Peter Pedersen og Carl Johannes Borelli bør have deres Bestillinger som Betjente i Kjøbenhavns Politi forbrudt og Tiltalte Borelli derhos straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Møller, 80 Kroner til hver, udredes af det Offentlige med $\frac{1}{2}$, af Tiltalte Borelli med $\frac{1}{3}$ og af Tiltalte Pedersen med $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Hans Peter Pedersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes i dets Helhed at maatte henføres under Straffelovens § 144, 1ste Stk., sammenholdt med § 141, og Straffen vil passende kunne bestemmes til Bestillingsfortabelse. Da Dommen har dette Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for bemeldte Tiltaltes Vedkommende billiges,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Peter Pedersen og Carl Johannes Borelli, der begge ere ansatte som Betjente i Kjøbenhavns Politi, tiltales under denne Sag for at have modtaget Bestikkelse og paa anden Maade misbrugt deres Stilling som Politibetjente. Tiltalte Pedersen, der er født den 12 Maj 1841, og som ikke er funden forhen straffet, blev i Aaret 1865 ansat som Betjent i Kjøbenhavns Politi og har siden 1875 gjort Tjeneste i Sundhedspolitiet.

Ved Tiltalte Pedersens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at denne Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Aaret 1887 henvendte Grosserer Hans Peter Michelsen sig til Tiltalte Pedersen og anmodede denne om at skaffe ham Tilladelse til at holde Bordel i den ham tilhørende Ejendom, Helsingørsgade Nr. 14, idet han samtidig antydede, at Tiltalte skulde faa en Dusør for sin Virksomhed. I Henhold til denne Anmodning anmeldte Tiltalte paa Sundhedspolitiets Kontor, at Grosserer Michelsen ønskede en Tilladelse som den nævnte, og efterat Tiltalte dernæst efter Ordre af sine Overordnede havde foretaget den i saadanne Tilfælde sædvanlige lokale Undersøgelse af Ejendommen blev den begjærte Tilladelse meddelt Grosserer Michelsen, hvorpaa Tiltalte af denne erholdt udbetalt en Dusør paa 200 Kroner.

Under lignende Omstændigheder har Tiltalte Pedersen senere erholdt udbetalt af ovennævnte Grosserer Michelsen en Dusør paa 200 Kroner i Anledning af, at Michelsen havde faaet Tilladelse til, at der maatte bo privat boende offentlige Fruentimmer i den ham tilhørende Ejendom, Vognmagergade Nr. 13, af Gaardejer Johan Frederiksen en Dusør ligeledes paa 200 Kroner i Anledning af, at nævnte Frederiksen havde faaet Tilladelse til at have Bordel i den ham tilhørende Ejendom, Helsingørsgade Nr. 11, af Blomsterfabrikant Johan Heinrich Hartmann en Dusør ligeledes paa 200 Kroner — hvilken Dusør Tiltalte dog delte med to andre, ikke til Politiet hørende Personer, saaledes at han for sin Part kun beholdt 87 Kroner 50 Øre — i Anledning af, at nævnte Hartmann havde faaet Tilladelse til at have Bordel i den af ham administrerede Ejendom, Helsingørsgade Nr. 10 og 12, og af Værtshusholder Carl Adolph Vilhelm Simonsen en Dusør paa 20 Kroner i Anledning af, at nævnte Simonsen havde faaet Tilladelse til at have et privat boende offentligt Fruentimmer boende i den ham tilhørende Ejendom, Gothersgade Nr. 113.

Tiltalte, der ikke har haft Politidirektørens Tilladelse til at modtage de ommeldte Dusører, har nærmere forklaret, at den Virksomhed, han har udfoldet for at skaffe de Paagjældende de af dem ønskede Tilladelser, i samtlige de ovennævnte Tilfælde kun har bestaaet i, at han har forebragt de paagjældende Begjæringer for sine Overordnede, hvorpaa han — efter Ordre —

har foretaget de lokale Undersøgelser af Ejendommené, at han i intet af de nævnte Tilfælde har lade sig forlede af den Interesse, han ved den ham tilsagte Fordel havde faaet i Sagens Udfald, til at affatte de Rapporter, han havde at indgive om Udfaldet af de ovennævnte Undersøgelser, i Strid med Sandheden, og at han overhovedet ikke har havt nogen egentlig Indflydelse paa, om Tilladelsen blev meddelt eller ej.

Endvidere har Tiltalte Pedersen en Gang for ca. 8 Aar siden formaaet et Fruentimmer, der havde faaet Advarsel om ikke at søge Erhverv ved Utugt, til at tilstaa ham Samleje uden Betaling, og Tiltalte har erkjendt, at han var paa det Rene med, at det paagjældende Fruentimmer kun indlod sig herpaa, fordi hun ønskede at holde sig gode Venner med ham, der ifølge sin Stilling bl. A. havde at kontrollere, at hun ikke overtraadte den hende givne Advarsel. Samtidig har Tiltalte imidlertid fastholdt, at han ikke af det, der saaledes var passeret imellem ham og det paagjældende Fruentimmer, har ladet sig forlede til at favorisere hende f. Ex. ved ikke at anmelde hendes mulige Overtrædelser af den ovennævnte Advarsel.

I Henhold til Ovenstaaende ville de Tiltalte være at anse, Tiltalte Pedersen efter Straffelovens § 144, 1ste Stk., jfr. §§ 117 og 141 og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes for Tiltalte Pedersen til Forbrydelse af hans Bestilling som Betjent i Kjøbenhavns Politi

Torsdagen den 26 Marts.

Nr. 165. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Carl Niels Peter Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Tyendeloven af 10 Maj 1854.

Hasle m. fl. Herreders Politirets Dom af 4 Marts 1895: Indklagede, Røgter Carl Nielsen af Elsted, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at den Maade, hvorpaa Sagen var indanket for Overretten, ikke kunde være til Hinder for at forandre Politiretsdommen, forsaavidt den gaar ud paa at ophæve Sagens Omkostninger, men at der ikke er Spørgsmaal derom, da Paastand om Forandring i saa Henseende ikke var nedlagt, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Niels Peter Nielsen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 April 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 5.

Torsdagen den 26 Marts.

Nr. 165.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Carl Niels Peter Nielsen (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Politetsdommen i nærværende Sag, der i 1ste Instants var anlagt som privat Sag af Forpagter L. Jessen af Skaarupgaard mod Tiltalte Tjenestekarl Carl Niels Peter Nielsen, er denne anseet efter Tyendelovens § 26, 2det og 3die Stykke, med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, og Sagen er derpaa, da Tiltalte har erklæret sig utilfreds med Dommen, ved det Offentliges Foranstaltning indanket for Overretten paa den i Pl. 23 Maj 1840 § 2 foreskrevne Maade.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Søndagen den 20 Januar d. A. var Tiltalte, der dengang havde Tjeneste som Røgter paa Skaarupgaard hos Forpagter L. Jessen, kort efter Middag i Kjøkkenet paa nævnte Gaard kommen i Skjænderi med Kokkepigen, og Jessen indfandt sig da der og opfordrede Tiltalte til at forlade Kjøkkenet, hvilket Paalæg denne imidlertid ikke strax efterkom, idet han svarede, at han gik, naar det passede ham. Kort efter forlod Tiltalte dog Kjøkkenet, og Jessen paalagde ham da at gaa til sit Arbejde, hvorefter han gik ned i Stalden fulgt af Jessen, der paany paalagde

ham at tage fat paa Arbejdet. Tiltalte erklærede imidlertid, at han ikke vilde arbejde, saalænge Jessen var i Stalden, og brugte derhos fornærmelige Ytringer mod denne, hvæm han tiltalte med »Du«.

Tiltalte begyndte dog nu paa sit Arbejde, men efterat Jessen havde begivet sig op paa sit Kontor, hvor ogsaa dennes Forvalter Krogh, der havde været tilstede under Optrinet i Stalden, havde indfundet sig, kom Tiltalte kort efter ind paa Kontoret og henvendte sig til Jessen med Forlangende om at faa at vide, om han ikke under sin Tjeneste havde passet sit Arbejde ordentligt, og vedblev han at staa og tale herom, uagtet Jessen ikke vilde indlade sig paa nogen Forhandling med ham, men paalagde ham at gaa, og da Tiltalte trods gjentagne Opfordringer til at forlade Kontoret ikke fjernede sig, greb Jessen ham foran i Brystet for at sætte ham ud ad Døren. Om hvad der derefter passerede have Forpagter Jessen og Forvalter Krogh forklaret, at Tiltalte satte sig til Modværge, saa at Krogh maatte komme Jessen til Hjælp, og at de med Magt maatte sætte Tiltalte ud ad Kontordøren og videre gennem en Gang ud ad 2 andre Døre, medens Tiltalte har benægtet at have gjort Modstand og har forklaret, at Jessen alene satte ham ud af Kontoret, og at han, Tiltalte, efterat Krogh derpaa havde grebet ham i Nakken, blev holdt saa fast af dem begge, at det var ham umuligt at gjøre Modstand, og har han vedblivende fastholdt, at han efterat være frigjort for de Andres Tag af sig selv forlod Huset.

Efterat være kommen ud i Gaarden, raabte Tiltalte paa Gaardens andre Karle, der dog ikke kom tilstede, og han gik da ind i Karlekammeret, hvor flere af dem opholdt sig, men hvor Tiltalte, hvis Logis var andetsteds i Gaarden, ikke havde noget at gjøre, og strax efter indfandt Jessen, der havde en Stok i Haanden, sig ogsaa i Kammeret og opfordrede Tiltalte, der efter hans og Kroghs Forklaringer vedblev at støje, til at være rolig. Tiltalte sagde nu til Jessen bl. A., at denne ikke skulde tro, at han kunde komme derved og give Tiltalte Prygl, og greb han derefter Jessen i Brystet og skubbede ham ud af Kammeret, idet han derhos brugte forskjellige Skjældsord mod Jessen, hvæm han bl. A. kaldte »forbandet Asen« og »forbandet Lort«. Jessen lod nu Sognefogden hente, og Tiltalte forlod da Gaarden efterat have erholdt sin Løn udbetalt.

Under den i Kontordøren og Gangen stedfundne Brydning paadrog Forpagter Jessen sig 2de Forvriddinger, nemlig af højre Haands Lillefinger og af højre Fodled, af hvilke navnlig den sidste i flere Dage forvoldte ham betydelige Smerter og hindrede ham i at gaa, og maa disse Beskadigelser antages fremkomne ved, at Jessen, idet Tiltalte efter hans og Kroghs Forklaring stødte til ham, saa at han tumlede tilbage, snublede over Tiltaltes i Gangen staaende Træsko, saa at han maatte gribe for

sig. Medens det saaledes — som ogsaa i Politiretsdommen antaget — efter de foreliggende Oplysninger ikke kan ansees tilstrækkelig godtgjort, at de nævnte Beskadigelser skyldes nogen forsætlig Vold fra Tiltaltes Side, er Tiltalte, der er født i Aaret 1860, og som foruden 2 Gange i Aaret 1883 at have været mulkteret henholdsvis med 10 og 15 Kr. for Polituorden, har været straffet ifølge Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 26 Februar 1884 efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 10 Dage og ifølge Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Oktober 1892 efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, for sit øvrige foranførte Forhold ved Politiretsdommen retteligen anset efter Tyendelovens § 26, 2det og 3die Punktum, men Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om, at Sagens Omkostninger for Politiretten ophæves, der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indanket for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at forandre i Tiltaltes Disfavør, saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Sagens Omkostninger for Overretten.

Nr. 167.

Advokat Nellesmann

contra

Carl Rudolph Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lotterispil m. m. af 6 Marts 1869.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1895: Tiltalte Carl Rudolph Christensen bør til Statskassen bøde 300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte Carl Rudolph Christensen til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Carl Rudolph Christensen for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andre Lottospil m. m. af 6 Marts 1869 anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: I April Maaned d. A. stiftede Tiltalte i Forbindelse med 2 andre ikke under Sagen tiltalte Personer under Navnet »Lottoriselskabet Heimdal« et saakaldet Selskab, hvis Opgave ifølge Reklamer — som af Tiltalte, der strax overtog hele Ledelsen af Forretningen, udspreddes her i Riget ved af ham antagne Agenter — opgaves at være den, at yde enhver, der ved at betale et Indskud af 1 Kr. og et maanedligt Kontingent af 2 Kr., blev Medlem af Selskabet, Adgang til Spil paa 5 hele Lodsedler for hvert 100 Medlemmer i det af Staten garanterede Hamburger Stads-Lotteri, saaledes at eventuelle Gevinster fordeltes mellem disse Medlemmer. Efterat omtrent 150 Medlemmer heretter havde indmeldt sig, indkjøbte Tiltalte 8 hele Lodsedler i det fornævnte fremmede Lotteri, og de paa disse faldne Gevinster ere derefter fordelte mellem vedkommende Interessenter, hvorved bemærkes, at en større Del af de indkomne Bidrag af Tiltalte er anvendt som Driftsudgifter, saaledes navnlig 25 pCt. til Lønning for ham selv. Ved sit saaledes udviste Forhold findes Tiltalte at have overtraadt Forbudet i fornævnte Lovs § 2, hvorfor han, der er født den 1 December 1874 og anset: ved Rettens Dom af 16 December 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter den nævnte Lovbestemmelse vil være at anse efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr. samt have at betale Sagens Omkostninger.

Fredagen den 27 Marts.

Nr. 178.

Advokat Nellemann

contra

Thorvald Aagesen (Def. Asmussen),

der tiltales for Nattesæde.

Nexø Kjøbstads Politirets Dom af 9 Januar 1896: Gjæstgiver Thorvald Aagesen af Nexø bør til Nexø Politikasse bøde 25 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes Tiltalte ikke ved, som i den indankede Dem fremstillet, at overlade to Værelser i Gjæstgiveriet til de fire i Dommen ommeldte Udenbyesboende, som han var beføjet til at ansee som Rejsende, og hvoraf den ene tillige opstaldede sine Heste sammesteds, at have gjort sig skyldig i Nattesæde. Som Følge heraf vil Tiltalte, som vel trods manglende Tilkjendegivelse herom ikke kunde være i Tvivl om, at han tiltaltes for ovennævnte Forseelse, medens han derimod ikke kunde antage, at han tillige eller alternativt sigtedes for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 § 19, være at frifinde.

Thi kjendes for Ret:

Gjæstgiver Thorvald Aagesen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Gjæstgiver af Nexø Thorvald Aagesen for Nattesæde anlagte Sag er det ved Sigtedes med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring godtgjort, at han Tirsdag den 3 December

1895 efter Kl. 11 Aften indlod 4 Personer i sit Gjæstgiveri, hvor han anviste dem to Værelser samt beværtede dem med Spise- og Drikkevarer, hvorfor han samme Aften modtog Betaling.

Uagtet Sigtedes Forklaring gaar ud paa, at han antog, at de nævnte Personer vilde tage Nattelegi i Gjæstgiveriet som andre Rejsende, medens de i Virkeligheden kun opholdt sig i et af Værelserne, hvor de spillede Kort til henad Natten, da de forlod Gjæstgiveriet, skjønnes han dog at maatte ansees for at have overtraadt Politivedtægten for Nexø Kjøbstad af 30 December 1871 § 53, idet han som bemærket forud modtog Betaling, uagtet Gjæsterne tildels vare ham personlig bekendte, idet der i bemeldte to Værelser kun fandtes i hver 1 Seng samt 1 Chaiselongue, som ikke var opredt eller blev opredt, i hvilken Henseende han har angivet at have instrueret sin Hustru om at rede Chaiselonguerne op, uden at dette dog skete, idet de to af de nævnte Gjæster, nemlig de to først ankomne, have erklæret, at de antog, at Meningen med, at Sigtede lejede dem Værelserne, nærmest var den at stille disse til deres Disposition, saalænge de ønskede at spille Kort der, og at de havde det Indtryk, at Sigtede ikke antog, at de vilde benytte dem til Nattelegi, og endelig idet han intet har tilført sin Rejselog om bemeldte Gjæster.

Som Følge heraf vil Sigtede, der tvende Gange har erlagt Bøde i Mindelighed for lignende Forhold, være at anse efter Lov af 4 Februar 1871 § 6 og Lov af 15 Maj 1875 § 19 med en Nexø Politikasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 25 Kr., hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger.

Mandagen den 30 Marts.

Nr. 169. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Tolsgaard Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Assurancesvig og for ulovlig Forhandling som Høker af Varer, der kun maa forhandles i 1½ Mils Afstand fra Kjøbstaden og af Personer med Næringsbevis som Detaillister.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 22 Maj 1895: Arrestanten Jens Tolsgaard Christensen bør hensættes

i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos vil han i Bøde til Amtsfattiggassen have at betale 25 Kr., hvorhos han bør udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Falbe-Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 25 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen vil Sagen være at afvise, da den Straf, som herfor kunde idømmes Tiltalte, ikke kan naa summa appellabilis.

Hvad angaar Sigtelsen for Assurancesvig, findes det uanseet den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse — som han senere har tilbagekaldt — efter samtlige foreliggende Oplysninger betænkeligt at antage, at Tiltalte har tilsigtet at besvige det paagjældende Forsikringsselskab. Han vil derfor under denne Deel af Sagen være at frifinde for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Forsaaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Tiltalte, Jens Tolsgaard Christensen, for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen for Høiesteret, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Tolsgaard Christensen for Assurance-
svig og — som det hedder i Aktionsordren — ulovlig Forhandling som Høker af Varer, der kun maa forhandles i 1½ Mils

Afstand fra Kjøbstaden og af Personer med Næringsbevis som Detailhandler.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, opstod der om Morgenen den 30 Januar d. A. Ildløs i et Rum, som hørte til det af Tiltalte benyttede Forretningslokale i et hans Fader, Christen Provstgaard af Krumborgdige, tilhørende Sted i Vejrum, hvor Tiltalte drev Handelsvirksomhed, og ved denne Lejlighed brændte, foruden de fleste af de til Stedet hørende Bygninger og en Del Effekter tilhørende andre i Stedet boende Personer, Størstedelen af Tiltaltes Varelager og øvrige Løvsøre, som han kort Tid iforvejen havde ladet brandforsikre i Selskabet »Danmark« for henholdsvis 8000 Kr. og 700 Kr., medens samtlige hans rørlige Ejendele indtil da havde været assureret i et andet Selskab for ikkun 2000 Kr. Efterat derpaa den stedlige Agent for »Danmark« — i hvis Statuter det bl. A. er bestemt, at i Tilfælde af Brandskade er den Skadelidte pligtig til, naar forlanges, inden 8 Dage efter Branden til Vejledning ved Bestemmelse af Erstatningens Størrelse at meddele en specificeret Fortegnelse over de ved Skadens Indtrædelse tilstedeværende Gjenstande og deres Værdi saa nøjagtigt, som det er ham muligt — havde opfordret Tiltalte til at fremkomme med en Fortegnelse over de Varer og andre Gjenstande, som han havde ved Branden, og Politimesteren, af hvem der den 2 Februar d. A. ved Brandstedet blev optaget Forhør angaaende Ildebranden, derhos ved denne Lejlighed havde lagt ham paa Sinde, som Tiltalte selv har udtrykt sig, at tage sig i Agt ved Opgivelsen til Brandforsikringen af, hvad der var brændt, afleverede Tiltalte den paafølgende 3 Februar til Agenten en af ham affattet Fortegnelse over det brændte Varelager m. v., hvorefter der den 5 og 6 s. M. i Nærværelse af og under Medvirkning af Tiltalte blev afholdt en Vurderingsforretning til Bestemmelse af Størrelsen af den ham tilkommende Erstatning, som under denne Forretning, hvori, foruden Agenten og 2de Vurderingsmænd, Selskabets Inspektør og en anden af dets Funktionærer deltog, og ved hvilken der med Tiltaltes Bistand og tildels paa Grundlag af bemeldte Fortegnelse udarbejdedes en specificeret Fortegnelse over de brændte Gjenstande med vedføjede Værdiansættelser, fastsattes til 5783 Kr. 10 Øre, derunder for Handelsvarer 5204 Kr. 5 Øre, medens den af Tiltalte lidte Skade var paa bemeldte af ham forud for Forretningen afgivne Fortegnelse opgjort til ialt 7913 Kr. 80 Øre. Da nu Forsikringsselskabet lod gjøre Anmeldelse til Politimesteren om, at denne Tiltaltes Opgjørelse aabenbart var meget for høj, blev den angaaende Ildebranden alt indledede Undersøgelse, under hvilken der rejstes Mistanke om, at Tiltalte havde paasat Branden, udstrakt til det af ham ved Afgivelsen af bemeldte Fortegnelse udviste Forhold; men saaledes som

Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger til Paakjendelse af Overretten, er der imidlertid for denne alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte overfor bemeldte Selskab har gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold med Hensyn dels til »Vin og Spirituosa«, hvoraf der paa den af Tiltalte selv forfattede Fortegnelse fandtes opført en enkelt blot paa denne generelle Maade betegnet Post til en Værdi af 700 Kr. og derhos forskellige i kvalitativ og kvantitativ Henseende nærmere bestemte Poster til en samlet Værdi af 300 a 400 Kr., medens Værdien af de til den nævnte Kategori hørende og under Vurderingsforretningen i det Hele specificerede Varer ved denne ansatte til en Værdi af ikkun 561 Kr. 95 Øre, dels til brændte Træsko af forskellige Slags, der paa Tiltaltes egen Fortegnelse vare under Et ansatte til en Værdi af 700 Kr., men som under Vurderingsforretningen bleve anslaaede til 500 Par og ansatte til en Værdi af gennemsnitlig 80 Øre Parret eller ialt 400 Kroner.

I disse Henseender har nu Tiltalte — der den 8 Februar d. A. blev anholdt og stillet for Forhør og strax samme Dag belagdes med Varetægtsfængsel, hvori han hensad, indtil han efter Sagens Indbringelse for Overretten blev løsladt — efter ved bemeldte Forhør at have forklaret, at han kunde gjøre bevisligt, at han havde haft Varelager for ca. 7000 Kr., under det paafølgende den 13 s. M. afholdte Forhør afgivet en Forklaring, der ved Siden af en Udtalelse af Tiltalte om, at han, da Skaden nu en Gang var sket, vilde, som han har udtrykt sig, gjøre saameget ud af det, som muligt, og derfor afleverede den ommeldte Fortegnelse i den Hensigt at se, hvorledes det kunde gaa, og at han, hvis »Danmark« ikke havde gjort Indsigelse, vilde have taget de 7913 Kr. 80 Øre, gaar ud paa, at han vidste, at Fortegnelsen paa enkelte Punkter var for høj, navnlig i Henseende til Vin og Spirituosa samt Træsko, for hver af hvilke 2de Poster han opgav 700 Kr., endskjøndt han i Virkeligheden antog, at han i det Højeste havde en Beholdning af Vin og Spirituosa for godt 400 Kr., og nok vidste, at Værdien af Træskoene, uagtet han ikke selv havde noget bestemt Begreb om deres Antal, dog ikke kunde naa til 700 Kr., hvilken Værdi han alligevel opgav, da han kunde mærke, at en Murer, der havde boet i en af de nedbrændte Bygninger og efter Branden hjulpet ham med at kalkulere Træskoene, og som havde ment, at der kunde have været for 600 Kr., ikke vidste nogen rigtig Besked med, hvor mange der havde været, hvorhos Tiltalte yderligere forklarede, at han, dengang han afleverede Fortegnelsen, vel vidste, at »Danmark« vilde holde en Forretning til Bestemmelse af Brandskaden, og ventede, at Selskabet vilde gjøre et Nedslag i hans Opgivelse, men at han, hvis Vinen og Træskoene, som han har udtrykt sig, kunde have passeret, vilde have taget Fordelen deraf,

ligesom han særligt i Henseende til Vinen endnu udtalte, at det havde været hans Hensigt, hvis »Danmark« ingen Indsigelse gjorde med Hensyn dertil, at tage de 700 Kr., men at han den Dag, da Vurderingsforretningen blev afholdt, allerede havde opgivet sit Forsæt, eftersom han kom i Tanker om, at han kunde komme til at gjøre Ed, hvad Selskabets Inspektør ogsaa betydede ham.

Under den videre forud for Sagens Paakjendelse i 1ste Instans stedfundne Undersøgelse — ved hvilken det undgik Forhørsdommerens Opmærksomhed, at der paa den af Tiltalte af-fattede, under Undersøgelsen fremlagte Fortegnelse fandtes, foruden den almindelige Angivelse af »Vin og Spirituosa« for 700 Kr., tillige specielle Poster af disse Varer — blev Tiltalte atter den 19 Marts examineret om sit Forhold overfor »Danmark«, ved hvilken Lejlighed han forklarede, at den store Forskjel mellem, hvad han forlangte, og hvad der blev vurderet, væsentlig fremkom ved en forskjellig Beregning af Priserne, og at han kun med Hensyn til Vin og Træsko havde søgt at tilvende sig mere, end der tilkom ham, hvorhos han under et den 2 Maj afholdt Forhør efter Oplæsning af hans tidligere afgivne Forklaring erklærede, at han »efterat Taxationen havde opgjort Specificationen« ikke vilde have fastholdt sine Angivelser angaaende Vin og Spirituosa samt Træsko, selv om der ikke havde været Tale om Ed, og endelig afgav han den 11 Maj en Forklaring, hvorved han paany indrømmede, at han ved sin Opgivelse paa den tidnævnte Fortegnelse vilde have »narret« bemeldte Selskab ved at sætte Vin og Træsko for højt, hvis hans Ansættelse var bleven tagen for gyldig, og derhos tilføjede, at han, da Selskabet forlangte Specification, opgav sit Forsæt, og at han navnlig aldrig vilde have gjort Ed.

Efter Sagens Indbringelse for Overretten har Tiltalte derimod ved sin Defensor sammesteds givet en fra de anførte Forklaringer afvigende Fremstilling af sit Forhold, hvilken Fremstilling han derhos i det Væsentlige har fastholdt under det derefter optagne yderligere Forhør. Foruden at Tiltalte under dette har forklaret, at det ved Afgivelsen af den ommeldte Fortegnelse kun var hans Mening at ville have en Erstatning af omtrent 700 Kr. for Vin og Spirituosa, idet det beror paa en Fejltagelse fra hans Side, naar baade de specielle Poster af denne Art Varer, som han nedskrev, efterhaanden som han kom i Tanker om dem, og den runde Sum af 700 Kr., som han anførte, fordi han ikke kunde huske alt, hvad han havde havt, ere blevene medtagne ved Opsummeringen af Fortegnelsen, har han gjort gjældende, at den af ham aflagte Tilstaaelse er urigtig, og at han, hvem det faldt saa haardt at være arresteret, har afgivet samme for at faa Ende paa Sagen, samt at han ved Opgivelse af Vin og Spirituosa til 700 Kr. og Træsko til 700 Kr. stod i den Formening, at han

havde havt saadanne, til disse Værdier svarende Varer, som vare gaaede til Grunde ved Branden, og ikke havde til Hensigt at be-
drage »Danmark« eller at tilvende sig nogen ulovlig Fordel.

Ligesom imidlertid de under Sagen tilvejebragte Oplysninger med Hensyn til Størrelsen af Tiltaltes Beholdning af Vin og Spirituosa samt Træsko paa det Tidspunkt, da Ildebranden fandt Sted, ikke give Anledning til at antage, at der tilnærmelsesvis er brændt Vin og Spirituosa for 700 Kr. endsige for over 1000 Kr., eller Træsko for over 700 Kr., saaledes er der ejheller oplyst noget, som taler imod Rigtigheden af Tiltaltes oprindelige Erkjendelse af, at det var ham bevidst, at disse hans Værdiangivelser vare for høje, og idet der herefter ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af hans ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse af, at han ved Afgivelsen af den ommeldte Fortegnelse havde til Hensigt at besvige Forsikrings-selskabet, samt da derhos flere af de Personer, der deltog i den til Bestemmelse af Skadeserstatningen afholdte Forretning, have afgivet beedigede Forklaringer, hvorefter Tiltalte endnu under denne Forretnings Begyndelse fastholdt Rigtigheden af den afgivne Fortegnelse, forsaavidt angik Vin, Spirituosa og Træsko, og først, efter at der af Forsikringsselskabets Funktionærer var gjort Indvendinger herimod opgav at fordre Fortegnelsen lagt til Grund ved Ansættelsen af Erstatningen for disse Varer — hvad Tiltaltes ovenanførte, den 2 og den 11 Maj afgivne Forklaringer iøvrigt ogsaa maa betragtes som gaaende ud paa — maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i alt Fald ved sin Optræden under Vurderingsforretningen har handlet i svigagtig Hensigt.

Endvidere er det ved Tiltaltes med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der ikkun har havt Næringsbevis som Høker, paa det ovennævnte Sted i Vejrum, som efter det Foreliggende maa antages at ligge i en Afstand af højst $1\frac{1}{4}$ Mil fra Holstebro, har handlet med forskjellige ikke til Høkerhandel henhørende Varer, saasom Isenkram, Tobakspiber, Kryderier, Malervarer, Vin samt Kognak og andre Spirituosa.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1866, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 259 og Næringslovens §§ 75 og 77, og da de Tiltalte idømte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og en Bøde til Amtets Fattigkasse af 25 Kr. efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 1 April.

Nr. 57. Grosserer **B. L. A. Nielsen** (Selv)

contra

De Tilforordnede i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission for Boet efter Enken **E. E. Nielsen**, født Esche, og tidligere afdøde Ægtefælle **B. Nielsen** samt Direktør **K. C. Nielsen** m. Fl. (Salomon),

betr. Appel af en Skiftedisput.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 14 Januar 1895: Den af Grosserer B. L. A. Nielsen nedlagte principale Paastand, saavel som de ovenfor under 1—4 og 8 nævnte af ham nedlagte subsidiære Paastande kunne ikke tages til Følge. Iøvrigt afvises Sagen fra Skiftekommissionen.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt de Tilforordnede i Skiftekommissionen ere stævnedes som Hovedvederparter og Sagvoldere for det i den paaankede Skiftedecision ommeldte Bo, vil Sagen efter den derom nedlagte Paastand være at afvise, da Boet ikke er under Behandling af Kommissionen.

For Høiesteret har Appellanten principalt paastaet Sagen hjemvist til ny Behandling og Paakjendelse af Skiftekommissionen, men denne Paastand, som han — ligesom en lignende Paastand i den af ham for Høiesteret tidligere indankede og ved Høiesterets Dom af 15 Maj f. A. paa-kjendte Sag — alene har støttet paa, at den ham meddelte Aktsbeskrivelse ikkun er udfærdiget af et af Skiftekommissionens Medlemmer, foruden af Skifteskriveren, samt ikke indeholder den befalede Cirkulationspaategning, findes lige-saalidt som Hjemvisningspaastanden i nysnævnte Sag at kunne tages til Følge.

Forsaauidt Appellanten dernæst subsidiært har paastaet Decisionen kjendt uefterrettelig for de i samme under Nr. 5—9 omhandlede Posters Vedkommende, idet disse efter hans Paastand ikke af ham vare indladte til Decision, maa dette Anbringende ansees ubeføjet, og da han ikke subsidiært har paastaet Rigtigheden af denne Deel af Decisionen prøvet af Høiesteret, maa det for bemeldte Posters Vedkommende have sit Forblivende ved Decisionen.

Med Hensyn til de øvrige af Appellanten under Sagen

fremSATte, i Decisionen fremstillede Paastande vil denne ogsaa være at stadfæste i Henhold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved iøvrigt bemærkes, at Spørgsmaalet om Appellantens Moders Ret til at hensesidde i uskiftet Bo med en hende beskikket Lavværge allerede er afgjort ved Høiesterets Dom af 13 Juni 1892 i en tidligere af Appellanten hertil indanket Sag.

Processens Omkostninger vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med Undtagelse af Skiftekommissionen med 400 Kroner. Efter Sagens hele Beskaffenhed findes derhos Appellanten i Medfør af Forordning 11 August 1819 at maatte for unødigt Trætte ansees med en Mulkt af 400 Kroner. Derimod findes der ingen Anledning til at tage nogen af de af Appellanten for Høiesteret nedlagte Paastande om Mulkters Idømmelse til Følge.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission er stævnet som Hovedvederpart, afvises Sagen. Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Grosserer B. L. A. Nielsen, til de Indstævnte Direktør Nielsen paa egne og fem Medarvingers Vegne samt Manufakturhandler G. A. Nielsen, Grosserer L. V. Nielsen og Overretssagfører Simonsen med 400 Kroner. For unødigt Trætte bør Appellanten til Justitskassen bøde 400 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Efterat Enkefru Emilie Erdmuthé Nielsen, født Esche, der hensad i uskiftet Bo efter sin den 14 Oktober 1875 afdøde Ægtefælle, Silke- og Klædehandler Bernt Nielsen, i Henhold til et af de nævnte Ægtefæller under 26 August 1870 oprettet Testamente, var afgaaet ved Døden den 16 April f. A., blev Boet den 24 s. M. taget under Behandling af Overretssagfører L. Simonsen som executor testamenti i Overensstemmelse med et af den afdøde Enke den 8 Februar 1878 oprettet den 20 Juni 1881 allerhøjst konfirmeret Testamente.

Paa den i denne Anledning afholdte Skiftesamling, hvor

alle Boets 9 myndige Arvinger havde givet Møde personligt eller ved Fuldmægtig og vedtog Arv og Gjæld, fremkom der fra Arvingen Grosserer Bernhard Lauritz August Nielsens Side Protest imod, at Overretssagfører Simonsen overtog Boets Behandling, saavel som imod Gyldigheden af flere af de af Enkefru Nielsen trufne testamentariske Dispositioner, særligt imod saadanne, der berøre Arvingens Fædrearv, specielt Kodiciel af 15 September 1892, Post 3 og 4, hvorhos han endelig gjorde Overretssagfører Ludvig Simonsen, der siden 1886 som Lavværg for den afdøde Enke sammen med denne har bestyret hendes Formue, ansvarlig for denne Administration og det Tab, derved var tilføjet Boet. Da disse Paastande mødte Indsigelse fra de øvrige Arvingers Side, er der i den Anledning opstaaet en Disput, som derefter er forelagt Skiftekommissionen til Afgjørelse.

Under Disputen har Grosserer B. L. A. Nielsen principaliter gjort Paastand paa, at Overretssagfører Ludvig Simonsen kjendes uberettiget til at overtage Behandlingen af Boet som Executor testamenti, og at dette overtages af Skiftekommissionen. Fra de andre Arvinger og Executor er herimod gjort gjældende, at Skiftekommissionen skulde mangle Kompetence til at tage denne Paastand under Paakjendelse, fordi Skiftekommissionen allerede engang har truffet Afgjørelse af, at ikke den, men Executor skulde behandle Boet, nemlig ved at tage Overretssagfører Simonsens Meddelelse om, at han overtog Boets Behandling, til Følge.

Heri kan der dog ikke gives de Paagjældende Medhold, da Skifteretten selv maa kunne forandre den Slags Afgjørelser, som træffes uden foregaaende Procedure og uden Afsigelse af egentlig Kjendelse, i alt Fald naar det oplyses, at de faktiske Forhold ere anderledes end som antaget ved den første Afgjørelse.

Sin Paastand har Grosserer B. L. A. Nielsen villet støtte derpaa, at det ovennævnte Testamente af 26 August 1870 kun hjemlede Enken Ret til at hensidde i uskiftet Bo paa Betingelse af, at der beskikkedes hende en Lavværg, hvilket ogsaa er sket; da dette imidlertid er i Strid med Lovgivningen, særlig Frdg. 21 Maj 1845 § 18, har den Afdøde ikke med Rette hensiddet i uskiftet Bo, og den af hende trufne Bestemmelse om Executor Indsættelse, der under denne Forudsætning ikke har nogen Hjemmel i Lovgivningen, særlig Skiftelovens § 6, sidste Punkt, er derfor ugyldig.

Da der imidlertid ikke kan gives Grosserer B. L. A. Nielsen Medhold i, at det skulde være uforeneligt med Lovgivningens Bestemmelser om Enkens Adgang til at hensidde i uskiftet Bo, at hendes Ret betinges af, at der beskikkes hende en Lavværg, vil den principale Paastand ikke kunne tages til Følge.

De af Grosserer B. L. A. Nielsen nedlagte subsidiaire Paastande gaa ud paa Følgende: 1) at den i Kodiciel af 4 Marts

1892 truffne Bestemmelse om, at det Beløb af 20000 Kr., som B. L. A. Nielsen blev sin Moder skyldig ved Overtagelsen af Forretningen Nielsen & Co., skal betragtes som Forskud paa Arv og komme til Afkortning baade i Fædrene og Mødrene Arv, kjendes ugyldig og 2) at den i Kodiciel af 15 September 1892, Post 4, indeholdte Bestemmelse, at den nævnte Gjæld, 20000 Kr., først skal afkortes i Fædrene Arven og kun subsidiært i Mødrene Arven, kjendes ugyldig. Ingen af disse Paastande kunne tages til Følge, da de omhandlede testamentariske Bestemmelser har Hjemmel i Arvelovgivningen. 3) at de i Kodiciel 9 November 1885 og Kodiciel 15 September 1892, Post 2, truffne Bestemmelser angaaende den Boet tilhørende Ejendom her i Staden, Østergade 53, kjendes ugyldig. Til Støtte for denne Paastand har Grosserer B. L. A. Nielsen anført, at hans Moder, da hun oprettede disse Kodicieler, ikke var sin Forstand fuldkommen mægtig. Han har imidlertid ikke ført noget Bevis for Rigtigheden af dette Assertum, som er i Strid med Notarialattestationen paa de nævnte Kodicieler, og denne Paastand vil derfor heller ikke kunne tages til Følge. 4) at det i Post 3 i Kodiciel af 15 September 1892 omtalte Legat til Grosserer B. L. A. Niensens Datter, Marie Nielsen, fuldtud udredes af den Del af Boets Masse, hvorover Enkefru Nielsen ifølge Loven kan legere. Ved den omhandlede Bestemmelse er det bestemt, at dette Legat skal udredes af Grosserer B. L. A. Niensens Arv, og da det derhos udtrykkeligt er foreskrevet, at Legatet ikke maa overskride en saadan Del af bemeldte Arv, som Testatrix ifølge Lovgivningen er berettiget til at raade over, er Bestemmelsen i enhver Henseende lovlig, og Paastanden kan derfor ikke tages til Følge.

Grosserer B. L. A. Nielsen har endvidere nedlagt Paastand paa: 5) at det under 7 Marts 1878 af Enkefru Nielsen foretagne Salg af Forretningen Nielsen & Co. kjendes ugyldig. 6) at den under 16 Oktober 1878 oprettede Interessentskabskontrakt annulleres og 7) at de Beløb, som i Henhold til Dokument af 7 Marts 1878 skyldes Enkefru Nielsen, annulleres, og at et af ham den 16 Januar 1879 betalt Beløb af 5000 Kr. med Renter tilbagebetales. Det ligger imidlertid udenfor Skiftekommissionens Kompetence at paakjende disse Paastande, der angaa Dispositioner, som af Enkefru Nielsen ere truffne i levende Live, medens hun som hensiddende i uskiftet Bo disponerede over Boet, og disse Paastande ville derfor være at afvise fra Skiftekommissionen.

8) Endvidere har B. L. A. Nielsen nedlagt Paastand paa, at Forretningen Nielsen & Co. samt den Sum 142228 Kr. 19 Øre forlods udtages af Boets Masse og tilkjendes samtlige Arvinger. Disse Paastande ere støttede derpaa, at de ovennævnte af Enkefru Nielsen foretagne Dispositioner er ugyldige, men da dette, som anført, ikke kan komme til Afgjørelse for Skifteretten, ville disse Paastande ikke kunne tages til Følge.

9) Endelig har B. L. A. Nielsen nedlagt Paastand paa, at Overretssagfører L. Simonsen tilpligtes at tilsvare forskellige Erstatningsbeløb og at fremlægge i Boet de af ham og hans afdøde Fader, Overretsprokurator Simonsen, i dennes Egenskab af Lavværg for Enkefru Nielsen aflagte aarlige Regnskaber. Da det imidlertid ligger udenfor Skifterettens Kompetence at tage nogen af disse Paastande under Paakjendelse, ville de være at afvise. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 9 April.

Nr. 180. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Magnus Feldborg, ogsaa kaldet **Magnus Laursen Daugbjerg** (Def. Salomon).

der tillaes for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 21 December 1895: Arrestanten Magnus Feldborg, ogsaa kaldet Magnus Laursen Dauberg eller Daubjerg, bør hensættes i Tugthusarbejde i 3½ Aar. Saa bør han og udrede de af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe-Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr, til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 April 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 6.

Torsdagen den 9 April.

Nr. 180.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Magnus Feldborg, ogsaa kaldet Magnus Laursen Daugbjerg
(Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Magnus Feldborg til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Magnus Feldborg, ogsaa kaldet Magnus Laursen Daugbjerg — der er født i Aaret 1849, og som, foruden flere Gange at være dømt for Løsgængeri og Betleri, tidligere har været straffet ifølge Fjends- og Nørlyng Herreders Extraretsdom af 7 Oktober 1865

for Meddelagtighed i Tyveri og Løsgænger i med 10 Rottingslag, ifølge Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 17 Juni 1867 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 16 April 1869 efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Domme af 8 Oktober 1869 og 28 Marts 1871 henholdsvis efter § 230, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og efter § 231 samt for Løsgænger i med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Viborg Overrettsdom af 29 Juli 1872 for 4de Gang begaaet Tyveri efter § 232 samt for Løsgænger i med samme Art af Strafarbejde i 18 Maaneder, ifølge Fjends- og Nørlyng Herreders Extraretsdom af 11 August 1874 for 5te Gang begaaet Tyveri efter samme § i Straffeloven samt for Løsgænger i og Betleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge Viborg Overrettsdom af 17 Juli 1876 for 6te Gang begaaet Tyveri efter § 232, jfr. § 229 Nr. 4, med Tugthusarbejde i 3 Aar, ifølge Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 7 Maj 1880 for 7de Gang begaaet Tyveri efter de samme Straffebestemmelser samt for Løsgænger i og Betleri med samme Art af Strafarbejde i 4 Aar, ifølge Skive Kjøbstads og Sallingland Herreders Extraretsdom af 5 Juni 1885 efter Straffelovens § 232 samt for Løsgænger i og Betleri ligeledes med Tugthusarbejde i 4 Aar, og ifølge Høiesterets Dom af 7 Maj 1890 efter Straffelovens § 174, jfr. § 46, og efter § 168, tildels sammenholdt med § 46, med Tugthusarbejde i 5 Aar — tiltales under denne Sag paany for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der i et Par Uger havde høvt Ophold hos Husejer Hans Peter Jørgensen af Skaansø Hus i Sahl, men den 4 December f. A. om Eftermiddagen efter Opfordring af Jørgensens Husholderske, der paa den Tid var ene hjemme med Arrestanten, men vilde gaa ud for at sælge noget Uld, forlod Huset samtidig med hende, idet han gik bort i en anden Retning end den, hvori hun gik, har efter at være gaaet et lille Stykke besluttet at bestjæle Jørgensen, idet han nemlig kom til at tænke paa, at han, der vidste, at Jørgensen og dennes Husholderske, naar de gik ud, gjemte Dørnøglen i en gammel Strømpe, som var ophængt paa et Søm paa Husvæggen, kunde benytte Lejligheden nu, da der Ingen var hjemme, til at begaa Tyveri i Huset. Han vendte derfor strax tilbage til dette, og efter at have lukket sig ind ved Hjælp af Nøglen, som han fandt paa det ommeldte Sted, tilvendte han sig et Par Benklæder, en Vest og en Overfrakke, som han iførte sig ovenpaa sit eget Tøj, samt et Par langskafede Støvler, som han ligeledes strax tog paa, hvorhos han endvidere tog et Par Fjederstøvler, et Halstørklæde og nogle Smaating, hvilket Alt laa frit fremme i Stuen, og hvilket han, forsaavidt han ikke, som

meldt, havde iført sig samme, bandt sammen i en Bylt, hvorpaa han igjen forlod Huset og begav sig til sin i Rønbjerg Mose boende Farbroder. Her bleve samtlige stjaalne Gjenstande der næste Dag fundne og tagne i Bevaring af en Politibetjent, for hvem Tyveriet var bleven anmeldt, og de ere, efter at være vurderede til ialt Kr. 9. 25, udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Arrestanten har iøvrigt udsagt, at han nok vidste, at han, som han har udtrykt sig, vilde blive taget, men at han haabede forinden at have faaet gjort Sagerne i Penge og faaet sig moret for disse. For det heromhandlede Tyveri, der maa betragtes som simpelt Tyveri, vil Arrestanten være at anse for denne Forbrydelse, 9de Gang begaaet, efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 192. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Rasmussen (Def. Salomon),

der tiltales for Blodskam eller uterligt Forhold.

Baag Herreds Extrarets Dom af 3 December 1895: Arrestanten Hans Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janson, og til Defensor, Prokurator Kramer, Kr. 12 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1896: Arrestanten Hans Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande; til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Leth, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 161, jfr. § 46, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Hans Rasmussen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Rasmussen, der er født den 29 September 1848 og ved Høiesterets Dom af 6 Marts 1891 anset efter Straffelovens §§ 202 og 203 samt § 176, kfr. §§ 161 og 173, med Forbedringshusarbejde i et Aar, for Blodskam eller uterligt Forhold.

Under den af Høiesteret paadømte Sag var det oplyst, at Arrestanten i 1888 havde udvist et uterligt Forhold mod sine 2 ægtefødte Døtre Emeta Marie og Antonette Jacobine Kathrine, fødte henholdsvis den 30 Januar 1878 og 1 Maj 1882. Antonette kom i 1893 i Tjeneste hos Gaardmand Rasmus Pedersen i Helnæs, Baag Herred, og samme Aar fik Arrestanten og Datteren Emeta Tjeneste paa samme Gaard, hvor de 2 Søstre, indtil Emeta forlod Gaarden den 1 November 1894, delte Seng i et Værelse, der ved en Dør staar i Forbindelse med Bryggerset, hvortil Arrestanten, der boede i et andet Værelse, havde Adgang for at kunne hente Mælkespandene, naar han skulde malke om Morgen.

Gaardmand Pedersens Hustru Karen Hansen har som Vidne forklaret, at da hun den 5 September f. A. Kl. 6 om Morgenen kom ind i Bryggerset for at kalde paa Antonette, saa hun gennem den aabnede Dør til Antonettes Værelse denne og Arrestanten i Sengen. Det forekom Vidnet, at Arrestanten laa ovenpaa sin Datter, som om han havde legemlig Omgang med hende. Arrestanten, som var iført Vest og Benklæder, sprang strax ud af Sengen og vendte Ryggen til Vidnet, som ikke kunde se, om han knappede sine Benklæder. Vidnet udbød: »Hvad bestiller Du her, Du ligger jo hos Pigen,« og paalagde ham at skynde sig ned at malke, da Klokken var 6, hvortil han, efter at have taget sit Uhr op af Lommen, svarede, at Klokken kun var 5.

Senere spurgte Vidnet Antonette om, hvad der var sket, og Antonette fortalte grædende, at Faderen, da Vidnet kom, havde legemlig Omgang med hende, og at dette havde været Tilfældet næsten hver anden eller tredie Morgen efter Emetas Bortrejse. Overensstemmende hermed har Antonette forklaret under Sagen, dog at Forholdet efter hendes Fremstilling tog sin Begyndelse ca. 14 Dage ind i November 1894, da Arrestanten en Morgen i noget beruset Tilstand kom ind i Værelset til hende og spurgte, om han maatte komme op i Sengen til hende. Trods hendes Vægring gik han op i Sengen og lagde sig ovenpaa hende, hvem han ved at holde sin Haand for hendes Mund hindrede i at tilkalde Hjælp, hvorefter han fuldbyrdede Samleje med hende. Mange af de Morgener, han senere behandlede hende paa samme Maade, var han ikke beruset; hun modsatte sig hver Gang hans Forehavende, men kunde Intet udrette imod ham og vovede ikke at tale til sin Madmoder derom, da Arrestanten truede hende med Prygl, saafremt hun gjorde det. Da Arrestanten den 5 September blev overrasket i Sengen hos hende, var han kommen kort forinden og havde indbragt sit Lem i hendes Kjønsele, men Samlejet var ikke blevet fuldbyrdet.

Overfor den mod ham rejste Sigtelse har Arrestanten nægtet at have siden Udtaaelse af den ham af Høiesteret idømte Straf med Vidende og Villie udvist nogetsomhelst uterligt Forhold mod sine Børn, dog med Tilføjende, at naar hans Datter Antonette paasigter ham Saadant, vil han ikke modsige hendes Forklaring, idet han blot hævder, at han da maa have gjort det i Fuldskab, og nægter at kunne huske nogetsomhelst herom. Han erindrer vel, at han 2 Gange har ligget i Datterens Seng, første Gang for et Par Aar siden og sidste Gang den af Madmoderen omfoklarede Morgen, ligesom han har erkjendt, at Sidstnævnte ved denne Lejlighed fremkom med det ovenanførte, af hende omfoklarede Udraab, men siger ogsaa herom, at han ikke veed af, at han ved disse Lejligheder har foretaget sig noget Uterligt overfor Datteren, idet han ved begge Lejligheder var beruset. Under en den 28 September f. A. foretagen Lægeundersøgelse af Antonette fandtes betydelig Rødme og flere Hudafskrabninger i Slimhinden ved Indgangen til Kjønselelene samt Hymen udslettet, hvilke Læsioner efter Lægens Formening skyldes Vold. Arrestanten har paa Forehold udsagt, at det nok kan være, at Læsionerne hidrøre fra ham, og at han ikke har Grund til at tro, at Datteren har havt at gjøre med Andre; hvis han har behandlet Datteren uterligt eller havt Samleje med hende, maa det hver Gang have været i en paa Grund af Beruselse utilregnelig Tilstand.

Han nægter, at han, som af Datteren forklaret, hver 2den eller 3die Morgen har havt legemlig Omgang med hende, idet han vel om Morgenen kom ind for at kalde paa hende, men da

var ædru, i hvilken Tilstand han aldrig vil have foretaget sig noget Upassende overfor hende,

Han nægter at have truet Antonette med Prygl og paa-bæraaber sig, at hun er temmelig løgnagtig, hvilket Sidste tildels er bekræftet ved Madmoderens Forklaring.

Medens det nu ikke mod Arrestantens Benægtelse kan anses godtgjort, at han iøvrigt har udvist noget Forhold overfor sin ovenfor ommeldte Datter, der vil kunne paadrage ham Strafansvar, maa det derimod ved det under Sagen Oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 5 September f. A. om Morgenens har forsøgt at opnaa Samleje med hende, og for dette Forhold vil han efter Straffelovens § 161, jfr. § 46, være at ansee med en Straf, der efter Omstændighederne vil være at fastsætte til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er frifunden for Aktors Tiltale, være at forandre.

Nr. 194. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Lauritz Emil Heuer eller Høyer (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1896: Arrestanten Lauritz Emil Heuer eller Høyer bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lauritz Emil Heuer eller Høyer til Høiesteretssagførerne Jensen og Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Lauritz Emil Heuer eller Høyer for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han en Dag i December Maaned 1895, medens han paa Frelsens Hærs Herberg i Sakso-gade var behjælpelig med at desinficere noget Tøj, har stjaalet en til 1 Krone vurderet Skjorte, der beroede mellem det omtalte Tøj, og som tilhørte Herberget. Arrestanten er født den 20 September 1848 og bl. a. anseet ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Juni 1891 efter Strfls. § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og senest ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 18 Juli 1895 efter Strfls. §§ 230, 1ste Stk., og 247 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fredagen den 10 April.

Nr. 181. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Christian Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 15 Oktober 1895: Tiltalte Hans Christian Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Konnerup, 12 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Januar 1896: Tiltalte, forhenværende Skibsfører Hans Christian Hansen, bør til Københavns Amts Fattigkasse bøde 200 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Prokuratorerne Steinthal og Wolff for Overretten, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Beskaffenheden af den af Tiltalte anvendte, i den indankede Dom fremstillede Behandlingsmaade, der kun bestod i en simpel Haandspaalæggelse, og under Hensyn til samtlige dermed forbundne Omstændigheder, derunder Lidelsernes Natur og Tiltaltes tilbageholdne Optræden, findes han ikke at kunne ansees at have taget Syge under Kur, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Hans Christian Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, forhenværende Skibsfører Hans Christian Hansen, aktioneret for Kvaksalveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der ikke har nogen Berettigelse til Lægepraxis, i længere Tid har taget Syge under Kur, navnlig for reumatiske og nervøse Lidelser, og i et under Sagen oplyst Tilfælde for en, som det maa antages, tuberkuløs Knælidelse, idet han paa dem har anvendt en af ham som »Haandspaalæggelse« betegnet Behandlingsmaade, der har bestaaet i, at han paa eller ved det formentlig angrebne Sted af Legemet enten udenpaa Klæderne eller paa selve Legemet har anbragt den ene eller begge sine Hænder uden at bevæge disse eller foretage Gnidning eller Tryk. For den saaledes foretagne Behandling, som ikke er oplyst at have medført Skade for de paagjældende Personer, vil Tiltalte ikke have forlangt Betaling, hvorimod han har modtaget saadan, naar den frivilligt er bleven ham tilbuddt.

For det af Tiltalte aaaledes udviste Forhold vil han, som er født den 5 November 1816 og ved nærværende Rets Dom af 1 November 1881 samt Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 5 Marts 1884 er anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med Bøder af henholds-

vis 50 Kroner og 200 Kroner til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse, men iøvrigt ikke er funden tidligere straffet, paany være at ansee efter samme Lovbestemmelse efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til bemeldte Kasse.

Nr. 202. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Ida Caroline Sørensen, født Christensen
(Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 29 November 1895: Tiltalte Ida Caroline Sørensen, født Christensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør hun og udrede de af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Vilstrup, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjær, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ida Caroline Christensen, Sørensens Hustru, til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ida Caroline Christensen, Indsiddet Jens Sørensens

Hustru for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun afvigte 25 September, da hun var til Marked i Kjellerup og et en Omrejsende, som der foreviste dresserede Dyr i et Telt, tilhørende Gedekid var kommen udenfor dette og var bleven indfanget af nogle Drengene, har med disses Hjælp ført Kidet bort fra Markedspladsen og derefter bragt det til sit Hjem, hvor hun for sin Mand foregav at have købt det for 2 Kr., og hvor det den 14 Oktober blev forefundet af Politiet, der af Ejeren var underrettet om dets Forsvinden. Tiltalte, der efter sin Forklaring godt vidste, at Kidet tilhørte den Omrejsende, vil iøvrigt være kommen paa den Tanke at tilegne sig Kidet derved, at en Kone, for hvem hun beklagede sig over, at hendes Søn paa Markedet havde tilsat 2 Kr., opfordrede hende til at tage det og saa for Manden foregive, at hun havde købt det for de Penge, Drengen havde sat til, hvilken Forklarings Rigtighed den paagjældende Kone dog har benægtet. Kidet er under Sagen vurderet til 4 Kr., men der er ikke Spørgsmaal om Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1861 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 60. Lærer F. A. F. Fjelstrup (Rée)

contra

Syjomfru Vilhelmine Christine Rasmussen
(Ingen),

betr. Udredelse af Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1895: Naar Klagerinden, Syjomfru Vilhelmine Christine Rasmussen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at Indklagede, Lærer Frederik August Ferdinand Fjelstrup, har plejet legemlig Omgang med hende i Tiden fra en af de sidste Dage i Juni Maaned til Midten af Juli Maaned forrige Aar, bør Indklagede betale Bidrag til det af hende den 7 April dette Aar fødte Barn, Ellen Margrethe Rasmussens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Men

trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Høiesterets Dom.

Da den indankede Kriminal- og Politirets Dom er afsagt den 16 November f. A. og Høiesteretsstævningen først er udtagen den 24 December næstefter, altsaa efter den i Forordning 15 Januar 1817 § 1, jfr. Lov 11 April 1890 § 7, fastsatte Frist af 4 Uger, uden at Appellanten har anført nogen Grund for Oversiddelsen af denne Appelfrist,

kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Begjæring af Overpræsidenten her i Staden anlagte Sag paastaar Klagerinden, Syjomfru Vilhelmine Christine Rasmussen, Indklagede, Lærer Frederik August Ferdinand Fjellstrup, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 7 April dette Aar fødte Barn Ellen Margrete Rasmussen at betale Underholdsbidrag til dette Barn fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse, hvorimod Indklagede paastaar sig frifunden.

Klagerinden — efter hvis Anbringende Indklagede kun én Gang i Aaret 1894 har havt Samleje med hende, nemlig en Dag i Tiden fra en af de sidste Dage i Juni Maaned til Midten af Juli Maaned, for hvilket Tidsrums Vedkommende det kgl. Sundhedskollegium i en af Retten under Sagen indhentet Erklæring har udtalt, at Muligheden af Besvangrelse ikke kan benægtes — har vel ikke ført Bevis for sin Paastand; men da Indklagede ikke har turdet benægte, at Klagerinden ved den ovenfor anførte Lejlighed sad paa hans Skjød, at han kædede for hende og kysede hende samt havde sit mandlige Lem blottet, og han derhos har erkjendt, at han tidligere har staaet i Forhold til Klagerinden og senest havt Samleje med hende i December Maaned 1893, vil det ikke kunne tilstedes ham at fralægge sig Sigtelsen med sin Ed, hvorimod Sagen vil være at gjøre afhængig af Klagerindens Ed, saaledes at Indklagede, dersom hun inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at Indklagede har plejet legemlig Omgang med hende i Tiden fra en af de sidste Dage i Juni Maaned til Midten af Juli

Maaned 1894, vil være at dømme efter hendes i Forordningen 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov 12 April 1892 § 1 hjemlede Paastand, hvorimod han i modsat Fald vil være at frifinde.

Nr. 163. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Maren Sophie Marie Jensen, Andersens Hustru
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Arts-Skipinge Herreders Extrarets Dom af 11 Juli 1895: Tiltalte Maren Sophie Marie Jensen, Johan Andersens Hustru af Særslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Prokurator Buch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Nissen betaler Tiltalte, Maren Sophie Marie Jensen, Husmand Johan Andersens Hustru af Særslev, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det findes betænkeligt imod Tiltaltes Benægtelse at ansee tilstrækkeligt Bevis tilvejebragt for, at hun har stjaalet det i den indankede Dom omhandlede Par Træsko, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Maren Sophie Marie Jensen, Andersens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Høieste-

retssagførerne Salomon og Bagger for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, Maren Sophie Marie Jensen, Husmand Johan Andersens Hustru af Særslev, for Tyveri anlagte Sag sigtes Tiltalte for at have den 9 April d. A. frastjaalet Høker Peter Larsen af Særslev et af denne til 2 Kr. vurderet Par Træsko. Høker Larsen har edelig forklaret, at han den nævnte Dag, umiddelbart efter at Tiltalte havde forladt hans Butik, savnede de omhandlede Træsko, der formentlig havde staaet paa en Bænk i Butiken, hvorfor han strax gik til hendes Hjem, hvor han fandt dem staaende paa Gulvet, erklærede dem for at være hans og satte sig i Besiddelse af dem uden nogen Indsigelse fra hendes Side. Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at hun bemeldte Dag i Butiken havde afkjøbt Larsen disse Træsko for 2 Kr. 25 Øre og som Betaling lagt et i Papir indsvøbt Tokronestykke paa Disken, idet Larsen gav hende Henstand med Resten, og at hun ikke hindrede ham i at fratage hende Skoene, fordi hun antog, at Tokronestykket var faldet ned og havde undgaaet hans Opmærksomhed. Larsen har udsagt, at Tiltalte ikke havde handlet med ham om disse Træsko, men havde prøvet et andet Par, uden at det kom til nogen Handel. Da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Tiltalte ikke til Larsen har rettet noget Forlangende om Eftersøgning eller Tilbagebetaling af de 2 Kr., skjøndt dette Beløb efter hendes Kaar ikke var ubetydeligt, ligesom hendes Forklaring om Kjøbet ikke iøvrigt er bestyrket, findes den ikke at kunne komme i Betragtning, hvorimod det maa billiges, at hun, der er født den 6 August 1840 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom for det af hende udviste Forhold er anset efter Straffelovens § 228; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 13 April.

Nr. 161. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Forbedringshusfange **Herman Salomon Levin**
(Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri samt for falsk Angivelse og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Oktober 1895: De Tiltalte, Forbedringshusfangerne Herman Salomon Levin, Ove Albert Cilius Sørensen og Carl Cornelius Christian Hegelund bør straffes med Forbedringshusarbejde: Levin i 15 Maaneder, Sørensen i 1 Aar og Hegelund i 6 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prøkuratorerne Mundt og Bøcher, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Levin, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Sørensen $\frac{1}{2}$ og af Tiltalte Hegelund $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Herman Salomon Levins Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Forbedringshusfangerne Herman Salomon Levin, Ove Albert Cilius Sørensen og Carl Cornelius Christian Hegelund for Tyveri, Levin tillige for falsk Angivelse og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Tiltalte Levin er født den 15 Marts 1875 og anset ifølge

Rettens Domme af 3 Januar og 26 September 1893 henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag og efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 13 Marts 1894 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ifølge Rettens Dom af 9 Oktober 1894 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 og efter dens § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 54, læmpet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

De Tiltalte Levin og Hegelund have den 24 og den 25 November 1893 i Forening begaaet 2 Indbrudstyverier, ved hvilke de frastjal Ane Pouline Winding et Uhr med tilhørende Kjæde og en Portemonnæ af samlet Værdi 8 Kr. samt et kontant Beløb af 14 Kr. og Tjenestepige Emilie Petrine Jung et til 4 Kr. vurderet Par Sko, og de Tiltalte Levin og Sørensen have den 11 Januar 1894 i Forening begaaet 2 Indbrudstyverier, ved hvilke de frastjal Tjenestepige Ane Nielsen en til 14 Kr. vurderet Kaabe samt et kontant Beløb af ca. 10 Kr., og Tjenestepige Elna Alfrida Zimmerdahl en til 10 Kr. vurderet Kaabe, og den 25 s. M. i Forening et Indbrudstyveri, ved hvilket de frastjal fornævnte Ane Pouline Winding et kontant Beløb af ca 3 Kr. 50 Øre samt et Uhr, en Portemonnæ m. m. af samlet Værdi 2 Kr. 50 Øre. Samtlige disse Tyverier bleve begaaede om Dagen fra aflaaede Kvistværelser i Ejendommene Vestergade Nr. 1 og Nørregade Nr. 9, til hvilke Værelser begge Tyvene eller den ene af dem, medens den anden holdt Vagt udenfor Værelserne eller paa den paagjældende Ejendoms Trappegang, i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i en uafaaet Kommodeskuffe.

Den 19 November 1894 anmeldte Tiltalte Levin mod bedre Vidende til Inspektøren for Vridsløselille Straffeanstalt, hvor han dengang sad til Afsoning af de ham senest idømte Straffe, at den i Anstalten hensiddende Forbedringshusfange Viggo Peter Valdemar Hansen havde begaaet forskellige Tyverier, for hvilke han ikke var straffet, nemlig dels de 5 ovenfor nævnte af Tiltalte Levin og de Medtiltalte begaaede Tyverier, dels et Tyveri af en Klædning fra et Kvistværelse i Sværtegade. Ved det sidstnævnte Tyveri, i hvilket Tiltalte Levin har nægtet selv at have deltaget, sigtede han til et hidtil uopklaret den 3 November 1893 fra et aflaaet Kvistværelse i Ejendommen Sværtegade Nr. 8 begaaet Tyveri. Den falske Angivelse gjorde Tiltalte Levin for at hævne sig paa Hansen, fordi denne havde underrettet Straffe-

anstaltens Inspektør om, at en Oplysning, som Levin havde meddelt Inspektøren om sine Familieforhold, og hvorved han havde opnaaet visse Begunstigelser, var usandfærdig. Han haabede, at Angivelsen skulde medføre, at Hansen blev arresteret og saameget senere fik tilendebragt Afsoningen af den ham senest idømte Straf, og for at Sigtelsen mod Hansen kunde blive bestyrket, navnlig med Hensyn til de den 11 Januar 1894 begaaede Tyverier af 2 Kaaber m. m., opfordrede han en Dag i den første Halvdel af December 1894 — som det efter det Oplyste maa antages den 6 December — da han under Gudstjenesten i Straffeanstaltens Kirke saa Lejlighed til at samtale med den i Anstalten hensiddende Forbedringshusfange Carl Valdemar Fischer, denne til, hvis han i Anledning af den falske Angivelse maatte blive afhørt i Retten som Vidne, da i Strid med Sandheden at forklare, at han en Dag i December 1893 eller i Januar 1894, da han var i Følge med Levin, havde truffet Hansen i Nansensgade bærende paa en Kaabe, og at Hansen da havde spurgt, om en af dem vilde pantsætte Kaaben, men at de havde nægtet dette, og at han strax efter havde set et Fruentimmer komme ud fra en Ejendom, hvor der boede en Pantelaaner, og gaa hen til Hansen, og at hun og Hansen derefter fulgtes ad. For at gjøre Levin en Tjeneste lovede Fischer, at han, hvis han kom til at møde i Retten, vilde afgive den nævnte urigtige Forklaring, som Levin dog, efter hvad han har udsagt, følte sig overbevist om, at Fischer ikke vilde komme til at beedige, da han var straffet med Forbedringshusarbejde for Tyveri.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 7.

Mandagen den 13 April.

Nr. 161.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Forbedringshusfange Herman Salomon Levin
(Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Allerede den 19 November f. A. havde Anstaltens Inspektør underrettet Københavns Politi om den af Levin gjorte Anmeldelse, og efter at Politiet havde søgt Oplysning om de paagjældende Tyverier, og Sagen derefter var henvist til Undersøgelse ved et af Rettens Kriminelkammere, blev der af en ved Kammeret tjenstgjørende Betjent til en Rapport af 10 December f. A. i Straffeanstalten afæsket først Levin og derefter Fischer nærmere Forklaring angaaende de omhandlede Tyverier. Til denne Rapport forklarede de begge angaaende de den 11 Januar f. A. begaaede Tyverier i Overensstemmelse med den Forklaring, som Levin havde anmodet Fischer om at afgive i Retten, og Levin forklarede yderligere, at Hansen ved Mødet i Nansensgade havde meddelt ham og Fischer, at han havde Kaaben fra det samme Sted i Nørregade, hvor han tidligere havde stjålet Skoene, og at Hansen i Foraaret 1894 under sin og Levins Arrestation havde fortalt Sidstnævnte, at han selv havde pantsat den ene Kaabe hos en Pantelaaner i Nansensgade, medens det omtalte Fruentimmer havde pantsat den anden. Til den af ham saaledes afgivne Forklaring henholdt Levin sig, da der til en af samme Betjent optagen Rapport af 14 Januar d. A. paany i Straffeanstalten afæskedes ham Forklaring angaaende de omhandlede Tyverier, hvorimod Fischer, der ligeledes afhørtes til sidstnævnte

Rapport, modificerede sin tidligere Forklaring derhen, at han ikke, da han mødte den af ham omforklarede Person i Nansensgade, vidste, at han hed Hansen, men først erfarede dette nogle Dage senere af Levin, og at han hverken før eller senere havde set den nævnte Person. Forinden den sidstnævnte Afhøring fandt Sted, var Hansen i et den 3 Januar d. A. afholdt Forhør som Følge af den falske Angivelse bleven belagt med Varetægtsarrest, og han hensad derefter arresteret som mistænkt for de ham paasigtede Tyverier, indtil hans Arrest den 18 April d. A. relaxeredes. I et den 11 Marts d. A. afholdt Forhør blev Levin og Fischer afhørte, og medens Levin i dette Forhør godkendte sine Forklaringer til Rapporterne af 10 December f. A. og 14 Januar d. A., opgav Fischer sin tidligere Beslutning om at afgive falsk Forklaring i Retten og erkjendte, at den af ham til Rapporterne afgivne Forklaring var urigtig, og at hans Forklaring til den først optagne Rapport var afgivet af ham efter Anmodning af Levin. I samme Forhør blev Levin belagt med Varetægtsarrest, men fastholdt i en Række Forhør Rigtigheden af den af ham gjorte Anmeldelse, hvorhos han yderligere forklarede, at det Fruentimmer, der havde pantsat Kaaben, var Hansens Kjæreste Dagmar Caroline Emilie Scheele. Først i Forhøret den 30 April d. A. tilstod Levin, at den Anmeldelse, han havde gjort, i sin Helhed var falsk, at han selv og de Medtaltede havde begaaet 5 af de omhandlede Tyverier, deriblandt de to den 11 Januar f. A. begaaede, og at han selv havde pantsat de ved disse Tyverier stjaalne Kaaber hos to forskellige Pantelaanere i Nansensgade. Den Tid, i hvilken Hansen under nærværende Sag har været belagt med Varetægtsarrest, er efter det Oplyste taget i Betragtning ved Beregningen af hans Straffetid, saaledes at han er bleven løsladt fra Forbedringshuset til samme Tid, som han vilde være bleven løsladt, hvis han ikke i Straffetiden havde været arresteret.

De Tiltalte Levin og Sørensen have endvidere i Tidsrummet fra December 1893 til den 23 Januar 1894 i 3 Gange — hver Gang om Dagen — i Forening indbrudsvis frastjaalet Maskinarbejder Anton Andersen et kontant Beløb af ca. 2 Kr. 50 Øre samt 2 Uhre, en Uhrkjæde med Tilbehør og en Portemonnæ af samlet Værdi 7 Kr., Bybud Karl Oskar Nielsen nogle til ialt 25 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande og Grosserer Jens Alexander Jensen en til 18 Kr. vurderet Dyne. De ved disse Tyverier stjaalne Gjenstande beroede frit fremme i en aflaaet Lejlighed i Ejendommen Slotsgade Nr. 19 og i 2 aflaaede Kvistværelser i Ejendommene Gothersgade Nr. 77 og St. Pederstræde Nr. 34, til hvilke Lokaler begge de Tiltalte eller den ene af dem, medens den anden holdt Vagt paa Ejendommens Trappegang, i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle.

De Tiltalte Levin og Hegelund have om Eftermiddagen den

4 November 1893 i Forening — efter deres Forklaring sammen med Forbedringshusfange Jacob Emilius Mathiesen, som dog har nægtet at have deltaget i Tyveriet, og for hvis Vedkommende Undersøgelsen i nærværende Sag af Mangel paa Bevis er sluttet uden Tiltale — indbrudsvis stjaalet nogle til ialt 15 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, der tilhørte dels Christiane Marie Petersen, Jørgensens Enke, dels Dampskibskok Hans Christian Petersen og beroede dels frit fremme, dels i en uafaalet Kuffert i en afaalet Lejlighed i Ejendommen Kamelgade Nr. 25, til hvilken Tiltalte Levin — og efter hans og Tiltalte Hegelunds Forklaringer tillige Mathiesen — i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, medens Tiltalte Hegelund holdt Vagt i Ejendommens Gadedør.

Tiltalte Levin har endelig tilstaaet sig skyldig i Meddelagtighed i et Indbrudstyveri, ved hvilket der efter det Oplyste om Eftermiddagen den 12 August 1893 fra et afaalet Kvistværelse i Ejendommen Larsbjørnstræde Nr. 11 blev frastjaalet Restauratør Ditlev August Christian Hahn et Vækkeuhr og en Vest, der beroede frit fremme og ere vurderede til ialt 12 Kr. Han har herom nærmere forklaret, at han en Dag i August 1893 — nogle Dage forinden han og nævnte Forbedringshusfange Mathiesen den 18 s. M. bleve anholdte som sigtede for Forsøg paa Tyveri — traf Aftale med Mathiesen om, at denne til fælles Fordel for dem ved Hjælp af en falsk Nøgle skulde begaa Tyveri i den ommeldte Ejendom, at han stod og ventede paa Hjørnet af Larsbjørnstræde og Studiestræde, medens Mathiesen i Henhold til den trufne Aftale gik op i Ejendommen for at udføre Tyveriet, at Mathiesen kort efter kom tilbage med et Vækkeuhr og en Vest, som han fortalte, at han havde stjaalet ved Hjælp af den falske Nøgle, og at Mathiesen selv beholdt Vesten, men strax efter Tyveriet pantsatte Uhret til fælles Fordel for dem. Mathiesen har nu vel nægtet sig skyldig i det ommeldte Tyveri, men da Sagens øvrige Oplysninger bestyrke Rigtigheden af Tiltalte Levins Forklaring, vil denne for hans Vedkommende være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse: Levin dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 54, læmpet Tillægsstraf, dels i Medfør af Straffelovens § 65, jfr. Lov 3 December 1850 § 2 efter Straffelovens § 225 og efter dens § 146, jfr. § 52, 2det Led . . . og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde for Levin i 15 Maaneder . . .

Nr. 171. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jens Gustav Frederik Magnussen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 December 1895: Tiltalte Jens Gustav Frederik Magnussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Gustav Frederik Magnussen til Høiesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jens Gustav Frederik Magnussen for Overtrædelse af Straffelovens § 181 anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Tiden fra engang i Januar Maaned d. A. indtil den 9 April næstefter har øvet Utugt med 2 Kvinder, uagtet han vidste, at han led af smitsom venerisk Syge. At de nævnte Kvinder ere blevne smittede af Tiltalte, er ikke godtgjort. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 2 November 1875, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 181 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 14 April.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Jacob Peder Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 5 December 1895: Tiltalte Jacob Peder Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wedel, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Valeur, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretsdom af 27 Januar 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jacob Peder Jensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Skomager Jacob Peder Jensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 2 Oktober f. A., da han under et Ophold i Herning ud paa Aftenen kom ind i en til Gjæstgivergaarden »Vestjylland« sammesteds hørende Stald, har tilvendt sig en der staaende Cykle, der af Ejeren var bunden fast til en Jernring i Stalden med en Snor, hvilken Tiltalte maa antages at have rykket over, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at kjøre hjem paa Cyklen; da han imidlertid var

ganske uøvet i Cyklekjørsel og desuden har et daarligt Ben, kunde han ikke benytte Cyklen, men maatte trække den med sig, og efter paa den Maade at have ført den et Stykke Vej fremad, lagde han den fra sig paa Landevejen udfor et Hus, hvor den den følgende Morgen blev funden, medens nogle til Cyklen hørende Gjenstande, nemlig en Smørekande og en Æske med Reparationsmateriale, der havde beroet i en paa Cyklen anbragt Taske, hvorfra Tiltalte havde taget dem, fandtes i hans Besiddelse ved hans Anholdelse den 3 s. M. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han, da han bemægtigede sig Cyklen, paa Grund af Beruselse ikke overvejede, om han, efterat være kommen hjem, vilde sælge Cyklen eller selv beholde den, men efter hvad der er oplyst under Sagen, maa han antages i Gjærningsøjeblikket at have været om end noget beruset, dog fuldt tilregnelig. De stjaalne Gjenstande, der tilhørte Handelsmand Sophus Meyer i Kjøbenhavn, ere af Bestjaalne ansatte til en Værdi af ialt Kr. 175. 75 og udleverede denne, der efter sin Forklaring ved Tyveriet tillige mistede en i Cykletasken beroende Skruenøgle af Værdi Kr. 1. 25, hvilket Beløb Tiltalte, der har erklæret ikke at vide, hvor Skruenøglen er bleven af, under Forhøret har erstattet Meyer, og om yderligere Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Tiltalte, der er født i Aaret 1864, og som med Undtagelse af, at han ifølge Tilbud i Politiretten i 1886 er anset med en Bøde til Statskassen af 8 Kr. for Overtrædelse af Værnepligtslovens § 7, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 16 April.

Nr. 175. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Georg Holger Waage Kirchheiner (Def. Jensen),

der tiltales for Forfalskning af Vexler, for Forsømmelse med Hensyn til Opgjørelsen af sin Status, samt for Begunstigelse af enkelte Kreditorer og Optagelse af nye Forstrækninger paa en Tid, da han maatte forudse sin kort efter indtraadte Konkurs.

Øster Flakkebjerg Herreders Extrarets Dom af 21 August 1895: Arrestanten Georg Holger Waage Kirchheiner bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagsfører Poulsen i Fuglebjerg, 25 Kr., og til Defensor, Prokurator Thomsen i Næstved, 20 Kr. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ovenomtalte af Arrestanten til Gaardejer Hans Peter Christensen af Snesevgaardens udstedte Dokument ikke er stemplet. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at det tage Forbehold af Statskassens Ret med Hensyn til et forefundet ustemplet Dokument udgaar. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Meyer for Overretten betaler Arrestanten, forhenværende Kjøbmand i Fuglebjerg Georg Holger Waage Kirchheiner, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med den Bemærkning, at der efter det Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Føje til, som i den indankede Dom skeet, at ansee Tiltalte efter Straffelovens § 261, men forøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold med Hensyn til de under Sagen omhandlede Vexler, vil Dommen være at stadfæste, dog med en Forkortelse af Straffetiden til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Georg Holger Waage Kirchheiner til Høiesteretssagførerne Bagger og Jensen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Øster Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, fhv. Kjøbmand i Fuglebjerg Georg Holger Waage Kirchheiner, som er født den 2 Juli 1839 og ikke

er funden tidligere straffet ifølge Dom, for Forfalskning af Vexler, for Forsømmelse med Hensyn til Opgjørelse af sin Status samt for Begunstigelse af enkelte Kreditorer og Optagelse af nye Forstrækninger paa en Tid, da han maatte forudse sin kort efter indtraadte Konkurs. Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. Arrestanten, hvis Bo efter hans Begjæring den 12 Februar d. A. blev taget under Konkursbehandling, under hvilken dets Aktiver ifølge den af Boets Kurator forfattede Statusoversigt ere anslaaede til ca. 7800 Kr., medens Passiverne ere anslaaede til ca. 36000 Kr., saaledes at der til de uprilegerede Kreditorer antages at ville udkomme en Dividende af ca. 18 pCt., har siden 1870 drevet Forretning i Fuglebjerg, først efter Næringsbevis som Detailhandler og siden 1875 efter Næringsbevis paa Kjøbmandshandel. Efter Arrestantens Forklaring havde hans økonomiske Stilling allerede i længere Tid forinden Konkursen været saa slet, at han ikke kunde holde det gaaende uden ved at faa Hjælp af Andre til at skaffe sig Penge, og han havde i dette Øjemed formaaet forskellige Personer, der, i alt Fald tildels, stode i Forretningsforbindelse med ham, men som paa de paagjældende Tidspunkter ikke skyldte ham Noget eller dog kun Ubetydeligt, til at tegne sig som Akceptanter paa Vexler, som han derefter fik diskonterede dels i »Næstved Diskontobank«, dels i »Banken for Slagelse og Omegn.« Disse Vexler bleve ved Forfaldstid, da Arrestanten ikke var istand til at indfri dem, fornyede. tildels gjentagne Gange, i nogle Tilfælde dog saaledes, at Arrestanten betalte et Afdrag paa den paagjældende Vexel. Da nogle af disse Vexler i December f. A. og Januar d. A. forfaldt til Betaling, formaaede Arrestanten vedkommende Akceptanter til paany at acceptere Vexler, bestemte til hel eller delvis Fornyelse af de ældre, dog, som det maa antages, for nogle af Akceptanternes Vedkommende først efter nogen Vægning fra deres Side, idet de derhos Alle udtrykkelig stillede som Betingelse, at de nye Vexler kun skulde være paa 1 Maaned. Efter at Vexlerne vare udfærdigede i Overensstemmelse hermed og forsynede med vedkommende Akceptants Paategning, forandrede Arrestanten imidlertid — efter hvad han har forklaret, forinden han selv underskrev dem som Trassent — Vexlernes Løbetid, der i dem var angiven med Tal som »1 Maaned«, ved at ændre Tallet »1« til »Tre« og i 3 af Vexlerne at ændre »Maaned« til »Maaneder«, hvorefter Arrestanten indleverede Vexlerne i de tvende respektive Banker, af hvilke de bleve diskonterede, idet de foretagne Ændringer dels ikke bleve bemærkede, dels antagne for skete med Akceptanternes Samtykke. De Vexler, i hvilke Arrestanten foretog den ommeldte Forandring, ere: 1) to af Gaardejer Ole Hansen accepterede Vexler paa resp. 900 Kr. og 450 Kr., daterede henholdsvis den 11 og den 27 December 1894; 2) en af Sognefoged Hans Pedersen accepteret Vexel, stor 500 Kr., dateret den

3 Januar 1895; 3) en af Gaardejer Hans Peter Christensen akcepteret Vexel, stor 250 Kr., dateret den 6 Januar 1895; og 4) en af Gaardmand Anders Nielsen akcepteret Vexel paa 150 Kr., dateret den 23 Januar 1895.

Ligeledes har Arrestanten i en af ham paa Gaardejer Hans Peter Hansen, som skyldte Arrestanten et Beløb af 480 Kr., til delvis Fornylse af en ældre Vexel for dette Beløb trukken, af ham akcepteret Vexel paa 240 Kr., dateret den 16 December 1894, imod den med Akceptanten truffne Aftale forandret den i Vexlen angivne Løbetid »1 Maaned« til »To Maaned« og derefter erholdt Vexlen diskonteret i »Næstved Diskontobank«. Arrestanten, til hvem Akceptanten i Januar d. A. i 2 Gange betalte henholdsvis 90 Kr. og 150 Kr., der vare bestemte til Indfrielse af Vexlen, forbrugte Beløbet paa anden Maade til egen Fordel, for hvilket Forhold Hansen dog ikke har ønsket Arrestanten straffet.

Endelig har Arrestanten under Sagen været sigtet for i en af ham paa Proprietær F. C. Kierulff trukken, af denne akcepteret Vexel, dateret den 14 December 1894, uden Akceptantens Samtykke at have forandret Vexelsummen fra 200 Kr. til 250 Kr.; men overfor Arrestantens vedholdende Benægtelse er der ikke tilvejebragt Bevis mod ham herfor.

Med Hensyn til sit Forhold vedrørende de øvrige ovennævnte Vexler har Arrestanten erkjendt, at han foretog Forandringerne uden vedkommende Akceptanters Vidende eller Samtykke, og at han har været sig fuldt bevidst, at han derved har handlet imod, hvad de udtrykkelig havde betinget sig, men han vil ikke have regnet det for noget, idet han derved formentlig kun gavnede sig selv og Akceptanterne, og vil kun have havt til Hensigt at trække Tiden ud, indtil Vexlerne skulde betaales, idet han haabede, at han dog mulig kunde komme over sin vanskelige Stilling.

De paagjældende Vexler ere — med Undtagelse af den af Sognefoged Hans Pedersen akcepterede, der er uindfriet — indfrie af vedkommende Akceptanter.

II. Det er dernæst oplyst, at Arrestanten ingensinde i den Tid, i hvilken han har drevet Forretning i Fuglebjerg, har opgjort Status over sine Aktiver og Passiver, med Undtagelse af, at han for Aaret 1893 har foretaget en Statusopgjørelse, som han har indført i sin Hovedbog for Kreditorer. Arrestanten har efter sin Forklaring været uvidende om, at der paahvilede ham nogen Forpligtelse i saa Henseende.

III. Forsaavidt Arrestanten er tiltalt for paa en Tid, da han maatte forudse sin kort efter indtraadte Konkurs, at have optaget nye Forstrækninger, er det oplyst, at han i Begyndelsen af Januar d. A. har formaaet Detaillist Morten Mortensen i Fuglebjerg, som allerede var vexelforpligtet som Akceptant sammen med Arrestanten som Trassent ved en 3 Maaneders Vexel af 28

November f. A., stor 285 Kr., til at akceptere en af Arrestanten trasseret ny Vexel paa 200 Kr., og at han i samme Maaned har forsøgt at bevæge ovennævnte Proprietær Kierulff til at akceptere en ny Vexel paa 200 a 300 Kr., og Arrestanten har endvidere erkjendt, at han i den senere Tid før Konkursen har henvendt sig til forskjellige andre Personer med Anmodninger om Laan, hvilke dog bleve afslaaede. Ligesom Arrestanten imidlertid har forklaret, at det ved de sidstnævnte Laanebegjæringer var hans Mening, at det eventuelle Laan skulde sikres ved sekundært Pant i den ham tilhørende Ejendom i Fuglebjerg, og, forsaavidt angaar den af Mortensen akcepterede Vexel — med Hensyn til hvilken denne har udtalt, at han kun akcepterede den i den Tro, at den var bestemt til delvis Fornylse af den ældre Vexel paa 285 Kr., og at dette maa have staaet klart for Arrestanten — har fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt at føre Mortensen bag Lyset, saaledes har Arrestanten endvidere forklaret, at han ikke, dengang han optog eller søgte at optage de ommeldte Forstrækninger, forudsaa sin Fallit som forestaaende, idet han vel i lang Tid forinden Konkursen vil have indset, at han var insolvent, men dog stadig haabet at kunne undgaa Fallit, navnlig ved at optage et sekundært Laan i sin Ejendom og ved, efter at hans Bestræbelser for at rejse et saadant Laan vare mislykkede, at sælge Ejendommen. Først efter at denne den 2 Februar d. A. var bleven solgt, og det derved havde vist sig, at han ikke opnaaede en saa høj Kjøbesum, som han havde ventet, vil han have indset, at hans Fallit forestod. Arrestanten har nu vel maattet erkjende, at han ikke, udover Ejendommens Salg og de ovenommeldte Forsøg paa at faa Laan, har gjort noget alvorligt Skridt til at søge at undgaa en Fallit, navnlig ved at søge opnaaet Akkord med sine Kreditorer; men efter Sagens Oplysninger er der overvejende Grund til at antage, at han, hvis Bogføring har været mangelfuld, i det Hele ikke har havt nogen klar Oversigt over sin økonomiske Stilling, og det findes derfor betænkeligt at forkaste Arrestantens ovenanførte Forklaring. Herefter, og idet Arrestanten overfor sin vedholdende Benægtelse ikke er overbevist om at have gjort sig skyldig i bedrægligt Forhold med Hensyn til den af Mortensen akcepterede Vexel, kan han ikke statueres ved sit Forhold i de ovenommeldte Henseender at have gjort sig skyldig i noget Strafbart.

Forsaavidt endelig ovennævnte Gaardejer Hans Peter Hansen har forklaret, at Arrestanten, da Hansen, som fra Næstved Diskontobank havde faaet en den 8 Februar d. A. dateret Meddelelse om, at den fornævnte af Hansen akcepterede Vexel paa 240 Kr. forfaldt den 16 s. M., i denne Anledning inden Fallitten indfandt sig hos Arrestanten og spurgte ham om Sammenhængen hermed, anmodede Hansen om at underskrive paa en ny Vexel

paa 1 Maaned, hvad han strax afslog, uden at der derefter blev talt videre imellem dem om Vexelsummens Størrelse eller Hensigten med den nye Vexels Udstedelse, findes Arrestanten, der har forklaret, at han ikke kan huske Noget om, at Hansen har foretaget den omhandlede Henvendelse til ham, eller om, hvad der overhovedet passerede imellem dem, men maa antage, at det har været hans Mening med den nye Vexel at indfri den den 16 Februar d. A. forfaldende, efter det saaledes Foreliggende heller ikke at kunne straffes for det heromhandlede Forhold.

IV. Endelig er det godtgjort, at Arrestanten, som ved Ejendommens Salg, der afsluttedes i Fuglebjerg den 2 Februar d. A. og endelig berigtigedes her i Staden den 4 s. M., fik udbetalt et kontant Beløb af 4227 Kr. 83 Øre, og som den Dag, da Handelen afsluttedes, havde givet tvende Kreditorer Transport paa resp. 840 Kr. og 50 Kr. af Kjøbesummen, i de paafølgende Dage inden Konkursen betalte disse Beløb og desuden til forskjellige andre Kreditorer tilsammen 1431 Kr. 55 Øre foruden nogle mindre, ikke under Sagen oplyste Beløb og noget Sukker, samt til Sagfører Poulsen i Fuglebjerg til Dækning af nogle denne til Inkassation overgivne Krav paa Arrestanten 535 Kr. 43 Øre foruden Inkassationsaalær 81 Kr. 32 Øre. Arrestanten vil have betalt de paagældende Fordringer, som alle vare forfaldne, ikke i den Hensigt at favorisere nogen af vedkommende Kreditorer, men alene for at kunne holde det gaaende saa længe som muligt, idet han mente, at i alt Fald endel af Kreditorerne, hvis han ikke betalte, strax vilde gjøre Skridt til at faa ham erklæret fallit. Denne Arrestantens Forklaring findes nu vel ikke at kunne forkastes, idet det navnlig efter det Foreliggende maa antages, at han af de Midler, hvoraf han ved Ejendommens Salg var kommen i Besiddelse, har betalt ud til de Kreditorer, som havde forlangt eller forlangte Betaling, uden at gjøre nogen Forskjel imellem Kreditorerne; men da det dog maa have staaet klart for Arrestanten, at han, som har erkjendt, at han, da Udbetalingerne skete, indsaa, at hans Fallit var forestaaende, derved begunstigede de Kreditorer, som erholdt Betaling, paa de Andres Bekostning, vil han herfor være at anse efter Straffelovens § 261.

Efter det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 274, jfr. § 269, efter samme Lovs § 262, 2det Stykke, sammenholdt med Konkurslov af 25 Marts 1872 § 148, 2det Punktum, og efter førstnævnte Lovs § 261 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Underrettsdommen, ved hvilken han efter de anførte Lovbestemmelser og tillige efter Straffelovens § 260, jfr. § 46, er anset med samme Straf, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som ere paa-

gængereri har været anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Betleri, Løsgængereri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der efter Udtaaelsen af den sidstnævnte Straf, den 26 December f. A. var bleven hjemsendt til Ugilt Sogn, og som derefter vandrede om for at søge Arbejde, indtil han af Politiet i Aalborg den 3 Januar d. A. atter hjemsendtes til Ugilt, hvor han for Sogneraadsformanden i Strid med Sandheden angav, at han hos en Fæstemand i Aalborg var bleven fæstet til en nærmere betegnet Gaard i Karup Sogn ved Sæby, har fra sidstnævnte Dato, og indtil han den 9 s. M. mellem Bjerregrav By og Møldrup Station i Rinds Herreds Jurisdiktion blev anholdt under nærværende Sag, uden at være i Besiddelse af Legitimationspapirer og uden Subsistensmidler, strejftet arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Betleri, idet han, der kun et enkelt Sted vil have søgt at erholde Arbejde, har begivet sig over Sæby, Aalborg og Støvring ad Viborg til, efter hans Forklaring i den Hensigt at naa til Silkeborg og der at gjøre sig skyldig i Betleri for atter at blive arresteret. For sit ovenanførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, sammenholdt med Bekjendtgjørelse af 12 Juni 1882, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Viborg Amts Arbejdsanstalt i 60 Dage.

Nr. 206. **Høiesteretssagfører Jensen**
contra
Theodor Lycke (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og uterligt Forhold.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 25 Januar 1896: Arrestanten Theodor Lycke bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Wedel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1896: Tiltalte Theodor Lycke bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrets-

dommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Theodor Lycke til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdskarl Theodor Lycke for Forsøg paa Voldtægt og for uterligt Forhold, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder. Efterat Arbejdsmand Ole Carlsen den 1 Januar d. A. Kl. 10 a 11 om Aftenen paa Gaden i Nærheden af sin Bopæl i Herning tilfældigt var truffen sammen med Tiltalte samt Tjenestekarl Vilhelm Lauridsen og Møllerlærling Søren Pedersen, opfordrede Tiltalte — der, da han saae Carlsen paa Gaden, havde truffet Aftale med Lauridsen om, at Carlsen skulde have Prygl, fordi han et Aarstid i Forvejen havde foranlediget, at Tiltalte og Lauridsen vare blevne mulkterede for Gadeuorden — Carlsen til at give Drikkevarer paa en Gjæstgivergaard i Byen; men istedetfor at indlade sig herpaa, hvad Carlsen efter sin Forklaring ikke turde, fordi han vidste, at Tiltalte var tilbøjelig til at yppe Klammeri og at slaas, foranledigede han, at Tiltalte og de nævnte to andre Personer fulgte med ham ind i hans Stue, for at han der kunde give dem en Kaffeunsch, paa hvilken Maade han formentest at kunne komme af med dem. Saa snart de alle fire vare komne ind i Stuen, hvor Carlsens Hustru, Maren Andersen, var gaaet til Sengs med deres Barn, satte Tiltalte, der efter sin Forklaring fik Lyst til at pleje Omgang med Maren Andersen, uagtet han ikke tidligere havde set hende og ikke havde nogensomhelst Grund til at tro, at hun vilde tilstede, at han fik Samleje med hende, sig paa Kanten af den Seng,

hvori Maren Andersen og Barnet laa, og lagde sig med sin Overkrop ind over hende, samt befølte hende, der ikkun var iført Chemise, paa det blottede Bryst; men da Maren Andersen slog og skubbede til Tiltalte, opnaede han ikke denne Gang at beføle hende yderligere, hvorimod han senere, da han, medens der blev nydt nogle Drikkevarer, sad paa en Stol i Nærheden af Sengen, 3 Gange rakte sin ene Haand ind under Dynen og befølte hendes blottede Ben indtil Knæet. Efter det saaledes Forefaldne, under hvilket Tiltalte gjentagende udtalte, at han vilde »ligge hos« Maren Andersen, og tilbød at give hende Penge for at faa Samleje med hende, foer han ind paa Carlsen — hvem Tiltalte, efterat have paabegyndt sin ommeldte Adfærd mod Maren Andersen, ifølge Carlsens Forklaring spurgte, om han maatte ligge hos hende, og som hertil svarede, at hvis Tiltalte maatte for hende, saa maatte han ogsaa for ham, idet Carlsen, hvis Mening det ikke var at tillade saadant Forhold, godt vidste, at hans Hustru, der er en kraftig Kvinde, vilde modsætte sig det, og ikke turde, som han har udtrykt sig, modsige Tiltalte, der er stærkere end han og voldsom i sin Adfærd — samt greb Carlsen i Struben og tvang ham hen i en Krog af Stuen, og da det endelig lykkedes Carlsen, der forgjæves anmodede Lauridsen og Pedersen om Hjælp, at komme løs, løb han ud af Stuen for at søge Bistand hos Naboerne, men blev inden han var kommen ud af Huset, indhentet af Tiltalte, der nu gav ham et Par kraftige Slag i Ansigtet — i hvilket der endnu ved Carlsens Møde i Politiretten den 3 Januar fandtes store mørkeblaa Partier under Øjnene som Følge af disse — hvorpaa Tiltalte vendte tilbage til Stuen og med sin ene Haand greb Maren Andersen, der nu var staaet ud af Sengen og havde iført sig et Skjørt, ind imellem Benene paa Kjønsdelene, dog udenpaa Klæderne. Da Maren Andersen imidlertid slog fra sig og Lauridsen desuden nu traadte til, forlod Tiltalte atter Stuen, denne Gang i Følge med Lauridsen og Pedersen, men vendte strax derefter ene tilbage, og efterat have aflukket Døren til Stuen, efter sin Formening dog ikke anderledes, end at den kunde aabnes fra den udvendige Side, greb han nu Maren Andersen om Livet og søgte, for at forskaffe sig Samleje med hende, at kaste hende om i Sengen, hvad han, som derhos ved denne Lejlighed tilføjede hende et Par kraftige og meget smertefulde Slag under højre Bryst, dog ikke formaade, idet hun rev sig fra ham og, medtagende sit Barn, søgte Tilflugt hos en Nabo, som Carlsen havde faaet kaldt op, og hos hvem Maren Andersen tilligemed Manden og Barnet forblev, indtil Tiltalte, Lauridsen og Pedersen vare gaaede deres Vej. Tiltalte har derhos erkjendt, at det hele Tiden var hans Hensigt at skaffe sig Samleje med Maren Andersen, og at han i dette Øjemed anvendte Magt, samt udsagt, at han paa Grund af, at han var stærkt beruset, ikke kunde overvinde hendes Modstand,

men at det er hans Mening, at han, saafremt han havde kunnet dette, vilde have fuldbyrdet Samleje med hende, uagtet det var ham klart, at hun ikke vilde have med ham at gjøre, hvorhos Maren Andersen selv har forklaret, at hun tror, at Tiltalte, hvis han kunde have overvundet hendes Modstand, vilde have plejet legemlig Omgang med hende uden Hensyn til, at dette vilde være imod hendes Villie. Tiltalte, der, foruden at han hos Ole Carlsen nød 1 Snaps og 1 eller 2 Kaffepunscher, tidligere i Løbet af Aftenen havde drukket nogle Kaffepunscher, var efter det Oplyste kjendelig beskjænket ved den omhandlede Lejlighed; men efter det i det Hele Foreliggende kan det dog ikke antages, at han har været i en Tilstand af Beruselse, som kunde influere paa hans Tilregnelighed.

For sit ommeldte Forhold, der, forsaavidt angaar det sidste Angreb paa Maren Andersen, maa detragtes som Forsøg paa Voldtægt, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1875, og som tidligere, foruden at han efter sin Forklaring adskillige Gange har været mulkeret for Politiforseelser og saaledes navnlig ifølge det iøvrigt Oplyste ved Hammerum Herreds Politiretsdom af 23 Januar f. A. er anset med en Bøde af 4 Kr., ifølge Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 15 Juni 1892 har været straffet efter Straffelovens § 288, 2det Stykke og § 225, sammenholdte med § 37, samt for Overtrædelse af Politivedtægten for Vejle Amts Landjurisdiktioner med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage — være at anse dels efter Straffelovens § 185, dels efter samme Lovs § 168, kfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 30 April 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Flønkel) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiestretsaaet 1896.

Nr. 8.

Torsdagen den 16 April.

Nr. 185. Høiestretssagfører Jensen

contra

Harald Albert Bruun (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 18 November 1895: Tiltalte, Maler Harald Bruun af Ribe, bør hensættes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Derhos bør han udrede samtlige af hans Aktion og Straffens Exekution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Ferslev, med 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Therkildsen, med 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Januar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Defensor for Underretten ved Dommen tilkjendte Salær udredes af det Offentlige. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiestret betaler Tiltalte Harald

Albert Bruun til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Maler Harald Albert Bruun i Ribe i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 19 August f. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 90. Efter Sagens Oplysninger holdt Tiltalte ved et efter et Dyrskue i Ribe den 31 Juli f. A. paa Hovedengen ved den nævnte By afholdt Fællesmaaltid, hvori ifølge et i Ribe Stiftstidende for den følgende Dag optaget Referat henved 150 Mennesker fra By og Land deltog, som Svar paa en Udtalelse fra en Sønderjyde, hvorunder denne bl. A. havde bebrejdet vedkommende Landboforenings Bestyrelse, at den som Adgangstegn til Dyrskuet havde benyttet Baand i de slesvig-holstenske Farver, en Tale, hvori han, som det maa antages i grove Udtryk, angreb dels de danske Nordslesvigeres Nationalitetsfølelse, dels Nationalitetsfølelsen i Almindelighed, om hvilken han efter det ovennævnte Referat sagde, at den er »Humbug«.

Efterat Tiltalte paa Grund af disse Udtalelser var bleven afbrudt i sin Tale ved Udbrud af Indignation og Protester fra de Tilstedeværendes Side, tog han paany Ordet og fremkom da med en Yttring, der i det nævnte Referat er gjengiven saaledes: »Vi have en tysk Konge, som kun er bleven dansk, fordi han har kunnet see sin Fordel derved, fordi han har kunnet faa en høj Stilling her i Landet«. Strax efter denne Udtalelse opstod der stor Uro og Larm i Forsamlingen, idet der saaledes efter en Deponents Forklaring blev raabt: »Fy, Fy!« og »Ned med ham!«, hvorhos de Tilstedeværende, for at hindre Tiltalte i at tale videre, afsang Fædrelandssange. Da Sangen var ophørt, sluttede Tiltalte sin Tale med at udbringe et Levø for Udstillerne eller Foreningen, hvorpaa han forlod Teltet, hvor Spisningen fandt Sted.

Ifølge de Forklaringer, der under Forhørene ere afgivne af endel Personer, der have paahørt Tiltaltes Udtalelse om Kongen ved den omhandlede Lejlighed, maa det antages, at Ribe Stiftstidendes ovenanførte Referat af denne Udtalelse i det Væsentlige er rigtigt. Tiltalte har i saa Henseende under Forhørene erklæret, at han ikke kan mindes, hvorledes hans Ord om Kongen faldt, men at det, som han har udtrykt sig, gjerne kan være, at det har været som i Referatet anført, hvortil han paa Forehold af Forhørsdommeren i et senere Forhør har føjet, at han ikke er istand til at udtale sig mere bestemt om, hvorledes Ordene faldt, og at han end ikke vilde have været istand dertil ganske

kort Tid efter, at han var fremkommen med den paagjældende Udtalelse. Han har imidlertid paa Spørgsmaal af Forhørsdommeren til ham, om det ikke har været Meningen med hans Udtalelse at gjøre gjældende, at Kong Christian IX var en tysk Mand, der kun var bleven dansk, fordi han kunde se sin Fordel derved og blive Konge i Danmark — paa hvilken Maade samtlige under Sagen afhørte Deponenter paa nogle enkelte nær efter deres Forklaringer have forstaaet Udtalelsen — erkjendt, at dette har været Meningen, idet han dog har tilføjet, at han betvivler at have brugt Ordet »kun«, idet det efter hans Udsagn ikke vilde have været fuldt korrekt, hvis dette Ord var bleven brugt.

Vel har nu Tiltalte under Forhørene anbragt, at han ikke har havt til Hensigt at udtale sig fornærmeligt om Kongen, idet han end ikke vil have havt den Tanke, at der kunde være noget Fornærmeligt i hans Udtalelser, og han har i saa Henseende nærmere anført, at han kun har villet bruge disse Udtalelser som et Led i sin Bevisførelse for, at Nationalitetsfølelsen maa vige, naar den kommer i Kollision med personlige og sociale Hensyn, samt at han, hvis han ikke, som ovenanført, var bleven afbrudt i sin Tale, vilde have søgt yderligere at begrunde denne sin Formening, hvorhos Tiltalte har tilføjet, at det har staaet for hans Tanke, at man i sin Tid har valgt en tyskfødt Prinds til Konge. Men da den paagjældende Udtalelse, saaledes som den efter det Ovenanførte maa antages at have lydt, og efter den Mening, som Tiltalte, efter hvad han selv har erkjendt, har villet udtrykke gennem den, i og for sig maa anses at indeholde en fornærmelig Beskyldning mod Kongen, hvorved den Ærbødighed, der skyldes denne, krænkes, og efter det Oplyste ogsaa er bleven opfattet paa denne Maade i den store Forsamling, i hvilken den fremkom, kan der ikke lægges Vægt paa Tiltaltes ovennævnte Anbringende om, at han ikke har villet udtale sig fornærmeligt om Kongen. Efter det Oplyste maa det antages, at Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed havde drukkert endel, men som, efter hvad han selv har erkjendt, var tilregnelig eller, som han ogsaa har udtrykt sig, ikke var beskjenket, da han fremkom med den paagjældende Udtalelse, dog var paavirket af de nyde Drikkevarer, og Tiltalte har udsagt, at han som Følge heraf ikke har været istand til at udtrykke sig, som han vilde have gjort, hvis han ikke havde været under saadan Paavirkning, hvorhos han har anbragt, at han var bleven irriteret over den, som meldt, fra en Senderjyde fremkomne Bebrejdelse mod Landboforeningens Bestyrelse.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1837 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sin ovennævnte Udtalelse om Kongen er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 90 med en Straf,

der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Fredagen den 17 April.

Nr. 198.

Advokat Halkier

contra

Christian Mortensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods, samt Betleri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 16 December 1895: Arrestanten Christian Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Lunøe, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Søberg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Lovén.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stånde. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Bøcher, betaler Arrestanten Christian Mortensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lovén.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Omstændigheder, af hvilke det væsentlige er anført i den indankede Dom, er der ingen Grund til at betvivle, at den i Dommen omtalte Hund ved Tyveri er kommen ud af sin Ejers Besiddelse. Da derhos Betingelserne for Anvendelsen ligeoverfor Tiltalte af det i Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordning 8 September 1841 § 6, omhandlede indirekte Tyvsbevis ogsaa forøvrigt ere tilstede, og da Omstændighederne vise hen til, at Tiltalte selv har stjaalet Hunden, vil han under Hensyn til de ham tidligere overgaaede Tyvsdomme være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen herfor saavel som for den af ham begaaede, i Dommen ommeldte Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 3 findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Christian Mortensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesterets-sagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholms Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Mortensen, der er født den 23 Juni 1854, og som mange Gange tidligere har været straffet blandt andet ved Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 3 Januar 1880 efter Straffelovens § 248 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 28 Jani 1889 efter Straffelovens § 225, efter dens § 231, 1ste Punktum, og efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Høiesterets Dom af 25 November 1891 efter Straffelovens § 100 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Vordingborg Kjøbstads Politirets Dom af 8 Oktober 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage — aktioneret for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods samt for Betleri.

Den mod Arrestanten for Tyveri, Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods rejste Sigtelse gaar ud paa, at han i Februar Maaned 1895 skal have tilegnet sig og senere solgt en Bestyrer Svane paa Vejrhøjgaarden tilhørende til 15 Kr. vurderet, kastretet sort Pudelhund med en hvid Plet paa Underdelen af Snuden og en hvid Plet paa Brystet, lydende Navnet »Baldy«, og efter at Arrestanten, der var efterlyst i Politiefterretninger, den 23 Juni f. A. var bleven anholdt paa Fejø og derfra afleveret til Dragsholm Birk, er det ved den af Arrestanten afgivne Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April Maaned f. A. til Høker Peter Larsen Juul i Gloslunde paa Lolland for nogle brugte Klædningsstykker, der ansattes til en Værdi af 5 Kr., samt mulig 2 Kr. kontant, har solgt en Pudelhund, hvis Navn han opgav som »Baldtzy« eller »Bandtzy« og hvis Signalement ganske svarer til det ovenangivne. Efter at den ommeldte til Høker Juul solgte Hund var bragt tilstede, har Bestyrer Svane

og Hustru begge erklæret, at de ere overbeviste om, at denne Hund, der ifølge Underdommerens og Retsvidnernes Erklæring viste en saa iøjnefaldende Glæde ved at se Svane og Hustru, at det ikke kunde betvivles, at den gjenkjendte dem, er den samme, som i Februar Maaned f. A. frakom dem, og Bestyrer Svane har edelig forklaret, at Hunden er frakommet ham mod hans Vidende og Villie.

Tjenestepige Laura Sofie Hansen har derhos edelig forklaret, at Arrestanten, saavidt hun husker, en Eftermiddag i Februar Maaned f. A., indfandt sig hos hendes Fader, Husmand Lars Hansen i Vindekilde, hos hvem hun dengang opholdt sig, og ved denne Lejlighed medførte en Hund, som, efter hvad hun er aldeles vis paa, var Bestyrer Svanes Hund, hvilket hun meddelte Arrestanten, der imidlertid paastod, at han for $\frac{1}{2}$ Aar siden havde kjøbt Hunden paa Fyen, og dette Vidne har efter at være forevist den af Arrestanten til Høker Juul solgte Hund edeligt forklaret, at hun føler sig overbevist om, at det er Svanes Hund, og at det er den samme Hund, som Arrestanten havde med sig, da han i Februar Maaned indfandt sig hos hendes Fader, idet hun yderligere har tilføjet, at hun husker, at Arrestanten, efter at hun havde nævnet Navnet paa Svanes Hund, nemlig »Baldy«, bemærkede, at den Hund, han førte med sig, hed »Bandtzy.« Endvidere have Husmændene Carl Rasmussen, Peter Hansen, Lars Petersen og Hans Peter Andersen samt Arbejdsmand Jens Larsen edeligt forklaret, at de føle dem overtydede om, at den af Arrestanten til Høker Juul solgte Hund er den Svane i Februar Maaned f. A. frakomne Hund, som de have kjendt, tildels endogsaa meget nøje, da den var i Svanes Besiddelse og efter de saaledes tilvejebragte Oplysninger kan det ikke betvivles, at den ovenmeldte af Arrestanten til Høker Juul solgte Hund er identisk med den Bestyrer Svane frakomne Hund.

Arrestanten har benægtet at have tilvendt sig en Bestyrer Svane tilhørende Hund og anbragt, at den Hund, han havde med sig hos Husmand Lars Hansen, var en, han havde kjøbt i Omegnen af Helsingør og senere solgt paa Falster, samt forklaret, at han har kjøbt den til Høker Juul solgte Hund i Februar eller Marts Maaned f. A., efter at han havde forladt Ods Herred, af en Fiskehandler, som han traf i Nærheden af Ruds Vedby, og som han ikke kjender, og hvis Navn eller Bopæl han ikke veed, ligesom han ikke kan beskrive hans Udseende, men som, efter hvad Arrestanten først har forklaret, opgav at høre hjemme enten i Kallundborg eller Reersø, eller, som Arrestanten senere har anbragt, paa Egnen mellem disse Byer. Til disse Arrestantens Anbringender vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, da det maa antages, at den til Høker Juul solgte Hund er den samme som den, han, medens han endnu var i Ods Herred, havde med sig hos Husmand Lars Hansen. Da imidlertid Bestyrer Svane

har forklaret, at han ikke antager, at Hunden er stjaalen hjemme paa Gaarden, i hvilken ingen af hans Husstand har seet Arrestanten, men at denne, der paa den Tid, Hunden forsvandt, opholdt sig paa Egnen, har tilegnet sig Hunden enten paa Vejen mellem Gaarden og Vindekilde Bjerge eller paa sidstnævnte Sted, hvor den saagodtsom daglig plejede at besøge Folkene i et Par nærved Gaarden liggende Huse, tør det ikke statueres, at Arrestanten ved Tyveri er kommet i Besiddelse af den ommeldte Hund, hvorimod hans heromhandlede Forhold vil være at anse som ulovlig Omgang med Hittegods.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det derhos ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten i Slutningen af Januar eller Begyndelsen af Februar Maaned f. A. har betlet paa forskellige Steder i Dragsholm Birks Jurisdiktion.

I Henhold til det Foranførte maa det billiges, at Arrestanten for de af ham saaledes udviste Forhold ved Underrettsdommen er anseet efter Straffelovens § 247 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 1. Overretssagfører Danjelsen (Asmussen)

contra

Marie Meisner (Ingen),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende.

Horsens Kjøbstads ordinære Rets Dom af 15 August 1893: Saafremt Indstævnte, Frk. Marie Meisner i Horsens, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at hun ikke har underskrevet den fremlagte Garantierklæring af 8 August 1881, bør hun for Tiltale af Citanten, Overretssagfører Danjelsen i denne Sag fri at være, men drister hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør hun til Citanten betale 928 Kr. 14 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 7 Juni 1890 til Betaling sker. I Sagsomkostninger betaler Indstævnte i hvert Tilfælde til Citanten 30 Kr. og i Bøde til Justitskassen 8 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ommeldte Garantibevis ikke er skrevet paa Stempelpapir. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Marts 1894: Citantinden, Frøken Marie Meisner, bør for Indstævnte, Overretssagfører Danjelsens Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans og den Citantinden ikjendte Bøde bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henseende til de i den indankede Dom omhandlede to Poster paa tilsammen 106 Kroner 99 Øre maa det i Henhold til de i Dommen herfor anførte Grunde billiges, at Indstævnte Marie Meisner er frifunden for Appellanten, Overretssagfører Danjelsens Tiltale.

Derimod findes Indstævnte at maatte tilsvare Appellanten det i Dommen ommeldte Beløb af 932 Kroner 80 Øre, som han den 8 August 1881 har udlagt i Jordleje m. v. for Frands Meisner. Efter Indholdet af Dokumentet af 8 August 1881, hvis Rigtighed Indstævnte maa ansees at have erkjendt, navnlig for Overretten, maa det nemlig antages af Parterne at være forudsat, at Afgrøden af den paa-gjældende Jordlod, for hvilken Frands Meisner stod som Lejer indtil Mikkelsdag 1881, skulde indhøstes af denne, og der er ikke imod Appellantens Benægtelse oplyst Noget, der taler for, at Indhøstningen desuagtet skulde være besørget af Appellanten. Da nu Indstævnte ved det nævnte Dokument har lovet at indestaa for, at Appellanten ud af Afgrøden skulde faa betalt det udlagte Beløb, og i enhver Henseende og fuldt ud at skadesløsholde ham, og hun ikke har oplyst, at Appellanten paa anden Maade har faaet Vederlag for sit Udlæg, findes han at have været berettiget til at opføre Beløbet som et Tilgodehavende paa sit Mellemværende med Indstævnte.

Hvad endelig angaar Indstævntes Indsigelse imod, at Appellanten har, som i Dommen fremstillet, beregnet sig Renter af de Forskud, hvori han har staaet for hende, for Tiden forinden Sagens Anlæg, da vil denne Indsigelse være at tage tilfølge, eftersom Appellanten ikke har godtgjort nogen Hjemmel til at belaste Indstævnte med saadan Rente.

Efter det Foranførte vil der i det af Appellanten paa-staaede Beløb 1065 Kroner 35 Øre være at fradrage dels 106 Kroner 99 Øre, dels de nævnte Renter, der udgjøre tilsammen 449 Kroner 84 Øre, medens Restbeløbet 508 Kroner 52 Øre vil være at tillægge Appellanten, idet der, uanseet at Underrettsdommen ikke fra Appellantens Side er

bleven indanket for Overretten, ifølge Indstævntes Procedure for denne Ret ikke bliver Spørgsmaal om at gjøre Udfaldet afhængigt af hendes Ed. Af det nævnte Beløb vil Indstævnte derhos have at svare Appellanten Renter, der efter hans Paastand blive at beregne, som ved Underrettsdommen bestemt, fra den 7 Juni 1890.

Ligesom det allerede ifølge Sagens processuelle Stilling for Høiesteret maa have sit Forblivende ved Overrettsdommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger i første Instants og den Indstævnte ikjendte Bøde for Udeblivelse fra Forligsmæglingen, saaledes tiltrædes det ogsaa, at Processens Omkostninger for Overretten ere ophævede. Processens Omkostninger for Høiesteret blive ligeledes at ophæve.

Da Appellanten findes utilbørligt at have opholdt Sagen, medens han selv førte den for Underretten, vil han i Medfør af Fdg. 16 Januar 1828 § 14 være at ansee med en vedkommende Fattigkasse tilfaldende Bøde, der bliver at bestemme til 50 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Marie Meisner bør til Appellanten, Overretssagfører Danjelsen, betale 508 Kroner 52 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 7 Juni 1890, indtil Betaling skeer. I Henseende til Processens Omkostninger og den Indstævnte ikjendte Bøde bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner. Til vedkommende Fattigkasse bør Appellanten bøde 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Indstævnte, Overretssagfører Danjelsen i Horsens, har under Anbringende af, at han for Udlæg og Forstrækninger af forskellig Art m. v. samt i paaløbne Renter til 30 December 1889 har tilgode hos Citantinden, Frøken Marie Meisner, sammesteds, et Beløb af 965 Kr. 35 Øre, under nærværende Sag i 1ste Instans oprindeligt søgt Citantinden til Betaling af dette Beløb med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 30 December 1889, indtil Betaling sker; men idet den af ham ved Sagens Inkamination fremlagte, af flere forskellige Kredit- og Debetposter bestaaende Opgjørelse over bemeldte Mellemværende — hvilken Opgjørelse begynder med den 19 April 1880 og for det derefter indtil den 30 Juni 1882 føl-

gende Tidsrum, i hvilket der bl. A. er debiteret Citantinden dels »Renter af Forskud til 1 Januar 1881«, til Beløb 25 Kr. 75 Øre, dels forskjellige til ialt 93 Kr. 72 Øre sammentalte Beløb som Renter for en Del af Aarene 1881 og 1882 af nogle nærmere angivne Forskud, er opsummeret saaledes, at den udviser en Saldo i Indstævntes Favør af 734 Kr. 98 Øre, hvortil kommer forskjellige, et Beløb af ialt 330 Kr. 37 Øre udgjørende, Summer, der ere debiterede Citantinden som Renter af den nævnte Saldo for Tidsrummet fra den 30 Juni 1882 til den 30 December 1889 — paa Grund af en Sammentællingsfejl var kommen til at udvise et Tilgodehavende for Indstævnte af det paastævnte Beløb istedetfor af 1065 Kr. 35 Øre, anlagde han, der ved en Paa-tegning paa Stævningen havde forbeholdt sig at indtale Differencen mellem disse to Beløb, senere et Kontinuationssøgsmaal, hvorunder han paastod Citantinden yderligere tilpligtet at betale ham 100 Kr. med Renter heraf som ovenanført.

Efterat Citantinden, hvem Indstævnte den 8 August 1881 har debiteret paa Opgjørelsen for 932 Kr. 80 Øre som »Laant Dem«, havde benægtet, at Indstævnte havde laant hende dette Beløb, og ligeledes bestridt, at hun, som af Indstævnte derefter nærmere anbragt, havde anmodet ham om at betale dette Beløb til en Trediemand for hendes Onkel Frants Meisner, der som Lejer af en de saakaldte Fundatser tilhørende Jordlod under Horsens Kjøbstad var bleven Beløbet skyldig i Lejeafgift m. v., og paataget sig at skadesløsholde ham for dette Udlæg, forsaa-vidt det ikke blev dækket ved Hjælp af Afgrøden af den paa-gjældende Jordlod, har Indstævnte under et yderligere anlagt Kontinuationssøgsmaal særligt gjort denne Skyldgrund til den ommeldte Post i Parternes Mellemværende gjældende, og idet han iøvrigt har hævdet, at denne maatte anses indbefattet under, hvad han oprindeligt havde paaberaabt sig som Grundlag for hele den indtalte Fordring, subsidiært paastaaet sig under Kontinuationssøgsmålet tilkjendt de omhandlede 932 Kr. 80 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 11 Maj 1891, indtil Betaling sker, hvorhos han til Støtte for sin Fordring paa dette Beløb har fremlagt et med Citantindens Navn underskrevet Dokument af 8 August 1881, ved hvilket Underskriveren indestaar Indstævnte for, at han intetsomhelst Tab skal lide ved, at han samme Dag har forstrakt F. Meisner med et Beløb af 932 Kr. 80 Øre til Betaling af dennes Jordleje til Fundatserne mod, at han har erholdt overdraget Retten til Afgrøden paa Lodden, og særligt for, at Indstævnte ud af denne Afgrøde faar betalt de fornævnte 932 Kr. 80 Øre, og at intetsomhelst, navnlig ikke Dispositioner fra Lejerens eller fra anden Side, skal træde hindrende i Vejen for, at han erholder dette Beløb af Afgrøden, idet Underskriveren forpligter sig til fuldt ud at skadesløsholde ham.

Ved Underrettsdommen er det antaget, at Citantinden — der har benægtet at have underskrevet bemeldte Dokument og hævdet, at Betingelserne for, at den derved paatagne Garantiforpligtelse kan gjøres gjældende, ialfald ikke ere tilstede, samt derhos gjort Indsigelse dels mod 2de paa den fremlagte Opgjørelse hende debiterede Poster paa et samlet Beløb af 106 Kr. 99 Øre som Halvdelen af Omkostningerne ved en mod bemeldte F. Meisner stedfunden Retsforfølgning, dels imod de hende, som meldt, debiterede Renter — under Forudsætning af, at det nævnte Dokument er ægte, maa være pligtig at betale Indstævnte de ommeldte 932 Kr. 80 Øre, hvorhos hendes Indsigelse med Hensyn til de nævnte 106 Kr. 99 Øre er forkastet, ligesom det er stueret, at Citantinden bør betale Indstævnte Renter af de Forskud, han til forskjellig Tid maatte have staaet i for hende, dog ikke med de ovennævnte herhenhørende Beløb, der tilsammen udgjøre 449 Kr. 84 Øre, og som ere beregnede efter en Rentefod af 6 pCt. p. a., men med et efter en Rentefod af 4 pCt. p. a. og under Forudsætning af bemeldte Dokuments Ægthed beregnet Beløb af 299 Kr. 89 Øre for Tidsrummet indtil den 30 December 1889 og med et paa samme Maade for Tiden fra den 1 Januar 1890 til den 7 Juni s. A. — under hvilken Dato Stævningen i Hovedsagen er udtagen — beregnet Beløb af 12 Kr. 74 Øre eller ialt 312 Kr. 63 Øre. Paa Grundlag af dette Resultat, der, saafremt de ommeldte 932 Kr. 80 Øre ikke kunne føres Citantinden til Last, vil have til Følge, at der, som det er antaget, ved Opgjørelsen af Parternes Mellemværende ikke bliver noget Forskud, hvoraf Indstævnte er berettiget til at beregne sig Renter, og at der ikke fremkommer nogen Saldo i hans Favør, er Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantindens Ed saaledes, at hun, naar hun edelig bekræfter ikke at have underskrevet det ovennævnte Dokument af 8 August 1881, er frifunden for Indstævntes Tiltale, men at hun derimod, saafremt denne Ed ikke aflægges, er tilpligtet at betale Indstævnte 928 Kr. 14 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Juni 1890. indtil Betaling sker, og er hun derhos tilpligtet i alle Tilfælde at godtgjøre Indstævnte Processens Omkostninger for Underretten med 30 Kr. samt for Udeblivelse fra Forligsmæglingen i Hovedsagen anset med en Mulkt af 8 Kr. til Justitskassen.

Citantinden har nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun, næst at henholde sig til sine for Underretten fremsatte Indsigelser imod, at der tages noget Hensyn til Kontinuationssøgmaalene, som Indstævnte efter den Skikkelse, der er given Hovedsøgmaalet, formener at have afskaaret sig fra at anlægge — hvilke Indsigelser imidlertid maa ansees for ubeføjede — ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens denne ikke har givet Møde for Overretten.

Det er in confesso, at Kjøbmand Ibsen i Horsens, for hvem

Indstævnte fungerede som Sagfører, i Aaret 1880 som Dom- og Udlægshaver lod heramme Tvangsauktion over nogle ovennævnte F. Meisner tilhørende Ejendele til Fyldestgjørelse af en Fordring paa denne af ca. 6000 Kr., men at der, inden Auktionen afholdtes, blev truffet et Arrangement, hvorved Ibsens Fordring transporteredes til Citantinden imod et nærmere bestemt Vederlag; men medens Citantinden paastaar, at dette ikke var akkorderet til det Beløb af 2500 Kr., som Indstævnte, efter hvad der fremgaar af den af ham producerede Opgjørelse, den 28 April 1880 modtog af hendes Sagfører og derpaa efter at have fradraget en hende godskreven Mellemløst af 20 Kr. udbetalte Ibsen, har Indstævnte gjort gjældende, at Citantinden endvidere isølge en mellem hendes Sagfører og Indstævnte truffen Aftale skulde udrede de ved den stedfundne Retsforfølgning foranledigede Omkostninger, af hvilke Ibsen dog senere ved Indstævntes Tilskyndelse lod sig bevæge til seiv at afholde den ene Halvdel, saa at Citantinden ikkun vilde have at betale den anden Halvdel, der udgjør det ovennævnte Beløb af 106 Kr. 99 Øre.

Forsaavidt nu Citantinden til Støtte for, at hun i Anledning af det nævnte Arrangement ikke skulde udrede nogen Del af Omkostningerne ved den stedfundne Retsforfølgning, har paa-beraabt sig en først for Overretten fremlagt Skrivelse af 21 April 1880 fra Indstævnte til Citantindens Sagfører, vil der vel ikke kunne tages noget Hensyn hertil, idet Citantinden ikke har godtgjort nogen Hjemmel til at fremkomme med nye Bevisligheder for Overretten; men da Indstævnte ikke imod Citantindens Benægtelse har godtgjort, at hun ved sin Sagfører eller paa anden Maade har paataget sig at udrede nogen Del af bemeldte Omkostninger eller overhovedet et større Vederlag for den hende overdragne Fordring end af hende erkjendt, vil Citantinden allerede som Følge heraf ikke kunne anses pligtig til at betale det omhandlede Beløb af 106 Kr. 99 Øre.

Hvad dernæst angaar den, som meldt, af Citantinden bestridte Post paa 932 Kr. 80 Øre i den fremlagte Opgjørelse, bemærkes det, at hun, efter hvad hun for Underretten har gjort gjældende, ikke vil vide af at have underskrevet det ovennævnte Dokument af 8 August 1881, af hvilket der for Underretten er fremlagt en Gjenpart til Benyttelse for hende, medens den ligeledes fremlagte Original er forbleven i Rettens Værge, og at hun — der ikke har anset sig pligtig til at søge at skaffe sig Lejlighed til at tage Originalen i Øjesyn — derfor, som bemærket, har bestridt at have underskrevet samme. Om denne Indsigelse mod Dokumentets Ægthed end ikke kan betragtes som nu frafalden af Citantinden, maa hun imidlertid anses at have for Overretten ubetinget erkjendt, at hun overfor Indstævnte har paataget sig en Forpligtelse af det deri angivne Indhold; men i Overensstemmelse med sin Procedure for Underretten har hun

derhos benægtet Indstævntes Anbringende om, at Afgrøden af den paagjældende Jordlod er realiseret af F. Meisner i Samstemning med og i Fællig med hende og kommen hende tilgode, og at Indstævnte ikke selv har haft noget dermed at gjøre, samt gjort gjældende, at hun ikkun har paataget sig en Kautionsforpligtelse for, at Indstævnte for sit omhandlede Udlæg for F. Meisner skulde erholde fuld Dækning af Afgrøden, og at denne Forpligtelse ikke er bleven aktuel, idet Afgrøden, hvis Realisation Indstævnte efter hendes Fremstilling selv vilde have at foranstalte, har været tilstrækkelig til at dække hans nævnte Udlæg.

Ligesom nu Indholdet af det ovennævnte Dokument ikke afgiver nogen Støtte for, at Citantinden har paataget sig en videregaaende Forpligtelse end den af hende indrømmede, saaledes har Indstævnte heller ikke godtgjort, enten at det, som af ham anbragt, ved Forpligtelsens Paatagelse var en Forudsætning, at Citantinden og F. Meisner skulde forestaa Realisationen af Afgrøden, eller at hun faktisk har befattet sig hermed eller, forsaavidt Realisationen maatte være foranstaltet af F. Meisner — hvad dog ikke er oplyst at have været Tilfældet — har staaet i noget Forhold dertil, hvøraf der kunde resultere en Forpligtelse for hende til uden videre at tilsvare Afgrødens Værdi, i hvilken Henseende det bemærkes, at Indstævnte ikke har godtgjort sit Anbringende om, at forskjellige Citantinden paa den fremlagte Opgjørelse efter den 8 August 1881 godskrevne Beløb ere betalte som indvundet Udbytte af den omhandlede Afgrøde, idet der navnlig ikke indeholdes noget herom i de af Indstævnte ved Modtagelsen af disse Beløb udfærdigede, under Sagen fremlagte Kvitteringer, der blot gaa ud paa, at Beløbene ere godskrevne Citantinden, eller at de ere modtagne som a conto Betalinger paa Parternes Mellemværende, over hvilket Citantinden imidlertid ikke ved de stedfundne Betalinger vil have haft fuld Klarhed, eftersom hun ifølge sit ikke af Indstævnte bestemt benægtede og ialfald ikke afbeviste Anbringende ikke førend i Aaret 1889 fik en Opgjørelse over det allerede i Juli Maaned 1880 til Indstævnte indbetalte Provenu for den ovennævnte Auktion og først kort Tid forud for denne Sags Anlæg gennem sin Sagfører modtog Indstævntes nu foreliggende Opgjørelse af hele Mellemværendet.

Da det nu overhovedet ikke er nærmere oplyst, hvorledes der er forholdt med den omhandlede Afgrøde — med Hensyn til hvilken det maa anses in confesso, at Værdien af den har været tilstrækkelig til Fyldestgjørelse af det af Indstævnte paa F. Meisners Vegne betalte Beløb af 932 Kr. 80 Øre — og Indstævnte ikke har godtgjort, at han i Opnaaelsen af saadan Fyldestgjørelse har været hindret af nogen Omstændighed, som kunde gjøre den af Citantinden paatagne Forpligtelse til at skadesløsholde ham virksom, maa der gives hende Medhold i, at hun ej heller kan være pligtig til at betale det heromhandlede Beløb.

Endelig har Indstævnte ikke imod Citantindens Benægtelse godtgjort at have haft nogen Hjemmel til at beregne sig Renter af Beløb, hvormed han har staaet i Forskud for hende; men selv bortset herfra, følger det af det ovenanførte — hvorefter de Citantinden iøvrigt uretteligen debiterede Poster udgjøre ialt 1039 Kr. 19 Øre og saaledes overstige det Indstævnte ved Underretsdømmen, som han ikke har kontrapaaanket, alternativt tilkjendte Beløb — at Citantinden overensstemmende med den af hende nedlagte Paastand vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans og den Citantinden ikjendte Bøde findes det at maatte have sit Forblivende ved Underretsdømmen, der saaledes forsaavidt bliver at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdømmen ommeldte at være begaaet.

Mandagen den 20 April.

Nr. 153. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Jacob Jung (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og for Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Juni 1895: Arrestanten Jacob Jung bør, efter at have udstaaet den ham ved Overretsdom af 8 April d. A. idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 5 Aar, hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Lars Jørgen Nielsen 3 Kr. og Kjøbmand Chr. Nielsen 59 Kr. 79 Øre. Endvidere tilsvarer han alle af Sagen flydende Omkostninger, dərunder i Salær til Anklageren, Prokurator Zahn, 35 Kr., og Forsvareren, Sagfører Sørensen, 20 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Aktor

for Underretten tilkommende Salær bestemmes til 25 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jacob Jung til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 50 Kroner til hver og i Godtgjørelse til Førstnævnte for havt Udlæg 2 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Forbedringshusfange Jacob Jung for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 248. Tiltalte, der er født i Aaret 1857, har tidligere været straffet her i Landet ifølge Overrettens Dom af 23 August 1880 efter Straffelovens §§ 228 og 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Thyrring og Vrads Herreders Extrarets Dom af 28 August 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 257 med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, samt ifølge Bjerre Herreds Extrarets Dom af 5 Januar 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han, der derefter ved Kolding Herreds Extrarets Dom af 8 Februar d. A. i en mod ham paany for Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods anlagt Sag blev anset efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, tildels sammenholdt med §§ 47 og 54, samt efter § 247 med Tugthusarbejde i 5 Aar, ved den i bemeldte Sag af Overretten den 8 April næsteften afsagte Dom er for de Forbrydelser, for hvilke han ved Underrettsdommen er funden skyldig til Straf, anset dels for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, dels efter dens § 247 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, hvilken Straf han, efterat Underrettsdommen i nærværende Sag den 19 Juni d. A. var afsagt, den 22 s. M. har begyndt at afsone. Han har derhos ifølge Domme, der i 1892, medens han tjente i Hertugdømmet Slesvig, under et falsk Navn ere overgaaede ham ved Landretten i Flensborg,

været straffet med 18 Maaneders Tugthusarbejde for Tyveri og Falsk.

Tiltalte, der, efterat den ovennævnte Dom af 8 Februar d. A. var overgaaet ham, var forbleven hensiddende som Varetægtsarrestant i Kolding Arresthus, medens Sagen henstod under Appel for Overretten, saae imidlertid Lejlighed til Natten mellem den 16 og 17 Marts d. A. at undvige fra bemeldte Arresthus sammen med en dengang ligeledes der hensiddende Arrestant, Anders Andersen, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved denne Lejlighed samt i Tiden derefter under sin Omflakken, indtil han den 5 April næstefter atter blev anholdt i Kolding, har begaaet følgende Tyverier, tildels i Forening med nævnte Andersen, hvis Forhold i saa Henseende ikke har kunnet inddrages under denne Sag, da han er arresteret i Slesvig for der begaaede Lovovertrædelser.

Ved sin Undvigelse medtog Tiltalte en Skjorte og et Par Strømper, hvilke Klædningsstykker, der tilsammen havde en Værdi af 1 Kr., tilhørte Arresthuset og vare overladte ham til Brug under hans Ophold der, hvorhos han — der tillige medtog en Jernkrog, som han forinden Undvigelsen havde taget fra Arrestgaardens Mur for at benytte den til at opdirke Laasen paa Døren til den Celle, hvori han hensad — endvidere stjal et Sæt Tøj, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder, samt et Par Sko, hvilke Gjenstande, der efter Tiltaltes Forklaring laa frit fremme i Arresthuset, tilhørte en dengang arresteret Person, Lars Jørgen Nielsen. Af de ommeldte Beklædningsgjenstande ere Jakken, Vesten og Skoene bragte tilstede under Sagen og efterat være vurderede til ialt 6 Kr. udleverede til Bestjaalne, medens Tiltalte efter sin Forklaring har bortbyttet Benklæderne, der havde en Værdi af 3 Kr., samt bortkastet de Arresthuset tilhørende Klædningsstykker.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 Maj 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 9—10.

Mandagen den 20 April.

Nr. 153. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jacob Jung (Def. Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den paafølgende Nat begik Tiltalte i Forening med Andersen Tyveri fra Kjøbmand i Hedensted, Christian Jensen, om hvem Andersen, der var godt kjendt i Egnen, og efter hvis Anvisning Tyveriet blev begaaet, angav, at han var en svag Mand, der beboede et Hus alene med sin Datter. Tiltalte og Andersen skaffede sig Adgang til Jensens Butik ved med et Stykke Jern at opbryde et ud til Haven vendende Vindue, der var tilspigret udvendig, og derefter afbrække nogle indvendig anbragte Jernstænger, hvorpaa de, efterat have aftaget Vinduet, stege gjennem Aabningen ind i Butiken. I denne, hvor de ved Indstigningen itusloge en Lampe, stjal Tiltalte to Klædeskraver, to Uhrkjæder, et Skohorn, en Pibe, et Spejl, en Sax, en Kniv, en Redekam, $\frac{1}{2}$ Pund Chokolade, en Del Tvebakker og nogle Cigarer, hvorhos han tilvendte sig en Skudsmaalsbog. Af de stjaalne Gjenstande, der havde en Værdi af ialt 4 a 5 Kr., fortærede, efter Tiltaltes Forklaring, han og Andersen strax Chokoladen og Tvebakkerne, hvorhos han gav Andersen den ene Krave og den ene Uhrkjæde, medens han har bortkastet den anden Kjæde og Skudsmaalsbogen; Resten, med Undtagelse af Cigarerne, er bragt tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne.

I den nærmeste Tid derefter begik Tiltalte ligeledes i Forening med Andersen 3 Tyverier fra Spisekammere, nemlig Natten

mellem 19 og 20 Marts paa Mallinggaard, Natten mellem 23 og 24 s. M. paa Østergaard, og den 26 s. M. paa en Gaard i Stilling, hvorved de frastjal de respektive Ejere af de nævnte Gaarde, Proprietær Langballe, Skibsrheder Fischer og Jørgen Jørgensen, Spise- og Drikkevarer, der havde en samlet Værdi af en halv Snes Kroner, og som de dels fortærede paa Stedet, dels toge med sig. Ved alle 3 Lejligheder aabnede Tiltalte og Andersen udefra et Vindue til det paagjældende Spisekammer ved med en Kniv at overskjære en Seglgarnssnor, hvormed Vinduet, uden at Krogene var paasat, var fastgjort indvendig, og derefter at bryde Vinduet helt op, og efter Tiltaltes Forklaring, der maa blive at lægge til Grund, satte de sig derpaa i Besiddelse af de ommeldte Fødevarer ved at række ind i Spisekammeret uden at stige ind deri.

Efterat Tiltalte derpaa, som det maa antages, nogle Dage senere var skiltet fra Andersen, begik han alene to Tyverier, nemlig den 31 Marts om Aftenen fra Fæster Andersen af Munke-dal og Natten mellem 2 og 3 April næstefter fra Detaillist Chr. Nielsen af Burgaarde. Ved den første af disse Lejligheder gik Tiltalte efter sin Forklaring gennem en uafsaaset Dør i Ander-sens Hus ind i en Gang, og efter derfra at være gaaet gennem Dagligstuen og Storstuen ind i Gjesteværelset, hvor han med Hænderne undersøgte en der staaende Seng for at se, om der laa Nogen i den, gik han, der tillige havde kigget ud i Kjøkkenet, da han ikke traf Folk nogetsteds, tilbage til Storstuen, hvor han aabnede et Chatol ved med Vold at opbryde Klappen, der maa antages at have været aflaaaset, idet han, efter sin Forklaring, stak Fingrene ind i en Revne, der opstod ved, at Laasen paa Klappen ikke sluttede videre nøjagtig i Laaseblikket, og med Hænderne trak Klappen tilbage, hvorefter han fra en af Chatollets Skuffer, der efter hans Forklaring ikke vare aflaaasede, tilvendte sig en Portemonnæ med Indhold af 4 Kr. 11 Øre og en Guld-bryllupstokrone, hvorhos han endvidere tog Nøglen til den Skuffe, hvori disse Penge laa, samt en Uhrkjæde, der laa i et Vindue i Dagligstuen, ligesom han tillige ved sin Bortgang medtog en Nøgle, der sad i et Skab i Dagligstuen, og som han, efter sin Forklaring, fik i Haanden ved at famle sig frem i Mørket for at komme ud af Huset, men ikke havde til Hensigt at beholde, uden at han dog gav sig Tid til at sætte den tilbage i Skabet. Af de ved dette Tyveri stjaalne Koster har Bestjaalne ikkun faaet Nøglerne og, som det maa antages, Uhrkjæden, hvilke Gjenstande ere ansatte til en samlet Værdi af 60 Øre, tilbage.

Ved Tyveriet hos Detaillist Nielsen gik Tiltalte efter sin Forklaring gennem en paa Klem staaende Bagdør ind i et Slags Pakhus, hvor han aabnede en til Butiken førende Dør ved med en Kniv at aftage en indvendig i Butiken paasat Krog, og af en uafsaaset Skuffe i Butiken stjal han et kontant Beløb af 59 Kr.

i Sedler samt To- og Enkroner og noget Skillemønt til Beløb ca. 79 Øre. Af de stjaalne Penge var Tiltalte ved sin Anholdelse i Besiddelse af 16 Kr. 35 Øre, samt 1 Reichsmark 11 Pf., medens han efter sin Forklaring har forbrugt Resten.

Den 1 April d. A. blev det anmeldt for Politiet i Silkeborg, at der Natten forud, altsaa samme Nat, som det ommeldte Tyveri hos Fæster Andersen, hvis Hus er beliggende under samme Jurisdiktion, blev begaaet af Tiltalte, var fra et uaflaaset Karlekammer paa Stensgaard stjaalet en Skjorte, et Par Underbenklæder og en Bluse. Tiltalte, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af ganske tilsvarende Beklædningsgjenstande, har efter at være foreholdt den nævnte Anmeldelse med Hensyn til disse Gjenstande, der ere vurderede til ialt 2 Kr. 25 Øre, samt med Hensyn til et til 25 Øre vurderet Par Strømper, hvoraf han ligeledes var funden i Besiddelse, afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, efter, saavidt han husker den 29 Marts d. A., at være kommen i Selskab med en Person ved Navn Jens Hansen, og af denne at være bleven trakteret med Brød og Brændevin, paa Grund af sin forhungrede Tilstand var bleven saa beruset af den nydte Spiritus, at han ikke vidste af sig selv at sige, førend han ud paa den paafølgende Nat vaagnede i en Grøft, og at han da var i Besiddelse af de nævnte Gjenstande, uden at han veed, hvorledes han er kommen til dem, men han har ikke turdet benægte, at han mulig har stjaalet dem, hvad han dog i saa Fald vil have gjort i ubevidst Tilstand, samt erkjendt, at han i ethvert Fald, da han saae sig i Besiddelse af dem, var paa det Rene med, at de ikke tilhørte ham, og saaledes uberegtiget har beholdt dem. Som Sagen foreligger — hvorved bemærkes, at den for det forømmeldte Forholds Vedkommende er forsaavidt mangelfuldt oplyst, som Bestræbelserne burde have været rettede paa om muligt at tilvejebringe Betingelserne for Anvendelsen af det indirekte Tyvs- og Hælerbevis, men at der dog efter Sagens øvrige Beskaffenhed og naar henses til, at de paagjældende Beklædningsgjenstande for Størstedelen alt ere blevne udleverede, ikke findes tilstrækkelig Anledning til at opholde Sagen efter Tilvejebringelsen af yderligere Oplysninger i den nævnte Henseende, vil nu Tiltaltes Forklaring være at lægge til Grund for Bedømmelsen af hans heromhandlede Forhold, der derefter bliver at henføre under Straffelovens § 248.

Af de ovennævnte Bestjaalne have Lars Jørgen Nielsen og Detaillist Chr. Nielsen under Sagen paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte henholdsvis 3 Kr. og 59 Kr. 79 Øre, og disse Paastande, mod hvilke Tiltalte ikke har haft noget at erindre, ere tagne til Følge ved Underrettsdommen.

Forsaavidt Tiltalte under Sagen har været sigtet for flere andre Tyverier, bliver der, idet han ikke ved Underrettsdommen er anset skyldig i disse og bemeldte Dom alene er appelleret

efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende. Derimod vil Tiltalte for sit øvrige ovennævnte Forhold være at ansee dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, dels efter § 248 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdagen den 21 April.

Nr. 46. Gaardejer **Jens Jensen** af Øster Tørslev
(Asmussen efter Ordre)

contra

Gaardejer **Frands Hougaard** af Battrupholdt
(Arntzen),

betr. Tilbagebetaling af en Kjøbesum for en Hest.

Nørhald m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 8 Juni 1893: Indstævnte, Gaardejer Frands Hougaard af Battrupholdt, bør imod Udlevering af den ovenmeldte Vallak til Citanten, Gaardejer Jens Jensen af Øster Tørslev, betale 555 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 4 April 1891, til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Marts 1894: Hovedcitanten, Gaardejer Frands Hougaard, bør for Kontracitanten, Gaardejer Jens Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er det ikke fra Indstævntes Side bestridt, at den under nærværende Sag omhandlede Hest er identisk med den, som i Foraarsiden 1889 blev behandlet af en Dyrlæge for Hjernebetændelse. I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa der imidlertid gaaes ud fra, at Hesten, som Dyrlægen dengang ansaa for saa godt som helbredet, heller ikke siden den Tid har vist noget Tegn paa Sygdom, før den under 14 Marts 1891 solgtes til

Appellanten af Indstævnte. Vel har nu det veterinære Sundhedsraad i en efter Overretsdømmens Afsigelse afgiven Erklæring udtalt, at dets i Dommen omtalte Erklæring af 6 August 1892 maa forstaaes saaledes, at Hesten stadig har lidt af en Svagthed i Hjernen, men selv om der gaaes ud herfra, findes en saadan Svagthed ikke at kunne betragtes som en skjult Fejl, der enten som Følge af den ved Handelen Indgaaelse paatagne Garanti eller ifølge almindelige Retsgrundsætninger kunde berettigede Appellanten til at forlange, at Handelen skulde gaa tilbage, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte maa antages at have været ganske ubekjendt med den anførte Svagthed, som det efter Sundhedsraadets Erklæring end ikke er sandsynligt, at en Dyrlæge kunde opdage uden ved en derpaa rettet speciel Undersøgelse.

Som Følge heraf maa det billiges, at der ved Dommen er tillagt Indstævnte Frifindelse, ligesom det kan have sit Forblivende ved Dømmens Bestemmelse om Processens Omkostninger. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner, medens det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Gaardejer Jens Jensen, til Indstævnte, Gaardejer Frands Hougaard, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Kontracitanten, Gaardejer Jens Jensen af Øster Tørslev, der den 14 Marts 1891 for en Kjøbesum af 555 Kr., som han strax betalte, købte en rød 3 Aars Vallak af Hovedcitanten, Gaardejer Frands Hougaard af Battrupholt, der ved Handelen indestod for, at Hesten var fri for usynlige Fejl, under Anbringende af, at det efter faa Dages Forløb viste sig, at den led af en epileptisk Hjernesygdom, »Flyvekuller«, i første Instants paastaet Hovedcitanten tilpligtet, mod at faa Hesten udleveret død eller levende, at betale ham dels den erlagte Kjøbesum til-

bage med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 April 1891, indtil Betaling sker, dels Erstatning for Fodring og Pasning af Hesten, saalænge den er i hans Besiddelse, efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 2 Kr. og ikke under $66\frac{2}{3}$ Øre daglig, dels endelig 4 Kr., som han har udgivet til en Dyr-lægeattest. Ved Underrettsdommen er Hovedcitanten tilpligtet mod Udlevering af den ommeldte Hest at betale Kontracitanten den modtagne Kjøbesum, 555 Kr., med Renter deraf som paa-staaet, og Sagen er derefter af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten, ligesom i første Instants, har paa-staaet sig frifunden for Kontracitantes Tiltale, hvorimod denne har paa-staaet Underrettsdommen stadfæstet, forsaavidt angaar den derved til Følge tagne Del af hans ovenanførte Paastande, men iøvrigt forandret saaledes, at ogsaa Resten af disse Paastande tages til Følge.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at den ommeldte Hest tidligere har tilhørt Gaardejer Niels Thomsen af Tvede, hvis Søn, Møller Christen Thomsen af Gade Mølle, solgte den paa Faderens Vegne i Februar eller Marts 1890 til Gaardejer Christen Andersen af Taanum; denne solgte Hesten kort efter til Slagter Niels Taarup Pedersen, da af Vester Velling, der atter solgte den i Sommeren samme Aar til Gaardejer Peder Kjærsgaard af Vissing, som igjen afhændede den paa et Marked i Randers den 21 Februar 1891 til Hovedcitanten, af hvem, som meldt, Kontracitanten købte den den 14 Marts næstefter. Kontracitanten har nu fremlagt en af Dyr-læge R. Marius Hansen af Øster Tørslev, der den 20 Marts 1891 havde paa Foranledning af Kontracitanten undersøgt den omhandlede Hest, afgiven Erklæring af 29 s. M., der gaar ud paa, at Hesten led af en epileptisk Hjernesygdom, almindelig benævnet Flyvekuller, at denne Sygdom altid anses som en usynlig Fejl, samt at Dyr-lægen var overbevist om, at Sygdommen havde været tilstede forhen, og navnlig forinden Kontracitanten købte Hesten, idet han i sidstnævnte Henseende tilføjede, at saavidt han kunde se og kjende den igjen, havde han i Vinteren 1889 behandlet samme Vallak for Hjernebetændelse, hvoraf den efter ca. 2 Maaneders Kur tilsyneladende fuldstændig helbrededes.

Hovedcitanten har benægtet Identiteten af den af Dyr-læge Hansen saaledes i 1889 behandlede Hest med den her under Sagen omhandlede, men efter hvad i saa Henseende foreligger, er der ikke Føje til at betvivle, at hin Hest, der efter det Oplyste, da Dyr-lægen, som meldt, behandlede den, var i ovennævnte Gaardejer Niels Thomsens Besiddelse, er identisk med den, hvormom nærværende Sag drejer sig. Hovedcitanten har imidlertid endvidere villet gjøre gjældende, at i saa Fald maa Hesten, der ifølge hans Anbringende i den Tid af ca. 3 Uger, hvori den efter det anførte var i hans Besiddelse, ikke skal have vist noget

Tegn til epileptiske Anfald, Flyvekuller eller anden Sygdom, antages at være bleven fuldstændig helbredet ved Dyrslægens ommeldte Behandling, og han har navnlig bestridt, at Hesten lider af den paaklagede Fejl, og i alt Fald, at den led deraf, da han solgte den til Kontracitanten. Hovedcitantens ovennævnte nærmeste Formand i Besiddelsen af Hesten, Gaardejer Kjærsgaard, og dennes umiddelbare Forgjænger som Ejer af Hesten, ovennævnte Slagter Niels Taarup Pedersen, der begge have givet Møde under Sagen, efter at Processen er bleven anmeldt for dem af deres respektive Kjøbere, have nu ogsaa hver for sit Vedkommende erklæret, at Hesten ikke i deres Besiddelse har vist Tegn til nogen Abnormitet eller nogensomhelst Fejl, samt at de ved dens Salg have lovet den fri for usynlige Fejl. Under et af Kontracitanten i August 1891 optaget Thingsvidne har derhos ovennævnte Møller Christen Thomsen afgivet en Forklaring, der af Parterne er tagen for gyldig uden Ed, og som gaar ud paa, at Hesten, saavidt han husker, i Foraarstiden 1889 blev af Dyrslæge Hansen erklæret for at være efter deres Mening fuldstændig helbredet for den af ham behandlede Sygdom, og at den derefter, saavidt han veed, intet fejlede, indtil han, som meldt, solgte den i Februar eller Marts 1890 til Gaardejer Christen Andersen, hvem han ved Salget indestod for, at den var fri for usynlige Fejl; og endvidere have under to henholdsvis af Hovedcitanten i Februar 1892 og af titnævnte Kjærsgaard i April og Maj s. A. optagne Thingsvidner en stor Del Vidner, der ifølge deres Forklaringer, som dels ere beedigede, dels af Parterne vedtagne at skulle være ligesaa gyldige, som om de vare beedigede, have havt Lejlighed til at iagttage Hesten tildels mange Gange og ved forskjelligt Brug, nogle af Vidnerne, medens den tilhørte Hovedcitanten, andre, medens den ejedes af Kjærsgaard, og atter andre — hvoriblandt en Smed, som ofte lagde ny Sko under Hesten, og efter hvis Formening den ikke før havde havt Sko paa, da Vidnet første Gang udførte dette Arbejde, medens Slagter Pedersen besad den — udsagt, at de ingensinde have bemærket nogen Adfærd hos Hesten, der kunde tyde paa, at den led af Flyvekuller eller nogen Hjernesygdom.

Under det ovennævnte af Kontracitanten optagne Thingsvidne af August 1891 har nu vel oftnævnte Gaardejer Christen Andersen edelig forklaret, at Hesten, som han iøvrigt ifølge sin Forklaring i sin Besiddelsestid kun benyttede to Gange til For-spand, begge Gange sammen med en anden Hest for Harve, ved begge disse Lejligheder var som rasende, idet den navnlig strax, da den blev forspændt, slog ud med Bagbenene samt første Gang løb løbsk og anden Gang forsøgte derpaa, samt at han, der selv havde givet 250 Kr. for Hesten, solgte den igjen for 190 Kr. til Slagter Pedersen, hvem han ved Salget meddelte, at Hesten var løben løbsk, og at han ikke kunde bruge den; men

selv bortset fra, at Rigtigheden af denne Vidneforklaring af Hovedcitanten er benægtet, er det ikke herved bevist, at Hesten, som, efter hvad der maa antages, ikke havde været forspændt, før den kom i Christen Andersens Besiddelse, hos ham har lidt af nogen Sygdom, idet Andersen intet herom har udsagt, medens Dyrets Ustyrlighed lader sig forklare af dets Ungdom og Uvanthed med Arbejde, og der maa herefter under Hensyn til de ovennævnte Vidneforklaringer ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Hesten ikke har vist noget Tegn paa Sygdom fra Foraaret 1889, indtil den under 14 Marts 1891 kjøbtes af Kontracitanten, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at ovennævnte Dyrlæge Hansen, som under sidstnævnte Thingsvidne ligeledes har afgivet Forklaring, der af Parterne er tillagt samme Betydning, som om den var beediget, herunder har bevidnet, at den Hjernebetændelse, hvorfor han havde Hesten under Kur i Vinteren 1889, forløb saa heldigt, at han ansaa den for saa godt som helbredet, og saaledes, at det efter hans Skjøn kunde forsvares at afhænde den som frisk og sund. Bemeldte Dyrlæge har nu vel tillige, næst som Vidne at bekræfte Rigtigheden af sin ovenanførte Erklæring udsagt, at der er en overvejende Sandsynlighed for, at Hesten dog ikke er bleven fuldstændig helbredet for den nævnte Sygdom, idet det er en almindelig Antagelse blandt Veterinærer, at Hjernebetændelse hos Hesten i Reglen er uhelbredelig, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at denne Sygdom, skjøndt den, da den er akut, ikke selv kan være tilstede i Aarevis, kan medføre abnorme Forhold i Hjernevirksomheden af ubestemmelig Varighed, som godt kunne være tilstede, uden at der selv i længere Tidsrum, saasom ca. 2 Aar, viser sig Tegn paa Sygdommen, i alt Fald ved en overfladisk Undersøgelse eller almindelig Iagttagelse af Lægmand, samt at der er en høj Grad af Sandsynlighed for, at der har været en Hjernesvaghed tilstede hos den omhandlede Hest, lige siden han i 1889 behandlede den, og det veterinære Sundhedsraad har i en Skrivelse af 8 November 1891, efterat være gjort bekendt med det indtil da i Sagen Fremkomne, udtalt som sin Formening, at den omspurgte Vallak har været lidende af en skjult Fejl, en Hjernesygdom, da den den 14 Marts 1891 blev kjøbt af Kontracitanten; men i en senere Skrivelse af 6 August 1892, der ligeledes er fremlagt under Sagen, har Raadet efter at være bleven bekendt med Indholdet af de to ovennævnte senere optagne Thingsvidner, næst at udtale, at det vedblivende maatte fastholde sin ovenmeldte Erklæring af 8 November 1891 — som det maa forudsættes til nærmere Forklaring af denne — tilføjet, at det maa antages, at der hos Hesten, siden den var syg i Vinteren 1889, har været en Svaghed i Hjernen tilstede, som har gjort den disponeret til at faa nye Anfald af akut Hjernesygdom, naar den kom ind under nye Forhold, og at slige Anfald, der erfaringsmæssig især indtræde

ved Foraarstid, kan vise sig med Mellemlum af en ganske ubestemmelig ofte meget lang Tid, og idet det ikke skjønnes rettere, end at den sidste Skrivelse fra det veterinære Sundhedsraad maa forstaas derhen, at det ikke har været Raadets Mening at udtale noget bestemt om, hvorvidt den i Sagen omhandlede Vallak har lidt af nogen egentlig Sygdom forinden dens Salg til Kontracitanten, men derimod alene, at der hos den har været en Disposition til Stede for Hjernesygdomme, samt da det ikke kan antages, at den af Hovedcitanten ved Handelens Indgaelse paatagne Garanti omfatter en saadan blot Sygdomsdisposition, om hvis Tilstedeværelse han, idet den maa forudsættes at være skjult eller i alt Fald ikke kjendelig for Lægfolk, ikke kan formodes at have havt Kundskab, maa der anses at mangle Bevis for, at Vallaken ved Handelens Indgaelse har været behæftet med en saadan Fejl, hvorfor Hovedcitanten maatte være ansvarlig, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i nærværende Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 23 April.

Nr. 64. Handelsfirmaet **Chr. Møller Andersen & Co.**
(Årntzen)

contra

Sagfører **Fr. Mikkelsen** som Kurator i Detailhandler af
Struer **M. Jul. Laursens Konkursbo**
(Asmussen),

betr. Afkræftelse overfor et Konkursbo af en i Henhold til et
Forlig foretaget Udlægsforretning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Februar 1895:
Den for de Indstævnte, Handelsfirmaet Chr. Møller Andersen & Co., ifølge det ovennævnte Udlæg af 20 Marts 1894 erhvervede Ret i de i Exekutionsforretningen opførte, Detailhandler af Struer M. Jul. Laursens Konkursbo tilkommende Fordringer bortfalder, og bør de Indstævnte til Sagfører Fr. Mikkelsen i Holstebro som Kurator i bemeldte Bo betale 40 Kr. i Sagsomkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med den Bemærkning, at det for Høiesteret er uomtvistet, at Detailhandler Laursen var insolvent, dengang det i den indankede Dom omhandlede Forlig mellem ham og Appellantens Befuldmægtigede blev godkjendt, og forøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Chr. Møller Andersen & Co., til Indstævnte, Sagfører Mikkelsen som Kurator i Detailhandler Laursens Konkursbo, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Detailhandler M. Jul. Laursen i den første Halvdel af Aaret 1893 havde overtaget en forinden i Struer bestaaende Forretning, købte han gjennem en Rejsende for det indstævnte Handelsfirma Chr. Møller Andersen & Co. hersteds i Juni og November s. A. paa 3 Maaneders Kredit forskellige Varer til et samlet Beløb af 502 Kr. 62 Øre, hvoraf de sidste bleve leverede ham ved Midten af December 1893. I November havde han lovet den Rejsende først i December at sende Dækning for de ham i selve Juni leverede Vareposter til et samlet Beløb af 131 Kr. 97 Øre, men da han ikke betalte, blev der den 16 December sendt ham Regning for Beløbet, hvorhos de Indstævnte, da han dog ikke lod høre fra sig, den 28 December rykkede ham med Tilføjende, at hvis de ikke omgaaende hørte fra ham, vilde de afgive Fordringen paa ham. Først den 23 Januar 1894 tilskrev Laursen imidlertid de Indstævnte, at han sidst i samme eller i den følgende Uge vilde sende Betaling af de forfaldne Vareposter (— da 288 Kr. 43 Øre —), hvilket dog ikke skete, hvorfor de Indstævnte den 19*) Februar lode ham vide, at saafremt de ikke modtog Dækning omgaaende, vilde de se sig nødte til at tage

*) Skal være 10de.

andre Forholdsregler, og da Laursen ikke svarede derpaa, sendte de den 24 Februar hele deres Fordring til Inkassation til Sagfører, Bankdirektør Aggerholm i Holstebro. Denne lod derpaa strax ved den for ham optrædende Sagfører S. Petersen, da af Holstebro, senere af Skive, med Detailhandler Laursen oprette et den 7 Marts inden Forligskommissionen i Holstebro godkendt Forlig, hvorved han forpligtede sig til at betale hele sin Gjæld til de Indstævnte af 502 Kr. 62 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 27 Januar*) s. A. og skadesløse Forligs- og Inkassationsomkostninger til Sagfører Aggerholm med 50 Kr. den 15 Marts, 150 Kr. den 1 April og Resten den 1 Maj 1894, saaledes dog at hele Beløbet skulde være forfaldent strax til skadesløs Betaling, hvis nogen Del af Betalingen udeblev over Forfaldstid. Da Laursen ikke betalte det den 15 Marts forfaldne Afdrag, rekvirerede Sagfører Aggerholm ved nævnte Sagfører S. Petersen uden foregaaende Konference med de Indstævnte den 20 Marts Exekution hos Laursen, og blev der derpaa ved en samme Dag afholdt Fogedforretning givet Udlæg for de Indstævntes da med Omkostninger til 611 Kr. 32 Øre opgjorte Fordring med yderligere Renter og Omkostninger i ham tilkommende udestaaende Krav til et samlet Paalydende af 993 Kr. 95 Øre.

Den 27 Marts 1894 blev imidlertid M. Jul. Laursens Bo taget under Konkursbehandling, og i Henhold til en af Kurator og Kreditorudvalget i Boet derom tagen Beslutning anlagde Kurator, Sagfører Fr. Mikkelsen i Holstebro en den 17 Maj 1894 her for Retten paastævnet Sag, hvorunder han, da det nævnte Udlæg var foretaget i Henhold til et Forlig, der ikke var 8 Uger gammelt ved Konkursens Udbrud, har paastaaet, at de Indstævntes Ret ifølge Udlæget i de i Exekutionsforretningen opførte Fordringer, hvoraf ingen er inkasseret af dem, bortfalder, hvorhos han har gjort Krav paa at faa Sagens Omkostninger godtgjorte af dem. De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger.

Under Sagen maa det ansees som givet, at Detailhandler Laursen, om hvem det af Sagsøgeren uimodsagt er assereret, at det kort efter, at han havde etableret sig, var notorisk blandt Forretningsfolk paa Egnen, at hans Dage som Forretningsmand vare talte, allerede var insolvent, da han overtog den omhandlede Forretning, og var det i endnu højere Grad, da han indgik det omtalte Forlig — hvorved bemærkes, at hans Aktiver efter Konkursens Udbrud kun ansloges til ca. 6550 Kr., medens de i Boet anmeldte simple Krav udgjorde ca. 17,570 Kr. foruden ca. 566 Kr. privilegeret Gjæld — og er det oplyst, at han den 26 Februar 1894 ved Ribe Amts 4de Forligskreds havde indgaaet Forlig med sin i Hjern bosatte Fader om Betaling af hans

*) Skal være Februar.

Gjæld til denne paa 4294 Kr. med 2000 Kr. den 27 s. M. og Resten den 15 Marts, saaledes at Alt forfaldt strax, naar de 2000 Kr. ikke bleve betalte den 27 Februar, og hvoraf Intet var betalt ved Konkursens Udbrud, at han endvidere den 7 Marts 1894 i Holstebro indgik et andet Forlig med en herværende Kreditor om Betaling af 100 Kr. med Omkostninger strax skadesløst, og at der den 2 Marts 1894 i en den 21 Februar s. A. paastævnet Gjæsteretssag var i Holstebro overgaaet ham Dom til Betaling af erkjendt Varegjæld til en herværende Varekreditor paa 1177 Kr. 65 Øre, foruden at han ved Konkursen havde flere andre uopfyldte retslige Forlig, hvoraf to paa tilsammen 5000 Kr., hvis Datum dog ikke er oplyst.

Spørgsmaalet bliver derefter kun, om det, jfr. Konkurslovens § 23, efter samtlige Omstændigheder maa antages, at de Indstævnte og deres Repræsentanter dog ikke vare vidende om Laursens Insolvens, da de lode Forliget afslutte med ham den 7 Marts 1894.

Sagsøgeren har nu vel efter det under Sagen Fremkomne erkjendt, at dette maa antages for ovennævnte Sagfører Aggerholms Vedkommende, men derimod har han bestridt det saavel, forsaavidt de Indstævnte selv, som forsaavidt Sagfører S. Petersen angaar. Naar nu henses til, at de Indstævnte, inden de overgave deres Fordring paa Detailhandler Laursen til Sagførerinkassation, allerede flere Gange forgjæves havde, som omtalt, rykket ham for et flere Maaneder forinden forfaldet, ikke større Beløb end ca. 132 Kr., findes det nu heller ikke at kunne stateres, at det efter samtlige Omstændigheder maa antages, at de da vare uvidende om hans Insolvens, og ligesaa lidt findes det trods Sagfører S. Petersens edelige Erklæring under Sagen om, at han var uvidende om Insolvensen, da Forliget afsluttedes, og ikke havde nogen Grund til at antage, at den var tilstede, positivt at kunne stateres, at dette virkelig forholdt sig saa, naar henses til, at han har indrømmet, at han dengang var bekjendt med, at der i Februar 1894 var anlagt den ovennævnte Gjæsteretssag mod Laursen til Betaling af 11 a 1200 Kr., og ikke har turdet benægte, at han da kan have ytret, at Laursen vistnok ikke var fint Papir, samt at han endvidere har erkjendt, at han før Forligets Afslutning ikke rettede noget Spørgsmaal til Laursen om dennes økonomiske Forhold i det Hele, medens det blev forlangt, at hele Fordringen skulde være forfalden, hvis det første Afdrag af 50 Kr. ikke blev betalt den 15 Marts. I det Sagsøgerens Paastand derfor vil være at tage til Følge, findes de Indstævnte at burde betale Sagens Omkostninger med 40 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 191. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 11 December 1895: Arrestanten Hans Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Theill, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Lassen, betaler Tiltalte Hans Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte har vedgaaet, at han paa Auktionsstedet har sat sig i Besiddelse af den i den indankede Dom omhandlede Hjulbør, og hans Anbringende om, at han havde kjøbt den paa Auktionen, efter de foreliggende Oplysninger maa forkastes som usandfærdigt, maa det billiges, at han er anseet skyldig i Tyveri. Da nu den ham efter Straffelovens § 228 idømte Straf findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Pedersen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants er paadømt inden Skovby Herreds Extraret — tiltales Hans Pedersen for Tyveri eller uhjemlet Be-

siddelse af stjaalne Koster. Sigtelsen mod Tiltalte angaar en Hjulbør af Værdi ca. 2 Kr., af hvilken det ved hans egen Forklaring i Forbindelse med de iøvrigt foreliggende Oplysninger er godtgjort, at han har været i Besiddelse fra den 26 Juli f. A., indtil den blev tagen i Bevaring under nærværende Sag, og som han sigtes for den nævnte Dag ulovligt at have tilegnet sig. Ved de foreliggende Oplysninger, deriblandt de Forklaringer, som ere afgivne af en Del under Sagen afhørte Vidner, er det godtgjort, at den nævnte Hjulbør havde tilhørt en tidligere Ejer af Sørslev Kro og ved en Auktion, som nysnævnte Dag blev afholdt i nævnte Kro, blev købt af dennes nuværende Ejer, Niels Madsen Nielsen, og Sidstnævnte har under Sagen edeligt forklaret, at den af ham saaledes købte Hjulbør, hvis Identitet med den hos Tiltalte forefundne efter det Anførte er godtgjort — er forsvunden for ham samme Dag og er frakommen ham uden hans Vidende og Villie, hvilket tillige er yderligere bestyrket ved de af flere andre Vidner afgivne Forklaringer. Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at han selv har faaet Hjulbøren tilslaaet ved Auktionen for 2 Kr. og har betalt den kontant med 2 Kr. 24 Øre eller 2 Kr. 25 Øre til den Herredsfuldmægtig, som afholdt Auktionen. Ligesom det imidlertid efter det Anførte er godtgjort, at Hjulbøren blev solgt til ovennævnte Niels Madsen Nielsen — hvis Bud efter det Oplyste var 2 Kr. 25 Øre foruden Auktionsomkostninger — saaledes maa det ved de Vidneforklaringer, som ere afgivne dels af ovennævnte Herredsfuldmægtig og flere andre af de ved Auktionen medvirkende, dels af flere Personer, der stode tæt ved det Sted, hvor Hjulbøren blev opaabt, og paahørte Buddene og Tilslaget, og af hvilke en efter sin og et andet Vidnes Forklaring efter et Tilraab fra Niels Madsen Nielsen selv modtog den og satte den til Side for denne, ansees tilfulde godtgjort, at Tiltaltes Forklaringer om hans Køb af Hjulbøren ere vitterlig usande, og at han navnlig heller ikke urigtigt kan have staaet i den Tro, at han havde købt den. Ved det Fremkomne maa der saaledes anses at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ulovligt har tilegnet sig den ommeldte Hjulbør, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa det antages, at han selv har stjaalet den. Tiltalte er født den 28 April 1844 og er tidligere anset: Ved Skovby Herreds Extrarets Dom af 9 December 1865 for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster efter Frdn. 11 April 1840 § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Wedellsborg Birks Extrarets Dom af 12 December 1866 for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. § 238, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Vends Herreds Extrarets Dom af 5 August 1867 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf han afsonede fra den 9 s. M. Tiltalte er endvidere anset ved Høiesterets Dom

af 28 August 1871 efter Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og har siden flere Gange været straffet, derunder gjentagne Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger, og er senest anset ved nærværende Rets Dom af 7 Juli 1893 efter Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med en Bøde af 10 Kr. og Konfiskationsstraf. I 1872, 1887 og 1893 har der været indledet Undersøgelse mod ham, dels for Tyveri, dels for andre Ejendomsindgreb, uden at dog nogen af disse Undersøgelser have ledet til, at Tiltale er bleven rejst imod ham. For det Tiltalte nu overbeviste Tyveri er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 188. Advokat Nellemann

contra

Marie Kjeldsdatter, Petterssons Enke,
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1896: Tiltalte Marie Kjeldsdatter, Petterssons Enke, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og have saavel den af hendes afdøde Mand den 31 Januar 1883 erhvervede Bevilling til at holde Herbergeri som det af hendes afdøde Mand den 28 December 1882 erhvervede Borgerskab som Værtshusholder forbrudt. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder 15 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Wolff. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marie Kjeldsdatter, Petterssons Enke, til

Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører As-
mussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende mod Marie Kjeldsdatter, Petterssons Enke, for Overtræ-
delse af Straffelovens § 182 anlagte Sag har Tiltalte tilstaaet —
hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste — at hun, der har
Logishus i Ejendommen Cort Adelersgade Nr. 4, hvilket Logis-
hus hun har drevet i Henhold til en hendes afdøde Mand af
Kjøbenhavns Magistrat den 31 Januar 1883 meddelt Bevilling til
at holde Herbergeri, i Tiden fra April til September f. A. nogle
Gange har ladet Personer af forskjelligt Kjøen for Betaling er-
holde Nattelogis i det af hende drevne Logishus, skjøndt hun
var paa det Rene med, at de Paagjældende vilde benytte Logiset
til der at øve Utugt med hinanden. Den saaledes afgivne Til-
staaelse har Tiltalte vel senere tilbagekaldt, men til denne Til-
bagekaldelse vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn
kunne tages, og Tiltalte, der er født den 5 August 1841 og
ikke er fundet forhen straffet, vil derfor være at anse efter
Straffelovens § 182, andet Led, efter Omstændighederne med
Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte vil derhos i Medfør af § 9 i Lov af 23 Maj 1873
om Forandring i og Tillæg til Næringsloven være at dømme til
at have saavel den ovennævnte Bevilling til at holde Herbergeri,
som et hendes afdøde Mand af Kjøbenhavns Magistrat den 28
December 1882 meddelt Borgerskab som Værtshusholder forbrudt.

Fredagen den 24 April.

Nr. 154.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Gustav Sacht (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 10 April d. A. indehol-
dende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse
til Salg af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1895: Tiltalte Carl Gustav Sacht bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som tilligemed 12 Kroner til Førstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Gustav Sacht, der er født den 14 Juni 1845 og tidligere anset: ved Rettens Dom af 17 Oktober 1874 efter Straffelovens § 90 med simpelt Fængsel i 6 Maaneder, for Overtrædelse af Lov 10 April 1895 om Forbud mod Kolportage, samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: Tiltalte, der driver almindelig Vexlererforretning her i Staden, har siden den fornævnte Lov traadte i Kraft, fra et Kontor her i Staden udsendt til forskellige i Sverrig og Norge boende Personer Cirkulærer, i hvilke han opfordrer til ved at indsende Ordre til det fornævnte Kontor at købe Andele i udenlandske nærmere betegnede Præmieobligationer.

Endvidere har han fra Kontoret her i Staden pr. Post effektuert de efter disse Cirkulærer indkomne Ordre og paa Kontoret modtaget de fra Kjøberne i Sverrig og Norge ligeledes pr. Post afsendte Pengebeløb.

Tiltalte har erkjendt, at han ved denne Fremgangsmaade har solgt og udbudt til Salg Andele i udenlandske saakaldte Præmieobligationer, men hævdet som sin Opfattelse, at han ikke har solgt eller udbudt disse til Salg her i Landet, og da der maa gives ham Medhold i denne Opfattelse, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 207. Advokat Hindenburg

contra

Anna Rudolphine Andersen, født Paaske
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Marts 1896: Arrestantinden Anna Rudolphine Paaske, Andersens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anna Rudolphine Paaske, Andersens Hustru, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Anna Rudolphine Paaske, Andersens Hustru, der er født den 14 December 1856, og som er anset: ved Rettens Domme af 12 September 1891 og 10 Marts 1894, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, for Tyveri, og er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun i Tiden fra engang i September Maaned L. A., indtil hun den 31 Januar d. A. blev anholdt i Anledning af nærværende Sag, i mange Gange har stjaalet 168 Haandklæder, 24 Lagner, noget Undertøj m. m. af samlet Værdi 130 Kr., hvilke Gjenstande, der tilhørte Kjøbenhavns Kommune, beroede i St. Johannes Stiftelses Vaskeri, i hvilket Arrestantinden, der arbejdede paa Stiftelsen som Vaskerkone, lovligt opholdt sig, da hun begik Tyverierne. Som Følge af det Anførte vil Arre-

stantinden være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 2. Sagfører **Valdemar Jensen** (Rée)

contra

Gaardejer **Marcus Hansen** af Nordenbro (Ingen),

betr. Fremme af en begjært Tvangsauktion.

Langeland Herreders Auktionsrets Kjendelse af 3 September 1894: Den begjærte Auktion kan ikke fremmes med de af Rekvirenten fremlagte Konditioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 December 1894: Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Indstævnte, Auktionsforvalteren i Langelands Herreder, Borgmester S. Krarup, bør for Citanten, Sagfører Valdemar Jensen i Rudkjøbing, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Høiesteretssagfører Rée bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kroner samt derhos betale ligesaameget til Justitskassen, hvilke Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Medens Bestemmelsen i § 6 i Lov om Tvangsauktioner m. m. af 9 April 1891 ikke findes at være til Hinder for, at Appellanten selv overtager Inkassationen ved den i Sagen omhandlede, af ham rekvirerede Auktion, naar han underkaster sig de en Inkassator paahvilende Forpligtelser, er det derimod i den indankede Dom, hvis i saa Henseende anførte Grunde tiltrædes, med Føje antaget, at Auktionen ikke vil kunne fremmes med de øvrige i Auktionskjendelsen forkastede Vilkaar; men dette gjælder endvidere om det i Konditionernes 3die Posts, 2det Punktum, indeholdte Vilkaar, at Køberne skulle være pligtige til, naarsomhelst det forlanges, at tilbagelevere det Kjøbte. saafremt dette ikke paa Anfordring betales, samt om de i 4de Post for eventuelle retslige Skridt imod Køberne betingede, bestemte Godtgjørelser, idet det førstnævnte af disse Vilkaar gaaer ud paa

at ophæve den Indrømmelse af Kredit for Kjøberne, som er paabudt i nævnte Lovs § 7, 1ste Stykke, jfr. § 6, 2det Punktum, og det sidstnævnte Vilkaar maa ansees egnet til at afskrække Kjøbere fra at byde paa Auktionen. Dommen, der har nægtet Auktionen Fremme efter de foreliggende Konditioner, og hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger og Mulkt ligeledes billiges, vil herefter kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og Salæret til den for Auktionsforvalteren beskikkede Sagfører at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører Valdemar Jenssen, 10 Kroner. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Sagfører Valdemar Jenssen i Rudkjøbing i Skrivelse af 21 August d. A. til Langelands Herreders Auktionsret under Vedlæggelse af Konditioner havde begjært berammet en Tvangsauktion over endel ham til Forauktionering udlagt Løsøre, tilhørende Indstævnte Gaardejer Marcus Hansen af Nordenbro, afsagde Auktionsforvalteren den 3 September næstefter en Kjendelse, hvorefter den begjærte Auktion ikke kunde fremmes med de af Rekvirenten fremlagte Konditioner.

Denne Kjendelse har Citanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den underkjendt og forandret derhen, at den rekvirerede Auktion vil være at fremme efter de nævnte Konditioner, og har han derhos paastaaet Auktionsforvalteren, By- og Herredsfoged Krarup, der er stævnet til at stande til Rette, anset med Mulkt for sin afsagte Kjendelse og brugte Behandling samt derhos tilpligtet at udrede Appelsagens Omkostninger.

De Indstævnte, Gaardejer Marcus Hansen af Nordenbro saavel som Auktionsforvalteren ere, skjøndt lovlig varslede, hverken mødte eller have ladet møde herfor Retten.

Mod den afsagte Kjendelse, der er grundet paa, at Auktions-

rekvirenten — Citanten — ikke selv kan optræde som Inkassator ved Auktionen, at Bestemmelserne i Konditionerne om, at Inkassator forbeholder sig paa Ejerens Vegne sin Vindikationsret i videste Omfang, og at Kjøberne i Søgsmaalstilfælde ere pligtige at møde for vedkommende Ret efter Aftens Varsel, ere usædvanlige og trykkende Vilkaar, samt at der ikke ved et Forbehold i Konditionerne kan fratages Kjøberne de i Konkurslovens § 160 ommeldte Begunstigelser, har Citanten indvendt, at Rekvirenten af en Tvangsauktion over Løsøre ikke ifølge § 6 i Loven af 9 April 1891 kan være afskaaren fra selv at fungere som Inkassator ved Auktionen, og at Auktionsforvalteren ikke har nogen Beføjelse til ex officio at nægte at fremme Auktionen, fordi Konditionerne, som ovenkjøbet ere tiltraadte af Rekvisitus, maatte indeholde byrdefulde Vilkaar; men derhos kunne de forannævnte i Kjendelsen fremdragne Vilkaar i de heromhandlede Konditioner formentlig ikke betegnes som byrdefulde, hvorhos det maa staa Auktionskjøberne aabent at fraskrive sig Beneficiet efter Konkurslovens § 160.

I denne Opfattelse kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold. Ligesom det nemlig efter den ovennævnte Lovbestemmelses Ord maa anses udelukket, at Stillingerne som Rekvirent og Inkassator ved tvungen Auktion over Løsøre kunne forenes paa samme Haand, saaledes maa der ogsaa ifølge Analogien af Bestemmelsen i samme Lovs § 25 om Auktionsvilkaarene ved Tvangssalg af faste Ejendomme og ifølge Forholdets Natur tilkomme Auktionsforvalteren ved en tvungen Løsøreauktion Myndighed til paa egen Haand at skjønne over, hvorvidt Konditionerne enkelte Bestemmelser ere lovlige og forsvarlige, og idet der ikke findes Føje til at fravige Auktionsforvalterens Afgjørelse med Hensyn til de foreliggende Konditioner, samt da det efter Tvangsauktionens Karakter maa være uden Betydning, at samtlige i Konditionerne indeholdte Bestemmelser ere tiltraadte af Rekvisitus, vil den indankede Kjendelse saaledes være at stadfæste, og den af Citanten over Auktionsforvalteren nedlagte Paastand, der efter det Foreliggende maa anses for ganske ubegrundet, ikke kunne tages tilfølgende, hvorimod denne Indstævnte vil være at frifinde for Citantens Tiltale.

Med Hensyn til, at Citantens Sagfører, Høiesteretssagfører Rée, i det af ham fremlagte Indlæg har yttret, at han anser Auktionsforvalterens Kjendelse paa et nærmere angivet Punkt for i heldigste Tilfælde at indicere enten Skjødesløshed eller Mangel paa juridisk Indsigt, vil bemeldte Høiesteretssagfører for usømmelig Skrivemaade i Medfør af D. L.s 1—12—2, jfr. Frdn. 23 December 1735 § 2 være at anse med en Bøde af 50 Kroner til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, og vil han derhos have at betale et lige Beløb til Justitskassen. Sagens Omkostninger

her for Retten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 195. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Christian Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 245 og 169.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Oktober 1895: Arrestantinden Selma Johanne Johansdotter Haggreen og Tiltalte Murersvend Niels Christian Jørgensen af Svendborg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 6 Gange 5 Dage og 4 Gange 5 Dage. De ville derhos have at udrede hver for sig de med deres Arrest og Straffens Fuldbyrkelse bestemte Omkostninger samt in solidum de øvrige under Sagen paaløbne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1896: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Gottschalck, betaler Tiltalte Niels Christian Jørgensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jørgensen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en medtalt Arrestantinde, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Niels Christian Jørgensen aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens §§ 245 og 169. Efterat Tiltalte i Sommeren 1894 var traadt i et usædeligt Forhold til fornævnte medtaltte, i Sverrig hjemmehørende, Arrestantinde, som kort forinden var kommen til Odense og boede i Hus sammen med Tiltalte, betroede Arrestantinden ham, at hun, der udgav sig for at være ugift, i Virkeligheden var gift i Sverrig, og at hun havde forfalsket den hende af vedkommende svenske Myndighed meddelte Præsteattest saaledes, at denne, der oprindelig betegnede hende som gift, nu lød paa, at hun var ugift. Arrestantinden har nu nærmere forklaret, at hun, som efter et kort Ophold igjen flyttede fra Odense, en Dag i Løbet af det paafølgende Efteraar besøgte Jørgensen, som nu var flyttet andetsteds hen i Byen, i hans nye Logis og der tilstod ham Samleje, som dog ikke fuldbyrdedes, og efterat hun senere havde faaet en Tjeneste i Odense, og Jørgensen i Foraaret f. A. havde taget Logis hos den Familie, hun tjente, besøgte hun ham gjentagne Gange paa hans Værelse og tilstod ham der ligeledes Samleje, som nu fuldbyrdedes. Hun vil alene have besøgt ham ved de paagjældende Lejligheder og tilstaaet ham Samleje, fordi han havde truet hende med at gjøre Anmeldelse om Forfalskningen af Præsteattesten, hvis hun ikke i saa Henseende fjøede ham. Ved en Samtale mellem dem i Slutningen af Juli f. A., under hvilken Tiltalte under Fremsættelsen af fornævnte Trusel opfordrede hende til saaledes at komme til ham og derhos til at betale et Beløb, som han mente at have tilgode hos hende, nægtede hun imidlertid at efterkomme hans Ønske og modtog derefter en af de følgende Dage et under Sagen fremlagt Brev fra ham, hvilket hun kun kunde opfatte som indeholdende en Trusel om Anmeldelse om Forfalskningen, saafremt hun ikke fjøede ham. Da hun fremdeles vægrede sig herved, gjorde han Alvor af Truslen og anmeldte hendes oftnævnte Forbrydelse til Politiet.

Overfor denne af Arrestantinden afgivne Forklaring har Tiltalte, med Bemærkning, at han paa Grund af en ham tilføjet Beskadigelse ikke er i Stand til at fuldbyrde Samleje og alene ved de af hende omforklarede Lejligheder har behandlet hende uterligt, benægtet at have overfor hende fremsat oftnævnte Trusel for derved at formaa hende til at komme til ham for at bedrive Utugt, og navnlig har han ogsaa benægtet, at det ovennævnte Brev, som han iøvrigt erkjender hidrører fra ham og indeholder en Trusel om Anmeldelse af Arrestantindens Forbrydelse, af ham er skrevet i den Hensigt ved Truslen at formaa hende til at bedrive Utugt med ham, men derimod har han tilstaaet saavel

i Brevet som iøvrigt mundtligt at have fremsat oftnævnte Trusel med det Forsæt derved at faa hende til at betale 10 Kr. 15 Øre, som han Tid efter anden vil have laant hende i Smaasummer, men som hun havde nægtet at ville betale.

Om nu end den af Arrestantinden, der ikke kan anses for uberygtet, mod Tiltalte fremsatte Sigtelse for ved den omhandlede Trusel at have villet formaa hende til at bedrive Utugt med sig, er bestyrket ved Forklaringer af forskellige Personer blandt de Paagjældendes Omgivelser, der ville have fundet hans Adfærd overfor hende truende og tydende paa, at han mente at have hende i sin Magt, findes det, idet Brevet ikke er uforeneligt med Tiltaltes Forklaring, dog ikke tilstrækkelig bevist, at han i foranførte Henseende har gjort sig skyldig i et Forhold, der kan tilregnes ham til Straf, og han vil saaledes være at frifinde, forsaavidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Straffelovens § 169.

Derimod findes Tiltalte for, som af ham tilstaaet, at have overfor Arrestantinden fremsat den omhandlede Trusel om Anmeldelse af hendes Forbrydelse for derved at formaa hende til at betale ham et Beløb af 10 Kr. 15 Øre, som han formener at have tilgode hos hende, der imidlertid paa sin Side — og som det efter det mellem dem bestaaende Forhold skjønnes med Føje — vil have anset de hende af Tiltalte Tid efter anden leverede Smaabeløb som Gaver, at burde ansees med Straf efter Straffelovens § 245. Da Tiltalte, som er født den 16 September 1838 og ikke funden forhen straffet, for det af ham udviste Forhold ved Underrettsdommen findes rettelig anset efter nævnte Straffebestemmelse og derhos den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Tirsdagen den 28 April.

Nr. 77. Sagfører **Frølund** som Mandatarius for **Holstebro Landmandsbank** (Arntzen)

contra

Ungkarl **Anders Pedersen** af Hestbjerg (Høgsbro),

betr. Betaling af 2504 Kr. 96 Øre.

Hjerm-Ginding Herreders Gjæsterets Dom af 7 Juli 1893: Indstævnte, Ungkarl Anders Pedersen af Hestbjerg i Idom, bør af den Kjøbesum, han ifølge Ejendomshandel kontant er bleven skyldig til Mads Andersen af Hestbjerg, til Citanten, Sagfører Frølund som Mandatarius for Holstebro Landmandsbank, betale 1700 Kr. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 20 Juni 1893, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1894: Hovedcitanten, Ungkarl Anders Pedersen, bør til Kontracitanten, Sagfører Frølund som Mandatarius for Holstebro Landmandsbank, betale 462 Kr. 83 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 20 Juni 1893, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af de Høiesteret forelagte, efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaaer det, at den i Dommen ommeldte Sparekassegjæld, stor 2000 Kroner, som Indstævnte Anders Pedersen har betalt den 30 Maj 1893, ikke var prioriteret i den af ham købte Ejendom. Det kan imidlertid ikke antages, at denne Del af Kjøbesummen har været indbefattet under det Beløb af 2500 Kroner, hvori der af Holstebro Landmandsbank gjordes Udlæg den 29 Maj 1893, og selv om det har været Meningens ved Kontinuationsforretningen den 30 s. M., hvorunder der gaves Udlæg i »den resterende kontante Kjøbesum efter Fradrag af hvad der alt var betalt af den«, at udvide Udlæget til at omfatte ogsaa bemeldte 2000 Kroner, forsaavidt saadant overhovedet kunde ske, uanseet at Beløbet ikke af Indstævnte skulde betales til Mads Andersen, kan Udlæget dog i saa Henseende ikke faa Betydning overfor Indstævnte, da denne, efter hvad for Høiesteret er oplyst, havde betalt Gjælden til Sparekassen, forinden Forretningen af 30 Maj var bleven ham forkyndt. Den af Appellanten nedlagte Paastand om at tilkjendes de omhandlede 2000 Kroner eller nogen Del af samme kan derfor ikke tages tilfølg.

Hvad dernæst angaaer den i Dommen omtalte, af Indstævnte for Overretten fremlagte Specifikation over de Beløb, som han vil have betalt af Kjøbesummen, da vil denne Specifikation, der maa forstaaes saaledes, at de deri nævnte Beløb, bortset fra de i Skjødet angivne 13000

Kroner, ere betalte forinden Udlæget af 29 Maj 1893, være, som i Dommen antaget, at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, eftersom Appellanten ikke under Proceduren for Overretten har modsagt dens Rigtighed.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Holstebro Landmandsbank paa Grundlag af en over Mads Andersen af Hestbjerg erhvervet Dom havde ved den 29 Maj f. A. paabegyndt og den 30 s. M. fortsat Udlægsforretning for et Beløb af 2504 Kr. 96 Øre med paaløbende Renter og Omkostninger ladet gjøre Udlæg i den formentlig endnu ikke berigtigede Del af Kjøbesummen for en Ejendom, som Hovedcitanten, Ungkarl Anders Pedersen af Hestbjerg, havde tilforhandlet sig af Mads Andersen, har Kontracitanten, Sagfører Frølund i Ringkjøbing som Mandatarius for bemeldte Bank, næst at anbringe, at den Mads Andersen til Hovedcitanten tilkommende Restkjøbesum, i hvilken der saaledes er gjort Udlæg, udgjør 4500 Kr. med Fradrag af ca. 800 Kr., under nærværende Sag i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaet Hovedcitanten tilpligtet af bemeldte Restkjøbesum at betale ham i hans nævnte Egenskab dels bemeldte 2504 Kr. 96 Øre, dels 63 Kr. 99 Øre, der udgjøre Omkostningerne ved Udlægsforretningens Kontinuering, med Renter af det førstnævnte Beløb 6 pCt. p. a. fra den 29 Maj f. A., til Betaling sker. Ved Gjæsteretsdommen er Hovedcitanten, hvis fra den nævnte Ejendomshandel hidrørende Restgjæld til Mads Andersen er antaget at beløbe sig til 1700 Kr., tilpligtet af den Kjøbesum, han ifølge Ejendomshandel kontant er bleven skyldig til Mads Andersen, at betale Kontracitanten dette Beløb med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 20 Juni 1893, indtil Betaling sker, men iøvrigt frifunden for Kontracitantens Tiltale, og Parterne have nu indanket Sagen her for Retten, hvor Hovedcitanten ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, medens denne har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og subsidiært paa-

staaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham 2504 Kr. 96 Øre med Renter eller i al Fald Gjæsteretsdommen stadfæstet.

Ifølge det Oplyste afhændede Mads Andersen ved Skjøde af 23 Januar 1893, thinglæst den 10 Februar s. A., til Hovedcitanten Ejendommen Matr.-Nr. 6 i Hestbjerg, Idom Sogn, i hvilket Skjøde det bl. A. hedder: »Kjøbesummen, Aftægten indbefattet, er 17000 Kr., den er berigtiget ved, at Kjøberen overtager, forrenter og indfrier Gjæld til Kreditforeningen 11000 Kr., anden Gjæld 2000 Kr. og iøvrigt paa aftalt Maade,« og Hovedcitanten har nu, idet han for Overretten har fremlagt en specificeret Opgjørelse over sit fra den stedfundne Ejendomshandel hidrørende Mellemværende med Mads Andersen, gjort gjældende, at han dels ved Overtagelse eller Betaling af de i Skjødet nævnte Gjældsposter, dels ved Betaling af forskellige andre, nærmere opgivne Beløb har berigtiget ialt 14607 Kr., og at der altsaa, idet Kjøbesummen, efter Fradrag af Aftægtens kapitaliserede Værdi 1500 Kr., udgjorde 15500 Kr., ikkun er et Beløb af 893 Kr. tilovers, hvorhos han har anbragt, at Handelen med Mads Andersen i Virkeligheden var indgaaet saaledes, at Hovedcitanten kun skulde betale Kreditforenings- og Sparekassegjælden samt udrede Aftægten, medens de øvrige Ydelser ere, som han har udtrykt sig, aldeles frivillige, saa at det hidrører fra en Fejltagelse, naar Skjødet indeholder andet.

At der skulde ligge en Fejltagelse til Grund for den i Skjødet indeholdte Angivelse af Kjøbesummens Størrelse, eller at Hovedcitanten ifølge Handelen med Mads Andersen ikke skulde være retlig forpligtet til at betale mere af denne Sum end de to særligt fremhævede Beløb, kan imidlertid ikke antages, ligesom der heller ikke vil kunne tages noget Hensyn til Hovedcitantens Anbringende om, at det skulde afhænge af hans eget Forgodtbefindende, naar den endnu tilbagestaaende Del af den i Skjødet angivne Kjøbesum skulde berigtiges, og den af ham nedlagte paa disse Anbringender støttede Frifindelsespaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Hvad dernæst angaar Størrelsen af den resterende Kjøbesum, har Hovedcitanten, som meldt, for Overretten fremlagt en nærmere Specifikation over de Beløb, han har berigtiget paa Kjøbesummen, og hvorefter der kun skulde restere 893 Kr., og da Kontracitanten ikke har protesteret mod Fremsættelsen af nye Oplysninger herom eller godtgjort, at der resterer noget større Beløb end af Hovedcitanten angivet, findes dette Beløb at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, i hvilken Henseende det bemærkes, at det ikke, som af Kontracitanten særlig gjort gjældende, kan antages, at Hovedcitanten har været uberettiget til den 30 Maj f. A., altsaa Dagen efter, at det ommeldte Udlæg blev foretaget, og samme Dag, som dette blev ham forkyndt, at betale 2000 Kr. til en Sparekasse, idet denne Gjæld maa antages at have

været en Ejendommen paahvilende Gjæld, som Hovedcitanten ifølge Skjødet skulde berigtige, og at Beløbet saaledes ikke var indbefattet i den Restkjøbesum, Mads Andersen havde tilgode, og hvori der var gjort Udlæg.

Da derhos Hovedcitanten af den ommeldte Restkjøbesum 893 Kr. ikkun vil kunne tilpligtes at betale, hvad han virkelig skylder Mads Andersen til Rest, og da det af Kontracitanten selv for Gjæsteretten er oplyst, at der af en Trediemand til Fyldestgjørelse af en Fordring paa Mads Andersen er gjort Udlæg i bemeldte Restkjøbesum for 430 Kr. 17 Øre, hvilket Udlæg ifølge det under Sagen Oplyste blev paabegyndt den 15 Maj og derefter kontinueret den 17, 24 og 27 s. M., altsaa forinden det under nærværende Sag omhandlede Udlæg i Restkjøbesummen foretoges, og det maa anses in confesso for Overretten, at Hovedcitanten ved Dom er tilpligtet at betale bemeldte Trediemand dette Beløb, og der saaledes kun kan antages at restere 462 Kr. 83 Øre af Restkjøbesummen, vil Hovedcitanten ikkun kunne tilpligtes at betale Kontracitanten dette Beløb med Renter heraf 6 pCt. p. a. — idet der ikke ses at være nedlagt nogen særlig Indsigelse mod, at disse beregnes med dette Beløb — fra Stævningens Dato den 20 Juni 1893, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde opføres. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 29 April.

Nr. 31. Kunsthandler **J. C. Stochholm** (Lunn)

contra

Firmaet **det Reitzelske Forlag** (George C. Grøn)
(Winther),

angaende Ophævelse af Fogedforbud og Tilkjendelse af Erstatning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 18 November 1893, hvorved under Forbehold af enhver lovlig Ret er ankyndt Rettens Forbud imod, at Rekvisitus udgiver, forlægger eller forhandler — samlet eller hæftevis — det fornævnte Værk »Dansk Digtekunst i det 19de Aarhundrede« eller dermed analogt Værk, alt forsaavidt deri indeholdes større eller mindre Dele af de til »Det Reitzelske Forlag« henhørende Skrifter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Oktober 1894: Det ommeldte Forbud bør som lovlig gjort og

forfulgt ved Magt at stande. Kontracitanten, Kunsthandler J. C. Stochholm, bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kr., samt til Hovedcitanterne, Det Reitzelske Forlag (George C. Grøn) udlevere samtlige heri Riget i Behold værende Exemplarer af 1ste Hefte af det ovenomhandlede Værk og betale Fogedforretningens Omkostninger med 24 Kr. 66 Øre og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Kunsthandler Stochholm, til Indstævnte, det Reitzelske Forlag, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paa-
staar Hovedcitanterne: Det Reitzelske Forlag (George C. Grøn) et af Kongens Foged heri Staden den 18 November f. A. for Kontracitanten: Kunsthandler J. C. Stochholm nedlagt Forbud imod, at han udgiver, forlægger eller forhandler — samlet eller hæftevis — Værket »Dansk Digtetekunst i det 19de Aarhundrede« eller dermed analogt Værk, alt forsaavidt deri indeholdes større eller mindre Dele af de til det Reitzelske Forlag henhørende Skrifter, stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, samt Kontracitanten tilpligtet at betale Hovedcitanterne en Erstatning af 2000 Kr. eller efter uvillige paa Kontracitantens Bekostning af Retten udmeldte Mænds Skjøn for den Hovedcitanterne ved den alt stedfundne Udgivelse af fornævnte Værks Hæfter tilføjede Skade, at erlægge en klækkelig Bøde, at overlevere Hovedcitanterne de endnu i Behold værende Exemplarer af Hæfterne, alt i Overensstemmelse med Eftertrykslovens Bestemmelser desangaaende, samt at betale Forbudsforretningen og nærværende Sags Omkostninger

skadesløst. Kontracitanten paastaar det nedlagte Forbud ophævet samt sig pure frifunden i Hovedsagen og tillagt skadesløse Omkostninger saavel i Hoved- som Kontrasagen, under hvilken sidste han derhos paastaar Hovedcitanterne tilpligtede at erstatte ham hele det Tab, som er paaført ham ved Forbudet, med mindst 15000 Kr. eller subsidiært efter Rettens eller uvillige af samme paa Hovedcitanternes Bekostning udmeldte Mænds Skjøn.

I Kontrasagen procederer Hovedcitanterne til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ifølge Sagens Oplysninger udsendte Kontracitanten i forrige Aar en Indbydelse til Subskription paa et Værk, han agtede at udgive og forlægge under Titel »Dansk Digtetekunst i det 19de Aarhundrede.« I Indbydelsen angaves bl. A., at Værket, som skulde indeholde Romancer, lyriske Digte, Skjemedigte og Digte i Prosa, vilde samle det bedste af 18 navngivne og andre dem nærmest jævnbyrdige danske Forfatteres Værker i et fyldigt Udvalg og skulde ledsages af Illustrationer af vore mest fremragende Kunstnere, saaledes at det vilde bringe et let tilgængeligt Udvalg af de paagjældende Forfatteres Værker i en illustreret Pragtudgave. Det første Hæfte af Værket, som ifølge Indbydelsen henlaa til Eftersyn, indeholdt 11 Digte af Aarestrup og 1 af H. C. Andersen, men derefter er der ikke udkommet noget yderligere af Værket, hvis Udgivelse Kontracitanten som Følge af Forbudet vil have fundet sig foranlediget til helt at standse.

Medens Hovedcitanterne, der for Tiden ere Indehavere af Forfatterrettighederne med Hensyn til de af 12 af de navngivne 18 Forfattere udgivne Værker, formene, at Kontracitantens Udgivelse af det i Subskriptionsindbydelsen behudede Værk efter den deri indeholdte Plan vil indeholde en Krænkelse af deres nævnte Rettigheder og finde denne Antagelse bestyrket ved Indholdet af det foreliggende 1ste Hæfte af Værket, har Kontracitanten gjort gjældende, at Værkets Udgivelse, naar Subskriptionsindbydelsens Plan for samme følges, ialtfald i det i det 1ste Hæfte iagttagne Omfang er hjemlet og det nedlagte Forbud saaledes ulovmedholdeligt ifølge Bestemmelserne i Eftertryksloven af 29 December 1857 § 13, Nr. 4 og 5. Men iøvrigt er man efter hans Anskuelse ikke ved den heromhandlede Subskriptionsindbydelse mere berettiget end ved andre lignende til at gaa ud fra, at den angivne Plan for Værket vil blive nøje overholdt, i hvilken Henseende han navnlig har oplyst, at det var paatænkt eventuelt at lade de sidste Hæfter af Værket indeholde en literaturhistorisk Oversigt over dette Aarhundredes poetiske Produktion. Idet den Mulighed altsaa ikke var udelukket, at Værket, naar det forelaa færdigt, vilde faa en anden Karakter end angivet i Subskriptionsindbydelsen, og saaledes den ifølge denne mulig med Føje befrygtede Krænkelse af Hovedcitanternes Ret i Virkeligheden ikke komme til at foreligge, formener Kontracitanten at

Forbudet i hvert Fald af denne Grund har savnet det fornødne Fundament og vil være at ophæve.

Der kan nu ikke gives Kontracitanten Medhold i, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det omhandlede Værk vilde stride imod Hovedcitanternes Ret, ikke kan afgjøres paa Grundlag af Subskriptionsindbydelsen, hvorimod Hovedcitanterne findes at have havt Ret til at gaa ud fra, at Værket, som angivet i Indbydelsen, vilde samle de bedste af de i denne nævnte 18 Digteres og de dem nærmest jævnbyrdige Forfatteres Værker i et fyldigt Udvalg for at tilvejebringe, som det hedder i Indbydelsen, »et let tilgængeligt Udvalg af de paagjældende Forfatteres Værker i en Pragtudgave«.

Da dernæst den Omstændighed, at det benyttede Udvalg af de paagjældende Værker tildels ledsages af Illustrationer, ikke udvider Beføjelsen til at eftertrykke dem uden rette Vedkommendes Samtykke, og da Bestemmelserne i Lov 29 December 1857 § 13, Nr. 4 og 5, ikke kunne komme til Anvendelse paa det omhandlede Værk alt af den Grund, at dette hverken kan betragtes som et kritisk eller literær-historisk Værk eller som Lære-, Skole- eller Visebog eller lignende Samling, findes Hovedcitanterne at have havt Føje til at værne om deres Ret ved det nedlagte Forbud. Da Udgivelsen af det 1ste Hefte af det ommeldte Værk dernæst ifølge de samme Betragtninger maa anses som ulovlig, vil det nedlagte Forbud være at stadfæste og Hovedcitanterne at frifinde i Kontrasagen, hvorhos Kontracitanten for det ved Udgivelsen af 1ste Hæfte af Værket forøvede Eftertryk i Medfør af ovennævnte Lovs § 20 vil være at anse med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 100 Kr., samt at tilpligte at udlevere Hovedcitanterne samtlige heri Riget i Behold værende Exemplarer af bemeldte Hæfte.

Da det er uomtvistet, at intet Exemplar af det paagjældende Hæfte er solgt, kan der derimod ikke antages ved det skete Eftertryk at være tilføjet Hovedcitanterne nogen Skade, og deres Paastand paa Erstatning vil saaledes ikke kunne tages tilfølgende. Forbudsforretningens Omkostninger samt Omkostningerne saavel i Hoved- som Kontrasagen findes Kontracitanten at burde tilsvare Hovedcitanterne med henholdsvis 24 Kr. 66 Øre og 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 8. Proprietær **Krogh-Meyer** (Grüner)

contra

Sagfører **H. M. Hansen** som Mandatarius for **Mejerske
Nielsine Jensen** (Ingen),

angaaende Betaling af tilgodehavende Løn.

Rinds-Gislum Herreders Politirets Dom af 29 April 1895: Indklagede, Proprietær Krogh-Meyer af Brorstrupgaarden, bør til Klageren, Sagfører H. M. Hansen af Randers som Mandatarius for Mejerske Nielsine Jensen af Randers Mark betale 236 Kr. 96 Øre og nærværende Sags Omkostninger med 74 Øre. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 September 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Høiesterotsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 Maj 1896.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) **Kjøbenhavn.**

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

40. Aargang.	Høiesteretsaaret 1896.	Nr. 11.

Onsdagen den 29 April.

Nr. 8. Proprietær Krogh-Meyer (Grüner)

contra

Sagfører H. M. Hansen som Mandatarius for Mejerske
Nielsine Jensen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Da det Appellanten idømte Beløb bestaar af to særskilte Poster nemlig den Mejerske Nielsine Jensen ubestridt tilkommende Løn paa 100 Kroner for Halvaaret fra 1 Maj til 1 November 1894, paa hvilken Dag denne Løn var forfalden til Betaling, og det som Løn og Kostpenge for Halvaaret fra 1 November 1894 til 1 Maj 1895 tilkjendte Beløb af 136 Kroner 96 Øre, om hvilket der alene har været Tvist mellem Parterne, og for hvis Udredelse Appellanten derfor ogsaa alene har paastaet sig frifunden under Sagen, kan denne ikke ansees at have summa appellabilis for Høiesteret.

Som Følge heraf

kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Appellanten, Proprietær Krogh-Meyer, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge nærværende Sags Oplysninger blev Mejerske Nielsine Jensen af Randers Mark, der fra 1 Maj 1894 havde forestaaet et Centrifugemejeri paa Citanten, Proprietær Krogh-Meyers Ejendom Brorstrupgaard, til hvilken Tjeneste hun var fæstet fra 1 Maj 1894 til 1 Maj d. A. for en aarlig Løn af 200 Kr., kort før 1 August 1894 af Citanten opsagt til Fratrædelse 1 November s. A., hvilken Opsigelse hun imidlertid nægtede at modtage, ligesom hun, da hun efter Citantens Forlangende d. 1 November f. A. forlod Tjenesten, nægtede at modtage den hende da af Citanten tilbudte Løn for det forløbne Halvaar, 100 Kr., og anlagde derpaa Indstævnte, Sagfører H. M. Hansen i Randers, som Mandatarius for hende, ved Politiretten Sag mod Citanten, under hvilken han paastod denne tilpligtet at betale hende Løn for hele den vedtagne Tjenestetid, 200 Kr., samt Kostpenge i 8 Uger á 6 Kr. pr. Uge eller et passende Beløb, og, da Citanten ved Politiretsdommen er tilpligtet at betale den paastaaede Løn 200 Kr. og Kostpenge i 8 Uger á 66 Øre pr. Dag, altsaa ialt 236 Kr. 96 Øre og Sagens Omkostninger for Politiretten med 74 Øre, har han nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom for Politiretten har paastaaet sig frifunden mod at betale Løn for et halvt Aar 100 Kr. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Citanten har som Grund til, at han ikke vilde beholde Nielsine Jensen i sin Tjeneste, anført, at hun strax, da hun var kommen til Gaarden, viste sig at være saa tunghør, at hun ikke uden Fare for sig selv og Andre kunde betjene et Centrifugemejeri, hvorfor han ansaa sig berettiget til at løse sig fra den indgaaede Kontrakt med hende, men valgte han i Stedet for strax at afskedige hende den efter hans Formening mod hende mere hensynsfulde Fremgangsmaade at opsigte hende med 3 Maaneders Varsel til 1 November 1894 og indtil da at beholde hende i sin Tjeneste. Citanten har til Støtte for sit Anbringende om, at Nielsine Jensen var uskikket til den Plads, hvortil hun var fæstet, produceret dels 2de af en praktiserende Læge udstedte Attester, af hvilke den ene, dateret 11 December 1894, gaar ud paa, at han ved en Undersøgelse i Maj Maaned s. A. har befundet Mejersken i høj Grad tunghør paa begge Øren, og den anden, dateret 15 Marts d. A., udtaler, at den i førstnævnte Attest omskrevne Døvhed beroer paa en Sygdom i det indre Øre og er uhelbredelig, forsaavidt som hun aldrig vil kunne komme til at høre normalt, og at en ringe Bedring maaske ikke vil være umulig, men at dertil vil udfordres en gennem meget lang Tid fortsat daglig Behandling af en Specialist i Øresygdomme, dels 2de Erklæringer fra mejerikyndige Personer, af hvilke den ene udtaler, at man for at kunne have Ledelsen af et Centrifugemejeri maa være lydhør, saaledes at den, der ikke er i Besid-

delse af normal Høreevne, er aldeles uskikket til at være Mejerist eller Mejerske ved et Centrifuge-Mejeri, medens den andens Erklæring gaar ud paa, at i et Centrifuge-Mejeri bør Mejersken kunne høre nogenlunde godt.

I et under Sagen fremlagt den 22 April 1894 dateret Brev til Citanten, i hvilket Mejersken meddeler, at hun er villig til at modtage den hende af Citanten tilbudte Plads hos ham, skriver hun imidlertid, at hun vil lade ham vide, at hun er »lidt tunghør med det ene Øre«, men haaber, »at det snart vil forsvinde igjen.«

Selv om det nu ved de forannævnte Lægeerklæringer kunde ansees tilstrækkelig godtgjort, at Mejerskens Tunghørighed har været væsentlig værre, end Citanten efter dette Brev maatte være forberedt paa, findes Citanten dog ikke i Tyendelovens Bestemmelser at have havt Hjemmel til, efterat hun endeligt havde tiltraadt sin Tjeneste, at afskedige hende forinden Kontraktstidens Udløb, idet han ikke, forinden hun tiltraadte Pladsen, har forlangt eller sørget for at forskaffe sig nærmere Oplysning om Omfanget og Beskaffenheden af hendes Døvhed, og saaledes ikke kan anses at have stillet eller blot forudsat som en Betingelse for hendes Antagelse i Pladsen, at hun var i Besiddelse af normal Høreevne, eller at have betinget hendes Forbliven i Tjenesten af, at der indtraadte den Bedring, som hun haabede.

Allerede som Følge heraf, og idet den forudgaaende Opsigelse maa blive uden Betydning, maa Citantens Forlangende d. 1 Novbr. f. A. om, at Mejersken da skulde forlade hans Tjeneste, blive at anse som uberettiget Bortvisning, og det maa derfor billiges, at Citanten ved Politiretsdommen er dømt til at betale Indstævnte Lønnen for hele Tjenestetiden til 1 Maj d. A., og da det derhos maa have sit Forblivende ved nævnte Doms Bestemmelser om Kostpenge og om Sagens Omkostninger for Politiretten, vil denne Dom saaledes være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen bliver der, da Indstævnte, som nævnt, ikke er mødt for Overretten, ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Sagsomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Torsdagen den 30 April.

Nr. 116. Prokurator **Kr. E. Jørgensen** som
 Befuldmægtiget for Slagter **Hakon Harald Feveile**
 (Nellemann efter Ordre)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
 (den kst. Kammeradvokat),

betr. Erlæggelse af Arveafgift af Arv efter en bortebleven Person.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1895: Indstævnte, Prokurator Kr. E. Jørgensen som Befuldmægtiget for Slagter Hakon Harald Feveile, bør til Statskassen betale de paastævnte 237 Kroner 37 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 8 September f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Lassen i Salær 20 Kroner, som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For- kyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det hverken af det i den indankede Dom omhand- lede Brev eller af de øvrige foreliggende Oplysninger kan udledes, at den borteblevne Viggo Feveile, efterat han i 1870 havde forladt Danmark, har taget fast Ophold noget- steds i Udlandet, maa der gives det indstævnte General- direktorat Medhold i, at der allerede af denne Grund vil være at udrede Arveafgift af det Appellantens Mandant som Arv tilkjendte Beløb. Dommen, hvis øvrige Bestem- melser tiltrædes, bliver derfor at stadfæste. I Salær til Kammeradvokaten vil Appellanten have at betale 80 Kroner, medens det Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Appellanten, Prokurator Jørgensen som Befuldmægtiget for Slagter Feveile, til den konstituerede Kammeradvokat 80 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Ad-

vokat Nellesmann tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet ved den konstituerede Kammeradvokat, søgt Indstævnte Prokurator Kr. E. Jørgensen som Befuldmægtiget for Slagter Hakon Harald Feveile, tilpligtet at betale 237 Kr. 37 Øre som 4 pCt. Arveafgift af et i Overformynderiet i Kjøbenhavn indstaaende Beløb af 5934 Kroner 20 Øre, hvortil bemeldte Feveile ved Frederiksberg Birks Dom af 1 December 1893 i Henhold til Frdn. 11 September 1839 er bleven kjendt ejendomsberettiget som eneste Arving efter sin borteblevne Broder, Sømand Holger Viggo Feveile, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8 September 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lassen, paastaaet sig frifunden og Statskassen paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Lassen, hvilket denne i hvert Fald har forventet sig tillagt hos det Offentlige.

Ifølge Frederiksberg Birks fornævnte Dom var den borteblevne Holger Viggo Feveile, der var født den 26 Januar 1855, strax efter sin Konfirmation herfra kommen i Tømmerlære i Kiel, derefter gaaet tilsøes og kommet til Amerika, hvorfra han havde tilskrevet sin herværende, senere afdøde Fader et Buenos-Ayres den 1 Maj 1873 dateret Brev, men derefter havdes der ingen- somhelst Efterretning fra eller om ham.

Indstævnte har nu mod Søgsmålet alene indvendt, at Forpligtelsen til at svare Arveafgift af den foran nævnte, Slagter Feveile tilkjendte Kapital maa være udelukket derved, at hans borteblevne Broders Ophold i Buenos-Ayres var af en saadan Beskaffenhed, at det kunde begrunde Statsborgerret for ham derved, i hvilken Henseende Indstævnte har henvist til det ovennævnte af ham under Sagen fremlagte Brev af 1 Maj 1873.

Da imidlertid den Omstændighed, at den Borteblevne paa det Tidspunkt, da den sidste Efterretning havdes fra ham, havde Ophold i Udlandet — selv forudsat at dette Ophold havde den af Indstævnte paastaaede Beskaffenhed — ikke vil kunne medføre nogen Fritagelse for den her omhandlede Afgifts Erlæggelse, vil Indstævnte være at dømme efter Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tillægge

den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 201. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Sara Marie Jensen, Andersens Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Kvaksalveri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 28 December 1895: Tiltalte Sara Marie Andersen, kaldet Mygh, Maler Andersens Hustru, bør til Thisted Amtsfattigkasse erlægge en Bøde af 200 Kr. Derhos udreder hun alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bendixen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Thomsen, 10 Kr. At efterkommes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Februar 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Sara Marie Jensen, Andersens Hustru, til Høiesterets-sagførererne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Sara Marie Jensen, kaldet Myg, Maler Andersens Hustru, der er født i Aaret

1849 og som — foruden at have været straffet i Aarene 1872 og 1873 2 Gange for Overtrædelse af Straffelovens § 178 og i 1884 for Overtrædelse af dens § 247 — for Kvaksalveri har været anset ifølge Thisted Kjøbstads Extraretsdom af 14 Februar 1885 med en Bøde af 50 Kr. til Kjøbstadens Fattigkasse og ifølge Overrettens Dom af 5 Maj 1890 med en Bøde af 100 Kr. til Thisted Amts Fattigkasse, tiltales under nærværende Sag paany for Kvaksalveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun efter den sidstnævnte Doms Afsigelse i meget betydeligt Omfang har drevet Virksomhed som Kvaksalverske, idet hun har taget en stor Mængde Personer, saavel Voxne som Børn under Kur for mange forskellige Slags saavel indvortes som udvortes Sygdomme, saasom Epilepsi, Brystsygdom, Kræft, Rosen og andre Hudsygdomme, hvilke hun har behandlet med Lægemedler, som hun har foreskrevet sine Patienter, og som dels har bestaaet i saadanne Mixturer og Salver, som kunne faas i Haandkøb paa Apotheker, dels ere blevne tilberedte af hende selv navnlig af Urter overensstemmende med Forskrifter i en af hende benyttet gammel Lægebog, og har hun ladet Patienterne betale hende for de af hende leverede Lægemedler, hvorhos hun, der ingensinde vil have forlangt Betaling for den af hende ydede Lægehjælp, har modtaget, hvad der i den Anledning i Penge eller andet Vederlag frivilligt blev ydet hende. Tiltalte, der er boende i Skjoldborg, har baade givet Konsultationer hjemme og tilset sine Patienter i disses Hjem, og har derhos regelmæssigt 2 Gange om Ugen taget ind til Thisted og i et dertil lejet Værelse givet Konsultationer, til hvilke der efter det Oplyste maa antages at have været ikke ringe Tilstrømning.

Tiltalte har forklaret, at hun, i al Fald naar hun ikke kjendte den Sygdom, angaaende hvilken hun blev spurgt til Raads, altid har opfordret Vedkommende til at henvende sig til en virkelig Læge, og endvidere, at de af hende benyttede Lægemedler have været saadanne, der efter hendes Mening ingen Skade kunde gjøre, og ifølge en af Distriktslægen den 2 December f. A. afgiven Erklæring over det i Sagen Oplyste, kan det heller ikke antages, at Lægemedlerne have kunnet skade de Paagjældende, hvorimod Tiltaltes Virksomhed, særligt for et Par af de under Sagen omhandlede Patienters Vedkommende, af Distriktslægen formenes at have havt skadelig Indflydelse, forsaavidt de Vedkommende ved at blive behandlet af Tiltalte altfor længe have været undtagne lægekyndig Vejledning; men iøvrigt foreligger ingen nærmere Oplysninger om, at Tiltaltes Patienter have lidt Skade eller ere blevne udsatte for videre Fare ved hendes Behandling. For sit foranførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrets-

dommen passende bestemt til en Bøde til Thisted Amts Fattigkasse af 200 Kroner.

Nr. 197. Advokat Nellesmann
 contra
 Rasmus Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Nysted Birks Extrarets Dom af 10 December 1895: Tiltalte, Sadelmager Rasmus Hansen af Øster Ulslev, bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og Defensor, Sagfører Schrader, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Seidelin for Overretten betaler Tiltalte Rasmus Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Hansen til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Rasmus Hansen, der er født den 21 Juni 1856 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Bedrageri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende

nærmere Omstændigheder: Da Tiltaltes Moder, hvis Pengesager han i det Hele varetog, i Efteraaret 1889 stod i Begreb med at optage et Laan paa 1000 Kr. i sin Ejendom, Matr.-Nr. 5 c i Øster Ulslev — i hvilken der i Henhold til Panteobligation af $\frac{6}{7}$ 1871 da indestod en Restgjæld paa 400 Kr., som af Kreditrix, Hans Rasmussen Blunks Enke var opsagt til Udbetaling i December Termin s. A. og agtedes dækket ved det paatænkte nye Laan — henvendte Tiltalte sig til Kreditrix med Anmodning om at faa Obligationen af 1871 udleveret i kvitteret Stand, idet han udtalte, at dette var nødvendigt for Berigtigelsen af det nye Laan. Obligationen kvitteredes da den $\frac{19}{9}$ s. A. og udleveredes Tiltalte, uden at han ved denne Lejlighed betalte noget, og det nye Laan berigtigedes derefter ved Obligation af 21 s. M., som blev thinglæst den 25 s. M., idet samtidig den ældre Obligation blev aflæst. I Oktober næstefter betalte Tiltalte efter Paakrav af Kreditricis Søn, Fisker Blunk, denne paa Moderens Vegne 100 Kr. Af Restgjælden betalte Tiltalte, efterat hans Moder var død den 1 Januar 1890, i Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August 1890 atter 100 Kr., men sagde da til Blunk, at nu betalte han ikke flere Afdrag, da dennes Fader havde skjænket ham de andre 200 Kr., idet han i sin Tid havde sagt, at de skulde dele de 400 Kr. Da Blunk og hans Moder ansaa dette for Usandhed, anlagde Sidstnævnte Sag for at faa Tiltalte tilpligtet at betale de resterende 200 Kr. med Renter, der opgjordes til 23 Kr. 20 Øre, og Tiltalte nægtede da i et af ham underskrevet, den $\frac{1}{10}$ 1890 inden ovennævnte Birks ordinære Ret fremlagt Indlæg at skyldte Blunks Moder nogetsomhelst, idet han navnlig gjorde gjældende, at der paa den ved hans Faders Død tilstede værende Restgjæld paa 400 Kr. var >betalt kontant eller paa den anden mig ubekjendte Maade*) afdraget 200 Kr., saaledes at der, da jeg i September Maaned f. A. indfandt mig hos Citantinden for at anmode hende om . . . at . . . kvittere Obligationen, paa samme kun skyldtes 200 Kr.« Derefter hævdedes Sagen, idet Citantindens Sagfører opgav den, fordi han ikke >ventede at kunne faa Tiltalte dømt«, og senere lod Blunk og hans Moder Sagen hvile, fordi de antog, at Tiltalte ikke havde noget at betale med. Da der imidlertid var tilfaldet Tiltalte en Arv, begjærede Blunk, hvis Moder i Februar f. A. afgik ved Døden, offentlig Undersøgelse indledet, og medens Tiltalte i de første af de i den Anledning i November f. A. optagne Forhør fremdeles paastod, at saavel Restkapital som Renter var betalt, idet han navnlig gjorde gjældende, at hans Moder, efter hvad hun havde meddelt ham, i November 1889 havde betalt 200 Kr. til Blunks Moder, tilstod han i et senere Forhør, at dette var Usandhed, hvorhos han med Hensyn til sit Opgivende om, at

*) I vedkommende Indlæg staar: paa anden mig ubekjendt Maade.

Blunks Fader skulde have eftergivet ham hele Restgjælden, forklarede, at denne vel en Gang havde ladet Ytringer falde herom, men at han ikke var gaaet ind derpaa og godt vidste, at den omtalte Udtalelse ikke havde noget at sige. Det var derfor mod bedre Vidende og for at unddrage sig den skyldige Restbetaling, at han, efterat være kommen i Besiddelse af det kvitterede Gjældsbevis, havde fremført de forskjellige Opgivender om stedfunden Betaling og Eftergivelse. For sit foranførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, og Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 215.

Advokat Hindenburg

contra

Frants Georg Theodor Marquardsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjerteminde Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Januar 1896: Arrestanten Frants Georg Theodor Marquardsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage samt betale i Erstatning til Karen Thygesen 4 Kr., saa udreder han og samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Müller, 14 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Lassen, betaler Arrestanten Frants Georg Theodor Marquardsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frants Georg Theodor Marquardsen til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjerteminde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Frants Georg Theodor Marquardsen for Tyveri, og er han ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten var Lørdag den 4 August 1894 i Besøg hos Sømænd Søren Thygesen i Kjerteminde og dennes Datter Karen Thygesen, til hvilken han stod i Kjæresteforhold, og Sidstnævnte viste ham da en Del Sølvpenge, som hun havde liggende løst i sin Kjølelomme. Efterat de alle Tre i Forening havde nydt en Del Drikkevarer, uden at Arrestanten dog var bleven mere beruset, end at han vidste, hvad han foretog sig, frastjal Arrestanten ifølge en pludselig opstaaet Beslutning Karen Thygesen, medens hun sad paa hans Skjød, 3 Kr. ved at stikke Haanden i hendes Kjølelomme, hvorhos han senere paa Aftenen, da han stod i Kjøkkenet med hende og havde den ene Arm om hendes Liv, paa samme Maade stjal 4—5 Kr. fra hende. Pengene brugte Arrestanten samme Aften, dels til Fortæring, dels til Drikkevarer, men han har senere tilstillet Bestjaalne 3 Kr. som Afdrag paa det Beløb, han havde tilvendt sig hos hende. Arrestanten, der er født den 24 Juni 1872 og ved Odense Kjøbstads Politirets Dom af 27 August 1891 for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 2 straffet med 24 Dages Tvangsarbejde, men ikke iøvrigt forhen findes straffet efter Dom, vil for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, hvorefter Arrestanten i Henhold til Straffelovens § 228, jfr. § 60, er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, være at forandre.

Mandagen den 4 Maj.

Nr. 4. **Anders Christian Jensen** af Klokkerholm
Mark (Jensen)

contra

Husejer **Enevold Nielsen** af Allerup Mark
(Ingen),

betr. Udredelse af Erstatning.

Dronninglund Herreds ordinære Rets Dom af 10 August 1893: Indstævnte, Enevold Nielsen af Allerup bør under Udsættelsestvang til Citanten, Anders Chr. Jensen af Klokkerholms Mark, fravige Ejendommen Matr. Nr. 50 d og 50 v i Allerup; saa bør han og betale Citanten en saadan Erstatning for Afsavnet af bemeldte Ejendom fra den 5 August f. A. til Fravigelsesdagen, som uvillige af Retten paa hans Bekostning udmeldte Mænd bestemme, samt Differencen mellem det fulde Auktionsbeløb for den af ham optagne Citanten tilhørende, men ved offentlig Auktion efter hans Begjæring bortsolgte Hest og Ko, og den Del af Auktionsbeløbet, der er bleven ham udbetalt, af hvilke Beløb han derhos vil have at tilsvare Citanten Renter 5 pCt. aarlig fra den 7 September f. A. til Betaling sker; men iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Leven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1894: Citanten, Husejer Enevold Nielsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Anders Christian Jensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten meddelt, at Indstævnte i Henhold til den ham — som i den indankede Dom ommeldt — givne Opsigelse har fraveget Besiddelsen af den paagjældende Ejendom den 1 Maj 1894, og i Overensstemmelse hermed har han — næst at fastholde sin Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at betale ham den ved Underretsdommen tilkjendte Forskjel mellem det fulde Auktionsbeløb for de i Dommen ommeldte forauktionerede Dyr og den Appellanten udbetalte Del af Auktionsbeløbet — nu alene paastaaet sig tilkjendt Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Afsavnet af Ejendommen fra den 5 August 1892 til den 1 Maj 1894 tilligemed Renter.

Som Sagen saaledes foreligger, og idet Appellanten ikke har meddelt Oplysninger, hvoraf det kunde fremgaa, at han har lidt Tab ved Afsavnet af Ejendommens Jordtilliggende og Avlsbygninger — som alene have været bortforpagtede til og benyttede af Indstævnte — eller til hvilket Beløb dette i saa Fald kunde anslaaes, mangler der efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger tilstrækkelig Grund til at gaa ud fra, at Tabet endog blot tilnærmelsesvis kunde andrage den for Høiesteret fastsatte summa appellabilis. I saa Henseende kan bemærkes, at Appellanten ikke har paaberaabt sig, at den betingede aarlige Forpagtningsafgift af 50 Kroner og 2 Tønder Kartofler ikke skulde være kommen ham tilgode, og at den Købesum, for hvilken Appellanten har erhvervet hele Ejendommen omtrent samtidig med dens delvise Bortforpagtning, kun udgjør 1100 Kroner.

Forsaavidt Appellanten derhos, som ovenanført, tillige har paastaaet sig tilkjendt Forskjellen mellem det fulde paagældende Auktionsbeløb og den til ham udbetalte Deel deraf, bemærkes, at Appellanten ej heller har meddelt nogen Oplysning om Størrelsen af denne Difference eller af de Beløb, hvoraf den skulde udregnes, og at denne Deel af hans Paastand saaledes end ikke var egnet til at tages under Paakjendelse; men der er iøvrigt heller ikke Føje til at forudsætte, at det samlede Beløb af Appellantens ovenomhandlede Erstatningskrav og den herommeldte — som det maa antages mindre betydelige — Difference vilde kunne naa op til at udgjøre summa appellabilis.

Sagen vil som Følge heraf ex officio være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Appellanten, Anders Christian Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte Anders Christian Jensen af Klokkeholm Mark, der ifølge Skjøde af 5 August 1892, tinglæst den 11 s. M., af Smed Peder Christensen har kjøbt Ejendommen Matr. Nr. 50 d og 50 v af Allerup Mark, Hellevad Sogn, har under Anbringende af, at Citanten, Husejer Enevold Nielsen af Allerup Mark, lægger ham Hindringer i Vejen for Besiddelsen og Brugen af den ommeldte Ejendom, idet han dels har aflaaet et paa Ejendommen værende Hus, dels gjentagne Gange har optaget Indstævnte tilhørende Heste

og Kreaturer, som af denne vare satte paa Græs paa den ommeldte Ejendom, af hvilke Dyr han derefter har ladet en Hest og en Ko bortsælge ved offentlig Auktion, medens de øvrige ere tilbageleverede Indstævnte, under nærværende Sag i 1ste Instants paastaaet, at Citanten — foruden at anses med Bøder for Vold og Selvtægt — tilpligtes dels under Udsættelsestvang inden en passende kort Frist at fravige Brugen og Besiddelsen af den ommeldte Ejendom og det paa samme værende Hus, dels at tilbagelevere den optagne Hest og Ko eller erstatte deres Værdi med henholdsvis 400 og 100 Kr., dels endelig at betale Indstævnte for Ejendommens Afsavn og det Tab, han har lidt derved, at Rugsæden ikke har kunnet blive saet i Efteraaret 1892, et passende Beløb efter uvillige Mænds Skjøn med Renter af de paastaaede Erstatningsbeløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 7 September 1892, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er det under Udsættelsestvang paalagt Citanten at fravige den omhandlede Ejendom, hvorhos han er tilpligtet at betale Indstævnte dels en saadan Erstatning for Afsavnet af bemeldte Ejendom fra den 5 August 1892 til Fravigelsesdagen, som uvillige af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd bestemme, dels Differencen mellem det fulde Auktionsbeløb for den af Citanten optagne og af ham bortsolgte Hest og Ko og den Del af Auktionsbeløbet, som er bleven Indstævnte udbetalt, med Renter af de ommeldte Beløb, som af Indstævnte paastaaet, medens Citanten iøvrigt er frifunden for Indstævntes Tiltale, og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — ligesom i 1ste Instants — har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Denne procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Idet der nu ikke kan gives Citanten Medhold, naar han har villet gjøre gjældende, at det ovennævnte Skjøde paa den heromhandlede Ejendom skulde være betydningsløst, enten fordi det kun skulde være udstedt pro forma, eller fordi Indstævnte skulde have været bekjendt med, at der, som af Citanten paastaaet, mellem denne og Smed Peder Christensen var indgaaet en Overenskomst om Bortforpagtningen af den ommeldte Ejendom, eftersom intet af disse Anbringender overfor Indstævntes Benægtelse af samme kan anses bevist, og der altsaa maa gaas ud fra, at Skjødet, der intet indeholder om, at der tilkommer Citanten en Forpagtningsret, i og for sig staar ved Magt, vil nærværende Sags Udfald komme til at bero paa, hvilken Betydning der kan tillægges de Forhandlinger om den ommeldte Ejendoms Bortforpagtning, der — efter hvad der er in confesso mellem Parterne — have fundet Sted mellem Citanten og Smed Peder Christensen, forinden denne — som meldt — afhændede sin Ejendom til Indstævnte.

Citantens Fremstilling angaaende Stiftelsen af det af ham

paastaaede Forpagtningsforhold gaar i det Væsentlige ud paa, at Peder Christensen den 10 Juli 1892 indfandt sig hos ham og anmodede ham om et Laan af 25 Kr., hvilken Anmodning Citanten dog afslog, hvorimod de bleve enige om, at Citanten for et Tidsrum af 8 Aar skulde forpagte Peder Christensens ommeldte Ejendom mod en aarlig Pengeafgift af 50 Kr., der skulde erlægges halvaarsvis forud, og hvoraf Halvdelen strax blev betalt, samt mod hvert Efteraar at levere Peder Christensen 2 Tdr. gode Spisekartofler, hvorimod Citanten maatte benytte Jorden til Sæd og Græsning efter eget Ønske samt have Benyttelsen af Laderum og Kostald, medens Peder Christensen forbeholdt sig Beboelseslejligheden i Huset samt Haven. Ved Overenskomsten var det dog et Vilkaar, at Forpagtningskontrakten først skulde træde i Kraft, saafremt det ikke lykkedes Peder Christensen inden 8 Dage at sælge sin nævnte Ejendom til en navngiven Trediemand, med hvem han stod i Underhandling, og med Hensyn til de 25 Kr., som Citanten strax betalte Peder Christensen, blev det efter Citantens Anbringende bestemt, at dette Beløb, hvis det ikke lykkedes Peder Christensen at faa Ejendommen solgt, skulde betragtes som Forpagtningsafgift for det første Halvaar, hvorimod Peder Christensen i modsat Fald skulde tilbagebetale Citanten Beløbet. Der blev ikke oprettet nogen skriftlig Kontrakt ved denne Lejlighed, idet man vilde afvente, hvorledes det stillede sig med Salget af Ejendommen; men da de 8 Dage vare forløbne, og Citanten ved Henvendelse til Peder Christensen den 17 Juli havde erfaret, at det ikke var lykkedes denne at sælge Ejendommen, tog Citanten den paafølgende Dag Jorderne i Besiddelse, uden at Peder Christensen, efter hvad Citanten har anbragt, modsatte sig saadant eller endog blot fremkom med nogen Indsigelse, og efterat Peder Christensen derefter ved sit ovennævnte Skjøde havde solgt Ejendommen til Indstævnte, har Citanten overfor denne i Kraft af sin formentlig bedre Ret søgt at hævde sig i Brugen og Besiddelsen af den ommeldte Ejendom ved, som antydet, dels at aflaae Huset — som det maa antages dog kun de Rum i samme, af hvilke han havde Benyttelsen — dels at optage Indstævnets Kreaturer, naar disse af denne bleve indbragte paa Ejendommen.

Indstævnte har derimod i Lighed med, hvad Peder Christensen under en mod denne af Citanten tidligere anlagt Sag, der fandt sin Afgjørelse ved Overrettens Dom af 11 December f. A., gjorde gjældende, paastaaet, at de den 10 Juli 1892 stedfundne Forhandlinger kun havde en foreløbig Karakter, men ikke førte til en endelig og for begge Kontraparter bindende Overenskomst, og at Ejendommen ej heller af Peder Christensen er bleven overleveret Citanten til Brug, hvorimod denne egenmægtig har sat sig i Besiddelse af samme.

Til Bevis for Rigtigheden af sin Fremstilling har Citanten ført tvende Vidner, der have overværet de den 10 Juli 1892 førte Forhandlinger, og deres edelige Forklaringer, der i alt Væsentligt stemme overens med Citantens Fremstilling, gaa ud paa, at de have opfattet Forholdet saaledes, at der ved den ommeldte Lejlighed blev afsluttet en definitiv Overenskomst, hvis skriftlige Affattelse ikkun blev udsat for at afvente, hvorledes det stillede sig med Salget af Ejendommen. Peder Christensen har derhos under et mod ham til Oplysning om, hvorvidt han ved sit heromhandlede Forhold havde gjort sig skyldig i bedrægligt Forhold, optaget Forhør erkjendt, at de af de ovennævnte 2de Vidner afgivne Forklaringer angaaende det den 10 Juli 1892 passerede ere rigtige og sandfærdige, og hertil kommer endnu, at den Forpagtningskontrakt, der efter de nævnte Forklaringer blev indgaaet mellem Peder Christensen og Citanten, strax ved Kontraktens Afslutning er bleven delvis fuldbyrdet, idet Citanten, som af Vidnerne særlig bekræftet, ved denne Lejlighed betalte Peder Christensen de ovennævnte 25 Kr. eventuelt som Dækning af Forpagtningsafgiften for det første Halvaar. Det maa herefter anses tilstrækkelig godtgjort, at der den 10 Juli 1892 er afsluttet en endelig Overenskomst mellem Citanten og Peder Christensen om Forpagtningen af den ommeldte Ejendom.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Maj 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 12.

Mandagen den 4 Maj.

Nr. 4. Anders Christian Jensen af Klokkeholm Mark
(Jensen)

contra

Husejer Enevold Nielsen af Allerup Mark
(Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da det endvidere ikke kan betvivles, at Citanten den 18 Juli 1892 har sat sig i Besiddelse af den oftnævnte Ejendom, uden at dens daværende Ejer, Peder Christensen, har lagt ham nogensomhelst Hindring i Vejen i saa Henseende, maa der gives Citanten Medhold i, at han har erhvervet en Ret i den oftnævnte Ejendom, i Kraft af hvilken han bl. A. har været beføjet til, som ovenfor ommeldt, at optage Indstævntes Kreaturer, og han vil derfor, samt idet han, efter hvad der er in confesso, med Hensyn til de optagne Kreaturer har iagttaget den i Lov om Mark og Vejfred af 25 Marts 1872 §§ 5 og 6 foreskrevne Fremgangsmaade, være at frifinde for Indstævntes Tiltale, forsaavidt den bortsolgte Hest og Ko angaar.

Hvad dernæst Citantens Forpligtelse angaar til at fravige den omhandlede Ejendom samt til at betale Indstævnte Erstatning for Afsavnet af samme, bemærkes, at Citantens Frifindelse i saa Henseende under nærværende Sag maa blive en Følge af det ovenanførte, idet han, der, efter hvad der er in confesso mellem Parterne, har faaet lovligt Varsel til at opgive Forpagtningen den 1 Maj d. A., herefter i Medfør af Bestemmelserne i § 1 i Frdn. 25 November 1831, uanset at Indstævntes Skjøde,

som meldt, staar ved Magt, ikke er pligtig at fratræde Forpagtningen forinden det nævnte Tidspunkt. Som Følge heraf vil Citatet altsaa i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale under nærværende Sag. Processens Omkostninger før begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdagen den 12 Maj.

Nr. 145.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Mathias Schøndorff (Def. Salomon),

der tiltales for Brandstiftelse, Assurancesvig, falsk Angivelse for Øvrigheden, Opfordring til Mened eller dog til falsk Forklaring for Retten samt Bedrageri.

Sorø Birks Extrarets Dom af 18 Marts 1893: Tiltalte Proprietær Mathias Schøndorff bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Flor af Sorø, 120 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann af Slagelse, 120 Kr., med Undtagelse af Omkostningerne ved Tiltaltes Anbringelse og Ophold paa Sindssygeanstalten, der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1894: Den af Tiltalte, Mathias Schøndorff, forskyldte Straf bortfalder. Af Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Flor og Deichmann for Underretten 150 Kr. til hver, og til Prokuratorerne Juel og Meyer for Overretten, henholdsvis 200 Kr. og 100 Kr. betaler Tiltalte en Femtedel, medens de 4 Femtedele udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det billiges, saavel at Tiltalte er frifunden for Brandstiftelse og Assurancesvig, som at han er funden skyldig i falsk Angivelse for Øvrigheden. I sidste Henseende maa det blive uden Indflydelse, at der under et den 2 d. M. optaget Forhør er af et Vidne forklaret, at det i April 1890 paa Tiltaltes

daværende Bopæl har set den i Dommen omhandlede eller en lignende Kontrabog imellem ham og Møller Larsen, indeholdende Kvittering for, at Tiltalte havde tilsendt ham Rug og Penge, og at deres Mellemværende var afgjort, idet denne Forklaring dels i Gjengivelsen af Kvitteringens Indhold ikke stemmer med Tiltaltes Afskrift af den Kvittering, han vil have havt, dels ifølge Vidnets og et andet Vidnes Forklaring er afgiven under en gjentagen Paavirkning hertil fra Tiltaltes Side.

Ligesom Tiltalte herefter rettelig er anset efter Straffelovens § 225, saaledes findes hans i Dommen fremstillede Forhold ved af Kjøbmand Larsen at kræve og modtage Tilbagebetaling af det til denne for Møller Larsens Regning forud betalte Beløb under det svigagtige Foregivende, at Møller Larsens Paategning i Kontrabogen var en Kvittering for Beløbet, at maatte paadrage ham Straf efter Straffelovens § 251. Endelig vil han være at ansee efter Straffelovens § 146, jfr. § 52 sidste Punktum, for i forskellige i Arresten nedskrevne, for hans Hustru bestemte Meddelelser, hvoraf han havde givet en enkelt fra sig til Besørgelse til hende, at have forsøgt at paavirke hende og deres Børn til at afgive urigtig Forklaring i Retten om Tilværelsen af den omtalte Kvittering.

Forsaavidt Tiltalte iøvrigt under Sagen er sigtet for Bedrageri og Opfordring til Mened eller dog til falsk Forklaring for Retten, maa det have sit Forblivende ved den ham i Dommen forsaavidt tillagte Frifindelse.

Den efter det Foranførte forskyldte Straf vil under Hensyn til den udstaaede langvarige Arrest kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger udredes som nedenfor bestemt.

Den i Dommen udtalte Misbilligelse af den ordinære Underdommers Behandling af Sagen vil kunne tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Mathias Schøndorff bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon for Høiesteret 400 Kroner til hver udredes med Halvdelen af Tiltalte og med Halvdelen af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Extraret hertil indankede i 1ste Instants af en Sættedommer paakjendte Sag er Tiltalte Mathias Schøndorff, der har opgivet at være født den 16 August 1842 og saaledes at være noget over 50 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnat at stemme med hans Udseende, og som ved Næstved Kjøbstads Politirets Dom af 14 August 1889 er anset for Hasardspil med en Kjøbstadens Politikasse tilfaldende Bøde af 60 Kr., men ikke iøvrigt er fundet straffet efter Dom, aktioneret for Brandstiftelse, Assurancesvig, falsk Angivelse for Øvrigheden, Opfordring til Mened eller dog til falsk Forklaring for Retten, samt Bedrageri.

1. Den 22 Maj 1891 nedbrændte Tiltaltes Ejendom Sorø lille Ladegaard, ved hvilken Brandskaden paa Bygninger vurderedes til ca. 27400 Kr. og paa Løsøre til ca. 11000 Kr.; efter det Oplyste maa det antages, at Ilden, der udbrød omtrent Kl. 4¹/₂ om Morgenen, opstod indvendig i Straataaget i Stuehusets vestre Ende ved Mønningen af dettes vestlige Skorsten. Under Forhørene rettedes Mistanken imod Tiltalte, der i Aaret 1890 havde købt Gaarden, som det maa antages, temmelig dyrt. Under Sagen er der ogsaa oplyst en Række Omstændigheder, som imod Tiltaltes Benægtelse kunne tyde paa, at han var Gjærningsmand til Branden. Det maa saaledes anses oplyst, at Stuehuset var gammelt og led af forskjellige Mangler, samt at Stalden var i en saa slet Tilstand, at den i den nærmeste Fremtid maatte ombygges eller gennemgaa en fuldstændig Reparation. Der er derhos i Tiltaltes Besiddelse forefunden Tegninger til en ny Staldbygning og til et nyt Stuehus, af hvilke i alt Fald nogle ifølge det Oplyste og Tiltaltes vaklende Forklaringer maa antages at være forfærdigede af Tiltalte før Branden, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Tiltalte, medens han under Undersøgelsen sad arresteret, har søgt at instruere sin Hustru om, i hvilken Retning hendes Forklaring om disse Tegninger skulde gaa, og det maa ligeledes anses oplyst, at Assurancesummen for de nedbrændte Bygninger vilde overstige eller rigeligt dække Bekostningen ved nye Bygningers Opførelse. Det er derhos oplyst, at Tiltalte allerede nogle Dage før Branden og tidligere end Andre der paa Egnen havde sat sit Malkekvæg paa Græs, samt at Tiltalte et Par Dage før Branden havde beordret sin Karl til som Middel mod Orm at stænke Petroleum paa Loftet under det Sted i Taget, hvor Ilden maa antages at være udbrudt, og til at lade den tømte Flaske Petroleum blive staaende paa Loftet. Endvidere er det oplyst, at medens det ikke er let tænkeligt, at nogen Fremmed til den nævnte Tid har kunnet skaffe sig Adgang til Loftet, hvor Ilden udbrød, var der en let Forbindelse mellem dette Loft og Tiltaltes Sovekammer, der ligger paa Loftet, samt at Døren mellem Tiltaltes Sovekammer og hans tvende Sønners Sovekammer den omtalte Morgen var paasat Krog indvendig fra Tiltaltes Sovekammer, hvilket den i Almindelighed ikke var.

Tiltaltes Datter Anna, der er født den 3 April 1879, og som efter Underrettsdommens Afsigelse og Tiltaltes Løsladelse af Arresten til en hos Tiltalte tjenende Pige havde udsagt, at hun ved Uagtsomhed havde forvoldt Branden, hvilket Udsagn hun imidlertid under et herfra foranlediget Reassumptionsforhør erklærede for ganske urigtigt, og til hvis Bestyrkelse intetsomhelst er fremkommet, har derhos under et nyt Reassumptionsforhør forklaret, at Tiltalte efter sin Løsladelse har anstiftet hende til at fremkomme med det nævnte Udsagn for at paatage sig Skylden for Branden og til under Reassumptionsforhøret at fastholde dets Rigtighed; mod Tiltaltes Benægtelse er imidlertid Rigtigheden af denne Forklaring ikke godtgjort. Endelig taler det mod Tiltalte, at han paa flere Punkter i Sagen har afgivet forbeholdne og vaklende Forklaringer, deriblandt om sine Formueforhold, som han har fremstillet som bedre, end de efter det Oplyste vare. Imidlertid kan det ved det saaledes fremkomne hverken anses godtgjort, at Branden er paasat, eller at Tiltalte er Gjerningsmand til den, og Tiltalte vil saaledes være at frifinde, forsaavidt angaar Sigtelsen for Brandstiftelse.

2. Tiltalte havde sit Løsøre forsikret i »de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening i Sorø og tilgrændsende Amter«; som det maa antages var Forsikringssummen temmelig lav, navnlig forsaavidt angik Posterne Sæd, Hø og Halm. Da der samme Dag, som Branden hos Tiltalte havde fundet Sted, foretoges Brandtaxation til Fastsættelse af den Tiltalte for Skade paa Løsøre tilkommende Erstatning, opgav Tiltalte for Foreningens Taxationsmænd, at der for ham var brændt henholdsvis 8 Læs Hø og 50 Læs Halm, hvilket Opgivende lagdes til Grund ved Erstatningens Fastsættelse. Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det nu vel anses godtgjort, at de saaledes som brændte opgivne Kvantiteter betydeligt have oversteget de virkelig brændte Kvantiteter, navnlig af Halm, men det har dog ikke nøjagtig kunnet oplyses, hvor meget Hø og Halm der er brændt, hvorved bemærkes, at det efter det ved Reassumptionsforhøret Oplyste maa antages, at der er brændt mere Halm, end der efter de oprindelige Vidneforklaringer maatte antages. Den af den ovennævnte Forening ved Brandtaxationer sædvanlig fulgte Fremgangsmaade var den, at de reddede Gjenstande, som henhørte under Indbo, Inventarium og Kreaturer, taxeredes, og at den derefter udfundne Sum fradroges den Sum, hvorfor samtlige under disse Poster forsikrede Gjenstande i sin Tid vare taxerede saaledes, at Differencen udgjorde Erstatningen, men at derimod Brandlidtes paa Tro og Love og under Eds Tilbud afgivne Opgivelse af, hvormed der var brændt af Sæd, Hø og Halm, af Taxationsmændene lagdes til Grund ved Beregningen af Erstatningen for disse Poster. Denne Fremgangsmaade vilde de hos Tiltalte mødte Taxationsmænd ogsaa have fulgt, saa-

ledes at Erstatningen for de førstnævnte Poster er fastsat ved Overenskomst med Tiltalte, og er det ogsaa af Tiltalte erkjendt, at det var en Selvfølge, at hans Opgiver om, hvad der var brændt af Sæd, Hø og Halm, skete paa Tro og Love. Det er imidlertid under Reassumtionsforhøret oplyst, at hele Brandtaxationsforretningen i alt kun medtog et Par Timer, og at navnlig Fastsættelsen af Erstatningen for Sæd, Hø og Halm ikke medtog ret lang Tid, samt at Tiltalte hverken afhørtes om, hvor de af ham som brændte opgivne Kvantiteter af disse Poster havde beroet, eller afæskedes Forklaring om, hvorpaa han støttede sine Opgivelser, ligesom det ogsaa er oplyst, at Taxationsmændene, uagtet de nærede Tvivl om Rigtigheden af disse Opgivelser, forsaavidt angik Halmen, undlod, uagtet Foreningens Vedtægters Bestemmelse i saa Henseende, at søge Oplysning desangaaende hos Tiltaltes Folk, og det uagtet Tiltalte, hvis Forklaring derom Taxationsmændene ikke bestemt have kunnet modsige, udtrykkelig vil have henvist dem til at søge saadan Oplysning.

Efter alt det saaledes Foreliggende findes det imod Tiltaltes Benægtelse betænkeligt at statuere, at han, da han fremkom med de angivne Opgivelser om brændt Hø og Halm, har været sig disses Urigtighed bevidst, og han vil som Følge heraf ogsaa være at frifinde, forsaavidt angaar Sigtelsen for Assurancesvig.

3. I en den 13 Marts 1891 dateret til Politimesteren i Sorø stilet Skrivelse anmeldte Tiltalte følgende: Forinden Tiltalte i Aaret 1890 flyttede fra sin tidligere Bopæl i Bidstrup til Sorø lille Ladegaard, sendte han Bud til Møller Lars Larsen i Hyllinge, fra hvem han stadig havde faaet leveret Brød og bad om, at hans Regning maatte blive sendt til hans fremtidige Bopæl. I Oktober 1890 kom Møller Larsens Broder, Kjøbmand Peter Henrik Larsen i Sorø til Tiltalte med en Regning fra Mølleren, idet han sagde, at Regningen kunde betales til ham. Da Regningen forekom Tiltalte uforholdsmæssig høj, og da Mølleren tidligere havde havt Fejl i sine Regninger, bad Tiltalte om, forinden han betalte, at maatte konferere Regningen med sin Brødbog. Denne kunde Tiltalte imidlertid ikke finde, og han gik derfor til Kjøbmand Larsen og betalte Regningens Paalydende 79 Kr. 57 Øre. Nogle Dage efter fandt Tiltalte imidlertid Brødbogen, og da han fandt, at denne indeholdt en Kvittering fra Møller Larsen lydende paa, at Tiltalte havde leveret 496 Pd. Rug og betalt 7 Kr. 80 Øre, gik Tiltalte til Kjøbmand Larsen og foreviste ham Kvitteringen. Kjøbmand Larsen læste denne nøje igjennem og udtalte sin Forundring over, at hans Broder kunde sende forkert Regning. Tiltalte henstillede da til Kjøbmanden, om han vilde tilbagebetale Beløbet strax eller først vise Broderen Kvitteringen, og Larsen betalte da strax Tiltalte det formeget erlagte, nemlig 62 Brød a 55 Øre og 7 Kr. 80 Øre, hvorefter Tiltalte gav ham Brødbogen og bad ham sende den til Broderen, der da kunde

se sin egen Kvittering. Nogen Tid efter sendte Kjøbmand Larsen Bud til Tiltalte om, at han havde faaet Bogen tilbage, og Tiltalte gik derefter til Kjøbmanden, der leverede ham Bogen tilbage med Bemærkning, at Broderen egentlig havde forbudt ham det. Strax da Tiltalte fik Bogen, udtalte han: Saaledes stod der ikke i Bogen, da jeg afleverede den. Jo, der gjorde, svarede Larsen, min Kone og jeg undrede os ogsaa strax efter, at De var gaaet, over, at vi kunde læse dette som en Kvittering; der har ikke staaet andet, det vil jeg gjøre min Ed paa. Tiltalte bemærkede da: Jo, der har, og Forandringen kan kun være sket ved, at et Blad er taget ud og skrevet anderledes paa det følgende — det er der ogsaa, her ser De det tilsvarende Blad bag i Bogen endnu hængende lidt fast ved Traaden i Ryggen af Bogen. Nej, paa-stod Kjøbmand Larsen, der er ingen Blade taget ud. Møller Larsen havde derefter indkaldt Tiltalte for Forligskommissionen til Tilbagebetaling af det til ham af Kjøbmand Larsen udbetalte Beløb, og Forlig var samme Dag, som Anmeldelsen var skreven, forgjæves blevet prøvet; da nu Tiltalte forment, at Forholdet bundede i Bedrageri, anmodede han om, at Sagen maatte blive undersøgt.

Da Tiltalte mødte hos Politimesteren med denne Anmeldelse, opfordrede Politimesteren ham til at vente med at gjøre Anmeldelse, indtil det viste sig, om Møller Larsen vilde anlægge Sag imod ham til Beløbets Tilbagebetaling. Efter at være stævnet af Møller Larsen indgav derpaa Tiltalte under 30 April 1891 en fornyet Klage til Politimesteren, hvori han fastholdt de i foranførte Skrivelse fremsatte Sigtelser og bad Politimesteren om at foranledige Sagen retslig oplyst og undersøgt. Den Paategning, der findes i den nævnte under Sagen fremlagte Brødbog, og til hvilken Tiltalte sigter i den anførte Anmeldelse er saalydende:

Jeg tillader mig heri Bogen at bemærke, vis nu Hrr. Lærer Schøndorff var saa Venlig at afvejede og leverede mig 496 Pd. Rug og betalte Kr. 7, 80. Saa var det heele Brødre-regnskab opgjort til den 4. April 1890. Og derfor medsender jeg en anden Bog som Brødet for Fremtiden indføres i.

Allerærbødigst L. Larsen.

Til Støtte for, at den nævnte Anmeldelse, som Tiltalte sigtes for at have fremført imod bedre Vidende, er urigtig, er følgende oplyst: Fornævnte Kjøbmand Peder Henrik Larsen af Sorø har edelig forklaret, at Tiltalte, Søndagen efterat han havde betalt den i Klagen omtalte Regning fra Møller Larsen, kom til Vidnet og meddelte, at han nu havde fundet Brødbogen, og at han havde betalt formeget, idet Bogen indeholdt en Kvittering for, at Tiltalte havde leveret 496 Pd. Rug og betalt 7 Kr. 80 Øre. Da Vidnet havde meget travlt, idet Tiltalte havde indfundet sig i Vidnets Butik kort før Lukketid, og da Vidnet har nogen Besvær med at læse sin Broders Skrift, naar han skal læse den i en Fart, og naar den som i Paategningen var skjødesløst skrevet, saae han

kun flygtig i Bogen, og da han, idet Tiltalte viste ham Bogen og forklarede ham den i Bogen givne Paategning som en Kvittering, ogsaa opfattede Paategningen som en Kvittering, tilbagebetalte han, som endnu ikke havde sendt Broderen Pengene, Tiltalte det herefter formeget erlagte Beløb, hvorpaa Tiltalte gik bort, idet han paa Vidnets udtrykkelige Begjæring efterlod Bogen, for at den kunde forevises for Møller Larsen. Strax derefter lukkede Tiltalte sin Butik og tog Bogen for sig, og han opdagede da, at Paategningen ikke var en Kvittering, men en Opgjørelse, idet der stod, at naar Tiltalte leverede 496 Pd. Rug og betalte 7 Kr. og 80 Øre, saa var hele Mellemværendet opgjort. Dette omtalte han strax for sin Hustru og sendte samme Dag Bogen til sin Broder Mølleren med en Fremstilling af, hvorledes han var kommen til at tilbagebetale Tiltalte en Del af Regningens Paalydende. I Januar eller Februar 1891 modtog Vidnet paany Bogen fra sin Broder, hvorom han underrettede Tiltalte, og da denne derefter indfandt sig hos Vidnet og benægtede Vidnets Udtalelse om, at det nok skyldtes en Misforstaaelse fra Vidnets Side, at det havde tilbagebetalt Tiltalte Beløbet, viste Vidnet Tiltalte den ovenfor angivne Paategning i Bogen. Tiltalte sagde da strax, at saaledes stod der ikke i Bogen, da han afleverede den til Vidnet, hvorimod der den Gang i Bogen stod en Kvittering, af hvilken Tiltalte i Vidners Overværelse havde taget en Afskrift, og at der maatte være revet et Blad ud af Bogen og skrevet noget andet, end der tidligere stod; Vidnet erindrer ikke, at Tiltalte viste det et løst Blad i Bogen. Tiltalte forlod derpaa Vidnet medtagende Bogen, men uden at tilbagebetale noget Beløb. Vidnet har derhos beediget, at den nu i Bogen staaende Paategning er identisk med den, som Tiltalte i sin Tid viste Vidnet og af dette opfattedes som en Kvittering.

Kjøbmand Larsens Hustru, Karen Rasmussen, har edelig forklaret, at hendes Mand, da han en Søndag i November 1890 kort efter Lukketid kom ind for at spise Frokost, omtalte, at Tiltalte, der havde været i Butikken kort før dennes Lukning, havde faaet tilbagebetalt nogle af de Penge, som han, efter hvad der var Vidnet bekjendt, kort forinden havde betalt hendes Mand paa dennes Broders Vegne. Medens Vidnets Mand endnu sad ved Frokostbordet, hvor Tjenestepigen var tilstede, bladede han i en lille Bog, som den under Sagen fremlagte Brødbog, og udbrød, at nu forstod han først, at han havde handlet forkert¹ at tilbagebetale Tiltalte Beløbet, da det, der stod i Bogen, var en Opgjørelse og ikke en Kvittering. Hendes Mand gjenne læste gjentagne Gange og med Nøjagtighed Paategningen i Bogen, som Vidnet imidlertid ikke selv saae, og udtalte samtidig, at han havde havt travlt i Butikken, og derfor ikke havde faaet Tid til at se nøje paa Paategningen, forinden han betalte Tiltalte Pengene.

Tjenestepige Augusta Christine Petrine Jensen har edelig

forklaret, at Kjøbmand Larsen, hos hvem hun gik til Haande, og som til hende havde omtalt, at han for sin Broder Møller Larsen skulde inkassere en Fordring paa Tiltalte, en Søndag i Slutningen af Aaret 1890, da han kort efter Butikkens Lukning sad og spiste Frokost, fremtog en lille Bog af Udseende som den fremlagte Brødbog, idet han sagde til Vidnet, der kort før Lukketid havde set en høj Mand i Butikken, at det var Tiltalte, som havde været hos ham for at ordne Regnskabet med Kjøbmandens Broder, at han havde havt travlt og ikke havde havt Tid til at se efter, men havde stølet paa Tiltaltes Opgivende, og at det var en Fejl af ham, at han ikke havde set ordentlig efter, men at han nu ikke vilde have mere med Sagen at gjøre, men vilde skrive til sin Broder, at denne selv maatte ordne Sagen med Tiltalte. Kjøbmand Larsen viste derhos Vidnet Bogen, som Vidnet dog ikke saae nærmere efter, og forsøgte at forklare Vidnet, at det, der stod i Bogen, ikke var en kvitteret Regning, som Tiltalte havde sagt; men Vidnet kan iøvrigt ikke nærmere erindre Indholdet af Paategningen i Bogen.

Møller i Hyllinge Lars Larsens Hustru, Sophie Pedersen, har edelig forklaret, at hendes Mand i November Maaned 1890 i hendes Nærverelse modtog og aabnede et Brev fra hendes Mands Broder, Kjøbmand Larsen i Sorø, med hvilket Brev fulgte tvende Brødbøger, deriblandt den fornævnte Bog, og at Brevet indeholdt, at Tiltalte først havde betalt den Regning, som hendes Mand havde sendt Kjøbmand Larsen, men at han derefter havde faaet noget af Beløbet tilbagebetalt, idet han havde forevist Kjøbmand Larsen den ene af de medfølgende Brødbøger, hvori der stod noget, som Kjøbmand Larsen havde opfattet som en Kvittering, medens det i Virkeligheden var en Fordring. Vidnet og hendes Mand undersøgte da den medfølgende Brødbog, og hun saae da, at Paategningen i samme ikke var en Kvittering, men en Bemærkning om, at Regnskabet mellem hendes Mand og Tiltalte var opgjort, naar Tiltalte leverede et Kvantum Rug og betalte nogle Penge, og Vidnet erindrer, at hun og hendes Mand sammenholdt Brødbogens Opgivende i saa Henseende med Tiltaltes Konto i hendes Mands Hovedbog, og fandt, at Beløbet stemmede. Vidnet husker vel ikke Ordlyden af den Paategning, som fandtes i Brødbogen, da hendes Mand i hendes Overværelse modtog Bogen fra sin Broder, men Vidnet er overbevist om, at det var den Paategning, der nu findes i Bogen, og at den navnlig ikke indeholdt nogen Kvittering, og det er efter Vidnets beedigede Udsagn ganske umuligt, at nogen Kvittering kan være udreven efter Bogens Ankomst til hendes Hjem og Bogen paaført en anden Kvittering.

Møller Lars Larsen af Hyllinge har forklaret, at Tiltalte, medens denne boede i Bidstrup, fik Brød hos ham, imod at Tiltalte leverede ham Korn og betalte Bagerpenge. Da den imellem

Vidnet og Tiltalte førte Kontrabog var noget laset, opgjorde Vidnet deres Mellemværende i Begyndelsen af April 1890, hvilken Opgjørelse han indførte i Bogen, som han forsynede med den Paategning, der nu er indført i den, hvorefter han sendte den til Tiltalte tillige med en ny under Sagen ligeledes fremlagt Kontrabog. Efter Tiltaltes Flytning til Sorø sendte Vidnet i Oktober 1890 sin Broder, Kjøbmand Larsen i Sorø, en Regning over, hvad Tiltalte skyldte Vidnet, og fik kort Tid efter fra Broderen Meddelelse om, at Beløbet var indgaaet. Nogen Tid efter fik han imidlertid et nyt Brev fra Broderen, med hvilket fulgte de tvende Kontrabøger, og hvori Broderen skrev, at Tiltalte havde været hos ham med Bogen, som Tiltalte nu havde fundet, og sagt, at Bogen udviste, at han havde betalt formeget, hvorhos Broderen tilføjede, at han havde læst forkert, og derfor havde handlet urigtigt ved at betale Penge tilbage, hvorfor Broderen anmodede ham om at komme til Sorø og klare Sagen med Tiltalte. Da Vidnet efter anstillet Undersøgelse fandt, at hans i Brødbogen opførte Tilgodehavende hos Tiltalte stemmede med hans Tilgodehavende hos denne ifølge hans andre Bøger, og da Brødbogen ingen Kvittering indeholdt, skrev han til Tiltalte om at betale det af Kjøbmand Larsen urigtig tilbagebetalte Beløb, og herpaa svarede Tiltalte, at det vilde han nok, naar Vidnet vilde sende ham Bogen. Da Vidnet en Dag kom til Sorø, gik han ud til Tiltalte for at formaa ham til at tilbagebetale Beløbet, og Tiltalte sagde da, at der havde staaet anderledes i Bogen, end der nu stod, idet der havde staaet en Kvittering for Rugen og Pengene, af hvilken Tiltalte vidnefast havde taget en Afskrift, hvilken Udtalelse Tiltalte ligeledes fremkom med i tvende under Sagen fremlagte Breve til Vidnet af 14 og 20 Januar 1891. Vidnet har derhos bestemt benægtet at have udrevet noget Blad af den omtalte Brødbog, og at have skrevet nogen Kvittering i den som af Tiltalte udsagt.

Ved fremkomne Skriftprøver fra Kjøbmand Larsen og Møller Larsen og ved at sammenholde Skriften i Paategningen med den øvrige Skrift i Brødbogen, maa det ansees godtgjort, at Paategningen i Brødbogen hidrører fra Møller Larsen.

Tiltalte har stadig fastholdt, at der, da han afleverede Brødbogen til Kjøbmand Larsen, fandtes en Kvittering i den og ikke den nuværende Paategning, og at Anmeldelsen derfor er rigtig, og han har derhos gjort gjældende, at han virkelig har betalt det, som Brødbogen udviste, at han skyldte Møller Larsen. Ligesom imidlertid den sidste Paastand er uden nogen Støtte i det Foreliggende og bestemt er benægtet af Møller Larsen og dennes daværende Brødkusk Hans Christoffer Petersen, saaledes maa det efter alt det ovenfor Anførte anses godtgjort, at Anmeldelsen fra Tiltaltes Side har været objektiv urigtig, og at det var den nuværende Paategning, der fandtes i Bogen, da Tiltalte leverede

den til Kjøbmand Larsen. Tiltalte har imidlertid gjort gjældende, at han i alt Fald har læst denne Paategning som en Kvittering, og at han derfor med Anmeldelsens Indgivelse har været i god Tro. Tiltalte, der i Anmeldelsen havde udtalt, at han ikke havde og ikke kunde have taget Fejl af Paategningen, har imidlertid forklaret, at han af den efter hans Forklaring i Brødbogen staaende Kvittering har taget en Gjenpart, hvilken Gjenpart, efter hvad han gjentagne Gange under Forhøret bestemt har fastholdt, og yderligere har udtalt i en til Overretten indkommen Skrivelse, var taget af ham, forinden han afleverede Bogen til Kjøbmand Larsen. Denne Gjenpart, der ikke er tagen i Overværelse af Vitterlighedsvidner, er fremkommen under Sagen og er saalydende: Jeg tillader mig heri Bogen at bemærke, at Hr. Lærer Schøndorff har afsendt og leveret mig 496 Pd. Rug og betalt Kr. 7. 80. Saa er det hele Brødrengskab opgjort til den 4 April 1890.

Da denne Gjenpart efter Tiltaltes Forklaring, der forsaavidt stemmer med hans Udtalelser i de fremlagte Breve til Møller Larsen af 14 og 20 Januar 1891, netop er tagen for at sikre sig overfor Møller Larsen, naar Bogen afleveredes, maa det anses udelukket, at Tiltalte under disse Omstændigheder har kunnet læse Paategningen saaledes som i »Gjenparten« angivet. Herimod taler ikke den Omstændighed, at Kjøbmand Larsen har læst Paategningen som en Kvittering, idet saadant er let forklarligt efter de Omstændigheder, under hvilke Larsen efter sin Forklaring saae Paategningen, og forsaavidt Tiltalte endvidere har henvist til, at hans Hustru ligeledes har læst Paategningen som en Kvittering, da gaar den af Tiltaltes Hustru afgivne Forklaring ud paa, at Tiltalte viste hende Bogen, idet han sagde, at den Paategning, der stod i den, var en Kvittering, og at hun kun saae flygtig i Bogen, som hun ikke havde i Hænde, samt at hun, om hun end opfattede Paategningen som en Kvittering, dog ikke er vis paa, at der stod nogen anden Paategning end den, som nu findes i Bogen. Det maa saaledes antages, at Tiltalte har været sig den indgivne Anmeldelses Urigtighed bevidst, og herfor taler ogsaa dels den Omstændighed, at Tiltalte under hele Sagen har søgt at stande den indledede Undersøgelse paa dette Punkt, dels den Omstændighed, at Tiltalte har søgt, medens han sad arresteret, særlig med Hensyn til denne Del af Sagen, at sætte sig i Forbindelse med sin Hustru. For det angivne Forhold vil Tiltalte derfor være at anse efter Straffelovens § 225.

4. Hvad angaar Sigtelsen for Opfordring til Mened, eller dog til falsk Forklaring for Retten, har Møller Christen Hansen af Saltø forklaret, at Tiltalte i Begyndelsen af Aaret 1891 i Anledning af en Proces, som Tiltalte førte med den tidligere Ejer af Sorø lille Ladegaard, og som drejede sig om 10000 Kr., gjentagne Gange bød Vidnet 1000 Kr. for at vidne i Sagen, saafremt Tiltalte vandt den, og at disse Anmodninger fra Tiltaltes Side

fremsattes paa en saadan Maade, at Vidnet, der til Tiltalte havde sagt, at det intet kunde forklare til Oplysning i Sagen, maatte forstaa dem som indeholdende en Opfordring til at vidne imod Sandheden. Tiltalte har vel indrømmet en Gang under en Samtale, som han havde med Vidnet angaaende den omtalte Proces, at have lovet Vidnet 1000 Kr. for at vidne i Sagen, hvis Tiltalte vandt den, men ligesom dette Løfte kun fremkom i Spøg, saaledes var det kun Tiltaltes Mening, at Vidnet, til hvis Paastand om intet at kunne forklare til Sagens Oplysning Tiltalte ikke ret fæstede Lid, skulde vidne i Overensstemmelse med Sandheden. Vel bestyrkes Møller Hansens Forklaring ved den Omstændighed, at tvende andre Personer under Reassumptionsforhøret have sigtet Arrestanten for at have lovet dem Godtgjørelse for at afgive falsk Vidneforklaring under Sagen henholdsvis om det Kvantum Halm, der var brændt ved Sorø lille Ladegaards Brand, og om den i den ovennævnte Brødbog indeholdte Paategning, men imod Tiltaltes Benægtelse er der dog ikke fremkommen tilstrækkeligt til at dømme ham for det ham under denne Del af Sagen paa-sigtede Forhold.

5. Sigtelsen for Bedrageri gaar ud paa, at Tiltalte, der til- ligemed nogle andre Mænd ejede et Skib, skal, efter at dette Skib i Aaret 1883 var forlist, have besveget sine Medejere ved Fordelingen af et fra Assurancen for Fragt, Proviant m. m. hid- rørende Restbeløb; men imod Tiltaltes Benægtelse er det ikke oplyst, at han i saa Henseende har udvist noget svigagtigt Forhold, og da det heller ikke iøvrigt under Sagen er oplyst, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Bedrageri, vil han forsaavidt være at frifinde.

Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, og han har i den Anledning været indlagt til Ob- servation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg; men ifølge den af Anstaltens Overlæge afgivne Erklæring har Tiltalte ikke frem- budt Tegn paa Sindssygdom, ligesom der heller ikke i de Over- lægen meddelte Oplysninger om Tiltaltes Fortid har været noget Tilholdspunkt for Formodningen om saadan.

Den Straf, som Tiltalte efter det Foranførte har forskyldt efter Straffelovens § 225, findes under Hensyn til den Tiltalte overgaaede langvarige Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne bortfalde. Af Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 150 Kr. til hver, til Aktor for Overretten 200 Kr. og til den for Tiltalte efter hans privat antagne Defensors Udtrædelse af Sagen for Overretten be- skikkede Defensor 100 Kr., vil Tiltalte have at betale en Femte- del, medens de 4 Femtedele ville være at udrede af det Offentlige.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens §§ 259 og 225, jfr. § 58, med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det maa misbilliges, at Forhørsdommeren, Byfoged og Birke-dommer Katstrup, overfor Tiltalte har anvendt Varetægtsfængsel i et saadant Omfang, at Tiltalte har været arresteret i omtrent 21¹/₂ Maaned, samt at samme Dommer, efter hvad han selv har erkjendt, under Forhørene jævnlig har brugt Skjældsord mod Tiltalte.

Onsdagen den 13 Maj.

Nr. 151. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Christian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Maj 1895: Tiltalte Christian Hansen bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og bør udrede i Salær til Aktor, Overretssagfører Herschend, 40 Kr., og erstatte Sagens øvrige Omkostninger. Der tillægges Prokurator Bjerregaard et Salær af 20 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1895: Tiltalte Christian Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Hindberg, 40 Kr. Der tillægges Prokurator Bjerregaard i Horsens i Salær 20 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Tiltalte for Høiesteret nedlagte Paastand om nye Forhørs Optagelse findes der ikke Føje til at tage til Følge. I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Hansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detaillist Christian Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 245. I Anledning af en fra Bestyrelsen for Andelsmejeriet »Aastruplund« den 14 Januar d. A. fremkommen Anmeldelse om, at Tiltalte, der tidligere havde haft Ansættelse i Kjøbmand Thomas Fogs Smørexportforretning i Horsens, en Gang i Sommeren 1894 havde omtalt, at Fog skulde have gjort sig skyldig i forskellige Misligheder overfor bemeldte Andelsmejeri, idet navnlig hans Afregninger med Mejeriet, som baserede paa en anden og lavere Vægt end den virkelige, skulde være urigtige, hvilken Sigtelses Rigtighed Tiltalte med stor Bestemthed havde fastholdt i 6 til Formanden for Bestyrelsen af det nævnte Mejeri stilede Skrivelser, der vare bilagte Anmeldelsen, blev Undersøgelse indledet mod bemeldte Kjøbmand Fog, under hvilken der imidlertid ikke fremkom noget væsentlig til Bestyrkelse af den ommeldte af Tiltalte mod Fog fremsatte Sigtelse, hvorimod denne under Undersøgelsen vedgik, at han i Efteraaret 1886 havde tilsat et mindre, af ham til Tugthuset ved Horsens leveret Parti Smør en Del af det den Gang i Handelen forekommende Butterine. Da der imidlertid under den nævnte Undersøgelse, der for Kjøbmand Fogs Vedkommende afsluttedes ved, at Aarhus Stiftamt under 19 Marts d. A. resolverede, at der fra det Offentliges Side ikke var fundet tilstrækkelig Anledning til at foretage videre i Sagen, var opstaaet Formodning om, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i Pengeafpresning overfor Kjøbmand Fog, idet han ved Trusler om til Politiet at gjøre Anmeldelse om af ham i hans Forretning udvist uredeligt Forhold skulde have søgt at formaa Fog til at udbetale sig et større Beløb, blev Undersøgelse i den omhandlede Henseende indledet mod Tiltalte, og under denne ere følgende Oplysninger fremkomne:

Kjøbmand Fog, der udtrykkelig har givet Afkald paa ad civilretlig Vej at gjøre noget Erstatningskrav gjældende overfor Tiltalte i Anledning af deres heromhandlede Mellemværende, har edelig forklaret, at Tiltalte i ca. 11 Aar, indtil den- 12 Maj f. A., som Arbejdsmand og Smørpakker har tjent ham, der i Aarene 1883—1889 har bestyret og derefter været Indehaver af den

ovennevnte Smørexportforretning i Horsens, at Tiltalte var antagen for en daglig Løn af 2 Kr. 50 Øre, at der aldrig har været Tale om, at Tiltalte skulde have særlig Betaling for Smørsmagning, som Tiltalte ifølge Fogs Forklaring kun i mindre Omfang besørgede, samt at Tiltalte vel i de sidste Aar forinden den 31 December 1892 enkelte Gange havde spurgt ham, om han ikke kunde faa Tillæg til sin Løn, men at Fog dertil havde svaret, at han i alt Fald ikke for Tiden kunde indlade sig derpaa, og at han egentlig helst saae, at Tiltalte søgte sig en anden Plads, i hvilket Øjemed Fog ogsaa i Slutningen af Aaret 1892 havde givet Tiltalte en Anbefaling. Iøvrigt gaar den af Fog afgivne edelige Forklaring i det Væsentlige ud paa følgende: Der havde i Efteraaret 1892 været Tale om, at Fog muligen skulde overtage en Forretning i Sverrig, og den 31 December s. A. om Eftermiddagen indfandt Tiltalte og dennes Hustru sig i Fogs Smørkjælder, hvor Fog alene var tilstede, og hvor Tiltalte til denne yttrede: »Naa, jeg hører nok, at De har i Sinde at rejse til Sverrig nu, men jeg vil blot lade Dem vide, at den Rejse bliver der ikke noget af de første 2 Aar, for De erindrer jo nok, hvad De i sin Tid har bedrevet, og det koster akkurat 2 Aar«, og har Fog tilføjet, at han nok tror, at Tiltalte samtidig talte om den ovenfor omtalte Iblanden af Butterine i Smørret, men at det i alt Fald stod klart for Fog, at det var hertil, at Tiltalte sigtede. Fog blev herover stærkt altereret, og han yttrede til Tiltalte, at han ikke havde tiltroet denne en saa lav og simpel Karakter, at hans Rejse ikke var bestemt og at det under alle Omstændigheder var rimeligt, at Forretningen i Horsens blev fortsat, hvortil Tiltalte svarede: »Ja, det manglede jo nu blot, at jeg skulde kastes paa Gaden, men nu kan De selv regne ud, hvor stort et Beløb De vil betale mig, for ellers melder jeg Dem til Øvrigheden; De er jo dygtig til at regne.«

Samtidig blandede Tiltaltes Hustru sig i Samtalen, idet hun fremkom med forskellige Bemærkninger om, hvad Manden havde lidt i Fogs Forretning, samt opfordrede Manden til hellere end at staa og spille Tiden at gaa hen og melde Fog for Øvrigheden. Da Fog ikke fremkom med noget Tilbud om at betale Tiltalte og hans Hustru noget Beløb, sagde Tiltalte derpaa: »Ja, nu giver jeg Dem 24 Timers Betænkningstid, ellers melder jeg Dem«. Skjønt Fog vil have været sig bevidst, at han ikke havde tænkt paa at gjøre sig nogen Fordel ved den oftnævnte Iblanding af Butterine i Smørret, frygtede han dog for, at det vilde skade hans Renome som Kjøbmand, hvis Tiltalte gjorde Alvor af sin Trusel, og han raadførte sig derpaa den paafølgende Formiddag med sin Svigerfader, Justitsraad Thorkilsen, som han ved Telegram havde tilkaldt fra Vejle, og med Sagfører Westergaard om, hvorledes man skulde faa Tiltalte til at tage mod Fornuft uden at betale ham Penge, hvorpaa Fog, efter sin Forklaring, under

ingen Omstændigheder vilde gaa ind. Medens denne Raadslagning fandt Sted, indfandt Tiltalte sig i Fogs Lejlighed, hvor han i Stuen traf Fog og dennes Svigerfader, medens Sagfører Westergaard, forinden Tiltalte kom ind i Stuen, var gaaet ud i Korridoren. Thorkilsen spurgte derpaa Tiltalte, hvad det var, denne beskyldte hans Svigersøn for, hvortil Tiltalte svarede, at det vidste Fog vistnok selv, og da Thorkilsen derefter spurgte Tiltalte, om denne forlangte noget, raabte Tiltalte, der kom i Affekt, meget højt: »Ja, jeg forlanger 7200 Kr., og hvis dette ikke bliver betalt, bliver Sagen ufravigelig anmeldt offentlig«, og da Thorkildsen derpaa blandt andet yttrede, at han nok kunde lide at have det skriftlig, svarede Tiltalte, at nu blev Thorkildsen ham vistnok for klog, samt at Tiltalte savnede sin Kone, der var klogere end han selv. I det samme vinkede Fogs Hustru, der befandt sig i et tilstødende Værelse, til Fog, og da han af hende erfarede, at Westergaard nu stod i Korridoren og vilde tale med ham, gik Fog ud til Westergaard, der til ham sagde: »Nu er det nok; hæld ham bare ud, nu har jeg hørt paa, at han har forlangt 7200 Kr., nu have vi ham,« hvorpaa Fog atter gik ind i Stuen og opfordrede Tiltalte til at forføje sig bort, hvad denne ogsaa gjorde. Da Tiltalte den følgende Dag forlod Kjælderen, spurgte han Fog, om denne nu havde bestemt sig til at betale de Penge, og da Fog herpaa gav et benægtende Svar, yttrede Tiltalte: »Ja, saa bliver Sagen ogsaa meldt offentlig«.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Maj 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 13.

Onsdagen den 13 Maj.

Nr. 151.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christian Hansen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Om Grunden til, at Fog, trods det saaledes passerede, lod Tiltalte forblive i sin Tjeneste indtil den 12 Maj f. A., da Tiltalte uden Fogs Tilladelse forlod samme, har han forklaret, at han, der som ovenfor antydet gik ud fra, at det under alle Omstændigheder vilde skade ham, hvis Tiltalte gjorde Alvor af sin Trusel, frygtede for at bringe Tiltalte til det yderste ved at jage ham bort. Fog vil ikke kunne erindre, om Tiltalte i Løbet af den derpaa følgende Tid har gjentaget sine Trusler, skjøndt han er tilbøjelig til at tro det, men derimod har han forklaret, at Tiltalte, da han den 12 Maj f. A. gjorde Fog bekendt med, at han nu gik sin Vej, tilføjede: »Nu vil jeg blot, inden jeg gaar, spørge Dem, om De vil betale mig, hvad der kan tilkomme mig, og at Tiltalte, da Fog svarede, at han ikke vilde betale noget, ytrede: »Ja saa bliver der skrevet til Mejerierne, og Sagen anmeldt offentlig«.

Foruden dette Vidne have endvidere Kjøbmand Fogs Fader, Jørgen Fog, og de ovenfor nævnte to Personer, Justitsraad Thorkildsen og Sagfører Westergaard, afgivet beedigede Forklaringer om, hvad der er passeret den 1 Januar 1893. Thorkildsen har saaledes forklaret, at han paa Opfordring af sin Svigersøn, der havde ved Telegram underrettet ham om, at han havde været Gjenstand for Pengeafpresning fra Tiltalte og dennes Hustrus

Side, den nævnte Dag om Formiddagen havde indfundet sig hos Svigersønnen, at han, da Tiltalte var kommen ind i Stuen, som Sagfører Westergaard kort forinden havde forladt, spurgte ham om, hvad det var, han beskyldte hans Svigersøn for, at han, da Tiltalte ikke besvarede dette Spørgsmaal, udtrykkelig spurgte ham, hvad han forlangte for ikke at melde Fog for begaaede Ulovligheder, samt at Tiltalte, der hele Tiden talte meget højt, derpaa erklærede, at han vilde have 7200 Kr. for ikke at melde Fog. Den af Sagfører Westergaard afgivne Forklaring gaar i det Væsentlige ud paa følgende: Da han Nytaarsdag 1893 om Formiddagen efter Opfordring indfandt sig paa Kjøbmand Fogs Bopæl, traf han samme Steds Justitsraad Thorkildsen, og der blev da talt om, at »en Hansen«, der var Arbejdsmand eller Smørpækker hos Fog, havde truet denne med at gjøre Anmeldelse om noget, Fog skulde have forset sig med i sin Smørforretning overfor sine Kunder, særlig — efter hvad Westergaard nok tror — ved Iblanding af Butterine i Smørleveringen til Tugthuset, og da Westergaard havde hørt, hvad der var Tale om, erklærede han udtrykkelig til Kjøbmand Fog, at denne under ingen Omstændigheder skulde indlade sig paa at betale Tiltalte noget, da det var en Pengeafpresning, og at Fog ved at betale paa en Maade erkjendte Sigtelsens Rigtighed. Da det blev meldt, at Tiltalte nu var der, gik Westergaard ud i Korridoren, idet han, saavidt han erindrer, lukkede Døren til Stuen efter sig, og han forblev i Korridoren, medens Tiltalte var inde i Stuen, men skjønt der sammesteds blev talt højt, hørte Westergaard, der ikke gjorde sig Umage for at følge Samtalen, ikke alt, hvad der blev sagt, og han kan efter saa lang Tids Forløb heller ikke erindre at have hørt Tiltalte true Fog med Anmeldelse. Derimod er han temmelig sikker paa, at han hørte Tiltalte nævne en Sum paa 7000 eller 7200 Kr., som Fog skulde betale ham, og han erindrer ogsaa, at han til Kjøbmand Fogs Hustru, som var til Stede, sagde, at han, Vidnet, nu havde hørt nok, og han havde dengang, efter hvad han havde erfaret, ingen Tvivl om, at det Pengebeløb, som han hørte Hansen forlange, stod i Forbindelse med en Trusel om Anmeldelse af den ommeldte Tilsætning af Butterinen til Smørret til Tugthuset, naar Fog ikke vilde betale. Jørgen Fog har forklaret, at han, der den oftmeldte Dag tilfældig var kommen tilstede paa Sønnens Bopæl, gennem Yttringer af hans Svigerdatter, der lukkede op for ham, og af Westergaard, som stod i Korridoren, fik Indtryk af, at der var noget paafærde, hvori Tiltalte var impliceret, uden dog at faa at vide, hvori dette bestod, at han, da der lød høje Stemmer inde fra Stuen, lagde Øret til den lukkede Dør for at lytte, at han da hørte, at Tiltalte, hvis Stemme Vidnet kjendte, blandt andet sagde: »Hvis De ikke betaler« — Tiltalte nævnede enten »7000« eller »7200 Kr.« — da melder jeg Dem ufravigelig,

samt at Vidnet fik det bestemte Indtryk, at Tiltalte fordrede Betalingen af dette Beløb for at tie stille med noget, hvori Kjøbmand Fog skulde have gjort sig skyldig.

Til Oplysning i Sagen er derhos under Forhøret fremlagt et den 2 Januar 1893 dateret Brev fra Tiltalte til Justitsraad Thorkildsen, hvori Tiltalte under Henvisning til deres Samtale den foregaaende Dag nærmere specificerer sine Sigtelser mod Fog samt udbeder sig Thorkildsens Svar, og endelig har Husejer Andersen i Vejle edelig forklaret, at Tiltalte oftere til ham paa en skjult Maade har udtalt sig om, at han skulde have Penge af Fog — som Vidnet maa antages at have forstaaet det — for ikke at melde ham for begaaede Ulovligheder, samt at Vidnet sidst talte med Tiltalte i Sommeren 1894, ved hvilken Lejlighed denne, da Vidnet spurgte ham, om han havde faaet noget af Thomas Fog, besvarede dette Spørgsmaal benægtende, og derhos tilføjede, at det nok skulde komme, men at han nu ikke vilde gjøre det for det tidligere Beløb, men forlangte — saavidt Vidnet erindrer — 10000 Kr.

Medens Tiltalte, der har forklaret, at Fog vel ikke udtrykkelig havde forpligtet sig til at betale ham extra for Smørsmagning, men dog ladet sig forstaa med, at han nok skulde paaskjønne ham, samt at han oftere har krævet Fog i den ommeldte Anledning, i de første over ham optagne Forhør vel havde indrømmet, at han og hans Kone den 31 December 1892 om Eftermiddagen havde været i Fogs Smørkjælder, samt at Tiltalte selv den paafølgende Dags Formiddag havde givet Møde i Fogs Bolig, men derhos benægtet at kunne erindre noget om, hvad der ved de tvende omhandlede Lejligheder var passeret, forklarede han i et senere Forhør, at han nu erindrede, at han Nytaarsdag 1893 i Fogs Stue havde truffet en Fremmed, der havde spurgt ham om, hvad han forlangte, hvortil Tiltalte — der iøvrigt efter Sagens Oplysninger meget godt kjendte Thorkildsen, i hvis Tjeneste han har staaet — svarede: »Det ved Fog godt; da han nu rejser, forlanger jeg mit Tilgodehavende, som han har lovet mig, fordi jeg har smagt Smør.« Da den Fremmede nu gjentog sit Spørgsmaal om, hvor stort et Beløb Tiltalte forlangte, svarede Tiltalte efter sin Forklaring, at han ikke kunde sige det, men at han forment, at 20 Kr. var det mindste, han burde have om Ugen, og da han kun havde faaet 15 Kr. pr. Uge, tilkom der ham formentlig endnu mindst 5 Kr. pr. Uge i de Aar, han havde smagt Smør for Fog. Da den Fremmede derpaa forlangte, at Tiltalte skulde notere op, hvor stort et Beløb han forlangte, nægtede Tiltalte dette, idet han derhos, efter hvad han har forklaret, tilføjede: »Hvis Fog rejser, og jeg ikke faar mit Tilgodehavende, saa søger jeg ham ad Rettens Vej,« hvorpaa han sagde Farvel og gik. Efterat Tiltalte dernæst i et til Forhørsdommeren stilet Brev af 15 Marts d. A. havde er-

kjendt, at han havde sagt Usandhed, blev han den 16 s. M. atter stillet for Retten, og hans i dette Forhør afgivne Forklaring gaar i det Væsentlige ud paa, at han, der Nytaarsaften 1892 tilligemed sin Kone havde indfundet sig i Smørkjælderens, til Fog sagde, at han havde hørt, at Fog vilde rejse, og at Tiltalte derfor vilde bede om sit Tilgodehavende for Smørsmagning, samt at Tiltalte, da Fog nægtede at udbetale ham noget, erklærede, at han saa vilde »melde det offentlig«. Paa nærmere Forehold af Forhørsdommeren forklærede han derpaa, at Sagen var gaaet saaledes til, at han Nytaarsaften ganske vist havde sagt til Fog, at han vilde anmelde offentlig, hvad Fog havde foretaget sig med Butterinen, hvorimod han Nytaarsdag om Formiddagen kun havde sagt, at han, hvis Fog ikke vilde betale ham Pengene, vilde søge ham ad Rettens Vej, og han tilføjede derhos, at han ikke turde benægte, at han muligvis senere har truet Fog med at ville melde ham offentlig, naar han ikke betalte Tiltalte, hvad han skyldte ham. Tiltalte forklærede derhos, at han ved Udtrykket »melde offentlig« sigtede til Sagen med Butterinen. Til den saaledes afgivne delvise Tilstaaelse har Tiltalte henholdt sig i et Forhør den 18 Marts, ligesom hans Forklaring i Forhøret den 27 Marts maa antages at have gaaet ud paa det samme, saaledes at han alene benægtede Rigtigheden af Vidneforklaringerne, forsaavidt disse angaar det Nytaarsdag 1893 passerede; men i et den 4 April afholdt Forhør tilbagekaldte Tiltalte bemeldte Tilstaaelser, idet han vel indrømmede, at han paa Nytaarsaften 1892 — eller som han mente 1891 — havde sagt, at han vilde melde »det« offentlig, hvorved han mente Forholdene i Smørkjælderens, men benægtede at have brugt dette Udtryk som et Pres paa Fog og overhovedet at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning, og denne Benægtelse har han senere fastholdt, men iøvrigt ere de af Tiltalte i de senere Forhør for Underretten afgivne Forklaringer i det Hele forbeholdne og tildels modstridende.

Ved sin privat engagerede Sagfører for Overretten har Tiltalte endelig ladet anbringe, at alt, hvad han virkelig har villet tilstaa, indskrænker sig til, at han Nytaarsaften 1892, efter at have paataalt sit formentlige Tilgodehavende for Smørsmagning m. m. til Fog, yttrede, at han ikke vilde snydes og ikke finde sig i at blive snydt saaledes som Mejerierne, men vilde »melde det offentlig«, hvorved Tiltalte kun vil have sigtet til sit eget Tilgodehavende, hvorimod det ganske har ligget udenfor hans Tanke at ville anmelde Kjøbmand Fogs Forhold med Hensyn til Butterinen eller overfor Mejerierne, samt at han under Forhørene alene har villet erkjende, at Fog kunde forstaa hans Yttring som en Trusel om kriminel Undersøgelse, men aldrig, at dette virkelig havde været hans Mening, og naar hans Tilstaaelse i Forhøret den 16 Marts d. A. har faaet et videre Omfang, paastaar han, at dette hidrører fra hans Mangel paa Evne til at udtrykke, hvad

han mener, i Forbindelse med den nedbøjede og medtagne Tilstand, hvori han befandt sig; men paa disse Tiltaltes Anbringender, der i sig ere usandsynlige, kan der efter Alt, hvad der foreligger, ikke lægges nogen Vægt.

Der findes herefter intet Hensyn at kunne tages til Tiltaltes Tilbagekaldelse af sin ommeldte delvise Tilstaaelse i Forhøret den 16 Marts d. A., og ved denne Tilstaaelse i Forbindelse med de ovenanførte Vidneforklaringer maa der anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis mod ham. Tiltalte, der er født i Aaret 1852, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 245 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor for Overretten 40 Kr., medens der, da Tiltalte, som meldt, her for Retten har ladet sit Tarv varetage ved en privat engageret Sagfører, ikke bliver Spørgsmaal om Salær for Defensionen samme-steds. Der vil derhos være at tillægge Prokurator Bjerregaard, der oprindeligt var beskikket til at defendere Tiltalte for Underretten, hvilken Beskikkelse Amtet senere har tilbagekaldt, i Salær 20 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det ikke kan billiges, at der ved samtlige Retsmøder under Forhøret og Sagen har været tilkaldt ekstraordinære Retsvidner, hvad der ikke kan ansees stemmende med Forskrifterne i Frdn. 9 Juni 1847, men der bliver dog efter det i saa Henseende Oplyste ikke Spørgsmaal om at paalægge Underdommeren Ansvar i denne Anledning.

Nr. 214. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Andreas Jepsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Februar 1896: Arrestanten Andreas Jepsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin,

12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Marts 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas Jepsen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Jepsen — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1854 og tidligere mange Gange har været straffet, deriblandt, foruden oftere for Betleri, ifølge Høiesterets Dom 8 November 1887 for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 samt for Betleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Juni 1889 for 7de Gang begaaet Tyveri efter samme Paragraf i Straffeloven samt for Betleri med lige Straf, ifølge Viborg Overrets Dom af 1 Februar 1892 som for 8de Gang begaaet Hæleri efter § 238, jfr. § 241, 1ste Led, og for Betleri med samme Art af Strafarbejde i 1 Aar, ifølge Ulfborg og Hind Herreders Extrarets Dom af 28 Juli 1893 efter § 247 samt for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Ribe Herreds Politirets Dom af 29 Januar 1894 efter Straffelovens § 256 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har været i Besiddelse af, og — som det maa antages en Gang i Slutningen af November Maaned f. A. — solgt for 4 Kr. til en Tjenestekarl paa Nebbegaards Mark et Sølv-Lommeuhr, der er bragt til stede under Sagen, og med Hensyn til hvilket Telegrafist Carl

Claudius i Fredericia ved Vidner har godtgjort sin Ejendomsret, ligesom han har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, idet han nærmere har forklaret, at Uhret som Regel laa paa et Bord i hans Værelse eller hang paa Væggen sammesteds, idet han ikke plejede at have det hos sig, naar han var ude, da det ikke kunde gaa, og at det har været i hans Besiddelse indtil Slutningen af November f. A., samt at han er aldeles sikker paa ikke at kunne have tabt det paa Volden.

Arrestanten har nu vel foregivet at have fundet det ommeldte Uhr paa Volden ved Fredericia, men da dette Foregivende er ganske ubestyrket og efter det Nysanførte usandsynligt, vil der ikke kunne tages noget Hensyn dertil, hvorimod det, idet Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis ere tilstede, maa billiges, at Arrestanten for sin uhjemlede Besiddelse af Uhret ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 238, kfr. § 241, 1ste Led, som for 9de Gang begaaet Hæleri. Da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 168.

Advokat Halkier

contra

Sophus Vilhelm Julius Christensen

(Def. Salomon),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 11 Oktober 1895: Sophus Vilhelm Julius Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Christiane Hansen betale 20 Kr. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Lassen for Overretten betaler Tiltalte Sophus Vilhelm Julius Christensen, 15 Kr. til hver. Den

idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Sophus Vilhelm Julius Christensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Sophus Vilhelm Julius Christensen, der er født den 25 September 1856, og som er anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1888 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, for Forsøg paa Voldtægt, og er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder:

Da han Natten mellem den 28 og den 29 Juli d. A. kjørte i en lukket Droske med Pigen Christiane Hansen — om hvem han vidste, at hun havde et Barn udenfor Ægteskab, men som ikke havde givet ham Anledning til at tro, at hun vilde inlade sig med ham — fra Dyrehavsbakken til Klampenborg, kastede han, der fra Begyndelsen ikke vil have havt saadant i Sinde, men i hvem Begjærligheden kom op under Kjørselen, sig over hende, kyssede hende mod hendes Villie med lidenskabelig Voldsomhed og førte sin Haand ind under hendes Klæder for at løfte disse op, alt i den Hensigt med Vold at skaffe sig legemlig Omgang med hende. Hun skreg og gjorde voldsom Modstand, og det lykkedes hende herved at forhindre ham i at løfte Klæderne op paa hende og udføre sit Forsæt. Efter at hun tilsidst havde faaet Vogndøren op og havde truet med at springe ud paa Vejen, opfordrede han, der overfor hendes alvorlige Modstand og fortsatte Vægning mærkede, at han ikke kunde gennemføre sit Forehavende, Kusken til at standse. Da Pigen derefter var kommen ud paa Vejen, slog han hende i Ophidselse med den knyttede Haand i Ansigtet, saa at hendes ene Øje hovnede stærkt op og begge Øjelaag bleve underløbne med Blod.

For dette Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og da den idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvorved der endvidere er tillagt Pigen 20 Kr. i Erstatning for Lægeundersøgelse m. v., i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 15 Maj.

Nr. 189.

Advokat Halkier

contra

Frederik Oscar Adolph Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1896: Tiltalte Frederik Oscar Adolph Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Lange, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det antages, at han i de i den indankede Dom omhandlede Opgjørelser har mod bedre Vidende opført og derefter ladet sig udbetale større Beløb, end der tilkom de paagjældende Arbejdere og af ham udbetaltes dem. For dette Forhold, der uanseet, at han havde ladet Arbejderne tegne deres Navne til Kvittering paa de Stykker Papir, som han derpaa benyttede til Opgjørelserne, ikke vil kunne henføres under Straffelovens § 273, vil han være at ansee efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, og da den valgte Straf findes passende, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Frederik Oscar Adolph Nielsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Frederik Oscar Adolph Nielsen, der er født den 3 Februar 1850, og som ikke er funden forhen straffet, for Falsk. Sagens Omstændigheder ere følgende: Tiltalte, der den 28 April 1890 af Sundhedskommissionen for Kjøbenhavn blev ansat som Formand for Desinfektionsstationen her i Staden fra den 1 Maj s. A. at regne, havde i denne sin Stilling, fra hvilken han suspenderedes den 1 November 1894 og endelig afskedigedes fra den 1 August 1895 at regne, Bemyndigelse til at antage Extraarbejdere, naar Stationens faste Mandskab ikke var tilstrækkelig til at udføre de forefaldende Desinfektioner og de dermed i Forbindelse staaende Arbejder. Disse Extraarbejdere, der havde 3 Kr. i Dagløn, fik denne udbetalt af Tiltalte, og den sædvanlige Forretningssang var den, at Extraarbejderne Lørdag Morgen paa Desinfektionsanstaltens Kontor kvitterede for Modtagelsen af deres Tilgødehavende for de 7 nærmest forudgaaende Dage, at Tiltalte senere samme Dag paa 3die Politiinspektorats Kontor afleverede en af ham affattet og underskrevet Opgjørelse — paa hvilken Extraarbejdernes ovenomtalte Kvitteringer fandtes, og som indeholdt Navnene paa de Extraarbejdere, han havde benyttet i Ugens Løb, hvor mange Dage hver især havde arbejdet, og hvad der tilkom hver især for Arbejdet — og samtidig fik udbetalt det Beløb, Opgjørelsen lød paa, og at han derefter samme Dags Eftermiddag eller Aften paa Desinfektionsstationens Kontor betalte Extraarbejderne deres Dagløn.

Den 29 Oktober 1894 anmeldte en af Desinfektionsstationens faste Mandskab til Politiet, at han formodede, at Tiltalte gjorde sig ulovlig Fordel med Hensyn til den Løn, han hævede til de af Stationen benyttede Extraarbejdere, og ved nærmere Undersøgelse kom det da frem, hvad der senere under Sagen er fuldt konstateret, at Tiltalte i Oktober Maaned 1894 ved Aflevering af 3 med Extraarbejdernes Kvittering forsynede Opgjørelser, daterede henholdsvis den 6, den 13 og den 27 s. M., havde i 3 Gange paa 3die Politiinspektorats Kontor hævet ialt 12 Kr. mere, end han i samme Tidsrum havde udbetalt Arbejderne i Dagløn, idet Extraarbejder Jens Andersen paa Opgjørelserne af 6 og 13 Oktober stod opført som havende kvitteret for henholdsvis 6 Kr. og 12 Kr. for respektive 2 og 4 Dages Arbejde, medens han i Virkeligheden i de Tidsrum, Opgjørelserne omfattede, kun havde arbejdet henholdsvis 1 Dag og 3 Dage og herfor modtaget

respektive 3 Kr. og 9 Kr., og idet Extraarbejder Hans Henrik Jochumsen paa Opgjørelserne af 13 og 27 Oktober stod opført som havende kvitteret for henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. 50 Øre for respektive 4 Dages og 3 $\frac{1}{2}$ Dags Arbejde, medens der i Virkeligheden kun tilkom ham og var udbetalt ham henholdsvis 9 Kr. og 7 Kr. 50 Øre for respektive 3 Dages og 2 $\frac{1}{2}$ Dags Arbejde. I Anledning af, hvad der saaledes var fremkommet, blev Tiltalte den 31 Oktober 1894 afhørt til en Politirapport angaaende den mod ham rejste Sigtelse, og han erkjendte da til Rapporten, at medens han tidligere altid havde opført de rette Beløb paa Regningerne og ikke havde modtaget mere af Sundhedskommissionen end de Beløb, de paagældende Extraarbejdere virkelig havde Krav paa, havde han i Oktober Maaned 1894 gjort sig en ulovlig Fordel af efter hans Formening ca. 10 Kr., idet han havde forlangt udbetalt af Sundhedskommissionen et noget større Beløb end det, der tilkom de 2 omtalte Extraarbejdere, og efterat det af den Politifunktionær, der optog Rapporten, var bleven ham foreholdt, at det Beløb, han (efter de foreliggende Oplysninger) havde tilvendt sig, var 12 Kr., erklærede han, at han ikke havde noget herimod at erindre.

Da Tiltalte havde afgivet denne Forklaring, blev han sat under Anholdelse, og i det samme Dag over ham afholdte Grundlovsforhør vedtog han sin til Rapporten afgivne Forklaring, der blev oplæst for ham, hvorefter han blev belagt med Varetægtsarrest. Efterat Tiltalte i det første — den 5 November 1894 afholdte — Forhør ved det Kriminelkammer, til hvilket Sagen imod ham var bleven henvist til Undersøgelse, paany havde vedtaget sin Forklaring til Politirapporten, og efterat han i et den 15 s. M. afholdt Forhør havde erklæret, at han ingensinde havde skrevet urigtige Beløb paa nogen af de af ham udfærdigede Regninger undtagen paa de 3 ovennævnte Opgjørelser af 6, 13 og 27 Oktober, paa hvilke der er opført respektive 3 Kr., 6 Kr. og 3 Kr. forneget, og at han ikke havde besveget Desinfektionsanstalten for noget andet Beløb end disse 12 Kr., fragik han i et den 29 December s. A. afholdt Forhør den af ham givne Tilstaaelse. Han forklarede derefter, i dette og senere Forhør, og har under Undersøgelsens videre Gang stadig fastholdt, at der vel paa de 3 Opgjørelser af ham var opført, og at han havde hævet ialt 12 Kr. mere, end der tilkom de 2 omtalte Extraarbejdere, og end han havde udbetalt disse, men at dette var sket uden svigagtig Hensigt fra hans Side og udelukkende skyldtes, at han havde taget fejl, at han først den 29 Oktober 1894 var kommen i Tanker om, at han paa Opgjørelsen af 27 s. M. havde opført og derefter havde hævet 10 Kr. 50 Øre til Extraarbejder Jochumsen istedetfor det Beløb af 7 Kr. 50 Øre, der virkelig tilkom denne, og som denne havde faaet udbetalt af ham, hvilken Fejl han vilde have berigtiget ved paa næste Uges

Opgjørelse at opføre et saa meget mindre Beløb til Jochumsen, samt at han først, da han den 31 s. M. blev afhørt til den ovennævnte Politirapport, blev vidende om, at Opgjørelserne af 6 og 13 Oktober ikke vare rigtige. Til denne Fragaelse findes der imidlertid i Medfør af Danske Lov 1—15—1 ikke at kunne tages Hensyn, saa meget mindre som Rigtigheden af Tiltaltes Tilstaaelse er i høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger. Med Hensyn hertil bemærkes særligt, at Arrestanten har forklaret, hvad der stemmer med det iøvrigt oplyste, at Andersens og Jochumsens som Kvittering paa de omhandlede Opgjørelser staaende Navne ere skrevne, forinden Tiltalte havde affattet Opgjørelserne, og at dette skete efter Tiltaltes Opfordring, idet han — efter sin Paastand i Overensstemmelse med Sandheden — angav, at han ikke i Øjeblikket havde Tid til at affatte Opgjørelserne og derfor anmodede de Paagjældende om at kvittere in blanco, at han senere, samme Dag som Kvitteringerne vare underskrevne, efter Hukommelsen i Ro og Mag affattede den paagjældende Opgjørelse, at han derpaa, ligeledes samme Dag, afleverede Opgjørelsen paa 3die Politiinspektorats Kontor og her modtog dens Paalydende efter at have forsikret sig om, at det Beløb, han fik udbetalt, stemmede med det Beløb, han havde opført, og at han samme Eftermiddag eller Aften, som han noget tidligere paa Dagen havde modtaget Pengene, har udbetalt de paagjældende Extraarbejdere netop, hvad der med Rette tilkom dem, altsaa henholdsvis 3 Kr., 6 Kr. og 3 Kr. mindre, end han nogle Timer iforvejen havde opgjort deres Tilgodehavende til og derefter havde hævet til dem.

Efter alt hvad der saaledes foreligger oplyst — hvortil endnu kan føjes, at Tiltalte i et den 2 Maj 1895 afholdt Forhør har erklæret, at det ved den Forklaring, han afgav til den tidligere omtalte Politirapport af 31 Oktober 1894, var hans Mening at erkjende: »At han havde benyttet sig af, at Arbejderne havde kvitteret paa blankt Papir, til at besvige Sundhedsvæsenet for 12 Kr., som han havde opført mere paa Regningerne i Oktober Maaned, end han havde udbetalt Arbejderne i Dagløn« — er det vel overvejende sandsynligt, at Tiltalte allerede, dengang han affattede de 3 Opgjørelser, eller dog dengang han afleverede dem og hævede deres Paalydende, har været paa det Rene med, at de vare urigtige, og at han altsaa har gjort sig skyldig i Falsk, men det findes dog betænkeligt at statuere dette, da Tiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger ikke skjønnes med fuldkommen Sikkerhed at vise, at Tiltalte paa et saa tidligt Tidspunkt har været sig dette bevidst.

Tiltalte findes saaledes ikke overbevist om ved sit i Sagen omhandlede Forhold at have gjort sig skyldig i Falsk, men for at have tilegnet sig de ham af Sundhedskommissionen i Henhold til urigtige Kvitteringer for meget betalte Beløb, vil han, uanset

at han efter Sagens Anlæg har tilbagebetalt Beløbene, og idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder derfor, være at anse i Henhold til Straffelovens § 253 sammenholdt med § 144, jfr. § 141, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Mandagen den 18 Maj.

Nr. 226.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Albret Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Horns Herreds Politirets Dom af 30 Januar 1896: Arrestanterne, Arbejdsmand Jens Peter Elling og Grovsmedesvend Christian Albert Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de enhver for sit Vedkommende bør udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 April 1896: Arrestanten Christian Albret Jørgensen bør straffes med Arbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Steinthal og Kaas for Overretten, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Albret Jørgensen til

Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Albret Jørgensen tiltalt for Betleri og Løsgængeri, og er ifølge hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste de nærmere Omstændigheder følgende: Efter at være indlagt til Forsørgelse paa Ladegaarden i Kjøbenhavn forlod Arrestanten uden Tilladelse dette Sted den 9 December f. A., idet han derhos undlod at efterkomme et ham til Kjøbenhavns Polities Protokol over mistænkelige Personer den 2 September s. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold om, saafremt han bortgik eller udeblev fra Ladegaarden, strax at melde sig ved bemeldte Protokol for at godtgjøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl. Den 12 Januar d. A. anholdtes han tilligemed en for Underretten Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, paa Landevejen mellem Ølstykke og Slangstrup, og har han erkjendt, at han paa Vejen til Ølstykke fra Roskilde — hvor han havde taget Ophold efter at have forladt Ladegaarden i Kjøbenhavn — har betlet forskellige Steder. For disse Forhold vil Arrestanten — der er født den 4 August 1859, og som mange Gange har været straffet for Betleri, 2 Gange for Løsgængeri, senest ifølge Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 15 September 1890 for denne Forseelse i Forbindelse med Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 med Tvangsarbejde i 36 Dage og to Gange for Tyveri, foruden for Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, senest ifølge Høiesterets Dom af 21 Januar 1895 for Betleri med Tvangsarbejde i 90 Dage — være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i Frederiksborg Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken han er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han rettelig er tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for sit Vedkommende, vil saaledes dels være at forandre, dels at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 91. Forhenværende Direktør **Sophus Jacobsen**
(Ingen)

contra

forhenværende Forretningsfører, Artist **Ferdinand Müller**
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, forhenværende Direktør Sophus Jacobsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 98. Enke **M. Kirkerup** (Ingen)

contra

Malermester **Jacob Enghoff** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellantinden, Enken M. Kirkerup, som hverken selvmøder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 105. Grosserer **W. E. Ferslev** (Ingen)

contra

Grosserer **Hjalmar S. Hansen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer W. E. Ferslev, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1896.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 14.

Tirsdagen den 19 Maj.

Nr. 21. Skindhandler og Værtshusholder **C. Mortensen**
(Høgsbro),

contra

Firmaet **S. N. Meyer & Co.** ved dets eneste Indehaver,
Grosserer **S. N. Meyer** (Nellemann),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Varde Kjøbstads Gjæsterets Dom af 6 Marts 1893: Indstævnte, Skindhandler og Værtshusholder C. Mortensen af Varde, bør til Citanterne, Handelsfirmaet S. N. Meyer & Co. af Kjøbenhavn, betale de paastævnte 511 Kr. 67 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 25 April 1890 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1894: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter det Oplyste mangler der Grund til imod Indstævntes Benægtelse at antage, at Antallet af de af Indstævntes Befuldmægtigede den 18 Marts 1890 paa Grund af

Undervægt vragede Huder tilnærmelsesvis udgjorde 30 à 40, og i ethvert Fald maa Appellanten ved samme Dag uden Forbehold eller Indsigelse at sende Indstævnte Regning over de af den Befuldmægtigede modtagne Huder antages at have akkvisceret ved den stedfundne Kassation. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt da de fra Appellantens Side Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Thi forsaavidt Appellanten subsidiært har paastaaet det idømte Erstatningsbeløb nedsat, vil de to i saa Henseende nedlagte Paastande, der ere byggede paa, at der er kasseret 30 à 40 Huder paa Grund af Undervægt, allerede som Følge af det Foranførte ikke kunne komme i Betragtning.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Skindhandler og Værtshusholder Mortensen, til Indstævnte, Handelsfirmaet S. N. Meyer & Co., med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at de Indstævnte, Handelsfirmaet S. N. Meyer & Co. i Kjøbenhavn, ved en i Januar Maaned 1890 afsluttet Handel have afkjøbt Citanten, Skindhandler og Værtshusholder C. Mortensen i Varde, en Vognladning eller 12000 Pd. vragrif, saltede Huder, uden Horn og Hale, af en Vægt pr. Stk. af indtil 32 Pd. og til en Pris af $23\frac{3}{4}$ Øre pr. Pd., at modtage i Slutningen af Februar Maaned s. A. i Varde, men at Citanten af det omkontraherede Parti ikkun har leveret 2697 Pd., medens han har vægret sig ved at levere Resten, have de Indstævnte, idet de have opgjort det Tab, de have lidt, til $6\frac{1}{4}$ Øre pr. Pd., hvilket for 9303 Pd. udgjør 581 Kr. 44 Øre, hvorfra dog gaar 69 Kr. 77 Øre, der vilde udgjøre Fragten for Forsendelsen af Huderne fra Varde til Kjøbenhavn, under nærværende Sag i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaaet Citanten tilpligtet at betale 511 Kr. 67 Øre, in subsidium saameget som uvillige af Retten

udmeldte Mænd maatte ansætte det af Indstævnte lidte Tab til, med Renter af det tilkjendte Erstatningsbeløb 5 pCt. p. a. fra Gjæsteretsstævningens Dato den 25 April 1890, indtil Betaling sker.

Ved Gjæsteretsdommen er Citanten tilpligtet til de Indstævnte at betale 511 Kr. 67 Øre med Renter som anført og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han principaliter, ligesom i 1ste Instants, har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, og in subsidium nedlagt forskellige andre Paastande. De Indstævnte procedere derimod til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Som alt antydet, gaar de Indstævntes Paastand ud paa, at de til det ovennævnte Tidspunkt med Citanten have afsluttet en Handel af det ovenangivne Indhold, og naar Citanten for det Første har villet gjøre gjældende, at der ikke skulde være bleven afsluttet nogen bindende og endelig Overenskomst om Handelen, savner denne hans Paastand al Føje. Efter hvad der er oplyst, har nemlig Citanten ikke blot, efterat de Indstævnte i Henhold til foregaaende mundtlig Forhandling mellem deres Repræsentant og Citanten i Skrivelse af 16 Januar 1890 havde erklæret, at de havde afkjøbt Citanten det ommeldte Parti Huder, og anmodet Citanten om dennes Anerkjendelse i saa Henseende, i Skrivelse af 19 s. M. til de Indstævnte udtrykkelig stadfæstet den af ham indgaaede Handel i samtlige dens Punkter, idet han ikkun med Hensyn til, at Leveringstiden i de Indstævntes Skrivelse var angivet til »omkring medio Februar«, tog det Forbehold, at Leveringen først vilde foregaa i Slutningen af samme Maaned, men det fremgaar endvidere af den mellem Parterne senere førte Brevvexling, at ikke blot de Indstævnte men ogsaa Citanten er gaaet ud fra, at endelig Handel var afsluttet, idet det Modsatte end ikke er antydet, hvorimod Brevvexlingen væsentlig drejer sig om, at de Indstævnte paa Citantens indtrængende Anmodninger etterhaanden indrømmede ham Udsættelser med Leveringen af Restpartiet, sidste Gang til Slutningen af Marts Maaned, hvorefter Citanten i Skrivelse af 26 Marts erklærede sig ude af Stand til at levere de resterende Huder.

Citanten har imidlertid endvidere villet gjøre gjældende, at hans Frifindelse for de Indstævntes Tiltale i hvert Fald maa blive en Følge af, at de Indstævnte, uagtet der ikke var vedtaget nogen Minimalgrændse for Størrelsen af de Huder, der skulde leveres, have vægret sig ved at modtage Huder, der vejede under 18 Pd. Vel maa det nu ogsaa efter hvad der er oplyst antages, at de Indstævntes Befuldmægtigede, da han, som det maa antages, omtrent midt i Marts Maaned 1890 havde givet Møde i Varde for at modtage de Huder, som det da var lykkedes Citanten at skaffe til Veje, har vægret sig ved at modtage 30 a 40 Skind eller Huder til en Vægt pr. Stk. af mellem 15 og 18 Pd., men selv om denne Vægning i og for sig maatte anses for

ubeføjet, hvad de Indstævnte dog have benægtet, idet de have fastholdt, at de ommeldte af Citanten ved den omhandlede Lejlighed tilbødte Skind eller Smaahuder vare ukontraktmæssige, vilde der dog ikke kunne tillægges den ommeldte Vægring fra de Indstævntes Side nogen afgjørende Betydning.

Som alt antydet, fremgaar det nemlig af den mellem Parterne førte Brevvexling, at Citanten alt den Gang, da de Indstævntes Repræsentant modtog de ovennævnte Huder, der efter det Oplyste udgjorde 110 Stkr. til en samlet Vægt af 2697 Pd., i Virkeligheden var aldeles ude af Stand til at opfylde de Forpligtelser, han havde paataget sig, og det af de Indstævnte refuserede Parti var i Forhold til det Parti, som Citanten havde paataget sig at levere, saa ringe, at Citanten i hvert Fald ikke deri, at de Indstævnte have nægtet at modtage dette ubetydelige Parti, kan støtte en Beføjelse til at undlade at levere hele det store Restparti.

Idet der herefter maa gaas ud fra, at Citanten har misligholdt den af ham saaledes med de Indstævnte afsluttede Overenskomst, vil han være at tilpligte at yde de Indstævnte Erstatning for det Tab, som de maa antages at have lidt derved, at Citanten ikke har set sig i Stand til at opfylde de af ham overtagne Forpligtelser, hvilken Erstatning efter det Foreliggende maa bestemmes til Forskjellen mellem den aftalte Kjøbepris og den Pris, de Indstævnte i den nærmeste Tid efter Leveringstidens Udløb havde maattet give for Huderne i Kjøbenhavn, om deslige Huder da havde været at erholde der. De Indstævnte have i saa Henseende under Sagen fremlagt trende af en Mægler i Kjøbenhavn henholdsvis den 16 April og 28 August 1890 samt den 15 Januar 1891 udstedte Erklæringer, der gaa ud paa, dels at der midt i April Maaned 1890 ikke i Kjøbenhavn fandtes Huder disponible, som de under nærværende Sag omhandlede, i alt Fald ikke til en Vægt af fra 24—32 Pd. pr. Stk., dels at slige Huder forventedes at kunne erholdes i Kjøbenhavn i Løbet af April eller i Begyndelsen af Maj Maaned s. A. til en Pris af 30 til 32 Øre pr. Pd., og herefter maa der gives de Indstævnte Medhold, naar de have beregnet sig en Erstatning af $6\frac{1}{4}$ Øre pr. Pd., altsaa ialt 581 Kr. 44 Øre og med Fradrag af Fragten det af dem paastaede Beløb 511 Kr. 67 Øre med Renter som paastaet, hvorved endnu kun skal bemærkes, at Citanten end ikke har antydet med hvor stort et Beløb den saaledes forlangte Erstatning efter hans Formening burde nedsættes, paa Grund af de Indstævntes Vægring ved at modtage de ovenomhandlede 30 a 40 Smaahuder, og Gjæsteretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil som Følge heraf være at stadfæste. Forsaavidt Citantens Sagfører for Underretten har paastaet nogle for ham fornømlig fornærmelige Udladelser, der findes i en til de Indstævntes Sag-

fører Nonboe stilet og af denne den 8 September 1890 i Underretten fremlagt Skrivelse, mortificerede, samt Sagfører Nonboe anset med Mulkt, findes der ikke tilstrækkelig Anledning til at tage denne Paastand til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 20 Maj.

**Nr. 44. Det forenede Begravelsesselskab af
3 Juli 1793 ved dets Formand, Urtekræmmer F. Schieltved
(Otto Liebe)**

contra

Enke Karen Vilhelmine Ipsen (Lunn efter Ordre),

betr. Betaling af en Begravelseshjælp.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 13 April 1894: De Indstævnte, »Det forenede Begravelsesselskab af 3 Juli 1793«, bør til Citantinden Karen Vilhelmine Ipsen betale de paastævnte 100 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 8 November f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 6 Kr. 42 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Høyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 26 Januar d. A. irettelagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ved kgl. Reskript af 11 Juli 1894 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret af Appellanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og det Indstævntes

befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citantinden Karen Vilhelmine Ipsen har under nærværende Sag andraget, at der ved Police af 1 Oktober 1858 af det indstævnte Begravelsesselskab er tilsikret hendes Mand John Peter Ipsen og hende en Begravelseshjælp af 50 Rdlr. (100 Kr.) hver, at udbetale ved deres Død, at bemeldte hendes Mand, der stadig har betalt sit Kontingent rettidigt, er afgaaet ved Døden den 31 Oktober f. A., og at hun — efter at have faaet hans Bo ekstraderet for Begravelsesomkostninger — nu er berettiget til at kræve de ommeldte 100 Kr. udbetalt. Hun paastaar derfor de Indstævnte tilpligtet at betale dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 8 November f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der ikke have modsagt Citantindens foranstaaende Fremstilling, procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 50 Kr., idet de gjør gjældende, at det paa en den 17 Februar 1892 afholdt Generalforsamling paa lovlig Maade af Majoriteten blev vedtaget, at Begravelsespengene indtil videre skulde nedsættes til 50 Kr.

Der maa imidlertid gives Citantinden Medhold i, at den Ret, der ved Selskabets Love er givet en nærmere betegnet Majoritet til paa en Generalforsamling at foretage Forandringer i Selskabets Love, ikke kan have Betydning i det foreliggende Tilfælde, da det maa ansees for stridende mod Forholdets Natur og som Følge deraf heller ikke tilsigtet ved de paagjældende Lovbestemmelser at tillægge Majoriteten en Ret til at indskrænke de af de enkelte Interessenter erhvervede kontraktmæssige Rettigheder; da det derhos af Citantinden uimodsagt af de Indstævnte er anbragt, at Afdøde har protesteret mod fornævnte Beslutning af Generalforsamlingen, og da den Omstændighed, at han derefter er vedbleven at betale Kontingent, ikke kan betragtes som en Renunciation fra hans Side, vil der være at give Dom efter Citantindens Paastand,

dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 6 Kr. 42 Øre. Der vil være at forelægge Overretssagfører Høyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 26 Januar d. A. irettelagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 21 Maj.

Nr. 58. Grosserer **B. L. A. Nielsen** (Selv)

contra

Overretssagfører **L. Simonsen** som fungerende Executor i Boet efter Enken **E. E. Nielsen**, født Esche, og tidligere afdøde Ægtefælle **B. Nielsen m. Fl.**
(Ingen),

betr. Betaling for Udskrifter af en Executors Skifteprotokol.

Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommissions Decision af 8 Oktober 1895: Den ovennævnte af Grosserer B. L. A. Nielsen nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Som anført i den indankede Decision, der af Appellanten paastaaes kjendt uefterrettelig, angaaer Sagen det Spørgsmaal, om Appellanten kan fordrø, at Indstævnte, Overretssagfører Simonsen, som Executor i Appellantens Forældres Dødsbo skal uden Udgift for Appellanten og Boet udfærdige de Udskrifter af Executors Skifteprotokol, som Appellanten behøver under sine Retstrætter i Boet — af hvilke der under Proceduren nævnes fire foruden nærværende — eller om han skal betale Udskrifterne med 75 Øre pr. Ark foruden 30 Øre i Stempelgebyr for hver Udskrift.

Da det imidlertid efter det Foreliggende er ganske uantageligt, at den saaledes alene omtvistede Udgift skulde for Appellanten endog blot tilnærmelsesvis kunne gaa op til den for Appel til Høiesteret foreskrevne summa appellabilis, 200 Kroner, og da det maatte paaliggø Appellanten at fremkomme med Oplysninger, som talte for, at Udgiften ikke desto mindre vilde eller dog kunde naa 200 Kroner,

vil Sagen, under hvilken der ikke fra de Indstævntes Side er givet Møde for Høiesteret, blive ex officio at afvise.

Det bemærkes, at ligesom der ved Bedømmelsen af, om Sagen har summa appellabilis, intet Hensyn har kunnet tages til de af Appellanten for Høiesteret nedlagte Paastande om Bøder, saaledes kunne disse Paastande ifølge deres Begrundelse heller ikke, naar Sagen afvises fra Høiesteret, komme under Paakjendelse.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer B. L. A. Nielsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Fællesboet efter afgangne Enkefru Emilie Erdmuthé Nielsen og tidligere afdøde Ægtefælle, Manufakturhandler Bernt Nielsen, der behandles af Overretssagfører Ludvig Simonsen som executor testamenti, har en af Arvingerne, nemlig Grosserer B. L. A. Nielsen, nedlagt Paastand paa, at executor uden Betaling enten af ham som Part eller af Boet skal udfærdige de Udskrifter af Skifteprotokollen, som maatte være nødvendige for at han kan procedere forskjellige af ham i Boet rejste Disputer. Da executor ikke har villet gaa ind herpaa, og Arvingen har forlangt Skiftekommissionens Afgjørelse af Spørgsmaalet, har executor tilstillet Kommissionen Disputen til Afgjørelse.

Det fremgaar af det foreliggende, at de Omkostninger, hvorom der under Disputen er Spørgsmaal, ere: 1) Stempelgebyr 30 Øre efter Stempelovens § 71, 2) Gebyr efter L. 30 November 1874 om Skiftegebyrer § 6 c for Udskrifter af Skifteprotokollen eller af de fremlagte Dokumenter, 75 Øre pr. Ark. Grosserer B. L. A. Nielsen gjør gjældende, at da executor fungerer baade som Skifteforvalter og Skifteskriver, maa heraf følge, at han maa være pligtig til uden Udgift enten for Boet eller for vedkommende Part at udfærdige de nødvendige Udskrifter eller som han udtrykker det at holde Sagens Akter under en Procedure à jour. Executor har hertil bemærket, at den Omstændighed, at han tillige fungerer som Skifteskriver, vel maa medføre, at han ikke kan beregne sig noget Salær særligt for sin Virksomhed som saadan, men derimod ikke kan paabyrde ham personlig at udrede de Omkostninger, som disse Forretninger maatte medføre, og saaledes da heller ikke de ovennævnte Omkostninger, som ere forbundne med Udfærdigelsen af Udskrifter, idet disse Udgifter

maa paahvile Boet, eller saafremt de ere udfærdigede i en enkelt Arvings Interesse, da denne. Heri maa der nu gives Executor Medhold, og da der ikke kan tillægges, hvad Grosserer Nielsen iøvrigt har anført til Støtte for sin Paastand, nogen Betydning, vil hans Paastand saaledes ikke kunne tages til Følge. Stempel-overtrædelse foreligger ikke.

Nr. 204. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Christian Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Blodskam eller dog Forsøg herpaa samt for uterligt Forhold.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 29 Januar 1896: Arrestanten Niels Chr. Nielsen af Vang Østergaard bør være straffri for det ham under denne Sag paasigtede Forhold. Derimod bør der træffes saadanne Sikkerhedsforanstaltninger imod ham, at der ikke er Grund til at befrygte, at han vil fortsætte sine Efterstræbelser mod sin Steddatter, Jobanne Cathrine Christensen. Arrestanten vil derhos have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1896: Der bør af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod Arrestanten Niels Christian Nielsen. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nelle-

mann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Gaardmand Niels Christian Nielsen, der er født i Aaret 1840, tiltales under denne Sag for Blodskam eller dog Forsøg herpaa samt for uterligt Forhold.

Efterat Sognepræsten i Torslev til Politimesteren i Dronninglund Herred havde gjort Anmeldelse om, at det af Arrestantens Hustru var meddelt ham, at hun og hendes Datter af et tidligere Ægteskab Johanne Cathrine Christensen vare forvissede om, at Arrestanten var Fader til et af hans nævnte Steddatter den 13 Maj f. A. født Barn og maatte, hende ubevidst, have besvangret hende, gjentog Johanne Cathrine Christensen, som da var 22 Aar gammel, under den i den Anledning indledede offentlige Undersøgelse ved sin første Afhøring den 2 Juli den anførte Sigtelse mod Arrestanten, idet hun forsikrede, at hun ikke med Bevidsthed havde havt Samleje med Nogen, men følte sig overbevist om og var vis paa, at hun var bleven besvangret sovende af Arrestanten, hvorhos hun afgav en nærmere Forklaring, der, saaledes som hun har fastholdt og suppleret den i de senere Forhør, i det Væsentlige gaar ud paa følgende: Arrestanten havde allerede tidligere — første Gang i 1892, da hun kjørte med ham gennem Sæbygaards Skov, ved hvilken Lejlighed han fremtog sit Lem og vilde have, at hun skulde tage om samme med sin Haand og sidde stille, for at han samtidig kunde beføle hendes Kjønssdele, hvad hun vægrede sig ved — ofte behandlet hende paa uterlig Maade ved, foruden at kysse og klemme hende, at vise hende sit Lem i erigeret Tilstand og tage hende op under hendes Klæder, hvorved det, skjøndt hun søgte og som oftest naaede at afværge dette, enkelte Gange lykkedes ham at gribe ved hendes Kjønssdele, hvorhos han i lang Tid, navnlig hele Sommeren 1894, saa at sige hver Nat, havde indfundet sig i det Kammer, hvor hun og hendes to Halvsøstre, der ere Arrestantens kjødelige Børn og ved Undersøgelens Begyndelse var henholdsvis 16 og 13½ Aar gamle, havde Natteleje i to Senge, og lagt sig, snart paaklædt og snart ikkun iført det blotte Linned, i hendes Seng, hvor hun ifølge det under Sagen Oplyste til Stadighed laa sammen med den ene eller den anden af Halvsøstrene; og hun er i Løbet af den nævnte Sommer mange Gange vaagnet ved, at Arrestanten laa i Sengen hos hende, og flere Gange ved, at han befølte hendes Knæ, hvorimod hun ikke kan sige, at hun nogensinde er vaagnet ved Følelsen af, at

han berørte hendes Kjønsele eller havde sit Lem inde i disse, og kun en eneste Gang, da hun vaagnede ved, at han laa i Sengen hos hende, efter at have faaet ham fjernet, mærkede, at hun var vaad og slimet mellem Benene, hvad hun ikke gjorde sig Tanke om kunde hidrøre fra mandlig Sæd, men nærmest troede kom af Udflod fra hendes Kjønsele. Arrestanten, der altid kom ind i Kammeret paa en snigende Maade, vidste at skaffe sig Adgang dertil, skjøndt Døren var lukket ved en indvendig anbragt Hvirvel, og kunde ofte ikke formaaes til at fjerne sig fra Kammeret, førend en af Dørene til den Ende havde hentet Moderen, der ogsaa undertiden kom af sig selv for at søge efter og fjerne Arrestanten fra Kammeret; og det hændtes af og til, at naar han havde forladt Kammeret, kom han paany derind samme Nat. Arrestantens Hustru, hvis Forklaring i de Punkter, hvorom hun kan have Kundskab, stemmer med Johannes, har endvidere bl. A. udsagt, at alle tre Døtre, ogsaa forinden Sommeren 1894, gjentagne Gange havde besværet sig for hende over, at Arrestanten saa godt som hver Nat kom ind til dem og forstyrrede deres Nattero, samt at Johanne, da Arrestantens Forhold var hende i høj Grad pinligt, har bedt om Tilladelse til at søge Plads som Tjenestepige, hvad Arrestanten imidlertid med Heftighed modsatte sig; og i Overensstemmelse med Moderen og Johanne have ligeledes Arrestantens to andre Døtre forklaret i alt Væsentligt, hvorhos Moderens og Halvsøstrenes Forklaringer endvidere gaa ud paa, at de holde sig overbeviste om, at Johanne ikke har staaet i utugtig Forbindelse med nogen.

Da Arrestanten efter hans Hustrus og Steddatters Afhøring under Foreholdelse af disses Forklaringer første Gang toges i Forhør den 2den Juli f. A., erkjendte han i det Væsentlige Rigtigheden af bemeldte Forklaringer og vedgik, at han havde følt sig dragen til Johanne og ikke kunnet modstaa Fristelsen til at søge sin kjønslige Trang tilfredsstillet med hende samt at han gjentagne Gange i Sommeren 1894 havde sneget sig ind i det ovennævnte Sovekammer og benyttet sig af hendes Søvn til, baade paaklædt og afklædt at lægge sig i Sengen hos hende og beføle hende, ligesom han ogsaa ialfald een Gang havde ført sit mandlige Lem op mod hendes Kjønsele, men dog, skjøndt Sædafgang havde fuudet Sted, ikke troede, at det lykkedes ham at bringe Lemmet ind i hende, og derfor fandt det utroligt, at han kunde være Fader til hendes Barn, hvorhos han endvidere erkjendte, at han for et Par Aar siden havde gjentagne Gange krænket Pigens Blufærdighed paa den af hende omforklarede Maade. Da imidlertid Arrestantens Hustru i det første Forhør i Sagen ved Siden af at erklære, at han efter hendes Formening ikke kunde betegnes som sindssvag, da han er forstandig nok med Hensyn til Styrelsen af sine økonomiske Affærer, hvorimod han i sit Ægteskab har vist sig haard, ondsindet og højst

urimelig, tillige udsagde, at han har et meget besynderligt og uroligt forstyrret Væsen — hvilket alt ogsaa er forklaret af Arrestantens egen voxne Datter, der ligesom hans Hustru har tilføjet, at naar Johanne ikke vilde tage hjemmefra uden Arrestantens Indvilgelse, var hendes Bevæggrund, at Arrestanten, hver Gang der var Tale om hendes Bortdragen, blev endnu urimeligere og mere forbitret og kunde ventes at ville lade dette gaa ud over de andre i Hjemmet — og da Dommeren ligeledes i bemeldte Forhør fandt Anledning til at bemærke, at Arrestanten havde et besynderligt rastløst Væsen og brugte sære Fagter, medens han efter Dommerens Opfattelse dog var fuldt tilregnelig og havde en klar Forestilling om det Forbryderiske i hans udstedte Forhold, om end ikke noget klart Begreb om Omfanget af Forbrydelsens Strafbarhed, hvilken Erklæring tiltraadtes af Retsvidnerne, blev Arrestanten sat under Observation af Distriktslægen paa Stedet og den 25 Juli atter forhørt, efterat Distriktslægen i en den foregaaende Dag udstedt Erklæring bl. A. havde udtalt, at Arrestanten ikke kan antages at være fuldkommen normal i sjælelig Henseende uden dog at kunne siges at være sindssyg.

I Forhøret den 25 Juli tilbagekaldte Arrestanten i et og alt sin afgivne Tilstaaelse med Undtagelse af, at han fremdeles erkjendte at være omtrent hver Nat i Sommeren 1894 gaaet ind i Døtrenes Sovekammer, baade aflædt og paaklædt; men anbragte i saa Henseende, at han havde gjort dette alene for at vække Johanne og forebygge, at hun, der led af den Svaghed ikke at kunne ligge tør om Natten, skulde lade Vandet i Sengen, hvorhos han, i Forbindelse med sin Benægtelse af at have gjort sig skyldig i noget af de ham tidligere vedgaaede Forhold, gjorde gjældende, at han var Gjenstand for et Komplot mellem hans Hustru og tre Døtre, som, for at blive fri for ham og selv at kunne raade over Sagerne i Hjemmet, maatte være blevne enige om at sigte ham for Forbrydelser, som han aldrig havde begaaet, hvortil han atter og atter føjede, at hans Hustru og Børn af Andre vare blevne paavirkede til at fremkomme med de urigtige Beskyldninger imod ham, uden paa Dommerens Spørgsmaal om, hvem disse andre vare, at svare andet, end at dette ikke var let for ham at sige; og da Arrestanten — efterat hans Hustru og Døtre under et i den Anledning optaget nyt Forhør havde fastholdt deres tidligere Forklaringer og bestemt modsagt hans foranførte Anbringende angaaende Hensigten med hans natlige Besøg i Døtrenes Sovekammer samt i saa Henseende forklaret, at Johanne vel i sine yngre Aar havde lidt, dog ikke i nogen betydelig Grad, af den ovenmeldte Svaghed, men i de seneste Aar kun yderlig sjældent havde gjort sin Seng vaad — i samme Forhør af Dommeren blev spurgt, om han dristede sig til fremdeles at benægte Rigtigheden af Konens og Døtrenes Forklaringer, knnde

han ikke bevæges til at sige andet, end at det var et Spørgsmaal, som det var umuligt at besvare, hvorhos han gav sig til at tale i højtravende Udtryk om sin store Kjærlighed til Familien og fremkom med en hel Del meningsløs og for Dommeren og Retsvidnerne uforstaaelig Snak samt, da hans Hustru og Døtre derefter under Konfrontationen med ham fastholdt deres Forklaringers Sandfærdighed, ikke var at formaa til at afgive noget fornuftigt Svar angaaende Sagen, men fremkom med Udflugter og talte om Ting, der ikke vedkom denne.

Sagens Akter bleve derefter af Forhørsdommeren tilstillede det kongelige Sundhedskollegium, og da dette tilraadede Arrestantens Indlæggelse til Observation paa en Sindssygeanstalt, blev han i c. 3 Maaneder anbragt paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvis Overlæge som Resultat af Observationen i en Erklæring af 5 December f. A. har udtalt, at Spørgsmaalet om Arrestantens mentale Tilstand utvivlsomt maa besvares derhen, at han lider af Sindssygdom og er forrykt, men tillige overmaade godt kan huske baade sine forrykte Handlinger, for hvilke han er anklaget, og sin Tilstaaelse i det første Forhør, hvorimod han synes mindre klar over sin Forbrydelse og den Straf, der er fastsat for denne, og agter den aabenbart ikke for videre; og denne Erklæring har Sundhedskollegiet tiltraadt med Tilføjende, at Kollegiet — da Arrestantea maa befrygtes, naar han atter kommer tilbage til sit Hjem, at ville fortsætte sine Efterstræbelser mod Steddatteren — formener, at der er Grund til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger imod ham.

Efter de i Sagen tilvejebragte Oplysninger, samt da Sundhedskollegiet til Svar paa Forhørsdommerens Spørgsmaal, om en Kvinde, uden at være indgivet noget Bedøvelsesmiddel, i sovende Tillstand og uden at være sig bevidst, at Samleje har fundet Sted, kan blive besvangret, og hvorvidt en Kvinde kan blive besvangret, uden at den mandlige Sæd er ført ind i hendes Kjønnsdele ved det mandlige Lem, har erklæret, at Mulighed af Besvangrelse under de tvende ommeldte Forudsætninger ikke tør benægtes, hvorhos der intet foreligger, som kunde vække Tvivl om Sandfærdigheden af Johanne Cathrine Christensens Forklaring angaaende hendes Besvangrelse, maa det nu vel anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold, medens der dog, ifølge Indholdet af Sindssygeanstaltens Overlæges og Sundhedskollegiets foranførte Erklæringer angaaende Arrestantens mentale Tilstand, i Medfør af Straffelovens § 38, første Led, ikke vil kunne paalægges ham Straf for dette Forhold. Derimod findes det i Henhold til Paragrafens andet Led at maatte bestemmes, at der af Øvrigheden bliver at træffe Sikkerhedsforanstaltninger imod Arrestanten, og ville Aktionens Omkostninger efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige.

Nr. 225. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Brunette Alexandra Bentsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Marts 1896: Arrestantinden Brunette Alexandra Bentsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Brunette Alexandra Bentsen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Brunette Alexandra Bentsen for Tyveri og Falsk. Arrestantinden er født den 20 Juli 1865 og er — foruden at være forinden sit fyldte 18de Aar straffet 2 Gange for Tyveri, den ene Gang tillige for ulovlig Omgang med Hittegods, anset: ved Rettens Dom af 10 November 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 13 September 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 20 November 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom af 2 Marts 1894 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 270, med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige

Oplysninger er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Arrestantinden i Tiden fra den 1 December 1895 til den 18 Januar d. A. var i Tjeneste hos en ved en herværende Latin- og Realskole ansat Betjent, har hun i flere Gange stjaalet dels 2 tilsammen til 2 Kr. vurderede Portemonnæer med Indhold af ialt ca. 5 Kr. i rede Penge, samt nogle Beklædningsgjenstande, 2 Saxe, 2 Fingerbøl m. m. af samlet Værdi 3 Kr., hvilke Gjenstande tilhørte forskellige af Skolens Elever og beroede dels frit fremme, dels i uafaaede Gjemmer i Skolens Lokaler, i hvilke Arrestantinden lovligt opholdt sig, da hun begik Tyverierne, dels et til 2 Kr. vurderet Uhr, der tilhørte hendes Husbonds Søn, Drengen Hans Oluf Jensen, og som beroede i en uafaaet Skuffe i et Møbel, der henstod paa det af Arrestantinden beboede Kammer.

Arrestantinden har dernæst en Dag i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. her i Byen udfærdiget og falskelig underskrevet en saalydende Attest: »Brunette Alexandra Bentsen Har Tjent mig fra 1ste Februar 1891 til 1ste Orktober, og fra 1ste Februar 1892 til 1ste December 1895, Og har i den Tid veret flink til sin Gærning og tillige veret tro og villig at jeg kan anbefale hende til endver. med al agtelse Fru Madsen.« Arrestantinden, der 2 Gange, nemlig dels et halvt Aars Tid indtil den 1 Oktober 1891, dels et Par Maaneder i Sommeren 1892, havde tjent hos Trine Petersen, Madsens Hustru, og som tidligere havde været i Besiddelse af en af hende udstedt Anbefaling for Tjenesten i det førstnævnte Tidsrum, sigtede ved Underskriften paa Attesten til nævnte Madsens Hustru, hvis Navn hun benyttede paa den anførte Maade uden hendes Vidende og Villie, og Arrestantinden, der ved det Indhold hun gav den falske Attest, bl. A. vilde skjule. at hun i en Del af det Tidsrum, denné omfattede, havde siddet i Forbedringshuset, afleverede en Dag i Midten af Januar Maaned d. A. Attesten til Anna Magdalene Augusta Stormgaard, Søborgs Hustru, hos hvem hun søgte Tjeneste, dog uden at opnaa dette, og som antog Attesten for at være ægte.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter dens § 270, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Nr. 220.

Advokat Nellesmann

contra

Vilhelm Christoffer Petersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Marts 1896: Arrestanten Vilhelm Christoffer Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Wolff 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Vilhelm Christoffer Petersen til Advokaterne Nellesmann og Halkier 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmissær følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 Juni 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 15.

Torsdagen den 21 Maj.

Nr. 220.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Christoffer Petersen (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Arrestanten Vilhelm Christoffer Petersen for Tyveri. Arrestanten, der er født den 28 Maj 1865, er bl. A. anseet: ved Amager Birks Extrarets Dom af 20 April 1887 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 3 Juni 1887 i Henhold til Straffelovens § 64, sammenholdt med § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 22 Januar 1889 efter Straffelovens § 281, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 25 Maj 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Under nærværende Sag sigtes Arrestanten for at have frastjaalet Tjenestekarl Petter Pettersson et kontant Beløb af ca. 24 Kr. I Anledning af denne Sigtelse er følgende oplyst: Medens nævnte Petter Pettersson den 2 November f. A. ved Middagstid opholdt sig i Store Torvegade, gav Arrestanten og to andre Personer ved Navn Carl Emil Victor Schmidt og Valdemar Georg Larsen sig i Samtale med ham og opfordrede ham til at »give en Snaps«. Da Pettersson strax erklærede sig villig hertil, gik de alle Fire ind i en Mæketoddy-Forretning paa Hjørnet af Store Torvegade og Prindsessegade, og

efterat Pettersson derpaa her havde indkrævet og betalt først 4 Mælketoddyer og dernæst nogle Snapse, forlod Arrestanten pludseligt Forretningen, fulgt af Carl Schmidt, saaledes at Pettersson og Larsen bleve ene tilbage. Efterat disse To derpaa havde passiareet lidt med hinanden, opdagede Pettersson med Et, at hans Portemonnæ og de i samme beroende Penge vare borte, og han, som strax gik ud fra, at han maatte være bestjaalet, og som antog, at Arrestanten og Schmidt maatte have Del i Tyveriet, løb da ud paa Gaden for at faa fat i de to Paagjældende, som han saa antraf i Store Torvegade. Arrestanten og Schmidt bleve derpaa af en Politibetjent, der var kommen tilstede, indbragte til Politistation Nr. 4, og efterat Pettersson dernæst her havde forklaret, at han var bleven frastjaalet sin Portemonnæ og et i samme beroende kontant Beløb af ca. 25 Kroner, samt at han sigtede Arrestanten, Schmidt og Larsen for at have begaaet Tyveriet, blev der afæsket Arrestanten og Schmidt nærmere Forklaring til en Rapport om den mod dem saaledes rettede Sigtelse. Medens nu Arrestanten bestemt benægtede at kjende noget til det ham paasigtede Tyveri, gik Schmidts Forklaring ud paa, at han havde set, at Arrestanten havde havt sine Hænder nede i Petterssons Lommer, medens de alle Fire opholdt sig i den ovennævnte Mælketoddy-Forretning, at han, der som anført var fulgt efter Arrestanten, da denne forlod Forretningen, endvidere havde seet, at Arrestanten var gaaet ind i et i Gaarden til Ejendommen Prindsessegade Nr. 20 beliggende Pissoir, samt at Arrestanten, da han strax efter kom ud fra nævnte Ejendom, paa hans (Schmidts) Spørgsmaal, om han havde taget noget fra »Svenskeren«, bejaede dette og lod sig forstaa med, at han havde gjemt det Stjaalne inde i Gaarden; umiddelbart derefter var det saa, at de Begge bleve anholdte. Som Følge af denne Forklaring blev Schmidt strax udfulgt til Ejendommen Prindsessegade Nr. 20 af en Politibetjent, og efter nogen Søgning fandt denne saa her, indstukket i en Fordybning i det ovennævnte Pissoir, en Portemonnæ, indeholdende et kontant Beløb af 23 Kr. 80 Øre. Under Sagen har nu Pettersson, der har beediget samtlige de af ham afgivne Forklaringer, gjenkjendt den nævnte Portemonnæ, der iøvrigt er skjønnet at være værdiløs, som den ham ved den ovennævnte Lejlighed uden hans Vidende og Villie frakomne, og har derhos forklaret, at det er meget muligt, at den netop indeholdt 23 Kr. 80 Øre, da han mistede den. Endvidere har han forklaret, at han, efterat han havde betalt de af ham i Mælketoddy-Forretningen indkrævede Drikkevarer, puttede Portemonnæen ned i en Yderlomme paa sin Overfrakke saaledes, at Arrestanten, der stod lige ved Siden af ham, med Lethed har kunnet stjæle den. Hvad dernæst angaar Schmidt, da har denne under Sagen fastholdt sin til Rapporten afgivne Forklaring, idet han særlig har tilføjet, at han fulgte efter Arrestanten, da denne forlod

Mælketoddy-Forretningen, fordi han, der tænkte sig, at Arrestanten havde bestjaalet Pettersson, vilde opfordre ham til at give det Stjaalne tilbage. Saavel Schmidt — der den 25 Januar d. A. blev indlagt paa Kommunehospitalet paa Grund af Sindssygdum — som Valdemar Larsen have derhos bestemt fastholdt, at de ikke have nogensomhelst Del i det overfor Pettersson begaaede Tyveri, og for deres Vedkommende er Sagen sluttet uden Tiltale.

Skjønt Arrestanten nu har erkjendt, at han var inde i Mælketoddy-Forretningen sammen med de 3 Andre, at han pludselig forlod Forretningen før Nogen af disse og derpaa gik ind i Pissoret i Ejendommen Prindsessegade Nr. 20, samt at Schmidts Forklaring om, at han (Schmidt) ikke har været inde i det nævnte Pissoir, er rigtig, saaledes at det ikke kan være Schmidt, der har gjemt Portemonnæen og Pengene i Pissoret, har han dog under hele Sagen bestemt fastholdt, at han ikke har begaaet det ham paasigtede Tyveri, idet han nærmere har forklaret, at han kun forlod Mælketoddy-Forretningen saa pludseligt, fordi han trængte til at lade sit Vand, samt at han har tænkt sig den Mulighed, at Portemonnæen og Pengene kunne være blevne stjaalne og derpaa gjemte i Pissoret af en Mand i strikkes Trøje, som han vil have mødt i Porten til den oftnævnte Ejendom, dengang han selv gik ind i samme, og som efter hans Paastand tilligemed 6 a 7 andre Personer var tilstede i Mælketoddy-Forretningen dengang han, Pettersson, Schmidt og Larsen kom ind i samme. Ligesom nu imidlertid Schmidt, der, som anført, saae Arrestanten gaa ind i Ejendommen Prindsessegade Nr. 20, har forklaret, at Arrestantens Forklaring om at have mødt en Mand i Ejendommens Port er usandfærdig, saaledes have saavel Expedicenten i den oftnævnte Mælketoddy-Forretning, Frederikke Petersen, Jørgensens Hustru, som Pettersson under Ed forklaret, at der ingen Gjæster var tilstede i Forretningen, dengang Pettersson og de tre Andre kom ind i denne, samt endvidere, at der vel senere kom to Gjæster til, at disse imidlertid endnu opholdt sig i Forretningen, dengang Arrestanten forlod samme, og at det overhovedet er udelukket, at Nogen af disse kan have begaaet Tyveriet, da de slet ikke vare henne i Nærheden af Pettersson. Efter Alt, hvad der saaledes foreligger — hvortil endnu kan føjes, at Arrestanten har erklæret, at han ikke med Schmidt har havt noget Udestaaende, som kunde afgive nogen Grund for denne til at lyve ham paa, og at Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham, i hvilken Henseende særlig kan fremhæves, at han i det ved den ovennævnte Dom af 22 Januar 1889 paadømte Tilfælde først tilstod efter længere Tids Nægten, og at han i det ved den ligeledes ovenfor nævnte Dom af 25 Maj f. A. paadømte Tilfælde blev dømt for Tyveri mod sin Benægtelse — findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne til

strækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet eller som Gjærningsmand har deltaget i det under Sagen omhandlede Tyveri.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 221. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Adelhard Thorvald William Dauphin Sørensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ebeltoft Kjøbstad, Mols og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 28 Februar 1896: Arrestanten Adelhard Thorvald William Dauphin Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Aktion og Forundersøgelsen lovligt flydende Omkostninger, og derunder Salærer til Aktor, Prokurator Neess, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Eykens, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1896: Arrestanten Adelhard Thorvald William Dauphin Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 203, og under Hensyn til, at Varetægtsarresten efter bemeldte Doms Afsigelse er fortsat indtil den 8 d. M., findes det at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Adel-

hard Thorvald William Dauphin Sørensen til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Adelhard Thorvald William Dauphin Sørensen, der er født i Aaret 1876 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold og Legemsbeskadigelse, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Den 21 Januar d. A. var en Del unge Mennesker, hvoriblandt Arrestanten og Smedesvend Niels Nielsen, om Aftenen samlede i et Værksted i Tirstrup, hvor de nøde en Del Spiritus, af hvilken Arrestanten vel blev noget paavirket, men dog ingenlunde i en saadan Grad, at det havde Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Da Arrestanten, der tidligere paa Aftenen havde haft en ringe Ordstrid med Niels Nielsen, Kl. ca. 10¹/₂ brød op og vilde sige Godnat til Nielsen, vægrede denne — efter sit Opgivende fordi han antog, at Arrestanten vilde samme Vej som han, hvilket dog ikke var Tilfældet — sig ved at sige Farvel, og Arrestanten skubbende da Nielsen ned af det Sæde, paa hvilket han sad. Lidt efter kom Arrestanten atter hen til Nielsen og rakte sin Haand ud for at sige Godnat, men Nielsen vægrede sig paany ved at sige Godnat, og da Arrestanten herover blev vred, opfordrede han Nielsen til at gaa med udenfor Huset, hvorved det var hans Mening at tilkjendegive, at han vilde slaas med Nielsen, hvad denne ogsaa forstod. Nielsen fulgte ogsaa med ud, og her greb han og Arrestanten fat i hinanden, og under den nu opstaaede Brydning blev Arrestanten kastet om paa Jorden, saaledes at de Begge faldt og Nielsen kom til at ligge ovenpaa. Arrestanten greb nu i Hidsighed en Kniv, som han havde hængende i Skede ved sine Benklæder — hvilken Kniv, der er bragt tilstede under Sagen, bestaar af et ca. 3³/₄ Tommer langt Træskaft og et Blad, der er ca. 2³/₄ Tommer langt, foroven ¹/₂ Tomme bredt, skarpt til den ene Side og løbende ud i en Spids — og stødte denne Kniv i Maven paa Nielsen, der imidlertid strax vristede Kniven fra Arrestanten og rejste sig op, hvorpaa han kort efter uden Hjælp gik til sit Hjem. Ved det nævnte Stød var der tilføjet Nielsen et Saar ca. 1 Tomme over Navlen, fra hvilket der fandt nogen Blødning Sted, ligesom nogle blodige Masser traadte ud af Saaret og dannede en Knude af en Vald-nøds Størrelse, men de udtraadte Dele bleve samme Nat af en

tilkaldt Læge bragte ind igjen, hvorhos Saaret blev sammensyet og Forbinding anlagt. Ved en af Distriktslægen den 24 s. M. foretagen Undersøgelse fandtes ifølge hans Erklæring af 25 s. M. Saaret rent, ligesom Syningen holdt godt; der viste sig en Draabe Materie i den ene Saarvinkel og en lille Smule Hævelse i Omfanget af Saaret uden synderlig Ømhed; Saaret var lineært af ca. $\frac{3}{4}$ Tommes Længde paalangs af Legemet en god Tomme over Navlen: Kniven var kun gaet igjennem Huden og det subkutane Bindevæv, der var ret rigeligt og havde væltet sig frem i Saaret og derved dannet den omhandlede Knude, medens selve Bughinden ikke var berørt. Ifølge Distriktslægens den 8 Februar d. A. afgivne Erklæring fandtes Saaret da næsten lægt, idet der kun fandtes en ubetydelig Exkoration i begge Snitsaarets Vinkler med lidt Induration af Bindevævet i Bunden af Saaret; men Nielsen var da fuldkommen arbejdsdygtig, og Læsionen erklæredes ikke at ville have nogen skadelig Følge for ham. Niels Nielsen, hvis Klæder ved den omhandlede Lejlighed bleve noget beskadigede og som i 10 Dage maatte holde Sengen, har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For sit foranførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til den ham overgaaede Varetægtsarrest findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 208.

Advokat Halkier

contra

**Lars Andersen, Erik Jensen, Niels Hansson,
og Carl Christian Jacobsen (Def. Asmussen),**

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 16 September 1895: De Tiltalte Lars Andersen, Niels Hansson, Carl Christian Jacobsen og Erik Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Andersen i 3 Gange 5 Dage, Hansson og Jacobsen hver i 2 Gange 5 Dage og Jensen i 5 Dage. De Tiltalte Andersen og Jensen udrede hver for sig de med deres Varetægtsarrest forbundne Omkostninger, medens Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Krog-Jensen, 15 Kr., udredes af samtlige Tiltalte, hver med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1896: De Tiltalte Niels Hansson og Carl Christian Jacobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Lars Andersen og Erik Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 8 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Lars Andersen og Erik Jensen een for begge og begge for een til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants er paakjendt ved Nakskov Kjøbstads Extraret, ere Lars Andersen, Niels Hansson, Carl Christian Jacobsen og Erik Jensen — der ere fødte: Andersen den 8 Maj 1865, Hansson den 12 Januar 1842, Jacobsen den 27 September 1861 og Jensen den 17 April 1860, og af hvilke ingen er funden tidligere straffet ifølge Dom — satte under Tiltale for bedrageligt Forhold. Ved Tiltalte Lars Andersens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt i saa Henseende foreliggende Oplysninger maa det anses godtgjort, at han den 14 Juli f. A. under et Keglespil med ovennævnte Niels Hansson, som foregik paa den Maade, at Tiltalte i Forening med Medtiltalte Erik Jensen væddede imod Niels Hansson paa, at Tiltalte skulde slaa et vist Antal Kegler i to Slag, fire Gange svigagtigt har fravendt Niels Hansson — der var saa beruset, at han ikke selv kunde kontrollere Slagene — og tilegnet sig og Tiltalte Jensen den af Hansson gjorte Indsats, mindst en Krone hver Gang, ved usandfærdigt at give det Udseende af, at han ved sit Slag havde vundet, medens han de to Gange havde slaaet færre Kegler end

det vedtagne Antal og de to andre Gange havde slaæet »skjæve« Kegler, som han i Strid med Spillets Regler regnede for »rigtige«.

Om Tiltalte Erik Jensen er det ved hans egen Forklaring, der delvis er afgiven under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, og det iøvrigt foreliggende godtgjort, at han var tilstede under Spillet og deltog i dette paa den Maade, at han skulde dele Gevinst og Tab lige med Andersen, og at han i Henhold til denne Aftale ved Spillets Slutning modtog Halvdelen af de Penge, Andersen havde modtaget fra Hansson som vundne fra denne, derunder ogsaa de Penge, som han svigagtigt havde fravendt Hansson. Denne Tiltalte har derhos udsagt, at han intet har mod den af Andersen afgivne Forklaring at erindre, men at han dog kun to eller tre Gange har set, at Andersen bedrog Hansson, nemlig — efter Tiltaltes Udsagn — ved at regne »skjæve« Kegler som »rigtige«; han har endvidere erkjendt, at han, da det ved disse Lejligheder usandfærdigt blev opgivet, at Andersen havde vundet, ingen Indsigelse gjorde herimod, eller imod at Andersen tog Hanssons Indsats til sig, medens han derimod ikke vil kunne erindre, hvorvidt han understøttede det usandfærdige Foregivende ved selv udtrykkeligt at udtale, at Andersen havde vundet. Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte Andersen ved den ommeldte Lejlighed var noget beruset, men dog i fuldt tilregnelig Tilstand.

Forsaavidt de ovennævnte to Tiltalte samt de Tiltalte Hansson og Jacobsen ere sigtede for ved andre Lejligheder at have bedraget hverandre dels i Keglespil, dels i Kortspil, findes de fremkomne Oplysninger ikke at afgive tilstrækkeligt Grundlag til derpaa at bygge en Domfældelse.

I Henhold til det Anførte ville de Tiltalte Hansson og Jakobsen være at frifinde for Aktors Tiltale, medens de Tiltalte Andersen og Jensen ville være at anse efter Straffelovens § 255, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 8 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 15 Kr. til hver, ville de Tiltalte Andersen og Jensen have at udrede En for Begge og Begge for En. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, hvorved samtlige Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 255, for Andersens, Hanssons og Jacobsens Vedkommende sammenholdt med § 54, med Fængsel paa Vand og Brød, Andersen i 3 Gange 5 Dage, Jensen i 5 Dage og de to andre Tiltalte i 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

Onsdagen den 27 Maj.

Nr. 106. Bestyrelsen for »Christian Peter Schøtts
Legat« (Hindenburg)

contra

Grosserer H. A. C. Jensen som Mand og Værge for
Ingeborg Jensen, født Schøtt (Nellemann),

betr. Udbetaling af en Legatportion.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1895: De Indstævnte: Bestyrelsen for Christian Peter Schøtts Legat bør til Citanten Grosserer H. A. C. Jensen som Mand og Værge for Ingeborg Jensen, født Schøtt, betale de paastævnte 400 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Oktober 1893, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører M. A. Meyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 8 Oktober f. A. og den 25 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde bliver den efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Forsaavidt Indstævnte alternativt har paastaaet Etatsraad Gamél personligt idømt Processens Omkostninger for Høiesteret, fordi han uden sin daværende Medbestyrers Vidende og Samtykke har nægtet at udbetale den omhandlede Legatportion, vil denne Paastand ikke kunne tages til Følge, da Etatsraad Gamél ikke personlig er Part i Sagen, hvorimod bemeldte Omkostninger blive at tilsvare af Legatbestyrelsen med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Bestyrelsen for Christian Peter Schøtts Legat, til Indstævnte, Grosserer Jensen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Testamente af 23 Juli 1873 havde afdøde Christian Peter Schøtt bestemt, at der af hans efterladte Formue skulde oprettes et Legat under Navn af »Christian Peter Schøtts Legat til Fordel for værdige trængende Enker og Børn efter Mænd, der have været Grosserere i Kjøbenhavn«, og blev der af den Afdødes executores testamenti, nuværende Étatsraad Augustin Gamél og nu afdøde Overretsprokurator J. H. Jacobsen, hvilke ved nærværende Sags Anlæg udgjorde Legatets Bestyrelse, under 6 Juli 1877 oprettet en Fundats, som under 10 September s. A. forsynedes med allerhøjeste Stadfæstelse og bl. A. indeholder følgende Bestemmelser:

3. Af Renterne afholdes først Omkostningerne ved samt ved Bestyrelsen af Legatet. Resten uddeles i Portioner paa 400 Kr. til værdige og trængende Enker og Børn efter Mænd, der have været Grosserere i Kjøbenhavn; ved Børn efter Mænd, der have været Grosserere i Kjøbenhavn, skal fortrinnsvis forstaaa ugifte Kvinder i en Alder af ikke under 40 Aar. 4. Børnene af Stifterens Onkel, afdøde Grosserer Emil Schøtts Ægteskab med Ludolphine, født Riedervaldt, skulle imidlertid fortrinnsvis være berettigede til, naar de forlange saadant, hver at nyde 1 a 2 Portioner aarlig, ligesom der, naar der blandt Stifterens Slægt saavel paa fædrene som mødrene Side findes Ansøgere, skal ved Uddelingen af Legatportionerne tages Hensyn til disse, naar de ere værdige og trængende, fremfor til Fremmede, dog at Afgjørelsen i saa Henseende alene ligger hos Bestyrelsen uden Rekurs til Domstolene. 5. Hver Gang en Portion skal bortgives, skal der ske Bekjendtgjørelse derom i de offentlige Tidender, ved hvilken de, der formene sig kvalificerede til at komme i Betragtning opfordres til at indgive Ansøgning derom. Portionerne uddeles paa Stifterens Fødselsdag den 17 November, og den, hvem en Portion engang er tillagt, skal ordentligvis vedblive at oppebære samme, saalænge de godtgjøre, at de ere ugifte eller uden Forsørgere, samt iøvrigt findes kvalificerede til at nyde godt af Legatet.

Under nærværende Sag har Citanten, Grosserer H. A. C. Jensen, anbragt, at han efter i September 1892 at være bleven gift med Ingeborg Schøtt, der er en Datter af Legatstifterens i Post 4 nævnte Onkel, Grosserer Emil Schøtt af dennes Ægteskab med Ludolphine, født Riedewaldt, og som fra Legatets Oprettelse har oppebaaret een Portion aarlig af Legatet og for Aaret 1891 endog 2 Portioner, ved en Befuldmægtiget i November 1892 henvendte sig til Étatsraad Gamél, der besørgede Kassererforretningerne ved Legatet, for at hæve den bemeldte hans Hustru tilkommende da forfaldne Legatportion, men at Étatsraad Gamél nægtede at udbetale denne under Paaberaabelse af, at Legatnyderinden var bleven gift, ligesom han senere den 2 Oktober

1893 overfor en til ham under en Notarialbeskikkelse rettet Opfordring om Udbetaling af den paagjældende Legatportion vægrede sig saavel herved som overhovedet ved at afgive noget Svar. Grosserer Jensen paastaar derfor nu som Mand og Værge for sin Hustru Legatbestyrelsen tilpligtet at betale ham den den 17 November 1892 forfaldne Legatportion 400 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 Oktober 1893 til Betaling sker, Omkostningerne ved den omhandlede Notarialforretning med 10 Kr. 30 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst.

Af den indstævnte Bestyrelse har Etatsraad Gamél næst at paastaa Sagen afvist og sig eller Bestyrelsen tillagt Kost og Tæring hos Citanten paastaaet Bestyrelsen frifunden og tillagt skadesløse Sagsomkostninger, medens Overretsprokurator Jacobsen med Bemærkning, at Nægtelsen af Udbetalingen til Citantens Hustru ikke skyldes nogen fælles Beslutning af Legatbestyrelsen, og at han for sit personlige Vedkommende intet har imod, at der gives Dom efter Citantens Paastand, alene har protesteret imod, at Notarialforretningens og nærværende Sags Omkostninger paalægges Legatet eller ham personlig. Som Grund til sin Vægring ved at udbetale Legatportionen har Etatsraad Gamél anført, at Ingeborg Schött, efterat være bleven gift med Citanten, der er en formuende Mand, ikke længere falder ind under Øjemedet med Legatet, der ikke er et Familielegat, men et Understøttelseslegat, jfr. Fundatsens Post 3, og at hun navnlig ikke opfylder de i Post 5 angivne Betingelser for vedblivende at kunne nyde det. Afgjørelsen i disse Henseender formener han imidlertid efter Post 4 in fine maa ligge hos Legatbestyrelsen alene, og det er ogsaa herpaa hans Paastand om Sagens Afvisning er støttet. Citanten har næst at modsige Rigtigheden af den saaledes fremsatte Opfattelse paa sin Side gjort gjældende, at Afgjørelsen af nærværende Sag formentlig udelukkende maa bero paa den hans Hustru og hendes Helsøskende særlig vedrørende Bestemmelse i Fundatsens Post 4, 1ste Led, hvorefter der antagelig tilkommer bemeldte Søskende en selvstændig Ret til at forlange i hvert Fald en Portion af Legatet aarlig uden Hensyn til Kjøen, ugift Stand, Trang eller Værdighed, og altsaa navnlig ogsaa til at beholde samme for Livstid, samt at der ikke forsaavidt tilkommer Legatbestyrelsen nogen Afgjørelse.

Der findes nu ogsaa saavel efter Udtrykkene i den paa-beraabte 1ste Passus af Post 4, sammenholdte med de efterfølgende Bestemmelser i samme Post om Stifterens øvrige Slægts Adgang til at nyde Legatet og med Udtrykkene i Post 5, som navnlig ogsaa efter det til Grund for Fundatsen liggende Testament af 23 Juli 1873 at maatte gives Citanten Medhold i det af ham saaledes anførte, og ligesom der herefter ikke bliver Spørgsmaal om Sagens Afvisning, saaledes vil den indstævnte Bestyrelse være at dømme overensstemmende med Citantens

Paastand, dog at Omkostningerne ved den paagjældende Notarialforretning ikke findes at kunne paalægges Bestyrelsen, ligesom Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører M. A. Meyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 8 Oktober f. A. og den 25 Marts d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 227.

Advokat Nellemann

contra

**Ane Marie Eriksen, Arbejdsmand Jens Jensen
Thuesens Hustru (Def. Hansen),**

der tiltales for Tyveri.

Nørre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 24 Februar 1896: Tiltalte Ane Marie Eriksen, Jens Thuesens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schlaubusch, og Defensor, Prokurator Neess, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Marie Eriksen, Thuesens Hustru, til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Marie Eriksen, Arbejdsmand Jens Jensen Thuesens Hustru for Tyveri, og maa det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun, der i nogle Dage havde plejet Arbejdsmand af Ørbækgaards Mark Jens Frandsens syge Hustru, men den 20 December f. A., paa hvilken Dag denne afgik ved Døden, atter forlod Frandsens Bolig, har før sin Bortgang derfra tilvendt sig et paa en Seng i den Stue, hvori den Afdøde var død henlagt Skjørt, som hun strax iførte sig, samt et Par Strømper, som hun fandt ved at feje under Sengen og puttede i sin Lomme, hvorefter hun brugte disse Gjenstande, indtil de, efterat Tyveriet var blevet opdaget, af en Politibetjent bleve afhentede hos hende i Slutningen af Januar Maaned d. A. De stjaalne Koster ere under Sagen vurderede, Skjørtet til 1½ Kr. og Strømperne til 75 Øre og udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1856 og tidligere har været straffet to Gange for Tyveri, senest ifølge Høiesteretsdom af 20 November 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anset efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 28 Maj.

Nr. 205. Høiesteretssagfører Lunn

contra

- 1) **Christen Ludvig Pedersen**, 2) **Rasmus Rasmussen**,
 3) **Ane Kirstine Pedersen**, født **Larsen**, fornævnte **C. L. Pedersens Hustru** og 4) **Ane Marie Nielsen**, født **Larsen**, **Niels Nielsens Enke**
 (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Nr. 1, 3 og 4 tillige for Hæleri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 20 November 1895: De Tiltalte 1) Arbejdsmand Christen Ludvig Pedersen af Jernbjerg, Tiltalte 3) hans Hustru Ane Kirstine Larsen og 2) Arbejdsmand Rasmus Rasmussen af Lille Valby bør hensættes i

Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 3 i 2 Gange 5 Dage og Nr. 2 i 2 Gange 4 Dage, og bør Nr. 4, Arbejdsmand Niels Nielsens Enke, Ane Marie Larsen af Jernbjerg, hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann 15 Kr., bør Tiltalte Christen Ludvig Pedersen betale med $\frac{6}{8}$, dog at Tiltalte 2, hans Hustru, in solidum med ham heraf udreder $\frac{1}{8}$, og de Tiltalte 2, Rasmus Rasmussen og 4, Niels Nielsens Enke, hver med $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Møller, i Salær hver 25 Kr., hvilke Beløb udredes af Tiltalte Nr. 1 Arbejdsmand Christen Ludvig Pedersen med $\frac{6}{8}$, dog at hans Hustru, Tiltalte Nr. 3, Ane Kirstine Larsen in solidum med ham heraf udreder $\frac{1}{8}$, og af de Tiltalte Nr. 2 og 4 Rasmus Rasmussen og Niels Nielsens Enke, Ane Marie Larsen, hver med $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Pedersen findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christen Ludvig Pedersen bestemmes til fem Gange fem Dage. Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales 1) Arbejdsmand Christen Ludvig Pedersen, 2) Arbejdsmand Rasmus Rasmussen, 3) fornævnte C. L. Pedersens Hustru Ane

Kirstine Larsen og 4) Arbejdsmand Niels Nielsens Enke, Ane Marie Larsen, for Tyveri og Nr. 1, 3 og 4 tillige for Hæleri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende: 1) Tiltalte Arbejdsmand Christen Ludvig Pedersen, der i ca. 10 Aar har arbejdet hos Fabrikant H. P. B. Kjerulff af Jernbjerggaard har i flere forskellige Gange i de senere Aar af en Bunke gamle Bræder og gammelt Tømmer, der laa frit fremme ved den Fabrikant Kjerulff tilhørende Brænderibygning, om Aftenen tilvendt sig og hjembragt dels Brædestumper, dels Stykker Tømmer, som han har skaaret itu og forbrugt til Brændsel i sin Husholdning. Han har i flere Aar, navnlig om Vinteren, om Aftenen tilvendt sig Kul fra et aabentstaaende Kulhus ved Brænderibygningen, idet han under Armene hjembar større Stykker Kul, ligesom han i de senere Aar flere Gange, naar han kørte Aale ud paa Markerne, og han da skulde passere forbi sin Bolig, har fra det ommeldte Kulhus taget enkelte større Stykker Kul, lagt dem op paa Vognen og, naar han derefter kørte forbi sin Bolig, bragt dem derind. Tiltalte har derhos i længere Tid flere Gange, naar han hentede Majs eller Byg paa Jernbanen, af den Majs eller Byg, der af Sækkene faldt ud i Vognen, fyldt sin Madbomme, naar han efter endt Arbejde skulde hjem, og han har engang i Foraaret 1894, da der blev saat Byg paa de hans Bolig nærliggende Marker, en Aften, da han kom hjem fra Arbejde, tilvendt sig 2—3 Skpr. Byg fra en paa Marken staaende Saamaskine, hvilken Byg han bar hjem i en medtaget Sæk. Han har af Kartofler, som have ligget i Bunker paa Marken, 4—5 Gange tilvendt sig hver Gang omtrent 1 Otting, som han bar hjem i sit Forklæde, og en Gang et Par Skjæpper, som han bar hjem i en Sæk, og har en Aften i Efteraaret 1894 efter Aftale med Medtiltalte Nr. 3, hans Hustru, fra en til hans Bolig stødende Mark, hvor der var plantet Hvidkaal, flere Gange gaaet ud paa Marken og tilvendt sig hver Gang 3—4 Stykker Hvidkaalshoveder, som han bar hjem, dels under Armen, dels i sit Forklæde. Tiltalte har endvidere meget ofte fyldt snart en Trepægleflaske, snart en 1½ Pægleflaske med Brændevin, som han tappede af et Kar, og hvoraf han drak et Par Snapse til sin Mad og tog Resten hjem. Endelig har han gjentagne Gange tilvendt sig Sække fra Brænderiet og en Gang har han stjaalet et Nøgle Seglgarn. Værdien eller Mængden af det, han saaledes har tilvendt sig i Aarenes Løb, har han erklæret sig ude af Stand til nærmere at opgive, dog har han udtalt, at det stjaalne Kul ikke kunde udgjøre 2 Tønder om Aaret, og at den Sæd, han har hjembragt i sin Madbomme, kun kan beløbe sig til et Par Skjæpper om Aaret.

Nærværende Tiltalte har derhos gjort sig skyldig i Hæleri

ved en Aften at lade sig traktere med Brændevin af Medtaltale Rasmus Rasmussen, uagtet han vidste, at den var stjaalen.

2) Tiltalte, Arbejdsmand Rasmus Rasmussen, har i de sidste 5 a 6 Aar, naar han skulde kjøre med Brændevin, hvilket skete gjennemsnitlig 16 a 18 Gange om Aaret, i Fabrikant Kjerulffs Brændevinskjælder tilvendt sig hver Gang en Pægl Brændevin, som han fyldte paa en medbragt Pægleflaske, ligesom han, naar han holdt sine Maaltider ved Brænderiet, har fyldt sin Pægleflaske med Brændevin, som han ligeledes tilvendte sig i Brændevinskjældereren. Endelig har han en Aften sammesteds tilvendt sig $1\frac{1}{2}$ Pot Brændevin, som han fyldte paa 2 Trepægleflasker og bragte hjem til Medtaltale Christen Ludvig Pedersen, hos hvem der blev drukket en Del deraf, medens Pedersen beholdt Resten.

3) Tiltalte Ane Kirstine Larsen, Christen Ludvig Pedersens Hustru har, foruden at have som ovenanført deltaget med sin Mand i Tyveriet af Hvidkaalshoveder paa Fabrikant Kjerulffs Marker, gjort sig skyldig i Hæleri derved, at hun har modtaget og forbrugt dels i Husholdningen og dels til Klædningsstykker de af hendes Mand stjaalne forskellige Gjenstande, saasom Brænde, Kul, Kartofler, Sække osv., skjøndt hun dels vidste, dels bestemt maatte formode, at de vare stjaalne.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Juni 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frækøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 16—17.

Torsdagen den 28 Maj.

Nr. 205.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

1) Christen Ludvig Pedersen, 2) Rasmus Rasmussen, 3) Ane Kirstine Pedersen, født Larsen, fornævnte C. L. Pedersens Hustru og 4) Ane Marie Nielsen, født Larsen, Niels Nielsens Enke (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

4) Tiltalte, Arbejdsmand Niels Nielsens Enke, Ane Marie Larsen har i Efteraaret 1893 en Middagsstund i Kartoffeloptagelsestiden 2 Gange fra Fabrikant Kjerulffs Mark tilvendt sig saa mange Kartoffler, som hun kunde bære i sit Forklæde, formentlig $\frac{1}{2}$ Skjæppe hver Gang, hvilke Kartoffler hun senere brugte i sin Husholdning. Derhos har hun i 1892 en Aften, efterat Folkene havde forladt Marken af en der henstaaende Saamaskine tilvendt sig saameget toradet Byg, som hun kunde bære i sit Forklæde, formentlig $\frac{1}{2}$ Skjæppe, hvilket hun har givet Hønsene. Endelig har hun gjort sig skyldig i Hæleri derved, at hun af Tiltalte Nr. 2, Christen Ludvig Pedersens Hustru, har modtaget til Foræring en Dag i 1894 omtrent 1 Ottingkar Majs og 3 Stkr. Hvidkaalshoveder, uagtet hun formodede, at Majsen var af den Majs, som hun tidligere havde seet Tiltalte Nr. 1, Christen Ludvig Pedersen, bringe hjem i sin Madbomme, naar han kom fra Arbejde, og som hun antog for stjaalen, og hun af Tiltalte Nr. 3 fik at vide, at dennes Mand den foregaaende Aften havde stjaalet Hvidkaalshovederne paa Marken. Hun har dernæst for længere Tid siden af Tiltalte Nr. 3 modtaget som

Gave en med »K« mærket Sæk, og i Vinteren 1894—95 et Par Gange 1½ Pægl Brændevin hver Gang, uagtet hun nok kunde formode, at saavel Sækken som Brændevinen var stjaalet fra Fabrikant Kjerulff.

Værdien af Kosterne er ansat saaledes: en Skjæppe Kul til 20—30 Øre, Byggen til 1 Kr. pr. Skp., Majsens til 80 Øre og Kartoflerne til 30 Øre ligeledes pr. Skp., et større Hvidkaals-hoved til 10 Øre, et mindre til 2—5 Øre, Brændevinen til 35 Øre pr. Pot, en bedre Sæk til 1 Kr. 50 Øre og en simplere til 50 Øre.

Af de Tiltalte, af hvilke Ingen findes tidligere tiltalt eller straffet, er 1) Arbejdsmand Christen Ludvig Pedersen født den 19 Marts 1854, 2) Arbejdsmand Rasmus Rasmussen den 16 November 1847, 3) fornævnte C. L. Pedersens Hustru Ane Kirstine Larsen den 16 Oktober 1859 og 4) Arbejdsmand Niels Nielsens Enke, Ane Marie Larsen, efter hendes Opgivende den 22 September 1817.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte være at anse: 1) Christen Ludvig Pedersen efter Straffelovens §§ 228 og 238, 2) Rasmus Rasmussen efter samme Lovs § 228, 3) Ane Kirstine Larsen, C. L. Pedersens Hustru efter samme Lovs § 228, kfr. § 54 og § 238 og 4) Niels Nielsens Enke, Ane Marie Larsen efter samme Lovs §§ 228 og 238, kfr. § 23, og da de i Underretsdømmen valgte Straffe henholdsvis for Tiltalte Nr. 1 af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for Tiltalte Nr. 2 af lige Fængsel i 2 Gange 4 Dage, for Tiltalte Nr. 3 af lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Nr. 4 af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, findes passende, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 213. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Hans Simonsen Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 12 Februar 1896: Arrestanten Hans Simonsen Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overrettsagfører Bennetzen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Zahn, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Marts 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Simonsen Jensen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Simonsen Jensen, der er født i Aaret 1873 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 203, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat der den 7 Januar d. A. i Anledning af, at Proprietær Hoppe til Drenderupgaard, hos hvem Arrestanten tjente som Røgter, havde nægtet denne Tilladelse til at efterkomme en Tilsigelse til ham til at møde i Amtsretten i Haderslev den følgende Dag, hvilket efter Hoppes Formening var unødvendigt, havde været en Uenighed mellem denne og Arrestanten, kom Hoppe noget senere paa Dagen ind i Kostalden, hvor Arrestanten arbejdede, og idet han rettede Bebrejdelser mod Arrestanten for næsvis Opførsel, betydede han ham, at han skulde forlade Gaarden, hvilket Arrestanten nægtede at gjøre, førend han havde faaet sin tilgodehavende Løn udbetalt. Efterat Hoppe derpaa havde tilkjendegivet Arrestanten, at han kunde faa sin Afregning, naar han havde pakket sit Tøj sammen, gik Arrestanten over i sit Kammer for at udføre dette, men kort efter indfandt Hoppe sig der, ledsaget af sin Forvalter, With, og tog, da Arrestanten efter hans Formening ikke kunde blive hurtigt nok færdig med at pakke sine Sager sammen, fat i hans Tøj og kastede noget af det ud af Kammeret, men Arrestanten sprang nu efter Hoppes og Withs Forklaringer ind paa Førstnævnte og tildelte ham med

knyttet Næve et Slag paa højre Side af Ansigtet, saa at han tumlede om mod en Seng.

Arrestanten har vel benægtet Rigtigheden af disse Forklaringer, men har erkjendt, at han, da han vilde væрге sit Tøj, muligen — dog uden sin Villie — har tilføjet Hoppe et Stød eller Slag, saaledes at han faldt over mod Sengen. Herefter erklærede Hoppe imidlertid, at Arrestanten nu ingen Penge vilde faa, men senere tilbød han dog ved Forvalteren at ville give Arrestanten, der forment at have 9 Kr. 20 Øre tilgode, et Beløb af 2 Kr. 20 Øre, idet han vilde fradrage 7 Kr. for nogle Sygedage og for en ituslaaet Lampe; men, da Arrestanten ikke vilde modtage dette Tilbud, vendte han tilbage til Kammeret og forblev der Natten over. Næste Morgen nægtede 2 andre paa Gaarden tjenende Karle, der imidlertid vare blevne enige med Arrestanten om, at de alle Tre skulde forlade Gaarden sammen, at gaa til deres Arbejde, hvorfor de bleve bortviste af Hoppe, der samtidigt akkorderede med dem om deres tilgodehavende Løn, idet han tilbød dem hver 5 Kr., hvilket Tilbud de toge imod; men medens Hoppe gik ind for at hente Pengene, overtalte Arrestanten dem til at gjøre fælles Sag med ham, og de nægtede nu alle tre at forlade Gaarden, medmindre Arrestanten ogsaa fik sin tilgodehavende Løn udbetalt, og da Hoppe ikke vilde betale denne noget, gik de alle tre ind i Karlekammeret. Da Hoppe imidlertid kort efter lod de der beroende Sengklæder bringe ud og Vinduerne i Kammeret aftage, begav Karlene sig ind i Forkarlens tætved værende Kammer, hvis Dør de aflukkede ved at paasætte en indvendig Haspe, idet de aftalte, at de, hvis Nogen vilde tage Sengklæderne ud af den i dette Kammer værende Seng, vilde forhindre dette, om fornødent med Magt. Kort efter indfandt Hoppe sig, ledsaget af Forvalteren, Forkarlen og en Daglejer ved Kammerets Dør, der vender til Foderloen, til hvilken de havde maattet skaffe sig Adgang ad en Stige gennem en Lem over Stalddøren, da Arrestanten og hans Kammerater ligeledes havde aflukket denne Dør, og opfordrede nu disse til at lukke op, hvad de imidlertid nægtede at gjøre, medmindre de fik deres Afregninger, og da Hoppe erklærede, at han vilde lade Døren sprænge, raabtes der ud fra Kammeret — som det maa antages dog ikke af Arrestanten — at den Første, der kom derind, vilde de slaa fordærvt, om det saa skulde koste dem deres sidste Blodsdraabe. Hoppe lod nu Døren til Kammeret sprænge, og med Udraabet: »Den Første, der rører mig, skyder jeg,« sprang han, der dog ikke var væbnet med noget Skydevaaben, ind i Kammeret og greb fat i Arrestanten for at føre ham ud; men dette lykkedes ham ikke, da en af Arrestantens Kammerater greb omkring Arrestanten, rev ham fra Hoppe og trak ham længere ind i Kammeret. Arrestanten greb nu en i dette staaende Stav eller Stang af Træ, som han holdt foran sig med begge Hænder, hvorefter han

med dens ene Ende, der var noget spids, rettede et stærkt Stød mod Hoppe, hvem han ramte paa den højre Kind, saaledes at han stærkt blødende styrtede til Jorden. Hoppe rejste sig dog selv og gik over i Stuehuset, og efterat der derpaa var sendt Bud efter en Politibetjent, blev Arrestanten og hans Kammerater kort efter anholdte. Om det af Arrestanten, som anført, benyttede Redskab har der ikke kunnet tilvejebringes bestemt Oplysning, idet der under Sagen har været Spørgsmaal om flere forskjellige saadanne, men ifølge Arrestantens Forklaring, der ikke vil kunne forkastes, var det af ham benyttede Redskab en under Sagen tilstedebragt afbarket og tilsnittet Askestok, der er ca. 2 Alen lang, i den ene Ende ca. 2 Tommer i Diameter og i den anden noget tilspidset, hvilken Stok Arrestanten efter sin Forklaring havde taget til sig, som det maa antages den foregaaende Dag, for eventuelt at kunne bruge den til Forsvar overfor Hoppe. Ved det omhandlede Stød tilføjedes der Hoppe en Læsion, om hvilken det i en samme Dag af en Læge afgiven Erklæring hedder, at der paa højre Kind fandtes et ca. 1½ Tomme langt stærkt blødende Saar, som strakte sig ned over Underkæben; det var hovent og meget ømt for Berøring og Huden deromkring i en Femøres Udstrækning afskrabet; Saaret var dybt, saa at man følte Underkæbebenet blottet i Bunden, og paa Indersiden af Kinden, ind mod Munden, fandtes der svarende til det ydre Saar et lille ca. ½ Tomme langt Saar, hvorhos en Tand var løs og øm. I en den 26 s. M. afgiven Erklæring udtaler den samme Læge, at der senere, væsentlig fordi Bløddelene som Følge af den stumpe Gjenstand, hvormed Saaret var bibragt, og den Kraft, hvormed denne Gjenstand maatte være ført, vare i høj Grad kontunderede, havde været en ret betydelig Betændelse i Saaret, men at den dog i det Væsentlige var hævet og Saaret godt ifærd med at hele til, saaledes at det næppe vilde efterlade anden varig Men end et Ar paa Kinden. Proprietær Hoppe har i en den 24 Januar d. A. afgiven Erklæring frafaldet Krav paa under Justitssagen at tilkjendes Erstatning, idet han, der dengang endnu ikke var helbredet, ikke kunde opgive Størrelsen af sit Erstatningskrav, men har iøvrigt forbeholdt sig Adgang til at anlægge særligt Erstatningssøgsmaal mod Arrestanten.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Arrestanten anset med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med den nævnte Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 29 Maj.

Nr. 196.

Advokat Hindenburg

contra

Ludvig Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 12 Oktober 1895: Tiltalte, Ungkarl Ludvig Nielsen af Frølunde Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning for Helbredelsesudgifter, Beskadigelse af Klædningsstykker, Arbejdstab og for Svie og Smerte, bør Tiltalte betale Tømrerlærling Jens Peder Hansen af Vaarby ialt 157 Kr., hvorhos han bør udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Leth, betaler Tiltalte Ludvig Nielsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet der intet Hensyn kan tages til en af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven ny Forklaring, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ludvig Nielsen til Advokat Hin-

denburg og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ludvig Nielsen — der er født den 25 Marts 1868, og som ikke findes tidligere straffet ved Dom, men som har vedtaget at erlægge den 20 Juli 1891 inden Slagelse Kjøbstads Politiret for voldeligt Overfald en Bøde af 200 Kr. til Statskassen, den 14 September 1891 inden Korsør Kjøbstads Politiret for Slagsmaal en Bøde af 30 Kr. til Politikassen, den 5 August 1893 inden Antvorskov Birks Politiret for voldeligt Overfald en Bøde af 10 Kr. til Politikassen, den 30 August 1894 inden samme Birks Politiret for Ødelæggelse og Beskadigelse af Andenmands Ejendom en Bøde af 20 Kr. til Statskassen og den 6 Juli f. A. inden Korsør Kjøbstads Politiret for Uterlighed og Overfald en Bøde af 100 Kr. til Statskassen — aktioneret for voldeligt Overfald. Ifølge det Oplyste blev Tiltalte, da han Natten mellem den 25 og 26 August f. A. var paa Hjemvejen fra en Høstfest og noget beruset, dog ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han foretog sig, indhentet af en ham ubekendt ridende Cyklist, Tømrersvend Jens Peder Hansen, og Tiltalte stak da sin Stok ind i Cyklehjulet, hvorved Stokken brækkede og Cyklen væltede, medens det lykkedes Tømrersvend Hansen at springe af. Denne bebrejdede nu Tiltalte hans Adfærd, og da Tiltalte, der havde den øverste Del af Stokken i Haanden, truede Hansen med denne, fratog Hansen Tiltalte Stokken og slog, efter hvad Tiltalte har forklaret, og hvad Hansen ikke har turdet benægte, men dog ikke vil kunne erindre, Tiltalte i Hovedet med den. Ifølge Hansens Forklaring løb Tiltalte nu bort efterfulgt af Hansen, der vilde have at vide, hvem det var, der havde overfaldet ham, og da Tiltalte faldt, naaede Hansen ham og spurgte om hans Navn, men fik kun det Svar, at det ikke kom ham ved, hvorpaa Hansen efter at have truet Tiltalte — og efter Tiltaltes Forklaring tillige givet ham et Par Slag med Stokken — forlod Tiltalte for at gaa tilbage til sin Cykle. Tiltalte, der medens han laa paa Jorden, havde faaet Lejlighed til at tage sin Foldekniv frem og at aabne, som han antager, det største af dennes to Blade, der var tilspidset, rejste sig nu op, og Hansens Forklaring gaar nu ud paa, at Tiltalte løb efter ham, idet han udtalte, at han nok skulde vise Hansen, at denne kun var en Dreng ligeoverfor ham, samt at Tiltalte, da Hansen veg nogle Skridt til Siden, løb imod ham og tilføjede ham et Stik forfra i venstre Skulder, og da Hansen nu løb saa stærkt han kunde

henimod sin Cykle, løb efter ham og saarede ham flere Gange med sin Kniv, navnlig i Ryggen. Tiltalte, der i det første Forhør forklarede, at han, efter at have faaet sin Kniv frem, stak efter Hansen, hvor han bedst kunde ramme denne, har senere forklaret, at han, efter at have rejst sig, huggede Kniven mod Hansen, der stod foran ham i en truende Stilling, og at han med Hensyn til det senere Passerede kun kan erindre, at han da Hansen løb, løb efter denne og stak ham, men efterat være foreholdt Hansens Forklaring har Tiltalte erklæret, at han ikke tør modsige Rigtigheden af denne, idet han paa Grund af sin Beruselse ikke vil kunne erindre de nærmere Omstændigheder. Ved en af vedkommende Distriktslæge den 26 August foretagen Undersøgelse af Tømrersvend Hansen fandtes følgende Saar bibragt denne, nemlig: 1) paa Forfladen af venstre Skulder, tæt under Nøglebenets Forbindelse med Skulderen, ca. 4 Ctm. fra Skulderleddet, et blødende Saar med skarpt afskaarne Rande, som var gaaet gennem Huden ind i de underliggende Bløddele og var bredere foroven (ca. 2 Ctm.) og tilspidset nedad; 2) paa Bagfladen af højre Skulder et større bueformet, overfladisk, let blødende Saar, ca. 12 Ctm. langt, $\frac{1}{2}$ Ctm. bredt; det udgik fra Midten af øverste Halvdel af Overarmen og naaede til Randen af Skulderbladets Midte og var kun tildels gaaet gennem Huden; 3) et mindre Saar midt paa Skulderbladet, ca. 1 Ctm. langt med skarpe Rande; det blødte ikke ved Lægeundersøgelsen og var kun gaaet gennem Huden. I Lægeerklæringen hedder det endvidere, at disse ikke ubetydelige Læsioner utvivlsomt vare fremkomne ved Stik af en spids Kniv eller et lignende skjærende Instrument, samt at de forvoldte Vedkommende en Del Smerte og vilde gjøre ham arbejdsudygtig i ca. 14 Dage, men næppe vilde influere paa hans fremtidige Helbredstilstand og ifølge det Oplyste kunde Hansen den 10 September paany optage sit Arbejde. For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underretsdømmen rettelig anseet efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dømmen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde forhøjes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med denne Modifikation vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser angaaende en Tømrersvend Hansen efter dennes Paastand tilkjendt Erstatning af 157 Kr. og Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, kunne stadfæstes.

Nr. 219.

Advokat Halkier

contra

Anders Nielsen, kaldet Konge (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 28 December 1895: De Tiltalte Jørgen Børresen og Anders Nielsen, kaldet Konge, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 5 Dage. Saa bør de og in solidum udrede alle af denne Aktion og Forundersøgelsen lovligt flydende Omkostninger, og derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Eykens, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Neess, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1896: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Anders Nielsen med Tilnavn Konge, bestemmes til 2 Gange 5 Dage. Saa udreder denne Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Johnson og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Nielsen til Advokat Halkier og Høiesteressagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Tjenestekarl Anders Nielsen, med Tilnavn Konge, for

Vold og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger afholdtes der den 8 September f. A. i Fuglsø Skov en Høstfest, under hvilken der fandt et mindre Sammenstød Sted imellem Tiltalte og Bagersvend Rasmus Rasmussen Fisker af Strands, idet Tiltalte, der efter sin Forklaring troede, at Fisker havde gjort Nar af en anden Karl — hvad Fisker dog har benægtet — slog denne med sin Haand i Ansigtet med en Yttring om, at Fisker ikke skulde være saa storsnudet, hvorefter denne kastede Tiltalte tilbage paa en Bænk, saa at han faldt om, uden dog at slaa sig. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han om Natten — som det maa antages Kl. 2¹/₂ a 3 — sammen med nogle andre Karle, deriblandt den i 1ste Instants medtaltale Jørgen Børresen og en Arbejdskarl Christian Bønsdorff, der kort Tid efter forlod Landet, kjørte hjem fra bemeldte Høstfest, og de paa Vejen passerede forbi Fisker, der i Følge med Karlen Søren Sørensen og to Piger gik paa Vejen, har med en Yttring om, »at der var Bageren, nu skulde denne have Klø«, ladet Vognen, hvorpaa han kjørte, holde stille, hvorpaa han, efter at han først af Børresen havde laant en saakaldet »Jærnkno« — som denne kort i Forvejen havde benyttet under et Overfald paa en anden Karl udenfor Fuglsø Kro — samt opfordret Bønsdorff til at være med, tilligemed denne sprang af Vognen og i den Hensigt at prygle Fisker, løb efter denne og Sørensen, der søgte at undfly. Da de efter et Par Minutters Forløb havde indhentet Fisker og Sørensen, sprang disse begge over Vejgrøften ind paa en Græsmark, og Tiltalte, der her fik fat i Fisker, gav sig nu til at slaa løs paa denne med sine knyttede Næver, af hvilke den højre var bevæbnet med den ovenommeldte Jærnkno, som han havde taget over Fingrene, idet han slog Fisker, hvor han kunde træffe i Hovedet og Ansigtet, saaledes at Blodet flød fra dette, ligesom ogsaa Bønsdorff — som det maa antages dog kun med sine bare Næver — hjalp til med at slaa Fisker, der, efterat Tiltalte havde begyndt at slaa ham, søgte at værgе sig med sin Stok, hvilken imidlertid gik itu ved et Slag imod Tiltalte. Da Tiltalte og Bønsdorff, hvilken sidste iøvrigt ogsaa under Overfaldet havde givet Sørensen nogle Slag for at hindre ham fra at komme Fisker til Hjælp, syntes, at denne havde faaet Prygl nok, gik de tilbage til Vognen, der havde ventet paa dem. Ved det heromhandlede Overfald blev der ifølge en af en Læge, der den 10 s. M. undersøgte Fisker, afgiven Erklæring, tilføjet denne Kontusion af Næse og Læber, stærk Blodudtrædning om højre Øje samt mindre Saar omkring paa den behaaede Del af Hovedet, af hvilke Læsioner dog efter Lægeerklæringen ingen vil faa skadelig Indflydelse paa Fiskers fremtidige Helbredstilstand, og i et den 12 næstefter optaget Forhør har Fisker udsagt, at han havde havt stærk Hovedpine og nogen Ømhed i Hovedet af

de ham tildelte Slag, men at dette da i det Væsentlige var gaaet over, og at han ikke troede, at han fremtidig vilde mærke nogen skadelig Følge af Slagene.

Under Undersøgelsen i Sagen har Tiltalte efter Overenskomst med Fisker betalt denne 50 Kr. i Erstatning for Lidelse og Beskadigelse af nogle Klædningsstykker, og Fisker har erklæret, at han herefter for sit Vedkommende frafaldt offentlig Paatale af den imod ham udøvede Vold.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte — der er født den 10 Maj 1877 og, med Undtagelse af, at han ifjor Foraar ifølge et Politiretsforlig har betalt en Bøde til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 212. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1) **Johan Harald Thylstrup**, 2) **Martinus Christensen**, kaldet **Therkildsen**, 3) **Jens Sørensen**, 4) **Adolf Mathiesen** og 5) **Hans Pedersen Konge**
(Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Deel af Sønder Herreds Politirets Dom af 10 December 1895: De Tiltalte, Skomager Johan Harald Thylstrup, Husmand Martinus Therkildsen, Indsiddet Jens Sørensen, Husmand Adolf Mathiesen og Gaardmand Hans Pedersen Konge, alle af Homaa, bør til Randers Amts Fattigkasse hver især bøde 200 Kr. og bør de derhos En for Alle og Alle for En udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 10 Kr. til hver. De

idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det ikke med Sikkerhed fremgaaer af Sagens Oplysninger, at det under Sagen omhandlede Salg af Kronessens har fundet Sted, efterat Tiltalte Hans Pedersen Konge var bleven Medlem af Bestyrelsen, i hvilken han først indtraadte, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, vil han være at frifinde. For de øvrige fire Tiltaltes Vedkommende vil derimod den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Pedersen Konge bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. For Johan Harald Thylstrups, Martinus Christensens, Jens Sørensens og Adolf Mathiesens Vedkommende bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de sidstnævnte fire Tiltalte en for Alle og Alle for En til Høiesterets-sagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Skomager Johan Harald Thylstrup, Husmand Martinus Christensen, kaldet Therkildsen, Indsidders Jens Sørensen, Husmand Adolf Mathiesen og Gaardmand Hans Pedersen Konge, der ere Medlemmer af og Førstnævnte tillige Formand i Bestyrelsen for Homaa Brugsforening, tiltales under denne Sag for ulovlig Medikamenthandel. Ifølge Lovene for den nævnte Forening kan Enhver blive Medlem af samme mod et Indskud af mindst 50 Øre, og virker Foreningen for sit Formaal ved de erlagte Indskud og ved at gjøre fordelagtigt Indkjøb af Livsfornødenheder, der udsælges til Medlemmerne for en moderat Betaling, hvorhos det indvundne Overskud med Fradrag af et Beløb til en Reservefond aarlig fordeles mellem Medlemmerne, og det er under Sagen oplyst, at der mellem de Varer, Foreningen omsætter, har i de sidste tre Aar været en saakaldet Kronessents, som Foreningen har indkjøbt hos en Mand i Aalborg for 12 Øre pr. Flaske a ca. $\frac{1}{3}$ Pægl og solgt for 15 Øre pr. Flaske, om hvilken Essents — hvoraf Foreningen i det Hele skal have solgt ca. 50 Flasker — det kgl. Sundhedskollegium i en i Sagen afgiven Erklæring har udtalt, at den har vist sig

at være den saakaldte Wunderkronessents, og at dette Stof er et Arkanum, der hører til de præparerede Medicinalvarer, som i Henhold til Justitsministeriets Bekjendtgjørelse 13 November 1886 for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel. Idet nu Brugsforeningens Omsætning af det ommeldte Medikament — uanset at der intet er oplyst om, at der gennem Foreningen er solgt deraf til Andre end Medlemmerne af denne, hvad ogsaa vilde være i Strid med Foreningens Love — maa betragtes som en Overtrædelse af Forskriften i Frdn. 4 December 1672 § 30, maa det billiges, at de Tiltalte ved Politiretsdommen ere ansete efter denne Lovbestemmelse med en Bøde for hver især af 200 Kroner til Amtsfattiggassen.

Mandagen den 1 Juni.

Nr. 124. Vognmand og Møbelhandler **Søren Madsen**
(Ingen)

contra

Konsul **C. M. Bistrup** (Nellemann).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Vognmand og Møbelhandler **Søren Madsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Konsul **C. M. Bistrup**, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdagen den 2 Juni.

Nr. 68. Aktieselskabet **Em. Z. Svitzers Bjergnings-
entreprise** (Asmussen)

contra

Handelsfirmaet **Flindt, Drost & Co.** ved dets eneste Indehaver, Grosserer **C. Drost** (Salomon),

betr. Betaling af 3000 Kr. m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 August 1895: De Indstævnte, Handelsfirmaet Flindt, Drost & Co., bør til Sagsøgerne, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, betale 1500 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Sagsøgerne, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, paastaaet de Indstævnte, Handelsfirmaet Flindt, Drost & Co. dømte til, i Vederlag for at have ført Dampskibet »Fyen« hertil fra Helsingør i Dagene den 19 og 20 Februar d. A., at betale den Sum, 3000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 25 Marts d. A., til Betaling sker, medens de Indstævnte have paastaaet sig frifundne mod at betale 1500 Kr., og begge Parter have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger. Efter det Oplyste fandt der den 17 Februar d. A. Forhandling Sted mellem Inspektør ved ovennævnte Bjergningsentreprise, Kaptajn R. Rasmussen, og Grosserer Drost af det

indstævnte Firma om, paa hvilke Vilkaar Bjergningsentreprisens Dampskib »Kattegat« vilde forsøge paa at bringe Dampskibet »Fyen«, der var ladet med Kul til de Indstævnte og laa indefrosset i Helsingør, til Kjøbenhavn, hvortil Farten da var standset, fordi Øresund var tilfrosset. Det maa da antages at være blevet aftalt mellem Kaptajn Rasmussen og Grosserer Drost, at, saafremt det forenede Dampskibsselskabs Dampskib »Bryderen« den 18 Februar brød Isen i Sundet for at naa ud til Kullen, skulde »Kattegat« følge efter dette Skib og tværs af Helsingør søge at bryde en Rende ind til Helsingørs Havn og bringe »Fyen« til Kjøbenhavn. Herfor skulde Sagsøgerne oppebære en Betaling af 3000 Kr. eller under visse Omstændigheder kun 1500 Kr. Aftalen maa endvidere antages at være gjort afhængig af Sanktion af Chefen for Entreprisen, og, efterat saadan Sanktion var meddelt, erholdt de Indstævnte Underretning herom. Den 18 Februar om Aftenen afgik »Bryderen« og »Kattegat« fulgte efter til Helsingør, hvortil Skibene ankom den 19 om Morgen. Samme Morgen paabegyndtes Udisningen af »Fyen« og efterat dette Arbejde var tilendebragt Kl. 12 Middag, fortsatte »Kattegat«, fulgt af »Fyen«, Rejsen til Kjøbenhavn, hvortil Skibene ankom Kl. 4¹/₂ om Eftermiddagen, og næste Dag brød »Kattegat« Isen ind til de Indstævntes Kulplads i Gasværkshavnen, hvor »Kattegat«, efterfulgt af »Fyen«, ankom samme Formiddag Kl. 9¹/₂. Efter det Foreliggende maa det fremdeles antages, at der foruden »Fyen« endvidere laa i ethvert Fald en Damper ladet med Kul til et andet Firma end de Indstævnte, indefrosset i Helsingør, samt at denne Damper den 19 Februar ankom til Kjøbenhavn uden Assistance, idet den benyttede de af »Kattegat« og »Bryderen« brudte Render. Tvisten mellem Parterne drejer sig nu om der under disse Omstændigheder tilkommer Sagsøgerne for at have skaffet »Fyen« til Kjøbenhavn — saaledes som af dem paastaat — 3000 Kr. eller kun — som af de Indstævnte paastaat — 1500 Kr.

Forsaavidt nu de Indstævnte have gjort gjældende, at den endelige Aftale om »Kattegat«s Assistance først blev truffen ved en den 18 Februar stedfunden Telefonsamtale mellem Kaptajn Rasmussen og Grosserer Drost, og at der efter dennes Indhold kun tilkommer Sagsøgerne 1500 Kr. kan der ikke gives de Indstævnte Medhold heri, idet — som ovenfor nævnt — Aftalen om Vilkaarene allerede maa anses truffen ved de den 17 Februar stedfundne Forhandlinger mellem Kaptajn Rasmussen og Grosserer Drost, og Sagens Afgjørelse findes herefter at maatte bero paa, hvad denne Aftale gik ud paa. I denne Henseende have nu Sagsøgerne gjort gjældende, at efter Indholdet af bemeldte Aftale tilkom der dem i Betaling 3000 Kr., selv om der i Løbet af de første 8 Dage indkom nogen Damper til Kjøbenhavn med Kul til et andet Firma end de Indstævnte, uden at benytte Assistance, naar dog det paagjældende Skib havde benyttet de af »Kattegat«

og »Bryderen« brudte Render, medens de Indstævnte have anbragt, at de kun ere gaaede ind paa at betale 3000 Kr. for »Kattegat«s Assistance, naar i Løbet af de første 8 Dage enten ingen anden Kuldampere end »Fyen« indkom til Kjøbenhavn eller den indkomne Dampere havde maattet benytte betalt Assistance for at naa Kjøbenhavn, hvorimod der i andet Fald kun skulde betales 1500 Kr. Efter det Foreliggende maa der nu gaas ud fra, at, naar de Indstævnte under visse Omstændigheder have betinget sig en lavere Betaling for »Fyen«s Indbringelse her til Staden, er det sket under Hensyn til mulig indtrædende Tilfælde, i hvilke Konkurrenter vilde se sig istand til at faa Kul førte til Kjøbenhavn uden særegne Udgifter til Assistance, og, ligesom det herefter ikke kan have Formodningen for sig, at de Indstævnte have paataget sig at tilsvare Sagsøgerne den højere Betaling i andre Tilfælde end af de Indstævnte erkjendt, saaledes kan det ej heller af de Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af tvende af Sagsøgerne førte Vidner, med nogen Sikkerhed udledes, at de Indstævnte dog ere gaaede ind paa at tilsvare Sagsøgerne de 3000 Kr., selv om andre Kuldampere i Løbet af den nævnte Tid indkom til Kjøbenhavn uden særegne Udgifter til Assistance, naar de dog benyttede de af »Kattegat« og »Bryderen« brudte Render.

De Indstævntes Fremstilling af de ved Aftalen bestemte Vilkaar for Erlæggelsen af den højere Betaling af 3000 Kr. findes under disse Omstændigheder at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, og da det nu — som meldt — maa antages, at i ethvert Fald en Kuldampere er kommen til Kjøbenhavn i de nærmeste Dage efter Overenskomsten uden at have benyttet Assistance, kunne Betingelserne for, at Sagsøgerne efter Overenskomsten have Krav paa den højere Betaling af 3000 Kr., ikke ansees at foreligge, og de Indstævnte kunne herefter kun tilpligtes at betale Sagsøgerne 1500 Kr. Da det derhos er uomtvistet, at de Indstævnte forinden Sagens Anlæg have tilbudt Sagsøgerne dette Beløb, men at disse have vægret sig ved at modtage det, kunne de Indstævnte ikke dømmes til at tilsvare Renter af Beløbet. Sagens Omkostninger findes eftor Omstændighederne at kunne ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 3 Juni.

Nr. 156. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Louise Johanne Marie Sørensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 12 Juli 1895: Tiltalte Louise Johanne Marie Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, samt udrede i Erstatning til »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« et Beløb af 5321 Kr. og til Vejle Amts yngre Brandforsikringsforening et Beløb af 2879 Kr. Saa bør hun og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, med 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, med 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 September 1895: Tiltalte Louise Johanne Marie Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der blandt andet anstillet nærmere Undersøgelse om Tiltaltes mentale Tilstand, i hvilken Anledning hun har været indlagt paa en Sindsygeanstalt, men efter den herfra afgivne Erklæring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ikke er eller har været sindssyg eller aandssvag. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Louise

**Johanne Marie Sørensen til Høiesteretssagførerne
Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Louise Johanne Marie Sørensen, der er født den 5 Februar 1880 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Brandstiftelse, og det er ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun den 9 November f. A. har sat Ild paa den hendes daværende Husbond, Gaardejer Carl Jørgensen, tilhørende Gaard i Stenderup under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte, der af sin Moder var bortfæstet til nævnte Gaardejer Jørgensen fra 1 November f. A. at regne, bestemte sig, da den Pige, hun skulde afløse, havde udtalt sig ufordelagtig om Pladsen, allerede før Tjenestetidens Begyndelse, til at stikke Ild paa Gaarden for det Tilfælde, at hun, efterat have tiltraadt Tjenesten, maatte føle sig misfornøjet, idet hun tænkte paa denne Maade at kunne blive fri for Tjenesten, og hun skal ifølge en af en Pige, med hvem hun før 1 November f. A. tjente i Gaard sammen, afgiven Forklaring have udtalt sig til denne om bemeldte sin Hensigt, hvad Tiltalte dog ikke vil kunne erindre. Efterat Tiltalte, som af Jørgensens Hustru havde faaet Lov til at have fri i de første Dage af November, derpaa den 8 November om Eftermiddagen havde indfundet sig i sin Tjeneste, fattede hun strax samme Aften, efterat være kommen i Seng, endelig Beslutning om ved første Lejlighed at iværksætte sin nævnte Plan, alene fordi hun syntes, at det maatte være kjedeligt at tjene der, hvor der ikke var andre Tjenestefolk, og uagtet hverken hendes Husbond eller Madmoder havde givet hende Grund til Klage. Til den Ende satte hun sig i Besiddelse af en Æske Tændstikker, som stod paa en Hylde i Kjøkkenet, og da hun nogen Tid efter Middag næste Dag af sin Madmoder var bleven sendt i Byen i et Ærinde, fandt hun paa denne Tur Lejlighed til med en Tændstik at tænde Ild i en Kornstak, som tilligemed nogle andre Stakke stod Sydvest for Gaarden ca. 1 Alen fra nærmeste Bygning, idet hun tænkte sig, at Ilden, da Vinden bar paa, fra Stakken vilde forplante sig til Gaarden. Dette slog ogsaa til, og Resultatet blev, at den af 3 Længer bestaaende Gaard saa godt som fuldstændigt brændte, tilligemed den største Del af de ommeldte Stakke og en Del Løsøre; men det lykkedes at redde Gaardens Kreaturer — hvormed Tiltalte var behjælpelig, medens hun maa antages at have undladt at redde sit eget Tøj, skjøndt det ikke var assureret — og Branden medførte ikke Fare for Menneskeliv. De nedbrændte Bygninger

og de Jørgensen tilhørende Løsøregjenstande vare assurede henholdsvis i »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« og i »Vejle Amts yngre Brandforsikringsforening«, hvilke Foreninger have paastaaet Tiltalte tilpligtet at erstatte det dem ved Branden paaførte Tab, der for den førstnævnte Forenings Vedkommende udgjør 5321 Kr. og for den sidstnævntes 2879 Kr., og disse Erstatningspaastande ere ved den indankede Dom tagne tilfølgende. Brandlitte har forklaret, at han lider et større Tab som Følge af, at han ikke kan opføre nogenlunde ordentlige Bygninger for den ham tilstaaede Brandskadeserstatning, men har ikke nedlagt Paastand om Erstatning hos Tiltalte. For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 36, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Med Hensyn til Erstatningen — — — vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Torsdagen den 4 Juni.

Nr. 32. Kammerherre, Stamhusbesidder **Cederfeld**
de **Simonsen** til Erholm og Søndergaard (Nellemann)

contra

Fyens Stiftsøvrighed (Lunn efter Ordre),

betr. en Kirkeejers Forpligtelse til at anskaffe nye Kirkebøger.

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 6 August 1894: Indstævnte, Kammerherre Cederfeld de Simonsen til Erholm og Søndergaard, bør til Citanterne, Fyens Stiftsøvrighed paa Kirke- og Undervisningsministeriets Vegne, betale de paastævnte 118 Kr. 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 August 1892 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Overretsprokurator Tvermoes betaler det Offentlige 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke, som af Appellanten for Høiesteret gjort gjældende, kan udledes af Bestemmelserne

i Lov om Kirkesyn m. m. af 19 Februar 1861, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at anskaffe nye Kirkebøger i et Tilfælde, som det foreliggende, henhører under Kirkesynet eller under Domstolene, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Kammerherre Cederfeld de Simonsen, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Indstævntes befalede Sagfører, Høiesterets sagfører Lunn, 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Indstævnte Kammerherre Cederfeld de Simonsen til Erholm og Søndergaard som Besidder af Gjelsted, Rørup, Skydebjerg og Orte Kirketiender har vægret sig ved for de paagjældende Kirkers Vedkommende at anskaffe de ved Kirke- og Undervisningsministeriets Bekjendtgjørelse af 31 Oktober 1891 i Henhold til allerhøjeste Resolution af 19 August s. A. paabudte nye Kirkebøger, forinden de af ham til Kirkerne anskaffede ældre Kirkebøger vare fuldskrevne, hvilket ikke var Tilfældet ved Bekjendtgjørelsens Ikrafttræden, paastaa Citanterne Fyens Stiftsøvrighed paa nævnte Ministeriums Vegne efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved nærværende Ret som vedtaget Værneting Indstævnte tilpligtet at betale 118 Kr. 90 Øre, hvilket Beløb er medgaaet til Anskaffelsen af de paabudte Bøger, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsmæglingens Dato den 11 August 1892, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for dem ved Forligsmæglingen mødte Sagfører 20 Kr. og Salær til den her for Retten beskikkede

Sagfører, Overretsprokurator Tvermoes. Indstævnte procederer til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Ligesom det er in confesso mellem Parterne, at det ifølge Lovgivningen paahviler Kirketiende-ejeren at anskaffe Kirkebøger, saaledes har Indstævnte ej heller bestridt — hvad ogsaa efter den gjældende Ret maa ansees for utvivlsomt — at det er Kirke-administrationens Ret og Pligt at vaage over, at Kirkebøgerne føres paa en med Samfundets Tarv stemmende Maade, og at den i dette Øjemed er beføjet til til enhver Tid at foreskrive nærmere Regler for deres Indretning og Førelse. Ikkun formener Indstævnte, at denne Administrationens Beføjelse maa undergives en Begrænsning for det Tilfælde, at de af den krævede Foranstaltninger ville medføre, at hidtil førte Bøger med Hensyn til deres fremtidige Benyttelse maa kasseres, forinden de ere fuldskrevne, idet Administrationen ved i saa Fald at paalægge Kirketiende-ejeren at anskaffe nye Bøger efter hans Formening overskrider Grænserne for sin Myndighed og tiltager sig en Beføjelse, der alene tilkommer Lovgivningsmagten. Denne Indstævntes Opfattelse kan imidlertid ikke tiltrædes. En Begrænsning som den anførte vilde, henseet paa den ene Side til Kirkebøgernes Betydning og paa den anden Side til den forholdsvis ringe Byrde for Kirketiende-ejeren, hvormed der i det Hele er Spørgsmaal, være lidet stemmende med Forholdets Natur, og den maatte derfor ansees som temmelig vilkaarlig, thi hvis Kirke-ejeren skulde kunne modsætte sig, at ikke fuldskrevne Bøger kasseres, ses det ikke, hvorfor han ikke ogsaa skulde kunne modsætte sig Foranstaltninger, som vilde medføre, at Bøgerne ville blive hurtigere fuldskrevne, end om den hidtil gjældende Maade at føre dem paa anvendtes. Men heller ikke i Lovgivningen finder Indstævntes ommeldte Opfattelse nogen Støtte. Tværtimod er der ganske i Lighed med fornævnte Bekjendtgjørelse ved Reskript af 11 December 1812 truffet Foranstaltninger, der have medført Forpligtelse for Kirketiende-ejerne til at anskaffe nye Bøger, uden Hensyn til om de gamle vare fuldskrevne, og naar Indstævnte har paa-beraabt sig den i Lov om Kirkesyn m. m. af 19 Februar 1861 § 6 indeholdte Bestemmelse, at Tiende-ejeren, naar nogen af Ministerialbøgerne forgaar ved Ildsvaade, skal bekoste et nyt Exemplar og bekoste det tilbørligen udfyldt ved Afskrift efter det andet i Behold værende Exemplar, idet efter Indstævntes Formening heraf skal kunne sluttes, at det ikke i andre Tilfælde kan paalægges Tiende-ejeren at anskaffe nye Bøger, forinden de gamle ere fuldskrevne, er denne Slutning ubeføjet.

I Henhold til det Anførte, og da Indstævnte ikke har fremsat specielle Indsigelser mod det af Citanterne fordrede Beløb, vil disses Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Til

Overretsprokurator Tvermoes, hvis Sagførelse har været lovlig, vil det Offentlige have at betale i Salær 80 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 230. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Peter Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for den i Straffelovens §§ 203, jfr. 201, omhandlede Forbrydelse.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 6 Februar 1896: Arrestanten Peter Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, derimod vil han være at sætte i Forvaring af Øvrigheden. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Konnerup, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Kalko, tillægges der i Salær hver 15 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants er paadømt ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret — er Arrestanten Peter Hansen sat under

Tiltale for »den i Straffelovens § 203, jfr. § 201, omhandlede Forbrydelse«. Ved Arrestantens egen Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees godtgjort, at han den 17 November f. A. i sine Forældres Bolig paa Ishøj Mark, hvor han paa den Tid havde Ophold, har forsætligt og uden rimelig Foranledning med sin ene Haand bibragt sin Moder Ane Nielsen — der er 56 Aar gammel — et Skub, hvorved hun faldt over mod en Dørkarm og derpaa faldt om paa Gulvet. Faldet bevirkede en betydelig Kontusion i venstre Hofteegn, som medførte stærke og vedholdende Smertes og gjorde hende det nødvendigt at holde Sengen i en halv Snes Dage, og derefter maatte hun i nogen Tid benytte Krykke for at kunne gaa; da hun den 17 December mødte i Forhør, kunde hun nogenlunde gaa ved Hjælp af en Stok. Ifølge en foreliggende Lægeerklæring af 5 December f. A. antoges Læsionens Følger at ville blive hævede i Løbet af kortere eller længere Tid uden at efterlade blivende Skade; efter hvad Ane Nielsen den 3 Februar d. A. har forklaret til en Politirapport, havde hun da endnu ikke fuldt forvundet Følgerne af Faldet, som dog da indskrænkede sig til, at hun af og til følte Æmhed i Hoftens. Arrestanten er født den 28 Marts 1864 og er i Aarene 1883 til 1888 anset fem Gange for Tyveri, sidste Gang ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 23 August 1888 efter Straffelovens § 232 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 2 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Han har siden været under Tiltale dels i 1891 for Tyveri, dels i 1893 for Falsk, men blev begge Gange — henholdsvis ved Høiesteretsdom af 7 Oktober 1891 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Marts 1893 — frifunden som manglende Tilregnelighed paa Grund af Sindssygdøm. Efter de Oplysninger, som under nærværende Sag foreligge om Arrestantens mentale Tilstand, derunder navnlig to Erklæringer, som ere afgivne henholdsvis af Lægen ved det Arresthus, hvor Arrestanten har hensiddet under Undersøgelsen, og af det kgl. Sundhedskollegium, maa det antages, at han lider af — og, da han begik den Handling, hvorfor han er under Tiltale, led af — en uhelbredelig Sindssygdøm, og at han paa Grund af denne er farlig for sine Omgivelser. Som Følge af det foranførte maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdømmen i Medfør af Straffelovens § 38 er frifunden for Aktors Tiltale og i Medfør af den anførte Paragrafs andet Led dømt til at sættes i Forvaring af Øvrigheden.

Nr. 228.

Advokat Halkier

contra

Oluf Edvard Alexander Rosengreen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 April 1896: Arrestanten Oluf Edvard Alexander Rosengreen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oluf Edvard Alexander Rosengreen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Oluf Edvard Alexander Rosengreen for Tyveri. Arrestanten, der er født den 11 Juli 1844, er bl. A. anseet: ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Mai 1868 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, sidste Stykke, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 20 Mai 1873 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 230, 2det Stk., jfr. § 229 Nr. 4, 1ste Stk., sammenholdt tildels med § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Hørsholm Birks Extrarets Dom af 2 Juni 1876 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 23 Februar 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved nærværende Rets Dom af 3 September 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 64, efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., i

Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbeide i 2 Aar. Den 31 Januar d. A. om Eftermiddagen ved Syvtiden indfandt Manufakturhandler Niels Lund sig paa Politistationen i Pilestræde i Følge med Arrestanten, afleverede her en Kaabe og en i samme siddende saakaldet »Galge«, og sigtede Arrestanten for, kort forinden, at have frastjaalet ham denne Kaabe og denne Galge, idet han forklarede, at Kaaben havde hængt som Skilt udenfor hans Butik i Stueetagen i Eiendommen Pilestræde Nr. 29.

I Anledning af denne Sigtelse er følgende oplyst: Tjenestepige Ingeborg Hansen har under Ed afgivet følgende Forklaring: Da hun om Eftermiddagen den 31 Januar d. A. ved Syvtiden kom gaaende ned ad Pilestræde, paa den Side af Gaden, paa hvilken Manufakturhandler Lunds Butik er beliggende, saa hun Arrestanten staa i Gadedøren til Eiendommen Pilestræde Nr. 29 og lagde endvidere Mærke til, at han rakte sin Haand op mod en Kaabe, der hang som Skilt udenfor Lunds Butik lige ved Gadedøren, men i det samme trak Haanden til sig, som om han var bange for, at han blev iagttaget. Da hun derpaa var kommet nogle faa Skridt forbi Gadedøren, kom Arrestanten gaaende hurtigt forbi hende og skraaede over mod Antoniestræde, bærende en Kaabe paa Armen, og hun skyndte sig saa ind i Lunds Butik og fortalte her hvad hun havde set, og da Lund derpaa kom ud paa Gaden, var Arrestanten netop ifærd med at dreje om ad Antoniestræde. Manufakturhandler Niels Lund har under Ed afgivet følgende Forklaring: Efterat Ingeborg Hansen ved den nævnte Lejlighed havde gjort ham opmærksom paa, hvad hun havde set, skyndte han sig ud paa Gaden og saa her Arrestanten dreje ned ad Antoniestræde, bærende en Kaabe paa Armen. Han satte strax efter ham og indhentede ham i Antoniestræde, hvor han fratog ham Kaaben, i hvilken der sad en »Galge«, og bad ham følge med til Politistationen. Arrestanten bad først for sig og sagde, at han var en fattig Mand, og at det var første Gang, han havde stjaalet, men da Vidnet desuagtet nægtede at lade ham gaa, fulgte han godvilligt med til Politistationen i Pilestræde, der ligger skraas overfor Eiendommen Pilestræde Nr. 29. Manufakturhandler Lund har fremdeles forklaret — ligeledes under Ed — at han bestemt gjenkjender Kaaben som ham tilhørende og ham frakommen uden hans Vidende og Villie, at han den 31 Januar d. A. havde hængt den som Skilt udenfor sin Butik lige ved Gadedøren, og at han havde seet den hænge der kort før han paagreb Arrestanten.

Arrestanten har imidlertid under hele Sagen bestemt benægtet, at han har gjort sig skyldig i noget ulovligt med Hensyn til den nævnte Kaabe og Galge, idet hans Forklaring gaar ud paa, at han, da han om Eftermiddagen den 31 Januar d. A. ved

Syvtiden kom gaaende gennem Pilestræde, saa, at der paa Fortouget laa et Stykke Tøi, at han efter derpaa at have taget dette op og seet, at det var en Kaabe, hvori der sad en Galge, besluttede at aflevere det paa Politistationen i Pilestræde som Hittegods, at han, der var en Del beskjenket, og som i sin berusede Tilstand troede, at det var Kjøbmagergade og ikke Pilestræde, han var i, dernæst dreiede ned ad Antoniestræde, idet han tog denne Gade for Silkegade og som Følge heraf mente, at han gennem den vilde komme hen til Politistationen i Pilestræde, samt at han strax derpaa blev stoppet af Manufakturhandler Lund, med hvem han saa fulgte hen til den oftnævnte Politistation. Arrestanten har fremdeles erklæret, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kan huske, hvor i Pilestræde det var, at han fandt Kaaben, men at han antager, at det maa have været skraas overfor Antoniestræde og noget nærmere ved denne Gade end Eiendommen Pilestræde Nr. 29, og har derhos — efter først at have afgivet en noget vaklende Forklaring om, at han var fuldstændig overbevist om eller dog temmelig sikker paa, at han ikke havde sagt til Manufakturhandler Lund, at det var første Gang, han havde stjaalet — bestemt benægtet at have udtalt sig saaledes.

Da det nu imidlertid ved de af Manufakturhandler Lund, Ingeborg Hansen, Politibetjent Nr. 58, Truelson, og Overpolitibetjent Nr. 3, Thorup, afgivne beedigede Vidnesbyrd maa anses for bevist, at Arrestanten ved den paagjældende Leilighed kun var meget lidet paavirket af Spiritus, da Arrestanten derhos har erkjendt, at han er meget godt kjendt i den ommeldte Del af Byen, og da ovennævnte Ingeborg Hansen fremdeles under Ed har forklaret, at der ikke laa noget Tøi udfor Manufakturhandler Lunds Butik, da hun passerede samme, findes der herefter og efter hvad der iøvrigt foreligger i Sagen, at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for at Arrestanten, hvis Fortid desuden taler stærkt imod ham — i fuldt tilregnelig Tilstand — har begaaet det ham paasigtede Tyveri. I Henhold til ovenstaaende, og idet det endnu bemærkes, at Kaaben og Galgen under Sagen ere vurderede til ialt 10 Kr., vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Mandagen den 8 Juni.

Nr. 62. Enke Ludvigka Hansen (Ingen)

contra

Arbejdsmand Hans Christian Hullegaard (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellantinden, Enke Ludvigka Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette; og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 131. Husmand Mads Peter Nielsen (Ingen)

contra

Gaardejer Anders Jensen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Husmand Mads Peter Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 132. Gasmester **Jacob Poulsen** (Ingen)

contra

Retsskriveren i Thisted, By- og Herredsfoged **Clausen**
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gasmester Jacob Poulsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 139. Gaardejer og Sognefoged **Jørgen Hansen**
af Skeiby (Ingen)

contra

Hestehandler **C. Borup** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer og Sognefoged Jørgen Hansen af Skeiby, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 9 Juni.

Nr. 18. Gaardejer Christen Nielsen (Shaw)

contra

Gaardejer Niels Christian Nielsen (Nellemann),

betr. Retten til et Tørveskær.

Hjerm-Ginding Herreders ordinære Rets Dom af 22 Juli 1892: Indstævnte, Gaardeier Christen Nielsen af Egelund i Haderup, bør for Tiltale af Citanten under Hovedsagen, Gaardeier Niels Christian Nielsen sammesteds, fri at være. Under Kontrasagen vil Kontracitanten, Gaardeier Christen Nielsen, være at kjende berettiget til for sig og efterkommende Eiere af Eiendommen Matr.-Nr. 3 i Egelund i Haderup at udøve Ret til Tørveskær til Hus- og Smedebrug i den til Hovedlodden af Kontraindstævnte Gaardeier Niels Christian Nielsens Eiendom i Egelund Matr.-Nr. 2 sammesteds hørende paa et under Sagen fremlagt Situationskort angivne Mose, samt have Ret til at stakke Tørvene sammesteds, samt til den til Udøvelsen af ovennævnte Tørveskærret fornødne Færdsel til og fra Mosen over Kontraindstævntes Eiendom. Omkostningerne saavel under Hoved- som Kontrasagen ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1893: Citanten, Gaardeier Niels Christian Nielsen, bør for Indstævnte, Gaardeier Christen Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Indstævnte bør til Citanten betale det Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd ansætte Værdien af de ovennævnte 11,000 Tørv, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet to af Indstævnte efter Dommens Afsigelse førte Vidners Forklaringer bestyrke det i samme antagne Resultat, medens der ikke kan tillægges de af Appellanten tilveiebragte nye Oplysninger nogen Betydning for Sagens Afgjørelse, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Gaardeier Christen Nielsen, til Indstævnte, Gaardeier Niels Christian Nielsen, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, Gaardeier Niels Christian Nielsen af Egelund, i Anledning af, at der i længere Tid var efter hans Formening af Uvedkommende, bleven udøvet Tørveskær i en under den ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 2 af Egelund i Haderup Sogn henhørende Moselod, havde i Juni 1888 foranstaltet bragt til almindelig Kundskab en Advarsel mod al uberettiget Tørveskær i denne Mose, saavelsom mod Færdsel med Tørvene over hans Mark fra Mosen, og han derefter, da denne Advarsel ikke frugtede, under 17 Juni 1889 havde ladet et af ham den 13 s. M. udfærdiget, mod Indstævnte, Gaardeier Christen Nielsen sammesteds, der som Eier af Matr.-Nr. 3 af Egelund havde været blandt Udøverne af den ommeldte Tørvegravning, og 4 andre Lodseiere i samme By rettet Forbud imod at vedblive dermed forkynde ved Stævningsemændene for de Paagjældende, navnlig ogsaa for Indstævnte, har han under nærværende Sag i 1ste Instants ifølge Klage til Forligskommissionen af 4 Juli næstefter paastaaet Indstævnte, der, efter hvad der er in confesso, trods dette Forbud har gravet Tørv i den ommeldte Mose, tilpligtet at erstatte Citanten Værdien af de af ham i 1889 forinden Forligsklagens Udtagelse gravede og hjemførte Tørv, der maa antages at have udgjort 11,000, saavel som af den Skade, der ved hans Adfærd skal være tilføjet Mosen, alt efter uvillige Mænds Skjøn, samt for sit Forhold i saa Henseende anseet med Straf efter Straffelovens § 296. Indstævnte har derimod, næst at paastaa sig frifunden for Citantens Tiltale, under et Kontrasøgsmaal paastaaet sig og efterfølgende Eiere af nævnte Matr.-Nr. 3 kjendte berettigede til Eiendommens Brug at skære Tørv og have Sætteplads i den ommeldte Mose, saaledes som denne er afsat paa et af ham fremlagt, af en Landinspektør optaget Situationskort, hvorhos han under et i Kontinuation af dette Kontrasøgsmaal anlagt yderligere Søgsmaal

endvidere har paastaet sig og efterfølgende Eiere af bemeldte Eiendom kjendte berettigede til at udøve den for at kunne udnytte Retten til Tørveskær i oftmeldte Mose fornødne Kjørsel og Færdsel til og fra Mosen over Matr.-Nr. 2 fra en Vei, der ifølge det nævnte Situationskort danner Byveien imellem Egelund og Faarbæk og fører over Matr.-Nr. 2. Ved Underretsdømmen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale i Hovedsagen, hvorhos hans Paastande i Kontrasagen ere tagne tilfølg, dog saaledes at Tørveskærretten kun er tilkjendt ham til Hus- og Smedebrug, samt at der i Almindelighed er tilkjendt ham den til Udøvelsen af denne Ret fornødne Færdsel til og fra Mosen over Citantens nævnte Eiendom, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine ovennævnte i Hovedsagen nedlagde Paastande samt ligesom i 1ste Instants paastaet sig frifunden i Kontrasagen, medens Indstævnte procederer til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Det er in confesso under Sagen, at den omhandlede Moselod er matrikuleret under Citantens ovennævnte Eiendom, og et i Afskrift fremlagt den 13 December 1858 udstedt, den 13 Februar 1863 thinglæst Skjøde, hvorved Citanten fik denne Eiendom overdraget, indeholder intet Udtrykkeligt om, at Citanten som Eier af samme skal taale en Benyttelse af Mosen som den af Indstævnte paastaaede; men Indstævnte har til Begeundelse af sin Paastand i saa Henseende villet gjøre gjældende, at Mosen — der paa den Tid, da Byens Jorder udskiftedes, skal have havt en større Udstrækning — ved Udskiftningen er bleven udlagt til fælles Tørveskær for samtlige Lodseiere i Egelund, samt at disse i ethvert Fald fra gammel Tid af stedse have gjort saadan Brug af Mosen som en deres Eiendomme tilkommende Ret, og at dette navnlig ogsaa har været Tilfældet med Eierne af Indstævntes nuværende Eiendom Matr.-Nr. 3, saa at der formentlig under alle Omstændigheder maa anses for denne Eiendom at være vunden Alderstidshævd paa den paastaaede Benyttelse af Mosen.

Mod Citantens Benægtelse har Indstævnte imidlertid ikke godtgjort, at den omhandlede Mose ved Udskiftningen er udlagt til fælles Brug for Lodseierne i Egelund, og særlig kan dette ikke med Føie udledes af den Omstændighed, at den paa et af Indstævnte fremlagt Kort over Egelund Bys Jorder er forsynet med Paaskriften »Fælles Tørveskær«, idet det ikke er oplyst, naar og i hvilken Anledning dette Kort er optaget, og at det navnlig er en Kopi af Udskiftningskortet, der maa antages at være gaet tabt allerede før 1817, eller at den nævnte Betegnelse af Mosen paa Kortet er et Udtryk for en Overenskomst mellem de daværende Lodseiere i Egelund, der navnlig ogsaa er tiltraadt af den daværende Eier af Citantens nuværende Eiendom, og ei heller kan det være afgjørende, at Indenrigsministeriet i en under

Sagen fremlagt Erklæring af 7 Marts 1890, der iøvrigt gaar ud paa, at Ministeriet ikke er i Besiddelse af Udskiftningsdokumenterne vedrørende Egelund By, har udtalt, at ifølge en i Beregningsprotokollen for Haderup Sogn under Matr.-Nr. 2 af bemeldte By anført Bemærkning, ere Gaardene Matr.-Nr. 3, 4 og 5 — der tilligemed Matr.-Nr. 2 maa antages paa Matrikulerings Tid at have udgjort samtlige Gaarde i Egelund — berettigede til Tørveskjær i den i Hovedlodden til nævnte Matr.-Nr. 2 beliggende Mose, der maa antages at være identisk med den under Sagen omhandlede Moselod. Vel maa det derhos ved de Forklaringer, der under et af Indstævnte optaget Thingsvidne ere afgivne af en stor Mængde Vidner, og som ere enten beedigede eller af Parterne vedtagne at skulle gjælde uden Beedigelse, ansees oplyst, at der i en længere Aarrække, forinden Forklaringerne afgaves i 1890, er til forskjellige Tider bleven gravet Tørv i den ommeldte Mose af andre Beboere i Egelund, der have hjemført Tørvene til eget Brug, og at saadan Tørvegravning navnlig ogsaa er bleven udøvet af Indstævntes Fader, medens denne ejede Matr.-Nr. 3 sammesteds, og efter at Ejendommen var overgaaet til Indstævnte, af denne selv, samt at det har været almindelig omtalt mellem Mand og Mand, at Mosen skulde være fælles for alle Lodsejerne i Egelund; men ligesom der ikke herved er ført noget Bevis for, at der retlig har bestaaet noget Fællesskab om Mosen, saaledes kan det ej heller ved disse Vidneforklaringer, der dreje sig om kortere eller længere Perioder, hvori Vidnerne ville have kjendt Forholdene ved Mosen, ansees godtgjort, at den ommeldte Benyttelse af Mosen, særlig af Ejerne af Matr.-Nr. 3, er bleven udøvet til saadan Stadighed, i et saadant Omfang og i et saa langt Tidsrum, at der derved kunde være erhvervet en Ret for bemeldte Ejendom til denne Benyttelse ifølge Reglerne om Alderstidshævd.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 Juni 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 18.

Tirsdagen den 9 Juni.

Nr. 18. Gaardejer Christen Nielsen (Shaw)

contra

Gaardejer Niels Christian Nielsen (Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Idet Indstævnte herefter ikke kan ansees at have bevist at have nogen Adkomst til Tørveskjær i den omhandlede Mose, ville hans Paastande i Kontrasagen ikke kunne tages tilfølg, og Citantanten vil derfor være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag. Derimod maa Indstævnte, der følgelig maa antages at have været uberettiget til mod Citantens Villie at foretage den omhandlede Tørvegravning i Mosen, ansees pligtig efter Citantens Paastand at erstatte denne de af ham saaledes gravede og hjemførte Tørv, der, som ovenmeldt, maa antages at have udgjort 11000, med den Værdi, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte dem til, medens der, da Citanten ikke har oplyst, at Indstævnte ved sit ommeldte Forhold har tilføjet Mosen nogen yderligere Skade, og der derhos ikke er Føje til at betvivle, at Indstævnte har troet sig berettiget til den af ham udøvede Tørvegravning, ikke vil kunne tilkjendes Citanten nogen yderligere Erstatning eller idømmes Indstævnte Straf, hvorfor han i de sidstnævnte Henseender vil være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 235. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Marts 1896: Tiltalte, Skræder Jens Pedersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, saa bør han og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 April 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Pedersen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Skrædersvend Jens Pedersen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 13 Februar d. A. om Eftermiddagen har fra en Gang i en Ejendom i Aalborg, hvor han, som det maa antages i noget beruset Tilstand, var gaaet ind, efter sin Forklaring for at forhøre om en formentlig der boende Murer, stjaalet et Par franske Træsko, der tilhørte den i Ejendommen boende Pige Johanne Nielsen og stode udenfor hendes Stuedør, samt at han den følgende Dags Aften, som det maa antages ved Syvtiden, har fra Trappegangen paa 1ste Sal i en anden Ejendom i nævnte By, i hvilken han ifølge sin

Forklaring ved denne Lejlighed havde indfundet sig for at tale med den der boende Skræder Jens Madsen, tilvendt sig en Skole-tavle og en lille Bliklampe, af hvilke Gjenstande, der begge tilhørte nævnte Madsen, Tavlen hang paa et Søm ved Siden af Døren ind til dennes Lejlighed og Lampen stod i Gangvinduet. De stjaalne Gjenstande, af hvilke Tiltalte havde solgt Træskoene og Tavlen til en Marskandiser i Aalborg, medens han havde bragt Lampen til sit Hjem, ere alle bragte tilstede under Sagen og, efterat være vurderede, Træskoene til 50 Øre og Lampen og Tavlen tilsammen til 35 Øre, udleverede til de respektive Ejere, der have frafaldet videre Krav paa Erstatning hos Tiltalte. For sit anførte Forhold er denne — der er født i Aaret 1842 og tidligere har været straffet ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 Januar 1892 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 8 Dage.

Mandagen den 15 Juni.

Nr. 83. **Enke Anna Boesen** (Asmussen)

contra

Snedkermestrene A. Nielsen og L. P. Christensen
(Høgsbro),

betr. Erstatning for formentlig uberettiget Udsættelse af nogle Lokaler, Betaling af Husleje m. m.

Kongens Fogeds Kjendelse af 25 April 1893: Den begjærte Udsættelsesforretning vil være at fremme.

Samme Rets Kjendelse af 31 Maj 1893: Den begjærede Udsættelsesforretning vil være at fremme paa ovenanførte Betingelse (en Sikkerhedsstillelse paa 2000 Kr. foruden et allerede deponeret Beløb af samme Størrelse).

Samme Rets Kjendelse af 6 Juni 1893: Den begjærte Udsættelsesforretning bør nyde Fremme — — — — — Thi blev — — — ankyndt, at Rekvisita fra nu af er udsat af det Lejede.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1895: Kontracitanterne, Snedkermestrene A. Nielsen og L. P. Christensen, bør for Tiltale af Hovedcitantinden, Enkefru Anna Boesen, i denne Sag fri at være. Den ovennævnte Udsættelsesforretning og de under samme afsagte Kjendelser bør ved Magt at stande, hvorhos Kontracitanterne bør være berettigede til at erholde den af dem for Forretningens Fremme stillede Sikkerhed af 4000 Kr. tilbageleveret. Hovedcitantinden bør til Kontracitanterne betale 1500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 24 Juli 1893 til Betaling sker, Udsættelsesforretningens Omkostninger med 72 Kr. 46 Øre og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt de under Sagen fremlagte mellem Hovedcitantinden og Charles Randrup oprettede skriftlige Overenskomster af 1 og 5 Marts 1893 ikke maatte være behørig stemplede. Der forelægges Høiesteretssagfører Høgsbro en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 20 Maj d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Overenskomst af 5 Marts 1893 kan efter sit eget Indhold ikke ansees at gaa ud paa Fremleje af den paagjældende Butiksløjlighed eller paa et Forhold, der ganske maa stilles i Klasse med Fremleje, i hvilken Henseende blandt Andet kan fremhæves, at Gjældsansvaret for den i Lokalet drevne Forretning maatte paahvile Appellantinden; der mangler derhos Føje til, som af de Indstævnte gjort gjældende, at antage, at Overenskomsten skulde være indgaaet pro forma for at skjule en virkelig skeet Overdragelse af Butiksforretningen til den angivne Bestyrer. Som Følge heraf og da de øvrige af de Indstævnte til Støtte for den afholdte Udsættelsesforretning paaberaabte Grunde ved Overrettsdommen, hvis Begrundelse heraf tiltrædes, rettelig ere forkastede, bliver denne Udsættelsesforretning med foregaaende Kjendelser at ophæve, hvoraf følger, at Dommens til Forretningens Stadfæstelse knyttede Paalæg til Appellantinden om at betale forskellige Pengebeløb, maa bortfalde. Derimod ville de Indstævnte i Henhold til Appellantindens Paastand om at tilkjendes Erstatning, navnlig for Afsavn af Lokalerne indtil Oktober Flyttedag 1894, Tab paa Salg af Varer og Inventarium, Flytningsomkostninger, Pakhusleje, Udlæg til Sagfører i Anledning af Udsættelsesforretningen samt Tort og Kreditspilde have at tilsvare et Beløb, som efter de foreliggende Oplysninger findes at kunne fastsættes til

4000 Kroner. Heri maa dog efter Proceduren afgaa 142 Kroner 4 $\frac{1}{2}$ Øre i Leje for Tiden fra April Flyttedag 1893 til den 6 Juni s. A., da Udsættelsen foregik, og de Indstævnte ville saaledes have at betale 3857 Kroner 54 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte at maatte betale til Appellantinden med 500 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den under 6 Juni 1893 dekreterede Udsættelsesforretning samt de forudgaaende Fogedkjendelser af 25 April, 31 Maj og 6 Juni s. A. bør være ophævede. De Indstævnte, Snedkermestrene A. Nielsen og L. P. Christensen, bør een for begge og begge for en til Appellantinden, Enken Anna Boesen, betale 3857 Kroner 54 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Juni 1893, indtil Betaling skeer, samt i Procesomkostninger for begge Retter 500 Kroner. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: De nærmere Omstændigaeder ved nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag ere følgende: Ved Lejekontrakt af 1 Januar 1889 bortlejede Kontracitanterne, Snedkermestrene A. Nielsen og L. P. Christensen, til Urtekræmmer N. P. Boesen en Butiksljighed i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143, for en aarlig Leje af 1000 Kr. Lejemaalet skulde vedvare indtil April Flyttedag 1894 og kunde derefter opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en paafølgende Flyttedag. Kontrakten indeholdt derhos Bestemmelse om, at Fremleje eller Fremlaan af det Lejede enten i dets Helhed eller enkelte Dele af samme ikke maatte skee uden Ejerens skriftlige Tilladelse, og at Lejeren var pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse strax at fraflytte og ryddeliggjøre det Lejede, naar han i noget Punkt misligholdt Kontrakten, hvorhos han var pligtig til paa Anfordring skadesløst at betale Leje indtil den Flyttedag, hvortil Opsigelse i Henhold til Kontrakten kunde skee, idet Ejeren endvidere var berettiget til at raade over Ljigheden, uden at Lejeren derfor paa ham skulde have noget Krav. Den 31 Januar 1893 døde Urtekræmmer Boesen, der foruden i nævnte Ejendom tillige havde drevet Urtekræmmer-

forretning i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 256, hvilken Ejendom tilhørte ham selv, og hans Enke, Hovedcitantinden, Enkefru Anna Boesen, forblev da hensiddende i uskiftet Bo efter ham. Som Befuldmægtiget for Hovedcitantinden indledede nu Sagfører Svendsen Underhandlinger med Kontracitanten Nielsen om at erholde Tilladelse til at Hovedcitantinden afstod sin Urtekramforretning i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143, og da Kontracitanten Nielsen efter Sagfører Svendsens Formening havde givet Tilladelse hertil, blev der under 1 Marts 1893 indgaaet en Handel mellem Hovedcitantinden og Urtekræmmer Charles Randrup, hvorefter Hovedcitantinden til denne solgte saavel Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 256, med den deri værende Urtekramforretning som Urtekramforretningen i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143.

Da Kontracitanterne — af hvilke Nielsen bestred at have indvilliget i, at Hovedcitantinden paa egen Haand disponerede over Butikslejligheden i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 143 — ikke vilde samtykke i, at Randrup overtog bemeldte Lejlighed, blev Hovedcitantinden og Randrup enige om, at den den 1 Marts 1893 indgaaede Handel ændredes derhen, at den kun omfattede Ejendommen Vesterbrogade Nr. 256 og den deri værende Urtekramforretning med Varer og Inventarium, og med Hensyn til Forretningen i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143, blev der da under 5 Marts s. A. oprettet en ny skriftlig Overenskomst mellem Hovedcitantinden og Randrup. Efter dennes § 1 antog Hovedcitantinden Charles Randrup som Bestyrer af bemeldte Forretning med Ret til at antage og afskedige Personale, til at indkøbe Varer til Forretningen, til at afholde alle Udgifter vedrørende Forretningen og til at modtage og kvittere for alle Indbetalinger, Forretningens vedkommende. I § 2 bestemmes det derhos, at Randrup var antagen fra Kontraktens Dato og til Oktober Flyttedag 1894, og at Hovedcitantinden i den Tid ikke kunde opsiges ham, og i § 3 bestemtes det endelig, at Randrup skulde som Vederlag nyde syv ottende Dele af Forretningens Nettoindtægter, som blev at udbetale ved den Statusopgjørelse, der skulde finde Sted hver Oktober Maaned. Charles Randrup overtog herefter Ledelsen af Forretningen i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143. Under 10 Marts s. A. lod Kontracitanterne derpaa for Hovedcitantinden forkynde en Opsigelse af Butikslejligheden i den nævnte Ejendom til April Flyttedag s. A. den 18 April — og da Lejligheden ikke blev fravegen til denne Dag, begjærede de ifølge Rekvisition til Kongens Foged her i Staden af 19 s. M. Hovedcitantinden eller enhver anden, som maatte forefindes i de lejede Lokaler, udsatte af disses Besiddelse. Ved Kjendelser, afsagte af Fogedretten den 25 April, 31 Maj og 6 Juni 1893, blev det dekretet, at Forretningen burde nyde Fremme mod en Sikkerhedsstillelse af ialt 4000 Kr., hvilket Beløb af Kontracitanterne

blev indbetalt — og under sidstnævnte Dag blev Hovedcitantinden udsat af det Lejede.

Denne Forretning og de under samme afsagte Kjendelser har Hovedcitantinden nu indanket her for Retten, hvor hun har paastaet Kjendelserne ophævede eller forandrede og Udsættelsesforretningen ophævet samt Kontracitanterne in solidum tilpligtede at betale hende i Erstatning 6000 Kr. Kontracitanterne har paastaet Fogedforretningen og de under samme afsagte Kjendelser stadfæstede, og i Kontrasagen at den af dem for Forretningens Fremme stillede Sikkerhed tilbagegives dem, samt at Hovedcitantinden tilpligtes at betale dem Leje af den ommeldte Butikslejlighed fra April Flyttedag 1893 til Oktober Flyttedag 1894 med 1500 Kr. > Ø.

samt Omkostningerne ved Udsættelsesforretningen

med 137 — 71 —

ialt 1637 Kr. 71 Ø.

med Renter 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 24 Juli 1893 til Betaling skeer. I Kontrasagen har Hovedcitantinden protesteret mod, at de af Kontracitanterne nedlagte Paastande toges til Følge og paastaet sig frifunden mod at betale 142 Kr. 46 Øre. Der er derhos nedlagt subsidiære Paastande, og begge Parter have paastaet sig tillagt Omkostningerne i Hoved- og Kontrasagen. Tvisten i Sagen drejer sig i første Række om, hvorvidt den omhandlede Udsættelsesforretning kan ansees lovlig. I saa Henseende have Kontracitanterne først paaberaabt sig, at Hovedcitantinden ikke som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand kan gøre Lejekontraktens Bestemmelse om, at Butikslejligheden først kunde opsiges efter April Flyttedag 1894, gjældende, men at hun maatte være pligtig at fravige Lejligheden i ethvert Fald efter Opsigelse med passende Varsel; da nu et saadant Varsel formentlig er givet hende ved den hende den 10 Marts forkyndte Opsigelse til April Flyttedag 1893, og hun ikke til denne Dag fraveg Lejligheden, have Kontracitanterne efter deres Formening allerede som Følge heraf været berettigede til at lade hende udsætte af Lejligheden. Heri findes der dog ikke at kunne gives Kontracitanterne Medhold, idet Hovedcitantinden, som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, efter det paagjældende Kontraktforholds Natur maatte være berettiget til at fortsætte Lejemaalet paa de stipulerede Betingelser, og hun kunde derfor ikke være pligtig til efter den skete Opsigelse at fravige det Lejede. Kontracitanterne have dernæst gjort gjældende, at Hovedcitantinden ved Overenskomsterne med Charles Randrup har tilsidesat Kontraktens Bestemmelser om Utiladeligheden af Fremleje uden Kontracitanternes skriftlige Tilladelse. Forsaavidt de imidlertid i saa Henseende have anført, at saadant Kontraktsbrud allerede forelaa ved Handelen af 1 Marts 1893,

ved hvilken Hovedcitantinden ligefrem overdrog Charles Randrup Forretningen i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143, kan denne Paastand dog ikke ansees beføjet, idet denne Handel, forsaavidt den angik bemeldte Forretning, ophævedes den 4 Marts, uden at Randrup efter det Foreliggende da var indtraadt i noget Raadighedsforhold med Hensyn til Forretningen eller særlig de Lokaler i hvilke denne dreves. Derimod maa der gives Kontracitanterne Medhold i, at Hovedcitantinden ved i Henhold til Overenskomsten af 5 Marts 1893 at overdrage Charles Randrup — om end under Navn af Bestyrer — en Raadighed over Forretningen i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 143, der gik ud paa at sætte ham istand til, uden at Hovedcitantinden kunde opsigse ham forinden Oktober Flyttedag 1894, væsentlig i hans egen Interesse at drive Urtekramforretning i de i Lejekontrakt af 1 Januar 1889 ommeldte Lokaler har indladt sig paa et Forhold, der overfor Kontracitanterne maa ansees at være eller ganske maa stilles i Klasse med Fremleje eller Fremlaan af Lejligheden, og da Hovedcitantinden ikke har bevist at have erholdt behørigt Samtykke af Kontracitanterne hertil, maa hun herved ansees at have gjort sig skyldig i et Kontraktsbrud overfor Kontracitanterne, der har berettiget disse til i Henhold til Kontraktens Bestemmelser at lade hende udsætte af Lejligheden.

Som Følge af det Anførte kunne de af Hovedcitantinden i Hovedsagen nedlagte Paastande om Ophævelse eller Forandring af de under Udsættelsesforretningen afsagte Kjendelser og af selve Forretningen samt om Erstatning hos Kontracitanterne ikke tages til Følge, hvorimod bemeldte Forretning med de under samme afsagte Kjendelser ville være at stadfæste, saaledes at Kontracitanterne ville være at kjendes berettigede til at erholde den af dem for Forretningens Fremme stillede Sikkerhed af 4000 Kr. tilbageleveret. Efter Lejekontraktens ovennævnte Bestemmelser, og idet Kontracitanterne ikke som af Hovedcitantinden forment — ved at lade den ovennævnte Opsigelse forkynde for hende eller paa anden Maade kunne ansees at have givet Afkald paa at gjøre bemeldte Bestemmelser gjældende under de foreliggende Omstændigheder, findes Hovedcitantinden endvidere at maatte tilpligtes til at betale Kontracitanterne Leje af Lokalerne fra April Flyttedag 1893 til Oktober Flyttedag 1894 med 1500 Kr. med Renter heraf som paastaet. Endelig vil Hovedcitantinden have at tilsvare Kontracitanterne Udsættelsesforretningens Omkostninger med 72 Kr. 46 Øre samt denne Sags Omkostninger med 100 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt de under Sagen fremlagte mellem Hovedcitantinden og Charles Randrup oprettede skriftlige Overenskomster af 1 og 5 Marts 1893 ikke maatte være behørigt stemplede. Der vil være at forelægge Høiesteretssagfører Høgsbro en Frist af 8 Dage fra denne Doms

Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 20 Maj d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 223. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Adolph Christian Pedersen, kaldet Søllegaard
(Def. Salomon),

der tiltales for uberettiget Værtshushold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Marts 1896: Tiltalte Adolph Christian Pedersen, kaldet Søllegaard, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner samt have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet med den ham ikjendte Bøde; men da det ikke sees, at han har havt nogen særlig Adkomst til Brændevinssalg, vil Dommens Bestemmelse om saadan Rets Forbrydelse bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Adolph Christian Pedersen, kaldet Søllegaard, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagførererne Asmussen og Salomon for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Adolph Christian Pedersen, kaldet Søllegaard, for uberettiget Værtshushold anlagte Sag ere Omstændighederne ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste

følgende: Efter at Tiltalte, der den 30 September 1873 havde vundet Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, den 28 Juli 1881 havde ombyttet nævnte Borgerskab med Borgerskab som Gjæstgiver, har han drevet Næring ifølge samme, hvorved bemærkes, at han ved allerhøjeste Bevilling af 31 August 1883 erholdt Tilladelse til at have et fast Beværtningssted i Tivoli i den Del af Aaret, da dette Etablissement er aabnet for Publikum, samtidig med, at han holdt saadant Beværtningssted andetsteds i Kjøbenhavn. I Tiden fra den 28 December f. A. og indtil han den 14 Januar d. A. opgav sin Forretningsdrift, har Tiltaltes eneste Forretningslokale imidlertid bestaaet af en Kjælderlejlighed paa Vesterbrogade Nr. 126, indeholdende, foruden Kjøkken, 3 Værelser, hvoraf det ene afbenyttedes af Tiltalte og hans Familie, medens de 2 andre benyttedes som Beværtningslokaler, i hvilke tillige udskjænkedes Brændevin for Gjæsterne, og han har indrømmet, at han i det nævnte Tidsrum slet ikke har drevet Gjæstgiveri, men kun Beværtningsnæring. Da Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til Værtshushold eller til Brændevinsudskjænkning, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i uberettiget Værtshushold samt i ulovlig Brændevinsudskjænkning, vil han, der er født den 14 Juli 1846, og som er anset: ved Rettens Dom af 10 April 1875 efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter § 91, jfr. § 69 i Politivedtægten for Kjøbenhavn af 18 Januar 1869 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 20 Kr., og ifølge Domme, afsagte inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager den 2 December 1893 og den 4 Januar 1894 efter Næringslovens § 75 med Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøder af henholdsvis 20 Kr. og 30 Kr., hvorhos han — efter oftere bl. A. i Mindelighed at have vedtaget at erlægge Bøder for Overtrædelse af Næringslovens § 75, og 2 Gange, nemlig den 1 og 10 Februar 1894 i Mindelighed at have vedtaget at erlægge Bøder af henholdsvis 60 Kr. og 50 Kr. for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78, senest ved Rettens Dom af 28 December f. A. for 3die Gang begaaet Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78 er anset med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 150 Kr., nu være at anse for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, derunder ulovlig Brændevinsudskjænkning, efter de fornævnte Lovbestemmelser, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr., hvorhos Tiltalte i Henhold til Næringslovens § 78 vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Nr. 241. **Høiesteretssagfører Hansen**
 contra
Jens Peter Ottosen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 9 April 1896: Tiltalte Karen Marie Hansdatter, Otto Hansens Enke af Gjevninge, og Arrestanten Jens Peter Ottosen bør hensættes, Tiltalte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage og Arrestanten til Tugthusarbejde i 4 Aar, og bør de derhos En for Begge og Begge for En udrede i Erstatning til Arbejdsmand Hans Peter Jacobsen af Valore 30 Kr., samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærene til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Sagfører J. P. Nielsen, 12 Kr. til hver. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1896: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Jens Peter Ottosen nedsættes til 3 Aar. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Ottosen til Høiesteretssagførererne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende hertil fra Lejre Herreds Extraret indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Tiltalt, Arrestanten Jens Peter Ottosens Moder Karen Marie Hansdatter, Hansens Enke, for hvis

Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten aktioneret for Tyveri. Ved de af Arrestanten og ovennævnte Tiltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Sidstnævnte efter forudgaaet Aftale med Arrestanten om til fælles Fordel at bestjæle Husmand Jacob Hansen af Gjevninge, der var hendes Broder og hvem hun under en Sygdom passede, har nogle Dage før Hansens den 11 Maj f. A. indtraadte Dødsfald frastjaalet ham et kontant Pengebeløb, der maa antages at have udgjort 30 Kr., og som beroede i et paa Væggen i hans Stue hængende Skab, i hvilket Nøglen sad, samt at hun af det stjaalne Beløb har givet Arrestanten en Part, som det maa antages 18 Kr. Som Følge af det Anførte er Arrestanten, der er født den 11 August 1855 og anseet bl. A.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 August 1875 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Lejre Herreds Extraretsdom af 6 Marts 1879 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 253, kfr. § 251 og § 62 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Gardehusarregimentets Krigsretsdom af 29 September 1879 efter Straffelovens § 231, kfr. Pbf. 17 Oktober 1837 og Pbf. 3 August 1846 § 2 Nr. 2 med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, 25 Rottingslag og strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Lejre Herreds Extraretsdom af 12 Juli 1880 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 April 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 2 Aar, samt senest ved Københavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 19 Marts 1886 dels efter Straffelovens §§ 251 og 253 og dels efter dens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 232 — hvormed maa sammenholdes § 54 — for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Tugthusarbejde i 4 Aar, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Arbejde i 3 Aar. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse . . . om, at Arrestanten in solidum med Tiltalte vil have at udrede i Erstatning 30 Kr., billiges, saavidt paanket er, være at stadfæste.

Nr. 3. Boghandler **Wm. L. Wulff** (Hansen)

contra

Grosserer **V. I. Bigler** (Ingen),

betr. Betaling af en Vexelobligation.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 December 1892: Indstævnte, Boghandler Wm. L. Wulff, bør til Sagsøgeren, Grosserer V. J. Bigler, betale 129,342 Kr. 41 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 1 September d. A., til Betaling sker, og 1 pCt. aarlig fra den 1 Marts til den 1 September d. A. af 137,305 Kr. 67 Øre med 686 Kr. 53 Øre, imod at Sagsøgeren til ham udleverer den ovennævnte Vexelobligation af 14 August 1890 i kvitteret Stand og derhos udleverer til eller stiller til Disposition for ham paa d'Hrr. Dr. phil. Fr. Knudtzons og L. Svanstrøms Vegne efter fornøden Legitimation fra disse de i § 18, 2det til 4de Stykke, af den ovennævnte Kontrakt af 12 August 1890 omhandlede Boglagre med tilhørende Nøgler. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efterat denne Sag var indbragt for Høiesteret, lod Indstævnte, der ikke her har givet Møde, den 12 November 1894 Appellanten ved Notarius publicus tilkjendegive, at han frafaldt den Ret, som den indankede Dom havde tillagt ham, idet han indrømmede, at den under Sagen ommeldte Vexelobligation ikke skulde ansees forfalden paa Grund af Misligholdelse, ligesom han renoncerede paa den 6te Procent, som ved Dommen var bleven ham tilkjendt, hvorved han mente at have indrømmet Appellanten Alt, hvad denne ved Sagens Appel kunde vente at opnaa. Ligeledes tilstillede han Appellanten en af ham udtagen, for Appellanten lovlig forkyndt Kontrastævning med Paategning om, at den var tilbagekaldt, og opfordrede Appellanten til at tilbagekalde den af ham udtagne Hovedstævning.

Appellanten har erklæret, at han, da Indstævnte ved ovenanførte Tilkjendegivelse maa ansees at have frafaldet og opgivet de Paastande, som han under Sagen i første Instants havde fremsat, ikke vil have nødigt at procedere Sagens Realitet for Høiesteret, og Sagen, der for Hovedgjenstandens Vedkommende saaledes er bortfalden, vil heretter være at hæve.

Efter Appellantens Paastand vil der være at tillægge ham i Kost og Tæring hos Indstævnte et Beløb, der efter

de foreliggende Oplysninger findes passende at kunne bestemmes til 1000 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves. I Kost og Tæring betaler Indstævnte, Grosserer V. J. Bigler, til Appellanten, Boghandler Wm. L. Wulff, 1000 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Nr. 211. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Christian Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 20 December 1895: De Tiltalte Thorvald Peter Hansen, Ole Andersen og Lars Christian Jensen ville være at straffe, de to Førstnævnte hver med 16 Slag Ris, og Sidstnævnte med 10 Slag Ris. De ville derhos have in solidum at udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, 16 Kr., og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Marts 1896: Underretsdommen bør, saavidt paaanket, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Lehmann, betaler Tiltalte Lars Christian Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Lars Christian Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Lars Christian Jensen, der er født den 6 Oktober 1884 og ikke funden tidligere straffet, er under nærværende Sag, der i første Instants er paadømt ved Odense Kjøbstads Extraret, hvor den tillige angik tvende andre medtiltalte Dreng, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, aktioneret for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: 1) En Aften omtrent Kl. 9, sidst paa Vinteren eller tidlig i Foraaret 1895 gik Tiltalte efter Forslag af den i første Instants medtiltalte Thorvald Peter Hansen tilligemed denne hen til Læderhandler Bohrs Ejendom i Odense for at stjæle en Due, og medens Tiltalte blev staaende i Porten for at passe paa, gik Thorvald ind i Gaarden, hvor han ved Hjælp af en Stige fra Dueslaget stjal en rød Due. Denne gjemte Thorvald om Natten i en Kasse, hvorefter begge Dreng den næste Dags Aften solgte den til en Duehandlerske for 25 Øre, som de forbrugte i Forening, 2) Den 30 Oktober f. A. stjal Tiltalte om Aftenen i Kjøbmand Frydendahls Gaard i Odense, hvor han var gaaet ind for at stjæle, en hvid Due, der sad paa en Kasse i Stalden, hvortil han havde uhindret Adgang. Duen, der er vurderet til 75 Øre, gjemte han under sin Trøje, men da han var kommen ud paa Gaden, fløj den fra ham. 3) en Søndag Aften, som det maa antages den 27 Oktober f. A., da Tiltalte tilligemed den i første Instants medtiltalte Dreng Ole Andersen kom forbi Kjøbmand Thorvaldsens Butik i Odense, bemærkede de, at en Butiksrude var i Stykker, og ved at stikke Haanden ind gennem Ruden stjal Tiltalte da en Haandfuld Lakrits til 1 Øre Stykket, som han strax fortærede. 4) Ved et Marked i Odense i Sommeren 1895 stjal Tiltalte fra en Kurv et Æble og fra en Kasse en Fløjte, og samme Sommer, da der var Beriderforestillinger paa Heden, stjal Tiltalte fra Personer, som der solgte Brystsukker og lignende, en Sukkerstang med Mandler og et Æble. Det er ikke oplyst under Sagen, hvem de Bestjaalne ere. 5) en Aften i afvigte Efteraar gik Tiltalte tilligemed de tvende i første Instants medtiltalte Dreng hen til Bødker Mikkelsens Ejendom i Odense for at stjæle Duer fra et Dueslag. Da de imidlertid fandt Porten lukket og ikke vilde stige over et Plankeværk for at komme ind i Gaarden, opgave de Tyveriet. De begave sig derefter alle tre

over til Snedker Hansens ligeoverfor beliggende Ejendom for at stjæle Duer der, men da de ligeledes fandt Porten lukket, blev dette paatænkte Tyveri heller ikke til noget. Idet de af Tiltalte udviste, under Nr. 4 omhandlede Forhold findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, vil der — endog bortset fra, at der ikke foreligger Begjæring om Tiltale fra vedkommende Bestjaalne — da Straffen ikke vilde have oversteget Bøder eller simpelt Fængsel, hvis Tiltalte havde fyldt 18 Aar, allerede af den Grund i Henhold til Straffelovens § 36 ikke kunne paalægges ham Straf herfor.

Derimod vil han for de af ham iøvrigt udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 233, jfr. tildels § 54 og § 46 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 10 Slag Ris.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juli 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.	Høiesteretsaaret 1896.	Nr. 19.

Tirsdagen den 16 Juni.

Nr. 234. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jakob Harald Hansen (Def. Jensen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 188.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Marts 1896: Arrestanten Jakob Harald Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa udreder Arrestanten og samtlige Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 April 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jakob

Harald Hansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jakob Harald Hansen — der er født i Aaret 1837 og tidligere ifølge Høiesterets Dom af 30 Juni 1869 har været anseet efter Straffelovens § 203, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt ifølge Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Marts 1889 efter samme Lovs §§ 181 og 203, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag i Henhold til bemeldte Lovs § 188.

Efterat afdøde Frits Knabe — der ligesom Arrestanten var Lem paa Fattiggaarden i Fredericia og sammesteds havde Natteleje paa en større Fællesstue, medens Arrestanten laa alene i et lille Værelse, som tilligemed en anden mindre Fællesstue stødte op til den Førstnævnte, hvilke tre Stuer stode i indbyrdes Forbindelse ved Døre, den større og den mindre Fællesstue ved en Aabning ved Kakkellovnen — afvigte 1 Februar om Aftenen, noget efter at Lemmerne havde forføjet sig i Seng Kl. ca. 9, af et andet Lem, der laa i samme Stue som Knabe, havde faaet at vide, at Arrestanten tidligere paa Aftenen, da han sammen med flere Lemmer opholdt sig i Fattiggaardens Arbejdsstue, havde yttret, at Knabe var en stor Løgnhals, naar han udgav sig for at have været Berider og Sergent, gik Knabe ind til Arrestanten og gav sig, efterat denne havde svaret bekræftende paa hans Spørgsmaal, om han havde udladt sig som anført, til at udskjelde Arrestanten, idet han navnlig kaldte ham et venerisk Svin, samt efter hvad et af Lemmerne har udsagt, ytrede: »Du er ikke værd at spytte paa«, hvorefter Knabe imidlertid gik sin Vej og lagde sig i sin Seng. Men da Arrestanten nu raabte ind til Knabe, at han var en Tyveknægt, eller en infam Tyveknægt, sprang Knabe atter op af Sengen og gik ind i Arrestantens Stue, og kom det da til et Sammenstød mellem dem, hvorunder Arrestanten tog en oplukket Lommekniv fra en Stol ved Siden af hans Seng — hvor han maa antages jævnligt at have havt den liggende, idet han brugte den til Forskjelligt — og bragte med denne Kniv, der er befunden at have et meget skarpt Blad af 7 Centimeters Længde og lidt over 1 Centimeters Bredde, Knabe, som kun var iført Skjorte, flere Saar, hvorefter Knabe efter Forløbet af faa Minutter, i hvilke de under Sagen afhørte Lemmer ikke hørte videre Tummel fra Arrestantens Kammer, kom tilbage til Fællesstuen, holdende Arrestanten om Haandledene, og trak ham ind i Stuen, hvor Knabe satte sig

paa Kanten af sin Seng tilligemed Arrestanten, som han vedblev at holde fast paa. Fattiggaardens Opsynsmand havde imidlertid ved at mærke Uro og atter se Lys i Stuerne begivet sig derop, og da han saae, at Knabe foruden et Saar ved det ene Haandledd havde et Saar i Underlivet, hvorfra Tarmene vare pressede ud, tilkaldte han Distriktslægen, efter hvis Ordre Knabe hurtigst muligt blev indlagt paa Byens Sygehus, hvor Distriktslægen derefter behandlede ham, indtil han den 4 Februar om Eftermiddagen Kl. 3 afgik ved Døden.

Ifølge Distriktslægens under Sagen fremlagte Erklæring befandtes Knabe ved Undersøgelsen samme Aften han blev saaret, at have dels et ca. $11\frac{1}{2}$ Ctm. langt Snitsaar umiddelbart indenfor venstre Axillairlinie, der strakte sig fra ca. 1 Ctm. under Nøglebenet omtrent lodret nedefter og var saa dybt, at ikke blot Huden i sin hele Tykkelse, men ogsaa det øverste Lag af Musklerne var gjennemskaaret, dels i omtrentlig Fortsættelse nedefter af dette Saar, med et Mellemrum af ca. 2 Ctm., et ca. 7 Ctm. langt mere overfladisk Saar, dels, atter omtrent i Fortsættelse af sidstnævnte Saar, et ca. $8\frac{1}{2}$ Ctm. langt penetrerende Saar, der strakte sig skraat ovenfra nedad samt indefter i venstre Hypokondrium og i sin hele Udstrækning havde aabnet Cavum peritonei, hvorved det meste af Tyndtarmen og en Del af Tyktarmen vare traadte ud af Saaret, ligesom Tyndtarmen var paa 2 Steder alvorlig læderet, hvilke to henholdsvis 3 og $4\frac{1}{4}$ Ctm. lange Læsioner strakte sig paa langs af Tarmforløbet og overalt gennem hele Tarmvæggenes Tykkelse, dels endelig et ret dybt Saar paa venstre Underarms Rygside, og gaar Lægens Erklæring endvidere ud paa, at han maatte anse det penetrerende Saar i Bughulen i Forbindelse med Tarmens Saar for absolut dødeligt, navnlig sammen med den Omstændighed, at Tarmene i nogen Tid havde befundet sig udenfor Bughulen under Forhold, hvorefter det maatte anses for givet, at de havde været i Berøring med adskillige inficerende Agentia, hvorhos Lægen i en Erklæring af 6 Marts har udtalt, at Knabe er død af en universel dødelig Bughindebetændelse som Følge af de ommeldte Læsioner. Iøvrigt blev den Afdødes Lig ikke undergivet Obduktion, hvad vedkommende Physikus, da Sagens Akter den 27 Februar bleve tilstillede ham af Vejle Amt, heller ikke insisterede paa.

Arrestanten, der har erkjendt Rigtigheden af, hvad ovenfor er anført om det ved den paagjældende Lejlighed Passerede, og særlig vedgaaet, at han, efter først at have bibragt Knabe Saaret i Maven, ogsaa saarede ham i Brystet, medens han ikke veed, hvorledes det gik til, at han blev saaret ved Haandleddet, har endvidere nærmere forklaret, dels at ligesom det laa udenfor hans Hensigt at dræbe Knabe, med hvem han, hvad ogsaa stemmer med dennes Forklaring og det øvrigt Oplyste, altid har været gode Venner, saaledes tænkte han i Gjærningsøjeblikket

ikke paa, at hans Adfærd kunde medføre Knabes Død, samt at han greb Kniven og brugte den, fordi Knabe udskjældte ham og tog ham i Struben, og særlig blev oprørt over, at Knabe spyttede ham i Ansigtet, hvorhos han har gjort gjældende, at han benyttede Kniven for at værgе sig mod Knabe, og i saa Henseende har anbragt, at denne, hvad ogsaa maa antages, var ham langt overlegen i Legemskræfter, samt vedblivende fastholdt, at han, da Knabe overfaldt ham, laa i sin Seng. Derimod har Knabe — som, afseet fra en resultatløs Konfrontation mellem ham og Arrestanten den 3 Februar, kun blev afhørt een Gang, den foregaaende Dag — udsagt, at Arrestanten stod og stak ham i Maven, da han gik gjennem Døren fra den større fælles Sovestue ind til Arrestantens Kammer, hvad imidlertid ikke vel lader sig forene med, at ifølge et afhørt Fattiglems Forklaring lukkede Knabe den nævnte Dør efter sig, da han anden Gang gik ind til Arrestanten, og først en lille Tid efter bad Vidnet, som laa i bemeldte Stue, om at lukke Døren op, for at han kunde komme igjennem den med Arrestanten, hvem han, som meldt, holdt fast paa.

Idet nu Arrestanten vel ikke kan antages ved det omhandlede Sammenstød med Knabe at have befundet sig i Nødværetilfælde, men hans Forklaring iøvrigt maa lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, er han for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 188, men Straffen, der er fastsat til Tugthusarbejde i 4 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 3 Aar.

Onsdagen den 17 Juni.

Nr. 159.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Peter Andersen og Peter Rasmus Mathiesen
(Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Bestemmelserne i Frdn. om Skovenes Udskiftning, Vedligeholdelse og Fredning i Danmark af 27 September 1805 §§ 14 og 20.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 23 April 1895: Tiltalte Sognefoged Peter Rasmus Mathiasen bør for Aktors Tiltale fri at være. Tiltalte Gaardejer Lars Peter Ander-

sen bør til Frederiksborg Amts Fattigkasse betale 840 Kr., men forøvrigt for Aktors Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 30 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 25 Kr., tilsvares af Tiltalte Andersen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salærer, udredes med Halvdelen af Tiltalte Lars Peter Andersen og med Halvdelen af det Offentlige. Der tillægges Prokuratorerne Wolff og Steinthal for Overretten i Salær 20 Kr. hver, hvilke Beløb udredes af fornævnte Tiltalte og det Offentlige med Halvdelen hver. Det Amtsfattigkassen tilkjendte Beløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 dennes er Høiesteret be- myndiget til at tage Sagen under Paakjendelse for Tiltalte Peter Rasmus Mathiesens Vedkommende, uanseet at denne Deel af Sagen ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildeels efter den ind- ankede Doms Afsigelse indhentede Oplysninger maa det vel ansees tvivlsomt, om de under Sagen omhandlede Arealer ere undergivne Fredskovsforpligtelse, men det findes ufor- nødent at afgjøre dette Spørgsmaal, da det allerede af de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa have sit Forblivende ved den Tiltalte Mathiesen tillagte Frifindelse, saavel som ved Tiltalte Andersens Frifindelse for Over- trædelse af Forordning 27 September 1805 § 14, medens det paa den anden Side ikke kunde fritage sidstnævnte Til- talte for det ham ved Dommen paalagte Ansvar efter For- ordningens § 20, at Fredskovsforpligtelse ikke paahvilede det Skovstykke, hvori han har hugget til Salg. I Henhold hertil

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Sala-

rium for Høiesteret hver 50 Kroner, hvoraf Tiltalte Andersen og det Offentlige hver udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sager de Tiltalte, Gaardejer Lars Peter Andersen og Sognefoged Peter Rasmus Mathiasen, Begge af Farum, aktionerede for Overtrædelse af Bestemmelserne i Frdn. om Skoves Udskiftning, Vedligeholdelse og Fredning i Danmark af 27 September 1805 §§ 14 og 20. Sagens Omstændigheder ere følgende: Paa Lodden Matr.-Nr. 37 af Farum, hvilken Lod Tiltalte Mathiasen ejede ifølge Skjøde af 19 Marts 1888, thinglæst den 22 s. M., indtil han ved Skjøde af 26 November 1890, der thinglæstes den 28 Januar 1891, afhændede den til Medtiltalte Andersen, findes der et Skovstykke, der ifølge en ved nærværende Rets Foranstaltning foretagen Opmaaling bestaar af 12000 Kv.-Al., bevoxet med 150 til 200 Aar gammel Bøgeskov, 8100 Kv.-Al. afdrevet gammel Bøgeskov, hvor Stødene endnu henstaa, samt 23700 Kv.-Al. yngre Bøgeskov, tildels sluttet, og nogle mindre Grankulturer. De Tiltalte ere nu sigtede for ved deres Behandling af dette Skovstykke at have overtraadt de foran citerede Bestemmelser.

Med Hensyn hertil har Tiltalte Mathiasen vel først forklaret, at han, efterat han havde faaet Adkomst paa den omhandlede Ejendom, og indtil han afhændede denne, har skovet og solgt et Par Favne Brænde om Aaret, men har senere erklæret, at denne Udtalelse beroede paa en Misforstaaelse, idet han i bemeldte Tid kun har skovet til eget Brug og da denne sidste Forklaring efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne forkastes, samt da der iøvrigt intet er oplyst, som kan paadrage ham Ansvar efter de i Aktionsordren nævnte Bestemmelser, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale.

Forsaavidt Tiltalte Andersen er sigtet for Overtrædelse af Forordningens § 14 er det vel ved hans egen Forklaring, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har for Føde borthugget en Del af den Skov, der tidligere har staaet paa det ovenfor beskrevne Stykke paa 8100 Kv.-Al., hvor nu kun Stødene staa tilbage, men da det saaledes ryddede Areal kun udgjør 5300 Kv.-Al., findes Tiltalte ikke herved at have paadraget sig Ansvar efter den anførte Paragraf. Naar det derimod paa samme Maade er godtgjort, at han i den Tid, han har ejet Matr.-Nr. 37, har skovet og bortsolgt Brænde og Kvas til en samlet Værdi af 840 Kr., vil han herfor være at anse efter Frdn.

27 September 1805 § 20 saaledes at han til Frederiksborg Amts Fattigkasse vil have forbrudt 840 Kroner.

Fredagen den 19 Juni.

Nr. 41. Skibsfører **O. Rasmussens Enke, Maren, født Therkildsen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Kjøbmand **M. Jensens Enke, Agnes Euphrosyne Liberta,** født **Colding** (Jensen),

betr. Betaling af 1161 Kroner.

Nyborg Kjøbstads ordinære Rets Dom af 1 Juni 1891: Naar Indstævnte, Kjøbmand Martin Jensen i Nyborg, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten edelig benægter, at de omhandlede $\frac{3}{16}$ Dele af Skonnerten »Haabet«, som han efter Skjøde af 17 Januar 1885 har solgt til Skibsfører Zachariasen, ere de samme Andele, som han efter Skjøde af 26 April 1880 ejede i Forening med Citantinden, Skibsfører O. Rasmussens Enke, Maren, født Therkildsen, bør han for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger være ophævede, saaledes at Salær til den beskikkede Sagfører, Prokurator Clausen, 80 Kr. og dennes hafte Udlæg, 2 Kr. 63 Øre, betaales af det Offentlige. Trøster han sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han betale Citantinden 1161 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 29 Marts 1890 til Betaling sker, samt de Retsgebyrer, som skulde være erlagte, og det stemplede Papir, som skulde være forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt Salær til den beskikkede Sagfører, Prokurator Clausen, 80 Kr., og dennes hafte Udlæg med 2 Kr. 63 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at der ikke af den af Citantinden den 28 April 1890 fremlagte Gjenpart af Skjøde af 17 Januar 1885 kan ses, om Originalen har været skreven paa behørig stemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1894: Indstævnte Byraadsmedlem, Kjøbmand Martin Jensen af Nyborg eller nu dennes Bo bør for Tiltale af Citant-

inden, Skibsfører O. Rasmussens Enke, Maren, født Therkildsen, sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salær tillægges der Prokurator Clausen, Prokurator Herforth, eller nu dennes Bo, og Prokurator Gottschalck hver 80 Kr., der tilligemed de af disse hafte Udlæg af henholdsvis 88 Øre, 2 Kr. og 4 Kr. 53 Øre udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildeels endog bestyrke dette, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellantinden at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner, medens Salairerne til de for hende for Høiesteret og under Optagelse af et nyt Thingsvidne beskikkede Sagførere blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellantinden, Skibsfører O. Rasmussens Enke, til Indstævnte, Kjøbmand M. Jensens Enke, med 300 Kroner. Sagfører Styrrup og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium, den første 20 Kroner, den sidste 200 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nyborg Kjøbstads ordinære Ret hertil indankede Sag er det in confesso, at Citantinden Maren, født Therkildsen afdøde Mand, Skibsfører O. Rasmussen i Forening med Indstævnte, Byraadsmedlem, Kjøbmand Martin Jensen ejede, hver med en Halvdel, $\frac{8}{16}$ Parter af en i Nyborg hjemmehørende Skonnert »Haabet«, medens det dog var Sidstnævnte alene, hvem Skibsparterne vare tilskjødede ved Skjøde af $\frac{26}{4}$ 1880. Efter Udstedelsen af dette Skjøde erhvervede Indstævnte endvidere for sig alene $\frac{1}{16}$ Part i nævnte Skib, og de resterende $\frac{7}{16}$ Parter tilhørte Skibsfører Andersen af Marstal, der førte Skibet. Efter

at bemeldte Skibsfører Andersen var afgaaet ved Døden, afsendte hans Enke under 23 Juni 1884 til Indstævnte Jensen, der var korresponderende Rheder for Skonnerten, et Telegram, der lød: »Anbring min Andel i »Haabet« til min Fordel bedst muligt« og i en Skrivelse til Indstævnte af 24 s. M. udtalte hendes Lavværge, at han forventede, at Indstævnte »tilskyder hende det mest mulige for hendes Part.« I samme Aar solgte Indstævnte til Skibsfører Zachariasen først $\frac{7}{16}$ og dernæst $\frac{1}{16}$ Parter i Skonnerten for en Kjøbesum af ialt 2322 Kr., og under 17 Januar 1885 udfærdigede han Skjøde til Zachariasen paa — som det i Skjødet hedder — »de mig ifølge Adkomst af tilhørende $\frac{8}{16}$ « af Skonnerten. Imidlertid var Enken Andersen død og hendes Bo taget under Behandling af Ærø Herreds Skifteret, og under 20 Februar 1885 anmodede denne Ret en Sagfører i Nyborg om at sælge de Boet formentlig tilhørende $\frac{7}{16}$ Parter af Skonnerten ved Auktion. I Skrivelse af 21 s. M. underrettede imidlertid bemeldte Sagfører Skifteretten om, at Indstævnte gjorde gjældende, at han i Henhold til den ham ved Telegrammet fra Enken meddelte Bemyndigelse havde overtaget Enkens Skibsparter for den samme paahvilende Gjæld, hvorover han vilde have sendt hende Opgjørelse, men at han, da han havde erfaret, at disse dog vare inddragne under Boet som Aktiv, intet havde imod at blive løst fra Ejendomsretten til Boets $\frac{7}{16}$ Parter, naar dette vilde tilsvare ham den Gjæld, han havde overtaget dem for, og om hvilken han derfor havde indsendt Anmeldelse til Boet. Efter denne Skrivelse blev der i Enken Andersens Bo den 17 og 31 Marts 1885 afholdt Skiftesamlinger for at tage Bestemmelse om Godkjendelse af det af Enken Andersen formentlig foretagne Salg af Skibsparterne til Indstævnte, og paa sidstnævnte Samling besluttedes det ikke at inddrage Parterne under Boet. I Efteraaret 1887 blev Skonnerten paa Grund af et optaget Bodmerilaan solgt ved Auktion i Yarmouth.

Citantinden, der hensidder i uskiftet Bo efter sin i Oktober 1884 afdøde Mand, har nu under Anbringende af, at de i Skjødet for en Kjøbesum af 2322 Kr. til Zachariasen afhændede $\frac{8}{16}$ Parter vare de Parter, som ejedes af hende og Indstævnte i Forening, i 1ste Instants efter meddelt fri Proces nedlagt Paastand paa, at Indstævnte tilpligtes at betale hende Halvdelen af nævnte Kjøbesum 1161 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Skjødets Dato, den 17/1 1885, og Sagens Omkostninger skadeløst, som om den ikke for hendes Vedkommende havde været beneficeret, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Prokurator Clausen, og Godtgjørelse til lenne af 2 Kr. 63 Øre for hafte Udlæg, hvilket Salær og Udlæg denne i ethvert Fald paastod sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte, der gjorde gjældende, at de til Zachariasen solgte Skibsparter vare den ham særlig tilhørende $\frac{1}{16}$ Part i Forbindelse med de Skibsfører

Andersen tidligere tilhørende $\frac{7}{16}$ Parter, som vare ham overdragne af dennes Enke, paastod sig principalt pure frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært paastod han, at Sagens Udfald gjordes afhængig af hans Ed, idet han dog i ethvert Tilfælde protesterede imod at betale Renter fra en tidligere Dag end Forligsklagens Dato den $\frac{29}{3}$ 1890.

Ved Underrettens Dom af $\frac{1}{6}$ 1891 blev Indstævntes subsidiære Paastand tagen til Følge, saaledes at han, hvis han ved Ed benægtede, at de omhandlede $\frac{8}{16}$ Parter, som han ved Skjødet af $\frac{17}{1}$ 1885 solgte til Skibsfører Zachariasen, ere de samme Andele, som han i Henhold til Skjødet af $\frac{26}{4}$ 1880 ejede i Forening med Citantindens afdøde Mand, frifandtes og Sagens Omkostninger ophævedes, medens han i modsat Fald skulde betale det paastævnte Beløb, dog kun med Renter fra Forligsklagens Dato, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær 80 Kr. og Udlægsgodtgjørelse 2 Kr. 63 Øre til Prokurator Clausen, der i Tilfælde af, at Eden aflagdes, skulde have disse Beløb betalt af det Offentlige. Denne Dom har Citantinden ved Stævning af $\frac{25}{8}$ 1891 indbragt her for Retten, hvor hun efter ligeledes i denne Instants at have erholdt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Herforth, og efter dennes Død Prokurator Gottschalck har paastaaet Indstævnte pure dømt efter den af Citantinden for Underretten nedlagte Paastand samt tilpligtet at betale Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer til de for hende beskikkede Sagførere og Godtgjørelse af disses Udlæg af henholdsvis 2 Kr. og 4 Kr. 53 Øre, hvilket Salær og Udlæg disse i hvert Fald have forventet sig tillagt hos det Offentlige. Efter at have nedlagt Paastand paa Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger er Indstævnte under Sagens Drift død, og har derefter hans Bo og Arvinger i Henhold til meddelt Oprejsningsbevilling af $\frac{13}{4}$ d. A. ved Stævning af $\frac{9}{5}$ næstefter kontraappelleret Sagen og nedlagt Paastand paa pure Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citantinden overfor Kontraappellen har nedlagt Afvisningspaastand, kan denne ikke tages til Følge. Hvad Sagens Realitet angaar, maa det efter det Foreliggende antages, at da Zachariasen tilforhandlede sig de $\frac{7}{16}$ Parter, var det Parternes Mening, at dette Kjøb angik de Andersens Enke tilhørende Parter, og som Skjødet til ham er affattet, kan det ikke af samme udledes, at det dog ikke var disse Parter, men de af Indstævnte og Citantinden ejede Parter, der bleve ham solgte, idet der kun gives ham Skjøde paa $\frac{8}{16}$ Parter uden nærmere Betegnelse af disse. Til Støtte for sin Paastand om, at det dog var sidstnævnte Parter, der bleve Zachariasen solgte, har Citantinden nu først paaberaabt sig, at

Indstævnte og Zachariasen i en saakaldet Nationalitets- og EjendomsErklæring, udstedt den $\frac{5}{2}$ 1885, altsaa efter Skjødets Udstedelse til Zachariasen, have opgivet, at $\frac{1}{16}$ af Skibet tilhørte Indstævnte og $\frac{8}{16}$ Zachariasen, medens det lodes in blanco, hvem de resterende $\frac{7}{16}$ tilhørte, at samtlige Skibsparter efter bemeldte Skjødes Oprettelse i Skibsregistreringsprotokollen ere noterede at tilhøre: $\frac{7}{16}$ Skibsfører Andersens og Hustrus Dødsbo, $\frac{1}{16}$ Indstævnte og $\frac{8}{16}$ Zachariasen, og at Toldkammeret i Nyborg i en over et Andragende fra Indstævnte og Zachariasen om Navneforandring for Skibet afgiven Erklæring har opgjort Ejendomsforholdet paa samme Maade. Ligesom imidlertid Tilførslerne til Registreringsprotokollen og Registreringsmyndighedernes Erklæring desangaaende efter de da gjældende Regler ikke kunne tjene som Bevis angaaende de privatretlige Ejendomsforhold med Hensyn til Skibet, saaledes kan den af Indstævnte afgivne Nationalitets- og EjendomsErklæring, der finder sin Forklaring i de foreliggende uklare skriftlige Adkomstdokumenter med Hensyn til Skibet, af samme Grund ikke tillægges Betydning. Ej heller findes den Omstændighed, at Indstævnte i Enken Andersens Bo har anmeldt den de oftnævnte $\frac{7}{16}$ Parter paahvilende Gjæld, efter hvad der herom er anført i den ovennævnte Skrivelse fra vedkommende Sagfører til Ærø Herreds Skifteret, at være uforenelig med hans under Sagen fremsatte Anbringender, saaledes som af Citantinden paastaet, og af den Omstændighed, at Indstævnte, som det maa antages, ikke siden 1885 har debiteret Citantinden, der sad i tarvelige Formuesomstændigheder, Andel i Driftstab paa Skibet, kan det endelig heller ikke sluttes, at det var hendes Parter, der vare solgte til Zachariasen.

De ommeldte Omstændigheder kunne herefter ikke godtgjøre, at det, imod hvad der oprindeligt var Mening, var de Indstævnte og Citantinden i Forening tilhørende $\frac{8}{16}$ Parter, der solgtes til Zachariasen, og det er da ej heller af Citantinden paastaet, at Indstævnte overfor hende eller hendes afdøde Mand har erkjendt dette. Men idet der herefter mangler Føje til at statuere, at Citantinden har erhvervet nogen Ret til at fordre, at de ved Skjødet til Zachariasen solgte $\frac{8}{16}$ Parter vare dem, som hun og Indstævnte ejede i Forening, og til paa Grundlag heraf at tilkjende hende Halvdelen af den i Sagen omhandlede Kjøbesum, findes den af Indstævnte eller nu hans Bo nedlagte Paastand om Frifindelse at maatte tages til Følge. Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

I Salær tillægges der de for Citantinden beskikkede Sagførere, Prokurator Clausen, Prokurator Herforth eller nu dennes Bo og Prokurator Gottschalck, hvis Sagførelse ligesom Sagens Behandling i første Instants, forsaavidt den har været beneficeret, har været lovlige, hver 80 Kr., der tilligemed de af disse hafte til særlig Godtgjørelse berettigede Udgifter, henholdsvis 88 Øre,

2 Kr. og 4 Kr. 53 Øre, udredes af det Offentlige, hvorimod den af Prokurator Clausen til Reenskrift af Indlæg havde Udgift, 1 Kr. 75 Øre, maa afholdes af det denne tillagte Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 173.*)

Advokat Hindenburg

contra

**Ludvig Herman Peter Olsen, Julius Peter Hansen
og Per Andersson (Def. Lunn),**

der tiltales: Førstnævnte for det i Straffelovens § 284 omhandlede Forhold og tillige for den i Lov Nr. 100 angaaende Sprængstoffer af 1 April 1894 § 12, 2det Punktum, ommeldte Forseelse, og de tvende Sidstnævnte ligeledes for det i Straffelovens § 284 omhandlede Forhold eller ialfald for det i fornævnte Lov af 1 April 1894 § 11, 2det Stykke, ommeldte Forhold.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Olsens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han for Overtrædelse af Lov 1 April 1894 § 12, 2det Punktum, er anset med den ved Dømmen fastsatte Bøde, og at han, forsaavidt han er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 284, er frifunden, hvilket dog maa være for Aktors Tiltale.

Hvad angaaer de Tiltalte Hansen og Andersson findes der efter samtlige foreliggende Oplysninger, særlig en i Medfør af Høiesterets Dom af 24 Marts d. A. tilvejebragt Erklæring fra Ingeniørkorpset, ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at de ved Udførelsen af den omhandlede Minesprængning har udvist en saadan Uagtsomhed, som kan paadrage dem Ansvar efter Straffelovens § 284 eller fornævnte Lovs § 11, 2det Stykke, hvorfor de ville være at frifinde for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger findes i det Hele at maatte udredes af det Offentlige.

*) Den af Høiesteret tidligere i denne Sag afsagte Kjendelse og den indankede Dom findes i Tidende for 1896 pag. 53 og følgende.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til den Ludvig Herman Peter Olsen idømte Bøde bør Herredsthingsdommen ved Magt at stande. Iøvrigt bør denne Tiltalte, saavel som de Tiltalte Julius Peter Hansen og Per Andersson for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Mandagen den 22 Juni.

Nr. 96. Redaktør N. Davidsen (selv)

contra

Redaktør Laurids Jørgensen (ingen).

betr. Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1894: De ovennævnte for Citanten, Redaktør Laurids Jørgensen af Randers fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør N. Davidsen, til Statskassen bøde 200 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 60 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen er forelagt Høiesteret, bliver det kun at afgjøre, hvorvidt Appellanten har været beføjet til at fremsætte de to for Indstævnte fornærmelige Udtalelser, for hvilke Appellanten ved den indankede Dom er anseet med Straf. I saa Henseende har Appellanten gjort gjældende, at Udtalelserne ere fremkomne som Imødegaaelse af forskjellige af Indstævnte om Beværterstanden i et Foredrag brugte fornærmelige Yttringer, der have været

refererede i et offentligt Blad, og at Appellanten som Redaktør af det i Dommen omtalte Ugeblad, der er Beværterstandens eneste Fællesorgan, har havt den Forpligtelse at imødegaa Angreb paa den nævnte Stand. Da de af Appellanten paaberaabte Udladelser af Indstævnte imidlertid ikke indeholde nogen Ærefornærmelse mod Appellanten, vil Bestemmelsen i Straffelovens § 219 ikke kunne komme ham til Gode, og da han heller ikke iøvrigt har godtgjort sin Berettigelse til at fremsætte de paagjældende Udtalelser om Indstævnte, maa det billiges, at han ved Dommen efter Straffelovens § 216 er anset med den deri bestemte Straf og Mortifikation, ligesom det maa have sit Forblivende ved den trufne Afgjørelse om Processens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af, at Citanten, Redaktør Laurids Jørgensen af Randers, i en i »Enigheden«, Ugeblad for Beværtere i Danmark, Nr. 489, for Søndag den 13 Maj 1894 indrykket anonym Artikel, betitlet »En gemen Æreskænder«, er erklæret for »en gemen Æreskænder«, »en Mand, der taler bevidst Usandhed« og »en Agitator, der skader Sagen, som han virker for,« har Citanten under nærværende Sag paastaaet de nævnte for ham formentlig fornærmelige Udtryk mortificerede og Indstævnte, Redaktør N. Davidsen som Ansvarshavende for fornævnte Blad anset med Lovens strængeste Straf for Ærefornærmelser samt tilpligtet at betale 5000 Kroner eller et af Retten eller ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb i Erstatning efter Straffelovens § 303 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Medens Betegnelsen af Citanten som »en Agitator, der skader Sagen, som han virker for«, ikke findes at være ærefornærmende, maa der derimod gives Citanten Medhold i, at de 2de andre, ovenfor nævnte, om ham brugte Betegnelser have denne Karakter, og da Indstævnte, der procederer til Frifindelse, ikke skønnes i det af ham i saa Henseende Oplyste at have haft Føje til at fremsætte de paagjældende Udladelser om Ci-

tanten, vil Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos bemeldte Udladelser ville være at mortificere. Derimod findes Citantens Paastand om Erstatning ikke at kunne tages tilfølge, da Udladelserne ikke kunne antages at have paaført Citanten nogen Skade. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at maatte tilsvare Citanten med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 56. **Kjøbmand P. W. Wulff** (Ingen)

contra

Gaardejerne **Jens Tvedemand** og **P. Hansen** m. fl.
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Kjøbmand P. W. Wulff, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 6. Smed **Mads Christian Pedersen** af Vivild
(Shaw efter Ordre)

contra

Gaardejer **Andreas Madsen** m. fl. af Vivild
(Ingen).

betr. Ejendomsretten til et Stykke Jord m. m.

Rengsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 28 November 1893: Indstævnte, Smed Mads Christian Pedersen i Vivild, bør for Tiltale af Citanterne, Gaardejerne Andreas Madsen, Mikkel Sørensen og Laurs Laursen paa egne Vegne og som Befuldmægtiget for Vivild Bymænd, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 September 1894: Indstævnte, Smed Mads Christian Pedersen, bør under en Bøde af 5 Kr. til Randers Amtsfattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, fravige og ryddeliggjøre det ovennævnte paa Situationskortet med B betegnede Jordstykke af Vivild Byes fælles Lergrav. Forøvrigt bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juli 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 20.

Mandagen den 22 Juni.

Nr. 6. Smed Mads Christian Pedersen af Vivild
(Shaw efter Ordre)

contra

Gaardejer Andreas Madsen m. fl. af Vivild
(Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Ved et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Thingsvidne i Forbindelse med, hvad der iøvrigt foreligger Høiesteret, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Appellanten og hans Formand i Besiddelsen af Ejendommen Matr. Nr. 55 af Vivild i Hævdstid have besiddet og benyttet det i Dommen omhandlede, hans nævnte Ejendom tilgrænsende og sammen med den indhegnede Jordstykke, der paa det fremlagte Situationskort er betegnet med B, paa en saadan Maade, at han maa antages at have vundet Hævd paa samme. Appellanten vil derfor ikke, som ved Dommen skeet, kunne tilpligtes at fravige bemeldte Jordstykke, og da det efter Sagens processuelle Stilling for Høiesteret maa have sit Forblivende ved den ham allerede ved de foregaaende Instantsers Domme under den øvrige Deel af Sagen tillagte Frifindelse, bliver han i det Hele at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter, og de Salærer, som tilkomme Appellantens under det nævnte Tingsvidne og for

Høiesteret beskikkede Sagførere, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Kancelliraad Bredstrup 20 Kroner og Høiesteretssagfører Shaw 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, Smed Mads Christian Pedersen af Vivild, der er Ejer af Matr.-Nr. 55 sammesteds, under denne Ejendom af Byens fælles Lergrav og Gadejord uberettiget har indtaget tvende henholdsvis mod Nord og Øst til Matr. Nr. 55 stødende Jordarealer, af hvilke det ene, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med B, er 1280 Kv.-Alen stort, medens det andet, der paa Kortet er betegnet med A, har en Størrelse af 569 Kv.-Alen, have Gaardejerne Andreas Madsen, Mikkil Sørensen og Laurs Laursen, alle af Vivild, dels paa egne Vegne, dels som Befuldmægtigede for en Del af Bymændene i Vivild, der skal udgjøre Pluraliteten af dem, i al Fald beregnet efter Hartkornet, under nærværende Sag i 1ste Instans paastaat Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at fravige, ryddeliggjøre og til almindelig fælles Brug for Bymændene igjen udlægge de forannævnte tvende Arealer samt derhos for Afsavnet af disse i den Tid, Indstævnte har haft dem i sin Besiddelse, at betale en Erstatning af mindst 100 Kr. Da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden, have de trede nævnte Gaardejere samt Gaardejer Laurs Nielsen af Vivild, hvem der af 10 af Bymændene er meddelt Fuldmagt til, efterat Andreas Madsen har frasagt sig Hvertet som Befuldmægtiget paa deres Vegne at optræde i Sagen i Forbindelse med de andre to Befuldmægtigede — Andreas Madsen alene paa egne Vegne, de tre andre derimod dels paa egne Vegne, dels i deres fornævnte Egenskab — indanket Sagen her for Retten, hvor de, hvad den i Underretsdommen med Hensyn til Jordstykket B trufne Afgjørelse angaar, have gjentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens de, hvad Jordstykket A angaar, ikke have paastaaet Underretsdommen forandret. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det omstridte Jordstykke, hvis 4 Hjørnepunkter paa det fremlagte Situationskort ere betegnede med Bogstaverne p-ø-z-o, for Tiden af Indstævnte dyrkes som Have, samt at det paa de trede Sider er omgivet af et Hegn, der mod Vest — Linien p-ø — dannes af en Tjørnehæk, mod Nord — Linien ø-z — af et gammelt, næsten helt sammenfaldet Jorddige, hvorpaa der voxer nogle gamle Popler og er anbragt et Jærntraadshegn samt mod Øst — Linien z-o — af et Jærntraadshegn, medens der mod Syd mellem det omstridte Jordareal og Matr. Nr. 55 — Linien o-p — ikke findes noget i Marken paaviseligt Skjel. Citanterne have nu, idet de have anbragt, at Jordstykkets Indhegning først stammer fra de senere Aar, særlig fra Aarene efter 1880 eller 1881, da en Smedie, der skal have ligget ca. 60 Alen nord for Linien ø-z, blev flyttet hen paa Matr.-Nr. 55, under Henvisning til, at det af den under Sagen fremlagte Kopi af Matrikulkortet, som i den heromhandlede Henseende i det Væsentlige skal stemme med Udskiftningskortet, der ikke er fremlagt under Sagen, fremgaar, at det omstridte Areal, der ikke er skyldsatsat, ikke henhører under Matr.-Nr. 55, men derimod udgjør en Del af Byens i sammes vestlige Del beliggende fælles Lergrav, som alt antydet, paastaaet, at Indstævnte uberettiget har tilegnet sig det ommeldte Jordareal, og de have derhos for at bestyrke Rigtigheden af deres Paastand om, at det omstridte Areal stedse har været og endnu er Fællesjord, ført forskjellige Vidner, hvis Forklaringer dels ere beedigede, dels af Parterne ere tillagte samme Betydning, som om de vare beedigede.

Indstævnte, hvem der ikke kan gives Medhold i, at hans Frifindelse alt skulde følge af, at Citanterne maatte siges at savne fornøden Kompetence til at optræde under nærværende Sag, har derimod bestridt, at det omspurgte Jordareal, som han har indrømmet ikke hører ind under Matr.-Nr. 55, skulde udgjøre en Del af Vivild Byes fælles Lergrav; men dette maa mod hans Benægtelse ansees efter Omstændighederne tilstrækkeligt bevist, og naar Indstævnte endvidere har gjort gjældende, at han i al Fald har vundet Hævd paa det oftnævnte Jordareal, idet dette i et Tidsrum af over 20 Aar skal have været besiddet og brugt i Forbindelse med Matr.-Nr. 55, først af hans Fader, Peder Mortensen, der i Aaret 1845 fik Skjøde paa Matr.-Nr. 55, og senere af ham selv, der ved Skjøde af 22 Juni 1887, thinglæst den 16 August s. A., fik Ejendommen Matr.-Nr. 55 overdraget af Faderen, da har han ikke tilvejebragt det ham paahvilende Bevis for en saadan Hævdserhvervelse. Af de af Indstævnte i saa Henseende førte tre Vidner, hvis Forklaringer Parterne have tillagt samme Betydning, som om de vare beedigede, har nemlig vel Gaardejer Niels Ole Didriksen i Lystrup forklaret, at Indstævnte og dennes Fader i over 20 Aar har brugt, og be-

nyttet det ommeldte Jordstykke blandt andet til Dyrkning af Korn, men uden at han dog ved, om det var dyrket lige op til Linien ø-z, og Gaardejer Anders Chr. Jørgensen, der iøvrigt er et Søskendebarn til Indstævnte, har forklaret, at Indstævnte og før ham hans Fader har brugt og benyttet Jordstykket til Have og til andet Brug; men ligesom det sidstnævnte Vidne ikke har kunnet oplyse, hvor langt denne Brug gaar tilbage i Tiden, eller i hvilken Udstrækning Jordstykket er blevet benyttet, saaledes har det tredje Vidne, Pakmester Thun, ikke forklaret om nogen saadan Brug eller Benyttelse af Jordstykket, som kan begrunde Hævdserhvervelse, idet hans Forklaring alene gaar ud paa, at han, der i forrige Aar var 56 Aar gammel, og som i 3 Aar, indtil han var 15 Aar, har tjent hos Indstævntes Fader, hvorefter han indtil sit 21de Aar jævnlig kom til ham, medens han efter den Tid ikke er kommen der stadig, erindrer, at Arealet B, som da henlaa i Tuer og Polde, ved enkelte Lejligheder blev benyttet til Tøjring af Faar af Indstævntes Fader, som derhos brugte Jorden helt op til den gamle Smedie til at blege Lærred paa.

Da det omhandlede Jordstykke som Følge af det saaledes anførte maa ansees fremdeles at tilhøre Vivild Byes Ejerlaug som en fælles Ejendom, vil Indstævnte, som ikke har oplyst noget til Bestyrkelse af den af ham fremsatte subsidiære Paastand om at have erhvervet en Brugsret over Jordstykket, i Overensstemmelse med Citanernes Paastand være at tilpligte at fravige og ryddeliggjøre samme under en daglig Bøde til Randers Amtsfattigkasse, som findes at kunne bestemmes til 5 Kr. Den indankede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, hvorimod den iøvrigt, forsaavidt paaanket er, vil være at stadfæste, idet den af Citanterne nedlagte Erstatningspaastand under Hensyn til Bestemmelserne i D. L. 5—5—4 ikke kan gives Medhold, hvorved tillige bemærkes, at Citanterne, der i første Instans, som meldt, paastod sig for Afsavn af begge Jordstykker tilkjendte en Erstatning af mindst 100 Kr., ikke særligt have angivet, hvor meget heraf der falder paa Jordstykket B.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 24 Juni.

Nr. 14. Nationalbankens Filial i Aalborg
(Shaw)

contra

Skifteforvalteren i Frederikshavn, **Tvede**, og Kuratorerne i Kjøbmand **S. P. R. P. Schous** Conkursbo, Sagførerne **N. Petersen** og **P. J. Nielsen** paa bemeldte Boes Vegne, samt fornævnte Kjøbmand **Schou** (Jensen for Schou),

betr. Appel af to Skifteretskjendelser om Forhandling om og Stadfæstelse af et Forslag om Tvangsakkord.

Frederikshavns Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 4 December 1893: Den af Sagfører Dines Bøgvad som Befuldmægtiget for Nationalbankens Filial i Aalborg fremsatte Protest mod, at det af Kjøbmand S. P. R. P. Schou fremsatte Akkordforslag kommer til Forhandling, kan ikke tages tilfølg.

Samme Rets Kjendelse af 13 December 1893: Den ved Fordringshavernes Afstemning den 4 December d. A. i Kjøbmand af Frederikshavn Søren Peter Robertus Pedersen Schous Konkursbo antagne Akkord stadfæstes.

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret foreliggende Oplysninger, særlig den af Kuratorerne og Kreditorudvalget i Indstævnte Schous Konkursbo i Henhold til Konkurslovens § 79 udarbejdede Indberetning, maa bemeldte Indstævnte ansees at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa karakteriseres som let-sindigt, ved at inklade sig paa de i Kjendelsen af 4 December 1893 nævnte, som det i Indberetningen hedder, altfor mange og altfor vidtløftige Forretninger, uagtet han ganske var blottet for Formue og kun kunde rejse de til Forretningens Drift fornødne Laan ved Vexler. Fremdeles maa det antages, at den af bemeldte Indstævnte i Begyndelsen af Aaret 1893 opgjorte Status ikke har været behørig, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at Indstævnte blandt sine Aktiver har opført sine udestaaende Fordringer, som udgjorde ca. 105000 Kroner med deres fulde Paa-lydende, medens de ifølge den en Maanedstid senere af Frederikshavns Handelsforenings Administrationsudvalg opgjorte Status maa antages at have haft en betydelig ringere Værdi, og at han blandt sine Aktiver har medtaget et

Kommissionslager af Værdi 10000 Kroner, hvortil endnu føjes, at medens Indstævntes Status omtrent balancerede med ca. 312000 Kroner, udvise de af ovennævnte Administrationsudvalg og af Konkursboets Kuratorer udarbejdede Status et saadant Underskud, at der til Dækning af Boets simple Kreditorer kun udkom en Dividende af ca. 30 pCt.

Allerede som Følge heraf burde Skifteretten i Medfør af Konkurslovens § 118, Nr. 1, jfr. § 101, litr. e og f, ikke have stadfæstet den omhandlede Akkord, og Stadfæstelsen vil derfor i Henhold til Appellantens derpaa rettede Paa-stand være at ophæve i Forhold til denne.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Stadfæstelse af den omhandlede Akkord ophæves i Forhold til Appellanten, Nationalbankens Filial i Aalborg. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Kjøbmand Schou, 10 Kroner.

Præmisserne til den indankede Kjendelse af 4 December 1893 ere saalydende: I Anledning af et fra Kjøbmand Søren Peter Robertus Pedersen Schou, hvis Bo under 24 Maj d. A. blev taget under Konkursbehandling, af Frederikshavn Kjøbstads Skifteret, fremkommet Akkordforslag blev nævnte Forslag ved Bekjendtgjørelse af 18 November d. A. ansat til Behandling paa en til 30 November d. A. indvarslet Skiftesamling. Paa denne Skiftesamling fremkom fra Sagfører Dines Bøgvad som Befuld- mægtiget for Nationalbankens Filial i Aalborg, der er Kreditor i Boet, Protest imod, at Skyldnerens Akkordforslag i det Hele taget kommer under Forhandling. Protesten indeholder nemlig den Formening: 1) at Skyldnerens Forhold i allerhøjeste Grad ma karakteriseres som letsindigt og uordentligt, 2) at Skyldneren ikke har ført ordentlige Handelsbøger, 3) at Skyldneren ikke paa be- hørig Maade har opgjort aarlig Status samt endelig 4) at Skyld- neren har undladt at erklære sig fallit i rette Tid. Det er saa- ledes paa Konkurslovens § 101, Litra e, f og g, at Protesten imod, at Akkordforslaget kommer under Forhandling, støttes. Fra Skyldnerens Side er fremkommet Indlæg til Imødegaaelse af Protesten. Med Hensyn til Post 2 skal nu først bemærkes, at

Skyldneren har ført de i de derom gjældende Lovbestemmelser fordrede Handelsbøger, og at den i Henhold til Konkurslovens § 79 afgivne Indberetning oplyser, at Skyldneren om de forefundne Mangler i alt Væsentligt har formaaet at give tilfredsstillende Oplysninger, hvorved Manglerne suppleres. Naar Protesten fremhæver, at Handelsforeningens Administrationsudvalg for at opgjøre Skyldnerens Status har fundet sig foranlediget til at indhente Kontocourter og nærmere Oplysninger om Vexelengagementerne, da kan dette Faktum ikke indeholde noget Bevis for, at Skyldnerens Bøger ikke i det Væsentlige have været ordentligt førte. Det er Handelskottume blandt Firmaer, der staa i Forbindelse med hinanden, med bestemte Mellemrum at udvekle Kontocourter for at kontrollere Rigtigheden af de bogførte Summer, ligesom det er almindeligt, at Bankerne udsende lignende Fortegnelser til deres Korrespondenter, for at Mellemværendet kan reguleres. At Administrationsudvalget har tilvejebragt de nævnte Oplysninger, er derfor nærmest at opfatte som dets Pligt, idet det var den eneste Maade, hvorpaa Skyldnerens Bogføring kunde kontrolleres, men er ikke et Bevis paa uordentlig Bogføring fra Skyldnerens Side.

Med Hensyn til Post 3 indeholder Indberetningen Bevis for, at Skyldneren aarlig har opgjort Status, idet disse Status ere afskrevne i Indberetningen. At Skyldneren har opført sit Varelager til Indkjøbspris, sine Skibsparter ligeledes og sine udestaaende Fordringer til fuld Værdi, er Grunden til den væsentlige Forskjel imellem hans Status og Handelsforeningens Administrationsudvalgs (eller senere Kuratorernes), men til en saadan Ansættelse af Værdierne maa en Kjøbmand vistnok være berettiget; ialtfald kan denne Omstændighed ikke hjemle at kalde Status for ikke behørig. Det er næppe almindeligt, ja ikke engang rigtigt at optage indgaaede Kautionsforpligtelser paa Passiv-Siden i sin Status, og Skyldnerens Status kan ikke nægtes at være behørig, fordi han i den har undladt at optage sine Akkomodationsvexler. At der i Administrationsudvalgets Status findes Kreditorer for 33000 Kr. mere og udestaaende Fordringer for 15000 Kr. mindre end i Skyldnerens ligger efter det af Skyldneren Fremførte i, at der mellem Opgjørelsen af disse tvende Status ligger et Tidsrum af ca. 2½ Maaned. Endelig har Skyldneren i sin Status optaget et Kommissionslager til Værdi 10000 Kr. Med Hensyn til Post 4 indeholder Indberetningen Attest om, at Skyldnerens Forpligtelse efter Konkurslovens § 46 ikke er til-sidesat.

Ligesom der ikke i Henhold til Indberetningen er fundet Anledning til at indlede kriminel Undersøgelse mod Skyldneren, saaledes skjønnes heller ikke Konkurslovens § 101, Litra e, at kunne komme til Anvendelse paa det fra hans Side fremkomne Akkordforslag. At Skyldneren har indladt sig paa at udstede

Akkommodationsvexler, for hvilke han kun tildels var Dibitor, er, som af ham anført, sket for at yde Forretningsvenner Gjen-tjeneste; det er ikke forsigtigt og ogsaa stridende mod Vexel-institutets Øjemed, men det er ret almindeligt, og det kan næppe med Rette siges, at ingen ordentlig og hæderlig Kjøbmand ind-lader sig paa Sligt. At Kulforretningen har bragt Skyldneren Tab, har han med det af ham førte (enkelte) Bogholderi ikke kunnet se, og der er ingen Grund til at tvivle om, at han har været i god Tro baade med Hensyn til sin Solvens og med Hensyn til, at de af ham indledede Forretninger vilde bringe ham Vinding. Da Skyldneren begyndte sin Skibshandlerforretning, bragte han den snart op til en saa betydelig Højde og drev den paa en saa indbringende Maade, at det ikke kan karakteriseres som Letsindighed, at han ogsaa efterhaanden tog Del i de øvrige her paa Stedet opblomstrende Forretninger, nemlig Handel med Kul, Parthaveri i Fiskefartøjerne og almindeligt Skibsrhederi. Uagtet han heri gik langt udover Grænsen for, hvad en for-sigtig Kjøbmand burde tillade sig, er der dog ingen Grund til at tvivle om, at han udvidede sin Forretning paa disse Maader i det Haab, at Lykken vilde begunstige dem, saaledes at han kunde have Fordel deraf, og ligesom Indberetningen efter § 79 gaar ud paa, at de ved Skyldnerens Handlemaade, Bogføring og Statusopgjørelser paapegede Mangler ikke skjønnes at give An-ledning til, at han bør sættes under Tiltale, saaledes skjønnes det heller ikke, at hans dristige Forretningsgang kan betegnes som en Letsindighed, som ifølge Konkurslovens § 101, Litra e, bør udelukke ham fra at opnaa den Akkord, hvortil — efter hvad han oplyser — den langt overvejende Del af hans Kreditorer, nemlig 212 af 240, have givet ham Samtykke. Han har drevet Skibsprovianteringshandel, hvori han er oplært, med saa stor Dygtighed, i saa stort Omfang og med saa stor Fordel, at han, naar han faar Akkord, utvivlsomt vil, ved at gjenoptage denne Virksomhed kunne erhverve sig et godt Udkomme, og der er ingen Grund til at antage, at han i Fremtiden vil indlade sig paa større Forretninger, uden at være i Besiddelse af den for-nødne Kapital.

At Skyldneren i sin Status har opført som Aktiv et Kom-missionslager til Værdi 10000 Kr., er vel en Uorden, men dels vil han mene, at Fejlen maa tilskrives en af hans Folk, dels skjønnes den ikke at være af saa stor Betydning, at den afgiver tilstrækkelig Grund til at nægte ham Adgang til at faa det af ham fremsatte Akkordforslag forhandlet.

Præmisserne til den indankede Kjendelse af 13 December 1893 ere saalydende: I Henhold til et af Skyldneren indleveret Akkordforslag blev der indvarslet til en Skiftesamling den 30 November d. A. til Forhandling af Forslaget. Mod at Forslaget

overhovedet kom under Forhandling blev der af Sagfører Dines Bøgvad som Befuldmægtiget for Nationalbankens Filial i Aalborg nedlagt Protest, men ved Skifterettens Kjendelse af 4 December d. A. blev denne Protest ikke taget tilfølg. Ved den derpaa fulgte Forhandling blev Akkordforslaget vedtaget af en saa stor Del af Fordringshaverne, som saavel i Tal som Vægt overstiger $\frac{3}{4}$ af de anmeldte i Akkordspørgsmaalet stemmeberettigede Fordringshavere. Under 4 December skete der Indvarsling til en Skiftesamling idag til Akkordens Stadfæstelse, idet der i Henhold til Konkurslovens § 117 stilledes Opfordring til dem, der maatte have Indsigelser at gjøre mod Akkorden, til at fremsende skriftlig Protest senest 4 Dage førend den berammede Skiftesamling. I Henhold til den givne Opfordring er der fra Sagfører Dines Bøgvad som Befuldmægtiget for Nationalbankens Filial i Aalborg fremkommet skriftlig Protest mod Akkordens Stadfæstelse. I denne Protest fastholdes de samme Indsigelser og Paastande, som fra samme Fordringshaver fremkom mod Akkordens Forhandling. Da Protesten mod Akkordforhandlingen imidlertid ikke blev taget tilfølg, da den nu fremkomne Protest mod Akkordens Stadfæstelse intet Nyt indeholder, og da der siden Akkordforhandlingen iøvrigt intet er sket, som vil kunne hindre Stadfæstelsen, vil den nedlagte Protest ikke kunne tages tilfølg. Da der iøvrigt, trods den befalede Opfordring i Bladene, ingen Indsigelse er fremkommen mod Akkordforslagets Stadfæstelse, bliver Akkorden at stadfæste.

Nr. 244. Høiesteretssagfører Asmussen
 c o n t r a
Peter Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Maj 1896: Arrestanten Peter Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at

stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peter Jensen for Tyveri og Betleri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 27 Marts d. A. dels har frastjaalet Nikolai Peter Jensenius Ravn en til 40 Kr. vurderet Frakke, der hang frit fremme i en Korridor, til hvilken Arrestanten havde uhindret Adgang, dels har betlet her i Staden. Arrestanten er født den 13 December 1829 og anseet bl. A.: ved Høiesterets Dom af 27 Maj 1872 efter Straffelovens §§ 232 og 238, jfr. § 241, for fjerde Gang begaaet Tyveri og som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 6 Aar, ved Høiesterets Dom af 10 Marts 1881 i Medfør af Straffelovens § 241, første Led, efter sammes § 238, som for 7de Gang begaaet Hæleri og efter dens § 253 med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest: ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 13 Maj 1884, dels efter Straffelovens § 232, for femte Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, andet Led, efter dens § 238, som for 8de Gang begaaet Hæleri, dels efter dens § 253, jfr. § 54, og 275, sammenholdt med § 268, med Tugthusarbejde i 10 Aar, hvilken Straf var udstaaet den 26 Maj 1894. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Led, efter dens § 238, som for 9de Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Torsdagen den 25 Juni.

Nr. 224. Høiesteretssagfører Salomon
contra

Johan Svensson (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold mod sin den 6 April 1882 fødte Stifdatter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Marts 1896: Arrestanten Johan Svensson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Svensson til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Johan Svensson, hvis opgivne Alder af 30 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende og som ikke er funden forhen straffet, for uterligt Forhold mod sin den 6 April 1882 fødte Stifdatter. Arrestanten, der den 17 Januar 1886 blev ægteviet til Pigen Johanna Augusta Svensson og som i sit og sin Hustrus fælles Hjem har haft boende sin Hustrus uægte, den 6 April 1882 fødte Datter, Selma Marie Svensson, har under Sagen tilstaaet, at han i Løbet af det sidste Aarstid, forinden han den 30 September f. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag, har ved enkelte Lejligheder, dog formentlig ikke oftere end 3 a 4 Gange, om Natten i en af Spiritus paa-virket, men dog tilregnelig Tilstand, behandlet sin nævnte Stifdatter paa uterlig Maade, idet han, der ved disse Lejligheder laa i Seng sammen med hende, har befølt hende med sine Hænder paa Bryst og Kjønnsdele samt berørt hendes udvendige Kjønnsdele med sit erigerede mandlige Lem. Pigebarnet Selma Svensson har under Sagen sigtet Arrestanten for at have gjort hende til Gjenstand for utugtig Behandling allerede forinden hun fyldte sit 12te Aar, og angivet, at Behandlingen, i alt Fald efter dette Tidspunkt, har været af en langt mere graverende Art end af Arrestanten indrømmet, men herfor er intet Bevis ført, og hans Forklaring vil derfor i sin Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Arrestantens ovennævnte Til-

staaelse, som han aflagde i et den 7*) November f. A. afholdt Forhør, og som han gjentog i det næste Forhør, der afholdtes den 16 s. M., har han nu vel senere under Sagen tilbagetaget, idet han først har benægtet nogensinde at have behandlet Stifdatteren paa uterlig Maade og derefter har erklæret, at han vel ikke vil benægte dette, men at han, hvis han har gjort det, da har været i en paa Grund af Drik utilregnelig Tilstand, men til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, hvorved bemærkes, at der efter det Oplyste ingen Føje er til at antage, at Arrestanten ikke skulde have været fuldt tilregnelig, da han foretog de af ham tilstaaede uterlige Behandlinger. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 163 og 174 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 218. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jens Christian Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, samt ifølge Justitsministeriets Resolution af 30 November 1895 tillige for Brandstiftelse, Forsøg paa Tyveri og Brugstyveri, forøvet i Udlandet.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 17 December 1895: Arrestanten, Tjenestedreng Jens Christian Jensen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Derhos bør han udrede samtlige af hans Anholdelse og Varetægtsarrest, Aktionen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, og derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Ferslev, med 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Bøggild, med 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1896: Arrestanten Jens Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 9de.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Christian Jensen til Høiesteretssagførerne Bagger
og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten
Jens Christian Jensen — der er født i Faaborg Sogn i Ribe
Amt den 5 April 1880, og som her i Landet har været straffet
ifølge Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Januar f. A. efter
Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, og iøvrigt
under Anvendelse af §§ 21, 29, 36 og 62, med 15 Slag Ris og
ifølge Overrettens Dom af 12 August f. A. efter Straffelovens
§ 229, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost
i 40 Dage, hvorhos han i 1893, medens han tjente i Hertug-
dømmet Slesvig, har ved Landsretten i Flensborg været idømt 2
Maaneders Fængsel for Tyveri — tiltales under nærværende Sag
for Tyveri, hvorhos han endvidere ifølge Justitsministeriets Re-
solution af 30 November f. A. i Medfør af Straffelovens § 6 er
sat under Tiltale for nogle af ham paa Øen Romø begaaede
Forbrydelser, bestaaende i Brandstiftelse, Forsøg paa Tyveri samt
Brugstyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplys-
ninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter
Udstaaelsen af den ham ved Overrettens ovennævnte Dom af
12 August f. A. idømte Straf blev indlagt paa Fattiggarden i
Ribe, hvor han siden havde opholdt sig, den 28 Oktober f. A.,
da han sammen med det sindssvage Fattiglem Schmidt arbejdede
paa en Mark, og han ved denne Lejlighed saae, at en Pung,
som Schmidt havde gjemt i sin Kaskjet, faldt ud af denne ned
paa Jorden, uden at Schmidt bemærkede det, har tilvendt sig
Pungen tilligemed et Tokronestykke, som var i den, idet han tog
den op og stak den i sin Lomme, hvorhos han, da han kom
hjem til Fattiggarden, gjemte den med Indhold paa Bunden af
sin Seng. Da Arrestanten, der nok hørte, at Schmidt savnede
Tokronestykket, men ikke sagde noget om, at han havde tilegnet
sig dette, den 2 November f. A. uden Tilladelse forlod Fattig-
garden og gik Syd paa for at komme til Romø, medtog han

Pungen og Pengestykket og forbrugte det stjaalne Beløb paa sin Vandring, medens han bortkastede Pungen, der iøvrigt efter det Oplyste maa antages at have været uden Værdi.

Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten Natten mellem den 4 og 5 November f. A. har sat Ild paa Hans Peter Hansens Gaard i Toftum paa Romø under følgende nærmere Omstændigheder: Arrestanten, der efter det Oplyste har tjent hos nævnte Hans Peter Hansens Nabo, Kommuneforstander Knudsen i Toftum, i et Aarstid indtil Forsommeren 1894, var vred paa Hansen, fordi denne, efter hvad Arrestanten har paa-staaet, under hans nævnte Tjeneste gjentagne Gange havde ud-skjældt og slaaet ham, idet Hansen paastod, at Arrestanten var Skyld i, at Knudsens Kreaturer løb ind paa Hansens Ejendom og der gjorde Skade, hvorved iøvrigt bemærkes, at Hansen har nægtet at have slaaet Arrestanten, men derimod forklaret, at han, der oftere havde fundet de Tøjr, med hvilke hans Faar og Kreaturer vare tøjrede paa en ham tilhørende til Knudsens Ejendom stødende Mark, sønderskaarne eller borttagne, og som mis-tænkte Arrestanten, der gjaldt for at være en slet og ondskabs-fuld Dreng, for at have gjort dette, en Gang, da Tøjrene igjen vare borte, havde sagt til Arrestanten, at hvis de ikke vare bragte til Stede den følgende Morgen, vilde han melde Sagen til Arrestantens Husbond, hvad han dog undlod, uagtet Tøjrene den følgende Morgen laa sønderskaarne paa hans Mark, og dette ogsaa gjentog sig senere, idet han, som han har udsagt, ikke vilde have noget med Arrestanten at gjøre. Efter Arrestantens Forklaring havde han allerede, medens han hensad som Arrestant i Ribe Arresthus under den ved Overrettens Dom af 12 August f. A. paadømte Sag, fattet den Tanke at ville hævne sig paa Hansen ved at stikke Ild paa dennes Gaard, og for at faa dette Forsæt bragt til Udførelse var det, at han, som ovenfor meldt, den 2 November f. A. forlod Fattiggaarden i Ribe og begav sig til Romø, hvortil han ankom den 3 s. M. To Gange denne Dag, nemlig om Eftermiddagen ca. Kl. 1 og 4, var han henne i Nær-heden af Hansens Gaard for at se, om han kunde faa Lejlighed til at stikke Ild paa den, idet han anstillede sine Undersøgelser fra en tæt ved Gaarden liggende Plantage, hvor han ogsaa vilde have skjult sig efterat have stukket Ild paa Gaarden; men da han begge Gange saae Folk ved Gaarden, maatte han ved disse Lejligheder opgive at faa sit Forsæt udført. Efterat have tilbragt Natten mellem den 3 og 4 November hos sin paa Øen boende Bedstefader og drevet omkring paa Øen den sidstnævnte Dag indtil om Aftenen omtrent Kl. 7, gik han paa denne Tid atter hen til Hansens Ejendom, hvor han skjulte sig i et lille til denne hørende, lidt Nord-Vest for dens øvrige Bygninger beliggende Udhus, idet det efter hans Forklaring var hans Agt at stikke Ild paa Gaarden omtrent Kl. 8, hvad imidlertid ikke skete, da

han faldt i Søvn og først vaagnede senere. Efterat være vaagnet gik han hen til Gaarden og undersøgte om der var Nogen oppe, og da han ikke kunde skjønne, at dette var Tilfældet, gik han ind i Ladebygningen fra den vestlige Side af, hvorved bemærkes, at Gaarden efter det Oplyste bestod af to straaægte Længer, nemlig en fra Øst til Vest gaaende Bygning, der benyttedes til Beboelse, og en med denne i dens vestlige Ende sammenbygget og derfra i sydlig Retning gaaende Længe, der dannede en ret Vinkel med den førstnævnte Bygning, og af hvilken den nordligste, til Beboelseshuset stødende Del indtoges af Stalden, hvorefter der kom to mindre Rum, der benyttedes til Tærskning og Faaresti og endelig længst mod Syd Laden, som paa den Tid, da Ildebranden fandt Sted, var fyldt med Hø, Straa og utærsket Korn, og i hvis vestlige, ikke til Gaardspladsen vendende Side der foruden Hovedindgangen til Laden tillige længst mod Syd fandtes en Port, som blev brugt til at skyde Vogne ind ad. Efter Arrestantens Forklaring kom han først ind i et Rum — som det maa antages det sidstnævnte — hvor han ved at føle sig for kunde mærke, at der stod 3 Vogne og 2 Plove, og da han ikke kunde komme videre frem derinde, gik han ud og atter ind i Laden gjennem en anden Port. Da han strax mærkede, at der laa Halm tæt indenfor denne, tændte han med en Tændstik Ild i Halmen, i hvilken det strax blussede op, hvorefter han gik over i sin tidligere Husbond, ovennævnte Kommuneformstander Knudsens tæt ved Hansens Ejendom beliggende Gaard. Herfra blev Arrestanten efter sin Forklaring Vidne til, at Hansen kom ud af den brændende Ejendom, løb omkring denne og raabte efter de andre Beboere af Gaarden, ligesom Arrestanten ogsaa saae Hansens Hustru og dennes Søster komme udenfor, hvorimod han ikke vil have set Tjenestekarlen og Drengen komme udenfor. I Knudsens Ejendom opholdt Arrestanten sig, skjult i Foderloen, et godt Kvarters Tid, indtil Tagene paa Hansens Gaard vare faldne, hvorefter han begav sig ud i Klitterne.

Efter det Oplyste beboedes Gaarden — der var beliggende ca. 80 Meter fra en Gaard, som var det nærmeste Nabosted, og ca. 100 Meter fra nogle andre Steder — af Hansen, dennes Hustru, en Søster til Sidstnævnte, en Tjenestekarl og en Tjenestedreng, hvilke Personer, hvoraf de tre Førstnævnte havde Natteleje i Dagligstuen og de to Sidstnævnte i et Rum ved Kjøkkenet, alle vare gaaede i Seng og sov, da Ilden, som det maa antages Kl. henved 1 om Natten, opstod. Efter de af de Paagjældende afgivne Forklaringer bleve Hansen og hans Svigerinde mellem Kl. 1 og 2 samtidig vækkede ved et tordenlignende Skrald. Hansen sprang da strax ud af Sengen, og da han saae Røg i det tilstødende Kammer. vækkede han, der troede, at Huset var blevet stukket i Brand ved et Lynnedslag, sin Hustru samt Tjenestekarlen og Drengen og raabte til dem, at de maatte se at komme

ud af Huset. Efterat have iført sig de nødvendigste Klædningsstykker, løb derpaa Hansens Hustru og Svigerinde samt Tjenestekarlen og Drengen ud i det Frie, hvor de saae, at hele Huset stod i lys Lue. Hansen forsøgte strax efter at han havde kaldt paa de andre Beboere, at redde Hestene og Kreaturerne, idet han, efter hvis Forklaring der faldt en formelig Ildklump ned gennem en aaben Lem i Loftet, først søgte at aabne en Dør, der fra Forstuen førte ind til Stalden, hvad imidlertid ikke lykkedes ham, da de i Stalden værende Dyr øjensynlig havde stuvet sig sammen mod Døren, hvorefter han løb ud af Huset hen til den vestlige Side af Gaarden, hvor han fik en derværende Dør til Stalden, som var lukket indvendig fra, aabnet ved med Magt at trykke den ind, uden at det imidlertid lykkedes ham at faa noget af de i Stalden værende Dyr reddet, da han paa Grund af Heden ikke kunde opholde sig i det af Røg og Os opfyldte Staldrum. Strax efter det sidste Forsøg paa at redde Kreaturerne saae Hansen hele Taget over Ladebygningen skride sammen, og efter hans Forklaring skred et Øjeblik derefter ogsaa Taget over Beboelseshuset og Stalden ned. Ved Ildebranden nedbrændte de til Ejendommen hørende Bygninger, alene med Undtagelse af det ovennævnte afsides beliggende lille Udhus, og endvidere brændte det i Bygningerne værende Indbo og Inventarlum, den indhøstede Avl og Afgrøde samt 4 Heste, 5 Køer, 13 Stykker Ungkvæg, 1 Faar, 2 Svin og 15 Høns. Efter Hansens Udsagn har han ved Ildebranden lidt et betydeligt Tab, idet baade hans Bygninger, der vare forsikrede i Romø Brandkasse for, saavidt han erindrer, 5300 Mk., og hans Løsøre, som han havde assureret i et Brandforsikringselskab i Kjøbenhavn for 6000 Kr., vare for lavt forsikrede.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juli 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiestretsaaet 1896.

Nr. 21.

Torsdagen den 25 Juni.

Nr. 218.

Høiestretssagfører Bagger

contra

Jens Christian Jensen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten har paa Foreholdelse af Forhørsdommeren af, at han, da han stak Ild paa Gaarden, maatte kunne tænke sig, at der kunde være Fare for, at Beboerne kunde indebrænde, svaret, at det ikkun har været hans Mening at ville volde Hansen Skade paa Ejendommen — i hvilken Henseende han har henvist til, at han, som meldt, fra først af vilde stikke Ild paa Gaarden den 3 November om Eftermiddagen Kl. 1 og 4 — hvorhos han har udsagt, at han overhovedet ikke har gjort sig nogen Tanke om den ved Antændelsen forhaandenværende Fare for Beboernes Liv, samt paastaaet, at han, forinden han gik ind i Laden for at sætte Ild paa, havde gjort Forsøg paa at faa Døren til Stalden, hvor Kreaturerne befandt sig, aabnet, hvad imidlertid mislykkedes, da Døren viste sig at være lukket indvendig fra. Da Ildspaa-sættelsen imidlertid har fundet Sted under saadanne Omstændigheder, at Arrestanten, der ikke, da han havde paasat Ilden, foretog sig noget Skridt for at faa Gaardens Beboere vækkede, maatte indse, at disses Liv ved Ildspaa-sættelsen udsattes for aabenbar Fare, vil hans her omhandlede Forhold være at henføre under Straffelovens § 280.

Arrestanten har endvidere tilstaaet, hvad ogsaa i det Væsentlige stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han den følgende Dag, den 5 November, om Formiddagen har gjort sig skyldig i

Forsøg paa Tyveri i Enken Else Marie Rechnagels Hus i Kongsmark paa Romø, idet han, der antog, at bemeldte Enke, der er Brødsælgerske, var fraværende for at sælge Brød, efter først at have forsøgt at komme ind i Lejligheden ad Hovedindgangen, hvilken han imidlertid fandt aflaaet, derpaa gik ind i Laden, der kun var lukket udvendig fra med en Krampe eller Hvirvel, og derfra gennem forskellige, som det maa antages, uaflaasede Rum ind i Enkens Dagligstue, hvor han trak en Skuffe i et Bord ud for at se, om der var Penge i den, hvilke han i saa Fald vilde have tilegnet sig, uden at han imidlertid fandt nogle. Medens Arrestanten opholdt sig i bemeldte Hus, kom en Nabo, som havde seet ham gaa ind i Huset, og som mistænkte ham for at ville stjæle der, tilstede sammesteds; men efterat Arrestanten, der havde erklæret sig villig til at følge med Naboen til dennes Hus og forblive der, indtil en Gensdarm, som da opholdt sig paa Øen, kunde komme tilsted, var kommen udenfor Enkens Hus, løb han sin Vej hen ad Havnen til.

Endelig er det paa samme Maade oplyst, at Arrestanten, der den sidstnævnte Dag om Aftenen omtrent Kl. 7 var kommen til Havnen ved Norder-Tvismark paa Romø, og som da havde lagt sig til Ro i en Baadfører Peter Svendsen Møller tilhørende Dæksbaad, som laa sammesteds, hen paa Natten har med bemeldte Sejlbaad samt en mindre, Gaardejer Nielsen tilhørende Robaad, som han bandt til den førstnævnte Baad, idet han, hvis han løb paa Grund med denne, vilde ro ind til Land med den mindre Baad, sejlet fra Romø til Slesvigs Fastland, i hvilken Henseende han har forklaret, at han efter ca. to Timers Sejlads kom paa Grund paa Høgsbro Forstrand under Reisby Sogn, og at han da lod Sejlbaaden blive staaende og med den anden Baad roede et lille Stykke ind til Land, hvor han lod denne Baad blive liggende, hvorpaa han gik videre til Ribe, hvor han efter det Oplyste den 6 November meldte sig paa Politikammeret med Begjæring om at blive indlagt paa Fattiggaarden sammesteds. For det her omhandlede Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 236, vil der imidlertid ikke kunne paalægges Arrestanten noget Ansvar under nærværende Sag, da der ikke af de vedkommende Forurettede ses at være fremsat Begjæring om offentlig Paatale af samme, og der, idet dette Forhold ikke vilde kunne faa nogen Indflydelse paa den af Arrestanten forskyldte Straf, ikke findes Føje til at indhente Erklæringer fra de Forurettede i den nævnte Retning.

Der er ikke af vedkommende Skadelidte nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen og efter Omstændighederne findes det ikke fornødent at tilvejebringe Erklæringer fra dem om, hvorvidt de ville nedlægge nogen saadan Paastand.

I Henhold til det Ovenanførte vil Arrestanten for Tyveriet af et Tokronestykke fra Fattiglem Schmidt, Ildspaaættelsen og

det af ham hos Enken Rechnagel begaaede Forsøg paa Tyveri være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, og efter § 280, begge sammenholdte med § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Villiam Frederik Emanuel Meyer (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Roeskilde Kjøbstads Politirets Dom af 23 Marts 1896: Arrestanten, Smedesvend Villiam Frederik Emanuel Meyer af Kjøbenhavn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1896: Arrestanten Villiam Frederik Emanuel Meyer bør hensættes til Arbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger, bør Politirettdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Villiam Frederik Emanuel Meyer til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten William Frederik Emanuel Meyer, der under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales for Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have gjort sig skyldig heri, idet han dels har overtraadt et ham af Københavns Politi til Protokollen over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruddsel ved hans Aflevering til Fattigvæsenet den 9 Marts d. A. givet Tilhold om, saafremt han bortgik eller udeblev fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden strax at melde sig til den ommeldte Protokol for at godtgjøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han efter den 10 s. M. at være bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han var udlagt, har undladt at afgive den nævnte Melding, dels fra sidstnævnte Dag og indtil han den 16 s. M. blev anholdt her under Sagen har betlet forskellige Steder, bl. A. ogsaa i Roskilde Kjøbstad, vil han, der er født den 15 Februar 1849 og straffet mange Gange, navnlig ogsaa for Betleri og Løsgænger, bl. A. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 November 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ved Vordingborg Kjøbstads Politirets Dom af 22 Juli 1895 efter Forordningen 10 December 1828 § 10, kfr. § 14, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med 90 Dages Tvangsarbejde, nu være at anse efter sidstnævnte Lovs § 1, kfr. § 5, efter Omstændighederne med Straf af Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil herefter være at forandre.

Nr. 240.

Advokat Halkier

contra

Vilhelm Cornelius Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for uterligt Forhold.

Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extrarets Dom af 16 December 1895: Tiltalte Vilhelm Cornelius Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Wolff for Overretten betaler Tiltalte Vilhelm Cornelius Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Vilhelm Cornelius Christensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Vilhelm Cornelius Christensen, som er født den 9 April 1872, og som — foruden at han før sit 18de Aar en Gang har været straffet for Løsgængeri og Betleri — har været anseet ved Fuglse Herreds Extrarets Dom af 29 Maj 1890 efter Straffelovens §§ 100 og 101, samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 1 April 1893 efter Straffelovens § 228, jfr. § 51, med lige Fængsel i 2 Gange 4 Dage, men iøvrigt ikke er funden straffet ifølge Dom, er under nærværende fra Extraretten for Nykjøbing Kjøbstad paa Falster hertil indankede Sag aktioneret for uterligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere følgende: Tiltalte, som den 29 Oktober f. A. havde været paa Arbejde ved Nykjøbing Havn, og som ifølge sin Forklaring i Løbet af Dagen og Aftenen havde nydt endel Spiritus, og derved var bleven svirende, men dog efter det Oplyste maa antages at have været i fuldt tilregnelig Tilstand, fik paa Vejen til sit Hjem den Tanke at søge at opnaa Samleje med Arbejdsmand Rasmus Hansens Hustru, Marie Hansen, som han vel nogle Gange tilfældig vil have talt med, men iøvrigt ikke kjendte nærmere, og som navnlig ikke havde givet ham Anledning til at tro, at hun vilde tilstaa ham Samleje. Idet han formodede, at hendes Mand var fraværende paa Arbejde — hvilket ogsaa var Tilfældet — gik han i den nævnte Hensigt imellem Kl. 12 og 1 om Natten ind i Rasmus Hansens Hus, hvis Gade-

dør stod aaben, og efterat have aabnet Døren til Trappegangen gik han op ad denne og igjennem en uafloaset Dør ind i Soveværelset, hvor Marie Hansen og hendes Børn laa og sov. Tiltalte gik derefter hen til Marie Hansens Seng og stak sin Haand ind under hendes Dyne, samt befølte hende paa hendes Legeme; efter hendes Forklaring berørte han navnlig ogsaa hendes Kjønnsdele, hvilket Tiltalte dog ikke vil kunne erindre. Da Konen herved vaagnede og spurgte hvem det var, svarede Tiltalte, at det var Johansen, ved hvilket Navn han dog ikke vil have sigtet til nogen bestemt Person, og efterat Konen var staaet op og havde tændt Lys, gik han paa hendes Befaling sin Vej uden at sige eller foretage sig videre. For det ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 170, med en Straf, som findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Da endvidere Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, og da en Erstatningspaastand, som fornævnte Rasmus Hansen paa sin Hustrus Vegne har nedlagt under et paa Overrettens Foranledning optaget Reasumtionsforhør, ikke findes at kunne tages til Følge, idet det ikke er oplyst, at Tiltaltes Forhold har bevirket nogen Forstyrrelse af den Fornærmedes Stilling, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 26 Juni.

Nr. 209.

Advokat Nellemann

contra

Bolette Hansine Kirstine Jochumsen, født Hansen
(Def. Bagger),

der tiltales for falsk Angivelse og Klagemaal.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 5 December 1895: Tiltalte Bolette Hansine Kirstine, født Hansen, Husmand af Rousthøje Niels Jørgen Jochumsens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder og betale alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder til Aktor, Sagfører A. Harck, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører E. Hansen, 12 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Februar 1896: Tiltalte Bolette Hansine Kirstine Hansen, Niels Jørgen Jochumsens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør maa blive uden Indflydelse paa Sagens Afgjørelse

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Bolette Hansine Kirstine Hansen, Jochumsens Hustru, til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bolette Hansine Kirstine Hansen, Husmand Niels Jørgen Jochumsens Hustru, for falsk Angivelse og Klagemaal. Efter Sagens Oplysninger gjorde Tiltaltes Mand, der med Familie beboer et isoleret beliggende Hus i Rousthøje, under 19 Juni f. A. Anmeldelse paa Varde Kjøbstads Politikontor om, at Tiltalte flere Gange havde, som det hedder i den af en Politifuldmægtig optagne Rapport om Anmeldelsen, været Gjenstand for Voldtægtsforsøg fra Sogneraadformand og Gaardejer af Næsbjerg, Laurids Hansens Side, i hvilken Henseende Tiltalte, der samtidigt havde indfundet sig paa Politikontoret, ved Siden af den af hendes Mand givne nærmere Fremstilling af det Forhold, som Laurids Hansen skulde have gjort sig skyldig i, til Rapporten afgav en Forklaring, der gik ud paa, at Hansen, med hvem hun og hendes Mand havde stiftet Bekjendtskab i Juni Maaned 1894, engang i Begyndelsen af den paafølgende December Maaned indfandt sig i hendes Hjem og da efter, at han havde erfaret, at hendes Mand ikke var hjemme, greb fat i hende, samt trykkede hende, hvis Forsøg paa at værges sig var forgjæves, idet hun bar et lille Barn paa Armen og saaledes kun havde den ene Arm

fri, op ad en Mur og kyssede hende flere Gange, hvorhos Hansen, efterat hun derpaa havde slidt sig fra ham, atter trykkede hende op mod Muren og trak hendes Klæder op og befølte hende, der ikke var iført Benklæder, paa de blottede Kjønsdele samt fremtog sit Lem, som han efter nogen Kamp fik indbragt i disse, og celebrerede coitus med hende, og det uagtet hun baade i Ord og Gjerning til det Sidste gjorde den Modstand, hvortil hun med Barnet paa Armen var istand, medens hun derimod ikke raabte om Hjælp, idet der i Nærheden ikke var Naboer som kunde høre hendes Raab, og i Huset ikke Andre end hendes gamle Svigermoder, der var syg og laa til Sengs i et Værelse, hvis Dør ind til den Stue, i hvilken Tiltalte og Hansen opholdt sig, var lukket. Endvidere forklarede Tiltalte, at Hansen om Eftermiddagen den 20 Februar f. A., da hendes Mand ligeledes var fraværende, og hun og hendes sengeliggende Svigermoder var ene hjemme, var kommen hjem til hende og havde trukket hende ud i Stalden, kysset hende trods hendes Modstand, revet hendes Klæder fra Brystet og befølt hende baade paa dette og paa Underlivet under Tøjet, men at det dog var lykkedes hende at slide sig løs fra Hansen og at komme ind til Svigermoderen, hvorpaa Hansen havde bortfjærnet sig. Ligeledes havde Hansen, der en Dag i sidste Halvdel af Marts Maaned f. A. pløjede for Tiltaltes Mand og da en kort Tid, i hvilken denne fortsatte Pløjningen, var inde i Huset hos Tiltalte for at drikke Kaffe, efter Tiltaltes Forklaring ved denne Lejlighed i Kjøkkenet kysset hende, inden hun kunde faa gjort nogen Modstand, og derpaa i Stalden, ud i hvilken hun havde fulgt ham, foranlediget ved, at han ytrede Ønske om at se Kreaturerne, grebet fat i hende og trods hendes Modstand paany kysset hende, der havde et Barn paa Armen, samt derhos befølt hende udenpaa Klæderne, indtil han, som tilige spærrede Døren for hende, saaledes at hun ikke kunde komme ud, ved hendes Trudsel om, at hun vilde kalde paa sin Mand, lod sig bevæge til at slippe hende. Endelig forklarede Tiltalte, at Hansen, der efter hvad der var bleven omtalt den Dag, da han pløjede for Tiltaltes Mand, maatte forudsætte, at denne Lørdagen den paafølgende 30 Marts var fraværende paa en længere Rejse, den sidstnævnte Dags Aften Kl. 8 a 9 var kommen hjem til hende, og at han, efterat hun havde svaret benægtende paa hans Spørgsmaal om, hvorvidt hendes Mand var hjemme, og efterat hun dernæst efter Hansens Opfordring havde ladet sin 11 Aar gamle Søn, der havde Natteleje i den Stue, i hvilken Hansen var kommen ind til hende, gaa til Sengs, havde sagt Godnat og var gaaet ud, men strax efter var vendt tilbage og efter i Kjøkkenet at have afklædt sig til Skjorten, atter var kommen ind til hende i Stuen, hvor der brændte et Lys, som hun imidlertid strax slukkede paa Grund af, at hun blev flov ved at se en nøgen Mandsperson, og hvor han nu gik hen til

hende og væltede hende over i en Seng, idet han derhos sprang op til hende. Tiltaltes Mand, hvis Rejse var bleven udsat, men som derimod den herommeldte Aften havde været hende i en Skole paa Egnen, kom imidlertid i det samme tilstede, og efter at han havde tændt Lys, forefaldt der mellem ham og Hansen et Ordskifte, under hvilket Tiltaltes Mand truede med at melde det Passerede, medens Hansen bad for sig, og som førte til, at Sidstnævnte, efter først at have tilbudt at ville betale 1000 Kr., gik ind paa senere at betale Tiltaltes Mand, der forlangte flere Penge, et Beløb af 2000 Kroner.

Paa Grundlag af den saaledes fremkomne Anmeldelse — i Anledning af hvilken vedkommende Politifuldmægtig, efter hvad han har bemærket i den desangaaende afgivne Rapport, indskjærpede saavel Tiltalte som hendes Mand at sige Sandheden og gjorde dem opmærksom paa det Ansvar, de paadroge sig ved at gjøre urigtig eller falsk Anmeldelse, ligesom det under Afgivelsen af Tiltaltes Forklaring blev hende foreholdt, at denne led af forskellige Usandsynligheder — blev der derefter indledet en Undersøgelse mod Laurids Hansen, der imidlertid, efterat han ved sit første Møde i Politiretten den 2 August f. A. havde afleveret en af ham affattet skriftlig Fremstilling, indeholdende en detailleret Redegjørelse for, hvad der var passeret mellem ham og Tiltalte, i Overensstemmelse hermed paastod, at han, der indrømmede at have attraaet legemlig Omgang med Tiltalte, men benægtede nogensinde at have haft saadan Omgang med hende, ikke havde taget hende med Vold, men at hun frivilligt havde fundet sig i de utugtige Tilnærmelser af forskjellig Art, som han erkjendte at have gjort hende til Gjenstand for ved de af hende opgivne Lejligheder, i hvilken Henseende hans Fremstilling bl. A. gik ud paa, at Tiltalte engang i Efteraaret 1894, da han havde indfundet sig hos hende i hendes Hjem, uden videre Modstand lod ham kjærtegne hende og derefter godvilligen lagde sig tilrette for ham, uden at det dog, idet de troede at høre Nogen nærme sig, kom til legemlig Omgang mellem dem, og at hun den Dag, han pløjede for hendes Mand, roligt fandt sig i, at han ude i Stalden befølte hende paa Kjønnsdelene, og derhos, da han talte med hende om Samleje, ytrede, at hun ikke syntes derom, naar hendes Mand var hjemme, men at denne agtede at foretage en Rejse til Hjemmet for paa en opgiven Søndag at overvære en Børnedaab, og at hun da to Aftener vilde være alene, samt at han en af de paagjældende Aftener indfandt sig paa hendes Bopæl og da, efterat hun, der kom ud til ham i Kjøkkenet, ifølge hans Tilskyndelse havde ladet sin Søn gaa til Sengs og slukket Lyset i Stuen, aflædte sig i Kjøkkenet og gik ind i Sengen til hende, hvis Mand imidlertid strax derefter kom tilstede. Under 2de den 13de og den 27 August f. A. afholdte Forhør fastholdt Tiltalte derimod Rigtigheden af

sin til Politirapporten afgivne Forklaring, dog saaledes, at hun, der til Rapporten havde forklaret, at der ved den hende overgaaede Vold ikke var tilføjet hende nogensomhelst Skade eller Ulempe, under det første af disse Forhør angav, at hun siden den 20 Februar havde havt Trykken i den ene Side, formentlig som Følge af, at Hansen da havde trykket hende stærkt ind i Siden for at holde hende fast, og under det sidste Forhør forsaavidt ændrede den af hende tidligere givne Fremstilling, som hun, der gjentog, at Hansen havde taget hende med Vold, nu forklarede, at dette var sket i Stalden, idet Hansen vedblivende havde turet med hende saaledes, at de fra Stuen vare komne ud i Loen, hvor han først kastede hende ned, og derfra ind i Stalden, efterat Hansen i Loen havde tilladt hende at rejse sig igjen, fordi det Barn, hun havde paa Armen, begyndte at græde, hvorhos hun senere med Hensyn til det den 20 Februar Passerede yderligere forklarede, at Hansen trængte hende op ad Væggen, løftede hendes Skjorter op og fremtog sit Lem, dog uden at faa sin Villie.

Foruden at der imidlertid ikke overfor Hansens Benægtelse af nogensinde at have anvendt Tvang mod Tiltalte er oplyst noget, som kunde tale for, at dette virkelig har været Tilfældet, maa Tiltalte derhos ansees ved de af hende under Undersøgelsens Gang afgivne Forklaringer at have erkjendt, at den af hende til Politirapporten den 19 Juni f. A. afgivne og derefter, som meldt, i Retten gjentagne Forklaring er urigtig, forsaavidt den gaar ud paa, at hun ved de forommeldte Lejligheder viste sig uvillig til at indlade sig med Hansen, og at han ved disse Lejligheder anvendte Tvang overfor hende, idet hun ved Siden af, at hun ganske i Almindelighed har udsagt, at det, naar hun ved sin Forklaring beskyldte Hansen for Voldtægt, ikke var rigtig betænkt af hende, og at hun ved Forklaringens Afgivelse var sig bevidst, at hun gik videre i sin Sigtelse mod Hansen, end der stemmede med Sandheden, særligt med Hensyn til det en Dag i December Maaned 1894 Forefaldne har forklaret, at hun ikke blev tvungen til at gaa ud i Loen, men at hun gjorde dette frivilligt, og at det var hendes Mening hermed at give Hansen Lejlighed til at faa sit Ønske om Samleje*) samt at hun, der ikke med Magt blev tvungen ned paa Loen, men, som hun har udtrykt sig, i Virkeligheden tildels frivillig gav efter, gik fra Loen ind i Stalden, fordi hun fremdeles ikke var uvillig til at give Hansen Lejlighed til at faa sin Villie med hende, men at det dog heller ikke her kom til Fuldbyrkelse af Samleje, idet hun holdt sig tilbage, og Hansen, der næppe nok fik sit mandlige Lem indbragt i hendes Kjønsele, som Følge deraf gav at gaa videre, hvorhos Tiltalte, uden at fastholde sin oprindelige Forklaring om, at hun mod-

*) Her er formentlig faldet ud Ordet „tilfredsstillet“.

satte sig den Adfærd, som Hansen udviste mod hende, den Dag, han pløjede for hendes Mand, overensstemmende med den af denne under Undersøgelsen afgivne Forklaring — der gaar ud paa, at det var efter Aftale med ham, at Tiltalte, der havde underrettet ham om, at Hansen efterstræbte, meddelte Hansen, at hendes Mand vilde rejse til Hjemmet i 2 Dage, idet de begge gik ud fra, at Hansen vilde benytte denne Lejlighed til at komme til Tiltalte og saa kunde overraskes af Manden og tvinges til at betale dem en Sum Penge — har indrømmet, dels at hun i den Hensigt at faa Hansen til at komme, saaledes at han kunde blive overrasket, sagde til ham, at Manden skulde til Hjemmet, dels at hun, der om Aftenen den 30 Marts, lige forinden hun kom i Seng med Hansen, havde overbevist sig om, at hendes Mand var kommen hjem, med ham havde aftalt at lægge denne »Fælde« for Hansen, som efter, hvad de havde talt om, burde »bøsse en Smule«.

Løvrigt fremgaar det af det Oplyste, at Laurids Hansen efter Tiltaltes og hendes Mands forenede Pression om Aftenen den 30 Marts underskrev et paa 2000 Kr. lydende Gjældsbevis, som Tiltaltes Mand affattede, men at dette Bevis ved en Sammenkomst, som denne nogle Dage senere havde med Hansen for efter Aftale at faa Pengene udbetalte, blev udleveret Hansen uden at være indfriet, efter Hansens Forklaring paa Grund af, at han foreholdt Tiltaltes Mand det Strafværdige i Pengeafpresning. Af Hansen blev det derpaa i et Brev af 11 Juni f. A. forekastet Tiltaltes Mand, at han havde omtalt Hansens Forhold til Tiltalte paa en for Hansen ærekrænkende Maade, og at han selv overfor Hansen havde udvist en strafværdig Opførsel, hvorhos Hansen i Brevet udtalte, at det maaske var bedst, at han henvendte sig til Øvrigheden for at faa Sandheden frem, og efter Tiltaltes seneste Forklaring gav dette Brev, hvorover hun og hendes Mand bleve fortørnede, i Forbindelse med den Omstændighed, at Sagen havde fremkaldt megen Snak i Sognet, Anledning til den skete Anmeldelse, hvilken de efter Tiltaltes den 19 Juni afgivne Forklaring hidtil havde undladt at gjøre, fordi de frygtede derved at bevirke, at Hansen, der var Kautionist for et af dem skyldigt Beløb af 100 Kr., skulde opsigte denne Kaution.

Som Følge af det Anførte, hvorefter det maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltaltes ved den omhandlede Anmeldelse skete Angivelse af, at Laurids Hansen ved forskellige Lejligheder havde krænkede hendes Kjønnsfrihed paa en saadan Maade, at han under Forudsætning af, at hendes Fremstilling var rigtig, maatte være ifalden Strafansvar, i al Fald for de fleste Tilfældes Vedkommende har været aabenbar urigtig, samt idet der ikke kan tages noget Hensyn til, at hun ikke vil have gjort sig nogen Tanke om, hvilke Følger hendes Sigtelse kunde faa for Hansen, hvis den, som hun har udtrykt sig, blev tagen for gyldig, vil

Tiltalte, der er født i Aaret 1860, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet være at anse efter Straffelovens § 225 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

**Nr. 7. Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen,
Carl Frandsen og Carl Andersen**
(Bagger efter Ordre)

contra

Forstkandidat van Deurs af Glentholm (Ingen),

betr. Retten til et Fiskeri.

Silkeborg Birks Politirets Dom af 10 Oktober 1893: De Indklagede, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen, alle af Siim Mark, og Carl Andersen af Siim By samt Gaardejer Jens Thomsen af Fællund Mark, bør for Klagerens, Forstkandidat van Deurs af Glentholms Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger erstatter Klageren Sidstnævnte med 10 Kr.; iøvrigt ville de være at ophæve. Det Idømte at efterkomme inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1895: De Indstævnte, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen, bør hver især til Statskassen bøde 40 Kr. Saa betale de og En for Alle og Alle for En til Citanten, Forstkandidat van Deurs, i Erstatning 40 Kr. samt i Sagsomkostninger for begge Retter 80 Kr. Der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Justitsraad Neckelmann, og Sagfører Hammer, der har været beskikket til for dem at møde under det ovennævnte Tingsvidne, i Salær og Godtgjørelse for Portoudlæg, Førstnævnte 40 Kr. og Sidstnævnte 10 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom, har Indstævnte, der ikke har givet Møde for Høiesteret, som Bevis

for den af ham paastaaede Eneret til Fiskeri væsentlig indskrænket sig til at fremlægge Udskrift af en den 18 Juli 1892 af den Viborgske Overret i en lignende Sag afsagt Dom, samt Kopi af et under bemeldte Sag fremlagt Kort. Ved den nævnte Dom var det i Henhold til forskellige under Sagen fremlagte og i Dommen delvis gjengivne Dokumenter statueret, at der tilkom Indstævnte Eneret til Fiskeri i Vesteraa, og at denne strakte sig til et paa det nævnte Kort angivet Sted, og i Henhold til denne Afgjørelse har den indankede Dom domfældt Appellanterne, idet den udtaler, at de ikke under nærværende Sag have fremført noget, der kunde føre til Antagelse af et andet Resultat i den nævnte Retning. Men da de i Dommen af 1892 paa-beraabte Dokumenter og andre Oplysninger, som anført, ikke have været fremlagte under nærværende Sag, have Appellanterne ikke haft Anledning eller Forpligtelse til at imødegaa dem eller den forhen brugte Procedure, og der vil derfor ikke, som i den indankede Dom antaget, under nærværende Sag i Kraft af Overretsdommen af 18 Juli 1892 kunne gaaes ud fra, at Indstævnte maa ansees eneberettiget til Fiskeri i det paagjældende Vandareal.

Appellanterne ville derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger findes at burde ophæves for alle Retter, og det Appellanternes Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær, ligesom de Beløb, der ved Overrettens Dom ere tillagte de Sagførere, der for Appellanterne have givet Møde for Overretten og ved Optagelse af et Aasteds Thingsvidne, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen bør for Indstævnte, Forstkandidat van Deurs's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Høiesteretssagfører Bagger 120 Kroner, Justitsraad Neckelmann 40 Kroner og Sagfører Hammer 10 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Ejeren af Rye Mølle eller, som Ejendommen nu kaldes, Glentholm, Citanten, Forstkandidat van Deurs — der paastaar at have Eneret til Fiskeri i den saakaldte Vesteraa, o: det Vandløb, som løber fra Gudensø til hans nævnte Ejendom — i første Instants ved en Politiret sagsøgt de Indstævnte, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen, de tre Førstnævnte af Siim Mark og Sidstnævnte af Bjestrup, samt endvidere Gaardejer Jens Thomsen af Fælund Mark, de fire Førstnævnte i Anledning af, at de efter Citantens Anbringende den 28 Oktober og den 1 November 1892 uden hans Tilladelse have indfundet sig med Vaad og 2 Baade i det nævnte Vandløb og der i de ommeldte Dage flere Gange have trukket Vaad, og Sidstnævnte i Anledning af, at han som tilstødende Lodsejer skal have lejet Fiskeriet i det paagjældende Vandløb ud for sin Grund til de Indstævnte, og derved foranlediget dem til at udøve det ommeldte formentlig ulovlige Fiskeri, og gik Citantens Paastand i første Instants ud paa, at de nævnte 5 Personer for deres ommeldte Forhold hver især bleve ansete med en Bøde efter Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 58, samt at de i Henhold til denne Lovs § 59 in solidum tilpligtedes at erstatte Citanten det ham ved bemeldte Fiskeri tilføjede Tab med mindst 20 Kr. for hver Gang Vaadet er trukket. Ved Politiretsdommen ere alle Fem for Politiretten Indklagede frifundne for Citantens Tiltale, og medens bemeldte Dom ikke er appelleret for Jens Thomsens Vedkommende, har Citanten derimod for de 4 øvriges Vedkommende indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine mod disse for Politiretten nedlagte Paastande. De Indstævnte have derimod paastaet Politiretsdommen for deres Vedkommende stadfæstet. Til Oplysning angaaende den Fiskerirettighed, hvori der af de Indstævnte skal være gjort Indgreb ved det paatalte Fiskeri, har Citanten for Politiretten fremlagt Udskrifter af de afsagte Domme i en af ham i sin Tid mod Husmand Niels Peter Bertelsen af Fælund Mark for ulovlig Fiskeri i det paagjældende Vandareal ved Silkeborg Birks Politiret anlagt Sag, der blev paakjendt ved Overrettens upaaankede Dom af 18 Juli 1892 med det Udfald, at N. P. Bertelsen for det under Sagen paaklagede Fiskeri blev anset med en Bøde til Politikassen af 10 Kr. Ved den sidstnævnte Dom blev det, under Paaberaabelse af 2de henholdsvis den 30 November 1773 og den 6 April 1835 afsagte Høiestretsdomme angaaende den Ejeren af Rye Mølle tilkommende Fiskerirettighed, antaget, at denne Ejendom, der tidligere har udgjort en Del af det Kongen tilhørende Jordegods i Skanderborg Rytterdistrikt, men som af Kong Christian VII under 27 September 1769 blev tilskjødet den daværende Fæster, Peder Nielsen, der ved en over bemeldte Jordegods afholdt Auktion

var bleven Højtbydende paa Rye Mølle, ved dette Skjøde var ham overdragen med de Fiskerirettigheder, der vare tillagte en tidligere Fæster af Ejendommen ved det til denne i Henhold til en allerhøjeste Resolution af 30 Juli 1694 under 6 April 1695 udstedte Fæstebrev, i hvis 6te Post det bl. A. hedder: »Fiskeriet, som henved 40 Aar ved Møllen har været, ere disse Steder i Vesteraae, som ligger op fra Rye Mølle og til Svervig, som Gudensøe begynder . . .«, til hvilke Bestemmelser der ogsaa er henvist i Peder Nielsens Fæstebrev af 6 April 1752. Det antoges herefter i bemeldte Overrettsdom, at Citanten, som nuværende Ejer af Rye Mølle, er eneberettiget til Fiskeri i det i den foran citerede Passus i Fæstebrevet af 6 April 1695 betegnede Vand og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Vandareal, der falder ind herunder, udtaltes det, at det, efter hvad der var oplyst under nogle under den paagjældende Sag optagne Thingsvidner, maatte antages, at Benævnelserne »Vesteraa« og »Svervig« ikke længere brugtes som Betegnelser paa Dele af de Syd for Rye Mølle beliggende Vandarealer, og at Egnens Beboere ej heller havde nogen Kundskab om, om hvilke Vandarealer disse Benævnelser i sin Tid ere brugte. Men ifølge de Oplysninger, der indeholdes i et under den omhandlede Sag for Overretten in originali fremlagt, den 28 September 1737 udarbejdet Grundrids over Rye Møllens Aale-Strøm og Fiskeri fra Mossø til Rye Mølle — af hvilket Grundrids der under nærværende Sag af Citanten er fremlagt en af en Landinspektør efter en tidligere udført Kopi udarbejdet Gjengivelse — antages det i Overrettsdommen, at Vesteraa, af hvilken den umiddelbart Syd for Rye Mølle beliggende, nu saakaldte Rye Møllesø sandsynligvis oprindelig har været en Del, idet Aaen ved Opstemning af Vandet ved Møllen er bleven til en Sø, strakte sig videre mod Syd til en paa bemeldte Grundrids med ii betegnet, ogsaa paa nyere Kort afsat Vig, der i Henhold til en noget makuleret Angivelse paa Grundridsets Navnefortegnelse af Vigens Navn antages at være den i Fæstebrevet af 6 April 1695 ommeldte »Svervig«, og da denne Vig ligger Syd for det Sted, hvor N. P. Bertelsen havde udøvet det under den omhandlede Sag paaklagede Fiskeri, antoges det, at han derved havde gjort sig skyldig i ulovligt Fiskeri. Vel har nu bemeldte Overrettsdom selvfølgelig ikke overfor de Indstævnte nogen forbindende Kraft som Retsafgjørelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer Citanten som Ejer af Rye Mølle nogen særlig Fiskerirettighed, og om sammes Indhold og Omfang; men da det Resultat, hvortil Dommen, som anført, i disse Retninger er kommen, er støttet paa ældre Dokumenter, Domme, Kort og andre Oplysninger, der i den paagjældende Sag have været forelagte Overretten, og der ikke under nærværende Sag af de Indstævnte er fremført noget, der kunde føre til Antagelse af et andet Resultat i den nævnte

Retning, maa der, uanset, at de samme Oplysninger ikke paany have været forelagte Overretten under nærværende Sag, ogsaa under denne gaas ud fra, at Citanten som Ejer af den omhandlede Ejendom er eneberegtiget til Fiskeri i det ovenfor betegnede Vandareal, og det vil saaledes navnlig, saafremt de Indstævnte have udøvet Fiskeri sammesteds, ikke kunne befri dem for Ansvar herfor overfor Citanten, at de med Tilladelse af den tilstødende Grundejer have drevet Fiskeriet paa Steder i det paa-gjældende Vandareal, hvor denne, hvis Citanten ikke havde nogen særlig Fiskerirettighed, ifølge Fiskerilovens § 49 vilde have været berettiget til at drive Fiskeri.

I Politiretsklagen angav Citanten, at de Indstævnte havde trukket Vaad i den saakaldte Vesteraa mindst 4 Gange, den 28 Oktober 1892 og mindst 2 Gange d. 1 November s. A., og da efter hans Opgivelse det saaledes udøvede Baadfiskeri de 5 Gange havde fundet Sted i den Del af Aaen, der hører under Silkeborg Birk, ved hvis Politiret nærværende Sag er anlagt, begjærede han under denne de Indstævnte dragne til Ansvar for det af disse 5 Gange udøvede Fiskeri. Under Proceduren for Politiretten have de Indstævnte derefter indrømmet, at de i Vandarealer, der høre under Silkeborg Birk, have trukket Vaad 2 Gange den 28 Oktober og 2 Gange den 1 November 1892, og Citanten har paa sin Side erklæret, at han Intet har imod, at der under nærværende Sag kun tages Hensyn til disse 4 Vaaddræt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juli 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 22.

Fredagen den 26 Juni.

Nr. 7. Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen,
Carl Frandsen og Carl Andersen
(Bagger efter Ordre)

contra

Forstkandidat van Deurs af Glentholm (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Medens de Indstævnte nu maa ansees at have erkjendt, at det heromhandlede Fiskeri er foregaaet i det Syd for Rye Mølle værende Vandareal, have de ikke villet indrømme, at det er foregaaet i »Vesteraa«, idet de have benægtet, at der paa Strækningen fra Gudensø til Rye Mølle er noget Vandløb, der nu benævnes Vesteraa, samt anført, at selv om denne Benævnelse i ældre Tider har været brugt, har Vesteraa ikke strakt sig saa langt fra Rye Mølle mod Syd som til det Sted, hvor de have udøvet det omhandlede Fiskeri. Efterat de Indstævnte for Politiretten havde afgivet disse Erklæringer, fremlagde Citanten sammesteds den ovennævnte Gjengivelse af Grundridset af 28 September 1737 og opgav ved Henviisning til Betegnelser paa samme de Steder, hvor det under Sagen omhandlede Fiskeri skulde have fundet Sted, hvilke af Citanten saaledes paapegede Steder alle ere beliggende Nord for den ovennævnte paa Grundridset med ii betegnede Vig, altsaa indenfor Grændserne for det Vandareal, hvor Citanten efter det Ovenanførte maa antages at have Eneret til Fiskeri. I deres Tilsvær herpaa nægtede de Indstævnte at have fisket paa de opgivne Steder, idet de iøvrigt anførte, at de ikke ved at beskue det fremlagte Kort kunde orientere sig saaledes i Terrænet, at de kunde danne sig

en bestemt Mening om de enkelte Punkters Beliggenhed; men ligesom deres Erklæringer i det Hele vare undvigende og ubestemte, saaledes nægtede de, da Citanten derefter for Politiretten fremlagde et af Generalstabens Maalebordskort, hvorpaa Gudensø og endel af det Nord for samme værende Vandareal ere afsatte, som det maa antages som de nu forefindes, at angive paa dette Kort, hvor de havde fisket, idet de gjorde gjældende, at de ikke vare pligtige hertil, da det formentlig maatte være Citantens Sag at tilvejebringe de fornødne Bevisligheder i saa Henseende. Under et af Citanten efter Sagens Indankning for Overretten optaget Aastedstingsvidne have derhos to af de Indstævnte, nemlig Lars Andersen og Søren Sørensen, der personlig gave Møde under Tingsvidnet, og som ved denne Lejlighed af Citantens Sagfører blev opfordrede til at paavise Stedet, hvor de havde fisket den 28 Oktober og 1 November 1892, nægtet at efterkomme denne Opfordring uden at anføre nogen Grund for denne deres Vægring. Under Tingsvidnet bleve derefter to Vidner afhørte, hvis edelige Forklaringer gaa ud paa, at de to Gange en af de sidste Dage i Oktober eller en af de første Dage i November 1892 have set de Indstævnte — dog at det ene Vidne ikke er sikkert paa, at alle de Indstævnte vare tilstede ved begge Lejligheder — drive Fiskeri med Vaad paa Steder, som de paa Aastedet paaviste i Overværelse af en Landinspektør, som derefter har afsat de saaledes paaviste Steder paa et af ham udarbejdet Kort over en Del af Vandløbet mellem Gudensø og Glentholm, og har Citanten for Overretten fremlagt saavel dette Kort som et Kort, som har været fremlagt under den ovennævnte mod Niels Peter Bertelsen anlagte tidligere Sag, og paa hvilket de Steder, hvor denne havde udøvet det under bemeldte Sag paatalte Fiskeri, ere afsatte. Det fremgaar heraf, at de af Vidnerne paapegede Steder ere beliggende i Vandløbet mellem Rye Mølleø og Gudensø, Nord for de Steder, hvor Niels Peter Bertelsen, som meldt, havde fisket, og følgelig — som det maa antages, et godt Stykke — Nord for den paa Grundridset af 1737 med ii betegnede Vig. Vel fremgaar det nu ikke med Bestemthed af Vidneforklaringerne, at det af Vidnerne omfoklarede Fiskeri har fundet Sted den 28 Oktober og den 1 November 1892, men de Indstævnte, der, som det fremgaar af det Ovenanførte, ikke have villet opgive, hvor de have fisket de nævnte Dage, have ikke efter Tingsvidnets Fremlæggelse for Overretten særlig benægtet, at det har været paa de af Vidnerne paaviste Steder, hvorhos ogsaa bemærkes, at det af det ovennævnte Kort, hvorpaa disse Steder ere afsatte, ses, at de ere beliggende udfor en ovennævnte Jens Thomsen tilhørende, til Vandløbets vestlige Side stødende Jordlod, hvis Grændser ud mod Vandløbet af vedkommende Landinspektør ere afsatte paa Kortet, og at de Indstævnte, hvis Procedure gaar ud paa, at de med Jens Thomssens Tilladelse

de nævnte Dage have fisket udfor hans Grund, ikke efter Fremlæggelsen af bemeldte Kort for Overretten have paaberaabt sig, at det omhandlede Fiskeri har fundet Sted udfor nogen anden Thomsen tilhørende, til Vandarealet Syd for Rye Mølle stødende Jordlod end den ommeldte.

Idet det herefter maa antages, at det under Sagen omhandlede Fiskeri er udøvet i det Vandareal, hvor Citanten efter det Ovenanførte har Eneret til Fiskeri, ville de Indstævnte for det af dem saaledes begaaede Indgreb i Citantens Fiskerirettigheder være at anse efter Fiskerilovens § 58 med Bøder til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til 40 Kr. for hver af dem, hvorhos de efter Citantens Paastand ville være in solidum at tilpligte i Anledning af det af dem udøvede ulovlige Fiskeri at betale ham en Godtgjørelse, hvis Størrelse, idet der ikke er Enighed mellem Parterne om Værdien af den gjorte Fangst, hvorom der ej heller iøvrigt er tilvejebragt Oplysning under Sagen, i Henhold til bemeldte Lovs § 59 in fine vil være at bestemme til 40 Kr., hvorved bemærkes, at der ikke kan gaas ud fra, at Vaad har været brugt mere end to Gange, uanseet, at Vaadet ved hver af disse Lejligheder har været trukket flere Gange.

De Indstævnte findes derhos at burde tilpligtes in solidum at betale Citanten i Sagsomkostninger for begge Retter 80 Kr. Der vil være at tillægge den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten og Sagfører Hammer i Silkeborg, der har været beskikket til at møde for dem under det ovennævnte Aastedstingsvidne, i Salær og Godtgjørelse for Portoudlæg, Førstnævnte 40 Kr. og Sidstnævnte 10 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Derimod vil der ikke under denne Sag kunne tilkjendes Sagfører Hammer efter den af ham derom under bemeldte Tingsvidne fremsatte Paastand Godtgjørelse for Rejseomkostninger samt Diæter, idet det Fornødne herom ikke bliver at fastsætte af Retten.

Under den befalede Sagførelse for Overretten og under bemeldte Tingsvidne har intet ulovligt Ophold fundet Sted og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 249. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Christian Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Maj 1896: Arrestanten Frederik Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Christian Hansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Frederik Christian Hansen for Vold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101. Arrestanten er født den 21 Februar 1874 og er anset ved Rettens Domme af 13 Februar 1892 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, af 2 April 1892 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, af 14 Oktober 1893 efter Straffelovens § 100 og § 256 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, af 4 December 1894 efter Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og af 21 Januar 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tvende mod Arrestanten i Aarene 1894 og 1895 henholdsvis for Vold og for Fornærmelse mod Politiet her ved Retten indledede Undersøgelser sluttedes uden Tiltale, efter at Arrestanten havde vedtaget at erlægge Bøder paa respektive 100 og 200 Kr. til vedkommende Kriminelkammers Fattigkasse, hvilke Bøder han har afsonet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Natten mellem den 15 og 16 Februar d. A., da Assistent i Marineministeriet Carl Christian Valdemar Gommesen sammen med 3 andre Mænd, af hvilke den ene medførte en Cykle, passerede ad en Vej, der fra Istedgade fører til Enghavevej, mødte de Arrestanten og nogle Personer, med hvem han var i Følge. En af disse sidste forulempede det Selskab, Gommesen hørte til, idet han greb fat i den omtalte Cycle og sparkede til den, saaledes at den gik i Stykker, og da han i i denne Anledning blev puffet til Side af en af de Mænd, der var sammen med Gommesen, angreb han denne Mand med Næveslag. Arrestantens andre Kammerater angreb nu ligeledes Gommesen og hans Selskab, og da Arrestanten saae, hvad der gik for sig, sluttede han sig til sine angribende Kammerater, foer ind paa Assistent Gommesen og tildelte ham med knyttet Haand flere Slag, der ramte Gommesen i Ansigtet, greb derefter fat i ham med begge Hænder, saaledes at han ikke kunde røre Armene, og tumlede om med ham, til de begge styrtede ned i en Grøft. Saavel Arrestanten som Gommesen kom hurtig paa Benene igjen, og Arrestanten fortsatte da sit Angreb overfor Gommesen, der, forfulgt af Arrestanten, trak sig tilbage til Enghavevej. Arrestanten holdt da op med at forfølge ham videre. Ved det ovenfor omtalte Fald stødte Gommesen sit Ansigt saaledes, at der herved tilføjedes ham en stærkt blødende Hudafskrabning, der omfattede Størsteparten af Næsen samt en Del af Hagen. Læsionerne smertede stærkt samme Aften og bevirkede, at han maatte holde sig inde og ikke kunde udføre sin Tjeneste i ca. 8 Dage, samt at hans Næse var øm i ca. 14 Dage. Efter det Oplyste maa det antages, at Volden ikke vil have nogen blivende Følger for ham.

Medens det ovenfor beskrevne passerede, kom Malermester Carl Ludvig Lindberg ud paa Enghavevej fra en ved denne liggende Bygning, og da han saae, at der var nogen, der sloges, skyndte han sig afsted for ikke at blive indblandet heri, men Arrestanten, der vil have troet, at Lindberg hørte til samme Selskab som Gommesen, løb strax efter at denne var undsluppet ham, efter Lindberg, rev hans Stok fra ham og tildelte ham 2 Slag med denne. Af Slagene ramte det ene Lindberg oven i Hovedet, men da han havde en stiv Hat paa, afbødede denne Slaget, saaledes at det ikke havde anden Virkning end fuldstændig at ødelægge Hatten. Det andet Slag ramte Lindberg over det yderste Led af venstre Haands Langfinger og bevirkede, at Fingeren smertede stærkt de første Dag, var opsvulmet en 4 a 5 Dage og endnu var lidt øm, da han den 20 Marts d. A. mødte i Retten. Efter det Oplyste maa det antages, at Volden ikke vil have blivende Følger for Lindberg.

Politibetjentene Nr. 515, Odense og Nr. 489, Thomsen, der begge vare iførte Uniform, og som vare ilede til, da de havde hørt, at der var Slagsmaal, anholdt Arrestanten og førte ham til Politistationen. Undervejs satte han sig kraftigt til Modværge, idet han kastede sig ned paa Jorden og slog om sig med Armene, hvorhos han søgte at spænde Ben for Politibetjent Odense. Han tiltalte derhos begge Betjentene med »Du« og udskjældte Politibetjent Odense for Klovn.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 203, 100 og 101 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 29 Juni.

Nr. 109. Slagtermester **E. G. Jensen** (selv)

contra

**Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd
samt Læger** ved dens Forretningsfører og Formand for
det staaende Forretningsudvalg, Postkontrollør
V. N. C. Michelsen (ingen).

betr. Betaling af 1200 Kroner m. m.

Høiesterets Dom.

Da Appellanten ikke har irettelagt den af ham udtagne Høiesterets Stævning, og der saaledes mangler Bevis for, at den, som af ham anbragt, er forkyndt for Indstævnte, der ikke har givet Møde, og da det maa være uden Betydning, af hvilken Grund Stævningen ikke er bleven irettelagt,

kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesterets Stævning afvises.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebrogte Oplysninger, hvorved bemærkes, at Pigen Ane Mathilde Svendsen efterat have fyldt sit 15de Aar har beediget sine Forklaringer, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at det paa Asaa Kirkegaard fundne Barnelig er bragt derhen af Tiltalte og hidrører fra hendes den 6 August forud foregaaede Nedkomst. Da det dernæst maa ansees oplyst, at det fundne Barn har i alt Fald nærmet sig Fuldbaarenhed, og Fødselen efter det Oplyste maa betragtes som foregaaet i Dølgemaal, vil Tiltalte være at dømme efter Straffelovens § 194. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Jensine Kirstine Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udræder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn for Høiesteret 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Jensine Kirstine Pedersen for Barnefødsel i Dølgemaal. Den 14 September f. A. blev der paa Asaa Kirkegaard funden henliggende en Pakke, som viste sig at indeholde et stærkt forraadnet Lig af et nyfødt Barn indsvøbt i et blaatærnet Bomuldsforklæde, hvorom var viklet to Aviser, nemlig Exemplarer af »Aalborg Amtstidende« for den 21 og 22 Januar f. A. Det viste sig derhos, at der i Opfyldningen over en paa Kirkegaarden værende Grav, som var tildækket den 21 Juli f. A., var dannet et Hul, hvori fandtes nogle Rester af Aviser svarende til dem, der vare viklede om Liget, og det kunde deraf sluttes, at dette oprindeligt havde været nedlagt i Jorden over bemeldte Grav og derfra — muligen af en Hund — var bleven slæbt bort fra Graven. Det saaledes fundne Barnelig blev den 16 s. M. obduceret af vedkommende Fysikus og Distriktslæge, som i deres afgivne visum repertum have udtalt, at Barnet var af Mandkøn og skjønnes fuldbaarent, men at de var ude af Stand til at afgjøre, om det havde været levedygtigt og i be-

kræftende Fald, hvorledes Dødsmaaden havde været. Det kgl. Sundhedskollegium, hvilket bemeldte visum repertum af Forhørsdommeren har været forelagt til Erklæring navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Barnets Fuldbaarenhed, har i en under Forhøret fremlagt Skrivelse af 19 December f. A. i saa Henseende bemærket, at ihvorvel Liget var saa stærkt forraadnet, at dette Spørgsmaal næppe kan afgjøres med fuld Sikkerhed, synes det dog ikke at kunne benægtes, at Barnet har været fuldbaarent eller dog næsten fuldbaarent. Den i Anledning af det nævnte Fund rejste Mistanke blev strax rettet mod Arrestantinden, og under den derefter mod hende indledede Undersøgelse er det ved de af forskjellige Deponenter afgivne tildels beedigede Forklaringer oplyst, at hun, der siden 1 November 1894 havde tjent hos Gaardejer Jens Jørgensen i Søraa sammen med den 17aarige Tjenestekarl Søren Peter Bertelsen og var bleven Kjæreste med denne, allerede sidstafvigte Foraar ved sit Udseende gav Folk Anledning til at tro, at hun var svanger, hvad hun dog paa Forespørgsel benægtede baade overfor Jørgensen og dennes Hustru. Hun tiltog imidlertid i Løbet af Sommeren i Førhed, og i Begyndelsen af August Maaned f. A. saae hun efter de afgivne Vidneforklaringer ud til at være langt henne i Svangerskabet. Hun deltog dog endnu den 5 August i Arbejdet med at høste Rug, idet hun bandt op efter en hos Jørgensen arbejdende Daglejer; men den 6 August var hun upasselig og tilbragte den største Del af Dagen i Sengen, og da hun derefter, som det maa antages allerede den følgende Dag, paany gjenoptog sit Arbejde, var hendes Figur undergaaet en kjendelig Forandring, idet hun var bleven slankere. Om hvad der passerede i Anledning af Arrestantindens Upasselighed den 6 August, har Jørgensen og hans Hustru overensstemmende edelig forklaret, at Jørgensen samme Dag tilbød Arrestantinden at kjøre hende til Læge, men at hun afslog dette Tilbud med Bemærkning, at hun var for daarlig dertil, samt at hun, da Jørgensen den følgende Dag, efter at hun var kommen op, gjentog bemeldte Tilbud, svarede, at hun ikke vilde til Læge i de første 4 Dage. Jørgensens Hustru har derhos særligt forklaret, at hun, der havde fattet stærk Mistanke om, at Arrestantinden trods dennes tidligere Benægtelser dog var frugtsommelig, den 6 August indfandt sig i Kammeret, hvor Arrestantinden laa i Sengen, og gjorde Mine til at løfte Dynen af hende for at undersøge hendes Underliv, men blev forhindret deri ved, at Arrestantinden holdt fast paa Dynen, hvorefter hun forlod Kammeret uden at sige noget. Vidnet vendte imidlertid kort efter tilbage, og Arrestantinden skubbede da Dynen til Side, saaledes at hun alene havde Lagenet over sig, hvorpaa Vidnet lagde sin flade Haand paa Arrestantindens Mave og ytrede: »Men Gud, Sine, hvad har Du i din Mave«. Vidnet foretog dog ikke nogen nærmere Undersøgelse, og hun,

der er over 70 Aar gl. og ikke har født Børn, vil, uagtet de af hende omforklarede mistænkelige Omstændigheder, have slaaet sig til Ro med, at Arrestantinden havde sin Menstruation, og vil paa denne Maade have forklaret sig, at Arrestantindens Linned viste sig at være blodigt, og det fremgaar i al Fald af det Foreliggende, at hverken hun eller hendes Mand gjorde noget for at komme til Klarhed om Sammenhængen med Arrestantindens Upasselighed og med, at hun derefter viste sig at være bleven slankere. Jørgensens Hustru har endnu udsagt, at hun, uagtet hun havde sin Opmærksomhed henvendt derpaa, ingensinde i Tiden før 6 August paa Arrestantindens Linned havde bemærket Spor af Menstruation eller iøvrigt havde kunnet skjønne, at Arrestantinden havde havt saadan, men at Arrestantinden den 6 August foregav for hende, at det da kun var en Maanedstid siden, hun sidst havde menstrueret. Endvidere har en hos Jørgensen tjenende Hyrdepige, Ane Mathilde Svendsen, hvis Forklaring ikke er beediget, da hun endnu ikke er fyldt 15 Aar, forklaret, at hun, der delte Seng med Arrestantinden men desuagtet ikke havde bemærket, at denne nogensinde før den Dag, hun var upasselig, havde menstrueret, den nævnte Dag om Aftenen traf Arrestantinden i Sengen iført nogle af sine Klæder. Da Ane derpaa efter at have spist til Aften, vilde gaa i Seng, bad Arrestantinden hende om at lægge sig i Gaardens Gjæstekammer, hvad Ane afslog, hvorpaa Arrestantinden anmodede hende om at hente en Særk til hende fra bemeldte Gjæstekammer. Da Ane kom tilbage med Særken, stod Arrestantinden op og gav sig til at rede Sengen, hvorefter Ane gik i Seng, medens Arrestantinden iførte sig nogle flere Klæder og ikke gik i Seng, saalænge Ane var vaagen. Dette varede vel ikke længe, men hun lagde dog, før hun faldt i Søvn, Mærke til, at Arrestantinden staaende ved Sengens Hovedgjærde bandt noget Tøj sammen, uden at hun imidlertid saae efter, hvad det var. En Aften faa Dage senere saae Ane, at der i deres Kammer, hvor Arrestantinden var tilstede, henlaa en Pakke indsvøbt i Papir, og Arrestantinden oplyste hende da om, at hun agtede sig til Asaa, men at deres Husbond og Madmoder ikke maatte vide noget derom. Ane fulgte derpaa Arrestantinden, der tog Pakken med sig, et Stykke paa Vej efter Asaa og ønskede hende, da de skiltes »Lykke paa Rejsen«, hvortil Arrestantinden svarede, at det var ikke saa vel, at hun kunde have Lykke af Rejsen. Da Arrestantinden kom tilbage, var Ane falden i Søvn, og hun veed derfor ikke, om Arrestantinden havde Pakken med tilbage. Det fremgaar derhos af det Foreliggende, at Arrestantinden om Aftenen den 9 August af 3 Piger er bleven seet paa Vejen til Asaa bærende paa en Pakke, der efter sit Omfang godt kunde indeholde Liget af et nyfødt Barn, og hendes ovennævnte Kjæreste, Søren Peter Bertelsen, har edelig forklaret, at han, da han den nævnte Aften

Kl. 10¹/₂ var paa Vej fra Asaa hjem til Søraa, mødte Arrestantinden tæt udenfor førstnævnte By, bærende en Pakke, der efter sin Størrelse og Form kunde indeholde et saadant Lig, og som, saavidt han mindes, var indsvøbt i Avispapir. Han fulgte med Arrestantinden tilbage til Asaa og tilbød at bære Pakken for hende; men hun afslog dette Tilbud med Bemærkning, at hun godt selv kunde bære den, da den ikke var saa tung. Hun meddelte ham, at hun vilde ind til en Pige, som boer i et Hus tæt ved Kirkegaarden i Asaa, og da han paa Vejen gennem Byen bemærkede en aaben Butik, gik han derind for at afvente hendes Tilbagekomst. Efterat have ventet i Butiken omtrent ¹/₄ Time, gik han Arrestantinden i Møde og traf hende inden han naaede til Kirkegaarden, hvorefter de fulgtes tilbage til Søraa, uden at det kom paa Tale mellem dem, om hun havde truffet den paagjældende Pige, og hvorledes hun var bleven skilt ved Pakken, som hun, saavidt han bemærkede, ikke mere havde hos sig. Han har iøvrigt tilføjet, at han ikke mærkede nogen ilde Lugt fra den ommeldte Pakke. Det er endeligt oplyst, at Jens Jørgensen i Januar Maaned f. A. holdt i Aalborg Amtstidende, saaledes, at de Aviser, hvormed den paa Asaa Kirkegaard fundne Pakke var omviklet, kunne være tagne fra hans Beholdning af læste Aviser, og saavel Jørgensens Hustru som Ane M. Svendsen — den sidste dog med størst Bestemthed — have ment i det blaatærnedede Forklæde, hvori Barneliget var indsvøbt, at kunne gjenkjende et Arrestantinden tilhørende, der navnlig ligesom det fundne Forklæde var forsynet med en Lap paa et nærmere angivet Sted, hvorhos de begge — Ane Svendsen dog atter med større Bestemthed end sin Madmoder — have forklaret, at Arrestantinden, da hun den første November 1894 tiltraadte sin Tjeneste hos Jørgensen, var i Besiddelse af to saadanne blaatærnedede Forklæder, medens hun, efter hvad der er oplyst, nu kun har eet.

Arrestantinden benægtede i de første over hende afholdte Forhør gjentagende, at hun overhovedet nogensinde havde været svanger, men indrømmede derefter, at denne Benægtelse var urigtig, og forklarede nu, at hun den 6 August f. A. havde aborteret, hvilket hun senere har fastholdt, ligesom hun med Bestemthed har benægtet at have havt noget at gjøre med det paa Asaa Kirkegaard fundne Barnelig. Hendes Forklaring gaar nærmere ud paa, at hun — der efter sit første Udsagn ikke havde havt legemlig Omgang med sin ovennævnte Kjæreste før i April Maaned f. A., men derefter i Overensstemmelse med hans Forklaring erkjendte, at de vare begyndte hermed ved Jule-tid 1894 — da hun i Slutningen af April Maaned f. A. bemærkede, at hendes Menstruation var ophørt, antog, at hun var bleven frugtsommelig, uden at dette dog gav sig til Kjende ved hendes Udseende, idet hun ikke blev mere før, end hun plejede

at være. Da hun den 6 August f. A. paa Grund af Upasselighed laa i Sengen, følte hun noget efter Middag Trang til at lade sit Vand, og gik til den Ende ud i Gaardens Bryggers. Medens hun sad her, bemærkede hun, at der gik en stor Klump fra hende, og denne Klump, der for hende saae ud som en Klump Blod og havde en Størrelse af 6 Tommer paa een Led og 3 a 4 Tommer paa en anden, skyllede hun derpaa med en Spand Vand ud i en udenfor Bryggerset værende Grøft. Da hun følte sig mat efter den ommeldte Abort, gik hun atter ind i sit Kammer og lagde sig paaklædt i Sengen, hvor hun blev liggende, til Pigen Ane indfandt sig for at gaa i Seng. Det er rigtigt, at hun først bad Ane lægge sig i Gjæstekammeret og derpaa lod hende hente en ren Særk, hvilken hun derefter iførte sig. Det var den smudsige og blodige Særk og det underste ligeledes blodige Underskjørt, som Ane saae hende bylte sammen bag Sengens Hovedgjærde; men hun gik iøvrigt i Seng paa samme Tid som Ane. Arrestantinden har endvidere benægtet Rigtigheden af Jørgensens Hustrus Forklaring om, at hun forhindrede denne fra at løfte Dynen af hende, men har indrømmet, at hun overfor Jørgensens Hustru løgnagtig foregav, at hun havde haft Menstruation en Maanedstid forud, hvilken Løgn, saavel som hendes Afslag af Husbondens Tilbud om at kjøre hende til Læge og hendes Optræden overfor Ane hidrørte fra hendes Ønske om at skjule, at hun havde aborteret. Arrestantinden, som først benægtede at have været i Asaa nogen Aften eller Nat, men senere indrømmede at have været der om Aftenen den 9 August, har om denne Tur forklaret, at den foregik just denne Aften efter Aftale med hendes Kjæreste, der samme Dag havde Ærinde i Asaa, samt at Pakken, hun medførte, bestod af en Bomuldstrøje indsvøbt i et mørkt Forklæde, hvilken Trøje hun vilde bede den ovenfor omtalte Pige om at besørge til hendes Moder, der boer ved Kibsgaard. Da hun og Kjæresten vare trufne sammen, fulgtes de efter hendes Udsagn gennem Asaa By til Kirkegaarden, ved hvilken han blev staaende for at vente, medens hun gik til den paagældende Piges Bolig. Paa Vejen dertil opgav hun imidlertid sin Hensigt med Trøjen og vendte om. Hun havde saaledes endnu Pakken hos sig, da hun kom tilbage til sin Kjæreste og medens de fulgtes ad hjem til Søraa, og naar han ikke har bemærket den, maa det efter hendes Anbringende skyldes den Omstændighed, at hun bar den under sit Shawl. Muligheden af dette sidste har Bertelsen paa Forehold ej heller turdet benægte. Arrestantinden har endelig forklaret, at hun, da hun kom i Tjeneste hos Jørgensen, ikke ejede andre blaåtærnedede Forklæder end det, som endnu findes blandt hendes Ejendele, og hun har bestemt benægtet, at det Forklæde, hvori Barneliget var indsvøbt, har været hende tilhørende.

Urigtigheden af denne Arrestantindens sidste Benægtelse er

nu ej heller fuldt godtgjort ved de ovenfor anførte af Jørgensens Hustru og Ane M. Svendsen afgivne Forklaringer, og der findes herefter, skjønndt Arrestantindens Forklaring om Turen til Asaa og hendes Forhold med Pakken paa flere Punkter er usandsynlig, at mangle Bevis for, at det er hende, der har født det Barn, hvis Lig fandtes paa Asaa Kirkegaard. Ihvorvel derhos Sagens Oplysninger i det Hele tale imod, at det Foster, hvormed hun den 6 August vil være nedkommen, har befundet sig paa et saa tidligt Udviklingsstrin, som Arrestantinden ved sin Forklaring har villet give det Udseende af, skjønnes der dog ikke at være tilvejebragt aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Udviklingen har været saa vidt fremskreden, at en egentlig Barnefødsel maa antages at være foregaaet, i hvilken Henseende bemærkes, at de Lægeundersøgelser af Arrestantindens Person, som ved Forhørsdommerens Foranstaltning ere foretagne, ikke have givet noget positivt Udbytte. Efterat nemlig vedkommende Distriktslæge under 27 September s. A. som Resultat af en af ham foretagen Undersøgelse havde udtalt, at Muligheden af et kortvarigt Svangerskab med derpaa følgende dog ikke rettidig Fødsel ikke kunde benægtes, hvorimod en Fødsel af et fuldbaarent eller noget nær fuldbaarent Barn maatte anses for i høj Grad tvivlsom, og det kgl. Sundhedskollegium, hvilket Distriktslægens Erklæring blev tilstillet til Betænkning, under 31 Oktober f. A. havde udtalt, at de af Distriktslægen fundne Tegn tydede paa, at Arrestantinden havde født et Barn, der dog ikke kunde antages at have været fuldbaarent, tog Kollegiet af en yderligere Forespørgsel fra Forhørsdommeren Anledning til at begjære Arrestantinden oversendt til Kjøbenhavn, for at hun kunde blive undersøgt af nogle af Kollegiets Medlemmer; men efterat denne Begjæring var tagen til Følge, har Kollegiet indskrænket sig til som Resultat af den derefter foretagne Undersøgelse under 19 December f. A. at udtale, at det ikke kunde benægtes, at Arrestantinden for 3—4 Maaneder siden kunde have født et fuldbaarent eller næsten fuldbaarent Barn.

Som Følge af det saaledes Anførte vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1870 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 5. Matros **Anders Hansen** (Hansen efter Ordre)

contra

Proprietair **Willadsen** og Gaardejer **Niels Nielsen**, kaldet **Niels Thomsen**, henholdsvis som tidligere og nuværende Formand for Fiskeriinteressentskabet »**Neptun**« paa dettes Vegne (ingen),

betr. Erstatning og Straf for Indgreb i en Fiskeriret.

Hassing Refs Herreders Politirets Dom af 12 November 1892: Indklagede Matros Anders Hansen af Oddeund bør til Statskassen bøde 20 Kr. og udrede en Erstatning af 380 Kr. til Klageren, Fiskeriinteressentskabet »**Neptun**« af Thyholm, samt erstatte samme Søgsmaalets Omkostninger med 15 Kr. Den idømte Bøde og Erstatning at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betaler Citanten, Matros Anders Hansen, til de Indstævnte, Fiskeriinteressentskabet »**Neptun**«, 50 Kroner. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Selv om det ikke tør antages, som i den indankede Dom bemærket, at den Eneret, der ved Fiskerilovens § 3 er hjemlet Ejeren af en Kyststrækning til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader ud for den, vilde være betydningsløs, hvis han ikke kunde modsætte sig Fiskeri ud for Kysten ved Hjælp af Indretninger som den af Appellanten benyttede, maa det dog af de i Dommen iøvrigt anførte Grunde tiltrædes, at det af Appellanten drevne Fiskeri er anseet at have været i Strid med Indstævntes Ret. Som Følge heraf og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret 300 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 20 Kroner, hvilke Beløb udredes af

det Offentlige. Til Justitskassen betaler Appellanten, Matros Anders Hansen, 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: De Indstævnte, Fiskeriinteressentskabet »Neptun« af Thyholm, til hvilket Proprietær M. P. Kastberg af Oddesund Færgegaard som Ejer blandt andet af Matr. Nr. 6 f af Serup ifølge Forpagtningskontrakt af 20 Maj 1891, thinglæst den 21 s. M., har for et Tidsrum af 10 Aar fra den 1 August s. A. at regne bortforpagtet den ham i Medfør af Bestemmelserne i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 3 tilkommende Eneret til at drive Fiskeri med Aalegaard eller Aalerusestader i Limfjorden udfor bemeldte Ejendoms Grund, have under Anbringende af, at Citanten, Matros Anders Hansen af Oddesund Nord, den 6 September 1892 umiddelbart udenfor den vestre Ende af den nævnte Ejendom, Matr. Nr. 6 f, har anbragt en Aalegaard eller et Aalerusestade, bestaaende af 6 Ruser, og derved gjort Indgreb i den Interessentskabet ifølge den nævnte Forpagtningskontrakt tilkommende Fiskeriret, under nærværende Sag i 1ste Instans ved en Politiret paastaet Citanten i Anledning af dette Forhold dels anset med en Bøde efter Fiskerilovens § 58, dels i Medfør af Lovens § 59 tilpligtet at betale dem i Erstatning 5 Kr. pr. Ruse for hvert Etmaal, hvori det ulovlige Fiskeri er drevet regnet fra den 6 September 1892 til Klagens Dato den 13 Oktober s. A. Ved Politiretsdommen er Citanten i Medfør af Fiskerilovens § 58 anset med en Bøde af 20 Kr. til Statskassen, hvorhos der er tilkjendt de Indstævnte i Erstatning hos Citanten 380 Kr. — idet der under Hensyn til, at det paagjældende Aalerusestade efter det Oplyste ejedes og benyttedes af Citanten i Forening med tvende ustævnte Mænd, ikkun er paalagt Citanten at udrede en Trediedel af 1140 Kr., der udgjør den fulde Erstatning efter Fiskerilovens § 59 in fine for 38 Etmaal beregnet efter 5 Kr. pr. Etmaal for hver af de ommeldte 6 Ruser — ligesom Citanten endelig er tilpligtet at betale de Indstævnte Sagens Omkostninger i 1ste Instans med 15 Kr., og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale. Disse procedere derimod til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Det er in confesso mellem Parterne, at Citanten — som alt antydet i Forening med tvende ustævnte Mænd, der med ham i Fællesskab drive Aalefiskeri — udfor den nævnte Ejendom, Matr. Nr. 6 f af Serup, den 6 September 1892 har udsat en til Aalefangst bestemt Fiskeriindretning, der, efter hvad der under

Sagen er oplyst, bestod af 6 Aaleruser og 6, 10 Favne lange, Radgarn, som vare anbragte i en lige Linie fra et Punkt inde under Land, saaledes at der først kom et Radgarn, dernæst en Ruse, saa atter et Radgarn og saa fremdeles, saaledes at den hele Længde af Fiskeriindretningen udgjorde 60 Favne eller 180 Alen, hvorhos de enkelte Ruser med tilhørende Radgarn, der vare fæstnede ved i Fjordbunden nedsatte Pæle, vare anbragte umiddelbart op til hinanden, saaledes at der ingen Aabning var mellem dem. Citanten, der under Proceduren for Politiretten erkjendte, at det første Radgarn begyndte tæt ved Land, dog udenfor dagligt Vande, har under Proceduren for Overretten paastaet — hvad han har søgt at godtgjøre ved et sammesteds fremlagt efter Politiretsdommens Afsigelse optaget Thingsvidne — at Begyndelsen af Raden til den inderste Ruse stod paa ca. 3 Fod dagligt Vande og ca. 19 Alen fra Land. Rigtigheden heraf have de Indstævnte dog ikke villet erkjende, idet de have forment, at den almindelige Vandstand paa det Sted, hvor den paagjældende nu forlængst fjernede Fiskeriindretning begyndte, kun var $1\frac{1}{2}$ a 2 Fod, og Afstandene derfra til Land ikke over 9 a 10 Alen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juli 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 23.

Tirsdagen den 30 Juni.

Nr. 5. Matros Anders Hansen (Hansen efter Ordre)

contra

Proprietair Willadsen og Gaardejer Niels Nielsen, kaldet Niels Thomsen, henholdsvis som tidligere og nuværende Formand for Fiskeriinteressentskabet »Neptun« paa dettes Vegne (ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Forsaavidt nu Citanten har villet gjøre gjældende, at den ved den ovennævnte Kontrakt af 20 Maj 1891 stedfundne Bortforpagtning skulde være i Strid med Fiskerilovens § 3, sidste Stykke, hvorefter Aalegaardsretten ikke maa adskilles fra den tilstødende Grund, og at de Indstævnte saaledes ikke ere Indhavere af nogen Fiskerirettighed, i Kraft af hvilken de kunde modsætte sig Anbringelsen af den ovennævnte Fiskeriindretning paa det paagjældende Sted, kan der ikke tages noget Hensyn hertil, idet den anførte Lovbestemmelse ikke kan antages at være til Hinder for Bortleje af Aalegaardsretten for en begrændset Tid. Iøvrigt har Citanten støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at den ommeldte Fiskeriindretning formentlig ikke kan betragtes som en Aalegaard eller et Aalestade, hvis Benyttelse til Fiskeri ifølge Fiskerilovens § 3 udelukkende er forbeholdt vedkommende Grundejere, der have Jord ved Kysten, men derimod maa betegnes som »fritstaaende Aaleruser«, med hvilke det efter den nævnte § er tilladt enhver at udøve Fiskeri udfor Kysten, naar Fiskeriet ikke udøves i en saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det

skader Fiskeriet med disse. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold. Efter sin hele Indretning og Maaden, hvorpaa den er anbragt — tæt inde under Kysten og støttende sig til denne — kan den omhandlede Fiskeriindretning ikke betragtes som »fritstaaende Aaleruser«, men maa henregnes til de i Fiskerilovens § 3 omhandlede »Aalestader«, i hvilken Henseende bemærkes, at den Eneret, der ved denne Lovbestemmelse er hjemlet Ejerne af Kyststrækningen — enhver ud for sin Grund — til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader selvfølgelig vilde være betydningsløs, hvis Indehaverne af en saadan Ret ikke skulde kunne modsætte sig Fiskeri ved Hjælp af Indretninger, som den af Citanten benyttede, der om end ikke sat i umiddelbar Forbindelse med Landjorden, dog har været anbragt i en saadan Nærhed af samme, at den maa antages i hvert Fald at have været beregnet paa at hindre, at Aalen paa sin Vandring ved Kysten skulde gaa udenom den nærmest denne værende Ende af Rusen. Det maa derfor billiges, at Citanten for sit ovenomhandlede Forhold er anset med Straf efter Fiskerilovens § 58 samt tilpligtet at udrede Erstatning efter § 59, og da der efter den Skikkelse, hvori Sagen foreligger for Overretten, idet den ikke er kontrapaaanket af Indstævnte, ikke bliver Spørgsmaal om at forhøje Bøden eller Erstatningen, vil Politiretsdommen, mod hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger i første Instans der ikke fra Citantens Side er fremsat nogen særlig Indvending, saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Citanten efter Omstændighederne have at tilsvare de Indstævnte med 50 Kr. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Extrasession.

Mandagen den 27 Juli.

Nr. 246. Høiesteretsagfører Salomon

contra

Valdemar Erhardt Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for ved udøvet Vold at have foranlediget et Menneskes Død.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 5 Marts 1896: Arrestanten Valdemar Erhardt Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder Arrestanten og alle af denne Sag og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Prokurator Koefoed, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kasse og Juel for Overretten betaler Arrestanten Valdemar Erhardt Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Valdemar Erhardt Petersen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Valdemar Erhardt Petersen, der er født den 8 Januar 1872 og ikke funden forhen straffet, naar undtages, at han den 22 November f. A. har vedtaget for Optøjer og voldeligt Adfærd at erlægge en Bøde af 15 Kr. til bemeldte Herreds Politikasse, aktioneret for ved udøvet Vold at have foranlediget et Menneskes Død, og ere Sagens Omstændigheder efter Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende: Den 1 Januar d. A. om Aftenen var Arrestanten efter med Jærnbanen at være kommen fra Maribo til Holeby Station tilstede i Gjestestuen paa sidstnævnte Steds Gjæstgivergaard, hvor tillige nogle andre Gjæster, deriblandt den 42-aarige Tjenestekarl Peter Jørgensen befandt sig. Arrestanten var ved den paagjældende Lejlighed en Del beruset, men dog ved sin Fornufts fulde Brug. Uden at kjende Jørgensen, der holdt sig for sig selv i Gjestestuen, og uden at Arrestanten har kunnet angive nogen anden Anledning til sin Adfærd, end at han, naar han faar noget at drikke, bliver raa og ondskafuld, gik Arrestanten, da Jørgensen Klokken mellem 10 og 11 om Aftenen forlod nævnte Gjestestue, ud efter ham og slog ham lige udenfor Gjæstgivergaarden flere Gange, deriblandt, efter hvad der maa antages, i Hovedet med en Flaske, Arrestanten havde hos sig, hvorpaa Arrestanten slæbte eller førte Jørgensen hen til den overfor Gjæstgivergaarden liggende Stationsbygning, hvor han lod ham falde eller slog ham ned, og dernæst slog ham i Ansigtet, saa at Arrestantens Haand blev blodig, hvorpaa Arrestanten, der havde lange Støvler paa, sparkede ham, navnlig i Hovedet og Ansigtet. Arrestanten gik derpaa fra Jørgensen paany ind i Gjestestuen, som han kort efter forlod for at begive sig til sit Hjem. Jørgensen blev, efter

at have ligget i nogle Minutter ved Stationsbygningen af Gjæstgiveren ved Hjælp af dennes Hustru og Tjenestepige transporteret ind i Gjæstestuen og lagt paa en Sofa med en Dyne over sig uden at der blev foretaget videre, idet saavel Gjæstgiveren som en tilstedekommet Politibetjent holdt for, at Jørgensen, der syntes at sove fast og gav en snorkende Lyd fra sig, vilde være rask den følgende Morgen, naar han havde faaet sovet ud. Om Morgen viste det sig imidlertid, at han var død. Ved den den 4 s. M. over Liget afholdte Obduktionsforretning konstateredes det, at der i Ansigtet og Hovedet fandtes flere mindre Saar og Blodechymoser, deriblandt en over Næseroden. Ved Indsnit i den sidste fandtes Næsebrusken løsnet fra Næsebenene og det højre Næseben løsnet fra dets Tilhæftning til Pandebenet. Det udtales derhos i Forretningen, at ingen af de i Hovedet forefundne Læsioner i og for sig kan betragtes som tilstrækkelig stærk til at fremkalde Døden, men at denne snarere maa tænkes bevirket ved en Hjernerystelse ved Collaps fremkaldt ved de mange forskellige Slag og Stød, der have bedøvet den noget drukne Mand, maaske tildels ogsaa ved Kulden, som han var udsat for strax efter Slagene, idet maaske ogsaa en tilfældig uheldig Stilling af den Døende kan have bidraget til, at Aandedraget er blevet mere og mere besværet og tilsidst standset. Forretningen slutter med, at medens der altsaa ikke kan paa-vises nogen bestemt Læsion som Dødsarsag, maa Døden dog betragtes som en ialtfald indirekte Følge af den lidte Mishandling. Det kgl. Sundhedskollegium har derpaa under 17 Februar d. A. udtalt, at det ikke er muligt at angive med Bestemthed, hvilken Aarsag, der har bevirket Jørgensens Død, idet flere Muligheder kunne tænkes, men at de forefundne Læsioner paa Afdødes Hoved ikke have fremkaldt saa stærke anatomiske Forandringer, at de kunne anses for den direkte Dødsarsag, hvorimod det er sandsynligt, at Mishandlingen indirekte har bevirket Døden paa Grund af den Afdødes ved langvarig Drikfældighed stærkt svækkede Helbredstilstand.

Arrestanten har bestemt benægtet, at det var hans Hensigt at slaa Jørgensen ihjel, og paastaet, at han kun vilde give ham, som han har udtrykt sig, en Lussing. For sit nævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 28 Juli.

Nr. 150.

Advokat Halkier

contra

Kirstina Månsson Sjølin (Def. Salomon),

der tiltales for Mord.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juli 1896: Arrestantinden Kirstina Månsson Sjølin bør straffes paa Livet. Saa bør hun og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Kaas, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgivne forandrede Forklaringer og øvrige fremkomne yderligere Oplysninger ikke kunne føre til en anden Bedømmelse af hendes Forhold end den i Dommen indeholdte,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Kirstina Månsson Sjølin til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Kirstina Månsson Sjølin, der efter sin Forklaring er født i Sverrig den 25 Juli 1869, altsaa nu 25 Aar gammel, hvilket er skjønnet stemmende med hendes Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, tiltales under denne Sag for Mord. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 9 Marts d. A. fødte Arrestantinden, der er ugift, paa den kgl. Fødselsstiftelses Filial i Gernersgade et Barn, til hvilket en Fisker ved Navn Ole Larsen maa antages at være Fader. Nævnte Ole Larsen, med hvem Arrestantinden en Dag i Juni f. A. havde gjort Bekjendskab heri Byen, havde hun samme Dag tilstaaet Samleje, og det Forhold, der saaledes var kommen i Stand

imellem dem, havde derpaa varet ved i nogle Maaneder, indtil Ole Larsen i Oktober f. A. rejste her fra Byen. Siden da havde Ole Larsen ikke ladet Arrestantinden høre fra sig, skjønt han vidste, at han havde besvangret hende — efter hans Forklaring, dels fordi han hele Tiden havde betragtet sit Forhold til Arrestantinden som værende af løsere Art, særlig fordi hun strax saa villig havde tilstaaet ham Samleje, dels fordi han havde faaet at vide, at hun havde havt legemlig Omgang med en anden Mand, samtidig med at hun stod i Forhold til ham. Da Arrestantinden saaledes intet hørte fra Ole Larsen, blev hun bange for, at hun, der ikke vidste, hvor han opholdt sig, ikke vilde faa Hjælp af ham til Forsørgelsen af det Barn, hvormed hun gik svanger, og at hun saaledes vilde komme til alene at sørge for dettes Underhold, hvad hun, der var meget reduceret i økonomisk Henseende, mente vilde falde hende vanskeligt, og tildels som Følge heraf, men navnlig ogsaa fordi hun var bange for at den Omstændighed, at hun havde et Barn med Ole Larsen, skulde virke uheldigt paa et Forhold, hvori hun stod til en Mand ved Navn Johan Johansson, med hvem hun var bleven forlovet for flere Aar tilbage, og fra hvem hun stadig modtog Breve, skjønt han i nogen Tid havde opholdt sig i Amerika, opkom den Tanke hos hende at dræbe sit Barn, saafremt det kom levende til Verden. Denne Tanke, som første Gang opstod hos hende en Maanedstid før hendes Nedkomst, kom ofte igjen, og efterat hun, som anført, den 9 Marts d. A. havde født Barnet, blev Tanken om at dræbe dette stærkere og stærkere — navnlig efter at hun paany havde modtaget Brev fra Johan Johansson — og flere Gange mente hun selv, at hun nu endelig var blevet paa det Rene med sig selv om, at hun virkelig vilde dræbe sit Barn. Imidlertid lykkedes det hende dog hver Gang at beherske sig indtil hun, som den 18 Marts havde forladt Fødselsstiftelsens ovennævnte Filial, den 28 s. M. lod sig fæste til en Plads, som hun skulde tiltræde den 1ste April næstefter. Efterat hun nævnte Dag havde ladet sig fæste, fattede hun nemlig den faste Beslutning, at hun nu vilde dræbe Barnet, som hun imidlertid havde ladet døbe med Navnene Olga Margrethe Sjølin, og at dette skulde ske den følgende Dag o: den 29 Marts. Samtidig bestemte hun, at hun, for at skjule Drabet, vilde give det Udseende af, at Barnet var blevet sat i Pleje i Malmø, hvad hun allerede tidligere havde udladt sig med, at hun vilde gjøre. I Henhold til den af hende saaledes fattede Beslutning forlod hun sit Logis i Øhlenschägersgade om Aftenen den 29 Marts d. A. ved Nitiden, efterat hun, der tog sit Barn med sig, i Forvejen havde fortalt sin Logisværtinde, at hun vilde tilbringe Natten hos en herboende Søster af sig, og at hun derpaa næste Dag vilde tage med Barnet over til Malmø for at sætte det i Pleje der. Da hun kom ned paa Gaden, begyndte hun vel igjen at

vakle i sin Beslutning, men efterat hun — efter sin Forklaring i omtrent en halv Times Tid — tvivlraadig havde gaaet frem og tilbage i Øhlenschlägersgade, blev hun atter fast bestemt paa, at hun endnu samme Aften vilde dræbe sit Barn, og hun gik derpaa ned ad Vesterbrogade og ind ad Byen til, indtil hun naaede hen til Bernstorffsgade. Hun drejede dernæst ned ad denne Gade, som hun fandt egnede sig til Udførelsen af hendes Forehavende, og satte sig her ned ved et Indhug, som nævnte Gade danner, idet hun tog Barnet paa Skjødet. Efter at hun derpaa havde slaaet et Par Schawler, i hvilke Barnet var indsvøbt, til Side, greb hun med sin højre Haand om Barnets Hals og klemte fast til, saa at det ikke kunde trække Vejret, og efterat hun havde siddet saaledes i nogle Minutter, rejste hun sig op, og gik et Stykke ned ad Gaden, idet hun, der, da hun rejste sig op, mærkede, at der endnu var Liv i Barnet, stadig klemte Haanden fast om dettes Hals, indtil hun af Træthed slap sit Tag, da hun var naaet hen til Hjørnet af Bernstorffsgade og Ny Stormgade. Kort efter at hun saaledes havde sluppet sit Tag om Barnets Hals, saae hun til det og saae da, at det var dødt. Under Sagen har hun nærmere forklaret, at hun, da hun greb Barnet om Halsen, fik en voldsom Hjertebanken og i det Hele var stærkt betaget, saa at hun, alt mens hun holdt sin Haand fast om Barnets Hals, gav sig til at bede Fadervor.

Efterat Arrestantinden saaledes havde dræbt sit Barn, gik hun op i et herværende Hotel, hvor hun lejede Logis for den paafølgende Nat, og hvor hun derpaa pakkede Liget af Barnet ind i et Stykke Voxdug, som hun i dette Øjemed havde medbragt fra sit Logis; næste Dag tog hun dernæst over til Malmø med det saaledes indpakkede Lig, hvilket hun forstod at unddrage det svenske Toldopsyns Opmærksomhed, idet hun holdt Pakken, hvori Liget var, skjult under sit Schawl, og i Løbet af Dagen lagde hun Liget fra sig paa en Trappegang i et Hus i nævnte By. Dagen efter — altsaa den 31 Marts — tog hun derpaa tilbage her til Byen, hvor hun for sin Søster og andre foregav, at hun havde sat Barnet i Pleje i Malmø. Liget af Barnet var imidlertid blevet fundet om Formiddagen den 31 Marts, og dette gav Anledning til, at Mistanken henleddes paa Arrestantinden, der derpaa den 5 April d. A. blev anholdt under nærværende Sag, efterat hun strax til den over hende optagne Rapport havde tilstaaet, at hun havde dræbt sit Barn. Ved det svenske Politis Foranstaltning er Liget af Barnet blevet synet og obduceret af vedkommende Retslæge, som dernæst har afgivet den Erklæring, at det paagældende Barn er bleven ombragt ved Kvælning. Under Sagen have Arrestantindens ovennævnte Søster, der talte med hende om Eftermiddagen Kl. 1 den 29 Marts, og Arrestantindens Logisværtinde, der talte med hende umiddelbart før hun om Aftenen nævnte Dag forlod sit Logis, forklaret, at

Arrestantinden, da de saaledes talte med hende, var ligesaa rolig som sædvanlig.

I Henhold til Ovenstaaende maa det anses for godtgjort, at Arrestantinden den 29 Marts d. A. forsætlig har dræbt sit den 9 s. M. fødte Barn, og da dette Drab, efter alt hvad der foreligger, maa betragtes som udøvet med Overlæg, vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Onsdagen den 30 Juli.

Nr. 123. Koholder **C. P. Christensen** (Selv)

contra

Prokurator **H. J. Torp** som executor testamenti i
Hestehandler **L. Nielsens** og tidligere afdøde Hustrus
Fællesbo (Ingen),

betr. Betaling af Kjøbesummen for en Hest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 November 1895: Indstævnte, Koholder C. P. Christensen, bør til Citanten, Hestehandler L. Nielsen eller nu Prokurator H. J. Torp som executor testamenti i hans og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo betale de paastævnte 370 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 12 Oktober 1894 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Appellen til Høiesteret af denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, er skeet til Forandring af den indankede Dom, og Appellanten — der iøvrigt med Hensyn til de Høiesteret af ham forelagte nye Dokumenter ikke har iagttaget Forskrifterne i Plakat af 12 Maj 1784 § 2 — har undladt at fremlægge en af ham i forrige Instans irettelagt Vidneakt, vil den udtagne Høiesteretsstævning i Medfør af Dansk Lovs 1—6—18 og Reskript af 7 April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 217. Lærer **F. A. F. Fjelstrup** (Rée)

contra

Syjomfru **Vilhelmine Christine Rasmussen**
(Ingen),

betr. Udredelse af Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1895 findes i Tidende for 1896 pag. 90 og følgende.

Høiesterets Dom.

Hverken i Appellantens af ham dels erkjendte, dels ikke tilstrækkelig benægtede, i den indankede Dom omtalte Adfærd ligeoverfor Indstævnte ved hans Besøg hos hende i Sommeren 1894 i Forbindelse med det af ham vedgaaede tidligere Forhold til hende eller i det iøvrigt Foreliggende, navnlig hans Procedures Beskaffenhed, kan der ansees at indeholdes tilstrækkelig Beføjelse til at betage Appellanten den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til med sin Ed at væрге sig imod Indstævntes i Dommen nævnte, ikke beviste Sigtelse for Samleje med hende ved fornævnte Lejlighed. Det vil derfor ikke, som ved Dommen antaget, kunne tilstedes Indstævnte — hvem der efter det for Høiesteret Oplyste maa antages i Aaret 1892 af Politiet at være givet Advarsel i Henhold til Straffelovens § 180 — at afgjøre Sagen ved sin Sigtelsesed, hvorimod Sagens Udfald efter Appellantens Paastand vil være at gjøre afhængig af hans Benægtelse.

Processens Omkostninger ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Naar Appellanten, Lærer **Frederik August Ferdinand Fjelstrup**, inden 4 Uger efter denne Høiesterets Doms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Syjomfru **Vilhelmine**

Christine Rasmussen, i Tiden fra en af de sidste Dage i Juni Maaned til Midten af Juli Maaned 1894, bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Indstævnte den 7 April 1895 fødte Barn, Ellen Margrethe Rasmussens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Nr. 263.

Advokat Halkier

contra

Marie Amalie Jensen, Christiansens Enke,
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1896: Arrestantinden Marie Amalie Jensen, Christiansens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Wulff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marie Amalie Jensen, Christiansens Enke, til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Marie Amalie Jensen, Christiansens Enke, for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestantinden, der er født den 18 August 1856, er bl. A. anset: ved denne Rets Dom af 28 Januar 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 22 April 1893 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, efter dens § 230, 1ste Stk., jfr. tildels § 237 og efter dens § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved denne Rets Dom af 6 Januar 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved denne Rets Dom af 10 November 1894 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Dom, afsagt inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 27 Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med Tvangsarbejde i 30 Dage. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 28 Februar d. A. blev Arrestantinden afleveret til Københavns Magistrats 3die Afdeling, for at blive indlagt paa Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, og der blev da til Københavns Polities Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet hende Tilhold om, at hun, saafremt hun bortgik eller udeblev fra Ladegaarden, strax havde at melde sig ved nævnte Protokol for at godtgjøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl. Dette Tilhold har Arrestantinden overtraadt, idet hun, som den 27 April d. A. udeblev fra Ladegaarden, endnu ikke, da hun den 7 Maj næstefter blev anholdt under nærværende Sag, havde meldt sig ved oftnævnte Protokol. Arrestantinden har endvidere den 7 Maj d. A. betlet forskellige Steder heri Byen. Arrestantinden har fremdeles, medens hun den 7 Maj d. A. var paa Betlervandring, frastjaalet Ane Sophie Nielsen, Murersvend Petersens Hustru, et Shawl, en Daase med Kaffe og et Bordtæppe, alt tilsammen af Værdi 2 Kr. 75 Øre. De nævnte Gjenstande beroede frit fremme, Bordtæppet i Gaarden til den Ejendom, hvor Bestjaalne boede, og Shawlet og Daasen i selve den af Bestjaalne beboede Lejlighed. Saavel til denne som til Gaarden havde Arrestantinden uhindret Adgang. Arrestantinden har endelig den 7 Maj d. A. frastjaalet Detailhandler Christen Christensen en til 65 Øre vurderet Gryde, der stod som Skilt udenfor Bestjaalnes Butik. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 247. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jørgen Hansen Kjøller (Def. Hindenburg)

for Løsgænger og Betleri.

Rønne Kjøbstads Politirets Dom af 3 Juni 1896: Tiltalte, Arrestanten Jørgen Hansen Kjøller, bør straffes med simpelt Fængsel i 12 Uger samt udrede Sagens Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der, da han er over 60 Aar gammel, under Hensyn til Straffelovens § 23, vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Hansen Kjøller bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jørgen Hansen Kjøller, født i Rønne den 6 Juni 1835 og som tidligere har været straffet 17 Gange for forskellige Ejendomsindgreb samt Løsgænger og Betleri, sidste Gang ved Sønder Herreds Extraretsdom af 28 Juni 1892 efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 3 $\frac{1}{2}$ Aar, for Løsgænger og Betleri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen oplyste, tilstrækkeligt bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i dette Forhold. Efter at Arrestanten nemlig den 8 Januar d. A. var hjemkommen fra Straffeanstalten efter at have udstaaet foranævnte Straf af 3 $\frac{1}{2}$ Aars Tugthusarbejde, har han ikke søgt lovligt Erhverv men flakket om her paa Øen og ernæret sig ved

Betleri saavel heri Byen som paa Landet. For dette sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og § 3, jfr. § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 12 Uger.

Nr. 67. Overretssagfører Hede som Kurator i
Handelsfirmaet **Jørgensen & Sprechelsens Konkursbo**
(Shaw)

contra

Vexellerer **V. Reimann** (Ingen),

betr. Berettigelse til Likvidation overfor et Konkursbo.

Sø- og Handelsrettens Dom af 20 Juni 1895: Indstævnte, Vexellerer Vald. Reimann, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Overretssagfører Hede som Kurator i Handelsfirmaet Jørgensen & Sprechelsens Konkursbo i denne Sag fri at være og bør Sagsøgeren godtgjøre ham 80 Kroner i Omkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom omhandlede Haandpantebrev af 28 April 1894 blev der kun for det deri nævnte samtidigt givne Laan paa 18200 Kroner med Renter og Omkostninger givet Indstævnte Sikkerhed i det pantsatte Kullager. Ligesom Indstævnte derfor, saafremt han havde indskrænket sig til at sælge saa meget af Kullageret, som netop behøvedes til Dækning af denne Gjæld, havde været pligtig til at tilbagelevere Pantsætteren den øvrige frigjorte Deel af Pantet, saaledes maa han nu, da han i dets Sted har realiseret hele det pantsatte Lager, ligesaa fuldt være pligtig til at udlevere det herved fremkomne Overskud som en Pantsætteren tilhørende Deel af Salgssummen, af hvilken Deel han kun paa Pantsætterens Vegne var kommen i Besiddelse. Der foreligger herefter ikke noget saadant Skyldforhold, som kan berettigge Indstævnte til Likvidation i Medfør af Konkurslovens § 15, og Indstævnte maa derfor dømmes til at betale Appellanten som Kurator i Pantsætterens Konkursbo det paastaaede Beløb med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte efter Omstændighederne at maatte tilsvare Appellanten med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Vexellerer Vald. Reimann, bør til Appellanten, Overretssagfører Hede som Kurator i Handelsfirmaet Jørgensen & Sprechelsens Konkursbo, betale 2662 Kroner 4 Øre med Renter heraf 5 p. Ct. aarlig fra den 15 November 1894, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det Forhold, der har givet Anledning til nærværende, af Overretssagfører Hede som Kurator i Handelsfirmaet Jørgensen & Sprechelsens Konkursbo mod Vexellerer Vald. Reimann anlagte Retssag, er følgende: I Slutningen af April 1894 henvendte Firmaet Jørgensen & Sprechelsen, der da fra tidligere Laan og Mellemværende skyldte Vexellerer Reimann efter Firmaets egen Opgjørelse ca. 20000 Kr., for hvilke denne ikke havde nogen Sikkerhed, sig til ham om et yderligere Laan for dermed at betale forfalden Told, og indlod han sig ogsaa paa at yde dem et saadant Laan imod at faa fornøden Sikkerhed i Firmaets Kullager, i hvilken Anledning der den 28 April f. A. oprettedes et Haandpantebrev, saalydende:

»Undertegnede Firma — — — erkjender herved ved Dags Dato modtaget kontant Laan at være bleven skyldige til Hr. Vald. Reimann 18200 Kr., som vi forpligte os til at tilbagebetale paa Anfordring og — — — at forrente med 6 pCt. Som Haandpant for nærværende Gjæld og enhver fra dens Stiftelse hidrørende — — — — Forpligtelse overgive vi Dem hermed de paa de to Dem af os idag fremlejede Oplagspladser paa Tømmerpladsvejen og ved Kalvebodstrand beroende forskellige Kul og Cokes — — —, der omtrentlig andrage et Kvantum af 18000 Tdr. I Tilfælde af, at vi ikke — — — opfylde vore Forpligtelser efter nærværende Bevis, — skal Kreditor være berettiget til, uanset Bestemmelserne i Konkurslovens § 155, uden Varsel til os at afhænde de haandpantsatte Varer underhaanden ved Mægler eller ved Auktion efter sit bedste Skjøn, og skal

Kreditors Opgave over det ved saadan Realisation indvundne Nettoprovenu være forbindende for os. Det vedtages at — —. Vi forpligte os til at refundere Hr. Vald. Reimann enhver — — ved nærværende Forhold opstaaende Udgifter, saasom Sagførersalær etc., efter hans Opgave. I Ildsvaadstilfælde — — —. I Tilfælde af — — — Pantets Realisation forpligte vi os til at refundere Kreditor alle Omkostninger skadesløst

Samme Dag udstedte Firmaet derhos en Erklæring til Vexellerer V. Reimann, hvorved de i Anledning af Pantsætningen af Kullageret paa Tro og Love opgave, at hele deres Gjæld til Toldvæsenet, efter at de da derpaa havde betalt 13908 Kr. 2 Øre, androg 4387 Kr. 77 Øre, og derhos gave Tilsagn om ikke at foretage noget, hvorved denne Gjæld forøgedes, uden først at indhente hans Samtykke.

I Løbet af den nærmest paafølgende Tid blev der af det saaledes haandpantatte Kullager til Firmaet udleveret 4933 Tdr. Kul og Cokes — hvilke ved en senere foretagen Opgjørelse ansattes til en Værdi af 8295 Kr. 74 Øre —, medens der samtidig til Hr. Reimann paa det Laan, hvorfor Kullageret var givet i Haandpant, afbetaltes 5900 Kr., saa at dette Laan nedgik til 12300 Kroner.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 August 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 24.

Onsdagen*) den 29 Juli.

Nr. 67. Overretssagfører Hede som Kurator i
Handelsfirmaet Jørgensen & Sprechelsens Konkursbo
(Shaw)

contra

Vexellerer V. Reimann (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da der hen i Maj Maaned f. A. imidlertid viste sig yderligere Pengevanskeligheder for Firmaet og en i den Anledning pr. 1 Maj 1894 opgjort Status viste en betydelig Underbalance, udsendte Firmaet den 23 Maj et overensstemmende dermed affattet Akkordforslag paa 32 pCt. til de simple Kreditorer, og, da dette Akkordforslag ikke fandt Tilslutning fra alle Sider og en Kreditor endog den 16 Juni f. A. foretog en Arrestforretning hos Firmaet, overgav sammes Indehaverinde, der var bosat i Hørsholm Birk, den 21 Juni 1894 sit og Firmaets Bo til Konkursbehandling dersteds.

Vexellerer Vald. Reimann, der strax skal have stillet sig imødekomende overfor det omtalte Akkordforslag, havde imidlertid den 18 Juni afkrævet Firmaet sit Resttilgodehavende paa det ved Haandpantet sikrede Laan, og, da dette ikke blev ham betalt, skred han til at realisere hele Haandpantet, hvortil han, der efter sit Anbringende havde faaet Frygt for, at Restbeholdningen af Kullageret vilde vise sig at være noget mindre end forudsat, særlig vil være bleven bevæget derved, at der netop i de Dage var indtraadt en formentlig kun midlertidig Stigning i Kulpriserne, som kunde medføre, at han dog mulig fik fuld

*) I forrige Nr., pag. 361 og fl., er Dagen urigtig betegnet som den 30 Juli i Stedet for den 29.

Dækning for Restlaanet. Realisationen skete den 20 Juni — altsaa Dagen før Falliten — ved Mægler, som derom udfærdigede en Slutteddel, hvorefter han af Hr. Vald. Reimann til et her-værende Kulfirma havde kjøbt de i en Fortegnelse, der fandtes paa Foden af Sluttedlen, specificerede Partier Kul & Cokes, der vare opførte som 658 Læster til de i nævnte Fortegnelse anførte Priser for en Kjøbesum af ialt 19733 Kr. 80 Øre, saaledes at Prisen var beregnet for Varerne fortoldede, og saaledes at Kjøbe-summen blev at betale kontant samme Dag, idet det derhos frem-hævedes, at Varerne, der angaves at ligge paa de omtalte to Oplagspladser, solgte som besete og antagne i den Tilstand, hvori de henlaa, medens der blev at foretage en Regulering pro et contra kontant, for hvad de forskellige Vareposters Kvantitet maatte differere fra det i den nævnte Fortegnelse Anførte, be-regnet efter de vedføjede Priser, ved en endelig Opgjørelse, der skulde ske paa Kjøberens Bekostning inden den 1 Oktober 1894, til hvilken Datum Kjøberen havde fri Pakhusleje.

Ved den overensstemmende med Sluttedlen senere stedfundne Regulering blev Kjøbesummen for Kullageret endelig opgjort til 19705 Kr. 51 Øre, men da Vexellerer Reimann havde haft Ud-gifter til Sagførersalær og Mæglerkourtag m. m. af 309 Kr. 46 Øre, og da der indtil 20 Juni var paaløbet 143 Kr. 60 Øre i Renter a 6 pCt. af Haandpantelaanet, blev der saaledes fra Kjøbesummen kun 19252 Kr. 45 Øre tilbage til Dækning af det ovennævnte Restbeløb af bemeldte Laan 12300 Kr. Der var imidlertid dog saaledes et Overskud tilbage paa 6952 Kr. 45 Øre, som Vexellerer Reimann havde krediteret Firmaet og dettes Konkursbo i Mellemsgang, men som han paa Boets Forlan-gende om at faa det afleveret vægrede sig ved at indbetale i Boet, og i Henhold til derom i Boet tagen Beslutning anlagde Overretssagfører Hede som dets Kurator derpaa nærværende Sag, hvorunder han først paastod Indstævnte Vexellerer Vald. Reimann tilpligtet at indbetale de 6952 Kr. 45 Øre eller at fyldestgøre Toldvæsenet for dets Restkrav for Told overfor Boet og derpaa indbetale, hvad der blev tilovers, men, efterat Ind-stævnte under Sagens Gang har godtgjort at have betalt Told-væsenet nysnævnte Restfordring med 4290 Kr. 41 Øre, har Kurator indskrænket sin Paastand overfor Indstævnte til at faa udbetalt til Boet 6952 Kr. 45 Øre ÷ 4290 Kr. 41 Øre, = 2662 Kr. 4 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 15 November 1894 foruden Godtgjørelse for Sagsom-kostninger. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har gjort gjældende, at han er berettiget til at afkorte de nævnte 2662 Kr. 4 Øre i sit ældre, langt større, simple Krav paa Boet.

Efter hvad der foreligger, maa Indstævnte vel antages at have oppebaaret Kjøbesummen for det omtalte Haandpant, før

Konkursen indtraadte, men det maa tillige trods hans Benægtelse deraf antages, at han, dengang han oppebar den, ikke blot i Henhold til Akkordforslaget var vidende om Firmaets Insolvens, men tillige maatte forudse dets Konkurs som nær forestaaende, idet selve hans Realisation af Haandpantet, Firmaets hele Varelager, i og for sig omtrent gjorde Konkursen uundgaelig. Dengang Haandpantet stiftedes, var Firmaet derhos ogsaa efter det Fremkomne insolvent og havde i Virkeligheden været det allerede den 1 Marts 1894, da dets sædvanlige aarlige Statusopgjørelse afsluttedes, skjøndt den tilsyneladende udviste Solvens, men, selv om dette maatte have været Firmaet bevidst, hvad iøvrigt ikke er givet, er det ialtfald ikke givet, at Indstævnte havde nogen Kundskab eller Formodning om Firmaets Insolvens, da han den 28 April f. A. modtog Haandpantet, om han end paa den anden Side ikke har afkræftet den Formodning, der ifølge Konkurslovens § 21 maa være for, at han paa det nævnte Tidspunkt, d: ikke 8 Uger før Konkursen, var vidende om Insolvensen. Men, medens Indstævnte altsaa ikke, dengang han gyldig fik Haandpantet indrømmet for det af ham da samtidig ydede Laan, kunde tillige gyldig have faaet det overleveret som Pant for hans betydelige ældre Tilgodehavende — og skal en Anmodning derom fra hans Side ogsaa være bleven besvaret afslaaende — kan der dog ikke gives Sagsøgeren Medhold i, at Bestemmelserne i Konkurslovens 4de Kapitel, særlig dets §§ 21 og 24, maa have til Følge, at Indstævnte maa være pligtig at lægge Overskudet af Haandpantet fra sig, hvorved fremhæves, at der ikke her er Tale om nogen fra Skyldnernes (Firmaets) Side sket Disposition, idet en saadan Disposition særlig ikke kan siges indeholdt i den ved Haandpantebrevet Indstævnte indrømmede Ret til uanset Konkurslovens § 155 at afhænde det Pantsatte uden Varsel underhaanden, hvilken Bestemmelse der ikke er nogen Grund til at antage truffen i den Hensigt at eludere andre Kreditorers Ret.

Ligesom det derhos ikke er godtgjort, at Indstævnte, som af Sagsøgeren paastaaet, udtrykkelig før Konkursen havde frafaldet al Ret til at gjøre en Likvidationsret som den nu af ham fremdre gjældende, idet Saadant ikke med Føje kan udledes af fremdragne Udtalelser af ham før Konkursen om, at han, hvis hans ved Haandpantet sikrede Restkrav da blev betalt ham, selvfølgelig vilde udlevere Haandpantet, saaledes findes han heller ikke, som af Sagsøgeren anført, at kunne siges at have realiseret Haandpantet i større Omfang, end der var nødvendigt og berettiget, og derved paa en retstridig Maade at have skaffet sig en begunstiget Stilling, som ialtfald maatte udelukke Likvidationsretten efter Konkurslovens § 15, idet Indstævnte ialtfald efter den Tvivl, som der med Føje kunde være om Kvantiteten af de haandpantsatte Varer, hvilket ogsaa fremkaldte Bestemmelsen om Regulering pro et contra i Sluttedlen, og da det derefter

Dom af 21 Maj 1881 efter Straffelovens § 253 og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Helsingør Extrarets Dom af 25 Marts 1886 efter Straffelovens § 100 sammenholdt med § 98, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Rettens Dom af 26 Maj 1888 efter Straffelovens §§ 228 og 238 samt Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 1 Marts 1890 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 18 Februar 1891 efter Straffelovens §§ 203 og 210 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Dom, afsagt den 16 August 1892 inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage. Tvende mod Arrestanten her ved Retten for Vold indledede Undersøgelser ere sluttede uden Tiltale, imod at Arrestanten i hvert af Tilfældene har vedtaget at erlægge en Bøde paa 100 Kr. En ligeledes her ved Retten mod Arrestanten for Vold og Legemsbeskadigelse indledet Undersøgelse, under hvilken han sad arresteret fra den 30 Oktober 1894 til den 2 April 1895, sluttede uden Tiltale af Mangel paa Bevis. Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende: Den 19 Oktober f. A. om Eftermiddagen anmeldte Murersvend Vilhelm Carl Ferdinand Berthelsen paa Politistationen, at Arrestanten kort forinden havde øvet Vold imod ham, idet han, medens de opholdt sig i en af Arrestanten til Oplag af Flasker benyttet Kjælder i Ejendommen Gasværksvej Nr. 17, havde slaaet Anmelderen i Hovedet med 2 Trepægleflasker, der begge knustes ved Slagene. Da Murersvend Berthelsen ved sit Møde paa Politistationen havde flere blødende Saar i Hovedet, blev han fra denne transporteret til Kommunehospitalet, hvor han blev forbunden. Ved den paa Hospitalet af Dr. med. Svend Monrad foretagne Lægeundersøgelse viste det sig, at Berthelsen over det højre Øje, der var stærkt opsvulmet, havde et uregelmæssigt, ca. 6 Ctm. langt Lappesaar, der gik lige ind til Pandebenet, at han endvidere paa højre Side af Hovedet havde to mindre Lappesaar lidt nedenfor Issen og et lille Saar foran Øret, ligesom hele hans højre Kind var betydelig svullen og Sædet for mindre Hudafskrabninger. Han var derhos dygtigt medtagen af det ret betydelige Blodtab, han havde lidt. I den angaaende denne Lægeundersøgelses Resultat af Dr. med. Monrad udstedte Attest udtaler han endvidere, at Læsionerne vel ikke kunne antages at ville medføre skadelige blivende Følger for Berthelsens Helbred eller Arbejdsførhed, naar undtages, at de, fordi han sikkert er Alkoholist, muligvis vil kunne blive Lejlighedsaarsag til et Anfald af delirium tremens, hvis Følger for Livet kunne være uberegnelige, men at han altid vil beholde ret betydelige Skrammer og Ar baade i Hovedet og i Ansigtet.

Den 15 Januar d. A. blev Murersvend Berthelsen paany

undersøgt af Doktor Monrad, og i en samme Dag dateret Attest udtaler Lægen, at der omkring Berthelsens højre Øje fandtes et større og et mindre Ar, der begge antagelig i Tidernes Løb ville miste noget af deres vansirende Præg, men dog temmelig sikkert ville være synlige hele Resten af hans Liv, at det største Ar endnu er Sædet for en Del Ømhed, hvilken dog maa antages at ville tabe sig i Løbet af et Par Maaneder, og at der i Isse- og Nakkeregionen findes et Par Ar, der ere uden Betydning. Endvidere viste det sig ved denne Undersøgelse, at Synet paa Berthelsens højre Øje forsaavidt havde taget Skade ved Læsionerne som det let blev Sædet for Smertes og forøget Taareflod, men disse Synet besværende Fænomener ville efter Lægens Udsagn tabe sig i Løbet af nogle Maaneder. Herefter og efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, maa det antages, at Berthelsen — der i en Maaned var fuldstændig arbejdsudygtig som Følge af Læsionerne, men som efter den Tid har kunnet arbejde ved sin Profession, om end hans Syn paa det højre Øje efter den af ham ved hans sidste Møde i Retten den 31 Marts d. A. afgivne Forklaring da endnu var noget svækket og han derfor endnu ikke var fuldt saa arbejdsdygtig som forinden han fik de omtalte Læsioner — efterhaanden vil vinde sin tidligere Arbejdsførhed tilbage.

Angaaende hvorledes de tidnævnte Læsioner ere ham tilføjede, har Murersvend Berthelsen under Sagen afgivet følgende Forklaring, som han har beediget: Den 19 Oktober f. A. om Formiddagen udførte han og Arrestanten i Forening noget Murerarbejde i den tidligere omtalte Ejendom, men blev samme Formiddag bortviste af Ejendommens Ejer, der, inden de forlod Arbejdet, spurgte Berthelsen, hvormeget de skulde have, for hvad de havde udført, hvortil han svarede 3 Kr. Hermed var Arrestanten misfornøjet og fordrede forgjæves af Ejeren et betydeligt større Beløb, og da Arrestanten og Berthelsen derpaa begav sig ned i den tidligere omtalte Kjælder, som Arrestanten benyttede til Oplag af Flasker, udtalte Arrestanten til ham, at han var et Fæ, fordi han kun havde forlangt 3 Kr. I Kjældereren, i hvilken ogsaa Arrestantens Kjæreste, Josefine Augusta Olsen, var tilstede, forblev de med nogle Afbrydelser alle tre sammen indtil hen paa Eftermiddagen, da Berthelsen rejste sig fra en Kasse, paa hvilken han havde siddet, tog sit Værktøj og gik hen mod den fra Kjældereren til Gaden førende Dør for at begive sig bort. Arrestanten spurgte ham da: »Tager Du dit Værktøj og gaar?» og da Berthelsen svarede Ja hertil, greb Arrestanten ham i Nakken, hvorfor Berthelsen vendte sig om og tog fat i Arrestanten, men denne greb i det samme en af de i Kjældereren liggende Flasker og slog ham flere Slag i Hovedet med denne, medens han stadig holdt fast i ham. Berthelsen faldt efter at have faaet nogle Slag i Hovedet om paa Gulvet, men Arrestanten vedblev at slaa

ham med Flasken, indtil den gik i Stykker, hvorefter han greb en anden Flaske, med hvilken han ligeledes slog ham flere Slag i Hovedet, hvorved ogsaa denne Flaske gik i Stykker. Arrestanten holdt da op med sine Voldshandlinger, og Berthelsen, der var udmattet og fortumlet som Følge af Slagene, krøb da hen til en i Kjælderens staaende Kasse, paa hvilken han satte sig, medens Arrestantens Kjæreste, der hele Tiden havde været tilstede i Kjælderens, gik op i Gaarden og hentede noget Vand, i hvilket Berthelsen da vaskede sit Hoved og Ansigt, der blødte saa stærkt, at hans Klæder saavel foran som ned ad Nakken vare gjennemblødte af Blod paa flere Steder, og saaledes, at der dannede sig Blodpøle paa Kjældergulvet. Noget efter forlod han Kjælderens, men forinden tilbød Arrestanten at betale ham 2 Kr., hvis han vilde lade være at anmelde det Passerede til Politiet.

Fornævnte Josefine Augusta Olsen — der er straffet bl. A. for Tyveri, og som derfor ikke er bleven tagen i Ed — har forklaret, at Arrestanten ved den paagjældende Lejlighed greb Berthelsen i Tøjet ved Nakken eller Halsen og derpaa med en Flaske tildelte ham flere Slag i Hovedet, at Berthelsen efter at have faaet nogle Slag faldt eller væltedes om paa Gulvet, at Arrestanten vedblev, medens Berthelsen laa paa Gulvet, at slaa ham i Hovedet med Flasken, saaledes at denne gik i Stykker, at hun, der ikke erindrer, om Arrestanten slog Berthelsen med mere end 1 Flaske, derefter hentede Vand, for at Berthelsen kunde vaske sit Hoved, hvorfra Blodet flød, samt at Arrestanten, forinden Berthelsen forlod Kjælderens, tilbød ham 2 Kr., hvis han vilde undlade at anmelde paa Politistationen, hvad der var passeret.

Arrestanten har under Sagen vedblivende nægtet at have øvet nogetsomhelst Vold mod Berthelsen og forklaret, at han efter ved den omforklarede Lejlighed at have været sammen med Berthelsen og Josefine Olsen i Kjælderens, forlod denne og gik op i Ejendommens Gaard for at forrette sin Nødtørft, at han, da han nogle Minutter senere kom tilbage, saa Berthelsen ligge paa Kjældergulvet med Hovedet, der blødte stærkt af forskjellige Saar, inde mellem en Del Flasker, og at Josefine Olsen, da Arrestanten i Berthelsens Overværelse spurgte om, hvorledes dette var gaaet til, gav ham det Svar, at Berthelsen havde været nærgaaende imod hende og havde overgramset hende, og at hun derfor havde skubbet til ham, saaledes at han var faldet om imellem Flaskerne.

Denne Arrestantens Forklaring — hvis Rigtighed under Forhørene i Retten paa ethvert Punkt er benægtet saavel af Berthelsen som af Josefine Olsen — findes imidlertid at maatte forkastes, idet der skjønnes tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af den mod Arrestanten af

Berthelsen rejste Sigtelse ved de ovenfor anførte Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger derunder bl. A., at det efter Dr. med. Monrads Udtalelser maa ansees for umuligt, at de Berthelsen tilføjede Læsioner kunne være paadragne ved et simpelt Fald, og at Arrestantens Fortid vidner om, at han har en udpræget Tilbøjelighed til at begaa Forbrydelser, særlig Voldshandlinger.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Hermed endte første Extrasession.

Anden Extrasession.

Mandagen den 31 August.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Laurids Herman Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1896: Arrestanten Laurids Herman Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sallær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Laurids Herman Larsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Laurids Herman Larsen for Tyveri eller Hæleri. Arrestanten, der er født den 8 April 1861, er bl. A. anset: ved Hørsholms Birks Extrarets Dom af 20 Juni 1887 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 6 December 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Hørsholms Birks Extrarets Dom af 6 Oktober 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Straffelovens §§ 57 og 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 16 Januar 1892 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., § 236 og § 257 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved samme Rets Dom af 28 November 1893 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., som for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til to Kaaber, der efter det Oplyste maa antages om Eftermiddagen den 15 December f. A. mellem Kl. 6 og Kl. 8 at være blevne stjaalne fra en uafloaset Entre i Stueetagen til Ejendommen Nørrebrogade 213.

Arrestanten, der har erkjendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han har været i Besiddelse af de nævnte to Kaaber, og at han har ladet disse pantsætte den 16 December f. A. ved en anden Mandsperson, har imidlertid bestemt fastholdt, at han ikke har gjort sig skyldig i noget af de ham paasigtede Forhold med Hensyn til Kaaberne, idet han om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af samme, har afgivet følgende Forklaring: Efterat han om Eftermiddagen den 15 December f. A. i nogen Tid havde opholdt sig i en Beværtning i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 206, der ligger overfor Ejendommen Nørrebrogade Nr. 213, gik han sig en Tur og kom under denne ind over Fælleden og hen til Jagtvejen, hvor han — Klokken var da bleven mellem 9 og 10 om Aftenen — fik Øje paa en i Papir indsvøbt Pakke, der laa tæt op til en Hæk. Efter derpaa at have taget Pakken op og set, at den indeholdt de to ovennævnte Kaaber, besluttede han sig til at tilegne sig disse, som han dernæst Dagen efter lod pantsætte saaledes som ovenfor anført. Til den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring, der er ganske ubestyrket og derhos i og for sig usandsynlig, vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, og da derhos de Bestjaalne, Anna Stephensen og Astrid Vogelius Stephensen, hver for sig have aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort deres Ejendomsret med Hensyn til de oftnævnte 2 Kaaber, der tilsammen ere vurderede til 28 Kr., findes der her-

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Valdemar Nielsen for Tyveri og Bedrageri og Tiltalte Aage Henry Conradsen for Tyveri. Arrestanten er født den 5 Februar 1876 og anset: ved Rettens Dom af 15 November 1890 efter Straffelovens § 233 med 12 Slag Ris, ved Rettens Dom af 1 August 1891 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag, ved Rettens Dom af 19 December 1891 efter samme Lovbestemmelser med 15 Rottingslag, ved Amager Birks Extrarets Dom af 3 Marts 1892 efter Straffelovens § 228 og § 238, kfr. §§ 37 og 21 samt tildels § 64, med 25 Rottingslag, ved Rettens Dom af 21 Maj 1892 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 og tildels § 64, med 25 Rottingslag, ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 21 Juli 1892 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54 og § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 16 Maj 1893 efter Straffelovens §§ 228 og 253, sammenholdte med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Rettens Dom af 17 Marts 1894 efter Straffelovens § 228. jfr.*) §§ 46 og 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 12 Maj 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tiltalte er født den 18 Juni 1876 og anset: ved Rettens Domme af 20 Maj 1890 og 6 Maj 1893 henholdsvis efter Straffelovens § 233 med 25 Slag Ris og efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Slag Rotting.

Hvad den mod Arrestanten for Bedrageri rejste Sigtelse angaar, da er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han en Dag i Foraaret 1895, da han havde indfundet sig i Cigarhandler Lars Jørgensens herværende Butik, under de usande Foregivender, at han havde glemt sine Penge, at han boede ligeoverfor, og at han strax vilde gaa hjem og hente Penge og da vende tilbage og betale nogle Varer, han havde udvalgt i Butiken, har formaaet nævnte Cigarhandler Jørgensens Hustru, Inger Christine Rasmussen, der ved den omtalte Lejlighed expederede ham, til at udlevere ham paa Kredit fire 4 Øres Frimærker samt 3 Cigarer, hvilke sidste skulde koste ialt 17 Øre. Arrestanten har erkendt, at han, dengang han skaffede sig de nævnte Gjenstande udleveret, ingen Penge ejede, og at han, der ikke senere har betalt, hvad han kom til at skyldes, efter nogen Tids Forløb besluttede ikke at betale de omtalte Frimærker og Cigarer, men han har paastaet, at han dengang han skaffede sig Varerne udleveret, ikke havde til Hensigt at bedrage Sælgeren for dem. Dette Arrestantens Anbringende findes imidlertid at maatte forkastes, idet

*) I Dommen er her udfaldet Ordet „tildels“.

det efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa antages, at han har skaffet sig Varerne udleveret paa Kredit uden Hensigt til at betale dem.

Arrestanten sigtes dernæst af ovennævnte Jørgensens Hustru for ved samme Lejlighed at have frastjaalet hende og hendes Mand en Del Lykønskingskort af samlet Værdi ca. 14 Kr. Hun har i saa Henseende forklaret, at Arrestanten, da han indfandt sig i Butiken, begjærede at se paa Lykønskingskort, der derefter stillede foran ham i aabne Kasser, at han, medens han undersøgte Kortene, flere Gange forlangte at se paa andre Ting, der ikke stod lige i Nærheden, saaledes at hun maatte fjerne sig noget og vende Ryggen til ham for at hente dem, at hun, da hun næste Dags Aften eftersaa de Kasser, i hvilke Kortene opbevaredes, fandt, at der manglede en Del Kort til den ovenanførte Værdi, samt at der ikke i Tiden mellem Arrestantens Tilstedeværelse i Butiken og Eftersynet af Kasserne havde været nogen i Butiken, der havde set paa Lykønskingskort, saaledes at hun bestemt maa gaa ud fra, at Arrestanten har stjaalet de af hende savnede Kort.

Arrestanten, der har erkjendt Rigtigheden af den af Jørgensens Hustru afgivne Forklaring om hans Optræden i Butiken, har imidlertid vedholdende benægtet at have begaaet det ham af hende paasigtede Tyveri, og mod hans Benægtelse er Sigtelsens Rigtighed ikke bevist.

Arrestanten er endvidere sigtet for Tyveri af Lykønskingskort af Nina Drewsen, Cigarhandler Thranes Hustru, der i saa Henseende har afgivet følgende Forklaring: Den 1 Juni f. A. indfandt Arrestanten sig i hendes og hendes Mands herværende Butik og forlangte at se paa Lykønskingskort, af hvilke hun, der expederede i Butiken, satte en Del foran ham i aabne Æsker. Medens Arrestanten saae paa Kortene, som han tog ud af Æskerne, forlangte han at se forskellige andre Ting, som beroede dels i Butiksvinduet, dels andre lidt bortfjernede Steder, hvilket bevirkede, at hun for at tage det Forlangte frem til ham maatte vende Ryggen til ham. Af de Varer, der bleve ham foreviste, valgte han en Del, som hun indpakkede til ham, men da han skulde til at betale, erklærede han, efter at have gjort en Bevægelse, som om han vilde fremtage Penge af sin indvendige Frakkelomme, at han havde glemt sine Penge hjemme, men at han strax skulde komme tilbage og betale, da han boede i Nærheden. Han gik derefter, uden at han fik Varerne med sig, og har ikke senere indfundet sig. Strax efter at Arrestanten havde fjernet sig, opdagede Thranes Hustru, at der af de Kort, der havde været sat frem for Arrestanten, savnedes en Del til en samlet Værdi af mindst 5 Kr., og hun har erklæret, at det er absolut udelukket, at de kunne være bortkomne paa anden Maade end derved, at Arrestanten har stjaalet dem. Arrestanten

har overfor den mod ham af Thranes Hustru rejste Sigtelse erklæret, at han ikke tør benægte, men paa den anden Side ikke erindrer at have været i hendes og hendes Mands Butik ved den af hende opgivne Lejlighed og da at have optraadt som af hende forklaret, men han har vedblivende benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og mod hans Benægtelse er der ikke ført et til at dømme ham tilstrækkeligt Bevis.

Tiltalte Conradsen har tilstaaet, at han i Forening med Arrestanten den 28 August f. A. har frastjaalet Detailhandlerske Susanne Petersen nogle til ialt 14 Kr. vurderede Lykønskingskort, og han har herom afgivet følgende nærmere Forklaring: Efterat Arrestanten og Tiltalte den nævnte Dags Formiddag havde truffet hinanden paa Gaden, og efterat de, der vare gamle Bekjendte, i de paafølgende Timer havde drevet omkring her i Byen i Følgeskab med hinanden, passerede de mellem Kl. 2 og 3 om Eftermiddagen ad Fælledvejen og lagde da Mærke til, at der i et Vindue, der hørte til Detailhandlerske Susanne Petersens Butik i Stueetagen i Ejendommen, Fælledvej Nr. 21, stod opstillet nogle Lykønskingskort. Paa Forslag af Arrestanten bleve de enige om at forsøge at stjæle nogle saadanne Kort fra Butiken og aftalte at udføre Planen paa den Maade, at Arrestanten skulde gaa først ind i Butiken og bede om at se paa Lykønskingskort, og at Tiltalte derefter skulde indfinde sig i denne og, medens han handlede om en eller anden Ubetydelighed, se at stjæle nogle af de Kort, der vare tagne frem af Hensyn til Arrestanten. I Overensstemmelse med denne Aftale gik Arrestanten først ind i Butiken, og lidt efter indfandt Tiltalte sig sammesteds, hvor han købte et Stykke Pap, men da han — der under sit Ophold i Butiken lod, som han ikke kjendte Arrestanten, ligesom denne ikke gjorde Mine til at kjende Tiltalte — blev expederet meget hurtigt, lykkedes det ham ikke at stjæle af de Lykønskingskort, der var sat frem paa Disken for Arrestanten. Efterat have forladt Butiken ventede han udenfor denne, til Arrestanten lidt efter ogsaa havde forladt den, og de bleve saa enige om, at Tiltalte igjen skulde indfinde sig i Butiken og forlange endnu et Stykke Pap og da se at stjæle af Kortene. Medens Arrestanten ventede i Nærheden, gik Tiltalte derpaa for 2den Gang ind i Butiken og købte et Stykke Pap, men det lykkedes ham heller ikke denne Gang at stjæle noget, men da han 3die Gang, ligeledes efter Aftale med Arrestanten, der stadig opholdt sig i Nærheden, gik ind i Butiken og købte en Blyant og et Ark Skrivepapir, lykkedes det ham, medens Detailhandlerske Petersens Moder Bergitte Leegaard, Petersens Enke, der ved denne Lejlighed expederede ham, et Øjeblik vendte Ryggen til ham for at tage det forlangte Ark Skrivepapir, at stjæle en Del Lykønskingskort, der i 2 store Konvolutter laa paa Butiksdisken. Efterat have betalt sit Indkjøb forlod han Butiken og traf strax efter

sammen med Arrestanten, der opholdt sig i en nærliggende Port, hvor de delte de stjaalne Kort. Denne Tiltaltes Forklaring om sin Færd i Butiken og navnlig om, at han har stjaalet de omtalte Lykønskingskort, stemmer ganske med Sagens øvrige Oplysninger, derunder særlig de af Detailhandlerske Petersen og dennes Moder afgivne Forklaringer, der blandt andet gaar ud paa, at de umiddelbart efter at Conradsen sidste Gang havde forladt Butiken, opdagede, at ca. 60 Lykønskingskort, der gjemte i 2 Konvolutter havde ligget i en aaben Æske paa Disken, vare stjaalne fra denne, og at de savnede Kort havde ligget paa det angivne Sted, da Arrestanten — om hvis Tilstedeværelse i Butiken de have forklaret overensstemmende med Conradsen — og Tiltalte indfandt sig i denne.

Arrestanten har i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han ved den omforklarede Lejlighed indfandt sig i Susanne Petersens Butik og anmodede om at se paa Lykønskingskort, at han blev expederet af Susanne Petersen og dennes Moder, at han opholdt sig i Butiken, hvor han stod og saae paa Lykønskingskort, da Tiltalte kom ind i denne og købte et Stykke Pap, at han — der først under Sagen har forklaret, at han den nævnte Dag var i Følgeskab med Tiltalte, men senere har benægtet dette — medens Tiltalte var i Butiken, hverken hilste paa ham eller paa anden Maade gav tilkjende, at de vare Bekjendte, idet de tvertimod begge lod, som om de vare fremmede for hinanden — en Optræden, paa hvilken Arrestanten ikke har kunnet give nogen Forklaring, og at han, da Conradsen havde forladt Butiken med sit Indkjøb, ligeledes gik sin Vej efterat have købt et Gratulationskort og et lille Staffeli. Arrestanten har derimod vedblivende benægtet Rigtigheden af den mod ham rejste Sigtelse for at have deltaget i det af Tiltalte tilstaaede Tyveri, idet han har angivet, at han vel ikke betvivler, at Tiltalte har begaaet dette ved den omtalte Lejlighed, men paastaet, at han selv ikke har haft nogensomhelst Del i eller Kjendskab til Tyveriet, og at han efter at have forladt Butiken med sit Indkjøb strax var gaaet sin Vej uden at træffe Tiltalte.

Efter samtlige Sagens Oplysninger findes Rigtigheden af den mod Arrestanten rejste Sigtelse for at have medvirket ved Tyveriet paa den af Tiltalte forklarede Maade at være tilstrækkelig godtgjort, og Arrestantens i Strid med denne værende Forklaring at maatte forkastes. I denne Henseende bemærkes, at ikke alene de ovenfor refererede Forklaringer — derunder særlig ogsaa Arrestantens egen Forklaring om hans Optræden i Susanne Petersens Butik, medens Tiltalte var tilstede i denne — bestemt vise hen til, at Arrestanten er skyldig, men Sigtelsens Rigtighed er ogsaa i høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, derunder bl. A., at Arrestanten ikke har kunnet give nogensomhelst Grund til, at Tiltalte, naar det ikke forholdt sig rigtig, skulde

beskyldte ham for at være Deltager i Tyveriet, at Arrestantens Forklaringer under Sagen har været vaklende, modsigende og tildels bevislig løgnagtige, at hans tidligere Levned viser, at han har en fremtrædende Tilbøjelighed til at begaa Ejendomsindgreb, særlig Tyveri, og at han flere Gange er straffet for Tyveri netop af Lykønskningskort, i hvilken Art Tyverier han, der tildels har levet af at forhandle saadanne Kort, efter sin egen Forklaring har særlig Færdighed.

Forsaavidt Arrestanten yderligere er sigtet for ved den paa-gjældende Lejlighed, medens han opholdt sig i den nævnte Butik, at have stjaalet nogle »norske« Lykønskningskort til en samlet Værdi af ca. 2 Kr., er der derimod ikke mod Arrestantens Benægtelse ført noget tilstrækkeligt Bevis herfor.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten og Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 251 og efter dens § 231, 1ste Stk., og Tiltalte efter Straffelovens § 228, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Septem্বর 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 25.

Tirsdagen den 1 September.

Nr. 264.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Agnès Anna Vilhelmine Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juni 1896: Arrestantinden Agnes Anna Vilhelmine Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Lange, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte gjorte, i den indankede Dom omhandlede Forsøg paa at komme ind i Frøken Stürups Lejlighed ved Hjælp af en til denne ikke hørende Nøgle maa henføres under Straffelovens § 232, sidste Led, jfr. § 46. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste dog med Forlængelse af Straffetiden til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

**Agnès Anna Vilhelmine Petersen til Høiesterets-
sagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Agnes Anna Vilhelmine Petersen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 19 Oktober 1874 og anseet: ved Rettens Domme af 8 April 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, af 30 Maj 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, af 16 September 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest: ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 10 December 1894 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestantinden overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

I Anledning af, at Arrestantinden havde meldt Flytning til Frederiksberg, modtog hun den 4 Marts d. A. Tilhold under sædvanlig Straffetrusel til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer om ufortøvet at melde sig ved nævnte Protokol, naar hun atter maatte vende tilbage til Staden for at tage Ophold. Dette Tilhold har Arrestantinden overtraadt, idet hun uden at foretage den nævnte Melding har opholdt sig her i Staden de sidste 16 Dage forinden hendes Anholdelse i nærværende Sag den 13 April d. A.

I disse 16 Dage har Arrestantinden begaaet 7 Tyverier, ved hvilke hun har frastjaalet Montør Hjalmar Sebastian Bergmann en til 12 Kr. vurderet Jakke, der hang i et uafaalet Skab; Tjenestekarl Peter Severin Johansen et Uhr af Værdi 5 Kr., der beroede i et Klædningsstykke, ligeledes i et uafaalet Skab; Karen Sofie Jensen, Carlsens Hustru, fra en uafaalet Kommodeskuffe 1 Kr. i rede Penge og 3 Kontrabøger med Sparekassen »Bikuben«, i hvilke indestod Beløb paa henholdsvis 10, 8 Kr. 16 Øre og 2 Kr.; Tjenestepige Sidse Marie Hansen ligeledes fra en uafaalet Kommodeskuffe et kontant Beløb af mellem 11 og 12 Kr. samt en Portemonnæ og en Ring af samlet Værdi 75 Øre; endvidere Marie Vilhelmine Bagge, Christensens Enke, et til 3 Kr. vurderet Par Sko, der stod frit fremme; en ikke i Sagen tilstedekommet Person 2 Kr. i rede Penge, hvilke laa i Lommen paa en Kjole, der hang frit fremme, og endelig Frøken Bergitte Petrine Stürup en Spaankurv, et Stykke Sirts, nogle Kopper, Glas m. m., af samlet Værdi 10 Kr., hvilke Gjenstande beroede frit fremme.

Medens Arrestantinden i de 6 førstnævnte Tilfælde havde lovligt Ærinde i de Lokaler, i hvilke de paagjældende Tyverier bleve begaaede, skaffede hun sig ved det sidstnævnte Tyveri Adgang til Gjæringsstedet, den af Frk. Stürup boeode Lejlighed, Istedgade Nr. 71, 4de Sal, paa følgende Maade: Klokken ca. 1 Eftermiddag den 9 April, paa en Tid, paa hvilken hun vidste, at Frk. Stürup var fraværende fra Hjemmet, formaaede hun i tyvagtig Hensigt og under det urigtige Foregivende, at hun havde en Kjole beroende i Frk. Stürups Lejlighed, hvilken hun ønskede at afhente, en paa 2den Sal i samme Ejendom boende Mand til at forsøge paa med Nøglen til hans egen Dør at oplukke Døren for hende til Frk. Stürups Lejlighed, der var aflaaet. Da den paagjældende Mand, der ikke havde nogen Bemyndigelse fra Frk. Stürup til at aabne hendes Dør, hvad Arrestantinden ogsaa gik ud fra, imidlertid ikke kunde faa Døren op, forlod Arrestantinden Huset i den Hensigt senere at vende tilbage og forsøge at blive lukket ind af Frk. Stürups Logerende, og hun vendte da ogsaa tilbage efter en halv Times Forløb og ringede paa Klokken ved Døren til Frk. Stürups Lejlighed, hvilken blev oplukket af en sammesteds Logerende. Ved at indbilde denne, at hun havde truffet Aftale med Frk. Stürup om at afvente Sidstnævntes Hjemkomst i hendes Lejlighed, lykkedes det Arrestantinden at bevæge den Logerende til at indlade hende i Frk. Stürups Lejlighed, hvor hun da begik det paagjældende Tyveri. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

**Nr. 93. Udvalget for Fattigvæsenssager i
Hjørring (Asmussen)**

contra

forhenværende Slagtersvend, nu Kusk **Hans Chr. Larsen**
(Ingen),

betr. Udpantning for et Alimentationsbidrag.

Kongens Fogeds Kjendelse af 22 August 1894: Den begjærte Udpantningsforretning kan ikke nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1895: Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Jacobsen i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 2 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 5 Februar d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner og i Erstatning for Udlæg 31 Kroner 81 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, fhv. Slagtersvend, nu Kusk Hans Chr. Larsen som Fader til det af Mejerske Christine Jensen af Milbakken den 1 Maj 1879 fødte uægte Barn ved Øvrighedsresolution var tilpligtet at udrede 42 Kr. aarlig til Barnets Opdragelse indtil dets fyldte 14de Aar at erlægge med Halvdelen hver 1 November og 1 Maj, undlod han at erlægge det den 1 November 1892 forfaldne Bidrag, og da hans Opholdssted ikke kjendtes, blev det nævnte Bidrag betalt af Bjergby-Mygdal Kommune som Barnemoderens Opholdskommune, dog kun med 20 Kr. I Skrivelse af 20 September 1893 meddelte Kommunen Politimesteren i Hjørring Underretning herom og tilstillede ham Sagens Dokumenter, for at Inddrivelse af det forskudsvis erlagte Bidrag kunde finde Sted, og Indstævnte blev derefter efterlyst, uden dog at blive funden. Da Indstævnte var forsørgelsesberettiget i Hjørring, erholdt Bjergby-Mygdal Kommune det omhandlede Beløb refunderet af Hjørring Kommune, og Citanterne, Hjørring Byraads Udvalg for Fattigvæsenet, forlangte derefter ved Skrivelse af 24 April f. A. til Kongens Foged i Kjøbenhavn Bidraget inddrevet ved Udpantning hos Indstævnte, der antoges at opholde sig her i Staden, men ved Kjendelse af 22 August f. A. eragtede Kongens Foged, at Forretningen ikke kunde nyde Fremme.

Efter meddelt Bevilling til fri Proces have Citanterne ind-

anket denne Kjendelse her for Retten, hvor de ved den for dem beskikkede Sagfører, Prokurator Jacobsen, have paastaet den forandret derhen, at de kjendes berettiget til at erholde Udpantning for det omhandlede Alimentationsbidrag. De have endvidere paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos Prokurator Jacobsen har paastaet sig tilkjendt Salær og et Beløb af 2 Kr., som han har udlagt i Anledning af Eftersøgning af Indstævntes Bopæl. Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde eller ladet møde for sig her ved Retten.

Som Sagen saaledes foreligger, er Begjæring om Udpantning ikke fremsat for Fogden inden Udløbet af den i Lov om Udpantning m. m. af 29 Marts 1873 § 2 nævnte Frist af ét Aar, efter at det omhandlede Bidrag var forfaldent, og da det nu ikke — som af Citanterne forment — kan komme i Betragtning, at Bjergby-Mygdal Kommune inden Fristens Udløb har tilstillet Politimesteren i Hjørring Sagen, for at denne i Medfør af Lov om Underholdningsbidrag til Børn, der ere avlede udenfor Ægteskab, m. m. af 12 April 1892 § 4 skulde foretage de fornødne Skridt til Bidragets Inddrivelse, ligesom det maa være uden Betydning, at det ikke skyldes Forsømmelse fra Citanternes Side, at Begjæring om Udpantningens Foretagelse ikke er fremsat for Fogden inden Udløbet af den nævnte Frist, saa findes det med Føje i den indankede Kjendelse statueret, at Forretningen ikke kan nyde Fremme, og Kjendelsen vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Jacobsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 2 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Stempelevertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 274. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Poul Reinhold Carl Kehn (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1896: Arrestanten Poul Reinhold Carl Kehn bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Ohlmann, og Defensor, Sagfører Springborg, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1896: Arrestanten Poul Reinholdt Carl Kehn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Ohlmann og Springborg for Underretten 15 Kr. til hver, og til Prokuratorerne Juel og Nissen for Overretten, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Poul Reinholdt Carl Kehn til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Poul Reinholdt Carl Kehn for Tyveri eller Hæleri. Natten mellem den 3 og 4 November 1895 blev der i Hotelejer Svendsens Beværtningslokale i Kjælderen til Hotel Isefjord i Holbæk forøvet Indbrudstyveri, hvorved der fra en aflukket Skjænk blev stjaalet ca. 70 Cigarer, 1 Fl. Cognak og 2 halve Flasker Banko. Mistanken blev strax henledet paa Arrestanten, som i Slutningen af September Maaned s. A. var løsladt fra Vridsløselille Straffeanstalt og den 1 Oktober næstefter var anbragt hos Pottemager Nielsen, boende i Merløse Sogn i Nærheden af Hotel Isefjord, og fandtes der ved Undersøgelse af hans Gjemmer i en aflaaet Vadsæk 37 Stk. Cigarer, hvoraf de 36 af Bestjaalne erklæredes at være med Hensyn til Størrelse, Form og Indlæg m. m. aldeles som de stjaalne Cigarer, ligesom den Cigarfabrikant, af hvem Bestjaalne har opgivet at have kjøbt de paagjældende Cigarer, har erklæret, at han er temmelig sikker paa, at de hos Arrestanten forefundne Cigarer ere fabrikerede paa hans Fabrik heri Staden, og at han har solgt 1000 saadanne Cigarer til Bestjaalne. Arrestanten benægtede ved den første Afhøring at være i Besiddelse af Cigarer, men da han erfarede,

at hans Vadsæk vilde blive undersøgt, tilstod han, at der var Cigarer i samme. Han viste sig under Undersøgelsen ude af Stand til at godtgjøre sin Hjemmel til samme, men afgav om den Maade, paa hvilken han vilde have erhvervet dem, forskellige Forklaringer, der vare i den Grad vakkende, modsigende og stridende med de oplyste Forhold, at der ingen Lid kunde fæstes til dem. Arrestanten fandtes derhos ved sin Anholdelse i Besiddelse af 2 Stk. Staaltraad, formede som Dirk, skjulte mellem de dobbelte Saaler i hans Sko, og det er oplyst, at han den paagældende Nat havde forladt sin i Grandløse boende Kjæreste omtrent Kl. 4 og var kommet hjem Kl. 5, samt at Afstanden mellem Grandløse og hans Bolig udgjør $\frac{1}{2}$ Mil. Uagtet samtlige oplyste Omstændigheder fandtes at tyde paa, at Arrestanten ikke var kommen i Besiddelse af de hos ham forefundne Cigarer paa lovlig Maade, blev han ved bemeldte Rets Dom af 24 Februar d. A. frifunden for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagt det Offentlige, idet der ikke ansaas tilvejebragt tilstrækkelig Bevis for at dømme ham for Tyveri eller Hæleri, da det paa Grund af de stjaalne Gjenstandes Beskaffenhed ikke havde været muligt at godtgjøre Bestjaalnes Ejendomsret til samme.

Efterat Sagen derpaa var indanket her for Retten, kom det til Politiets Kundskab, at Arrestanten overfor en anden Arrestant Jens Peter Larsen havde udtalt, at han havde begaaet det omhandlede Tyveri og nedgravet Flaskerne, og bemeldte J. P. Larsen, der er født den 30 December 1877 og havde siddet arresteret i Holbæk fra 17 November til 18 December f. A. som sigtet for Tyveri af et Uhr, for hvilken Forbrydelse han blev straffet med 15 Rottingslag, har derefter for Retten afgivet en beediget Forklaring, hvorefter Arrestanten, der, naar han spaserede i Arrestgaarden, i ubevogtede Øjeblikke kunde tale til Vidnet gennem Ventilen i Vinduet, havde fortalt Vidnet, at han havde begaaet Tyveriet i Hotel Isefjords Kjælder, og at han havde røget de stjaalne Cigarer og nedgravet de stjaalne Flasker paa et nærmere betegnet Sted i Nærheden af Pottemager Niensens Ejendom. Arrestanten havde dernæst anmodet Vidnet om, naar dette blev løsladt, at tage Flaskerne op og tilintetgjøre dem og udtalt for Vidnet, at Ingen skulde faa ham til at bekjende, og at han var vis paa, at han, naar han havde siddet arresteret en 3 Maaneders Tid, vilde blive løsladt, samt at det værste Bevis imod ham vare de i hans Sko forefundne 2 Stk. Staaltraad, formede som Dirke. Der blev derefter anstillet Undersøgelse efter de 3 stjaalne Flasker paa det Sted, Arrestanten havde opgivet for Vidnet, og derved fandtes disse ganske tæt ved Jordens Overflade, kun dækkede af et tyndt Lag Jord og Grus. De forefundne Flasker, 2 halve Fl. Banko og 1 Fl. Cognak, vare forsynede med de af Bestjaalne angivne Etiketter, og Bestjaalne

har for Retten forklaret, at han bestemt gjenkjender de paagjældende Flasker og tør paastaa, at de fundne Flasker ere de hos ham den paagjældende Nat stjaalne, navnlig forsaavidt angaar Flasken med Cognak, da denne var forsynet med en Etikette af en ganske særegen Art, og da han, den Gang Tyveriet fandt Sted, ikke havde solgt andre Flasker med Cognak forsynede med saadan Etikette.

Arrestanten, der derefter paany blev underkastet Forhør, fastholdt sin tidligere afgivne Forklaring og benægtede nogensinde at have set de 3 Flasker, men efterat være bleven bekendt med Vidnet Larsens Forklaring, afgav han en ny Beretning, hvorefter han den paagjældende Nat, da han kom fra sin Kjæreste i Grandløse, paa Gaden i Holbæk havde truffet en Person, som antageligt hed Hamann, og som kjendte ham fra Kjøbenhavn, hvorimod Arrestanten ikke i Øjeblikket kjendte den Paagjældende. Denne spurgte ham da, om han ikke vilde købe nogle Cigarer, og uagtet Arrestanten ikke havde ret mange Penge hos sig, købte han dog 40 Cigarer for 1 Kr. Personen, som tydeligt lod sig forstaa med, at han havde stjaalet Cigarerne og de 3 fornævnte Flasker med Indhold, som han førte med sig, uden dog at angive, hvor Tyveriet var begaaet, gav Arrestanten at drikke af den ene Flaske, og Arrestanten aftalte da med ham, at de samme Aften skulde tage sammen til Kjøbenhavn, og Arrestanten fulgte ham hen til og anviste ham et Sted ved Svineslagteriets Vold bag Pottemager Nielsens Ejendom, hvor han kunde opholde sig saalænge. Personen lagde da sit Tøj og de 3 Flasker ved Foden af Volden, men da Arrestanten om Morgen Kl. 8 $\frac{1}{2}$ kom ud til Stedet for at træffe ham, var han borte, hvorimod han havde efterladt de 3 Flasker, og Arrestanten strøg da med Foden noget Græs over Flaskerne for at skjule dem. Senere paa Dagen ved Middagstid vil Arrestanten dog have truffet Personen paa Landevejen, og det blev da aftalt, at de næste Morgen skulde tage til Kjøbenhavn sammen, samt at de om Aftenen skulde træffes inde i Byen for nærmere at ordne Rejsen, men Arrestanten har ikke senere set Personen.

Arrestanten har herefter vedgaaet at have gjort sig skyldig i Hæleri, men naar henses til, at Arrestanten er fundet i Besiddelse af Cigarer, som maa anses identiske med de stjaalne, at hans Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de paagjældende Cigarer ved midt om Natten at tilforhandle sig dem af en ubekjendt Person, er i høj Grad usandsynlig, i hvilken Henseende bemærkes, at der af Kjøbenhavns Politi forgjæves har været anstillet Eftersøgninger efter den af Arrestanten opgivne Person ved Navn Hamann, at den af Jens Peter Larsen edeligt afgivne Forklaring om den af Arrestanten til ham afgivne Tilstaaelse om Forøvelsen af det omhandlede Tyveri forsaavidt er konstateret at være rigtig, som de stjaalne

Flasker ere fundne i Henhold til Angivelsen om deres Skjulested, og at bemeldte Jens Peter Larsen under en Konfrontation med Arrestanten, der da paastod kun at have udtalt, at det var en Kammerat af ham, der havde udøvet Tyveriet, og at det var denne, hvem der blev vist en Tjeneste ved at tage Flaskerne bort, har fastholdt, at Arrestanten udtrykkeligt udtalte, at det var ham, der havde begaaet Tyveriet, samt til at Arrestanten, der tidligere har været straffet for Indbrudstyverier, ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 2 som Dirke formede Redskaber, som han ved Visitationen søgte at stikke til Side, og om hvis Bestemmelse han har afgivet en ganske usandsynlig Forklaring, at han den paagældende Nat efter sin egen Tilstaaelse har passeret forbi Gjærningsstedet, og at hans Forklaringer under Sagen i det Hele have været i høj Grad vaklende, modsigende og stridende imod de oplyste Forhold, — findes der at være tilvejebragt et efter Forordningen 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Indbrudstyveri.

Arrestanten, der er født den 16 Juli 1874, og som ved Frederiksberg Birks Extraretsdom af 21 April 1894 er anset efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 254, 253 samt § 247, kfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil herefter være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Bestjaalne har under Sagen nedlagt Paastand paa en Erstatning af 10 Kr. for de ham frastjaalne Gjenstande, men da største Delen af disse er bragt tilstede under Sagen og vil kunne tilbageleveres Bestjaalne, der ikke har nedlagt nogen subsidiær Paastand om Erstatning for dem af de stjaalne Gjenstande, der ikke ville kunne tilbageleveres ham, vil der ikke under nærværende Sag kunne tillægges ham nogen Erstatning.

Onsdagen den 2 September.

Nr. 26. Forhenværende Øhandler **H. R. Petersen**
(Hansen efter Ordre)

contra

Øhandler **Joh. Østberg** (Ingen),

betr. Udstedelse af en Generalkvittering.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1894: Indstævnte, Ølhandler H. R. Petersen, bør under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, meddele Citanten, Ølhandler Joh. Østberg, Kvittering for, at alt Mellemværende mellem dem er afgjort. Saa betaler Indstævnte og de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Prokurator Meyer i Salær og i Godtgjørelse for Portoudlæg tilsammen 40 Kr. 40 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører W. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 5 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Da Indstævnte ikke imod Appellantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Appellanten har lovet at give ham Kvittering for fuld Afgjørelse af det i den indankede Dom omhandlede Mellemværende, eller at dette overhovedet er afgjort, og da Appellanten — der iøvrigt for Høiesteret har fremlagt Opgjørelser, efter hvis Udvisende han har faaet de af ham opgivne, i Dommen nævnte Beløb tilgode hos Indstævnte — ikke, som i Dommen forudsat, kan ansees under nærværende, til Udstedelse af Generalkvittering mod ham anlagte Sag at have været pligtig til nærmere end i første Instants skeet at procedere sin formentlige Fordring paa Indstævnte, vil han være at frifinde for dennes Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter og det Indstævntes beskikkede Sagfører i første Instants i Salær og Godtgjørelse for Udlæg ved Dommen tillagte Beløb samt Salæret til den for Appellanten beskikkede Sagfører for Høiesteret blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, forhenværende Ølhandler H. R. Petersen, bør for Indstævnte Ølhandler Joh. Østbergs Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesterets-sagfører Hansen 150 Kroner, som tilligemed de

Overretsprokurator Meyer ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom tillagte 40 Kroner 40 Øre udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Ølhandler Joh. Østberg, anbragt, at han, som i nogle Aar indtil Maj 1892 har staaet i Handelsforhold til Indstævnte paa den Maade, at han til en bestemt Pris pr. Flaske har afkjøbt denne Øl, som han atter solgte til sine egne Kunder, pr. 1 Maj 1891 har afgjort Indstævntes hele daværende Tilgodehavende, samt at han ifølge Udvisende af en af ham fremlagt Opgjørelse over deres efter dette Tidspunkt fortsatte Mellemværende, ikke alene Intet herved er blevet Indstævnte skyldig, men endog har faaet tilgode hos denne ved Forholdets endelige Ophør 4 Kr. 43 Øre. Under Hensyn til, at ifølge Ølhandlerforeningens Vedtægter ingen anden Ølhandler maa sælge ham Øl, saalænge han ikke kan fremlægge Saldokvittering fra sin tidligere Sælger, har Citanten, da Indstævnte har nægtet at meddele ham saadan Kvittering, efter meddelt fri Proces paastaaet ham under Tvang af daglig Mulkt dømt til at meddele ham Kvittering for, at alt Mellemværende mellem dem er afgjort, samt Indstævnte paalagt Udredelsen af Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Meyer, samt i Godtgjørelse til denne for Portoudlæg 40 Øre, hvilke Beløb denne i ethvert Fald har paastaaet sig tillagte hos det Offentlige.

Indstævnte har derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten paaberaabt sig, at den af ham fremlagte Opgjørelse bl. A. udviser, at Indstævntes Tilgodehavende hos ham ved Udgangen af Juli Maaned 1891 udgjorde 107 Kr. 66 Øre samt til Oplysning om, at Indstævnte har erkjendt, at hans daværende Tilgodehavende ikke oversteg dette Beløb, henvist til en ligeledes fremlagt Meddelelse til ham fra Indstævnte af 3 August 1891, saalydende:

»De maa vide at skaffe mig baade Penge og Flasker hjem idag — jeg vil ikke til at begynde paa den gamle Kredithistorie, jeg synes det kan være nok — der refterer 166 Kr. 50 Øre — Fradrag af de 20 Kr. pr. Md., jeg lovede Dem, naar De var kontant — 60 Kr. for de tre Md. — bliver mit Tilgodehavende 106 Kr. 50 Øre, som De maa se at skaffe tilveje i disse Dage, jeg kan ikke undvære dem.«

Indstævnte, som har benægtet, at hans Udtalelse i nys-

nævnte Meddelelse har Hensyn til andet end deres ny Mellemværende, har derimod gjort gjældende, at Citanten ikke har staaet i Handelsforbindelse med ham, men fra 1 Maj 1887 til Juli 1892 har været hans Ølkusk, og at han, da Citanten i denne Stilling stadig paadrog sig Restance med de Beløb, som han inkasserede for solgt Øl, og disse Restancer den 1 Maj 1891 vare løbne op til ca. 2500 Kr. for leveret Øl, foruden ca. 1000 Kr. for Emballage, stillede det som en Betingelse for at beholde Citanten i sin Tjeneste, at denne afgjorde sin Gjæld til ham. Hertil saa Citanten sig imidlertid ikke istand, men da han skaffede et kontant Afdrag stort 300 Kr. og overlod Indstævnte dels en Hest for 120 Kr., dels Fordringer for leveret Øl til samlet Beløb 759 Kr. 16 Øre, hvilke Fordringer dog senere viste sig saa godt som værdiløse, lod Indstævnte sit store Tilgodehavende midlertidig staa hen og samtykkede i foreløbig at beholde Citanten i sin Tjeneste, mod at han fremtidig betalte kontant. Ifølge Indstævntes Anbringende paadrog Citanten sig imidlertid paany i Aaret fra Maj 1891 til Maj 1892 en Restance, som udgjorde ca. 170 Kr., hvorpaa han, inden han forlod Indstævntes Tjeneste, afdrog 50 Kr., saaledes at Citanten ifølge Indstævntes Anbringende for Tiden efter 1 Maj 1891 skylder ham yderligere ca. 120 Kr.

Rigtigheden af denne Fremstilling er imidlertid bestridt af Citanten, som navnlig har fastholdt, at de af ham pr. 1 Maj 1891 erlagte Ydelser tjente til fuld Afgjørelse af Indstævntes daværende Tilgodehavende, samt at han for Tiden efter denne Dato endog har 4 Kr. 43 Øre tilgode hos Indstævnte, og da nu Indstævnte, som intet Bevis har tilvejebragt for sine Asserta, ikke har efterkommet Citantens Opfordring til bestemt at opgive, hvilket Beløb han formener endnu at have tilgode hos ham for Tiden indtil Maj 1891, samt til Oplysning herom dels at fremlægge Udskrift af sine Bøger, dels at gjøre Regnskab for de ham overdragne Fordringers Værdi, og derhos overfor Citantens Opgjørelse over deres Mellemværende for den efterfølgende Tid har undladt at erklære sig over Rigtigheden af dennes enkelte Poster, findes Citantens Sagsfremstilling, hvis Rigtighed bestyrkes ved Indholdet af Indstævntes ovennævnte Meddelelse af 3 August 1891, overfor denne Indstævntes tilbageholdende Procedure i det Hele at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Citantens Paastand bliver derfor at tæge til Følge, saaledes at Dagmulkten, som bliver at tillægge Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 5 Kr. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder til Prokurator Meyer, hvis Sagførelse har været forsvaerlig, i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for Portoudlæg 40 Øre. Der vil være at forelægge Overretssagfører W. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemp-

lingen af hans den 5 Marts d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 268. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Albert Constantin Nordstrøm (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1896: Arrestanten Albert Constantin Nordstrøm bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Bøcher, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Albert Constantin Nordstrøm til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Albert Constantin Nordstrøm for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten er født den 5 Marts 1858 og har 9 Gange været straffet for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 20 Maj 1884 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ifølge nærværende Rets Dom af 20 Marts 1886 efter

Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar. Den mod Arrestanten under nærværende Sag rejste Sigtelse gaar ud paa, at han den 17 December f. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 3 $\frac{1}{4}$ i den Hensigt at begaa Tyveri har indsneget sig i Hattemager Carl Hannemanns Butik i Stueetagen i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 30, Hjørnet af Matthæusgade. Med Hensyn til denne Sigtelse er Følgende oplyst:

Af Emma Louise Juel, Cigarhandler Johnsens Hustru, er afgivet nedenstaaende edelige Forklaring.

Da hun ved den ovenfor angivne Tid opholdt sig i sin Lejlighed i Stueetagen i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 29 og gjennem et Vindue, der vender lige ud mod Opgangen til Hattemager Hannemanns ovennævnte Butik og er ca. 20 Alen fjernet fra denne, saae ud paa Gaden, lagde hun Mærke til, at Arrestanten fra denne gik op ad Trappen til Butiken, aabnede Døren lidt og samtidig rakte sin højre Haand i Vejret i Retning af Dørens øverste Karm.

Det er under Sagen konstateret, at der paa den indvendige Side af Karmen over Butiksdøren var anbragt et Ringeapparat paa en saadan Maade, at det nødvendigvis ringede, naar Døren, der gik ind ad, aabnedes paa sædvanlig Maade, for at en Person kunde passere igjennem den, ligesom Ringeapparatet ogsaa blev sat i Bevægelse, naar Døren atter blev lukket helt i. Ringeapparatet — der sattes i Bevægelse ved, at Dørens Overkant ved Aabningen eller Lukningen stødte mod den nederste Ende af en Jærnstang, der udgjorde en Del af Apparatet — kunde imidlertid hindres i at virke, naar man kun aabnede Døren et Par Tommer og derefter, ved at føre sin Haand ind gjennem den saaledes tilvejebragte Aabning, greb fat om den nederste Ende af Jærnstangen og holdt paa denne, medens Døren passerede forbi.

Den af Cigarhandler Johnsens Hustru afgivne Forklaring gaar dernæst ud paa, at det fra den Plads, fra hvilken hun iagttog Arrestanten, saae ud, som han førte sin Haand op netop til det Sted, hvor Ringeapparatet var anbragt, at hun derefter saae Arrestanten gaa ind i Butiken gjennem Døren uden at lukke denne efter sig, og at hun, der havde sin Opmærksomhed rettet paa Døren, ikke hørte dennes Klokke ringe, hvorved hun har bemærket, at Klokken har saa stærk en Lyd, at hun, naar hun sidder ved sit omtalte Vindue, hører den, selv om Vinduet er tillukket. Da hun af Arrestantens Færd fik Mistanke om, at det var hans Hensigt at liste sig ind i Butiken for at begaa Tyveri her, sendte hun sin 12-aarige Datter Emma Augusta Vibekka Hanchen Johnsen over i Butiken for at meddele Expeditrinen i denne, hvad hun havde seet. Hun lagde dernæst

Mærke til, at Døren stadig stod paa Klem, da Datteren strax efter gik ind i Butiken forat udføre sit Ærinde.

Ovennævnte Pige, Emma Johnsen, har afgivet følgende Forklaring: Da hun ved den omtalte Lejlighed opholdt sig i sit Hjem, bad hendes Moder hende løbe over i Hannemanns Forretning og meddele Expeditricen, at en Mandsperson havde listet sig ind i Butiken, idet hendes Moder samtidig fortalte hende, at Manden havde rakt sin Haand op til Dørkarmen, som om han vilde holde paa Butiksklokken. Da hun, der strax udførte Moderens Ordre, var kommen ind i Butiken fra Gaden, saae hun Arrestanten liggende henover Butiksdisken og med sin ene Haand anbragt paa det Sted paa den indvendige Side af denne, hvor Pengeskuffen er, hvorhos hun endvidere lagde Mærke til, at noget paa Disken liggende Indpakkingspapir, der ellers altid hang ned over Pengeskuffen, var smøget tilside, som om det var gjort for bedre at kunne komme til denne. Da hun kom ind i Butiken, gav det et Sæt i Arrestanten, der med en hurtig Bevægelse sprang op og satte sig paa Disken, og hun gik derefter ind i et bag Butiken liggende Værelse, hvor Expeditricen, Johanne Marie Jensen, opholdt sig, og underrettede hende om det Passerede, hvorefter de i Forening begav sig ind i Butiken, hvor Arrestanten endnu sad paa Disken, og hvor han strax begyndte at tale om, at han havde en Hat, som han ønskede repareret, da en af hans Kammerater Aftenen forud havde sat sig oven i den.

Af nævnte Expeditrice, Johanne Marie Jensen, er det edelig forklaret, at hun opholdt sig i et bag Butiken liggende Værelse, hvortil Døren fra denne var tillukket, da Pigebarnet Emma Johnsen kom ind til hende og meddelte hende, at en Mandsperson fra Gaden havde listet sig ind i Butiken, og da hun derefter strax gik ind i denne, saae hun Arrestanten staa i Butiken, lænende sig stærkt op til Disken lige overfor det Sted, hvor Pengeskuffen er anbragt, og saaledes at det saae ud, som om han sad halvt oppe paa denne. Hun lagde dernæst Mærke til, at paa nogle store Ark Indpakkingspapir, der, da hun sidst var inde i Butiken, havde ligget paa Disken, saaledes at en Del af Papiret hang ned over Pengeskuffen, var denne Del nu løftet i Vejret og lagt hen over det øvrige Papir. Efter hendes Forklaring maa Arrestanten være kommen ind i Butiken, uden at Dørklokken havde ringet, da hun ellers nødvendigvis maatte have hørt dette, og da hun herefter, og efter hvad hun iøvrigt havde erfaret, ikke nærede nogen Tvivl om, at Arrestanten — der ved hendes Tilstedekomst spurgte hende hvad det vilde koste at faa en Hat, der var bleven læderet, gjort i Stand — havde haft til Hensigt at sjæle i Butiken, tilkaldte hun Politiet og lod ham anholde.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han indfandt sig i Butiken udelukkende i den Hensigt at spørge om, hvad det vilde koste at faa repareret en ham tilhørende Hat, som han ikke medbragte, og hvis Puld, efter hans Opgivende, var bleven læderet, ved at han havde stødt den mod en Dørkarm, og han har vedblivende benægtet, at han holdt paa Ringeapparatet, da han oplukkede Butiksdøren, at han lænede sig hen over Disken, og at han har skubbet det ovenfor omtalte paa Disken liggende Papir tilside.

Efter Sagens samtlige Oplysninger findes Rigtigheden af den mod Arrestanten rejste Sigtelse for at have forsøgt Tyveri fra den omtalte Butik at være tilstrækkeligt godtgjort, og Arrestantens i Strid hermed værende Forklaring at maatte forkastes. Med Hensyn hertil bemærkes, at Arrestantens Forklaring ikke alene er i Strid med de ovenfor refererede, tildels beedigede, Forklaringer, der bestemt vise hen til, at Arrestanten har listet sig ind i Butiken i den Hensigt at begaa Tyveri der, men at Sigtelsens Rigtighed endvidere er i høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, derunder særlig at det maa ansees for godtgjort, at det Ærinde, Arrestanten fremførte, da Expeditricen kom tilstede i Butiken, var opdigtet, idet det er konstateret, at den Hat, han opgav at ville have repareret, ikke frembød det mindste Spor af at være læderet i Pulden og i det Hele saa ud som ganske ny, og at Arrestantens Fortid vidner om, at han har en frentrædende Tilbøjelighed til at begaa Tyverier netop af den Art, han i nærværende Tilfælde er sigtet for at have forsøgt.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 September 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgivet af

Høiestrets Protokollsekretærer.

40. Aargang.

Høiestretsaaet 1896.

Nr. 26.

Onsdagen den 2 September.

Nr. 268.

Høiestretssagfører Lunn.

contra

Albert Constantin Nordstrøm (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I denne sidste Henseende bemærkes, at alle de Tyverier og Forsøg paa Tyveri, for hvilke Arrestanten har været straffet, have været af samme Beskaffenhed, idet han har stjaalet eller forsøgt at stjæle Penge af Butiksskuffer, i Reglen efter forinden i tyvagtig Hensigt ubemærket, saasom ved at holde paa Butiksdørens Klokke, at have skaffet sig Adgang til Butikerne, at Arrestanten dernæst ved nærværende Rets Dom af 25 Juni 1889 blev anseet for Tyveri og Forsøg paa Tyveri af samme Art med Tugthusarbejde i 3 Aar, hvilken Dom imidlertid ved Høiestrets Dom af 11 Oktober s. A. forandredes derhen, at Arrestanten frifandtes paa Grund af, at Beviset for de mod ham rejste Sigtelser ikke fandtes tilstrækkeligt overfor hans Benægtelser, og at der endelig oftere — senest i Aaret 1891 — ved forskjellige af Rettens Kriminelkamre har været indledet Undersøgelse mod Arrestanten for Forbrydelser, ligeledes af samme Slags, uden at disse Undersøgelser have ført til Sags Anlæg, idet der overfor hans Benægtelse ikke bragtes tilstrækkeligt Bevis tilveje. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 6te Gang forsøgt simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 292.

Advokat Nellemann

contra

Hans Madsen (Def. Jensen),

der tiltales for Forsøg paa Utugt med Pigebørn under 12 Aar samt for uterligt Forhold.

Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 17 Juni 1896: Arrestanten Hans Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Thomsen i Næstved, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Poulsen i Fuglebjerg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Casse, betaler Arrestanten Hans Madsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Madsen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Øster Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Madsen, der er født den 21 September 1834 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Forsøg paa Utugt med Pigebørn under 12 Aar samt for uterligt Forhold, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Arrestanten en Aften for ca. 4 Aar siden havde

været inde hos Indsieder Ole Larsen af Lystagertorp, fulgte dennes Datter Karen, der er født den 11 Januar 1883 og altsaa den Gang var 9 Aar gammel, med Arrestanten til hans Hjem for at være der den næste Dag eller de næste Dage, og paa Vejen fik han hende efter den af ham afgivne Forklaring lagt ned paa Vejrabatten, uden at hun modsatte sig det, løftede hendes Skjorter op, trak sit Lem frem og forsøgte at faa legemlig Omgang med hende, hvilket dog ikke blev til noget, da han ikke vilde tilføje hende Overlast. Arrestanten har forklaret, at Sæden gik fra ham mellem Pigens Ben, og han har endvidere vedgaaet, at han ved den nævnte Lejlighed befølte hendes Laar.

Et godt Aarstid senere, da ovennævnte Ole Larsens Datter Anna, der er født den 20 December 1884 og altsaa da var 8 Aar gammel, en Dag havde hjulpet Arrestanten med at trække hans Kludevogn op ad en Bakke, og de derefter havde siddet paa en Stenbunke, og Arrestanten havde givet Anna nogle Penge, løftede han hendes Skjorter op, uden at hun modsatte sig det, og han forsøgte da at faa Samleje med hende ganske paa samme Maade som overfor Søsteren Karen.

Samme Aar som sidst beskrevne Forhold fandt Sted, fik Arrestanten, der da var beskæftiget som Vejmand, Indsieder Jens Hansens Datter Johanne, der er født den 9 Juni 1883 og saaledes dengang var ca. 10 Aar gammel, til at sætte sig ned i Vejgrøften, og efter hendes Forklaring tog han da hendes Klæder tilside, knappede sine Buxer op og lagde sig ovenpaa hende, der gjorde lidt Modstand, men ikke skreg, og forsøgte at faa sit Lem ind i hendes, uden at hun veed, om det skete, men hun mærkede noget vaadt mellem Benene ved hendes Kjønssdele. Arrestanten har først benægtet denne Forklarings Rigtighed, men har senere tilstaaet, at han den Gang har villet pleje legemlig Omgang med hende, at han fik sit Lem op imellem hendes Ben, og at Sæden gik fra ham, men han har benægtet at have brugt Magt overfor hende, navnlig ogsaa, som af hende forklaret, at have holdt hendes Hænder. Arrestanten har derhos tilstaaet, at han tvende Gange i indeværende Foraar, som det maa antages den 29 Marts og 30 April, da sidstnævnte Pigebarn var kommet i Ærinde i hans Hjem, har faaet hende til at sætte sig paa hans Skjød og derefter har stukket sin Haand op og befølt hendes bare Ben og Laar, uden dog at have haft til Hensigt at forskaffe sig Samleje med hende, der efter det Oplyste maa antages at være ufordærvet.

Endelig har Arrestanten en Gang i sidste Vinter, da Træskomand Hansens Datter Marie, der er født den 11 April 1892, var hjemme hos ham, befølt hende paa hendes Laar.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 173, jfr. § 46, og efter § 176, jfr. dels § 173 og dels § 174, med en Straf, der efter Sagens Om-

stændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedrings-
husarbejde i 1 Aar.

Nr. 278. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ernst Heinrich Friedrich Schwer (Def. Jensen),

der tiltales for Dokumentfalsk, uberettiget Udøvelse af Læge-
virksomhed og Betleri.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 11 April 1896: Arrestanten Ernst Heinrich Friederich Schwer bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt bøde 50 Kr. til Ribe Amtsfattigkasse. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. til hver. Bøden at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1896: Arrestanten Ernst Heinrich Friederich Schwer bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Tvermoes, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Ernst Heinrich Friedrich Schwer til Høiesteretssagførererne Hansen og Jen-
sen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Ernst Heinrich Friedrich Schwer for Dokumentfalsk, uberettiget Udøvelse af Lægevirksomhed samt Betleri, og er der i saa Henseende, for saa vidt Sagen efter den skete Indankning foreligger Overretten til Paakjendelse, ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort følgende:

I Slutningen af Aaret 1895, da Arrestanten opholdt sig i Højby Kro, skrev han uden Bemyndigelse 2 med Navnet A. Callesen underskrevne den 9 December 1895 daterede Dokumenter, hvoraf det ene indeholdt en Bevidnelse af, at Arrestanten havde staaet i Udstederens Tjeneste fra 1 November 1893 — 6—7 December 1895 som første Møllersvend og Bogholder og havde ført Forretningen til Udstederens yderste Tilfredshed, medens det andet, der er formuleret som et Brev til Arrestanten, bl. a. nævner denne som et dygtigt Menneske og omtaler, at hans Forretning er brændt sammen med Udstederens Mølle, hvorfor han tilraades at søge Hjælp hos »vore Brødre« Nord for Grænsen. Ved den nævnte Underskrift sigtede Arrestanten til en Syd for den dansk-tydske Grænse boende Møller, hos hvem han dog aldrig har arbejdet, og det var Arrestantens Hensigt at skaffe sig Arbejde ved at forevise Dokumenterne. Arrestanten har erkjendt, at han har forevist disse Dokumenter for forskellige Møllere paa Fyen, hos hvem han søgte Arbejde, og at han, der intetsteds fik Arbejde, derefter af flere af de nævnte Møllere har modtaget Geschenk; og det er oplyst, at han i Begyndelsen af indeværende Aar har forevist dem for Møller Erik Hansen i Rynkeby, for hvem Arrestanten da han ikke kunde faa Arbejde fra Møllen, klagede sin Nød, hvorefter han fik 1 Kr. af Mølleren. Endelig har Arrestanten, medens han i Slutningen af Aaret 1894 og i en Del af 1895 boede i Sneum, uden at have nogen Adkomst til at udøve Lægepraxis givet sig af med at tage Personer, der antoges at lide af forskellige Sygdomme og Svagheder, f. Ex. Sukkersyge, Tæring, Kirtelsyge og Nervesvækkelse, i Kur. For sin Behandling af Patienterne modtog han, hvad disse vilde give ham, i Almindelighed et Par Kr., og er det ikke oplyst, at det af Arrestanten anvendte Helbredelsesmiddel, der bestod i en af ham af Kaprifoliumsstængel og Vand tilberedt Medicin, har haft nogen skadelig Følge for Patienterne, ligesom det i en af vedkommende Distriktslæge udstedt Erklæring hedder, at et Afkog af saadanne Stængler nydt som Mixtur næppe kan anses for sundhedsfarlig eller skadelig. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i Holsten den 21 Juni 1856, og som ved Varde Kjøbstads Extraretsdom af 14 Februar 1895 har været anset efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 8 Dage, men iøvrigt ikke er funden forhen straffet her i Riget, være at

anse henholdsvis efter Straffelovens § 270 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt efter Lov 3 Marts 1854, kfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Straf, der findes passende at kunne fastsættes under et til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 3 September.

Nr. 296. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Fritz Vilhelm Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 August 1896: Arrestanten Fritz Vilhelm Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Gottschalch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Fritz Vilhelm Nielsen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Fritz Vilhelm Nielsen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han den 30 April d. A. har frastjaalet sin Fader, Cigarhandler Christen Nielsen, 2 Billeder i Ramme af samlet Værdi 40 Kroner, der laa frit fremme paa et Møbel i Bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestanten var tilstede i lovligt Ærinde.

Arrestanten er født den 14 April 1876 og anset ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 8 Januar 1895 efter Strfl.s §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Extrarets Dom af 22 November 1895 efter Strfl.s § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at ansee efter Strfl.s § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 275.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Jacob Andreas Bang og Jens Pedersen
(Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for Vold og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Nysted Birks Extrarets Dom af 15 April 1896: Arrestanten Frederik Jacob Andreas Bang bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Tiltalte Jens Pedersen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige, dog saaledes, at Tiltalte Jens Pedersen af de Omkostninger, der til lige vedrører ham, tilsvares $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1896: Arrestanten Frederik Jacob Andreas Bang og Tiltalte Jens Pedersen bør straffes, Arrestanten med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos Arrestanten i Erstatning til Tømrer Jens Henriksen, kaldet Kamper, bør betale 150 Kr. I Salær til Sagfører Schrader og Overretssagfører Andresen for Underretten udreder Arrestanten og Tiltalte hver med Halvdelen 25 Kr. til hver, medens Aktionens øvrige Omkostninger udredes af Arrestanten og Tiltalte hver for sit Vedkommende. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Lehmann for Overretten betaler Arrestanten og Tiltalte hver med Halvdelen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at det maa blive uden Indflydelse paa Opfattelsen af Sagens faktiske Omstændigheder, at Vidnet Hans Henriksen, ifølge hvad der er oplyst for Høiesteret, i 1886 har været anseet med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes, at de tilkjendte Salærer blive at udrede af Tiltalte Bang med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte Pedersen med $\frac{1}{4}$.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Salarierne udredes af Frederik Jacob Andreas Bang med $\frac{3}{4}$ og af Jens Pedersen med $\frac{1}{4}$. Advokaterne Hindenburg og Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte i foranførte Forhold.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Frederik Jacob Andreas Bang og Tiltalte Jens Pedersen, der ere fødte henholdsvis den 16 December 1872 og den 6 Marts 1867, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, aktionerede Førstnævnte for Vold og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes Tilstaaelse, de af Tømrer Jens Henriksen, kaldet Kamper, og Arbejdsmand Hans Henriksen afgivne beedigede Forklaringer samt det iøvrigt Oplyste følgende: Den 31 Oktober f. A. om Eftermiddagen, da Hans Henriksen var hos Arrestanten paa dennes Bopæl, der bestaar af 4 Rum, nemlig en Forstue og en Stue til Gaarden samt et Soveværelse og et Kjøkken til Haven med Udgang fra Forstuen til Gaarden og fra Kjøkkenet til Haven, kom Jens Henriksen, der ikke kjendte Arrestanten, tilstede dersteds for at spørge Arrestanten, om han kunde bo tilleje der. De talte noget om Lejemaalet, der dog ikke blev afsluttet, og drak nogle Kaffeknægte, hvorefter Jens Henriksen gik sin Vej, men kom tilbage samme Aften og traf da foruden Arrestanten og Hans Henriksen 3 svenske Karle, der havde drukket nogle Kaffeknægte med Arrestanten, og som kort efter forlod hans Bopæl, medens Tiltalte strax derpaa kom tilstede dersteds. Der

blev nu paany drukket nogle KaffeKnægte, og maa det antages, at baade Jens Henriksen og Arrestanten vare noget berusede. Jens Henriksen vilde blive paa Arrestantens Bopæl om Natten, uagtet Arrestanten forbød ham det og sagde, han vilde sætte ham ud, hvortil Hans Henriksen bemærkede, at det skulde Arrestanten lade være med. Efterat en derved opstaaet Strid mellem Arrestanten og Hans var endt, snakkede de Tilstedeværende i nogen Tid sammen, indtil der paany opstod Uenighed mellem Arrestanten og Jens Henriksen i samme Anledning som tidligere. Arrestanten greb nu fat i Jens Henriksen for at sætte ham ud og fik ham sat op mod en Væg, hvorefter Hans forlod den Stue, hvori de vare, nemlig Soveværelset, og gik ud i Gaarden, medens Jens Henriksen, der er meget større og stærkere end Arrestanten, tog fra sig og satte Arrestanten op mod Væggen. Strax derpaa forlod først Tiltalte og saa Arrestanten Soveværelset. Tiltalte gik ud i Gaarden til Hans, og et Par Minutter efter kom Arrestanten løbende forbi dem med en Øxe i Haanden, idet han udtalte, at han vilde værge sit Hus eller at han vilde værge sig i sit eget Hus, hvorpaa han fra Gaarden løb ind i Forstuen. Øxen var en almindelig ca. 15 Tommer lang Haandøxe med en 5 Tommer lang Eg; den vejede ca. 2 Pund. Hans og Tiltalte saae derpaa ind gennem et Vindue til Gaardstuen, at Arrestanten fra Forstuen kom ind i Gaardstuen og gik henimod Soveværelset samt, idet Jens Henriksen, der var i Soveværelset, hvis Dør til Gaardstuen stod aaben, gik imod ham, men uden at gjøre ham Noget, huggede denne, der havde Hat paa, en Gang i Hovedet med Øxen. Hans skyndte sig nu ind, og gaar hans yderligere Forklaring ud paa, at han, da han kom ind i Soveværelset, saae, at Jens Henriksen, fra hvis Hoved Blodet strømmede stærkt, stod og holdt Arrestanten nede i en der staaende Seng, at han sagde til Arrestanten: »Du har jo hugget ham med Øxen«, hvortil Arrestanten svarede, at han bare havde værget sig, og at han derpaa opfordrede Jens Henriksen til at gaa, hvad denne ogsaa strax gjorde. Tiltalte har yderligere forklaret, at han gik sin Vej efter gennem Vinduet at have set, at Jens Henriksen, ned over hvis Ansigt Blodet flød efter fornævnte Hug, havde faaet Arrestanten kastet om i Sengen, og Jens Henriksens Forklaring om, hvad der passerede, efter at Arrestanten var kommet ind i Gaardværelset med Øxen, gaar endelig ud paa, at Arrestanten med hævet Øxe foer ind imod ham, der sad i Soveværelset paa en Stol, og huggede ham, der i det Samme rejste sig op, men intet foretog mod Arrestanten, med Øxen i Hovedet; herved flød Blodet ned over Ansigtet paa ham, og da han derpaa greb fat i Arrestanten, tilføjede denne ham endnu et Øxehug i Hovedet, og, da han derefter havde faaet kastet Arrestanten om i Sengen, huggede denne ham paany flere Gange med Øxen i Hovedet, saa at han var helt blændet af Blod, og at hans Hat,

der fik 2 Flænger af Øxen, under Sammenstødet faldt af hans Hoved. Efter en den følgende Dag foretagen Lægeundersøgelse havde Jens Henriksen 5 Snitsaar i Hovedet — paa begge Issebæn 2 og 1 i Panden — fra 2 til 5 Ctms. Længde, af hvilke de 2 trængte ind til Benhinden. De vare tilføjede med et skarpt \circ : egget Instrument og et Par af dem med jævn god Kraft. Lægeerklæringen tilføjer, at intet af dem medførte direkte farlige Følger, men at der, da Jens Henriksen var i høj Grad Alkoholist og gjentagne Gange — senest for ca. 1 Maaned siden — havde haft Delirium, ikke kunde svares for de mulige Følger.

Arrestanten, hvis Forklaring om, hvad der passerede, indtil han om Aftenen efter Tiltalte forlod Soveværelset, i det Væsentlige er overensstemmende med det foran derom Anførte, har forklaret, at han gik ud fra Soveværelset til Kjøkkenet for at hente noget Brænde ind til Soveværelsekakkelovnen, men at Jens Henriksen, da Arrestanten med Brændet vilde gaa tilbage til Soveværelset, holdt paa Døren til dette, hvorfor Arrestanten lod Brændet ligge i Kjøkkenet, tog Øxen for med den at flække et Stykke Brænde, som laa i selve Soveværelset, men var for stort til helt at komme i Kakkelovnen, og begav sig med Øxen udenom Huset til Forstuen. Han traf i Gaarden Hans Henriksen og Tiltalte, men vil ikke vide, at han til disse udtalte sig som af dem forklaret. Efterat han var passeret gennem Forstuen og Gaardstuen og kommen ind ad Døren fra denne sidste til Soveværelset — stadig med Øxen i Haanden — stødte Jens Henriksen ham med en Stol i Tindingen, hvorved Arrestanten foer henmod Vinduet til Haven. Arrestanten sagde nu gjentagende til Jens Henriksen, at han skulde gaa, og tilføjede: »Slaar Du mig, kan Du ikke forbyde, at jeg slaar fra mig«. Jens Henriksen gik saa tilsidst baglæns hen imod Døren til Gaardværelset, medens Arrestanten fulgte efter og vilde lukke Døren efter ham for ikke at faa ham ind igjen i Soveværelset, men i det Samme satte Jens Henriksen ham op imod Dørkarmen og kastede ham derpaa om i Sengen. Hvad derefter videre passerede, vil Arrestanten intet vide om, uden at Hans kom ind og adskilte ham og Jens Henriksen, at denne da blødte, og at Arrestanten til Hans's fornævnte Udsagn svarede, at han ikke vidste, om han havde slaaet Jens Henriksen med en Øxe eller en Flaske, og angiver Arrestanten som Grund til sin Uvidenhed, at, naar han bliver hidsig, veed han ikke, hvad han gjør. Han kan imidlertid nok indse, at det maa være ham, der har tilføjet Jens Henriksen de i Lægeerklæringen anførte Saar i Hovedet, hvilket efter det Oplyste heller ikke kan betvivles. Ifølge en Lægeerklæring af 14 November f. A. vare Saarene da lægte, og var der ikke indtruffet noget Symptom fra Hjernens Side med Undtagelse af Svimmelhed, der vel nærmest maatte tilskrives Jens Henriksens Alkoholisme, hvorfor det maatte antages, at Læsionen ikke vilde have

videre følger, hvorhos det i Lægeerklæring af 11 December s. A. udtales, at Jens Henriksen har været ude af Stand til at arbejde i en Maaned som Følge af Svimmelhed, der kom efter Saarene i Hovedet. I Retsmødet den 11 Marts d. A. forklarede Jens Henriksen, at han i den første Maaned efter Overfaldet var ude af Stand til at arbejde, og at han i den første Tid derefter var kun tildels arbejdsdygtig, men at han fra Nytaarstid havde været arbejdsdygtig som før, om han end endnu, naar han blev forkjølet, led af Smerter i Hovedet, Svimmelhed og Søvnløshed. Da der under Sagen opstod Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, indhentes en Lægeerklæring af 15 November f. A., ifølge hvilken Arrestanten, der i sin tidligste Barndom havde haft et »Krampeslag«, der som varige Følger havde efterladt en paralytisk og atrofisk Tilstand af Extremiteterne paa venstre Side, Kontrakturer af venstre Haands Stilling, Eqvinnusstilling af venstre Fod etc., alt tilsammen Vidnesbyrd om en svær og indgribende Læsion af Centralnervesystemet, vel ikke er aandssvag eller egentlig sindssyg, men dog et defekt Individ, hvis Nervesystem som Følge af arvelig Disposition, det i Barndommen overstaaede svære Sygdomsanfald samt muligvis umaadeholden Nydelse af Spiritus er sygeligt udviklet, og hvis Modtagelighed for Indtryk er større, medens Modstandskraften er ringere end normale, sjælssunde Menneskers. Efter at Arrestanten dernæst fra den 28 December f. A. havde været udlagt til Observation paa Sindsygeanstalten ved Vordingborg, hvorfra han udskreves den 8 Marts d. A., har Overlægen ved bemeldte Anstalt under 6 s. M. næst at bekræfte sidstnævnte Lægeerklærings Rigtighed udtalt, at man ikke tør benægte Rigtigheden af Arrestantens Paastand om, at hans Vrede paa det af ham angivne Tidspunkt naaede en saadan Højde, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Endelig har det kgl. Sundhedskollegium under 26 Marts d. A. erklæret, at Arrestanten er et degenerativt udviklet Individ og som Følge heraf lider af en mangelfuld Evne til at beherske sine Vredesudbrud, hvilken Defekt navnlig er fremtrædende, naar han i mere eller mindre høj Grad er beruset. Uagtet han ikke lider af nogen egentlig Sindssygdom, kan hans Tilstand paa den anden Side ikke kaldes normal. Da det dernæst er oplyst, at Arrestanten ved den paagjældende Lejlighed havde nydt en Del Spiritus, maa Kollegiet være enig med Overlægen ved foranførte Anstalt i, at Arrestanten, da han begik sin Forbrydelse, sandsynligvis ikke har været Herre over sine Handlinger.

Hvad Tiltalte angaar, da afgav han i Retsmødet den 2 November f. A., hvor han første Gang skulde forklare i Sagen, først gjentagende den Forklaring, at han, efter at Arrestanten var løbet ind i Lejligheden gennem Forstuen, intet saae, og derefter, at han gennem Vinduet saae, at Arrestanten bevægede sig hurtigt frem med hævet Øxe mod Sovekammerdøren, hvor Jens

Henriksen kom imod Arrestanten, hvorpaa et Sammenstød fandt Sted, men at han ikke saae, om Arrestanten huggede med Øxen. Tiltalte forklarede derpaa, at han gennem Vinduet saae, at Arrestanten tilføjede Jens Henriksen et Øxehug i Hovedet, og at denne derefter fik Arrestanten kastet om i Soveværelsesengen. Tiltalte har tilstaaet, at hans første Forklaringer vare bevidst urigtige, og at han afgav dem, fordi han vilde være udenfor Sagen og ikke vilde være Uvenner med Arrestanten.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten, hvis Forklaring om, at Jens Henriksen holdt paa Døren fra Kjøkkenet til Soveværelset, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, uagtet Jens Henriksen har benægtet denne Forklarings Rigtighed, medens hans Forklaring om, at Jens Henriksen, efterat Arrestanten med Øxen var løbet ind gennem Forstuen, angreb ham, før Arrestanten huggede med Øxen, efter det Oplyste maa forkastes, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, medens Tiltalte vil være at anse efter Straffelovens § 146, 2det Punktum, efter Omstændighederne særlig under Hensyn til, at han, der i Afhøringens Begyndelse ikke ret vil have husket, hvad han havde set, forklarede overensstemmende med Sandheden, endnu inden hans først afgivne urigtige Forklaring var oplæst for ham, endsiges ratihaberet af ham — med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Fredagen den 4 September.

Nr. 266. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Robert Cummings (Def Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 25 April 1896: Arrestanten Robert Cummings bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar samt betale i Erstatning til Kjøbmand A. C. Bough 35 Cts. Saa betaler han og de med Aktionen forbundne Omkostninger. Den idømte Erstatning at

udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20 Maj 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den i den indankede Dom nævnte, Tiltalte tidligere overgaaede Dom af 25 April 1887, skjøndt den i sine Præmisser omtaler Tiltaltes Forhold som henhørende under Forordning 11 April 1840 § 12, dog ikkun anvender Forordningens § 29 og bestemmer Straffen til 16 Rottingslag, findes der i Medfør af Anordning 6 Januar 1852 § 2 ikke at kunne tillægges den Gjentakelsesvirkning. Som Følge heraf og da Politiretsdommen af 25 September 1891 heller ikke har Gjentakelsesvirkning, hvorimod Dommen af 20 Oktober 1892 maa have saadan Virkning, vil Tiltalte for det af ham udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold være at ansee efter den nævnte Forordnings § 13. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos Tiltalte vil have at udrede den ham idømte Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

Robert Cummings bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa betaler han og i Erstatning til Kjøbmand Bough 35 Cents samt udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen for Høiesteret 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 25 April d. A. er Arrestanten Robert Cummings, der er født her paa Øen den 9 Juli

1871, for 3die Gang begaaet Tyveri anseet med 4 Aars Forbedringshusarbejde, og er denne Dom ved det Offentliges Foranstaltning indbragt her for Retten. Arrestanten er tidligere straffet som følger: 1. Ved Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 25 April 1887 for et under Forordning 11 April 1840 § 12 henført Forhold efter samme Forordnings § 29 med 16 Rotting-slag, ved Gouvernementets Resolution af 6 Maj s. A. konverteret til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 36 Dage; 2. Ved Frederiksteds Politirets Dom af 25 September 1891 efter samme Forordnings § 13 med 90 Dages Tvangsarbejde, og 3. Ved Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 20 Oktober 1892 efter samme Forordnings § 14, 13 og 12 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende: Fredag Eftermiddag den 13 Marts d. A. mellem Kl. 6 og 7 tilegnede Arrestanten sig fra en Hylde i Kjøbmand A. C. Boughs Butik i Kompanigade i Christiansted, medens Butiksvenden handlede med en anden Person, en til 35 Cts. vurderet Jærngryde. Da Arrestanten vilde forlade Butiken, gjorde Svenden, som opdagede Tyveriet, Anskrig, og Arrestanten forsøgte at undløbe. Da han mærkede, at han blev forfulgt, kastede han Gryden fra sig og skjulte sig under et Galleri, men blev strax anholdt. Gryden gik itu, og har Bestjaalne paastaaet sig dens Værdi erstattet. Da Arrestanten tvende Gange tidligere er dømt ved Extraretsdomme, henholdsvis for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, og da han ved Extraretsdommen af 25 April 1887, skjøndt idømt en Straf ikke overstigende den Straf, som vilde have kunnet ikjendes af Politiretten, efter Dommens egen Betegnelse er dømt for et Forhold, som efter Lovgivningen ikke kan være Gjenstand for Politiretens Paakjendelse, vil han nu være at anse efter Forordning 11 April 1840 § 15, kfr. Anordning 6 Januar 1852 § 2, og da den af Underretten i Henhold til samme Lovbestemmelse idømte Straf af 4 Aars Forkedringshusarbejde skjønnes passende, og Underretsdommen rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger samt i Erstatning til Kjøbmand Bough 35 Cts., vil nævnte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 258. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Søren Hansen og Peter Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 26 Februar 1896: Tiltalte, Arbejdsmand Søren Hansen af Klosterhusene og Arrestanten Peder Larsen bør hensættes, Tiltalte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Arrestanten Larsen til Forbedringsbusarbejde i 1 Aar. Saa bør og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salærerne til Aktor, Sagfører J. P. Nielsen, og Defensor, Prokurator Hude, 20 Kr. til hver, men dog saaledes, at Arrestanten bør in solidum med Tiltalte udrede en Trediedel af disse Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Arrestanten Peder Larsen paalagte delvise solidariske Medansvar i Henseende til Aktionens Omkostninger bestemmes til $\frac{1}{5}$. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Seidelin, betaler Tiltalte Søren Hansen 20 Kr. til hver, dog at Arrestanten tilsvare $\frac{1}{5}$ deraf in solidum med ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af Tiltalte Søren Hansen, saaledes at Tiltalte Peter Larsen in solidum med ham deraf tilsvare en Femtedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Søren Hansen, der er født den 28 Februar 1859 og ikke er funden forhen straffet, og Arrestanten Peder Larsen, der er født den 1 August 1851, og som har været straffet ved Lejre Herreds Extrarets Dom af 12 Oktober 1882 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. § 54, og efter § 238, kfr. §§ 62 og 58, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Januar 1884 efter Straffelovens § 257, jfr. tildels § 46, og efter samme Lovs § 256 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 17 Juni 1890 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Høiesterets Dom af 30 Januar 1891 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Lejre Herreds Extrarets Dom af 30 Januar 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. § 54 og tildels § 46, samt efter samme Lovs § 178 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ere under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag aktionerede for Tyveri.

Ifølge den af Tiltalte afgivne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse har han 2 Gange for ca. 2 Aar siden paa den saakaldte Odde ved Bidstrup Parcelgaard tilegnet sig ialt ca. 70 Hasselstammer, som han afskar paa Roden. Af Stammerne lavede han Hammerskafter, som det maa antages ialt ca. 200 Stk., hvilke han afhændede til 2 Handlende i Roskilde; Værdien af Hasselstammerne er under. Sagen ansat til 1 Kr. Endvidere har han 2 Gange i November og December Maaneder 1895, sidste Gang Mandagen den 9 December, i den under Bidstrup Gods hørende Boserup Skov tilegnet sig Hasselstammer samt enkelte Elmestammer i alt ca. 100, hvoraf ca. 20 sidste Gang.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 September 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 27.

Fredagen den 4 September.

Nr. 258. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Søren Hansen og Peter Larsen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter Tiltaltes Forklaring udførte han disse sidste Tyverier i Forening med Arrestanten Peder Larsen og paa den Maade, at Arrestanten, der havde medbragt en Sav, afsavede Stammerne paa Roden, medens Tiltalte samlede Stykkerne og puttede dem i en Sæk. Af Stammerne fik de 1ste Gang 100 Hammerskafter og 2den Gang 75, hvilke Tiltalte solgte til fælles Fordel til Handlende i Roskilde. Tredie Gang havde de samlet 40 Stykker i en Sæk, men da de bleve overraskede under Tyveriet, maatte de lade Sækken ligge. De afskaarne Stammer ere under Sagen vurderede til 10 Kr. og den ved Tyveriet foraarsagede Skade paa Skoven til 10 Kr. Under Forhørene har Arrestanten bestemt benægtet at have deltaget i de ommeldte Tyverier i Boserup Skov, og er der, hvad de to første af disse angaar, bortseet fra Tiltaltes anførte Forklaring, ejheller tilvejebragt noget Bevis for Arrestantens Medskyld i disse. Hvad derimod det sidst begaaede Tyveri angaar, med Hensyn til hvilket Tiltalte nærmere har forklaret, at han og Arrestanten den paagjældende Mandag Eftermiddag fulgtes fra Tiltaltes Hjem til Boserup Skov, samt at de medførte en Trillebør, hvorpaa der laa to Sække, da har Arrestanten vel benægtet Rigtigheden heraf, idet han har forklaret, at han den Eftermiddag, da Tyveriet blev begaaet, var paa Jagt i Eng- og Flengmarken, hvorfra han først vendte tilbage noget ud

paa Aftenen, men det maa ikke destomindre ved det iøvrigt Fremkomne anses godtgjort, at Tiltaltes Forklaring herom er rigtig. Ligesom nemlig Tiltaltes Hustru edelig har forklaret overensstemmende med denne, saaledes fremgaar det af Husmand Lars Peter Hansens edelige Forklaring, at han en Eftermiddag, hvilken efter det iøvrigt foreliggende, derunder Arrestantens egne Forklaringer, kun kan have været den her omhandlede Mandag Eftermiddag, har fulgtes med Arrestanten og Tiltalte, der medførte en Trillebør, fra Sct. Jørgensbjerg ad Vejen til Boserup Skov indtil hans Bopæl, der ligger knap 10 Minutter fra Skoven, og at en af dem ved denne Lejlighed paa hans Forespørgsel, om de skulde til Boserup Skov, gav et bekræftende Svar, uden at den Anden bemærkede noget dertil, samt at de fra hans Bopæl gik videre ad Skoven til. Arrestanten og Tiltalte ere dernæst ifølge den af Smeden i den opad Boserup Skov beliggende Kjelds Smedie afgivne edelige Forklaring samt den af Smedens 14-aarige Søn afgivne Forklaring den Dag, Tyveriet fandt Sted, altsaa den 9 December f. A., Kl. ca. 2 a 2 $\frac{1}{2}$ sete passere forbi Smedens Have i Retning ad Boserup Skov ad den langs den nævnte Have og derefter langs Skoven løbende Roskilde-Kattingevej, et Møde, som Arrestanten har erkjendt fandt Sted samme Dag, som han og Tiltalte kort forinden vare truffne sammen med fornævnte Husmand Lars Peter Hansen. Endelig har en Mejerikarl forklaret, at han Mandagen den 9 December f. A. har seet 2 Personer i Paaklædninger, som efter Beskrivelsen kunne passe paa Arrestanten og Tiltalte, gaaende ad Roskilde-Kattingevejen ud for Boserup Skov i kort Afstand fra hinanden, samt at den, der gik bagest og efter Beskrivelsen maa antages at have været Arrestanten, da de vare naaede nogle hundrede Alen forbi det tæt ved Skovens Begyndelse liggende Boserup Mejeri, rakte sin Haand i Vejret, hvorefter den forreste Person, der kjørte en Bør, holdt stille eller dog sagtnede sin Gang.

Mejerist Niels Larsen af Boserup Mejeri har edelig forklaret, at han den nævnte Eftermiddag i Boserup Skov opdagede en Person i Færd med at afsave Træer ved Roden. Personen, hvem han kun fik set bagfra og ikke kunde kjende, var iført mørkt Tøj, deriblandt en brunlig Jakke, samt, saavidt det forekom ham, en flad Hovedbedækning, hvilket passer med den Paaklædning, som Arrestanten ifølge fornævnte Smeds Forklaring var iført ved Mødet med denne, og med hans Dragt ved Anholdelsen. Da han gav sig til at raabe, flygtede Personen længere ind i Skoven. Mejerist Larsen har endvidere forklaret, at han lige efter Opdagelsen af Tyveriet fandt en Trillebør staaende op mod Skovhegnet ved Roskilde-Kattingevejen i en Afstand af ca. 15 Al. fra Gjæringsstedet og af ca. 420 Al. fra Kjelds Smedie.

Efter Mejerikarlens Forklaring kan Stedet nok passe med det Sted, hvor den, der kjørte Børen, som foranført, sagtnede sin Gang.

En tiaarig Søn af Smeden i Kjelds Smedie har fremdeles forklaret, at Arrestanten ca. $\frac{1}{2}$ Time efter Tiltalte, der blev set Kl 4 a $4\frac{1}{2}$ Eftermiddag gaa forbi Smedien tilbage ad Roskilde til, ligeledes gik forbi Smedien i samme Retning. Efter Tiltaltes Hustrus Forklaring kom Arrestanten, da det var blevet mørkt, tilbage til deres Hjem, men gik strax efter. Noget senere antagelig Kl. 5 kom Tiltalte. Endelig har Arbejdsmand Jacob Sørensens Hustru edelig forklaret, at Arrestanten, som havde laant en lille Buesav hos dem, en Dag efter Tyveriets Begaaelse paa Forespørgsel om, naar de fik Saven tilbage, har udtalt til dem, at han havde brugt Saven i Skoven, men at der var kommet en Forfærdelse over ham, og at han havde maattet efterlade Saven i Skoven, hvor den henlaa tilhyllet med Løv. Arrestanten har alene villet erkjende, at han ved den paagjældende Lejlighed har sagt, at han har brugt Saven i Skoven til at save Brænde med, hvilket dog efter hans Forklaring ikke skal være sandt, idet det var Tiltalte, som havde brugt Saven i Skoven og kastet den bort. Tiltalte har imidlertid bestemt benægtet Rigtigheden af denne Arrestantens Forklaring om Saven, hvilken iøvrigt forgjæves er bleven eftersøgt under Sagen. Ved alt det saaledes foreliggende, hvortil kommer, at Arrestantens Forklaringer i det Hele bærer Præget af Forbeholdenhed og Usandfærdighed, samt at han, som ovenfor nævnt, gjentagne Gange har været straffet for Tyveri, maa det efter Omstændighederne anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, som af Tiltalte forklaret, har deltaget i det sidste Tyveri. For det af dem udviste Forhold, der vil være at henføre under Straffelovens § 234, ere Tiltalte og Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig ansete respektive efter Straffelovens § 228 og samme Lovs § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt for Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 55. Handelsfirmaet **Georg C. Møllers Efterfølgere**
(Hansen)

contra

Gaardejer **Anders Christensen** af Tjæreby
(Ingen)

betr. Betaling af 3000 Kroner m. m.

Vester Flakkebjerg Herreds ordinære Rets Dom af 4 Oktober 1894: Indstævnte Anders Christensen af Tjæreby bør for Tiltale af Citanterne, Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere i Kjøbenhavn, under nærværende Søgmaal fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1895: Indstævnte Gaardejer Anders Christensen af Tjæreby bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet Georg C. Møllers Efterfølgere i Kjøbenhavn i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom omhandlede Kjøbekontrakt med senere Paategning har Indstævnte forpligtet sig til at betale den kontante Deel af Kjøbesummen inden en fastsat Frist, uden at denne Forpligtelse er gjort afhængig af, at der samtidigt med Betalingen meddeles eller tilbydes ham Skjøde. Om Tiden for dettes Udstedelse indeholdes overhovedet intet i Kontrakten, men det følger af dens hele Indhold, at Indstævnte — der selv skulde bære Skjødets Udfærdigelse — ikke kunde være berettiget til at fordrø Skjøde, medmindre han forinden eller samtidigt med dets Meddelelse foruden at betale den kontante Deel af Kjøbesummen endvidere opfyldte de øvrige ham ifølge Kontrakten paahvilende, ikke til nogen Tidsfrist knyttede Forpligtelser navnlig i Henseende til formelig Overtagelse af Prioritetsgjælden og Udstedelse af Panteobligationer til Sælgerinderne.

Da nu Indstævnte efter det Foreliggende maa antages hidindtil end ikke at have foretaget de i disse Henseender fornødne Skridt, og han saaledes maa tilregne sig selv, at

han ikke kunde faa Skjøde, da den kontante Deel af Kjøbesummen skulde være betalt, maa hans Undladelse af at betale denne til den fastsatte Tid eller dog senere, til Støtte for hvilken Undladelse han alene har paaberaabt Mangelen af Skjødes Meddelelse, betragtes som ganske ubeføjet. Han vil derfor være at tilpligte at betale Appellanten det paastævnte Beløb 3000 Kroner med Renter som paastaaet, hvorhos han efter Sagens Beskaffenhed findes at burde tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Anders Christensen, bør til Appellanten, Handelsfirmaet Georg C. Møllers Eft. følgere, betale de paastævnte 3000 Kroner med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra 11 December 1893 til 21 Juli 1894 og derefter 5 pCt. aarlig, indtil Betaling skeer. Saa betaler han og til Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastode Citanterne, Handelsfirmaet Georg C. Møllers Efterfølgere i Kjøbenhavn, i 1ste Instants ved Vester Flakkebjerg Herreds Gjæsteret Indstævnte, Gaardejer Anders Christensen af Tjæreby, tilpligtet at betale 3000 Kr. med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 11 December 1893 til Stævningens Dato den 21 Juli 1894 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da denne Indstævntes Paastand blev tagen til Følge ved Gjæsterettens Dom af 4 Oktober 1894, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, have Citanterne ved Stævning af 1 November 1894 indbragt Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastand og derhos, som nedenfor anført, have nedlagt en subsidiær Paastand. Indstævnte procederer til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse og begge Parter paastaa sig Appellens Omkostninger tilkjendte skadesløst hos hinanden.

Som det fremgaar af Sagens Oplysninger, afhændede Karen

Jensen og Ane Kirstine Jensen ved Kjøbekontrakt af 1 og 7 Juni 1893 til Indstævnte de dem tilhørende $\frac{2}{3}$ af Arvefæstegaarden, Matr.-Nr. 6 a af Tjæreby By og Sogn, bl. a. paa Vilkaar, at Indstævnte, der strax skulde tiltræde Ejendommens Besiddelse, »som Vederlag for Overdragelsen« skulde overtage visse i Ejendommen indestaaende nærmere angivne Prioriteter og betale til hver af Sælgerne 5000 Kr., hvoraf de 3000 Kr. med paaløbne Renter 4 pCt. p. a. fra Juni Termin 1893 skulde erlægges kontant til hver af dem senest i December Termin s. A., medens der for Restkjøbesummen, 2000 Kr. til hver, skulde udstedes Obligation til dem med Pant i den afhændede Ejendom. Endvidere er det oplyst, at Sælgerinderne har givet Indstævnte Henstand med Erlæggelsen af de hver af dem tilkommende 3000 Kr. til Juni Termin 1894, og at Ane Kirstine Jensen ved Transport af 18 April 1894 har overdraget dette sit Tilgodehavende til Citanterne. Efter det saaledes Foreliggende benægter Indstævnte ikke, at han skylder det ommeldte Beløb, men til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har han gjort gjældende, at han ikke kan være forpligtet til at lægge dette fra sig, medmindre der samtidig tilbydes ham Skjøde fra Sælgerindernes Side, hvilket ikke er sket. I denne Opfattelse maa der nu ogsaa saavel efter Kjøbekontraktens Indhold som ifølge Retsforholdets Natur gives Indstævnte Medhold, og da der ikke deraf, at han, som foran omtalt, har ladet sig tilsige Henstand med Betalingen af de 3000 Kr. til Juni Termin 1894, og derefter ved en Befuldmægtiget i Skrivelse af 17 Juni 1894 har anmodet om yderligere Henstand med Betalingen til »sidst i Maaneden«, kan, som af Citanterne forment, udledes nogen Renunciation fra hans Side paa at erholde Skjøde samtidig med Betalingen, vil Indstævnte for Tiden være at frifinde, hvorved bemærkes, at en af Citanterne her for Retten nedlagt subsidiær Paastand om, at Domfældelsen gjøres afhængig af, at der samtidig af rette Vedkommende meddeles Indstævnte Skjøde paa paagjældende Anpart i Ejendommen, af flere Grunde ikke vil kunne tages til Følge. Sagens Omkostninger i begge Instanser findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 272. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
 Carl August Frisch (Def. Lunn),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Stevns-Faxe Herreders Politirets Dom af 26 Maj 1896: Arrestanten Carl August Frisch bør hensættes i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt ved Næstved i 150 Dage samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Petersen for Overretten betaler Arrestanten Carl August Frisch 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl August Frisch til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stevns-Faxe Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl August Frisch, der er født den 12 Marts 1859 og ofte tidligere straffet, navnlig for Løsgænger og Betleri, bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 6 December 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 16 August 1895 efter samme Lovs § 3 med lige Arbejde i 60 Dage, samt senest ifølge Vester Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 15 Februar d. A. efter samme Lovbestemmelse med simpelt Fængsel i 8 Uger, for Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, dels at han har

overtraadt et ham den 24 Oktober f. A. ved hans Aflevering til Fattigvæsenet til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, saafremt han maatte bortgaa fra Ladegaarden, hvor han blev anbragt, strax at melde sig til Protokollen for at godtgjøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Januar d. A. bortgik fra bemeldte Anstalt og ikke senere har meldt sig til Protokollen, dels at han i April og Maj d. A. har strejfet arbejdsløs om paa Sjælland og ernæret sig ved Belleri. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, førstnævnte § tildels sammenholdt med Grundsætningen i Straffelovens § 64, efter Omstændighederne med Arbejde i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage.

Hermed endte anden Extrasession.

Anden ordinære Session.

Torsdagen den 1 Oktober.

Nr. 283.

Advokat Nellemann

contra

Mads Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 27 April 1896: Tiltalte, Uldhandler Mads Hansen af Gyrstinge, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Springborg, og Defensor, Sagfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. Saa bør han og betale 48 Kr. 18 Øre i Erstatning til Detailhandler Østergaard i Holbæk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Salomonsen, betaler Tiltalte, Uldhandler Mads Hansen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mads Hansen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Uldhandler Mads Hansen, der er født den 27 Marts 1850, og som tidligere har været straffet ifølge Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 23 Juni 1869 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 5 August 1872 efter Straffelovens §§ 230, 247, 251 og 253 og Lov 3 Marts 1860 jfr. § 62 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 September 1876 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ifølge Høiesterets Dom af 29 Juni 1877 dels i Henhold til Straffelovens § 64 under Hensyn til samme Lovs § 231, 1ste og 2det Led, jfr. § 229, Nr. 4, og § 251, dels efter bemeldte Lovs §§ 232, 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, aktioneret for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 11 Februar f. A. indfandt sig i Detailhandler Østergaards Butik i Holbæk, hvor han, idet han urigtig foregav, at han var Uldhandler Christen Jensen i Aagerup, fik udleveret Varer til et Beløb af 48 Kr. 18 Øre, som han fik Lov at tage med hjem, for at, som han opgav, hans Hustru kunde se paa dem, og hvis hun syntes om dem, vilde han nogle Dage efter komme og betale dem eller i modsat Fald levere Varerne tilbage. Tiltalte gjorde imidlertid ingen af Delene, og han har erkjendt, at det ikke var hans Hensigt at komme tilbage som af ham lovet enten med Varerne eller med Penge, men at han vilde have unddraget sig Betalingen, hvis hans Forhold ikke var blevet opdaget. For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5

Dage, og Underretsdommen hvis Bestemmelser angaaende den Detailhandler Østergaard hos Tiltalte tilkjendte Erstatning af 48 Kr. 18 Øre billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 302.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Rudolph Emil Johansen (Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1896: Tiltalte Johan Rudolph Emil Johansen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt samt betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet med den ham ikjendte Bøde; men da han ikke har nogen særlig Adkomst til Brændevinssalg, vil Dommens Bestemmelse om saadan Rets Forbydelse bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Johan Rudolph Emil Johansen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kroner. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Nellemann for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Johan Rudolph Emil Johansen, der er født den 5 April 1858, og som inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 23 August 1886 for uberettiget Brændevinsudskjækning i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Bøde

til Rettens Fattigkasse af 20 Kr., for uberettiget Næringsbrug. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der den 18 August 1885 erholdt Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har drevet Forretning, derunder Brændevinsudskjænkning, i Henhold til samme fra en Gang ifjor Sommer i sit nuværende Lokale, St. Regnegade Nr. 3, hvor der findes 2 Værelser i Kjælderetagen indrettede til Beværtning for siddende Gjæster, men intet Værelse indrettet til Logis for liggende Gjæster. Da Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har til Værtshushold, herefter maa anses at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold og ulovlig Brændevinsudskjænkning, vil han være at anse dels efter Næringslov 29 December 1857 § 75 for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug dels efter dens § 78 for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 50 Kr., hvorhos han i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Nr. 261.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Sønnichsen Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 30 April 1896: Niels Sønnichsen Nielsen bør for Tiltale af Aktor i denne Sag fri at være, dog at samtlige Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, og Defensor, Sagfører Obel, respektive 12 Kr. og 10 Kr., udredes af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juni 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Søn-
nichsen Nielsen, der er født i Aaret 1870, og som tidligere har
været straffet flere Gange, bl. A. ifølge Ærø Herreds Extrarets
Dom af 5 April 1893 efter Straffelovens § 232 første Led og
§ 270, jfr. § 271 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med For-
bedringshusarbejde i 15 Maaneder og senest ifølge Overrettens
Dom af 9 September f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med
Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under
nærværende Sag i Henhold til Straffelovens § 185. Under det
til Grund for Sagen liggende Forhør, der er foranlediget ved en
af Arbejdsmand Christian Sørensen i Fredericia for Politiet gjort
Anmeldelse dels om et i hans Hjem om Natten mellem den
13 og 14 Marts d. A. sket Indbrud, i hvilken Henseende imid-
lertid intet blev oplyst mod Tiltalte, dels om den Behandling,
Tiltalte, der gik omkring og falbød Kakkelovnspulver, den 12 s.
M., da han havde indfundet sig paa Anmelderens Bopæl og der
truffet dennes tre Børn alene hjemme, ved denne Lejlighed skulde
have ladet det ene af disse Børn, den 7-aarige Marie, blive til
Del, har det nævnte Pigebarn i Overværelse af sin Moder herom
forklaret, at Tiltalte tog hende til sig og efterhaanden løftede
alle hendes Klæder op hvert Stykke for sig, samt trak hendes
Benklæder ned, idet han spurgte, om Tøjet var nyt, hvorefter
han til Slutning gav hende en Toøre. Tiltalte rørte imidlertid
efter Maries Forklaring ikke ved hende, og hun ses ikke at have
udsagt noget om, at han, som af Christian Sørensen forklaret
til den i Anledning af Anmeldelsen optagne Politirapport, besaa
hendes Legeme, hvorhos hun har benægtet, at Tiltalte sagde til
hende, at hun ikke maatte fortælle det Passerede til sine For-
ældre, hvilket Christian Sørensen ligeledes havde forklaret til be-
meldte Politirapport.

Tiltalte har erkjendt Rigtigheden af den af Marie afgivne
Forklaring; men efter sit Anbringende mente han ikke noget

ondt med, hvad han foretog sig overfor hende, og havde ikke noget videre i Sinde dermed. Dette Tiltaltes Anbringende findes der nu efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste, og idet han derefter ikke findes overbevist om noget Forhold, der kan henføres enten under Straffelovens § 185 eller nogen anden Straffebestemmelse, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale. Bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste, dog med den Forandring, at Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 133. Blikkenslagersvend **L. P. V. Olsens**
fraskilte Hustru **Anna Christine Louise Olsen**,
født **Staats** (Nellemann efter Ordre)

contra

Fabrikanterne **Schneekloth** og **Blædel** samt
Blikkenslagersvend **L. P. V. Olsen**
(Ingen)

betr. Ret til for et Underholdsbidrag at foretage Udpantning i den Forsørgelsespligtiges Arbejdsfortjeneste.

Forretning foretagen den 18 Juni 1894 af Sognefogden i Silkeborg, hvorved er dekretet Udlæg i Blikkenslagersvend Olsens tilgodehavende Løn hos Fabrikanterne Schneekloth og Blædel for et Underholdsbidrag.

Silkeborg Birks Fogedrets Kjendelse af 17 Juli 1894: Den ovenomhandlede af Sognefogden i Silkeborg Handelsplads hos Fabrikanterne Schneekloth & Blædel foretagne Udpantning bør ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1895: Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande. Der tillægges den for Citantinden, Anna Christine Louise Olsen, født Staats, Blikkenslagersvend Olsens fraskilte Hustru, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, 1 Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 10 April 1895 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uan

seet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Bestemmelserne i Forordningerne 14 Oktober 1763 og 10 August 1798, jfr. Lov om Konkurs af 25 Marts 1872 § 161, 2det Stykke, og Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 § 9, der hjemle Adgang til for Underholdsbidrag til Børn at søge Fyldestgjørelse i den Løn eller anden Indkomst, som den forsørgelsespligtige Fader kan ventes at ville fortjene i et bestaaende Arbejdsforhold, kunne ikke antages at være uanvendelige, fordi dette Forhold er indgaaet saaledes, at det af hver af Parterne retligt kan opsiges med kort Varsel eller hæves uden Varsel, medens det dog faktisk er af en varigere Beskaffenhed. Da det nu efter det Oplyste maa antages, at det Arbejdsforhold, der bestod imellem Indstævnte, Blikkenslagersvend Olsen og de indstævnte Fabrikanter Blædel og Schneekloth, da den i den indankede Dom ommeldte Øvrighedsresolution den 8 Februar 1894 blev forkyndt, derefter er fortsat, indtil den omhandlede Udpantning den 18 Juni s. A. blev foretagen, samt at Olsen i dette Tidsrum hos Blædel og Schneekloth har haft en Arbejdsfortjeneste af over 200 Kroner, vil bemeldte i Henhold til Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 1 Nr. 6 foretagne Udpantningsforretning, imod hvilken der ellers ikke er fremsat nogen Indsigelse, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter, og de Salærer, der tilkomme Appellantindens beskikkede Sagførere for Overretten og Høiesteret, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den ovennævnte af Sognefogden i Silkeborg hos de Indstævnte, Fabrikanterne Blædel og Schneekloth, den 18 Juni 1894 foretagne Udpantningsforretning stadfæstes. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de nævnte Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Jørgensen for Overretten 30 Kroner og Advokat Nellemann for Høiesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Aarhus Stiftamts Resolution af 18 December 1891 blev det paalagt Indstævnte, Blikkenslagersvend Lauritz Peter Vilhelm Olsen af Silkeborg, at udrede et aarligt Bidrag af 100 Kr. til sine hos hans Hustru, Citantinden Anna Christine Louise Olsen, født Staats, værende Børns Underhold og Opdragelse, hvilket Bidrag skulde erlægges i to Terminer, nemlig hvert Aars 1ste Juni og 1ste December, og første Gang den 1 Juni 1892 for det forløbne Halvaar, og blev denne Resolution, der den 22 December 1891 var bleven forkyndt for Indstævnte Olsen, efter hvad de Indstævnte, Fabrikanterne Schneekloth og Blædel i Silkeborg, der ere Indehavere af Firmaet »Silkeborg Jernstøberi- og Maskinfabrik ved Blædel og Schneekloth«, have erkjendt, den 8 Februar 1894 ved Stævningsmændene forkyndt for bemeldte Firma, hos hvilket Indstævnte Olsen arbejdede, idet det navnlig maa antages at være blevet dem tilkjendegivet, at de vare pligtige at tilbageholde den Olsen tilkommende Ugeløn, for at der heri kunde gjøres Exekution for de Olsen efter Resolutionen paahvilende Bidrag.

(Fortsættes i næste Nr.)

Rettelse. I Præmisserne til Høiestoretsdommen i Sagen Nr. 217, pag. 362, skal Ordet „Bønægtelse“, det sidste Ord i Præmissernes første Stk., rettes til „Bønægtelsessed“.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Oktober 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frækkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 28—29.

Torsdagen den 1 Oktober.

Nr. 133. Blikkenslagersvend L. P. V. Olsens fraskilte Hustru
Anna Christine Louise Olsen, født Staats
(Nellemann efter Ordre)

contra

Fabrikanterne Schneekloth og Blædel samt Blikkenslagersvend
L. P. V. Olsen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Som det maa antages, nægtede imidlertid de indstævnte Fabrikanter ved denne Forkyndelse, næst at oplyse, at Olsen dengang saagodt som Intet havde tilgode hos dem i Løn, at tilbageholde hans Ugeløn, hvilken Nægtelse de gjentog, da den ommeldte Tilkjendegivelse, paa Grund af en Mangel ved Paategnelsen om dens Forkyndelse, den 12 Juni f. A. paany blev forkyndt for dem, og efterat Kjøbenhavns Overpræsidium under 4 Juni f. A. havde begjært en Fogedkjendelse for, hvorvidt denne Nægtelse var berettiget, og Fogden derpaa under 15 s. M. havde autoriseret Bidraget for et halvt Aar til 1 December 1893, 50 Kr., til Udpantning hos de indstævnte Fabrikanter, blev der under en paa disses Kontor af vedkommende Sognefoged afholdt Forretning, da de — der ifølge det Oplyste, siden Resolutionen første Gang var forkyndt for dem, havde udbetalt Olsen over 200 Kr. i Løn — nægtede at betale det dem afkrævede Beløb, til Dækning af samme foretaget Udpantning i et til 70 Kr. vurderet Jernpengeskab.

Efterat der i Henhold til § 9 i Lov af 29 Marts 1873 var givet de Indstævnte Schneekloth og Blædel Lejlighed til overfor Fogden nærmere at begrunde de af dem alt for Sognefogden fremsatte Indsigelser, blev ved Fogdens Kjendelse af 17 Juli f. A. den foretagne Udpantning ophævet, og Citantinden har nu

ved Stævning dels til de nævnte Fabrikker, dels til Blikkenslagersvend Olsen indanket denne Kjendelse her for Retten, hvor hun har paastaet den forandret derhen, at Udpantningsforretningen stadfæstes som lovlig gjort. Ingen af de Indstævnte har givet Møde for Overretten.

De indstævnte Fabrikker have til Støtte for deres ovennævnte Vægning gjort gjældende, at der formentlig har manglet Hjemmel til at paalægge dem at tilbageholde Indstævnte Olsens Løn, og at derfor deres Undladelse af at holde sig det givne Paalæg efterrettelig ikke kan medføre, at de skulde blive pligtige at erstatte det Bidrag, hvorfor der nu er gjort Udpantning, og de have i saa Henseende nærmere anbragt, at Olsen ikke er antagen til Arbejde hos dem for nogen bestemt Tid men saaledes, at Forholdet kan hæves fra Dag til Dag uden nogen bestemt Opsigelsesfrist, medens Olsen vel, saalænge dette ikke er sket, gaar i Arbejde hver Dag uden særlig Tilkjendegivelse og faar sin fortjente Løn udbetalt hver Fredag. Efter deres Anbringende havde derhos Olsen paa en Tilkjendegivelse fra deres Side om, at de efter Forkyndelsen af den ovennævnte Øvrighedsresolution for dem vare nødte til at tilbageholde hans Løn, protesteret herimod med Bemærkning, at han i saa Fald øjeblikkelig forlod Arbejdet hos dem, hvad de efter det Anførte ikke kunde modsætte sig.

Efter denne Fremstilling, der er uimodsaagt af Citantinden, maa nu Olsen anses at have arbejdet hos de indstævnte Fabrikker som Daglejer, og uden at han navnlig har havt en ved Kontrakt begrundet Ret til Løn for en bestemt Tjenestetid, og der maa gives de nævnte Indstævnte Medhold i, at der efter Beskaffenheden af det saaledes mellem dem og Olsen bestaaende Arbejdsforhold ikke rettelig har kunnet gives dem Paalæg om at tilbageholde Olsens Arbejdsløns saaledes, at de, naar de undlode at efterkomme det givne Paalæg, bleve ansvarlige for de paa gjældende Underholdsbidrag.

Det maa derfor billiges, at Udpantningsforretningen ved den paaankede Kjendelse er ophævet, og bemeldte Kjendelse vil som Følge heraf være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da, som meldt, Ingen af de Indstævnte har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. Der vil være at tillægge den for Citantinden beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Fredagen den 2 Oktober.

Nr. 238. Høiesteretssagfører Jensen
contra

Kristian Rasmussen, kaldet Poulsen, Ole Jensen,
kaldet Kok, og Jørgen Jørgensen, kaldet Lolle
(Def. Nellemann),

der tiltales: de tvende førstnævnte for Pengeafpresning og sidstnævnte for Tyveri.

Musse Herreds Extrarets Dom af 28 December 1895: Tiltalte Jørgen Jørgensen (Lolle) straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos han bør i Forening med hans beskikkede Kurator, Arrestforvarer Petersen, betale i Erstatning til Medtaltalte Rasmussen 3 Kr.; de 2 andre Tiltalte, Christian Rasmussen (Poulsen) og Ole Jensen, straffes med respektive 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos de in solidum bør tilbagebetale Medtaltalte Jørgen Jørgensen de af ham til dem betalte 100 Kr. Derhos bør alle 3 Tiltalte udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensorerne, Overretssagfører Andresen og Sagfører Rosendahl, henholdsvis 15 Kr., 10 Kr. og 15 Kr., saaledes at Tiltalte Jørgensen deraf udreder en Trediedel, de 2 andre Tiltalte in solidum de 2 Trediedele og betaler Tiltalte Rasmussen desforuden de med hans Arrest forbundne Omkostninger. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1896: De Tiltalte Ole Jensen, kaldet Kok, og Jørgen Jørgensen, med Tilnavn Lolle, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Kristian Rasmussen, ogsaa kaldet Poulsen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Jørgen Jørgensen, med Tilnavn Lolle, betale 97 Kr. Af Aktionens Omkostninger — derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer og i Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Leth, 20 Kr. til hver — udredes det Overretssagfører Andresen tillagte Salær og Halvdelen af Salæret til Prokurator Leth af Tiltalte Jørgensen og Resten af Tiltalte Rasmussen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Jørgen Jørgensen er frifunden for Aktors Tiltale, og at Kristian Rasmussen er anseet efter Straffelovens § 245 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt idømt en Erstatning af 97 Kroner til Medtaltale Jørgensen. Hvad derimod angaar Tiltalte Ole Jensen, maa ogsaa han for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold ansees at have paadraget sig Ansvar efter § 245, jfr. § 47, 1ste Led, og hans Straf findes ligeledes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han in solidum med Rasmussen maa udrede fornævnte Erstatning. Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte paa nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Kristian Rasmussen og Ole Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i tre Gange fem Dage samt een for begge og begge for een i Erstatning til Jørgen Jørgensen betale 97 Kroner. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann for Høiesteret, 50 Kroner til hver, udredes af Jørgen Jørgensen med en Fjerdedeel og af Kristian Rasmussen og Ole Jensen, een for begge og begge for een, med tre Fjerdedele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants er paadømt ved Musse Herreds Extraret — tiltales Kristian Rasmussen, ogsaa kaldet Poulsen, Ole Jensen, kaldet Kok, for Pengeafpresning og Jørgen Jørgensen, med Tilnavn Lolle, for Tyveri.

Om Tiltalte Jørgen Jørgensen er det ved hans egen Forklaring og de iøvrigt foreliggende Oplysninger godtgjort, at han en Aften eller Nat i Vinteren 1894—95, da han i Selskab med Medtaltale Ole Jensen og en tredje Person paa Hjemvejen fra en selskabelig Sammenkomst kom forbi Tiltalte Rasmussens Sted i Grænge, har fra Rasmussens Vogn, der henstod udenfor

Huset tæt ved Landevejen, sat sig i Besiddelse af et Stykke Kjød, af Værdi 3 Kr., som tilligemed noget andet Kjød beroede frit fremme paa Vognen, og medtaget det til sine Forældres Gaard, hvor det senere er blevet fortæret. Tiltaltes Forklaring gaar imidlertid ud paa, at han udførte denne Handling — der foregik i hans to Ledsageres Overværelse og efter at han for dem havde udtalt sig om det uforsigtige i, at Rasmussen lod sin Vogn med Kjød paa henstaa saaledes — af Kaadhed, og at det var hans Hensigt, naar han traf Rasmussen, at betale denne for Kjødet, som han strax ved sin Hjemkomst vejede, men at han har glemt at gjøre dette, indtil Rasmussen en Dag i Juli f. A. kom og sigtede ham for at have stjaalet Kjødet.

Efter alt foreliggende — derunder ogsaa den Omstændighed, at Tiltalte Jørgensen selv ved at gjøre Anmeldelse for Politiet har givet Anledning til, at Undersøgelsen i nærværende Sag er bleven indledet — findes det betænkeligt at forkaste denne hans Forklaring, og der vil saaledes være at tillægge denne Tiltalte — der er født den 7 April 1872 og ikke funden forhen straffet — Frifindelse for Aktors Tiltale, dog at han vil have at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, som nedenfor bestemt. Om Tiltalte Rasmussen maa det ved hans egen Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger anses godtgjort, at han i Juli Maaned f. A. har ved at true Medtiltalte Jørgen Jørgensen med, at han for Politiet vilde gjøre Anmeldelse om, at Jørgensen havde stjaalet det ovenomtalte Stykke Kjød, og at dette vilde have til Følge, at Jørgensen vilde blive anholdt og straffet, bevæget Jørgensen til for at undgaa saadan Anmeldelse at love at betale ham 200 Kr. — om hvis Betaling der samtidig blev truffet den Aftale mellem Jørgensen og Tiltalte Jensen, at denne skulde som et Laan til Jørgensen udrede Pengene til Rasmussen — og at Jørgensen kort efter i Henhold hertil har til Jensen betalt 100 Kr., hvoraf denne atter har betalt Halvdelen til Rasmussen.

Om Tiltalte Ole Jensen er det ved hans egen Forklaring og de iøvrigt foreliggende Oplysninger godtgjort, at han, kort forinden Medtiltalte Rasmussen fremsatte Trudsel overfor Jørgen Jørgensen om at anmelde denne for Tyveri, har givet Rasmussen Meddelelse om, at Jørgensen havde, som ovenommeldt, taget et Stykke Kjød fra Rasmussens Vogn, og — efter sin Forklaring et Par Dage efter denne Meddelelse — raadet Rasmussen til at lade Jørgensen »betale noget ordentligt for det,« at han har deltaget i den Sammenkomst, hvorunder Jørgensen lod sig bevæge til at love Rasmussen 200 Kr., for at denne ikke skulde melde Sagen til Politiet, at han ved denne Lejlighed, da Jørgensen erklærede, at han ingen Penge havde, tilbød denne — som han under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør har erkjendt, dog kun paa Skrømt, idet han ikke var i Stand til at udrede Pengene — som et Laan til Jørgensen at

lægge Pengene ud for ham til Rasmussen, hvilket Tilbud Jørgensen modtog, at han senere af Jørgensen har, som ovenfor anført, modtaget 100 Kr. og deraf betalt de 50 Kr. til Rasmussen, medens han hidtil har beholdt de øvrige 50 Kr., samt at han senere har krævet Jørgensen for de resterende 100 Kr., som han usandfærdig foregav for Jørgensen at have betalt til Rasmussen. Saavel han som Rasmussen have under Undersøgelsen fastholdt, at der ikke har været nogen Aftale mellem dem om, at nærværende Tiltalte skulde have Andel i det, som Jørgensen betalte, og at det delvis var i Henhold til en Tilladelse, Rasmussen gav ham, efter at Jørgensen havde betalt ham de 100 Kr., og delvis ved en Svig overfor Rasmussen, at han beholdt de 50 Kr. Som Bevæggrund til sin Optræden under den ovennævnte Sammenkomst samt forinden denne har han angivet, at han nødigt vilde have, at Jørgensen skulde blive straffet. Ihvorvel nu denne sidste Forklaring efter alt foreliggende synes lidet sandsynlig — idet meget mere en Del af det, som er oplyst om Tiltaltes Optræden, adskilligt bestyrker en af Jørgensen afgiven Forklaring, hvorefter Tiltalte skulde være optraadt paa en Maade, der ikke vilde kunne lade Tvivl tilbage om, at hans Optræden gik ud paa i Fællesskab med Rasmussen at afpresse Jørgensen Penge — skjønnes der dog paa den anden Side ikke ved Undersøgelsen at være tilvejebragt tilstrækkeligt Grundlag for at anse Tiltaltes Skyld godtgjort. Tiltalte — der er født den 6 April 1865 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom — vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Tiltalte Rasmussen er født den 11 December 1862 og ikke funden forhen straffet. For det ham overbeviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han efter derom nedlagt Paastand vil have at betale i Erstatning til ovennævnte Jørgensen 100 Kr., hvori dog bør fragaa 3 Kr., hvortil Værdien af det ovenomhandlede Stykke Kjød er ansat.

Overensstemmende med foranstaaende bliver Underrettsdommen at forandre — ved hvilken Dom de Tiltalte ere ansete, Rasmussen efter Straffelovens § 245, Jensen efter denne Paragraf, jfr. med § 47, 1ste Led, og Jørgensen efter Straffelovens § 228 med Vand og Brødstraffe, henholdsvis Rasmussen i 2 Gange 5 Dage, Jensen i 3 Gange 5 Dage og Jørgensen i 5 Dage, . . . hvorhos de Tiltalte Rasmussen og Jensen ere tilpligtede En for Begge og Begge for En at tilsvare Jørgensen i Erstatning 100 Kr., medens Jørgensen er tilpligtet at betale Rasmussen i Erstatning 3 Kr.

Nr. 290. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Jens Peder Severinsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 21 Maj 1896: Tiltalte, Tjenestdreng Jens Peder Severinsen af Sønder Dal i Understed Sogn, bør straffes med 10 Slag Rotting. Saa bør Tiltalte udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjeldgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peder Severinsen til Høiesteretsagfører Jensen og Advokat Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestdreng Jens Peder Severinsen, der er født den 27 Juli 1880 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der tjente paa en Gaard i Sønder Dal i Understed Sogn, hvilken Tjeneste han forlod den 2 April d. A., har, forinden han denne Dag om Morgenem gik bort fra Gaarden, tilvendt sig en Filthue, en broderet Livrem og en Pibe med Træhoved, hvilke Gjenstande, der tilhørte den paa samme Gaard tjenende Karl Anders Peter Christensen, som, da Tiltalte tilvendte sig

dem, var fraværende, beroede i Christensens og Tiltaltes fælles Kammer i Gaarden, idet Filthuen laa i Christensens uafsaasede Klædeskab, medens Livremmen hang paa Skabsdøren og Piben laa paa et Bord. Da Tiltalte, der tilbragte Natten mellem den 3 og 4 April i en anden Gaard i Understed Sogn, om Morgenen derefter forlod denne, lod han den stjaalne Pibe, som han var kjed af at føre med sig, blive liggende i Gaarden, hvorhos han, der derpaa tog til Mariager, paa Vejen dertil bortbyttede Livremmen til en Tjenestekarl for en Læderrem, medens han, der den 19 April vendte tilbage til den ovennævnte Gaard i Sønder Dal, hvor han igjen blev modtagen i Tjenesten af sin Husbond, da medbragte Filthuen, som han lagde ind i Karlekammeret sammesteds. De stjaalne Gjenstande, der ere vurderede til ialt 3 Kr. 25 Øre, ere bragte tilstede under Sagen og maa antages at være udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Slag Rotting.

Nr. 270. Høiesteretsagfører Jensen
contra
Christian Larsen (Def Hindenburg),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1896: Tiltalte Christian Larsen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 300 Kr. og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt. Saa betaler han og Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte Christian Larsen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Larsen, der er født den 24 December 1845, for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er bl. A. anset: ved Rettens Dom af 9 Oktober 1869 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Høiesterets Dom af 16 November 1887 efter Straffelovens § 182, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt senest ved Høiesterets Dom af 10 December 1895 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Lov 29 December 1857 § 75 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. Forinden Afsigelsen af sidstnævnte Dom havde Tiltalte mange Gange dels vedtaget, dels været idømt Bøder for Overtrædelse af Næringsloven og bl. A. i 1894 inden Rettens 5te Kriminelkammer i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde til Kammerets Fattigkasse af 100 Kr. for uberettiget Næringsbrug, derunder ulovlig Brændevinsudskjænkning, idet han da samtidig vedtog, at denne mindelige Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom. Han har derhos den 21 Februar d. A. inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager vedtaget i Mindelighed at erlægge en Bøde af 50 Kr. til Rettens Fattigkasse for ulovligt Værtshushold.

Ved sin egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte, der har Borgerskab som Detailhandler heri Staden af 25 August 1892 og under 30 Juni 1893 har frafaldet Ret til Brændevinshandel, men som ikke er i Besiddelse af noget Borgerskab, der hjemler ham Ret til Udøvelse af Beværtningsnæring, overbevist om at have siden den 21 Februar d. A. for egen Regning drevet Forretning som Værtshusholder i et dertil indrettet Lokale i Baggesensgade Nr. 40 heri Staden, derunder Udskjænkning af Brændevin for siddende Gjæster.

I Henhold til Foranstaaende vil Tiltalte være at anse dels efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr., hvorhos han i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt.

Nr. 267.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Niels Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Maj 1896: Tiltalte Niels Hansen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 80 Kr. og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Hansen til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Hansen for ulovlig Brændevinsudskjænkning. Tiltalte er født den 3 Januar 1840 og har den 31 Juli f. A. for ulovlig Brændevinsudskjænkning i Henhold til Næringslovens § 78 inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr., samt den 23 Oktober f. A. inden samme Afdeling for samme Forseelse en Bøde af 40 Kr., idet han samtidig vedtog, at denne Afgjørelse skulde have samme Virkning som Dom for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning. Ved egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte, der har Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, men som har frafaldet Ret til Brændevinshandel og Brændevinsudskjænkning, overbevist at have i sit Forretningslokale, Meinungsgade Nr. 1, Stuen, siden han senest blev mulkeret, udskjænket Brændevin for Betaling til tilstedekomne Gjæster.

Idet Tiltalte herefter har gjort sig skyldig i ulovlig Brænde-

vinsudskjænkning, vil han være at anse for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Lov 29 December 1857 § 78 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 80 Kr., hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt.

Mandagen den 5 Oktober.

Nr. 260. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Bruselius (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 17 Marts 1896: Jens Peter Bruselius bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost. i 8 Dage, samt i Erstatning til Gjæstgiver Niels Hansen af Taarbæk betale 85 Kr. 40 Øre. Saa bør Tiltalte og tilsvare denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Lassen, betaler Tiltalte Jens Peter Bruselius 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Jens Peter Bruselius til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Peter Bruselius, der er født den 27 November 1855 og ikke funden forhen straffet efter Dom, sigtet for bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende:

Efterat Kongens Foged i bemeldte Birk den 18 December f. A. efter Begjæring af Gjæstgiver Niels Hansen i Taarbæk Kro havde indfundet sig dersteds for paa Grund af Lejerestance at udsætte Tiltalte af den af ham hos Hansen lejede Lejlighed, blev der ved Fogdens Mellemkomst tilvejebragt Forlig mellem de Paa-gjældende saaledes, at Tiltalte gav Hansen skriftlig Transport paa et ham hos en Haandværker i Taarbæk tilkommende Tilgodehavende, stort 87 Kr. 50 Øre, mod at Hansen frafaldt Udsættelsesforretningens Fremme. Uagtet Tiltalte ved Udstedelsen af Transporten af Fogden udtrykkelig blev gjort opmærksom paa, at han eventuelt vilde paadrage sig Strafansvar, saafremt han til egen Fordel hævede det borttransporterede Beløb, indfandt Tiltalte sig senere samme Dag hos bemeldte Haandværker og modtog af denne, uden at berøre Transporten, sit Tilgodehavende efter Opgjørelse udbetalt med 85 Kr. 40 Øre, hvilket Beløb han derefter forbrugte til egen Fordel. Tiltalte vil vel samme Dags Aften og den følgende Morgen forgjæves have tilbudt Hansen, der dog benægter, at saadant Tilbud er gjort ham, 50 Kr. af det modtagne Beløb, samt at kvittere en ham formentlig tilkommende Modfordring, men har iøvrigt forklaret, at han godt forstod, at Hansen havde Krav paa at faa hele det Tiltalte af vedkommende Haandværker udbetalte Beløb.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Besvegne tilkommende Erstatning . . . ligeledes billiges, vil saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 80. Husmand, forhenværende Parcellist
Niels Hansen af Ørslev Stensved (Asmussen efter
 Ordre)

contra

Mægler C. F. Petersen (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Fremme af en Exekutionsforretning.

Vordingborg søndre Birks Fogedrets Kjendelse af 20 Februar 1895: Den af Rekvirenten som Sagfører for Mægler C. F. Petersen af Næstved begærede Fogedforretning vil ikke kunne nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juli 1895: Den af Indstævnte, forhenværende Parcellist Niels Hansen af Ørslev Stensved udtagne Edsstævning bør ikke være til Hinder for, at den af Citanten, Mægler C. F. Petersen af Næstved, begærede Exekutionsforretning nyder Fremme. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overrets-sagfører Friderichsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Af-sigelse til at forsyne sit den 17 Juni d. A. fremlagte Indlæg med Stempel.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede, af Overretten den 15 Januar 1894 endelig paakjendte Sag mod Appellanten blev kun behandlet som Gæsteretssag, fordi Indstævntes daværende Mandatarius som ikke hjemmehørende i Jurisdiktionen valgte at anlægge Sagen ved Gæsteret i Stedet for ved den ordinære Ret. Der mangler nu Føje til at tillægge det af Sagsøgeren saaledes truffne Valg af Procesmaaden en saadan udover selve Sagen fortsat Virkning, at det skulde være nødvendigt for Appellanten, skjøndt Domshaveren ikke længere var til Stede i Jurisdiktionen, ligeledes gæsteretsvis at anhängiggjøre den efterfølgende Edssag, der vel slutter sig til Gæsteretssagen, men dog maa betragtes som en selvstændig Sag. Forøvrigt kunde Appellanten endog have havt Grund til at antage, at Indstævnte ikke lagde nogen Vægt paa Sagens hurtigere Behandling ved Gæsteret, eftersom ikke blot hans Mandatarius under Hovedsagens Drift optog et Tingsvidne ved ordinær Ret, men Indstævnte tillige lod Overretsdommen af 15 Januar 1894 henligge uforkyndt i over 1 Aar.

Efter det anførte findes den Indsigelse mod den ud-

tagne Edstævnings Gyldighed, at den uretlig er udtagen til ordinær Ret, at maatte forkastes, og da den anden i den indankede Dom nævnte Indsigelse mod Stævningen af de i Dommen anførte Grunde ligeledes maa ansees som ubeføjet, maa det billiges, at der ved den paaankede Fogedkjendelse af 20 Februar f. A. er nægtet den af Indstævnte begjærede Exekution Fremme, hvorfor denne Kjendelse efter Appellantens Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Indstævnte at maatte tilsvare Appellanten med 80 Kroner, hvorhos han vil have at udrede Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte, Mægler Petersen, til Appellanten, Husmand, forhenværende Parcellist Niels Hansen, med 80 Kroner. Saa betaler han og til det Offentlige det Retsgebyr, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Asmussen 120 Kroner. Endelig betaler han til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Vordingborg søndre Birks Gæsterets Dom af 9 November 1892 i en af Sagfører Schultz i Næstved som Mandatarius for Citanten i nærværende Sag, Mægler C. F. Petersen sammesteds, mod Indstævnte, forhenværende Parcellist Niels Hansen af Ørslev Stensved anlagt Sag blev dennes Udfald gjort afhængig af Indstævntes Ed, saaledes at han frifandtes for Tiltale af Sagfører Schultz i bemeldte Egenskab, saafremt han edelig bekræftede, at han den 17 Oktober 1891 ikke endelig har afsluttet Lejemaalet af den Lejlighed i Citantens Ejendom, Matr. Nr. 105 i Næstved, i hvilken der dreves Gjæstgiveri, men kun indgik paa dette med det Citanten udtrykkelig tilkjendegivne Forbehold af, at Indstævnte

kunde faa Borgerskab som Gjæstgiver i Næstved, hvorhos Sagens Omkostninger for dette Tilfælde ophævedes, hvorimod Indstævnte, saafremt Eden ikke aflægdes, tilpligtedes at betale Citanten 600 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 14 December 1891 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 50 Kr.

Denne Dom blev af Citanten efter Tilbagekaldelse af den Sagfører Schultz meddelte Mandatarfuldmagt indanket for nærværende Ret, der den 15 Januar 1894 stadfæstede Gjæsteretsdommen med Ophævelse af Sagens Omkostninger for Overretten. Den 1 Februar d. A. lod Citanten denne Overretsdom forkynde for Indstævnte, der den 4 s. M. for Citanten lod forkynde en Stævning til fornævnte Birks ordinære Ret til at høre Indstævnte aflægge den ham ved Overretsdommen paalagte Ed. Den 19 s. M. rekvirerede Citanten hos Fogden i bemeldte Jurisdiktion Exekution foretagen hos Indstævnte efter Dommens andet Alternativ, og da Fogden ved Kjendelse af 20 s. M. nægtede at fremme den begjærede Fogedforretning, har Citanten indanket denne Kjendelse her til Overretten, hvor han paastaar den forandret derhen, at Exekutionen skal nyde Fremme, hvorhos han paastaar Sagens Omkostninger i begge Instantser paalagte Indstævnte. Denne procederer til Kjendelsens Stadfæstelse og paastaar Appellens Omkostninger paalagte Citanten.

Citanten formener, at Edsstævningen ikke — som i Kjendelsen antaget — kan være til Hinder for den begjærede Exekution, dels fordi Sagfører Schultz ikke er stævnet under Edsagen, skjøndt Overrettens Stadfæstelse af Gjæsteretsdommen medfører, at Betalingen af det eventuelt idømte Beløb bliver at erlægge til ham som Mandatarius, dels fordi Edssagen burde have været anlagt gjæsteretsvis. Den førstansførte Indvending mod Edsstævningens Lovlighed er uden Betydning, eftersom Overretsdommens Konklusion maa forstaaes i Overensstemmelse med dens Præmisser, i hvilke det udtrykkelig er bemærket, at Mandatarfuldmagten var tilbagekaldt. Derimod findes Lovgivningens Bestemmelser om Gjæsteretssagers Behandling at maatte medføre, at en Edssag, som slutter sig til en i en Gjæsterets-sag afsagt Dom, maa anlægges ved Gjæsteret, og Citantens Paastand bliver derfor at tage tilfølge, saaledes at den udtagne Edsstævning ikke bør være til Hinder for, at Exekutionsforretningen fremmes. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Friderichsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne sit den 17 Juni d. A. fremlagte Indlæg med Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Onsdagen den 7 Oktober.

Nr. 53. Handelsfirmaet **Herklotz, Corn & Co.**
af New York (Rée)

contra

Kjøbmand Carl Kriebel (Asmussen),

betr. Betaling af 3111 Kr. 80 Øre m. m.

Nakskov Kjøbstads ordinære Rets Dom af 8 Oktober 1894: Indstævnte Kjøbmand Karl Kriebel i Nakskov bør til Citanterne, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York betale 3111 Kr. 80 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 21 Februar 1893 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1895: Citanten, Kjøbmand Carl Kriebel af Nakskov, bør for Tiltale af de Indstævnte, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. af New York i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instantser betale de Indstævnte til Citanten med 100 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Wittrup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af den af ham den 14 Januar d. A. fremlagte Protokollation.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af de i den indankede Dom omhandlede to Slutsedler kan der ikke ansees at have været noget til Hinder for, at Appellanten selv kunde indtræde som Indstævntes Medkontrahent i de paagældende Salg og Kjøb, og Indstævnte maa ved hele sin Opræden antages at være gaaet ud fra, at den indgaaede Forretning i Virkeligheden kun angik Varenes Prisdifference. Der vil derfor ikke kunne tillægges den af Indstævnte fremsatte Indsigelse, at Appellanten ikke har effektueret de beordrede Salg og Kjøb, nogen Betydning. Som Følge heraf, og idet bemærkes, at den inod saadanne Forretningers Retsgyldighed i tidligere Instantser fremsatte Indsigelse ikke er gjentagen for Høiesteret, vil Indstævnte have at tilsvare den ved Forretningens Afslutning den 3 Januar 1893 fremkomne Difference, hvilken dog kun vil blive at beregne efter Begyn-

delseskursen den nævnte Dag, 16,20 Dollars pr. Barrel, hvorefter det Beløb, Indstævnte vil have at tilsvare, ifølge Proceduren bliver 2922 Kroner 48 Øre, hvoraf vil være at tilsvare Renter med 5 pCt. aarlig.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kjøbmand Carl Kriebel, bør til Appellanten, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co., betale 2922 Kroner 48 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Februar 1893, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Nakskov Kjøbstads Gjæsteret hertil indankede Sag paastode i 1ste Instants de Indstævnte, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. af New York Citanten Carl Kriebel af Nakskov tilpligtet at betale dem 3111 Kr. 80 Øre som Difference i Anledning af deres Virksomhed som Citantens Kommissionærer ved Afslutning af nogle Terminsforretninger i Chicago angaaende en Del Barrels Mess Pork o: Fustager Flæsk, nedsaltet i Lage, til ligemed Renter af Beløbet 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 21 Februar 1893, indtil Betaling maatte ske, samt Sagens Omkostninger skadesløst, medens Citanten procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved ovennævnte Rets Dom af 8 Oktober f. A. blev de Indstævntes Paastand tagen tilfølg, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og har nu Citanten ved Stævning af 13 s. M. indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor han har gjentaget sin Frifindelsespaastand og derhos paastaaet de Indstævnte tilpligtede at udrede skadesløse Sagsomkostninger; de Indstævnte have derimod paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tillagte Sagens Omkostninger for Overretten.

Ved tvende med Overskrift »Slutseddel« forsynede Skrivelser af 1 August 1892 og 14 Oktober s. A. meddelte de Indstævntes Agenter her i Staden Citanten, hvem de tidligere havde opfordret til at drive Terminsforretninger, at der af de Indstævnte for hans Regning og under de for Chicago board of trade Exchange Børsen for Terminsforretninger gjældende Betin-

gelses samt de paa Skrivelsernes Bagside anførte Konditioner var solgt henholdsvis 250 Barrels Mess Pork pr. Januar 1893 til en Pris af Dollars 13. 12¹/₂, pr. Barrel i Chicago og 250 Barrels Mess Pork til en Pris af Dollars 12. 70 pr. Barrel, ligeledes i Chicago pr. Januar 1893, hvilke Skrivelser af Citanten ere forsynede med Paategningen »Antaget«. Fremdeles have de Indstævnte assereret, at de i Henhold til senere telegrafisk Anmodning have til Dækning af de foromtalte Salg for Citantens Regning den 3 Januar 1893 købt 500 Barrels Pork til en Pris af 16. 30 Dollars pr. Barrel, hvorved fremkom en Difference i Citantens Disfavør af 7653 M. 35 Pf., samt at, da Citanten i Tiden 11 November—23 December 1892 ifølge fremlagt Opgjørelse suksessivt til de Indstævnte har indbetalt saakaldte Margins med ialt 4158 M. 91 Pf., skylder han dem nu til Rest 3494 M. 44 Pf. eller 3111 Kr. 80 Øre, hvilket Beløb er nærværende Sags Gjenstand.

Der kan nu vel ikke gives Citanten Medhold i, at de foran omtalte Terminforretninger retteligen bør betragtes som Spil, fra hvilket Synspunkt Citanten fremdeles formener, at de her omhandlede Kontrakter maatte qva Hasardkontrakter anses uforpligtende for ham, men maa man derimod med Citanten være enig i, at det, da han har benægtet, at de Indstævnte have udført de dem af ham som forommeldt givne Ordre, og de Indstævnte paa deres Side have erkjendt, at bemeldte Transaktioner ere foretagne af dem som Befuldmægtigede for Citanten, maatte paahvile dem at godtgjøre, at de virkelig havde effektueret Salg og Køb efter Citantens Ordre.

I saa Henseende kan det, hvad de ommeldte Salg angaar, nu ikke stateres — saaledes som i Underrettsdommen antaget — at Citanten ved sin senere Korrespondance og sine Ordre maa anses at have anerkjendt, at paagjældende Salg har fundet Sted, idet det efter Sagens Omstændigheder ikke findes at kunne forkastes, naar Citanten har anbragt, at han ikke havde personlig Kundskab om, hvorvidt hans Ordre virkelig vare effektuerede, men dog stadig stod i den Tro, at de Indstævnte virkelig optraadte som hans Kommissionærer og saaledes havde fuldført de beordrede Salg. Ej heller kan der, hvad det ovenomtalte Køb angaar, ved den under Sagen fremlagte skriftlige Erklæring fra Henry C. Chapin af 4 Februar 1893 anses tilvejebragt Bevis for, at saadant Køb virkelig har fundet Sted for Citantens Regning. Da der nu ej heller paa anden Maade af de Indstævnte er oplyst Noget om, at de virkelig have effektueret Salg og Køb efter Citantens Ordre, vil Citanten allerede paa Grund heraf blive at frifinde, uden at det bliver fornødent at prøve, hvad han iøvrigt for sin Frifindelse har anført.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes de Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Wittrup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stempelingen af den af ham den 14 Januar d. A. fremlagte Protokolation; iøvrigt foreligger ingen Overtrædelse af Stempelovgivningen her for Retten.

Nr. 311. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Leonhardt Martin Sofus Martensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 August 1896: Arrestanten Leonhard Martin Sophus Martensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Leonhardt Martin Sofus Martensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Leonhard Martin Sophus Martensen, hvis opgivne Alder af 35 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som senest er anset: ved nærværende Rets Dom af 13 August f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltales under nærværende Sag for Betleri, og da det ved de af Politibetjentene Nr. 525, Herold, og 517, Hjortshøj, afgivne edelige Forklaringer og det iøvrigt oplyste er tilstrækkelig godtgjort, at

rerne Bagger og Asmussen for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Slagtersvend Johan Andersen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — hvis Fader, Slagter Claus Andersen i Horsens, af hvem Tiltalte er antagen som Svend, havde i Forening med en anden Slagter for 18 Kr. kjøbt en Orne, af hvilken Tiltaltes Fader selv havde beholdt Halvdelen — har en Dag i April Maaned d. A. af denne halve Orne solgt til Træhandler Peter Jensen Skov sammesteds i dennes Hjem 57 Pd. Flæsk for 11 Kr., som han strax fik betalte, under Forgivende af, at det var Griseflæsk, i hvilken Henseende Tiltalte særlig har erkjendt, at han, da Skov under Handelen om Flæsket ytrede Mistanke om, at det var af en Orne, benægtede dette og erklærede, at det var Flæsk af en Gris, der havde faaet et Hold Grise.

Med Hensyn til det Forhold, hvori Tiltalte stod til det omhandlede Flæsk, gaar hans Forklaring ud paa, at han af sin Fader havde modtaget den ommeldte halve Orne til Forhandling omkring i Byen med den Aftale, at han skulde betale Faderen 20 Kr. og selv beholde, hvad han ikke afsatte, og at han herefter har betragtet Forholdet saaledes, som om han forhandlede Flæsket for sin Fader, men han har erkjendt, at det var uden nogen Foranledning fra dennes Side og af egen Tilskyndelse, at han, der vidste, at det er vanskeligt at sælge Flæsk af en Orne, udgav det Flæsk, han solgte til Skov, for Flæsk af en Gris, ligesom han efter sin Forklaring heller ikke bagefter har fortalt sin Fader, at han havde gjort dette. Iøvrigt har han paastaat, at han ikke har falbudt Flæsket af den ommeldte halve Orne til Andre end Skov. Efter hvad denne har forklaret, var det i Tillid til Tiltaltes ovennævnte under Handelen om Flæsket afgivne Erklæring, at Skov købte dette, og det var først ved at stege noget deraf, at han opdagede, at det hidrørte fra en Orne. Tiltaltes Fader — der iøvrigt under Forhørene har gjort gjældende, at Tiltalte ved den af denne omforklarede Aftale havde afkjøbt ham den halve Orne, og at Tiltalte har forhandlet Flæsket deraf for egen Regning — har tilbagebetalt Skov de af denne for det kjøbte Flæsk betalte 11 Kr., og der er derefter ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen.

Idet der nu maa gaas ud fra, at Flæsk af en Orne i Almindelighed er af en ringere Beskaffenhed end Flæsket af en So, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1876, og som, naar und-

tages, at han har været straffet for Politiforseelser med Bøder, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage.

Nr. 269. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christian Moeslund Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Vordingborg søndre Birks Politirets Dom af 23 December 1895: Tiltalte Christian Moeslund Petersen bør til Vordingborg søndre Birks Politikasse erlægge en Bøde, 160 Kr., hvorhos de hos ham antrufne ovenfornævnte Varer af Værdi 60 Kr. 89 Øre bør være forbrudte til Fordel for Gensdarm Christensen. Endelig bør Tiltalte udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes, betaler Tiltalte, Uldvarehandler Christian Moeslund Pedersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte, Christian Moeslund Peder-

sen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Uldvarehandler Christian Moeslund Pedersen, sigtet for ulovlig Omløben med Varer. Tiltalte, der er født den 8 Februar 1860, og som forhen, foruden at være straffet for andre Lovovertrædelser, gjentagende er straffet for ulovlig Omløben med Varer, senest ved Høiesterets Dom af 10 December 1890 for 4de Gang begaaet Overtrædelse af Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med en Bøde paa 100 Kr. og de omførte Varers Konfiskation, blev den 19 Oktober 1893 af en Gensdarm antruffet paa en Landevej i bemeldte Birk medførende en Del til 60 Kr. 89 Øre vurderede Uldvarer, som han overfor Gensdarmen først vedgik, men strax igjen nægtede at have forhandlet ved Omløben. Under Sagens Behandling i Politiretten den følgende Dag benægtede Tiltalte igjen at have forhandlet Varerne, navnlig der i Jurisdiktionen, om han end mulig vilde have haft til Hensigt at forhandle dem. Ved Forklaringer afgivne af forskjellige under Sagen afhørte Personer er det imidlertid oplyst, at en Person, paa hvem Tiltaltes Signalement passer, om Aftenen den 18 Oktober 1893 i Kjøng Kro, hvor Tiltalte efter sin egen Forklaring netop da opholdt sig, har forhandlet Uldvarer, og findes Tiltalte, der, skjøndt løvlig stævnet med udtrykkelig Tilkjendegivelse af Følgerne af Udeblivelsen, ikke ved Sagens fornyede Foretagelse har givet Møde for Politiretten, efter det saaledes Oplyste i Forbindelse med Tiltaltes delvis indrømmende, delvis forbeholdne og efter det under Sagen foreliggende paa adskillige Punkter usandfærdige Forklaring at maatte ansees som havende ved Omløben forhandlet de paagjældende Varer.

Da Tiltalte, der vel er født i Hammerum, men ikke paa Antræffelsestiden var eller i flere Aar forinden havde været bosiddende i bemeldte Herred eller i noget andet af de i Reskriptionerne af 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 paa Grund af den fornævnte ham overgaaede Dom har forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre og forhandle Landmandens Husflidsprodukter, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer — foruden med Kon-

fiskation af de omførte Varer — med en Vordingborg søndre Birks Politikasse tilfaldende Bøde paa 160 Kr.

Nr. 236. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Karl Christian Nielsen og dennes Hustru, **Amalia,**
født **Svensdotter** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Førstnævnte tillige for Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Marts 1896: De Tiltalte, Husmand Karl Christian Nielsen og Hustru, Amalia Svensdotter, af Ruthsker, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 4 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Fr. Pihl, 16 Kr., og til Defensor, Sagfører J. Olsen, 12 Kr., og Tiltalte Amalia Svensdotter bør endvidere til Smed Hans Lind af 1ste Vornedegaards Parcel i Rutskher Sogn i Erstatning betale 3 Kr. 50 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Karl Christian Nielsen og Amalia Nielsen, født Svensdotter, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 4 ds. tiltales Husmand Karl Christian Nielsen og Hustru Amalia Svendsdatter af Ruthsker Sogn under nærværende Sag for Tyveri og Førstnævnte tillige for Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods.

A. Ved Tiltalte Amalia Svendsdotters egen med det under Sagen iøvrigt Oplyste i det væsentlige stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: 1. En Dag i Sommeren 1894 tilvendte Tiltalte sig en til 1 Kr. vurderet Paraply, der stod i Forstuen til Kjøbmand Munks Butik i Hasle, og som var i Handelslærling Hans Lunds Besiddelse. Da bemeldte Lund fik at vide, at Tiltalte var set i Besiddelse af Paraplyen, sendte han med en Dreng Bud til Tiltalte om, at hun skulde bringe Paraplyen tilbage, og det gjorde Tiltalte. 2. I December Maaned 1894 kort før Jul tilvendte Tiltalte sig 3 Skjorter, 2 Lagener og et Bordtæppe, tilhørende Kønrogfabrikant Sørensen. Af Tøjet, der efter Vadsk var lagt ud til Tørre paa en Græsplæne i Bestjaalnes Have, hvortil Tiltalte skaffede sig Adgang igjennem en uafsaaset Laage, og som er anslaaet tilsammen til en Værdi af 11 Kr. 50 Øre, ere de 3 Skjorter, det ene Lagen og 3 Barneskjorter, som Tiltalte havde syet af det ene Lagen, bragte tilstede i betydelig forringet Stand og tilbageleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning. 3. En 8 Dages Tid før Jul 1894 tilvendte Tiltalte sig 2 Skjorter, 2 Chemiser og 1 Barnechemise, som tilhørte Smed Hans Lind af 1ste Vornedegaards Parcel i Ruthsker, og som laa til Tørre i Bestjaalnes ved Siden af Hasle-Allinge Landevej liggende Have. Tiltalte foregiver at være kommen ind i Haven, der var adskilt fra Landevejen ved et ca. 2 Al. højt Lægtehegn, igjennem en uafsaaset Laage. Bestjaalne, der iøvrigt paastaar at være bleven frastjaalet 8 Stykker Linned, og som har anslaaet det stjaalne Linned til en Værdi af 1 Kr. Stykket, har erholdt 2 Skjorter og 2 Chemiser tilbageleverede, medens Barnechemisen er slidt op. For denne Chemise og for Forringelse af det øvrige Linned har han paastaaet sig tilkendt 3 Kr. 50 Øre i Erstatning, hvorimod Tiltalte Intet har havt at indvende. 4. Den 24 December 1894 indfandt Tiltalte sig hos Snedker M. Reuss i Hasle for at faa et Par Vinduesruder, og, medens hun et Øjeblik var alene i Stuen, benyttede hun sig af Lejligheden til at tilvende sig et Sølvcylinderuhr med vedhængende Sølvkjæde, der hængte paa Væggen i Stuen. Uhret med Kjæde, som nogle Dage efter Tyveriets Udøvelse forgyæves blev eftersøgt i Tiltaltes Hjem, tilhørte Snedker Reuss Hustru. Efter at Forhøret i nærværende Sag var begyndt, tilstod Tiltalte, at Uhret den 14 December f. A. af Tiltaltes Mand var indleveret til en Uhrmager i Rønne til Reparation, og Uhret og Kjæden, som Tiltaltes Mand havde skjult under en Sten i Fodmuren i sit Hønseshus, ere bragte tilveje og

tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning. Det Stjaalne er anslaaet til en Værdi af 24 Kr. 5. Ved en i Tiltaltes Hjem den 18 December f. A. foretagen Husundersøgelse fandtes der dersteds, gjemt i en Komode, et Par Tøjsko, som Tiltalte har tilstaaet at have stjaalet i Skomager P. Dams Butik en Dag i Sommeren 1895, da Tiltalte var inde dersteds for at købe et Par Børnesko. Skoene, der ere anslaaede til en Værdi af 2 Kr. 75 Øre, ere tilbageleverede Bestjaalne, der ikke har gjort Krav paa Erstatning. 6. En Dag i sidstafvigte Efteraar tilvendte Tiltalte sig et Par Strømper tilhørende Partikulier Byder, og 3 Par Strømper samt et Par Børneunderbuxer, tilhørende Havnefoged Chr. Petersen, hvilket Tøj alt hængte til Tørre i Porten paa Havnefoged Chr. Petersens Hus i Hasle, hvor Tiltalte foregiver at have begivet sig ind for at tale med fornævnte Byder, som beboer en Lejlighed i Stedet. Tiltalte havde dog ikke søgt Adgang til Byders Lejlighed ad den Vej, men igjennem en i en anden Gade værende Gadedør. Efterat hun havde talt med Byder, gik hun paany ind i Porten, der skal have været uafslaaet, og tilvendte sig Tøjet. Det Stjaalne, der er anslaaet til en Værdi af 3 Kr. 80 Øre, og som Tiltalte og hendes Mand havde taget i Brug, er bragt tilstede under Forhøret og tilbageleveret til de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning. 7. Den 5 Oktober f. A. om Aftenen tilvendte Tiltalte sig 2 Vadmelskhorter, som hængte til Tørre paa et Staaltraadshegn ved Siden af Indkørslen til Møller J. Linds Mølle i Hasle, og som tilhørte bemeldte Linds Søn Christian. Skjorterne, som Tiltaltes Mand havde brugt, og som ere anslaaede til en Værdi af lidt over 4 Kr., ere bragte tilstede og tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning. 8. Den 17 December f. A. om Aftenen tilvendte Tiltalte sig 2 Lagener, 1 Haandklæde, 3 Skjorter og 2 Chemiser, som hængte til Tørre paa en Tjørnehæk i Postbud Chr. Jensens Have i Hasle, og som tilhørte bemeldte Christian Jensen. Tiltalte har forklaret, at hun den paagjældende Aften havde begivet sig hen til Stedet, hvor Tøjet hængte, for at forrette sin Nødtørf. Tingene, der ere vurderede til ialt 14 Kr. 10 Øre, ere bragte tilstede og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

B. Tiltalte Karl Christian Nielsen har tilstaaet sig skyldig i følgende Tyverier: 1. En Dag i Marts Maaned 1895 stjal Tiltalte 4 Stykker Rapskager fra Kjøbmand Munks uafslaaede Pakhus i Hasle. Da Tiltalte gik bort med Rapskagerne, mødte han Bestjaalnes Gaardskarl, for hvem han opgav, at han havde betalt Kagerne. Da Karlen ved at forhøre sig inde i Bestjaalnes Butik fik at vide, at dette Opgivende var urigtigt, gik han efter Tiltalte og fik ham med tilbage til Kjøbmand Munks, hvor Tiltalte maatte tilbageleverer det Stjaalne, der er anslaaet til en Værdi af ca. 2 Kr. 64 Øre. Bestjaalne har ikke gjort noget

Erstatningskrav. Tiltalte var noget beruset ved paagjældende Lejlighed, men ikke i en saa høj Grad, at han var utilregnelig. 2. Tiltalte har erkjendt, at han, skjøndt han var vidende om, at hans Hustru havde stjaalet de under 2, 4, 6 og 7 ommeldte Gjenstande, har brugt forskellige af disse Ting. Med Hensyn til Uhrkjæden og den ene af de stjaalne Sportsskjorter er det derhos oplyst, at Tiltalte har skjult disse Ting, Sportsskjorten i en Kartoffelkule og Uhrkjæden i sit Hønseshus. Det af Tiltalte med Hensyn til de paagjældende af Konen begaaede Tyverier udviste Forhold maa anses for at være Hæleri. 3. En Søndag Aften i Oktober Maaned f. A. mistede Snedker Christian Holm af Allinge en Overfrakke, som han havde taget af paa Landevejen udenfor Ruthsker Forsamlingshus, hvor der den Aften holdtes en Basar, og lagt i sin Vogn, men som han kort efter savnede. Denne Frakke er Tiltalte Nielsen funden i Besiddelse af. Han har forklaret at have fundet Frakken liggende i Landevejstrøften et Stykke borte fra Forsamlingshuset og nægtet at have stjaalet den. Tiltalte havde undladt at fremlyse Frakken, og han har erkjendt, at han havde til Hensigt at tilvende sig den. Frakken, der er anslaaet til en Værdi af 12 Kr., er tilbageleveret Ejeren, der ikke har gjort Krav paa nogen Erstatning.

De Tiltalte, der ere fødte, Karl Christian Nielsen i Allinge den 7 November 1862 og Amalia Svendsdotter i Nettraby Forsamling i Sverrig den 19 Februar*) 1866, og som med Undtagelse af, at Karl Christian Nielsen gjentagne Gange under sin Militærtjeneste er anset med disciplinære Straffe, ikke ere fundne tidligere tiltalte eller straffede, ville for de af dem begaaede Forbrydelser være at anse, Amalia Svendsdotter efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 62, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Karl Christian Nielsen efter Straffelovens §§ 228, 238 og 247, sammenholdte med § 62, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage.

Derhos vil Tiltalte Amalia Svendsdotter være at dømme til at udrede i Erstatning til Smed Hans Lind af 1ste Vornedgaards Parcel i Ruthsker Sogn 3 Kr. 50 Øre.

*) Skal være December.

Torsdagen den 8 Oktober.

Nr. 128. **Gaard- og Møllejer Johan Berthelsen**
af Oense (Jensen efter Ordre)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den konstituerede Kammeradvokat),

betr. Tilbagebetaling af en formentlig uberettiget opkrævet Bygningsafgift.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 22 Marts 1895: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører A. Kristjansen, som Mandatarius for Gaardejer og Møller Johan Berthelsen af Oense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 Juli 1895 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at det i Sagen omhandlede Stuehus, hvor Møller Berthelsen — der selv er optraadt som Appellant for Høiesteret — driver det paa Ejendommen indrettede Møllebrug, maa ansees for en til Møllen hørende Beboelseslejlighed, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Loven af 16 April 1873 § 5 i sin Helhed bestyrker det i Dommen antagne Resultat, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves. Det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellant, Gaardejer og Møller Berthelsen, 2 Kroner. Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører A. Kristjansen, som Mandatarius for Gaardeier og Møller Johan Bertelsen af Oense, paastaat de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, tilpligtet at betale ham 173 Kr. 80 Øre, der formentlig med Urette ere opkrævede som Bygningsafgift af Stuehuset til hans Mandants Eiendom Forsikrings-Nr. 80 af Oense By, Ølsted Sogn, for Tiden fra 1ste April 1882 til 1ste Oktober 1893, begge Terminer inklusive, tilligemed Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 24de Marts f. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, for hvilke den konst. Kammeradvokat efter Ordre har givet Møde, procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten. Ifølge det Oplyste findes der paa Citantens Mandants Ejendom, der er skyldsæt for noget over 1 Td. Hartkorn, foruden Ladebygningerne og Stuehuset, en hollandsk Vindmølle samt en med denne sammenhængende Bygning, i hvilken der indtil 1ste August 1886 har været drevet Bageri. Det er endvidere oplyst, at sidstnævnte Bygnings Afstand fra den nærmeste Ladebygning er 6 Fod 3 Tommer, samt at Afstanden fra Stuehuset til Møllen udgør 124 Fod. Medens Citanten nu har erkendt, at der med Rette er afkrævet hans Mandant Bygningsafgift af Møllen og den tidligere til Bageri benyttede Bygning, har han derimod forment, at der med Urette er afkrævet ham en saadan Afgift af Stuehuset, der efter en Ombygning i Aaret 1881 er opmaait til Bygningsafgift med 253 Kv.-Alen, og af hvilket der fra og med April Termin 1882 halvaarlig er svaret 7 Kr. 90 Øre i Bygningsafgift, idet han til Støtte for denne Paastand har gjort gældende, at den Bondegaardbygninger ved Frdn. 1ste Oktober 1802 § 35 hjemlede Frihed for Bygningsafgift ogsaa maa komme Stuehuset tilgode, selv om der paa Ejendommen findes Bygninger indrettede for Møllebrug eller anden fra Jordbrug forskjellig Næring.

Heri kan der imidlertid ikke gives ham Medhold. Ligesom der nemlig med Rette er afkrævet Citantens Mandant Bygningsafgift af Møllen i Henhold til Bestemmelsen i Forordningen 1ste Oktober 1802 § 36, saaledes maa det være en Følge af den nævnte Paragrafs Bestemmelse om, at der af bygningsafgiftspligtige Bygninger paa Landet skal svares samme Afgift som af Bygninger i mindre Købstæder og derved følges samme Regler, som om denne Afgift under Forordningens Afdeling III Litra A ere bestemte, sammenholdt med Frd.s § 30, jfr. Forudsætningen i Lov 16de April 1873 § 5 in fine, at der i nærværende Tilfælde, hvor Møllen maa anses for henhørende til det paa Citantens Mandants Ejendom værende Bygningskompleks, rettelig er afkrævet Citantens Mandant Bygningsafgift af Stuehuset.

De Indstævntes Paastand vil i Henhold til det Foranførte

være at tage tilfølg, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, og kan der som Følge heraf ikke tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat Salær under Sagen. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 9 Oktober

Nr. 85. **Bestyrelsen for Forsikringsselskabet „Skjold“**
(Jensen)

contra

Enke Anna Bodil Boesen, født Koefoed
(Asmussen),

betr. Udredelse af en Ulykkesforsikring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1895: De Indstævnte, Forsikringsselskabet »Skjold«, bør til Citantinden, Enkefru Anna Bodil Boesen, født Koefoed, betale de paastævnte 6000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 August 1893, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger mangler der Grund til at antage, at Indstævntes Mand har taget sig selv af Dage, og da de foreliggende Kjendsgjæringer heller ikke give tilstrækkelig Beføjelse til at statuere, at hans Død maa tilskrives grov Uagtsomhed fra hans Side, maa det billiges, at Forsikringsselskabet ved den indankede Dom er tilpligtet at udrede den under Sagen omhandlede Forsikringssum med Renter, hvorfor Dommen efter Indstævntes Paa-stand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Besty-

relsen for Forsikringselskabet »Skjold«, til Indstævnte, Enken Anna Bodil Boesen, født Koefoed, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Enkefru Anna Bodil Boesen, født Koefoed, som hendsidder i uskiftet Bo efter hendes afdøde Mand, Kjøbmand Peter Niels Boesen, der ved Police Nr. 69 var forsikret mod Ulykkestilfælde hos de Indstævnte: Forsikringselskabet »Skjold«, saaledes at der særlig i Tilfælde af hans Død ved Ulykkestilfælde skulde udbetales Citantinden 6000 Kr., søgt de Indstævnte til Betaling af dette Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum, den 7 August 1893, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det maa under Sagen anses in confesso, at ovennævnte Citantindens Mand den 31 Januar 1893 om Aftenen af en Banevogter blev funden som Lig paa Jernbaneskinneerne mellem Vigerslev og Valby, noget efter at det sidste Tog Kl. 11½ var passeret til Kjøbenhavn, i en Afstand fra Banevogterhuset af ca. 200 Alen, saaledes at begge Benene vare kjørte af ved Knæene, medens Overkroppen laa ud over Banegrøften, samt at Citantindens Mand i den sidste Tid forinden sin Død havde lidt af Melankoli. Ifølge § 1 af Forsikringsbetingelserne for det her omtalte Selskab overtager dette Forsikringer mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, som hidrører fra Ulykkestilfælde eller ydre Vold og ikke kan tilregnes den Forsikrede som forsætlig eller forskyldt ved grov Uagtsomhed fra hans Side, og omtales i de 2 følgende §er forskjellige Ulykkestilfælde, for hvilke Forsikringen ikke gjælder. Idet nu de Indstævnte have fremhævet, at der efter deres Formening ikke kan tænkes nogen fornuftig Grund til, at Afdøde paa den ommeldte Tid færdedes, hvor han blev overkjørt, have de for deres Frifindelse anført, dels at bemeldte Boesens Død enten maa tilregnes ham som forsætlig eller skyldes Sindssygdом hos ham, i hvilke begge Tilfælde henholdsvis ifølge Forsikringsbetingelsernes § 1 og § 3 hans Død falder udenfor Selskabets Risiko, og dels at, selv om Afdøde mod Formodning skulde være kommen ind paa Jernbanen i anden Hensigt end for at lade sig overkjøre, har han derved gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed og handlet i Modstrid med de til Livets Beskyttelse givne Love, Forskrifter og Advarsler, hvilke Omstændigheder ogsaa i Henhold til Forsikringsbetingelsernes

nysnævnte § 1 og deres § 2 berøve Citantinden ethvert Krav paa de Indstævnte i Anledning af hendes Mands Død.

Citantinden har paa sin Side benægtet, saavel at hendes Mand forsættelig har taget sig af Dage, som at hans Død skulde skyldes Sindssyge, ligesom ogsaa, at det er med Forsæt, at han ved den omhandlede Lejlighed er kommen ind paa Jernbanen — hvad der maatte være en nødvendig Betingelse for, at han der ved skulde kunne siges at have handlet i Modstrid med de til Livets Beskyttelse givne Love etc. — eller at dette eller hans Overkjørsel skulde skyldes grov Uagtsomhed fra hans Side, idet Citantinden derhos har fremhævet forskellige andre Omstændigheder, der kunne have foranlediget, at Afdøde ved bemeldte Lejlighed er kommen ind paa Jernbanelinien. Og da nu de Indstævnte, hvem Bevisbyrden her findes at maatte paahvile, ikke overfor disse Benægtelser fra Citantindens Side for Rigtigheden af noget af deres modstaaende Asserta kunne anses at have tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis — hvorfor det bliver unødvendigt at undersøge, hvorvidt under en modsat Forudsætning de ovennævnte af de Indstævnte paaberaabte Šer af Forsikringsbetingelserne in casu vilde kunne hjemle de Indstævntes Fritagelse for Risiko — samt da Citantindens Mands Død efter de ovenomtalte hermed forbundne Omstændigheder skjønnes at falde ind under Ordene i Forsikringsbetingelsernes § 1 »voldsom Død . . ., som hidrører fra Ulykkestilfælde eller ydre Vold«, maa hans Død henhøre under de Indstævntes Risiko, og vil som Følge heraf Citantindens Paastand blive at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at maatte ophæves. Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Oktober 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nunia Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 30.

Mandagen den 12 Oktober.

Nr. 319. Grosserer **Edgar W. A. Petersen**
(Ingen)

contra

Gunhilde Charlotte Margrethe Wilhelmsen, født
Just, og hendes nuværende Ægtefælle, Handelsrejsende
Christian Wilhelmsen (Asmussen),

betr. en foretagen Exekutionsforretning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 16 November 1895:
Den af Rekviritus fremsatte aldeles ubeføjede Protest mod Forretningens Fremme kan ikke tages til Følge. Rekviriti Protest imod, at der gives Rekvirenten Udlæg i andet end bemeldte Obligation, kan ikke tages til Følge.

Kongens Fogeds Kjendelse af 18 s. M., hvorved er ankyndt Exekution og Udlæg i forskellige Rekviritus tilhørende Effekter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli 1896: For saa vidt Citanten, Grosserer Edgar W. A. Petersen, har paastaaet Haandpanteretten i den af ham til Sikkerhed for den under Sagen omhandlede Gjæld deponerede Obligation ophævet, afvises Sagen. Den indankede Udlægsforretning og de under samme afsagte, ligeledes indankede Kjendelser bør ved Magt at stande. Iøvrigt bør Indstævnte, Gunhilde Charlotte Margrethe Petersen, født Just, for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Citanten betale Indstævnte Appellens Omkostninger med 80 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der fore-

lægges Overretssagfører E. Christiansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgøelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 3 Februar d. A. fremlagte Indlæg.

Høiestorets Dom.

Da Kontraappellanterne, Gunhilde Charlotte Margrethe Wilhelmsen, født Just, og hendes Mand, Handelsrejsende Christian Wilhelmsen, efterat Hovedappellanten, Grosserer Edgar W. A. Petersen, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juli d. A. paaankes til Høiestoretsaaret 1897, have ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skjøndt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil efter den derom nedlagte Paastand Dommen være at stadfæste og Hovedappellanten at tilpligte at betale Kontraappellanterne Processens Omkostninger for Høiesteret med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten, Grosserer Edgar Petersen, til Kontraappellanterne, Handelsrejsende Wilhelmsen og Hustru, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Tirsdagen den 13 Oktober.

Nr. 172. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Sognepræst Carl Julius Moe og Skolelærer og
Kirkesanger Christen Hansen
(Defensor for Moe: Hindenburg og for Hansen:
Nellemann).

der tildales: Førstnævnte for Misbrug af sin Embedsstilling, Sidstnævnte for den af ham som Kirkebetjent udviste usømmelige Opførsel overfor Sognepræst Moe.

Andst-Slaugs Herreders Provsterets Dom af 6 April 1895: Tiltalte, Sognepræst for Skanderup Sogn Carl Julius Moe, bør til Statskassen erlægge en Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden nedennævnte Frist hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Tiltalte Skolelærer og Kirkesanger Christen Hansen af V. Vamdrup bør til Ribe Amts Fattigkasse betale en Bøde af 100 Kr. Enhver af de Tiltalte vil have at betale i Salær til den for ham beskikkede Defensor, for Pastor Moes Vedkommende Sagfører Sørensen, for Lærer Hansens Vedkommende Prokurator Seidelin, 30 Kr. Iøvrigt bør de Tiltalte En for Begge og Begge for En udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 40 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Ribe Stifts Landemodes Dom af 24 Oktober 1895: De Tiltalte, Sognepræst for Skanderup Sogn Carl Julius Moe og Skolelærer og Kirkesanger Christen Hansen af V. Vamdrup bør hver især til Statskassen erlægge en Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa udrede de Tiltalte og alle af Aktionen flydende Omkostninger — derunder de ved Provsterettens Dom fastsatte Salærer samt i Salær til Aktor for Landemodet, Overretssagfører Ferslev, 60 Kr. — med Halvdelen hver, dog saaledes at de overfor det Offentlige hefte En for Begge og Begge for En for det fulde Beløb. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte, Sognepræst Moe, er anseet med den i Dommen bestemte Straf. Tiltalte, Skolelærer Hansen, bliver for sit i Dommen fremstillede Forhold i Sakristiet at ansee efter Straffelovens § 101, sammenholdt med § 102, medens hans Udtalelser paa Kirkegaarden efter de foreliggende Oplysninger ikke findes at kunne henføres under disse Paragraffer eller medføre nogen yderligere Straf. Hans Straf vil kunne bestemmes til en Bøde paa 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den Sognepræst Carl Julius Moe ikjendte Straf bør Landemodets Dom ved

Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse regnes fra denne Høiesterets Doms Forkyndelse.

Skolelærer og Kirkesanger Christen Hansen bør til Statskassen bøde Halvtredsindstyve Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden samme Frist hensættes i simpelt Fængsel i fem Dage.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landemodets Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Jensen og Advokaterne Hindenburg og Nellemann for Høiesteret, 100 Kroner til hver, udrede de Tiltalte hver med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under en Sag, der ifølge Ordre fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet er bleven anlagt ved Andst-Slaugs Herreders Provstret mod Sognepræst for Skanderup Menighed Carl Julius Moe for Misbrug af hans Embedsstilling ved en Vakancegudstjeneste i Vamdrup Kirke den 14 Oktober f. A. og mod Skolelærer og Kirkesanger Christen Hansen af Vester Vamdrup for den af ham som Kirkebetjent den nævnte Dag udviste usømmelige Opførsel, ere de paagældende ved bemeldte Provsterets Dom af 6 April d. A. blevene ansete: Førstnævnte for Overtrædelse af D. L. 2—4—9 og Artikel 1 i første Kapitel af Kirkeritualet af 25 Juli 1685 i Henhold til Straffelovens § 141 med en Bøde til Statskassen af 200 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling af Bøden i rette Tid simpelt Fængsel i 20 Dage, Sidstnævnte for respektstridigt Forhold med en Bøde af 100 Kr. til Ribe Amts Fattigkasse. De Tiltalte ere derhos tilpligtede hver for sig at betale i Salær til de for dem for Provsteretten beskikkede Defensorer 30 Kr. samt isvrigt En for Begge og Begge for En at udrede Omkostningerne ved Aktionen, derunder i Salær til Aktor 40 Kr. Denne Dom er derefter bleven indanket for Ribe Stifts Landemode, for Sognepræst Moe's Vedkommende saavel i Følge hans Begjæring som paa det Offentliges Vegne og for Skolelærer Hansens Vedkommende alene paa det Offentliges Vegne, idet han for sit Vedkommende havde erklæret sig tilfreds med Provsteretsdommen.

Efter hvad der foreligger, ere Sagens Omstændigheder følgende: Da Embedet som Sognepræst for Vamdrup Menighed

var blevet ledigt ved Præstens Forflyttelse, henvendte en stor Del af Menighedsmedlemmerne sig i en Adresse til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, hvori de anmodede om, at der maatte blive beskikket dem en Sognepræst, som ikke hørte til den Retning indenfor Folkekirken, der betegnes som den indre Mission. Andragendet begrundedes i Adressen paa følgende Maade: »Vi have hyppige Erfaringer for dens Tilhængeres Ufordragelighed overfor afvigende Opfattelser, Erfaringer for den Adspjættelse og Forvirring, den afstedkommer i enkelte Familier som i hele Menigheden, og da Sognepræsten paa saa mange Maader maa træde i Forhold til Menighedens Medlemmer, saa vilde det berøre os i høj Grad pinligt, om denne Retning, der i vore Øjne er et sygeligt Udslag af kristent Liv og Kristendommens Forkyndelse, skulde udvælges til stadig Forkyndelse fra Kirkens Lærestol og paa denne Maade blive den sædvanlige Kilde, hvortil Menigheden var henvist for at øse Næring for sin religiøse Trang«. Efterat der derhos til yderligere Begrundelse i Adressen var anført, at Indremissionsfolkene i Skanderup Sogn, der ligger Side om Side med Vamdrup, have en let og af dem jævnlig benyttet Adgang til at høre en Meningsfælle i Pastor Moe, og at de desuden i Vamdrup have et Missionshus, som benyttes i udstrakt Maalestok, sluttede Adressen med Udtalelsen af Ønsket om, at Vamdrup Kirke: »Skal være et fredhelligt Sted, hvor ingen yderliggaaende Retning bør kunne gjøre det uhyggeligt for de Andre«.

Med denne Adresse var Tiltalte Moe bleven bekjendt, og da han den 14 Oktober f. A. skulde afholde Vakancegudstjeneste i Vamdrup Kirke, besluttede han under sin Prædiken at gjøre den til Gjenstand for nærmere Omtale. Dette iværksatte han, efter hvad han under Forhøret har forklaret og senere nærmere har udviklet i en Skrivelse til sin Defensor saaledes, at han i sin Prædiken henviste til den store aandelige Ligegyldighed for Alt, hvad der angaar Guds Rige, som fandtes rundt omkring, hvorledes nogle levede udelukkende for at tjene Penge, Andre for at vinde Anseelse blandt Mennesker, Andre for at tilfredsstille deres kjædelige Lyster, men naar Talen var om Sjælnes Frelse, da lød den for nogle som en ganske fremmed Tale, som de ikke forstode, for andre som en latterlig Tale, de kun spottede over. For at erfare Sandheden heraf behøvede man ikke at gaa langt bort, men kunde blive ved Vamdrup. »I behøve«, fortsatte han i Følge et i Bladene optaget Referat, hvis Indhold han har godkjendt, »kun at gaa ned ad Gaden her for at finde Folk nok, der sige: »Blæse med Evangeliet, Fanden i Vold med al den Hellighed, bare vi kunne tjene Penge.« Et Bevis paa, hvor slet det staar med Kristenlivet her i Vamdrup, er, hvad der er sket i den sidste Tid, at Folk har indsendt en Adresse, hvori

de bede om at blive fri for en Præst, der prædiker Sandhed. Det overraskede mig at høre, jeg havde ikke troet, at Beboerne i Vamdrup vare saa dybt nede, saadan en væmmelig Adresse«. Efter Referatet skal han yderligere have tilføjet: »Saadan en modbydelig Adresse«: men dette sidste Udtryk vil han ikke kunne erindre at have brugt. Tiltalte har derhos bemærket, at selve de Udtryk, han brugte i Prædiken om Adressen og dens Underskrivere, havde han vel ikke forud overvejet og formuleret, men at han jo ikke kan sige andet, end at de gjengave de Tanker, som han havde om Sagen, og at det var hans forudfattede Hensigt med Skarphed at omtale Adressen, da den efter hans Opfattelse indeholdt en Synd, nemlig Bagtalelse af den indre Missions Virksomhed.

Tiltalte Lærer Hansen, der den nævnte Dag gjorde Tjeneste i Vamdrup Kirke, og som ikke alene havde medunderskrevet Adressen, men tillige havde konciperet den og været med til at overbringe den til Ministeren, blev efter sin Forklaring harmfuld over og pinlig berørt ved Præstens Udtalelser paa Prædikestolen. Idet han efter sin Stilling til Sagen følte sig som Repræsentant for Adresseunderskriverne, kom det til at stille sig for ham saaledes, at det maatte være en Pligt for ham paa disses Vegne at tage til Gjenmæle overfor Menigheden, og da han efter Prædiken fulgte Præsten med ind i Sakristiet, indledede han derfor med denne en Ordvexling, der efter begges samstemmende Forklaring havde omtrent følgende Indhold: Lærer Hansen ytrede til Præsten: »Angaaende det, som De sagde paa Prædikestolen idag, vil jeg sige Dem, at dersom De ikke har kjendt denne Adresse uden fra andre Folk, saa har De sagt en Usandhed idag paa Prædikestolen«, og da Sognepræst Moe afbrød ham her og sagde: »Jeg kjender den Adresse, jeg har set den«, fortsatte han med: »Ja, naar De har set den og ved, hvad den indeholder, saa vil jeg sige Dem, at saa har De sagt en Løgn idag paa Prædikestolen«. Han tilføjede derhos, at han ikke kunde lade dette passere, og at han maatte udtale sig derom for Menigheden. Efter Sognepræst Moe's Udsagn skal Lærer Hansen sluttelig, lige da de vare komne ud af Sakristiet, have bemærket: »Det skal blive stemplet som Løgn«, men Rigtigheden heraf har Tiltalte ikke villet erkjende, og da iøvrigt intet Bevis foreligger herfor, kan han ikke anses for overbevist om at have brugt denne Udtalelse. Gudstjenesten fortsattes herefter, og da Tiltalte Hansen havde fremsagt Slutningsbønnen, ytrede han til Forsamlingen: »Jeg har et Par Ord, jeg vil sige til Menigheden udenfor Kirkedøren, dersom den vil høre dem«.

Paa Kirkegaarden udtalte Lærer Hansen da ifølge et Referat i »Kolding Folkeblad«, som han selv har forfattet, og som han under Sagen har godkjendt Ord til Andet, som følger: »Som Forsamlingen ved, har Præsten Eneret til at tale i Kirken fra

Prædikestolen, og Ingen har Ret til at modsige ham der. Det sker vel en Gang imellem, at han derved kommer til at sige noget, som helst burde have været usagt, noget der ikke burde høre med til opbyggelig Gudstjeneste. Saadan hørte vi jo nu idag, at Pastor Moe i sin Prædiken, idet han omtalte den Bevægelse her i Sognet, der gaar ud paa at faa en Præst kaldet, der ikke hørte til den indre Missions Retning, at han da sagde, at der var rejst Mænd til Kjøbenhavn med en Adresse til Ministeren for at bede om at blive fri for en Præst, der vilde prædike Sandhed. Da jeg nu var en af de Mænd, der blev sendt til Kjøbenhavn med Adressen, saa føler jeg mig opfordret til at sige, at forsaavidt som jeg kunde forudsætte, at Pastor Moe har læst og kjendt Adressen og var klar over den nævnte Bevægelse og Deputationens Færd hos Ministeren og i saadan fuld Erkjendelse havde udtalt sig, saa maatte jeg stemple hans Ord som Løgn, men da jeg nærmest antager, at han har sit Kjendskab dertil fra anden eller tredie Haand, fra Nogen, der er løben om med Sladder og Løgnehistorier, saa vil jeg indskrænke mig til at betegne disse hans Ord som Usandhed. Jeg vil ikke staa i Menighedens Øjne som den, der ønsker, at vi skal faa en Præst, der ikke taler Sandhed.

Da Sognepræst Moe, som under Talen var kommen tilstede, herpaa bekræftede, at han kjendte Adressen, erklærede Lærer Hansen hertil, at da Sognepræst Moe saaledes ikke fandt sig beføjet til at ændre eller tilbagekalde sine Ord, maatte han fastholde sin Betegnelse af dem. Tiltalte Hansen har hævdet, at hans Optræden baade i og udenfor Kirken var præget af den Ærbødighed, han skyldte Præsten, hvortil Tiltalte Moe har bemærket, at Lærer Hansens Udtalelser til ham i Sakristiet, som kom ham ganske uventede, vel bleve fremsatte med Ro, men efter hans Formening paa en overlegen Maade, der ikke passede for en Kirkebetjent overfor Præsten, og at han havde al sin Selvbeherskelse behov for at bevare sin Ro; dette lykkedes ham dog, og Udtalelserne forstyrrede ikke hans Tanker under den derefter følgende Del af Gudstjenesten.

Ved det ved Vakancegudstjenesten i Vamdrup den 14 Oktober f. A. saaledes passerede skjønner Landemodet nu ikke rettere, end at begge de Tiltalte hver især have gjort sig skyldige i Forhold, for hvilke de efter den bestaaende Lovgivning ere hjemfaldne til Straf.

Ved de ovenfor anførte Udtalelser under sin Prædiken ved den paagjældende Lejlighed har Tiltalte Moe ikke alene forbrudt sig mod de gjældende Lovregler om Prædikens Form og Indhold, men han har derved tillige tilføjet de Medlemmer af Vamdrup Menighed, der have underskrevet Adressen, en uberettiget Krænkelser. Om det end maa indrømmes, at han kan have haft Grund til at tage til Gjenmæle mod den Skildring, som i Adres-

sen var givet af den indre Mission, saa har han under alle Omstændigheder i sin Omtale af Adressen betjent sig af Udtryk, som maa anses for utilbørlige. Naar han kaldte den i en alvorlig Anledning indgivne Adresse for »væmmelig« og betegnede den som et Vidnesbyrd om, hvor dybt Beboerne i Vamdrup vare nede, naar han ubeføjet udlagde Adresseunderskrivernes Begjæring om ikke at faa en Præst af indre Missions Retning som en Begjæring om at blive fri for en Præst, der talte Sandhed, og naar han opstillede denne Adresses Fremkomst som et Exempel paa, hvor slet det i kristelig Henseende stod til i Vamdrup, jævnsides med de Exempler, som han karakteriserede ved at lægge dem Ord i Munden som: »Blæse med Evangeliet, Fanden i Vold med al den Hellighed, bare vi kan tjene Penge«, maa det erkjendes, at disse Udtalelser indeholde en Forhaanelse af Adressens Underskrivere. Vel har han ingen nævnt ved Navn, men ved at omtale Adressen, som han gjorde, ramte hans Udtalelser alle dem, som havde underskrevet den, og han har saaledes benyttet den Lejlighed, da Vamdrup Menighed midlertidig var ham betroet, til at fremføre Fornærmelser imod en bestemt Kreds af den.

Tiltalte, Sognepræst Carl Julius Moe, der er født den 22 Maj 1848 og ikke tidligere har været straffet, vil i Henhold til Foranstaaende være at anse efter Straffelovens § 141 sammenholdt med D. L. 2—4—9 og 10 og Kirkeritualet af 25 Juli 1685, Kap. 1, Art. 1, med en Straf, der med Provsteretsdommen findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling af Bøden i rette Tid, simpelt Fængsel i 20 Dage.

Hvad Tiltalte Skolelærer og Kirkesanger Christen Hansen af V. Vamdrup angaar, maa Landemodet holde for, at hans Optræden overfor den fungerende Sognepræst saavel i Sakristiet som senere paa Kirkegaarden var en Tilsidesættelse af den Ærbødighed, han som Kirkebetjent var denne skyldig, og at hans Ytringer til Sognepræsten og da navnlig hans Udtalelse om, at denne havde sagt en Løgn paa Prædikestolen, maa anses som særlig fornærmelige for Sognepræsten. Tiltalte, der havde spillet en saa fremtrædende Rolle i Adressesagen, kunde vel med Føje føle sig krænket over Sognepræst Moes Udtalelser, og det vilde i og for sig have været forstaaeligt, om han ved passende Lejlighed havde nedlagt Indsigelse imod disse, derunder da ogsaa mod Sognepræstens Udlægning af Adressens Øjemed som gaende ud paa at blive fri for en Præst, der vil prædike Sandhed. Men til at betegne denne Omskrivning som en vitterlig Usandhed eller Løgn savnes der efter den Maade, paa hvilken Udtalelsen fornuftigvis maatte forstaas, fornøden Hjemmel. Da det nu derhos var dels under selve Gudstjenesten, umiddelbart forinden Sogne-

præsten skulde skride til Uddelingen af Nadverens Sakramente, dels umiddelbart efter at hans Embedsgjerning i Kirken for denne Gang var endt, at Tiltalte Hansen rettede. den fornærmelige Tiltale til Sognepræsten Moe, der efter hvad han har forklaret havde al sin Selvbeherskelse behov for at bevare sin Ro, vil bemeldte Tiltalte, der er født den 12 Juli*) 1835, og ikke tilforn findes straffet, være at anse efter Straffelovens § 101 med en Straf, der ligeledes passende findes at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling af Bøden i rette Tid, simpelt Fængsel i 20 Dage.

Nr. 250.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Andreas Holm (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 1 Februar 1896: De Tiltalte Christian Emanuel Jensen og Christian Andreas Holm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og i 2 Gange 5 Dage samt En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører N. Petersen, 12 Kr. I Erstatning til Svend Nielsen betale de Tiltalte, ligeledes En for Begge og Begge for En, 72 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Christian Emanuel Jensen til fem Gange fem Dage og for Tiltalte Christian Andreas Holm til tre Gange fem Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være Juni.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Andreas Holms Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt ham angaar, være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør for Christian Andreas Holms Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Skræder Christian Emanuel Jensen, der er født i Aaret 1873, og Smedesvend Christian Andreas Holm, der er født den 31 Marts 1877, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige, tildels efter den indankede Doms Afsigelse paa Foranledning af Overretten indhentede, Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort dem skyldige i følgende Forhold: Den 28 Oktober f. A. kom Tiltalte Jensen, der havde været til Session i Frederikshavn, om Aftenen til Mosbjerg Kro, hvor han, der vel var en Del beruset, men efter sin Forklaring dog ikke i højere Grad, end at han tydeligt har kunnet erindre, hvad der passerede, kom i Klammeri med nogle af de i Kroen værende Gjæster, hvorunder han bl. A. stødte en af disse ned af hans Stol. Indsieder Svend Nielsen, der ligeledes var tilstede i Krostuen, bebrejdede nu Tiltalte hans Opførsel, idet han lagde Hænderne paa Tiltaltes Skuldre og satte ham op imod en Væg, hvorved Tiltalte vil have faaet en Finger forslaaet, saaledes at den et Par Dage var stiv; men da Kroværtens Medhjælper i det samme anmodede de Tilstedeværende, hvoriblandt ogsaa Tiltalte Holm var, om at forlade Lokalet, fordi det var Lukketid, gik begge de Tiltalte sammen ad en Bagdør ud i Gaarden, og da Tiltalte Holm, efter hvis Forklaring Svend Nielsen i Krostuen var fremkommen med en Yttring om, at han kunde unde Tiltalte Jensen en Lussing, hvilket Nielsen vel ikke tydeligt har kunnet

mindes, men dog har erkjendt Muligheden af at have sagt, i Gaarden fandt et Svingeltræ, som er bragt tilstede under Sagen og befundet at være af Eg, 5 Kvarter langt, $1\frac{1}{2}$ Tomme tykt og paa Midten, hvor det er $2\frac{1}{2}$ Tomme bredt, forsynet med en Jærnkappe, tog han det op, og gav det — som det maa antages efter en Udtalelse af Tiltalte Jensen om, at Nielsen ikke mere skulde slaa ham, da han saa nok skulde slaa igjen — til Tiltalte Jensen med den Bemærkning: »Her har Du noget at slaa med«, hvorefter begge paa Holms Opfordring gik om paa den anden Side af Kroen for at afvente Niensens Komme. Strax efter kom denne ud af Kroen og idet han nu gik forbi de Tiltalte, puffedes Tiltalte Holm gjentagne Gange til Tiltalte Jensen for at faa ham til at slaa løs, og Sidstnævnte gav da med Svingeltræet, som han holdt i højre Haand, Nielsen et Slag, som han — efter sin Forklaring — saavidt han erindrer, rettede mod Niensens Skulder, og hvorved han formentlig ramte ham i Hovedet eller paa Skulderen, hvorefter Jensen satte Svingeltræet fra sig; men da Svend Nielsen lidt efter atter nærmede sig — efter sin Forklaring for at erfare Grunden til Jensens Overfald — gik denne ind paa ham og gav ham med knyttet Næve et Slag i Ansigtet, saa at han faldt til Jorden. Ved en den følgende Dag af en Læge foretagen Undersøgelse fandtes der ifølge hans Erklæring af 31 Oktober f. A. et ca. 2 Tommer langt, til Benhinden gaaende Saar paa den forreste Del af Svend Niensens Isse, og derhos fandtes hans venstre Nøgleben brækket, og det maa efter det Oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at det nævnte Benbrud er foraarsaget ved Slaget med Svingeltræet, hvorimod det ikke ved Niensens Forklaring, der gaar ud paa, at han omtrent samtidig erholdt et voldsomt Slag i Hovedet, hvorved han næsten segnede om, og et Slag paa Skulderen med en Stok eller andet haardt Redskab, og heller ikke paa anden Maade bestemt har kunnet oplyses, hvorvidt Saaret paa Issen er frembragt ved samme Slag eller — hvad Sagens Oplysninger give mere Føje til at antage — derved, at Nielsen, da Tiltalte Jensen senere slog ham til Jorden, er faldet over mod en i Nærheden staaende Vogn og har stødt Hovedet mod en Vognfjeder. Ifølge en den 18 December f. A. af Distriktslægen afgiven Erklæring fandtes der ved hans samme Dag foretagne Undersøgelse af Nielsen i venstre Tinding indenfor Haargrænsen et ca. 1 Tomme langt ikke vansirende Ar, men ellers ikke der noget abnormt, og paa venstre Kraveben omtrent ved Overgangen mellem yderste og mellemste Trediedel fandtes en Deformitet, hidrørende fra et ikke regelmæssigt lægt Brud. Der var — hvilket maatte anses for det væsentlige — solid Forbindelse mellem Brudenderne; men den ydre af disse stod ca. $\frac{1}{2}$ Tomme under den indvendige, og en tilsvarende Sænkning af venstre Skulder fandt derfor Sted,

og Bevægelserne af venstre Arm i Skulderen vare endnu indskrænkede til ca. $\frac{2}{3}$ af deres normale Udstrækning. Ifølge Distriktslægens den 30 Marts d. A. afgivne Erklæring fandtes ved den samme Dag foretagne Undersøgelse af Svend Nielsen Misdannelsen af Skulderen uforandret, og den maatte antages at blive varig; der fandtes endnu en ringe Indskrænkning i Armens Bevægelighed og i Bevægelsernes Styrke, navnlig ved Løftning; den absolute Tilbagevenden til normale Forhold kunde ikke antages at ville indtræde; men Indskrænkningen i Armens Styrke og Bevægelighed maatte antages efterhaanden at blive saa ringe, at den ikke kunde have nogen Betydning med Hensyn til hans Arbejdsførhed, der heller ikke dengang skjønnedes væsentlig indskrænket, medens der endnu var Smerte og Gene ved visse Bevægelser.

Tiltalte Jensen har under Forhørene fastholdt, at han første Gang ikke vilde have indladt sig med Nielsen, hvis ikke Tiltalte Holm havde givet ham Vaabnet og tilskyndet ham til Forbrydelsen, hvorimod Tiltalte Holm ikke har villet indrømme, at Jensen ikke vilde have slaaet Nielsen, hvis han ikke var bleven opfordret dertil af Holm, men denne har dog erkjendt, at han ved sin Adfærd har opfordret Jensen til Voldsdaaden.

Svend Nielsen, der efter sin Forklaring har været næsten fuldstændig uarbejdsdygtig i et Par Maaneder, har under Sagen paastaat sig tilkjendt i Erstatning for Næringstab og Smerte 50 Kr. og for Udgifter til Læge 22 Kr., hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, saaledes at de Tiltalte ere tilpligtede in solidum at betale ham 72 Kr.

For deres foranførte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, for Tiltalte Holms Vedkommende sammenholdt med dens § 52, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Jensen i 5 Gange 5 Dage og for Tiltalte Holm i 3 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen ere de Tiltalte ansete med samme Art af Fængsel i henholdsvis 4 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, og med den anførte Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen billiges, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 14 Oktober.

Nr. 315.

Advokat Halkier

contra

Niels Mølholm Marius Christensen
(Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 23 Juli 1896: Arrestanten Niels Mølholm Marius Christensen, kaldet Niels Kammer, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale til Albæk-Voer Sogneraad en Erstatning af 28 Kr. 75 Øre. Saa bør Arrestanten udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjeldgaard, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 August 1896: Arrestanten Niels Mølholm Marius Christensen, med Tilnavn Kammer, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels
Mølholm Marius Christensen til Advokat Halkier
og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Mølholm Marius Christensen med Tilnavn Kammer, der er født i Aaret 1866, og som, foruden at han under sin Militær-tjeneste er bleven straffet disciplinært for Drukkenskab og Gade-uorden med 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost, ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 30 Juli 1890 har været anset for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Jørgen Christian Nielsen og Niels Peter Andersen, kaldet »Skræder Peter«, sig om Aftenen den 10 Juni d. A. i Pigeammeret paa Gaarden Store Tranget, hvor de, foruden de der tjenende tre Piger, som vare gaaede i Seng, traf tre af Gaardens Karle, sammen med hvilke de i god Forstaaelse drak en Flaske Brændevin, som de havde medbragt. Da de to af Karlene fra Store Tranget derpaa ud paa Natten havde bortfjernet sig, gik Andersen udenfor, slog den tomme Brændevinsflaske i Stykker og kom atter ind i Kammeret med Flaskehalsen i Haanden, hvad der gav Anledning til, at den i Kammeret tilbageblevne Karl fra Store Tranget, der efter sin Forklaring blev bange for, at Andersen vilde slaa ham med Flaskehalsen, gik ind i Karlekammeret og vækkede Arrestanten, der ligeledes tjente paa Store Tranget, idet han anmodede ham om at hjælpe sig. Arrestanten og den ommeldte Karl gik derefter hen udenfor Pigeammeret, hvor de traf sammen med de to andre ommeldte Karle fra Store Tranget, og da Nielsen inde i Pigeammeret lod en Ytring falde, som nogle af Karlene udenfor og navnlig ogsaa Arrestanten vil have hørt, og som gik ud paa, at han ikke var bange for 10 af Trangets Karle, eller, som han selv har gjengivet den, at der gjerne maatte komme 6 af Trangets Dreng, da han ikke var bange for dem, bleve Arrestanten og hans Kammerater enige om at drive Nielsen og Andersen ud af Pigeammeret, til hvilken Ende de bevæbnede sig, Arrestanten med en firgernet Fork, hvormed han dog efter sin Forklaring kun tilsigtede at forskrække de to fremmede Personer, og de Andre med Stokke eller Kjæppe. Arrestanten gik saa i Spidsen for Karlene ind i Pigeammeret, idet han holdt Forken fældet frem for sig og raabte: »Vil I herud!« hvortil Nielsen og Andersen, af hvilke den Første sad paa Kanten af en Seng 6 Alen fra Døren, svarede: »Ja!« og det er nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, tilstrækkeligt godtgjort, at han to Gange har slaaet eller stødt med Forken efter Nielsen. og derved den sidste Gang saaret denne, som just rejste sig fra Sengekanten, i det venstre Øje, i hvilken Henseende Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han først slog med Forken efter Nielsen uden at

ramme ham; men at han, da han derefter anden Gang stødte efter Nielsen, nok kunde mærke, at han ramte ham, hvorimod han ikke kunde skjønde, paa hvilket Sted han traf, og navnlig at det var Øjet. Arrestanten har fremdeles tilstaaet, at han senere udenfor Gaarden med Forken stak efter Andersen, der efter sin Forklaring, som Arrestanten nok vil antage er rigtig, derved erholdt en Flænge i sin Hat og et Saar i Hovedet, der dog ikke smertede meget, og som er helbredet, uden at han har søgt Lægehjælp derfor.

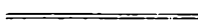
Nielsen, der efter det Oplyste, da han erholdt Saaret, faldt bag over i Sengen, gik, efter at være bleven jaget bort fra Store Tranget, ad Flauenskjold til; men maatte, efter at have gaaet et Stykke Vej, paa Grund af Svimmelhed lægge sig paa Marken, hvor han forblev, indtil han den paafølgende Aften blev hjulpen til sin Plejemoder i Stagsted. Da han ikke havde synderlige Smarter i Øjet, søgte han ikke Lægehjælp før den 14 Juni, da han henvendte sig til en Læge i Flauenskjold, som foranledigede ham indlagt paa Sygehuset i Sæby. Ved Nielsens Ankomst hertil fandtes Øjet i Følge en af Distriktslægen afgiven Erklæring saaledes beskadiget, at det fandtes nødvendigt, særligt for at undgaa en sandsynlig Betændelse af det andet Øje, at bortfjerne det ved en Operation, som foretoges den 15 s. M., og Nielsen er derefter saa vidt helbredet, at Læsionen ikke har medført videre Følger end Tabet af Øjet. Distriktslægen har derhos i en senere Erklæring udtalt, at Nielsen ikke, selv om han strax havde søgt Lægehjælp, kunde have undgaaet at miste Synet paa det beskadigede Øje, samt at dette ogsaa i saa Tilfælde neppe kunde have været bevaret uden Fare for det sunde Øje.

Sogneraadet for Albæk og Voer Sognekommune, for hvis Regning Nielsen har været indlagt paa det ovennævnte Sygehus, har paastaet Arrestanten tilpligtet at erstatte Udgifterne ved hans Transport til Sygehuset samt ved hans Kur og Pleje med 28 Kr. 75 Øre, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har havt at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge. Iøvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Efter det Oplyste var det omtrent Kl. 2 om Natten, at Arrestanten saarede Nielsen i Øjet, og Arrestanten har indrømmet, at det da var nogenlunde lyst; men han har dog paastaet, at han ikke tilsigtede at tilføje Nielsen, som han ikke kjendte, og med hvem han intet havde udestaaende, nogen Beskadigelse, ihvorvel han nok kan indse, at Brugen af et Redskab som den omhandlede Fork let kunde paaføre den, han traf, betydelig Skade. Der skjøndes nu ej heller, navnlig da det ikke er lykkedes ved det optagne Forhør at tilvejebringe fuld Klarhed med

Hensyn til det paagjældende Optrin og over, hvorledes Arrestanten førte Forken til Stød eller Slag, at være aldeles tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Arrestanten enten har tilsigtet den Nielsen tilføjede Skade eller dog har maattet forudse den som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af sin Gjerning, og idet der herefter ikke bliver Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens § 204, vil Arrestanten for sit anførte Forhold saavel overfor Nielsen som overfor Andersen være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til den Arrestanten idømte Erstatning vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Oktober 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 31—32.

Onsdagen den 14 Oktober.

Nr. 312.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Ole Peter Olesen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 7 August 1896: Arrestanten Ole Peter Olesen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede i Erstatning til Aftægtsmand Christian Andersen af Nørkjær 48 Kr. Derhos vil Arrestanten have at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 August 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole

Peter Olesen til Høiesteretsagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ole Peter Olesen, der er født i Aaret 1873, og som foruden at han i 1893 har været anset for uagtksom Brandstiftelse efter Straffelovens § 284 med simpelt Fængsel i 1 Maaned, endvidere har været straffet ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdomme af 15 Juni 1894 og 31 Januar 1895, henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 257, samt Politivedtægten for Hjørring Amts Landdistrikt med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, tildales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag kort efter sidstafvigte Nytaar, da han sammen med en anden Person havde indfundet sig hos Aftægtsmand Christian Andersen af Nørkjær for at besøge denne, har under sit Ophold der set Lejlighed til at frastjæle Andersen fra et i dennes Sovekammer værende Hængeskab et Pengebeløb, der efter Arrestantens Opgivende udgjorde 40 Kr. Ifølge Arrestantens Forklaring var han, efterat være bleven alene i Stuen, idet Andersen var gaaet ud efter Vand, og Arrestantens Ledsager derpaa havde forladt Stuen i et naturligt Ærinde, gaaet hen til det ommeldte Skab for efter Anvisning af Andersen, der trakerede med Ølpunsch, at tage Sukker til denne, og da han i Skabet, som han oplukkede med den deri siddende Nøgle, fandt liggende en Lommebog, om hvilken han nok tænkte sig, at den indeholdt Penge, og da fik Lyst til at tilegne sig nogle af disse, aabnede han Bogen, der indeholdt en Del Tikronesedler, og tilvendte sig deraf 4, som han puttede i Lommen, hvorefter han lagde Lommebogen tilbage i Skabet og fjernede sig fra dette, forinden de to Andre kom tilbage. Arrestanten, der tilligemed den ham ledsagende Person forblev hos Andersen til hen paa Aftenen, forbrugte i de nærmest følgende Dage det stjaalne Beløb i en Kro, dels til egen Foræring og dels til at trakere Andre for.

Forsaavidt Arrestanten har været sigtet for ogsaa ved en senere Lejlighed at have frastjaalet bemeldte Andersen Penge, samt endvidere for et Pengetyveri fra en anden Mand, bliver der, idet han ikke ved Underretsdommen er funden skyldig heri, og bemeldte Dom ikkun er appelleret efter hans Begjæring og

ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i disse Henseender.

Hvad derimod angaar Sigtelsen for Bedrageri, er det paa samme Maade som ovenanført godtgjort, at Arrestanten, der en Dag i afvigte Vinter eller Foraar under et Besøg hos ovennævnte Andersen havde af denne faaet til Laan et Sølv-Lommeuhr, som han, der efter sin Forklaring dengang ventede at faa Arbejde paa Lunderhede, for Andersen opgav i Anledning deraf at have Brug for i et Par Dage, har, som det maa antages, kort efter, uden Andersens Vidende og Samtykke bortbyttet dette Uhr til en Gaardejer for et Par Støvler, medens han — der efter sin Forklaring ikke fik det ommeldte Arbejde — ligeoverfor Andersen foregav, at Uhret var gaaet itu under Arbejdet. Arrestanten har iøvrigt paastaaet, at han senere har meddelt Andersen den Brug, han saaledes havde gjort af Uhret, og at de da enedes om, at Arrestanten skulde godtgjøre Andersen dettes Værdi med 10 Kr., hvoraf Arrestanten vil have betalt de 2 Kr., og Rigtigheden heraf har Andersen, skjøndt han — hvis Hukommelse maa antages at være svækket paa Grund af Alder og Affældighed — ikke vil kunne mindes noget herom, ikke turdet benægte.

Det ommeldte Uhr er ikke bragt tilstede under Sagen, og Andersen, der ej heller har faaet Dækning derfor af Arrestanten, og som under disse Omstændigheder har paastaaet ham straffet for hans heromhandlede svigagtige Forhold, har derhos paastaaet sig tilkjendt hos Arrestanten dels det Beløb af 8 Kr., som han efter Arrestantens Forklaring har Krav paa hos denne i yderligere Godtgjørelse for Uhret, dels det Beløb, Arrestanten har frastjaaet ham, og denne er derefter ved Underretsdommen tilpligtet at betale Andersen i Erstatning 48 Kr.

For det ovenommeldte af ham tilstaaede Tyveri fra Aftægtsmand Andersen samt sit anførte bedragelige Forhold overfor denne er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, og 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 15 Oktober.

Nr. 25. **Ingeniør J. G. Maardt (Jensen)**

contra

**Firmaet Chr. Jacobsen & Co. ved dets eneste Indehaver,
Grosserer J. Chr. Jacobsen (Rée),**

betr. Betaling af 1021 Kr. 64 Øre m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1894: Indstævnte, Ingeniør J. G. Maardt bør mod Udlevering af de ovennævnte Aktier i »Danish Portland Cement Co.«, forsynede med Transport til ham, til Citanterne, Firmaet Chr. Jacobsen & Co. betale de paastævnte 1021 Kr. 64 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Maj 1893, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører H. Carlsen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse for at berigtige Stemplingen af det af ham den 4 September f. A. i Rette lagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret af Appellanten forelagte Oplysninger maa det antages, at Interimsbeviset paa de i den indankede Dom omhandlede Aktier oprindelig kun er overdraget det indstævnte Firma som Sikkerhed for dets Indfrielse af Appellantens Restgjæld til »Dansk Arbejderbank«; og vel gaar en efter bemeldte Restgjælds Indfrielse ved Indstævnte af begge Parter underskreven Transport af 10 Februar 1893 ud paa, at Aktierne herefter skulle tilhøre Indstævnte, men heraf kan ikke udledes, at Indstævnte har modtaget dem som fuldt Vederlag for sit Tilgodehavende hos Appellanten, hvorom Transporten intet indeholder, og som efter alt det Foreliggende hvoriblandt den Omstændighed, at Indstævnte forblev i Besiddelse af Appellantens Obligation til Arbejderbanken, maa have Formodningen imod sig.

Som Følge heraf, og idet bemærkes, at de paagjældende Aktier ifølge Proceduren ere blevne værdiløse, maa det have sit Forblivende ved, at Appellanten er tilpligtet at betale det paastævnte Beløb med Renter, og da Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes tiltrædes, bliver den efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteretvil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Ingeniør Maardt, til Indstævnte, Firmaet Chr. Jacobsen & Co., med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Firmaet Chr. Jacobsen & Co., der som Kautionsister for Indstævnte, Ingeniør J. G. Maardt, have betalt dennes Restgjæld til »Dansk Arbejderbank« ifølge Obligation af 5 November 1891 med 1021 Kr. 64.Øre, paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 Maj f. A. og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han vel har erkjendt, at Citanterne have indfriet den ovennævnte Obligation, men gjort gjældende, at dette er sket i Henhold til en Overenskomst, hvorefter Citanterne for egen Regning skulde indfri den nævnte Obligation mod af Indstævnte at erholde tiltransporteret nogle Aktier i »Danish Portland Cement Co.«, til Beløb 60 Lst., hvilken Transport er berigtiget.

Efter Citanternes Anbringende forlangte Arbejderbanken i Anledning af en Medkautions Konkurs, at Citanterne skulde indbetale Obligationens Restbeløb, og for at undgaa dette deponerede de nogle Værdipapirer i Banken; Indstævnte tilbød da at give Citanterne Sikkerhed i de omhandlede Aktier, og da Citanterne ikke kunde faa nogen bedre, modtog de den, uagtet det var dem bekjendt, at Aktierne vare omtrent værdiløse, men selvfølgelig uden derfor at paatage sig nogen Forpligtelse til at indfri Obligationen for egen Regning. Da Indstævnte, som er udebleven under Sagens Drift, ikke har taget til Gjenmæle mod denne Citanternes Fremstilling, som er bestyrket ved, hvad der iøvrigt er fremkommet i Sagen, og Indstævnte herefter maa være pligtig til at betale Citanterne det omhandlede Beløb, vil Indstævnte altsaa være at dømme efter Citanternes Paastand, dog at Indstævntes Betalingspligt, i Overensstemmelse med Citanternes Procedure, gjøres afhængig af, at de ommeldte Aktier udleveres til Indstævnte, forsynede med Transport til denne, og at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Carlsen en

og som, foruden at han har været straffet ifølge Overrettens Dom af 13 April 1885 for falsk Forklaring for Retten efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, har været straffet 3 Gange for Tyveri, nemlig i 1867 og i 1872, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter samme Lovs § 230 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 15 Juni 1891 under Hensyn til Straffelovens § 61, 2det Led, paany efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag atter for at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han en Aften i Maj Maaned f. A., som det maa antages den 26, har fra en til et Hotel i Aalborg hørende uafaalet Gjæstestald tilvendt sig en i Krogen indenfor Døren sammesteds henstaaende Kjørepisk, der tilhørte Dagvognskusk Jens Chr. Jensen.

Pisken, som Tiltalte bragte til sit Hjem, hvor han i Marts Maaned d. A. solgte den til en anden Kusk for 3 Kr. 50 Øre, er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 4 Kr. udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Derimod har den ommeldte Kjøber af Pisken paastaaet sig den derfor betalte Kjøbesum erstattet af Tiltalte, men ved Underrettsdommen er det rettelig antaget, at denne Paastand ikke vil kunne tages under Paakjendelse under nærværende Sag.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset som for 2den Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 230, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 284. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christian Mogensen Munck (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 18 Juli 1896: Tiltalte, Arvefæster Christian Mogensen Munck af

Østermarie Sogn, Bornholms Amts Østerherred, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbrydelse forbundne Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Fr. Pihl af Rønne, og Defensor, Sagfører Carl Petersen af Rønne, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt angaar Tiltaltes i den indankede Dom fremstillede Forhold med at slagte og fortære en udlagt Gris, findes det at kunne have sit Forblivende ved den ham til-lagte Frifindelse, idet Tiltaltes Anbringende om at have misforstået den paagjældende Sagfører efter samtlige Omstændigheder ikke vil kunne forkastes. Derimod maa han for sit i Dommen ommeldte Forhold med Hensyn til udlagt Fjerkræ have paadraget sig Straffeaansvar, efter Omstændighederne dog kun efter Straffelovens § 256, jvfr. § 253. Straffen herfor vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christian Mogensen Munck bør hensesættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 4 ds. tiltales under nærværende Sag Arvefæster af Østermarie Sogn, Bornholms Amts Østerherred, Christian Mogensen Munck, for bedragerisk Forhold. Ved egen Tilstaaelse, som delvis stemmer med det under Sagen iøvrigt Oplyste, er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold. Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende: Den 8 November f. A. og den 19 Marts d. A. foretoges der 2 Exekutionsforretninger hos Tiltalte paa dennes Bopæl paa Kongens Mark i Østermarie Sogn. Under den 1ste Forretning, der skete efter Begjæring af Sagfører Janus Olsen

af Rønne som Mandatarius for Gjødningskontoret i Kjøbenhavn og i Henhold til et inden Bornholm Østerherreds Thing den 5 April s. A. indgaaet Forlig, oprindeligt stort 46 Kr., gaves der for Fordringens Restbeløb med Omkostninger, ialt 33 Kr. 93 Øre, Udlæg i en Del Rekvisitus tilhørende Fjerkræ, derunder navnlig 14 Høns og 9 Ænder, vurderede til henholdsvis 1 Kr. og 1 Kr. 75 Øre pr. Stk. Da der derefter den 31 Januar skulde afholdes Tvangsauktion over det saaledes udlagte Fjerkræ, viste det sig imidlertid, at der manglede 5 Høns og 9 Ænder, som Tiltalte indrømmer at have slagtet og fortæret i sin Husholdning, idet han, som vel vidste, at dette ikke var tilladt ham, saae sig nødsaget dertil, da han og Familie ellers Intet havde at leve af.

Den anden Exekutionsforretning, der, som ommeldt, fandt Sted den 19 Marts d. A., afholdtes ifølge Begjæring af Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter i Henhold til Panteobligation af 23, læst 29 August 1890, oprindeligt stor 3300 Kr., hvorfor var givet 1ste Prioritets Panteret i de Tiltalte tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 194, 211 aa og 69 i samt 211 dp i Østermarie Sogn med Bygninger, Avl og Afgrøde, Besætning og Inventarium, og under hvilken Forretning der for Restgjælden, 3358 Kr. 3 Øre, med resterende statutmæssige Ydelser og paa-løbne Omkostninger, ialt til Beløb 3427 Kr. 76 Øre, gjordes Udlæg i de fornævnte pantsatte Ejendomme med Tilbehør, derunder af Besætningen 2 Stk. 4 Maaneders Grise af Værdi ialt 50 Kr., ligesom Tiltalte samtidig blev udsat af og Kreditforeningen indsat i Besiddelsen af Pantet, for at Foreningen kunde tage Pantet til Brugelighed.

Af de nævnte 2 Grise har Tiltalte imidlertid slagtet og fortæret den ene i sin Husholdning, uagtet han, som i begge Tilfælde erkjender at have været gjort bekendt med den med Udlæget følgende Retsvirkning, vidste, at saadant ikke var tilladt, imedens han til sin Undskyldning anfører, at han vil have misforstaaet Sagfører Janus Olsen, Kreditforeningens Repræsentant, til hvem han henvendte sig, og hvem han vil have forstaaet saaledes, at han gav ham Tilladelse til at leve af Ejendommen, ligesom han paa sit Anbringende til Sagføreren om, at han agtede at slagte den ene Gris, vil mene at have erholdt det Svar, at han kunde vente lidt, idet Sagføreren skulde have tilføjet, at han maaske kunde faa lidt for at passe Kreaturerne, hvorhos han har benægtet at have villet slagte Grisen, saafremt han ikke havde opfattet Sagføreren's Udtalelse paa den nævnte Maade. Sagfører Olsen har herimod anført, at han vil have svaret ubetinget Nej paa Tiltaltes Forespørgsel om Tilladelse til at slagte en af de nævnte Grise og derhos indskjærpet Tiltalte, at denne vilde paadrage sig Strafansvar ved at gjøre det. Sagføreren

tror kun at kunne erindre at have givet Tiltalte Tilladelse til at bo paa Ejendommen og skjære Havre til Hakkelse til en paa Ejendommen værende Hoppe, i hvilken der var gjort Udlæg, medens han ikke vil have lovet Tiltalte nogen Betaling for at passe Kreaturerne.

Tiltalte, som ikke har turdet benægte Rigtigheden af Sagføreren's Forklaring, har gjentagende erklæret at have misforstaaet Sagføreren, medens han paa den anden Side har erkjendt at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffeloven ved at slagte og fortære en Gris, i hvilken der var gjort Exekution, om hvis Retsvirkning han erklærede at være bleven underrettet ved Forretningen.

Der er nu ikke imod Tiltaltes bestemte Benægtelse fremkommet noget Bevis under Sagen for, at han har haft nogen bedragerisk Hensigt, hvilket forudsættes i Straffeloven af 10 Februar 1866 § 253, ved at tilegne sig de under Sagen ommeldte 5 Høns og 9 Ænder samt 1 Gris. Men idet han dog særligt med Hensyn til Fjerkræet har erkjendt, at han var vidende om, at det ikke var tilladt ham at slagte og fortære det, men dog gjorde dette, da han ellers intet vilde have at leve af for sig og Familie, saa skjønnes dette hans Forhold at kunne henføres under Straffelovens § 256. Derimod formenes der ikke at foreligge Tilstrækkeligt til at dømme ham, fordi han har slagtet og fortæret den ommeldte Gris, idet der ikke er fremkommet noget under Sagen, som kan afkræfte Tiltaltes bestemte Erklæring om, at han vil have misforstaaet Sagfører Janus Olsen.

I intet af begge Tilfælde er der fra vedkommende Kreditors Side fremkommet Paastand paa Erstatning.

Det bemærkes, at Tiltalte ikke under Sagen har været underkastet Varetægtsfængsel.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, hvis fulde Navn er Christian Mogensen Munck, født i Rønne den 13 Februar 1853, og som ikke findes tidligere at være kriminaliter tiltalt, dømt eller straffet, nu være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 57, med en Straf, der formenes passende at kunne ansættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Mandagen den 19 Oktober.

Nr. 20. Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler afgangne Urtekrømmer **N. P. Nielsens** og efterlevende Hustru, **Amanda Petrea** født **Jørgensens Fællesbo** (Hindenburg)

contra

Handelskommis Vilhelm Hansen
(Hansen efter Ordre)

betr. Længden af det en Handelskommis i Urtekrømmerfaget tilkommende Opsigelsesvarsel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 November 1894: Indstævnte, Urtekrømmer N. P. Nielsen, bør til Sagsøgeren, Handelskommis Vilhelm Hansen, betale 176 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Januar d. A., til Betaling sker, og 50 Kroner i Sagsomkostninger. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongeligt Reskript af 5 Januar 1895 er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis, og at det for Høiesteret er oplyst, at Urtekrømmer N. P. Nielsens og Hustrues Fællesbo nu er extraderet Enken og Arvingerne.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det ansees for at være sædvanligt i Tjenesteforhold mellem Urtekrømmere her i Staden og deres Kommisser, at Opsigelse fra begge Sider kan finde Sted med $\frac{1}{2}$ Maanedes Varsel til den første i den paafølgende Maaned, og Indstævnte, der var fæstet med maanedlig Løn, kan derfor, og da Lovbestemmelse for saadanne Forhold mangler, ikke antages at være gaaet ud fra, at der tilkom ham en længere Opsigelsesfrist. Som Følge heraf ville Appellanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne bør for Indstævnte, Handelskommis Vihelm Hansens Tiltale i denne Sag fri

at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner; som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 14 eller 15 November f. A. blev Sagsøgeren, Handelskommis Vilhelm Hansen, der da i et Aarstid havde været Kommis hos Indstævnte, Urtekræmmer N. P. Nielsen, med en maanedlig Løn af 40 Kr. og Kost og Logis, opsagt til at fratræde sin Plads til den 1 December f. A., og fratraadte han den nævnte Dag, idet han ved da at modtage Lønnen for November Maaned kun kvitterede under ethvert Forbehold. Han har derpaa anlagt nærværende Sag, hvorunder han, idet han har anbragt, at der havde tilkommet ham Opsigelse med 3 Maaneders Varsel til den 1 i en Maaned, har paastaet sig tilkjendt Løn for Maanederne December 1893 og Januar og Februar d. A. med 120 Kr. og endvidere Kostpenge, hvilke han oprindeligt fordrede sig tilkjendt ligeledes for 3 Maaneder a 40 Kr. pr. Maaned, og med andre 120 Kr., men hvilken Paastand han dog under den mundtlige Procedure har forandret derhen, at der kun tilkjendes ham Kostpenge (Gudtgjørelse for Kost og Logi) for 56 Dage (8 Uger) med 1 Kr. pr. Dag, saa at der ialt tillægges ham 176 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 29 Januar d. A. og Sagsomkostninger; Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, subsidiært Kostpengene ialtfald nedsatte til 66 Øre pr. Dag af de 56 Dage.

Forsaavidt Indstævnte nu har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at han endog vilde have været berettiget til strax at bortvise Sagsøgeren, fordi denne i Løbet af forrige Aar et Par Gange i Indstævntes Fraværelse uden Tilladelse var gaaet bort fra Forretningen et Par Timer ad Gangen, fordi han derhos meget hyppig, og det endog efter Opsigelsen, var kommen for sent tilstede i Forretningen om Morgenen, og fordi han ialtfald en enkelt Gang, hvad der var forbudt, havde overladt en Person nogle Varer paa Kredit, hvad der først var bleven bogført længere Tid efter, da kan der ikke tillægges det saaledes Anførte nogen Betydning, fordi Indstævnte, selv om han paa de omtalte Omstændigheder — særlig paa den forbudne og foreløbig skjulte Kreditgivning — havde kunnet støtte en Bortvisning, ialtfald kun havde kunnet gjøre det, naar han havde iværksat Bortvisningen strax, efterat det saaledes Passerede var kommet til hans Kundskab, hvilket

for Kreditgivningens Vedkommende skete allerede i September Maaned ifjor, men det har Indstævnte ikke gjort.

Indstævnte har imidlertid tillige gjort gjældende, at han i ethvert Tilfælde maa blive at frifinde, fordi det skal være en fast Koutume, at Kommisser hos Urtekræmmere her i Staden, naar ingen anden særlig Aftale foreligger, altid antages maanedsviis med en gjensidig Opsigelsesfrist af 14 Dage til den 1 i en Maaned, hvad ogsaa stedse er bleven fulgt i hans Forretning, og han har til Støtte derfor paaberaabt sig en af Bestyrelsen for den herværende Urtekræmmerforening under Sagen afgiven og bekræftet Erklæring af det nævnte Indhold. Da det er givet, at der ikke i sin Tid er blevet truffet nogen Aftale med Sagsøgeren om, paa hvilken Tid og med hvilket Opsigelsesvarsel han antoges, findes der dog ikke destomindre at maatte gaas ud fra, at der tilkom ham Opsigelse med 3 Maaneders Varsel til den 1 i en Maaned. Ligesom dette nemlig i det Hele maa antages at være Koutume her for Handelskommisssers Vedkommende — stemmende med hvad der gjælder for almindelige og højere Tjenesteforhold — saaledes findes det ikke ved den paaberaabte Erklæring fra Bestyrelsen for den private Forening af Urtekræmmere at kunne anses for tilstrækkelig godtgjort, at der skulde have udviklet sig en fast Koutume i modsat Retning for deres særlige Branche, bindende for Principalerne og deres Kommiser, og det saa meget mindre, som der under Sagen er produceret en Erklæring fra Bestyrelsen for den iøvrigt ligeledes private Handelsforening af 5 Juni 1864, der netop hævder, at det maa anses for almindelig Koutume her, ogsaa indenfor Urtekræmfaget, at Handelskommiser kunne kræve og ere pligtige at give 3 Maaneders Opsigelse. Idet der derhos findes at maatte tilkomme Sagsøgeren Kostpenge med 1 Kr. pr. Dag, vil der blive at tilkijende ham 176 Kr. med Renter som paastaaet, og derhos 50 Kr. i Sagsomkostninger. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 222. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Rasmussen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Januar 1896: Tiltalte, Stenhugger Frederik Rasmussen, bør hensættes

til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Groth-Petersen, og til Defensor, Sagfører Amtoft, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Juul for Overretten betaler Tiltalte, Stenhugger Frederik Rasmussen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Rasmussen til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Faaborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Stenhugger Frederik Rasmussen, som er født den 31 August 1846 og ved Høiesterets Dom af 4 December 1894 for Mishandling af sin Hustru har været anset efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 101. Den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar ud paa Følgende: Da Tiltalte den 26 Juli f. A. mødte som Indstævnt i en privat Sag i Faaborg Kjøbstads Politiret, der beklædtes af Byfoged Damkier, fremkom Tiltalte med et mundtligt Anbringende i Sagen, og da Byfogden derefter dikterede dette til Retsprotokollen, blandede Tiltalte sig i Protokoltilførslen og paastod, at det var Løgn, hvad Byfogden dikterede, idet han tilføjede, at det havde Byfogden ofte gjort, og desuden havde Byfogden slaaet ham i Retten, hvilket Retsvidnerne kunde bevidne. Da de fungerende Retsvidner A. Hundt og H. F. Scheerens nu søgte at tale Tiltalte til Rette, og Hundt benægtede at have set Byfogden slaa Tiltalte, ytrede denne til Hundt, at han skulde passe sig selv, og at han løj.

Medens Tiltalte har erkjendt, at han ved den anførte Lejlig-

hed beskyldte Byfogden for at have slaaet ham, har han paa-
staaet, at han ikke benyttede Udtrykkene »lyve« eller »Løgn«,
hvorimod han har vedgaaet, at hans under Sagen omhandlede
Udtalelser gik ud paa, at de Paagjældende gjorde sig skyldige i
at fremsætte bevidst Usandhed, og denne Forklaring vil efter
Omstændighederne være at lægge til Grund for Paadømmelsen.
Ved de anførte Beskyldninger imod Byfoged Damkier vil Tiltalte
have sigtet til, at Byfogden efter hans Formening dels i Rets-
mødet den 26 Juli f. A. havde foretaget en urigtig Protokoltil-
førsel, dels som Forhørsdommer under den ved den ovennævnte
Høiesteretsdom afsluttede Justitssag imod Tiltalte flere Gange
skal have ladet gjøre usande Protokoltilførsler uden Hensyn til
Tiltaltes Protest imod deres Rigtighed, hvorved Tiltalte mener at
være bleven uretfærdig dømt, samt at Byfogden under det nævnte
Forhør skal have slaaet Tiltalte en Gang over Nakken med en
Stok og en anden Gang over Armen med en Lineal. Ligesom
der imidlertid ikke er fremkommet mindste Bestyrkelse af, hvad
Tiltalte har anført med Hensyn til det i Retsmødet den 26 Juli
f. A. passerede, saaledes maa det efter de af samtlige de Mænd,
der have fungeret som Retsvidner under Forhøret i den tidligere
Justitssag, afgivne edelige Forklaringer antages, at de af Tiltalte
med Hensyn til Byfoged Damkiers Behandling af denne fremsatte
Beskyldninger ere ganske ugrundede.

Forsaavidt endelig Tiltalte ved sin Beskyldning imod Rets-
vidnet Hundt vil have sigtet til, at denne ikke vilde erkjende at
have set Byfoged Damkier slaa Tiltalte, eller — efter hvad Til-
talte senere har forklaret — til, at Hundt i Retten havde sigtet
Tiltalte for at have pryglet sin Hustru, maa ogsaa denne Be-
skyldning anses for ganske ubeføjet.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved
Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 101, og
Straffen ved bemeldte Dom findes passende bestemt til Fængsel
paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 216.

Høiesteretsagfører Jensen

contra

Jørgen Klausen Fester (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Marts 1896:
De Tiltalte Jørgen Klausen Fester og Lauritz Jensen Larsen bør

straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Fester i 4 Gange 5 Dage og Larsen i 3 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Casse, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Klausen Festers Vedkommende anførte Grunde og idet der intet Hensyn kan tages til, at han efter Dommens Afsigelse har tilbagekaldt sin Tilstaaelse,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jørgen Klausen Fester og Lauritz Jensen Larsen, der ere fødte henholdsvis den 3 Oktober 1852 og den 15 Maj 1869, og som ikke ere fundne forhen straffede, for Overtrædelse af Straffelovens § 182. Sagens Omstændigheder ere efter de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte Fester overtog i Slutningen af Jnni Maaned 1895 for egen Regning Driften af et i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 9 indrettet Hotel, kaldet »Hotel Skaane«, og i dette har Tiltalte Larsen i Tiden fra 1 August s. A., indtil de Tiltalte den 4 December næstefter anholdtes i Anledning af nærværende Sag — dog med en Afbrydelse paa omtrent en Maaned, medens han gjorde Tjeneste som Soldat — været ansat som Portier, og bestod hans Tjeneste bl. A. i at anvise Værelser til Personer, der ankom til Hotellet om Natten efter Kl. 12; af saadanne Gjæster, der maatte betale en Overpris af 50 Øre pr. Seng, modtog han Betalingen for Logiet og gjorde næste Dag Regnskab for Tiltalte Fester for, hvad han saaledes havde oppebaaret. Tiltalte Larsen har nu i den Tid, han saaledes har havt Tjeneste i Hotellet, jævnlig om Natten tilstedt Personer af forskjelligt Kjøn Adgang til dette og anvist dem Værelser, uagtet han var paa det Rene med, at de indfandt sig paa Hotellet for at bedrive Utugt med hinanden. Efter hans Opgivende har der, medens han var

Portier, af denne Art Gjæster i Gjennemsnit været omtrent en halv Snes Par om Maaneden, af hvilke Hotellet har havt en Indtægt af ca. 7 Kroner pr. Par, medens han selv i Drikkepenge har modtaget i Gjennemsnit ca. 1 Kr. af hvert Par.

Tiltalte Fester har erkjendt, at det var med hans Vidende og Villie, at Tiltalte Larsen i det angivne Omfang har udlejet Hotellets Værelser til Personer af forskjelligt Kjøen, der kom for at bedrive Utugt med hinanden, at en anden — under Sagen ikke tiltalt — Person, der overtog Larsens Funktioner i den Tid, denne var inde som Soldat, ligeledes med hans Vidende og Villie udlejede Hotellets Værelser til Personer i det omtalte Øjemed, og at han, medens Larsen var Portier, har havt de af denne angivne Indtægter af saadanne Gjæster, medens han derimod har angivet, at Besøget af Personer, der kom for at benytte Hotellet til Utugt, har været noget ringere i den Tid, Larsen laa inde som Soldat.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Fester i 4 Gange 5 Dage og Larsen i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 20 Oktober.

Nr. 281. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Juni 1896: Tiltalte Fisker Niels Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Ravnsgaard og Sagfører Gustavsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Wolff for Overretten betaler Tiltalte, Fisker Niels Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes undre Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Fisker Niels Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 anlagte Sag, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Da Politibetjent Korsgaard den 1 Maj d. A. om Aftenen indfandt sig i en Beværtning i Stubbekjøbing i Anledning af, at der var sendt Bud til ham med Anmodning om at fjerne Tiltalte, der havde gjort sig skyldig i rolighedsforstyrrende Adfærd, og da Korsgaard havde erklæret Tiltalte for anholdt, fulgte denne uden Indvending med Betjenten til Arresthuset, men da Korsgaard efter deres Ankomst hertil afslog en Anmodning fra Tiltalte om at løslade ham, blev Tiltalte hidsig og brugte forskjellige Ukvemsord — »Din fulde So«, »Dit fulde Svin«, »Dit for-drukne Svin« — mod Korsgaard, hvorhos han samtidig greb fat i dennes Frakke og puffede ham fra sig, og da Kjøbstadens to Vægtere, kort efter kom tilstede for at være Korsgaard og Arrestforvareren behjælpelige med at sætte Tiltalte ind i et Arrestlokale, satte Tiltalte sig af al Magt til Modværge, saa at det kun med stort Besvær lykkedes at faa ham anbragt i dette. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 10 November 1855 og straffet bl. A. ifølge Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Marts 1882 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Maj 1886 efter Straffelovens § 100 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 18 September 1888 efter Straffelovens § 100 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage samt senest ifølge samme Rets Dom af 9 Juli 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 6

Gange 5 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 100 og 101, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende.

Nr. 306. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ane Petrea Rasmussen, Iversens Hustru
(Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 180 og 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1896: Tiltalte Ane Petrea Rasmussen, Iversens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salær til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Casse og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Petrea Rasmussen, Iversens Hustru, til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Ane Petrea Rasmussen, Iversens Hustru, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 180 og 181 anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at hun mod en hende den 6 Januar 1891 til Kjøbenhavns Politis Advarselsprotokol for løsgtige Fruentimmer under sædvanlig Straffetruksel given Advarsel har søgt Erhverv ved Utugt, dels at hun i Løbet af de 3 første Maaneder af dette Aar har øvet

Utugt med 3 forskellige Mandspersoner, uagtet hun havde Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, hvad hun ogsaa maa antages i Virkeligheden at have været. Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at i hvert Tilfælde en af de paagjældende Mandspersoner ved Samleje med Tiltalte er bleven smittet med Syphilis.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 12 September 1866 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 180 og 181 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 316. Høiesteretsagfører Hansen

contra

Anton Marinus Jensen og Jens Jørgen Madsen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 11 Juni 1896: De Tiltalte, Tjenestdrengene Anton Marinus Jensen og Jens Jørgen Madsen af Lyngsaa, bør hver især straffes med 25 Slag Rotting. Saa bør de Tiltalte in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjeldgaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1896: De Tiltalte, Anton Marinus Jensen og Jens Jørgen Madsen, bør hensesættes til Forbedringshusarbejde, hver i 8 Maaneder. Saa udrede de og Aktionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Anton Marinus Jensen og Jens Jørgen Madsen, een for begge og begge for een, til Høiesterets-sagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestedrengene Anton Marinus Jensen, der er født den 17 Februar 1880, og Jens Jørgen Madsen, der er født den 16 Februar 1881, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de, der begge tjente i Lyngsaa, i Tiden fra 17 Februar til 17 April d. A. 4 Gange efter forud truffen Aftale have i Forening begaaet Tyveri i en Ejendom i Lyngsaa, der tilhører Kjøbmand Møller, som fra to i samme værende og i umiddelbar Forbindelse med hinanden staaende Butikker driver Kjøbmandshandel dels med Kolonial- og dels med Manufakturvarer, ved hvilke Tyverier de Tiltalte dels have tilvendt sig kontante Pengebeløb, dels et betydeligt Antal Gjenstande af meget forskjellig Art, saasom Piber, Pibespidses, Knive, Skruer, Traad, Nøgler m. m., samt endvidere Cigarer, Tobak, Vin, Brystsukker, Kager m. m., og ere de nærmere ved disse Tyverier forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Den 17 Februar, Fastelavnsmandag, omtrent ved Midnatstid begav de Tiltalte sig i Forening til den ommeldte Ejendom, og da de ved at kigge ind gennem Vinduerne, der vende ud mod Landevejen, bleve opmærksomme paa, at et Vindue til Manufakturbutikken ikke var lukket, idet Hasperne indvendig ikke vare satte paa, aabnede Tiltalte Madsen dette, hvorpaa først han og derefter Tiltalte Jensen krøb ind i Butikken, hvor de dels af en uafsaaset, dels af en afsaaset Skuffe, til hvilken Nøglen laa ovenpaa en Hylde over Skuffen, tog nogle Penge, der for Madsens Vedkommende omtrent udgjorde 4 Kr., hvorimod Jensen kun vil have faaet nogle Øre. Tillige tilvendte de sig i denne Butik og i Kolonialbutikken forskellige andre Gjenstande, idet navnlig Madsen, efter hvad han har forklaret, blandt Andet tog 2 Piber, endel Pibespidses og Lommeknive m. m. Med de stjaalne Koster begav de sig derpaa bort ad samme Vej, som de vare komne

ind, hvorpaa de gik hen til en nærliggende Gaards Kostald, hvorfra de, efter først nærmere at have undersøgt de tagne Gjenstande, gik hver til sit.

En Aften kort efter afvigte Paaske indfandt de sig atter ved den samme Ejendom i den Hensigt sammesteds at begaa Tyveri, og da de vare blevne opmærksomme paa, at der paa den nordre Gavlf af Vaaningshuset oppe under Taget, ca. 5 Alen fra Jorden, stod en Lem aaben, satte de sig i Besiddelse af en Stige, der hang paa Nabogaardens Lade, hvorpaa de, efter at have stillet Stigen op til Møllers Hus, gennem Lugen steg ind paa Loftet. Fra dette gik de ad en Trappe ned i en bagved Butikken værende Bagbod eller Pakrum og derfra ind i Butikken og Kontoret. Da de imidlertid fandt alle Pengeskuffer aflaaede, opgav de at stjæle Penge, men tilvendte sig derimod nogle andre Gjenstande, Madsen, efter hvad han har forklaret, blandt Andet nogle Cigarer og et Spil Kort og Jensen noget Tobak, hvorpaa de med Kosterne forlod Huset ad samme Vej, som de vare komne ind.

En Nat kort Tid derefter skaffede de Tiltalte sig atter ganske paa samme Maade som den sidste Gang Adgang til Loftet over Møllers Vaaningshus, hvorpaa de ad den ovenberørte Trappe gik ned i Bagboden og derfra ned i Kjælderen, hvor de hver tilvendte sig en Flaske Portvin. I Kontoret tilvendte de sig ved samme Lejlighed af en aaben Pengeskuffe, som stod paa et Bord, hver nogle Penge, og har Madsen forklaret, at han omtrent fik 3 Kr., hvorimod Jensen ikke vil vide, hvor stort et Beløb han fik. Efter at de endvidere havde tilvendt sig nogle Smaakager, af hvilke de strax fortærede de fleste, samt nogle andre Gjenstande, forlode de, efter at have sat de stjaalne Koster ud i Porten gennem en Dør i Bagboden, der var tillukket med en Tværstang, som de aftog og derefter igjen satte for Døren, Huset ad samme Vej som forrige Gang.

Endelig indfandt de sig Natten mellem den 16 og 17 April ved den oftmeldte Gaard for atter at begaa Tyveri, og da de syntes, at det var lettere at komme ind i Huset ad en Dør, hvis en saadan maatte være aaben, gik Madsen ind i Gaarden, hvor han forsøgte at aabne Døren til Bryggerset, der befinder sig i et med Vaaningshuset vinkelret sammenbygget Hus, hvilket ogsaa lykkedes, da Døren ikke var aflaaet, men kun lukket ved et Klinkefald. Ad en i Bryggerset værende Trappe eller Stige kom de Tiltalte gennem en aabentstaaende Luge op paa Loftet over Bryggerset og derfra ind paa Loftet over Vaaningshuset, idet de tvende Loftet vel ere adskilte ved en Bræddevæg, men der i samme er en Dør, der, efter hvad de Tiltalte have forklaret, stod paa Klem.

Fra Loftet gik de ned i Bagboden eller Butikken, og efter at Madsen med en Nøgle, som han fandt mellem nogle Laase,

havde aabnet en Pengeskuffe, tog hver af de Tiltalte ud af samme en Haandfuld Smaapenge, som de stak i deres Lommer, og mener Madsen, at han ved den Lejlighed kan have faaet et Par Kroner. Madsen forsøgte ogsaa at oplukke Pengeskuffen i Manufakturbutikken, men dette Forsøg mislykkedes, idet Nøglen gik itu. Af andre Gjenstande tilvendte de sig ved denne Lejlighed, ved hvilken de tillige var inde i Kontoret og nede i Kjælderen, blandt Andet hver en sort Filthat, en Kasse Cigarer og en Flaske Portvin, og efter at have sat de stjaalne Gjenstande ud i Porten paa samme Maade som forrige Gang, forlode de Huset ad samme Vej, ad hvilken de vare komne. Det har ikke nøjagtig kunnet oplyses, hvad og hvormegit hver af de Tiltalte have tilegnet sig ved de forskellige Tyverier, men det maa efter de Tiltaltes Forklaringer antages, at det samlede Pengebeløb har udgjort omtrent 16 Kr., hvoraf Madsen har taget henved 9 Kr. og Jensen lidt over 7 Kr., samt at der er stjaalet andre Gjenstande til en Værdi af mellem 50 Kr. og 60 Kr., der efter hvad der er oplyst omtrent fordeler sig saaledes, at Værdien af de Gjenstande, som Madsen har tilegnet sig, udgjør henad 30 Kr., medens de Gjenstande, som Jensen har tilegnet sig, have en noget ringere Værdi. Ved Anholdelsen var Jensen i Besiddelse af 7 Kr. 14 Øre og Madsen af 4 Kr. 70 Øre, hvilke Beløb ere blevne udbetalte til Bestjaalne, der ligeledes har faaet Størstedelen af de øvrige stjaalne Gjenstande, der ere bragte tilstede under Sagen og vurderede til ialt 46 Kr., udleverede, og han har herefter frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Forsaavidt Tiltalte Jensen endvidere har vedgaaet, at han afvigte Paaskedag har tilvendt sig nogle Æg, som han fandt i sin Husbonds Vognport, hvor Hønsene havde lagt dem, vil han ikke være at straffe for dette sit Forhold, der efter Omstændighederne vil være at henhøre under Straffelovens § 235, da Tiltaltes Husbond ikke har begjært ham draget til Ansvar i den ommeldte Henseende.

For deres ovenfor omhandlede Forhold ville de tvende Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, 2det Led, og § 228, jfr. § 37 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder for hver af de Tiltalte.

Onsdagen den 21 Oktober.

Nr. 295. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Rudolph Christian Joachim Heckscher
(Def. Salomon),

der tiltales for at have drevet Uterlighed og Utugt med sin den 13 September 1884 fødte Datter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juli 1896: Arrestanten Adolph Christian Joackim Heckscher bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgivne nærmere Forklaringer ikke kunne føre til en forandret Opfattelse af hans Forhold,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rudolph Christian Joachim Heckscher til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Rudolph Christian Joachim Heckscher for at have drevet Uterlighed og Utugt med sin den 13 September 1884 fødte Datter, og ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de nedennævnte Forhold overfor Nanzy Gerda Dagmar Heckscher, der er født som anført og er en Datter af Arrestanten og dennes Hustru Nanzy Frederikke Caroline Puls, til hvem Arrestanten ægteviedes i Juni 1887. Arrestanten har i Tiden fra Slutningen af Maj til Begyndelsen af September 1895 mange Gange Gange, naar hans nævnte Datter har ligget i Sengen hos

ham, og hans Sandselighed derved er bleven vakt, dels befølt hende med Hænderne paa hendes nøgne Legeme og navnlig paa hendes Kjønsdele, dels ført det yderste Led af Pegefingeren ind i hendes Kjønsdele. I Tiden fra engang i September f. A. og indtil hans Anholdelse i Anledning af nærværende Sag den 21 Marts d. A. har Arrestanten omtrent en Snes Gange, efter at have ladet Datteren blotte sig, ført sit mandlige Lem hen til hendes Kjønsdele og ind mellem de ydre Skamlæber og bevæget det frem og tilbage der, indtil Sæden er gaaet fra ham, enten medens Lemmet befandt sig mellem Skamlæberne eller — hvad stundom hændte — medens det efter at være gledet ud derfra var i Berøring med andre nærliggende Dele af Barnets Legeme. Arrestanten har forklaret, at det ved disse Berøringer med Lemmet var hans Hensigt saa vidt muligt at tilfredsstille sin Sandselighed paa normal Vis som ved et Samleje med en voxen Kvinde, og at han søgte at føre Lemmet saa langt ind i Barnets Kjønsdele, som det kunde ske uden Skade eller Smerte for BARNET, men at han ikke ved, om han nogensinde har faaet Lemmet ind i de indre Kjønsdele, hvad heller ikke paa anden Maade er oplyst.

Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og han har derfor fra den 28 April til den 26 Maj d. A. været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en under sidstnævnte Dato afgiven Erklæring har udtalt, at ligesom Arrestanten ikke paa Hospitalet har frembudt noget som helst Tegn paa Sindssygdом eller paa en abnorm Organisation, saaledes berettigede forskellige umoralske Handlinger, han tidligere skal have begaaet, ej heller til at opfatte ham som lidende af moral insanity eller nogen anden Form af Sindssygdом eller Aandssvagthed. Arrestanten maa efter Overlægens Mening betragtes som et tidligt fordærvet Menneske, der navnlig altid har været hensynsløs i Tilfredsstillelsen af sine erotiske Tilbøjeligheder, og som i alle Livets Forhold har vist sig letsindig og svag af Karakter, men uden at der er Føje til deri at se en sygelig Defekt.

Som Følge af det Anførte, og idet det bemærkes, at der i de foran beskrevne Tilfælde, hvor Arrestanten har ført sit mandlige Lem ind i Barnets Kjønsdele og i umiddelbar Kontinuation deraf har haft Sædafgang, maa anses at være fuldbyrdet legemlig Omgang mellem de Paagjældende, vil Arrestanten — hvis opgivne Alder af 34 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet — være at anse efter Straffelovens §§ 161 og 173 og efter dens § 176, jfr. disse §§, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Mandagen den 26 Oktober.

Nr. 174.

Advokat Nellemann

contra

Nicolay Ditlev Amund Møller (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af de med Hensyn til Medikamenters Anskaffelse, Tilberedning og Forhandling paa Apothekerne gjældende Bestemmelser.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1895: Tiltalte Nicolay Ditlev Amund Møller bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. samt have den ham den 8 Juni 1888 meddelte kongelige Bevilling til at drive St. Pauls Apothek her i Staden forbrudt. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder 200 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Bøcher. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til de i den indankede Dom under Nr. XVII og XVIII omhandlede Sigtelser maa det have sit Forblivende ved den Tiltalte tillagte Frifindelse. Hvad angaar de øvrige i Dommen omhandlede, Tiltalte paasigtede Forhold, som efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa ansees i det Væsenlige rigtigt fremstillede i Dommen, vil han for disse i Medfør af Forordning 28 December 1839, jfr. Forordning 4 December 1672 § 25. under Et være at anse med Forbrydelse af den ham meddelte Apothekerbevilling, hvorimod der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til tillige at henføre nogen Deel af hans Forhold under den i Dommen citerede § 257 eller nogen anden af Straffelovens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Nicolay Ditlev Amund Møller bør have den ham den 8 Juni 1888 meddelte Bevilling til at drive St. Pauls Apothek forbrudt. Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann

og Høiesteretssagfører Asmussen, 300 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Nicolay Ditlev Amund Møller, der ikke er fundet forhen straffet, for Bedrageri og Overtrædelse af de med Hensyn til Medikamenters Anskaffelse, Tilberedning og Forhandling paa Apothekerne gjældende Bestemmelser. Tiltalte, der er født den 10 Oktober 1840, erholdt den 8 Juni 1888 kongelig Bevilling til at drive St. Pauls Apothek her i Byen. Samme Dag overtog han nævnte Apothek, af hvilket han endnu er Indehaver, og drev derpaa dette, indtil han den 14 December 1894 blev suspenderet af Justitsministeriet i Anledning af de mod ham under nærværende Sag rejste Sigtelser. I det Tidsrum, Tiltalte saaledes har drevet St. Pauls Apothek, har han bl. A. leveret Medicin til dem af Nyboders Beboere, der efter Loven om Søværnets Lønninger af 15 Maj 1868 § 11 have Ret til fri Medicin, idet disse Personer i Henhold til en mellem Tiltalte og Marineministeriet indgaaet Overenskomst kunde faa den dem af vedkommende Læger foreskrevne Medicin udleveret paa St. Pauls Apothek uden Betaling. Over den Medicin, som Tiltalte saaledes udleverede til Beboerne af Nyboder, hvilken Medicin altid blev udleveret efter Recept, selv hvor det drejede sig om saadanne Mediciner, der ellers efter de gjældende Regler kunde udleveres i Haandkøb, indsendte Tiltalte hver Maaned Regning til Marineministeriet, bilagt med de paagjældende Recepter, og efterat disse Regninger derpaa vare blevne reviderede af vedkommende Medicinalrevisor, fik Tiltalte af Statskassen udbetalt de ham efter de reviderede Regninger tilkommende Beløb, idet Betalingen for den af ham udleverede Medicin i Henhold til den mellem ham og Marineministeriet indgaaede Overenskomst beregnedes efter den almindelige Medicinaltaxt med et Fradrag af $33\frac{1}{3}$ pCt. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det nu bevist, at han i Tiden fra Juni 1888 til Begyndelsen af 1894, da Undersøgelsen i nærværende Sag blev indledet, har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I. I Tiltaltes Apothek stod Levertran (oleum jecoris flavum) ophældt i halve Ølflasker til Udlevering efter Recepter, lydende paa 350 Gram. Imidlertid ere ogsaa Recepter, som lød paa 375 Gram, og som indleveredes af Beboerne af Nyboder — som det efter det Oplyste maa antages, ikke sjældent — blevne effektuerede ved Udlevering af saadanne Halvflasker, skjændt disse efter det Oplyste gennemsnitligt rumme endel mindre, og af

Staten har Tiltalte derpaa oppebaaret Betaling, som om han i de paagjældende Tilfælde virkelig havde udleveret fulde 375 Gram. Under Sagen er det oplyst, at Taxten for oleum jecoris flavum i Tiden fra 1888 til 1894 har været fra 7 til 8 Øre pr. 50 Gram.

II. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til Februar 1891 fremstillet »Coldcream« af Sesamolie istedetfor som foreskrevet i Farmacopoen af 1868 af Mandelolie, hvilken Olie er endel dyrere end Sesamolie. Da der i Medicinaltaxten ikke var fastsat nogen Taxt for Sesamolie, bliver der imidlertid i dette Tilfælde ikke Tale om nogen Taxtovertrædelse, skjøndt Tiltalte i alt Fald i de Tilfælde, i hvilke han udleverede »Coldcream« efter Recept, taxerede denne Salve, som om den var fremstillet af Mandelolie.

III. Tiltalte har i Tiden fra August 1893 til Januar 1894 solgt »engelsk Salt«, som ikke tilfredsstillede de Fordringer, der i Farmacopoen af 1893 stilles til dette Medikament, idet det indeholdt en iøvrigt ringe Mængde Klormagnium. Da der i Medicinaltaxten ikke var fastsat nogen Taxt for det af Tiltalte saaledes forhandlede »engelsk Salt«, der er noget billigere end Farmacopoens, bliver der heller ikke i dette Tilfælde Tale om nogen Overtrædelse af Taxten.

IV. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til den 1 August 1893, da Farmacopoen af 1893 traadte i Kraft, fremstillet »Sukkersaft« af 3 Dele Sukker og 2 Dele Vand istedetfor som foreskrevet i Farmacopoen af 1868 af 9 Dele Sukker og 5 Dele Vand, og har desuagtet i de Tilfælde, hvor Sukkersaften er blevet udleveret efter Recept, taxeret Recepterne, som om han havde anvendt Sukker i det i Farmacopoen angivne Forhold, og han har saaledes — bl. A. af Staten — faaet Betaling i Overensstemmelse hermed.

V. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til den 1 August 1893 fremstillet »almindelig Julap« af opløst rensset kulsurt Kali istedetfor, som foreskrevet i Farmacopoen af 1868, af opløst rent kulsurt Kali. Tiltalte taxerede derhos den nævnte Medicin, som om der til sammes Fremstilling var anvendt rent kulsurt Kali, for hvilket Taxten var endel højere end Taxten for rensset kulsurt Kali, og han har saaledes — bl. A. af Staten — faaet Betaling i Overensstemmelse hermed.

VI. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til Januar 1894, naar der paa hans Apothek fra Beboerne af Nyboder indkom Recepter, lydende paa rent tvekulsurt Natron, istedetfor dette Medikament udleveret venalt tvekulsurt Natron, og under Sagen er det oplyst, at Tiltalte efter saadanne Recepter, alene i de 10 sidste Maaneder af Aaret 1893, har udleveret ialt 25½ Kilogram venalt tvekulsurt Natron. Det af Tiltalte saaledes udleverede venale tvekulsurt Natron, for hvilket der ikke var fastsat Taxt, har Tiltalte taxeret, som om det var rent tvekulsurt Natron,

han havde udleveret, og han har saaledes — bl. A. af Staten — faaet Betaling i Overensstemmelse hermed, og da Indkjøbsprisen for det rene tvekulsure Natron i Tiden fra 1888 til 1894 gennemsnitligt har været ca. 70 Øre pr. Kilogram, medens Indkjøbsprisen for det venale tvekulsure Natron i samme Tidsrum gennemsnitlig kun har været ca. 27 Øre pr. Kilogram, er den Fordel, Tiltalte har indvundet ved sit her nævnte Forhold, ikke ganske ringe.

VII. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til den 1 August 1893 ved Fremstillingen af forskellige Salver, særlig Zinksalve, delvis anvendt saakaldet »amerikansk Fedt« — et Fedtstof, i hvilket der er iblandet Bomuldsfrøolie og Stearin — istedetfor, som foreskrevet i Farmacopoen af 1868, »renset Svinefedt«, hvilket Stof er endel dyrere end det »amerikanske Fedt«. Da der i Medicinaltaxten ikke var fastsat nogen Taxt for »amerikansk Fedt«, bliver der imidlertid i dette Tilfælde ikke Tale om nogen Overtrædelse af Taxten, skjøndt Tiltalte i alt Fald i de Tilfælde, i hvilke de nævnte Salver udleveredes efter Recept, taxerede disse, som om de vare fremstillede af »renset Svinefedt«.

VIII. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til Februar 1891 tilberedt Kloroformolie af Sesamolie, selv om de paagjældende Recepter foreskrev, at Kloroformolien skulde tilberedes af Olivenolie, der er endel dyrere. Da der, som anført, ikke var fastsat nogen Taxt for Sesamolie, bliver der heller ikke i dette Tilfælde Tale om nogen Overtrædelse af Medicinaltaxten, skjøndt Tiltalte taxerede de paagjældende Recepter, som om Kloroformolien havde været tilberedt af Olivenolie.

IX. I Tiden fra 1888 til Februar 1891 har Tiltalte anvendt den Trafik med Hensyn til Flasker, som vare blevne indleverede til hans Apothek, og hvori der var Rester af Levertran eller af forskellige Olier, saasom amerikansk Olie, Provenceolie, Olivenolie og Karbololie, at han uden at rense disse Flasker har ladet dem fylde med samme Slags Tran eller Olie som den, med hvilken de, efter hvad der kunde ses, tidligere havde været fyldte, og at han derpaa har ladet de saaledes fyldte Flasker udlevere til andre Personer end dem, af hvem de vare blevne indleverede. Efter Tiltaltes Forklaring benyttede han dog kun denne Fremgangsmaade, naar Flaskerne saae ud til at være renlige, og han har derhos forklaret, at Flaskerne altid bleve skyllede af udivendig. Under Sagen har Sundhedskollegiet afgivet den Erklæring, at den her nævnte Fremgangsmaade strider mod den for Apothekere almindelig gjældende Regel, at de skulle anvende omhyggelig Renlighed ved Udlevering af Medicin, at der i de urensede Flasker kan have været fremmede Stoffer, hvis Indvirkning paa Helbredet ikke kan beregnes, og at der ligeledes er en Mulighed for, at de urensede Flasker kunne have været Anledning til Spredning af Infektionssygdomme.

X. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til Februar 1891 fremstillet opløst vinsurt Kali paa en anden Maade, end foreskrevet i Farmacopoen af 1868, idet han til dets Fremstilling bl. A. har anvendt bitartras calicus depuratus venalis istedetfor det dyrere bitartras calicus. Det saaledes fremstillede opløste vinsure Kali har Tiltalte i alt Fald i de Tilfælde, i hvilke det udleveredes efter Recept, taxeret, som om han til dets Fremstilling havde anvendt bitartras calicus, for hvilket Taxten var endel højere end Taxten for bitartras calicus depuratus venalis, og han har saaledes — bl. A. af Staten — faaet Betaling i Overensstemmelse hermed.

XI. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til Januar 1894 tilberedt Dekokter paa en mod Farmacopoerne af 1868 og 1893 stridende Maade, idet han i Reglen har ladet Kogningen af de paagjældende Substantser foregaa i en aaben Kasserolle uden Anvendelse af Vandbad. Ifølge en af Sundhedskollegiet under Sagen afgiven Erklæring kan den nævnte Fremgangsmaade let bevirke, at Dekoktet bliver mindre godt, idet Kogningen, hvis den ikke ledes omhyggeligt, kan foraarsage Paabrænding, ligesom det ogsaa er mindre let at afgjøre, naar det Øjeblik er indtraadt, hvor Dekoktet efter Kogningen giver den fastsatte Mængde Kolatur. Tiltalte har derhos i et Par Maaneder i Aaret 1889 ladet de Substantser, hvoraf han tilberedte Dekokter, koge i kortere Tid, end foreskrevet i Farmacopoen af 1868, idet han lod Kogningen opføre, naar der var gaaet 20 Minuter fra det Øjeblik, Substantserne vare blevne satte over Ilden, istedetfor at lade dem koge i 20 Minuter fra det Øjeblik, Kogningen tog sin Begyndelse. Ifølge en af Sundhedskollegiet under Sagen afgiven Erklæring maa den af Tiltalte saaledes anvendte Fremgangsmaade antages at have havt til Følge, at Dekoktet blev svagere og derfor mindre virksomt.

XII. Tiltalte har en Tidlang i Sommeren 1893 til Kunder, der forlangte Morbærsaft, istedet herfor udleveret en billigere Saft, der var fremstillet af 3 Dele Hindbærsaft og 1 Del Kirsebærsaft. Efter hvad der foreligger, tør der ikke gaas ud fra, at Tiltalte har taxeret den af ham saaledes udleverede Saft højere, end efter Medicinaltaxten tilladt.

XIII. Tiltalte har engang i Aaret 1893, da en Kunde forlangte Brintoverilte til Blegning af sit Haar, istedetfor det Forlangte udleveret Kunden en Flaske med destilleret Vand, og har herfor oppebaaret en Betaling af 18 Øre, hvad der er noget mere, end der efter Medicinaltaxten kunde tilkomme ham i Betaling for Flasken og Vandet.

XIV. Tiltalte har i Tiden fra 1888 til Januar 1894 efter Recepter, indleverede af Beboere af Nyboder, udleveret saakaldet »krystalliseret Karlsbadertsalt« — et Salt, der er forskjelligt fra det i det i Aaret 1886 offentliggjorte Tillæg til Farmacopoen af 1868

og i Farmacopoen af 1893 nævnte »kunstige Karlsbadersalt« — skjøndt Recepterne lød paa dette sidste. De paagjældende Recepter har Tiltalte derpaa taxeret, som om det var Farmacopoen »kunstige Karlsbadersalt«, han havde udleveret. Under Sagen er det oplyst, at Taxten paa det »kunstige Karlsbadersalt« i Tiden fra 1888 til 1894 har været fra 25 til 40 Øre pr. 100 Gram, medens Taxten for det »krystalliserede Karlsbadersalt« — paa hvilke der før den 1 August 1893 ikke var Taxt — efter nævnte Dag har været 7 Øre pr. 100 Gram. Under Sagen er det fremdeles oplyst, at Indkjøbsprisen for det »kunstige Karlsbadersalt« er 50 Øre pr. Kilogram, medens Indkjøbsprisen for det »krystalliserede Karlsbadersalt« kun er 20 Øre pr. Kilogram, og at Tiltalte alene i de 10 sidste Maaneder af 1893 har udleveret ialt ca. 18 Kilogram af det sidstnævnte Salt efter Recepter, lydende paa det førstnævnte. Tiltaltes her nævnte Forhold har saaledes skaffet ham en ikke ringe Fordel.

XV. Tiltalte har meget hyppigt, naar Beboere af Nyboder rekvirerede Medicin i Kvanta, der omtrent kunde fylde en halv Ølflaske, udleveret Medicinen i saadanne Flasker, og desuagtet taxeret de paagjældende Recepter, som om Medicinen var udleveret i almindelige Medicinflasker. Under Sagen, under hvilken det er oplyst, at Taxten for halve Ølflasker ($\frac{3}{8}$ Bouteiller) er 10 Øre pr. Flaske, medens Taxten for Medicinflasker, der i Rumfang svare til halve Ølflasker, er mellem 16 og 18 Øre, forklarede Tiltalte oprindeligt, at han antog, at han i Aarene 1890—93 i ca. 140 Tilfælde aarlig havde taxeret Recepter paa den her nævnte urigtige Maade, hvorimod dette i Aarene 1888 og 1889 var sket i noget mindre Omfang. Under et efter Sagens Indstævning her for Retten optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte imidlertid modificeret sin Forklaring derhen, at han i Aarene 1890—93 formentlig kun imellem ca. 70 og ca. 90 Tilfælde aarlig har gjort sig skyldig i det her nævnte Forhold, og han har derhos forklaret, at det ogsaa — om end kun sjældnere — er hændet, at Beboere af Nyboder har erholdt den af dem rekvirerede Medicin udleveret i Medicinflasker i Tilfælde, hvor de selv kun havde indleveret almindelige halve Ølflasker, uden at Tiltalte i saadanne Tilfælde har beregnet sig noget særligt Vederlag for de af ham saaledes udleverede Flasker. Tiltalte har endvidere, naar Beboere af Nyboder indleverede Flasker, der vare skaarne eller endel mindre end dem, i hvilke den rekvirerede Medicin blev udleveret, regelmæssigt taxeret de paagjældende Recepter, som om de nævnte Flasker ikke vare blevne indleverede, uagtet han selv tog disse til Indtægt til Benyttelse i Apotheket. I hvilket Omfang dette er sket, har imidlertid ikke ladet sig nærmere oplyse.

XVI. Tiltalte har fremdeles tilstaaet, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Tiltalte en Dag i Aaret 1888

eller i Aaret 1889 arbejdede inde i sit Laboratorium, tabte han en Ballon paa Laboratoriets Betongulv, saaledes at Indholdet, en Lakritsopløsning, bestemt til Fremstilling af Brystdraaber, flød ud paa Gulvet. I dette var der anbragt en firkantet Fordybning, der var bestemt til at optage det snavsede Vand, naar Gulvet blev vasket, og Tiltalte lod nu sin Karl med en Kost, der blev brugt til Gadefejning og til Rensning af Laboratoriet, feje den spildte Lakritsopløsning ned i den nævnte Fordybning og derfra øse den op i en Ballon med en Skuffe, som netop den Dag var bleven brugt til Rensning af Skorstenen, og som ikke senere var bleven rengjort. I den nævnte Ballon stod Lakritsopløsningen dernæst og blev bundfældt og blev senere hældt over paa store Standflasker og benyttet. Den saaledes afgivne Tilstaaelse har Tiltalte vel senere taget tilbage, men til denne Tilbagekaldelse, der har været vakkende og bestemt strider mod det iøvrigt Oplyste, findes der intet Hensyn at kunne tages. Ifølge Sundhedskollegiet har Tiltalte ved sit her nævnte Forhold gjort sig skyldig i en grov Forsyndelse mod den for Apothekerne gjældende Regel, at anvende al mulig Renlighed ved Tilberedning af Medicin, og Sundhedskollegiet har derhos erklæret, at de Lakritsopløsningen tilblandede Urenligheder kunne have haft en Virkning paa Helbredet, som ikke lader sig beregne.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 November 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 33.

Mandagen den 26 Oktober.

Nr. 174.

Advokat Nellemann

contra

Nicolay Ditlev Amund Møller (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

XVII. Under Sagen har Tiltalte endvidere været sigtet for nogle Gange at have effektueret Recepter, indleverede af Beboere af Nyboder og lydende paa 60 Gram Magnesiapulver med Wis-muth og Morfin, i Æsker, der ikke vare istand til at rumme dette Kvantum. Efter Omstændighederne findes det imidlertid betænkeligt at statuere, at der er tilvejebragt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Forhold.

XVIII. Forsaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for at have solgt Portvin og Sherry, der har været slet og skadelig for Helbredet, da er det bl. A. oplyst, at en stor Del af den Sherry, som Tiltalte har solgt og faaet betalt efter Medicinal-taxten, har været meget billig, idet han selv kun har betalt 90 a 95 Øre pr. Pot af samme. Men da den nærmere Beskaf-
fenhed af den af ham solgte Vin ikke har kunnet konstateres, vil der her under Sagen ikke kunne paalægges ham noget Straf-
ansvar for Forhandlingen af samme.

XIX. Tiltalte er endelig sigtet for at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: En Dag i Sommeren 1893, da han i sit Laboratorium var ifærd med at hælde Maltextrakt gennem en Spidspose, kom han til at spille ca. 1½ Pægl af Maltextrakten paa Gulvet, og han lod da sin Karl tørre den spildte Extrakt op med en Klud, som ellers benyttedes til Aftørring af Karrene i Laboratoriet, og derpaa vride Kluden af over Spidsposen.

Under Sagen har Sundhedskollegiet herom afgivet en lig-

nende Erklæring som i det ovenfor under XVI nævnte Tilfælde, og efterat det derpaa under et Reassumptionsforhør var blevet oplyst, at Kluden noget før den benyttedes paa den nævnte Maade var bleven vreden af i varmt Vand, og at den paagjældende Maltextrakt skulde underkastes en Inddampning, forinden den blev afbenyttet, har Retslægen, hvis Erklæring i den Anledning er blevet æsket, udtalt, at Tiltaltes her nævnte Forhold, selv efter det saaledes Oplyste, maa betegnes som en særdeles grov Forsyndelse mod de Renslighedsfordringer, som man stiller til en Apotheker. Ifølge en af Sundhedskollegiet under Sagen afgiven Erklæring har det været uden synderlig Betydning og uden Fare for Helbredet, at Tiltalte i de ovenfor under II—VIII, X, XII—XIV nævnte Tilfælde har anvendt en anden Fremgangsmaade eller andre Stoffer end foreskrevet i Farmacopoerne eller i de paagjældende Recepter, eller har udleveret andre Stoffer end forlangt af vedkommende Kunde.

Ved paa den ovenfor under I, IV—VI, X og XIV—XV nærmere beskrevne Maade at gjøre sig ulovlig Fordel paa det Offentliges Bekostning findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i strafbart svingagtigt Forhold, som falder ind under Straffelovens § 257, og vil derfor være at ansee efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Ved i de ovenfor under IV, V, X og XIII ommeldte Tilfælde at overtræde Medicinaltaxten med Hensyn til Varer, der ikke udleveredes paa det Offentliges, men paa vedkommende Privates egen Regning, har Tiltalte paadraget sig Straffeansvar efter Frdn. af 21 April 1812 § 1 og vil derfor være at ansee efter denne Lovbestemmelse med en Bøde af 200 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Rent bortset fra det Vederlag, som Tiltalte har beregnet sig for de paagjældende Varer, har han dernæst, dels ved i de ovenfor under I—VIII, X og XII—XIV ommeldte Tilfælde at udlevere ringere Kvanta end i de paagjældende Recepter foreskrevet, eller at anvende en anden Fremgangsmaade eller andre Stoffer end i Farmacopoerne eller Recepterne foreskrevet, eller at udlevere andre Stoffer end af vedkommende Kunde forlangt, dels ved at benytte saadanne Fremgangsmaader som de ovenfor under IX, XI, XVI og XIX ommeldte, paadraget sig Ansvar efter Medicinallovgivningens Grundsætninger, jfr. navnlig Frdn. 28 December 1839, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes han for dette Forhold i Overensstemmelse med den af Aktor derom nedlagte Paastand at burde dømmes til at have den ham meddelte Bevilling til at drive St. Pauls Apothek her i Staden forbrudt.

Torsdagen den 29 Oktober.

Nr. 66. Handelsfirmaet **Jensen & Glad** ved dets
 eneste Indehaver, Grosserer **Sophus V. Jensen**
 (Bagger)

contra

Papirfabrikant **C. F. Walther** af Flensborg
 (Rée),

betr. Erstatning for formentlig Misligholdelse af en Leveringskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Juli 1895: Indstævnte, Handelsfirmaet Jensen & Glad hersteds ved dets eneste Indehaver, Grosserer Sophus V. Jensen, bør til Sagsøgeren, Fabrikantfirmaet C. F. Walther af Flensborg betale i Erstatning Rmk. 13.112,66 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7 Oktober 1893, indtil Betaling sker, samt udrede 300 Kr. i Sagsomkostninger. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at Hovedappellanten er antaget at have været uberettiget til at annullere den paagjældende, i Begyndelsen af December 1892 afsluttede Handel og som Følge heraf anseet pligtig at erstatte Kontraappellanten det Tab, denne har lidt ved Hovedappellantens Undladelse af at levere de i Dommen ommeldte $422\frac{1}{10}$ Tons Træmasse. Men medens Dommen rettelig ved Beregningen af Erstatningen, forsaavidt angaar de $231\frac{5}{10}$ Tons, har lagt den for disse af Kontraappellanten betalte Kjøbesum Rmk. 29.224,33 til Grund, findes derimod Værdien af de øvrige $190\frac{6}{10}$ Tons at burde beregnes efter Gjennemsnittet, ikke som i Dommen skeet, af de af Hovedappellanten opgivne Salgspriser, men af de af Kontraappellanten for de ovennævnte $231\frac{5}{10}$ Tons betalte Priser. Da denne Gjennemsnitspris udgjør pr. Ton Rmk. 126,23, vil der til det ovennævnte Beløb af Rmk. 29.224,33 være at lægge Rmk. 24.059,44, og naar fra det herved udkommende Beløb, Rmk. 53.283,77, drages det Beløb, som Kontraappellanten skulde have betalt til Hovedappellanten for de ikke leverede $422\frac{1}{10}$ Tons, nemlig de i Dommen nævnte Rmk. 36.722,70, hvori dog findes at maatte afgaa de i Dommen ommeldte $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto, Rmk. 550,84, altsaa til Rest Rmk. 36.171,86, eller; naar hertil

lægges de uomtvistede Rmk. 19,51, Rmk. 33.191,37, udkommer Rmk. 17.092,40 som det Beløb, der vil være at tilkjende Kontraappellanten med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Hovedappellanten have at tilsvare Kontraappellanten med 700 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Hovedappellanten, Handelsfirmaet Jensen & Glad, bør til Kontraappellanten, Fabrikantfirmaet C. F. Walther, betale Reichsmark 17.092,40 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7 Oktober 1893, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten med 700 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat der i December 1892 var blevet sluttet en Overenskomst mellem Papirfabrikantfirmaet C. F. Walther af Flensborg og Handelsfirmaet Jensen & Glad hersteds, hvis eneste Indehaver er Groserer Sophus V. Jensen, hvorefter Sidstnævnte, der havde staaet i Forretningsforbindelse med Firmaet C. F. Walther siden Sommeren 1890, skulde successive i Maj til December 1893 levere til C. F. Walther 700 Tons Træmasse, og, efterat Jensen & Glad i Henhold dertil havde i Maj og Juni 1893 leveret ialt $277\frac{9}{10}$ Tons, meddelte de ved Skrivelse af 7 August s. A. C. F. Walther efter nogen foregaaende Brevvexling om Betalingen, at de paa Grund af Misligholdelser i saa Henseende fra hans Side ikke vilde levere ham mere af de 700 Tons Træmasse. C. F. Walther, der mente ikke at have gjort sig skyldig i nogen saadan Misligholdelse, og som har anbragt, at han led et betydetigt Tab som Følge af Udeblivelsen af de øvrige $422\frac{1}{10}$ Tons Træmasse, idet Prisen derpaa samtidig var stegen betydelig, fordi Forraadene vare smaa, anlagde som Følge deraf nærværende Sag, hvorunder han har paastaet sig tilkjendt hos de Indstævnte Jensen & Glad en Erstatning af 18059 Rmk. 48 Pf. med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 7 Oktober 1893 foruden Sagsomkostninger, idet han derhos under Proceduren har nedlagt forskjellige subsidiære Paastande om Erstatningsbeløbets Fastsættelse. De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger.

Parterne have støttet den af dem hver især hævdede forskellige Opfattelse særlig paa den mellem dem stedfundne Brevvexling m. m. og paa, hvorledes Forholdet mellem dem, siden deres Forbindelse indleddedes, faktisk havde udviklet sig, og der bliver derfor i saa Henseende at fremhæve Følgende:

Den første Forretning mellem Parterne fandt Sted i September 1890, idet de Indstævnte da efter foregaaende Brevvexling med Faktura af 5 s. M. i Henhold til tidligere fremsendt Prøve tilstillede Sagsøgeren 30 Tons hvid, tør Træmasse til en Pris af 75 Rmk. pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg, og, idet de Indstævnte, der af Sagsøgeren, som havde tilsagt prompt Regulering, havde betinget sig Betaling kontant med $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto eller ved 3 Maaneders Akcept, derhos samtidig afgave en Tratte paa ham paa 3 Maaneder for hele Beløbet, Rmk. 2250, hvad Sagsøgeren dog, næst at bemærke, at han vilde lade Fakturaens Beløb anerkjende efter Rigtigbefindende, den 6 September besvarede derhen, at han aldrig lod trassere paa sig, men at han vilde nyde $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto paa Fakturaen, hvis Beløb derefter blev Rmk. 2216,25 eller 1970 Kr., og at han derfor samtidig afsendte 1611 Kr. 55 Øre i 4 Vexler paa Kjøbenhavn, der forfaldt i Tiden fra den 14 September til den 1 Oktober 1890, og vilde lade Resten udbetale kontant her i de nærmeste Dage, hvilket ogsaa skete den 12 September — og erkjendte de Indstævnte derpaa i Skrivelse af 8 og 19 s. M. under sædvanligt (üblichen) Forbehold med Tak, at Fakturaen var udlignet dermed.

Den 11 Oktober s. A. leverede de Indstævnte endvidere i Henhold til Prøve til Sagsøgeren fob. Gøteborg 30 Tons hvid, tør Træmasse til en Pris af 75 Rmk. pr. 1000 Kilos, idet de fremsendte Faktura paa Rmk. 2216,25 (o: Rmk. 2250 ÷ $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto) eller 1970 Kr., hvilket Beløb Sagsøgeren afgjorde ved at lade udbetale 831 Kr. 80 Øre kontant her og den 27 Oktober at fremsende 3 Vexler paa Kjøbenhavn, der forfaldt den 1 til den 15 November, til Beløb af 1138 Kr. 20 Øre, og som de Indstævnte den 28 Oktober 1890 med Tak erkjendte at have modtaget under fornødent Forbehold. De Indstævnte havde iøvrigt den 20 Oktober ved Telegram bedet sig meddelt, om Massen var befunden rigtig, idet de derhos forespurgte om, hvilket Kvantum der endnu ønskedes.

I Sommeren 1891 førtes der paany Forhandlinger mellem Parterne om Levering af hvid, tør Træmasse fra de Indstævnte til Sagsøgeren fob. Gøteborg og at betale kontant (Kassa) med $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto, og blev der i Henhold dertil den 11 Juni og 12 August af de Indstævnte faktureret hver Gang 20 Tons Træmasse a 1016 Kilos af forskellige Mærker og til en lidt lavere Pris end Aaret forud, og ses Sagsøgeren at have betalt Faktura-beløbet for den første af disse to Sendinger: Rmk. 1306,41 (efter fradragen Sconto) med to Vexler paa Kjøbenhavn tilsammen

paa Rmk. 744,27, der forfaldt den 11 og 15 Juli, og Resten kontant i 2 Gange den 16 Juli og 1 August samt Fakturabeløbet for den anden Sending: Rmk. 1465,10 (efter fradragen Sconto) m. m. med 3 Vexler, der forfaldt den 1 og 15 September og 20 November 1891, for hvilke Kontanter og Vexler de Indstævnte ses uden videre at have godskrevet Sagsøgeren efter Fremsendelsen under sædvanligt Forbehold. Iøvrigt tilbød de Indstævnte i September og December 1891 og i Januar 1892 Sagsøgeren yderligere Leveringer af Træmasse fob. Gøteborg, saaledes at de Indstævnte i det første af disse Tilbud tilføjede: »Betalingsbetingelserne som sædvanlig pr. 3 Maaneder eller kontant og i sidste Tilfælde 1½ pCt. Sconto mod Konnossement«, men intet af disse tre Tilbud ses at have fremkaldt Svar fra Sagsøgeren eller at have ført til noget Resultat.

Efter Henvendelse fra Sagsøgeren tilbød de Indstævnte ham dernæst ved Skrivelse af 8 September 1892 hvid, tør Træmasse af Mærke M. R. til en Pris af 80 Rmk. pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg »at betale pr. 3 Maaneders Akcept fra Afladningsdokumentets Dato eller kontant med 1½ pCt. Sconto efter Varens Modtagelse og Rigtigbefindelse«, og, i Henhold til en derpaa af Sagsøgeren den 9 September afsendt Ordre om at faa leveret 20 Tons M. R. til den angivne Pris fob. Gøteborg mod »Kassa efter Ankomst og Rigtigbefindende« ÷ 1½ pCt. Sconto, tilstillede de Indstævnte ham derpaa den 14 s. M. 20100 Kilos til et Fakturabeløb efter Fradrag af Scontoen af Rmk. 1583,88, hvilket Beløb de Indstævnte modtog i 2 Gange, den 19 og 25 Oktober 1892 og med Tak godskrev Sagsøgeren.

Den 22 September 1892 tilbød de Indstævnte at levere Sagsøgeren yderligere 400 Tons Træmasse a 1016 Kilos af samme Mærke til en Pris af 78 Rmk. pr. 1016 Kilos endnu i Aaret 1892 med en »Sconto af 1½ pCt. mod Kasse efter Modtagelse og Rigtigbefindelse.« Sagsøgeren bad sig derefter som Svar i Skrivelse af 27 s. M. noteret for 150 til 200 Tons M. R. til Aftagning i samme Aar efter hans Valg til en Pris af 78 Rmk. pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg »pr. kontant med 1½ pCt. Sconto efter Modtagelsen og Rigtigbefindende«, for hvilken Ordre a 78 Rmk. pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg »sædvanlige Betingelser« de Indstævnte derpaa takkede i Brev af 28 s. M. I Henhold dertil afskibede de Indstævnte til Sagsøgeren ved Fakturaer af 7 og 21 Oktober og 4 og 17 November 1892 Træmasse af den beordrede Slags paa tilsammen ca. 150 Tons til Beløb, efter fradragen Sconto, af henholdsvis Rmk. 1854,10, Rmk. 2051,36, Rmk. 3975,95 og Rmk. 3434,30.

Endvidere modtog Sagsøgeren, uden at det ses, om der var gaaet særlige Forhandlinger forud, ifølge Fakturaer af 3, 6, 12 og 29 December 1892 Træmasse af samme Mærke og til samme Pris fob. Gøteborg til et samlet Kvantum af ca. 150 Tons og

til Fakturabeløb — efter Fradrag af $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto — af Rmk. 2569,96, Rmk. 3399,72, 4517,61 og 1283,17.

De saaledes i Oktober til December 1892 modtagne 8 Sendinger Træmasse betalte Sagsøgeren ligesom alle de tidligere efterhaanden dels ved endosserede Vexler, dels kontant, dels ved Anvisninger paa »Vereinsbank« i Hamburg, nemlig Rmk. 5000 den 5 December 1892 og Rmk. 10000 den 2 Januar 1893, saaledes at flere af Betalingerne omfattede forskellige Fakturabeløb eller Dele deraf, og blev paa den Maade Fakturaen af 7 Oktober 1892 betalt i 5 Gange og først helt afbetalt den 5 December 1892, Fakturaen af 21 Oktober betalt paa engang ligeledes den 5 December 1892, Fakturaen af 4 November i 3 Gange, den 5 og 10 December s. A. og den 2 Januar 1893, Fakturaerne af 17 November og 3 og 6 December 1892 ligeledes under Et den 2 Januar 1893, dog at en Ubetydelighed af denne sidste først betaltes den 15 Januar, Fakturaen af 12 December 1892 i 5 Gange fra 15 Januar til 11 Februar 1893 og en lille Ubetydelighed den 20 Februar sammen med noget af Fakturaen af 29 December 1892, hvis Rest blev betalt i to Gange, den 25 Marts og 6 April 1893.

Derhos modtog Sagsøgeren endnu ifølge to Fakturaer af 22 Marts og 15 April 1893 to Leveringer af Træmasse fra de Indstævnte, om hvilke der heller ikke ses at have været ført forudgaaende Forhandlinger, til samlet Beløb, efter Fradrag af $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto, af henholdsvis Rmk. 3331,33, der blev betalte i 3 Gange i Løbet af April Maaned, og af Rmk. 2836,80, der bleve betalte efterhaanden den 28 April og den 15 og 17 Maj 1893.

Den 17 December 1892 havde de Indstævnte imidlertid ved at fremsende en samlet Oversigt over de 8 Leveringer for Tiden fra den 14 September til den 12 December s. A. til et samlet Beløb af Rmk. 23718,91, hvorpaa indtil da kun var betalt Rmk. 8780,99, anmodet om snarlig Indsendelse af Forskjellen: Rmk. 14937,92. Efter derpaa at have modtaget den ovennævnte Anvisning paa Rmk. 10000 den 2 Januar 1893 og nogle andre af de ovenomtalte Rimesser, derunder en Vexel af 25 Januar, der forfaldt den 11 Februar 1893, krediterede de Indstævnte i Skrivelse af 28 Januar under sædvanligt Forbehold Sagsøgeren for det Fremsendte, idet de kun samtidig udtalte, at de gjerne imødesaa det da endnu tilbagestaaende Restbeløb af Rmk. 515,18 paa Fakturaen af 12 December 1892 foruden Betalingen af Fakturaen af 29 s. M. Da de Indstævnte dernæst i Løbet af Februar og Marts 1893 havde modtaget Betalingen af disse Beløb og en a conto Betaling i en Vexel paa Fakturaen af 22 Marts s. A., hvilken sidste dog først forfaldt den 6 April, kvitterede de vel i Skrivelse af 28 Marts 1893 under sædvanligt Forbehold, men erklærede dog samtidig ikke at ville godskrive Sagsøgeren det Beløb af Rmk. 19,51, der skulde have været fradraget som

1½ pCt. Sconto paa Fakturabeløbet af 29 December 1892, da Sconto for kontant ikke kunde fordres fradragen, naar Beløbet først indsendtes 2 a 3 Maaneder efter Varernes Modtagelse. I Svarskrivelse derpaa af 1 April erkjendte Sagsøgeren, at Reguleringen af den nysnævnte Faktura ganske vist havde trukket noget længere ud end ønskeligt, idet han dog tilføjede, at han ellers ikke kunde benytte de til de Indstævnte sendte Vexler, hvad han ogsaa maatte rette sig efter i sine Dispositioner, og foreslog han de Indstævnte at sætte Scontoen paa Fakturaen af 29 December 1892 til 1 pCt. — men dette afslog de Indstævnte i Skrivelse af 4 April, idet de fremhævede, at de havde Inkasso — og Stempeludgifter paa de fremsendte Vexler, og at de, hvis Fortjeneste i Forvejen var meget ringe, bestemte maatte forlange, at Sagsøgeren, naar han vilde afskorte 1½ pCt. Sconto, indsendte Betalingen kontant strax efter Varernes Modtagelse. Efterat de Indstævnte derpaa under 26 April og 16 Maj 1893 havde anmodet om snarlig Indsendelse af deres Resttilgodehavende paa Fakturaerne af 22 Marts og 15 April og, som omtalt, havde modtaget samme, krediterede de Indstævnte under 18 Maj 1893 Sagsøgeren derfor og for den paa disse to Fakturaer afskrevne Sconto af 1½ pCt., idet de meddelte, at der derefter kun var en Difference paa de indbyrdes Afregninger af Rmk. 19,51, nemlig den omtalte, af dem nægtede Sconto paa Fakturaen af 29 December 1892. I Forbindelse hermed skal det kun bemærkes, at der i December 1892 havde været en lille forbigaaende Uenighed om, hvor ved Gøteborg de af Sagsøgeren til Træmassen fragtede Skibe skulde lastes.

Allerede i Oktober Maaned 1892 havde de Indstævnte tilbudt Sagsøgeren Træmasse af et andet Mærke til Levering i 1893 til en Pris af Rmk. 81,50 pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg »sædvanlige Betingelser«, men uden at Sagsøgeren modtog dette Tilbud, saalidt som han indgik paa et Tilbud fra de Indstævnte af 29 December 1892 om Levering af russisk Træ til Træmassefabrikation cif. Flensburg, kontant Betaling uden Sconto mod Afladningsbevis. Derimod blev der i Begyndelsen af December 1892 truffet Aftale mellem Parterne om den Træmasseleverance, der har givet Anledning til nærværende Retssag.

Den 1 December 1892 tilbød Sagsøgeren nemlig de Indstævnte at kjøbe 1000 Tons tør Træmasse M. R. for Rmk. 83 pr. 1016 Kilos fob. Gøteborg pr. Kassa efter Modtagelse med 1½ pCt. Sconto, at aftage pr. 1893 efter hans Valg. De Indstævnte svarede den 2 December pr. Telegram, at det var umuligt, da Prisen steg, men tilbød 1000 Tons a Rmk. 87 pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg successive Maj til December, og telegraferede Sagsøgeren derpaa samme Dag: »Akcepterer bekjendte Betingelser 700 til 1000 Tons mit Valg«, hvad han bekræftede ved en Skrivelse ligeledes af 2 December, hvori han tilføjede: »Dermed

kjøbte jeg af Dem 700 Tons tør Træmasse M. R. som erholdt a Rmk. 87 pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg, betalbar efter Modtagelsen med $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto, at aftage fra Maj til December incl. efter mit Valg«. De Indstævnte, der endnu den 2 December havde telegraferet tilbage: »Akcepterer 700 Tons successive Afladning Maj-December 1893«, tilskrev den 3 December Sagsøgeren og bekræftede derved at have solgt ham: »700 Tons prima tør Træmasse M. R. som haft a Rmk. 87 pr. 1000 Kilos fob. Gøteborg successive Afladning Maj til December 1893 sædvanlige Betalingsbetingelser«, hvad Sagsøgeren den 5 December 1892 besvarede med, at han i Besiddelse af Skrivelsen af 3 December (o: Lørdag) bemærkede sig det ordnede Indhold.

I Marts Maaned 1893 fandt der en Brevvexling Sted om Forstaaelsen af den saaledes trufne Aftale, idet Sagsøgeren, der havde erfaret, at de Indstævnte mulig i Maj vilde levere et mindre Kvantum, end han ønskede, den 18 Marts tilskrev dem, at han havde kjøbt de 700 Tons til successive Aftagen fra Maj til December efter sit Valg og derfor mindst forlangte 50 Tons i de første Dage i Maj, og at han i Tilfælde af Undladelse af saadan Levering gjorde de Indstævnte ansvarlig for al ham foraarsaget Skade. De Indstævnte svarede imidlertid den 20 s. M. derpaa, at de ved den i December 1892 trufne Aftale kun vare gaede ind paa at levere i Maj til December, men ikke »efter Sagsøgerens Valg«, og at de vilde have dette klaret, idet de, hvis han ikke erklærede sig enig deri, vilde annullere Overenskomsten — og maa Sagsøgeren antages derpaa at have underkastet sig de Indstævntes Opfattelse i saa Henseende.

I Henhold til den saaledes først i December 1892 trufne Overenskomst afsendte de Indstævnte med Fakturaer af 8, 15, 17, 18 og 24 Maj til Sagsøgeren Træmasse til Beløb af henholdsvis Rmk. 1748,70, Rmk. 874,35, Rmk. 2779,65, Rmk. 874,35 og Rmk. 2114,10, o: tilsammen Rmk. 8391,15 foruden et Fragtforskud af Rmk. 45,02, hvori dog ikke var fradraget den aftalte $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto med Rmk. 125,88 — og den 30 Maj tilskrev de Indstævnte Sagsøgeren, at, da Betalingsbetingelserne ifølge hans eget Brev af 2 December 1892 var: »efter Modtagelsen med $1\frac{1}{2}$ pCt.«, og da de forskellige Sendinger i Maj allerede for længe siden var komne i hans Besiddelse, bad de ham omgaaende at sende dem deres Tilgodehavende med Rmk. 8455,68 (nemlig de nysanførte Rmk. 8391,15 + 45,02 + den ovenfor omtalte, Sagsøgeren fra 29 December 1892 debiterede Sconto af Rmk. 19,51). Den 31 Maj svarede Sagsøgeren derpaa, at de saaledes omtalte Ladninger tildels først vare indtrufne i Slutningen af den foregaaende Uge (— det blev senere omtalt, at Ladningerne af 8 og 15 Maj først ankom til Flensburg henholdsvis den 16 og den 23 Maj —) og Ladningen af 24 Maj først den 30, saa at den endnu ikke var losset, og at de Indstævnte ikke

kunde forlange, at han skulde sende Rimesser saa pinlig nøjagtig (»so peinlich genau«), idet han ogsaa maatte være betænkt paa at anbringe sine Papirer paa hensigtsmæssig Maade, men at han iøvrigt samtidig indsendte en strax forfalden Anvisning paa Rmk. 1500 og en Vexel, forfalden den 10 Juni, paa Rmk. 450, hvormed altsaa Fakturaen af 8 og lidt af Fakturaen af 15 Maj var afgjort. Samme Dag havde de Indstævnte imidlertid paany tilskrevet Sagsøgeren, og, idet de atter bemærkede, at de omgaaende imødesaa de ovennævnte Rmk. 8455,68, tilføjet, at de fremtidig ønskede, at Dækning for deres Tilgodehavende indtraf her senest 12 Dage efter Regningens Datum, da de ellers vare tvungne til at indstille Sendingerne og eventuelt annullere Overenskomsten; samtidig afsendte de dog paany en Faktura paa Træmasse til Beløb Rmk. 756,94 (o: Rmk. 745,56 + 1½ Sconto Rmk. 11,34) foruden Fragtforskuud Rmk. 45. Sagsøgeren svarede derpaa allerede den 1 Juni og fremhævede, idet han betegnede de Indstævntes Optræden som besynderlig, at der efter den Tid, hvorpaa Ladningerne vare ankomne til Flensburg, absolut ingen Grund var til Klage, samt at en Opfyldelse af de Indstævntes Ønske om Betaling senest 12 Dage efter Regningens Datum ikke vilde medføre nogen Forandring, da Skibene som oftest først indtraf der 12 a 14 Dage efter Fakturaens Datum, hvorhos han erklærede ikke at ville gaa ind paa Truselen om Annullering af Kontrakten; samtidig fremsendte han derhos 3 Anvisninger paa Hamburg og Berlin, forfaldne den 10, 12 og 15 Juni, paa tilsammen Rmk. 3015,25, hvormed Resten af Fakturaen af 15 og den allerstørste Del af Fakturaen af 17 Maj (udlosset den 28 s. M.) vilde være dækket. Selve den 1 Juni havde de Indstævnte imidlertid, næst at kreditere under sædvanligt Forbehold for de dem den 31 Maj tilstillede Rmk. 1950, tilskrevet Sagsøgeren, at de for at imødekomme ham vilde indgaa paa, at deres Tilgodehavende blev indsendt til dem senest 10 Dage efter Regningens Datum. Efter Modtagelsen af Sagsøgerens omtalte Brev af 1 Juni skrev de Indstævnte, næst at kvittere for de deri nævnte Rmk. 3015,25 under fornødent Forbehold, til ham, at de ikke ønskede nogen Forandring, hvad Betalingen angik, men kun klagede over, at Sagsøgeren som oftest sendte Akcepter, der regelmæssig først forfaldt ½ til 1 Maaned efter Modtagelsen, hvorved der opstod Rentetab og Inkassospecer for dem, og at de, hvis han fremtidig vilde sende dem Rimesse i Cheques, aldrig vilde klage over Betalingen; samtidig tilbød de yderligere et Parti Træmasse af M. R. paa 50 til 100 Tons, hvilket ikke ses at være bleven besvaret.

Den 10 Juni afsendte de Indstævnte til Sagsøgeren yderligere Træmasse til et Beløb af Rmk. 2923,20 (— Rmk. 2879,34, + 1½ pCt. Sconto Rmk. 43,86 —) foruden Rmk. 39,40 i Fragtforskuud.

Den 19 Juni tilstillede Sagsøgeren de Indstævnte Rmk. 3000,08 — hvoraf 1894,88 i Cheques og 1105,20 i 3 Vexler, der forfaldt den 25 og 28 Juni og 1 Juli — og opgjorde derhos samtidig Mellemværendet saaledes, at han derefter, idet han dog godskrev sig de ovennævnte Rmk. 125,88 + 11,34 i Sconto af Sendingerne fra 8 til 31 Maj, kun skyldte de Indstævnte Rmk. 1090,50 — nemlig Rmk. 299,96 til Rest paa Varerne af 24 Maj (alle de tidligere fremsendte vare da betalte) og Rmk. 790,54 for Sendingen af 31 Maj, ankommen den 3 Juni — foruden Beløbet for de den 10 Juni afsendte og den 14 Juni ankomne Varer, og i Skrivelse af 20 Juni erkjendte de Indstævnte, idet de under sædvanlig Forbehold krediterede Sagsøgeren for de sendte Rmk. 3000,08 og for den af ham sig selv godskrevne Sconto af Rmk. 137,22, i det Hele Rigtigheden deraf, idet de kun tilføjede, at de gjerne imødesaa det nysnævnte Restbeløb af Rmk. 1090,50 og derhos det gjentagende nævnte Scontobeløb fra 29 December 1892 af Rmk. 19,51, o: Rmk. 1110,01.

Den 22 Juni tilskrev de Indstævnte Sagsøgeren, at de for denne Gang vilde lade det af ham til at indtage det næste Kvantum af Træmassen fragtede Skib faa samme paa et af ham opgivet Sted ved Gøteborg, og bemeldte Skib afsejlede derpaa den 27 Juni derfra med $99\frac{9}{10}$ Tons Træmasse fra de Indstævnte til et samlet Fakturabeløb af Rmk. 8639,10 (Rmk. 8509,51 + Rmk. 129,59 i $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto), men ankom først til Flensburg den 7 Juli.

Den 27 Juni havde Sagsøgeren fra sin Side tilstillet de Indstævnte et Beløb af Rmk. 3006,90, og den 13 Juli fremsendte han yderligere et Beløb af Rmk. 1500, hvormed hele den tidligere Skyld af Rmk. 1110,01 og hele Fakturaen af 10 Juni samt en lille Del af Fakturaen af 27 Juni var betalt. Efterat de Indstævnte den 14 Juli havde kvitteret derfor under sædvanligt Forbehold med Tilføjende, at de gjerne imødesaa Restbeløbet af deres Tilgodehavende, og efterat Sagsøgeren derpaa den 18 Juli havde afsendt yderligere Rmk. 1895,23, fremsendte de Indstævnte den 22 Juli en Nota, hvorefter de endnu havde tilgode Rmk. 6309,58, nemlig det ovennævnte Restbeløb fra Fakturaerne af 24 og 31 Maj m. m. af 1110,01 + hele Beløbet fra Sendingen af 10 Juni uden Fradrag af Sconto, Rmk. 2962,60 + Beløbet for Sendingen af 27 Juni, Rmk. 8639,10 = Rmk. 12711,71 ÷ de den 27 Juni og 14 og 18 Juli betalte Rmk. 6402,13 (Rmk. 3006,90 + 1500,00 + 1895,23), og det nævnte Beløb af Rmk. 6309,58 bade de Indstævnte med den Bemærkning, at det allerede længe havde været forfaldent til Betaling, sendt dem omgaaende, hvad Sagsøgeren den 24 Juli besvarede med, at de Indstævnte erholdt Rimesse i de nærmeste Dage.

Den 26 Juli tilskrev de Indstævnte paany Sagsøgeren, at de, da Betalingsbetingelserne vare: »betalbar efter Modtagelsen med

1½ pCt. Sconto«, omgaaende imødesaa deres Tilgodehavende af Rmk. 6309,58, idet de tilføjede, at det vilde gjøre dem ondt, om Sagsøgeren ved Misligholdelse tvang dem til at annullere Kontrakten, og den 1 August tilskrev de yderligere Sagsøgeren, at de havde afgivet en a/v Tratte paa ham paa Rmk. 6193,96, idet de nemlig fra de nævnte Rmk. 6309,58 havde draget 1 pCt. (istedetfor 1½ pCt.) som Sconto af Fakturabeløbene af 10 og 27 Juni (Rmk. 2923,20 og 8639,10) med Rmk. 115,62, og samme Dag tilskrev de deres Repræsentant i Gøteborg om ikke at afsende yderligere Træmasse til Sagsøgeren uden nærmere Ordre fra dem. Selve den 1 August havde Sagsøgeren imidlertid tilskrevet de Indstævnte, at han til deres Konto i »Vereinsbank« i Hamburg havde overført Rmk. 3500 med Tilføjende, at Resten vilde følge om nogle Dage. Efter Modtagelsen af de Indstævntes Brev af s. D. skrev Sagsøgeren den 2 August til dem, at da han Dagen forud havde anvist Rmk. 3500 til dem, kunde han allerede af den Grund ikke honorere deres Tratte, hvis den var sat i Omløb — hvad den iøvrigt ikke var — men at den iøvrigt laa ganske udenfor Aftalen, at saa ængstelig, som de opfattede Reguleringsmaaden, forholdt Sagen sig ikke, at Afladningen af 27 Juni til Rmk. 8639,10 først var bleven udlossen den 13 Juli i Flensburg, og at de, om han ogsaa havde kjøbt: »betalbar efter Modtagelsen«, ikke kunde forlange Rimse sendt strax, naar den sidste Balle var i Huset, at han allerede den 13 og den 18 Juli paa det nævnte Beløb af ca. 8600 Rmk. havde sendt dem ca. 2000 Rmk. — (ca. 2392) —, at det vel ikke vilde stride mod Overenskomsten, at han betalte en Del først ca. 8 Dage efter Modtagelsen, at de Indstævnte saaledes modtog de øvrige ca. 6000 Rmk. kun ca. 8 Dage for sent, at dette ikke berettigede de Indstævnte til kun at indrømme 1pCt. Sconto istedetfor 1½ og at han ikke havde ventet, at det vilde bringe dem til atter at true med Annulation. Den 3 August skrev de Indstævnte til Sagsøgeren for, idet de samtidig bekræftede deres Breve af 26 Juli og 1 August, at meddele, at de vilde kreditere ham efter Modtagelsen for de til »Vereinsbank« indbetalte Rmk. 3500, og at de havde afgivet Restbeløbet af deres Tilgodehavende Rmk. 2693,96 (— de ovennævnte Rmk. 6193,96 ÷ Rmk. 3500 —) paa ham a/v. Den 4 August indbetalte Sagsøgeren imidlertid yderligere Rmk. 1796,90 til »Vereinsbank« for de Indstævntes Regning og tilstillede dem samtidig i en Vexel paa Stockholm Rmk. 818,72*) (Kr. 728,65), altsaa til sammen Rmk. 2615,62**) og han tilbagesendte derfor ved Ankomsten de Indstævntes nysnævnte Tratte paa Rmk. 2693,96 (— Forskjellen mellem de to Beløb: Rmk. 78,34***) hidrørte fra, at

*) Skal være 819,72.

**) Skal være 2616,62.

***) Skal være 77,34.

Sagsøgeren fremdeles havde godskrevet sig $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto, istedetfor som de Indstævnte 1 pCt. paa de to sidste Fakturaer (o: Rmk. 57,81 *) mere, og havde paany glemt Scontobeløbet: Rmk. 19,51 fra 29 December 1892 —).

Idet de Indstævnte derpaa i Skrivelse af 7 August 1893 erklærede, at de vilde kreditere Sagsøgeren for disse Rmk. 2615,62, tilføjede de, at de beklagede, at Sagsøgeren havde tilbagesendt deres Tratte paa Rmk. 2693,96, at de aldeles ikke kunde anerkjende hans seneste Afgjørelse af sin Skyld, og at de nu havde advaret ham saa ofte, at han næppe vilde finde det mærkværdigt, at de afstod fra fremtidige Leveringer til ham. Ligesom Sagsøgeren imidlertid i Telegram til de Indstævnte af 11 August protesterede mod Kontraktens Ophævelse og fordrede Skadeserstatning, hvis han ikke strax fik Konnossement paa den næste Levering, saaledes udviklede han i en Skrivelse til dem af s. D. under Henviſning til sine Meddelelser af 2 og 4 s. M., at han, overensstemmende med sit Løfte om at betale sin Restskyld i de nærmeste Dage, allerede havde sendt Rimesse, inden han fik Tratten af 3 August, men at han derhos, selv om det ikke havde været, og selv om han trods tidligere Aftale vilde have honoreret Tratten, dog ikke kunde have gjort det, da den ikke var rigtig, idet han vel erkjendte at skulle godtgjøre de titnævnte Rmk. 19,51, hvad han havde overset, men derimod trods den mulige Forsinkelse af nogle Dage fremdeles maatte have Krav paa $1\frac{1}{2}$ pCt., ikke blot paa 1 pCt.'s Sconto, hvorimod han tilbød en Rentegodtgjørelse for disse faa Dage. Han fastholdt derhos i den nævnte Skrivelse, at der aldeles ikke forelaa nogen Grund til Annulation fra de Indstævntes Side, og at han gjorde Fordring paa Levering af hele det resterende Kvantum af ca. 423 Tons og gjorde dem ansvarlig for den Skade, der opstod ved Ikkelevering, idet han udbad sig omgaaende Meddelelse, om de Indstævnte vilde levere eller ikke. Denne Skrivelse besvarede disse dog ikke, ligesom de lode en yderligere Skrivelse fra ham gaa uaabnet tilbage.

I Mellemtiden havde der iøvrigt været ført Forhandlinger ved en Række af Telegrammer og Breve mellem de Indstævnte, deres Sælger i Gøteborg og Sagsøgeren angaaende et Parti af den omhandlede Træmasse, som allerede inden Annulleringen yderligere var blevet indladet i et af Sagsøgeren fragtet Skib, men som de Indstævnte fordrede dirigeret til sig og protesterede mod, at Sagsøgeren fik tilsendt, i alt Fald for deres Regning, medens denne nægtede at udlevere det af ham fragtede Skib, hvorfor Forhandlingerne derom endte med, at han den 14 August købte Partiet direkte af de Indstævntes Sælger i Gøteborg for Rmk. 115 pr. 1000 Kilos kontant. Under denne Brevvexling

*) Skal være 57,83.

udtalte de Indstævnte den 11 August til deres Sælger, at Sagsøgeren trods gjentagne Advarsler havde præsteret daarlig Betaling, og at det, da Forholdene nu stillede sig saa, at de havde Overtaget, var dem en kjær Pligt paa egne og Kollegers Vegne at give ham den Lektion, hvortil han i saamange Tider havde gjort sig fortjent.

Under Sagen er det ikke nærmere oplyst, hvormegen Træmasse Sagsøgeren havde modtaget med hver af de 8 Leveringer fra 8 Maj til 27 Juni 1893, men er dette ligegyldigt, da det ikke er omtvistet mellem Parterne, at han, som af ham anbragt, havde af de ham tilsagte 700 Tons faaet $277\frac{9}{10}$ Tons, da Forbindelsen ophørte, og saaledes da deraf manglede $422\frac{1}{10}$ Tons. Det er derhos ikke af de Indstævnte bestridt og iøvrigt ogsaa paa forskjellig Maade godtgjort, at Sagsøgeren i September og Begyndelsen af Oktober af tre forskjellige Leverandører købte til Levering endnu i 1893 til Priser, der varierede fra Rmk. 118 til Rmk. 132,19 pr. 1000 Kilos, Træmasse af Mærket M. R. og tilsvarende Mærker til et samlet Kvantum af 265 Tons og et samlet Beløb af Rmk. 33483,80, hvoraf han dog, som senere oplyst, kun fik $231\frac{5}{10}$ Tons til et samlet Beløb af Rmk. 29224,33. Sagsøgeren har derhos anbragt, at da han overhovedet ikke kunde skaffe sig de øvrige $157\frac{1}{10}$ Tons ($422\frac{1}{10} - 265$ Tons), maatte han antages ved i den Anledning dels at have maattet indskrænke sin Fabrikation, dels at have maattet bruge helt andet og dyrere Materiale, at have lidt et Tab, der mindst var lige saa stort, som om han havde kunnet købe de $157\frac{1}{10}$ Tons for den højeste nysnævnte Pris af Rmk. 132,19 pr. Ton a 1000 Kilos, \circ : for Rmk. 20767,05. Naar saaledes de $422\frac{1}{10}$ Tons antages alle købte for de nævnte Rmk. 33483,80 + 20767,05 = Rmk. 54250,85, medens han kun skulde have betalt for dem til de Indstævnte (a Rmk. 87) Rmk. 36171,86 (nemlig Rmk. 36722,70 \div den tilsagte Sconto af $1\frac{1}{2}$ pCt. Rmk. 550,84), fremkom der et Tab for ham af Rmk. 18078,99, og, idet han derfra har draget de tidnævnte Rmk. 19,51, som han skulde godtgjøre, har han derfor paastævnet en Erstatning, som anført, af Rmk. 18059,48. Subsidiært har Sagsøgeren begjært Indkjøbsværdien i August til December 1893 af de manglende $422\frac{1}{10}$ Tons Træmasse a 1000 Kilos, særlig af Mærket M. R., at levere med en Fjerdedel i hver af Maanederne September til December 1893, fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn og endmere subsidiært fastsat til Rmk. 115 pr. Ton (\circ : det Beløb, som han den 14 August 1893 maatte, som anført, betale for det da fra Gøteborg modtagne Parti), altsaa til Rmk. 48541,50 eller dog aller lavest til Rmk. 113,62 (= 101 Kr., \circ : det Beløb, som de Indstævnte selv i August og September 1893 ville have opnaaet for 80 Tons saadan Træmasse), altsaa til Rmk. 47959,00 og sig tilkjendt i Erstatning Forskjellen mellem den

saaledes ansatte Værdi og de ovennævnte Rmk. 36171,86 efter Fradrag endvidere af Rmk. 19,51, altsaa mere og mest subsidiært Rmk. 12350,13 eller dog Rmk. 11757,53 med Renter som tidligere anført.

De Indstævnte have ved at paastaa sig frifundne dels hævdet, at de havde været fuldt berettiget til den stedfundne Annullation, dels benægtet, at Sagsøgeren led nogetsomhelst Tab ved samme, endsige da et saa stort Tab, som det paastaaede, i hvilken Anledning de paa Opfordring have opgivet, at de Indstævnte i August og September 1893 solgte 80 Tons Træmasse M. R. for Rmk. 113,62, 30 Tons for Rmk. 110,14, 120 Tons for Rmk. 109,68 og 50 Tons for Rmk. 95,62 pr. 1000 Kilos, ialt 280 Tons for gennemsnitlig Rmk. 108,24 pr. 1000 Kilos, uden at de dog have villet opgive, til hvem disse Salg ere skete, saa at det ikke engang med Sikkerhed ses, om ikke nogle, særlig de billigste af dem, ere skete til Opfyldelse af Overenskomster af ældre Dato.

Foreløbig bemærkes, at der ikke ved Sagens Afgjørelse kan, som af de Indstævnte forment, blive at tage noget Hensyn til de forbigaaende Uenigheder, der, som ovenfor omtalt, havde været om, hvorvidt Sagsøgeren kunde forlange Leveringerne efter sit Valg og paa et bestemt Sted ved Gøteborg, jfr. Skrivelserne af 18 og 20 Marts 1893 og 24 December 1892 og 22 Juni 1893. At Handelerne vare sluttede »frit ombord i Gøteborg«, findes derhos ikke under nærværende Sag at faa nogen videre Betydning, naar henses til de særlige Vilkaar med Hensyn til Betalingen, der ses at have været knyttet til samtlige Handeler. Og vel har der nu ogsaa været nogen Vaklen med Hensyn til disse. Men, naar henses til, at Handelen af 8 September 1892 udtrykkelig blev sluttet paa Betingelse af Betaling »efter Varens Modtagelse og Rigtigbefindelse«, og at den paafølgende Handel af 22 til 28 September s. A. ligeledes blev sluttet paa samme Vilkaar, som de Indstævnte derhos selv i deres Skrivelse af 28 September 1892 betegnede som »sædvanlige Betingelser«, findes Sagsøgeren ogsaa at have været berettiget til at gaa ud fra, at det ligeledes var Meningen ved den paafølgende (den her omtvistede) Handel, ved hvilken de Indstævnte selv atter i Skrivelsen af 3 December 1892 brugte Udtrykket »sædvanlige Betalingsbetingelser« (ligesom iøvrigt i Skrivelse af 19 Oktober s. A.), at han først var pligtig at betale, efterat Træmassen ikke blot var ankommen til Flensburg, men udlosset og bragt ud paa og inden en passende Frist undersøgt paa Fabriken. Dette bestyrkes nu ogsaa i høj Grad ved den Maade, hvorpaa Betalingen faktisk ses at være foregaaet under hele Parternes Forbindelse, uden at de Indstævnte tidligere havde gjort nogen videre Indsigelse derimod, uagtet den da i ikke ringe Omfang var sket endnu langsommere, hvorved endnu fremhæves, at alle

de fremsendte Vexler maa antages at være blevne indfrieede i rette Tid. Og dette Standpunkt kan ikke siges opgivet ved Sagsøgerens egne Skrivelser af 1 Juni og 2 August 1893, om end disse ligesom flere andre Skrivelser vare endel uklare, hvilket iøvrigt ogsaa gjælder om flere af de Indstævntes Skrivelser, hvori der iøvrigt delvis (f. Ex. den 4 April 1893) kun var lagt Vægt paa Scontospørgsmaalet, idet særlig de Indstævntes Skrivelse af 2 Juni 1893 ikke stemmede ganske med de foregaaende og kun lagde Vægt paa, at Betalingen ikke skete ved Vexler, der først forfaldt længere Tid efter, men derimod ikke i og for sig klagede over for sildig Afsendelse af Rimeserne. Naar nu dernæst henses til, at Sendingerne af 24 og 31 Maj og 10 og 27 Juni 1893, efter det oplyste, først ankom til Flensburg den 30 Maj, 3 og 14 Juni og 7 Juli og først kunne antages at have været udlossede og at være blevne undersøgte ialtfald flere Dage efter, findes Sagsøgerens Afsendelse af Rimeserne for disse Sendinger ikke at have været saa meget forsinket, at det kunde give de Indstævnte, saaledes som de havde truet med den 31 Maj og 26 Juli, Ret til at annullere Kontrakten, som sket den 7 August 1893, om det derimod end vel, som af de Indstævnte paastaet, kunde afskjære Sagsøgeren fra Ret til den tilsagte Sconto, i hvilken Forbindelse det iøvrigt endnu skal bemærkes, at det mellem Parterne ved Forbindelsens Ophør omtvistede Scontobeløb af Rmk. 57,81, aldeles ikke har været Gjenstand for Omtale under Sagen. Men dertil kommer endelig, at de Indstævnte, efter det Foreliggende, i Virkeligheden havde modtaget hele deres Tilgodehavende inden den 7 August 1893 — fraregnet de to omtalte Scontobeløb af Rmk. 19,51 og 57,81, der ikke kunde hjemle Ret til at gaa fra Kontrakten — og at de derfor ogsaa af den Grund paa det Tidspunkt maatte være afskaarne fra uden videre at annullere de følgende Leveringer, om de end maatte kunne have været berettigede til at træffe Skridt til at sikre sig, at Betalingerne for disse indgik hurtigere end hidtil.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 November 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 34—35.

Torsdagen den 29 Oktober.

Nr. 66. Handelsfirmaet Jensen & Glad ved dets
eneste Indehaver, Grosserer Sophus V. Jensen (Bagger)

contra

Papirfabrikant C. F. Walther af Flensborg (Rée).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Det følger nu heraf, at de Indstævnte maa være pligtige at erstatte Sagsøgeren det Tab, der maatte være blevet tilføjet ham ved deres Annullation af de manglende Leveringer paa $422\frac{1}{10}$ Tons. Efter Alt, hvad der foreligger om Stigningen af Priserne paa Træmasse som den heromhandlede i den sidste Halvdel af 1893 og om Vanskeligheden ved overhovedet at skaffe sig samme, naar den skulde leveres i samme Aar, findes der derhos heller ikke at kunne være Tvivl om, at der er tilføjet Sagsøgeren endog et meget betydeligt Tab ved de Indstævntes Annullation, i hvilken Henseende saavel de Indstævntes eget Op-givende af den Pris, hvortil de endnu i 1893 ville have realiseret 280 Tons Træmasse af M. R., hvoraf de 230 Tons bleve betalte dem med mere end 10 Rmk. pr. Ton over den Pris, som Sagsøgeren skulde have betalt, maa blive af Betydning som deres egen ovenanførte Udtalelse i Brev af 11 August 1893 om, at de havde Overtaget, hvilket tyder paa, at den stærkt stigende Pris for dem har været ialtfald en medvirkende Grund til Annullationen. Der findes i Virkeligheden ej heller at kunne være nogen grundet Tvivl om, at Sagsøgeren ikke har betalt de $231\frac{5}{10}$ Tons af de udeblevne $422\frac{1}{10}$ Tons, som han efter det Oplyste skaffede sig andetsteds, med en højere Pris end nødvendig ved derfor at betale, som omtalt, Rmk. 29224,33. Og, hvad angaar det Tab, som han har lidt ved ikke at faa de øvrige $190\frac{6}{10}$

Tons, da findes dette med Føje ikke at kunne sættes lavere end til den Overpris, som han vilde have været nødt til at betale for at faa den samme Træmasse andetsteds, og, medens det vel ikke kan antages at ville have været ham umuligt at skaffe samme, og medens der derhos savnes tilstrækkelig Føje til at anslaa Prisen derfor til det af Sagsøgeren anførte Beløb af Rmk. 132,19 eller subsidiært Rmk. 115 eller dog Rmk. 113,62, og medens der endvidere maa antages ikke at ville kunne skaffes tilstrækkeligt Grundlag til at fastsætte Prisen ved uvillige Mænds Skjøn, findes der derimod i Mangel af yderligere Oplysninge ialtfald ikke at gjøres de Indstævnte Uret ved at fastsætte Priser for de manglende $190\frac{6}{10}$ Tons til det Gjennemsnitsbeløb an Rmk. 108,24, som de selv efter deres eget Opgivende fik for def af dem sidst i 1893 til Andre solgte 280 Tons, altsaa til Rmk. 20630,54, saa at Prisen for samtlige $422\frac{1}{10}$ Tons derefter bliver at sætte til Rmk. 49854,87 (Rmk. 29224,33 + 20630,54) Naar nu derfra drages dels den Pris, som Sagsøgeren skulde have betalt de Indstævnte for de $422\frac{1}{10}$ Tons, hvilken dog maa sættes til Rmk. 36722,70, idet der efter det Foreliggende ikke kan gaas ud fra, at Sagsøgeren vilde have faaet Ret til de $1\frac{1}{2}$ pCt. Sconto = Rmk. 550,84, bliver det Beløb, som Sagsøgere₂ vilde have Krav paa i Erstatning, Rmk. 13132,17, og, naar den fra drages de tidnævnte, uomtvistede Rmk. 19,51, bliver deraltsaa at tilkjende ham Rmk. 13112,66 med Renter som paar staaet 5 pCt. aarlig fra den 7 Oktober 1893. De Indstævnteville derhos have at godtgjøre 300 Kr. i Sagsomkostninger. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 30 Oktober.

Nr. 317. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peter Christian Adolph Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 30 Maj 1896: De Tiltalte Jens Christian Christensen og Peter Christian Adolf Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage hver. Saa bør de ogsaa, en for begge og begge for en, betale i Erstatning til Smed Niels P. Jensen 50 Kr., samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sag-

fører Petersen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1896: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203; men under Hensyn til, at Tiltalte ifølge et efter Dommens Afsigelse afsagt nyt Arrestdekret har hensiddet omtrent 2 Maaneder i Fængsel, findes den ham idømte Straf at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peter Christian Adolph Pedersen til Høiesterets-sagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Christian Adolf Pedersen, der er født i Aaret 1870, og som, foruden at han flere Gange har erlagt Bøder for Politiforseelser og under 16 Oktober f. A. inden Vennebjerg Herreds Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 70 Kr. til Politikassen for Polituorden og for at have overfaldet en Mand og saaret ham i Hovedet med et Stokkeslag, er straffet: 1) ifølge Horns Herreds Extraretsdom af 8 November 1882, efter Straffelovens § 288, jfr. §§ 36 og 21, med simpelt Fængsel i 8 Dage, 2) ifølge Vennebjerg Herreds Extraretsdom af 6 April 1889, efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37, og efter § 257, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 3) ifølge

samme Herreds Extraretsdom af 1 Juli 1889 efter Straffelovens § 230, første Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, 4) ifølge Horns Herreds Extraretsdom af 28 August 1890, efter Straffelovens § 229, Nr. 4, for grovt Tyveri og efter § 231 for Tyveri 3die Gang begaaet*), med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, 5) ifølge samme Herreds Extraretsdom af 12 November 1891, efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, 6) ifølge samme Herreds Politiretsdom af 11 Oktober 1894 efter Straffelovens § 235, jfr. § 58, med simpelt Fængsel i 6 Dage, og 7) ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 23 November 1894 efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 8 Dage, tiltales under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik den Medtaltte Jens Christian Christensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, i hvilken Henseende der ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er godtgjort følgende:

Da Tiltalte den 17 Marts d. A. om Aftenen sad i Folkestuen paa Gaarden »Jensminde« i Dvergetved, hvor han maa antages at have indfundet sig i Besøg, kom ovennævnte Jens Christian Christensen, som da hørte hjemme paa »Jensminde«, tilstede og fik Tiltalte med sig ud i Gaarden, hvorefter han, med en Yttring om, at der var Nogle, som vilde slaa ham, og at de skulde ud at slaas, gav Tiltalte en tretandet Møggreb med et ca. 1½ Alen langt Skaft, medens han selv bevæbnede sig med en Stok. Tiltalte fulgte derpaa med Christensen ud af Gaarden efter sin Forklaring for at faa Spektakel, og da de vare komne udenfor, saae de Smed Niels Peter Jensen af Øster Holmen og to andre Personer, der sammen passerede ad Vejen gennem Dvergetved paa Hjemvejen fra en Auktion i Tolne, og med hvem Christensen, umiddelbart før han hentede Tiltalte, havde gaaet og samtale, uden at de imidlertid paa nogen Maade havde fornærmet ham. Christensen raabte nu disse Personer an og udfordrede, efter hvad der maa antages, særligt Niels Peter Jensen, til at komme over Grøften ind paa Marken, hvor Christensen og Tiltalte stod, og Jensen, der var ubevæbnet, gik ogsaa ind paa Marken, idet han, efter sin Forklaring, alene vilde tale Christensen og Tiltalte til Rette, hvorved han dog, efter hvad han har erkjendt, kaldte Christensen for en næsvis Knægt. Efter hvad der er forklaret af forskjellige Personer, som overværede Optrinnet, slog Jensen, da han var kommen hen til Tiltalte og Christensen, efter denne med venstre Haand, og efterat Christensen derpaa havde slaet Jensen i Hovedet, saa at han faldt, slog Tiltalte efter den af ham afgivne Tilstaaelse, da Jensen derpaa rejste sig, denne i Hovedet med Møggreben, saa at han paany faldt, hvorefter Tiltalte, der holdt Møggreben i begge

*) der staar saaledes i vedkommende Domsakt.

Hænder og har erkjendt, at han slog temmelig haardt, tilføjede Jensen endnu to Slag i Hovedet; men dermed ophørte Volds-handlingerne.

Ved en af Distriktslægen den 19 næstefter foretagen Under-søgelse af Niels Peter Jensen fandtes der i højre Isseregion et med et Plaster bedækket Saar af ca. $\frac{1}{2}$ Tommes Størrelse, hvilket afsondrede lidt Pus, hvorhos der paa højre Næsebor og Overlæbe samt i højre Øjenkrog fandtes overfladiske Kradsninger og i Tindingen foran venstre Øren betydelig Svulst og Ømhed, idet Huden dels var afskrabet, dels blodunderløbet. Der kunde den Gang endnu intet bestemt siges om Følgerne af de nævnte Læsioner, men der forventes ikke at være Fare for Liv og Helbred, om end Jensen vilde være uarbejdsdygtig i nogen Tid, og efter en af ham ved hans Møde i Forhøret den 30 Marts afgiven Forklaring maa det antages, at han, der ikke havde været under Lægebehandling, da var fuldt helbredet; men han var dog først i de sidste Dage forinden bleven helt arbejdsdygtig. Niels Peter Jensen har forlangt sig tilkjendt en Erstatning af 50 Kr., og idet hverken Christensen eller Tiltalte har fundet noget herimod at erindre, ere de ved den indankede Dom in solidum tilpligtede at udrede dette Beløb.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 328. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Adolf Rasmussen (Def Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 11 August 1896: Arrestanten Adolf Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til Arbejdsmand Peder Andersen Ginnerup af Nørre-Rind 13 Kr. og betale alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schou, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Hindberg, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 September 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den indankede Doms Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Adolf Rasmussen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Adolf Rasmussen, der er født i Aaret 1853, og som tidligere har været straffet bl. A. ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Marts 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 16 Maj s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Straf, ifølge Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 21 Juni 1893 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge Mols og endel af søndre Herreds Politirets Dom af 29 Januar 1895 efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med Tvangsarbejde i 60 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ifølge Sagens Oplysninger kom Arrestanten Søndag Eftermiddag den 7 Juni d. A. ind i Skjænkestuen i Højslev Kro, hvor Arbejdsmændene Peter Andersen Ginnerup og Ole Jensen Nørskov sad og nød nogle Drikkevarer sammen, og Arrestanten kom da i Selskab med dem. Medens de saaledes sad sammen og drak, blev Ginnerup, der da var i Besiddelse af ca. 16 Kr., nemlig en 10-Kroneseddel og Resten i Sølvpenge, af Nørskov anmodet om at laane denne nogle Penge, hvortil Ginnerup imidlertid erklærede sig uvillig, idet han angav, at han skulde sende

Pengene til sin Hustru og sine Børn, og efterhaanden blev saavel Nørskov som navnlig Ginnerup i ikke ringe Grad berusede, saa at de begge faldt i Søvn ved det Bord, ved hvilket de sad, og Ginnerup blev derpaa efter Kroværtens Opfordring af Arrestanten og Tjenestekarl Carl Christensen, der ligeledes opholdt sig i Skjænkestuen, bragt op i et Værelse ovenpaa og bragt til Sengs der, hvor ogsaa Nørskov kort efter kom op og gik til Sengs, medens Arrestanten, der dengang havde forladt Værelset og var gaaet ned i Skjænkestuen, paany gav sig til at drikke sammen med andre tilstedekomne og først senere gik op og lagde sig til Ro i det samme Værelse.

Den næste Dag gjorde Ginnerup til Politiet Anmeldelse om, at han formentlig var bestjaalen for sine 16 Kr., og da det havde vist sig, at Arrestanten, der, medens han sad sammen med Ginnerup og Nørskov, tilsidst kun havde haft nogle faa Smaapenge hos sig, senere paa Aftenen havde været i Besiddelse af store Sølvpenge og den følgende Dag endvidere af en 10-Kroneseddel, blev han, der sidstnævnte Dag uden Tilladelse havde forladt sit Arbejde paa et nærliggende Teglværk og var taget til et Marked i Skive, hvor han havde forbrugt Pengene til Svir, som mistænkt for at have frastjaalet Ginnerup de ommeldte 16 Kr. sat under Anholdelse, og under den derpaa mod ham indledede Undersøgelse har han erkjendt, at han Søndag Aften har været i Besiddelse af en 10-Kroneseddel og endel Sølvpenge, som Ginnerup havde haft hos sig, og at han med Undtagelse af 3 Kr., som han om Aftenen havde overgivet til sin da i Kroen tilstedeværende Husbond, havde forbrugt de øvrige Penge for Størstedelen i Skive; men han har vedblivende benægtet, at han har frastjaalet Ginnerup disse Penge, idet hans Forklaring gaar ud paa, at Ginnerup, medens de endnu sad sammen i Skjænkestuen, har laant ham 10-Kronesedlen og nogle Sølvpenge, uden at han, der efter sin Forklaring allerede da var meget beruset, har villet kunne huske, hvormange Sølvpenge han fik. Arbejdsmand Ginnerup har under Sagen forklaret, at han havde det omhandlede Beløb, 16 Kr., i sin Pengepung, da han Søndag Eftermiddag betalte Kroværten for nogle Drikkevarer, som han havde faaet, og han erindrer, at Nørskov anmodede ham om at laane ham nogle Penge, hvad han afslog; men hvad der senere passerede, har han paa Grund af sin Beruselse ikke nogen klar Erindring om, idet han dog husker, at han blev hjulpen op paa Værelset af en Person, der trak Buxerne af ham, og han har erklæret, at han er temmelig sikker paa, at det var Arrestanten. Han har ikke haft nogen Erindring om, at Arrestanten skulde have anmodet ham om Pengelaan og har efter sin bestemte Forsikring ikke, medens han var ædru, laant Arrestanten, der var ham ganske ubekjendt, Penge, ligesom han ej-

heller kan tænke sig, at han i sin berusede Tilstand skulde have laant Arrestanten de ommeldte 16 Kr., der udgjorde omtrent alle de Penge, hvoraf han var i Besiddelse. Ovennævnte Tjenestekarl Carl Christensen har edelig forklaret, at da han og Arrestanten havde hjulpet Ginnerup op i Værelset ovenpaa, var han Arrestanten behjælpelig med at trække Frakken og Støvlerne af Ginnerup, men at Arrestanten derefter indtrængende opfordrede ham til at gaa ned for at se efter Nørskov, idet Arrestanten da selv vilde hjælpe Ginnerup med at faa Benklæderne af og med at komme i Seng, at Arrestanten, da Christensen derfor var gaaet ned, i nogen Tid blev alene i Værelset med Ginnerup, og at han, da han derefter atter kom ned i Skjænkestuen, hvor han rekvirerede flere Drikkevarer, hvormed han vilde traktere nogle tilstedeværende, sad og kastede med Penge paa Bordet, hvori blandt et Tokronestykke og et Enkronestykke. Kroværten Christen Jensen har, ligeledes edelig, forklaret, at Christensen, da han og Arrestanten havde bragt Ginnerup ovenpaa, strax kom tilbage, medens Arrestanten først noget efter kom ned i Skjænkestuen, og at Arrestanten derefter sad og kastede med store Sølvpenge paa Bordet. Endelig har Arbejdsmand Ole Jensen Nørskov forklaret, at han paa Grund af Beruselse ikke erindrer, hvorledes Ginnerup kom i Seng, men at han derimod husker, at da han selv kom op paa Værelset, hvor Ginnerup da laa, forlangte denne, at han skulde hente ham $\frac{1}{2}$ Flaske Brændevin, og at Ginnerup, da han i den Anledning fremtog sin Pung, der laa under Hovedpuden, savnede 6 Kr., som han beskyldte Nørskov for at have taget, samt at han den næste Morgen, da han havde klædt sig paa, erklærede, at han endvidere savnede en Tikroneseddel, hvorefter der opstod en Ordstrid mellem dem alle 3 angaaende de savnede Penge, uden at Arrestanten under denne fremkom med nogen Udtalelse om, at Ginnerup havde laant ham dem.

Arrestanten har paa Forehold af de saaledes afgivne Forklaringer vedblivende paastaaet, at han paa Grund af Beruselse ikke nærmere har kunnet huske, hvad der er passeret, men har dog ikke turdet modsige Rigtigheden af Forklaringerne, navnlig forsaavidt de gaa ud paa, at det var efter hans Opfordring, at Carl Christensen forlod Værelset, efter at han havde været med til at bringe Ginnerup derop, og at Arrestanten derefter blev alene paa Værelset sammen med denne, samt at det først var, efter at han var kommen ned fra Værelset, at han viste Pengene frem, idet han kun fastholdt, at Ginnerup endnu, medens de sad i Skjænkestuen, laante ham Pengene, og han har som Grund til, at han ikke Mandag Morgen, da Ginnerup beklagede sig over at have mistet sine Penge, omtalte, at han var i Besiddelse af dem, foregivet, at han skulde skynde sig paa

Arbejde og derfor ikke gav videre Agt paa, hvad der blev talt om.

Ligesom det nu ved det under Sagen oplyste og navnlig ved de af ovennævnte Krovært Jensen og Tjenestekarl Christensen afgivne beedigede Forklaringer maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den omhandlede Aften ikke var i nogen væsentlig Grad beruset, navnlig ikke paa det Tidspunkt, da Ginnerup blev bragt i Seng, hvorefter hans Forklaring om ikke at kunne erindre de nærmere Omstændigheder herved maa anses for usandfærdig, saaledes findes ogsaa Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Ginnerups Penge, under Hensyn til det foran oplyste, hvortil kommer, dels at ingen af de tilstedeværende har hørt noget om et saadant Laan, og navnlig Vidnet Christensen har forklaret, at han saa godt som hele Tiden opholdt sig i Nærheden af Arrestanten, saa at det ikke er rimeligt, at det kunde have undgaaet hans Opmærksomhed, hvis Arrestanten havde laant Penge af Ginnerup, dels at Arrestanten selv har erkjendt, at han ikke havde særlig Brug for Pengene, og først efter at være kommen i Besiddelse af dem fik den Tanke at ville til Skive Marked, at maatte forkastes som uantagelig, hvorimod det maa antages, at Arrestanten paa ulovlig Maade har tilvendt sig det ommeldte i Ginnerups Besiddelse værende Beløb, og hans Forhold i saa Henseende findes efter Sagens Omstændigheder i det Hele at maatte tilregnes ham som Tyveri.

Ginnerup, der under Sagen har erholdt tilbageleveret de forannævnte 3 Kr., har paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten 13 Kr., hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten, uanset at han ved Hasle m. fl. Herreders ovenciterede Extraretsdom af 21 Juni 1893 er dømt under Paaberaabelse af Straffelovens § 232, ved Underrettsdommen retteligen anset for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter sidstnævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 322. Høiesteretssagfører Lunn

contra

August Julius Christian Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 12 August 1896: Arrestanten August Julius Christian Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede i Erstatning til Baron Lerche af Phonixborg 13 Kr. 50 Øre samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Zahn, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Julius Christian Hansen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Julius Christian Hansen — der er født i Aaret 1861 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og andre Ejendomsindgreb, senest ifølge Høiesterets Dom af 27 August 1894 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, samt efter § 251, tildels sammenholdt med §§ 64 og 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — tiltales under denne Sag paany for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse

og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der i afvigte Foraar var kommen i Tjeneste som Daglejer paa Gaarden Phønixborg og der af en Medtjenende vil have faaet en af denne funden Nøgle, har i den Hensigt om mulig at forskaffe sig Drikkevarer fra sin Husbond, Baron Lerche, der selv opbevarede Nøglen til sin aflaaede Vinkjælder, en Dag i Begyndelsen af Juli Maaned prøvet, om den ommeldte Nøgle, der var en saakaldet Hovednøgle, kunde oplukke den for Lemmen ned til Vinkjælderen anbragte Hængelaas, og da dette viste sig at være Tilfældet, i 4 forskjellige Gange i den paafølgende Uge fra Kjælderen, til hvilken han hver Gang skaffede sig Adgang ved Hjælp af den paagjældende Nøgle, tilvendt sig ialt 6 Flasker Rødvin og 2 Flasker Cognac, som han derefter har fortæret, tildels i Forening med nogle af Gaardens andre Folk. Gaardens Bestyrer har ansat Værdien af de stjaalne Drikkevarer til ialt 13 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb han paa Baron Lerches Vegne har paastaaet denne tilkjendt i Erstatning under Sagen hos Arrestanten, og denne Paastand er tagen til Følge ved Underrettsdommen. For sit heromhandlede Forhold, der bliver at tilregne Arrestanten som 5te Gang begaaet Tyveri, er han ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 232, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i tre Aar.

Mandagen den 2 November.

Nr. 273.

Advokat Nellemann

contra

Knud Christian Jens Peter Johan Funder

(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 278 og Lov 11 April 1890 § 12, 2det Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1896: Tiltalte Knud Christian Jens Peter Johan Funder bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 300 Kroner, men iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, dog at Salærerne til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, 15 Kroner til hver, udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nullemann og Høiesterets-sagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Knud Christian Jens Peter Johan Funder, der er født den 10 Juli 1852 og ikke fundet forhen straffet efter Dom, for Overtrædelse af Straffelovens § 278 og Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker, og efter Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der under 23 Marts 1893 har vundet Borgerskab her i Staden som Vinhandler, har fra engang i forrige Sommer indtil Aarets Udgang til private Forbrugere solgt saakaldet Cognac i Flasker — ialt nogle Hundrede Flasker — som han havde forsynet med Etiketter, paa hvilke var trykt:

»Jas. Hennessy & Co.
Cognac«,

og som saavel i Størrelse, som i Udstyr, i alt væsentligt lignede det under 17 September 1881 for Firmaet Jas. Hennessy & Co. i Cognac, her i Staden indregistrerede, og fra 25 September 1891 for samme i Varemærkeregisteret fornyede Varemærke, der ligesom de nævnte Etiketter har det nævnte Firmanavn trykt i Guld, omgivet af Vinranker, ligeledes i Guld, medens Forskjellen mellem Varemærket og Etiketterne i det væsentlige kun er den, at hvor Varemærket over Navnet har en Arm og en Hellebard, har Etiketten paatrykt Tiltaltes Navn og Forretningsadresse.

Tiltalte har erkjendt, at han har benyttet Etiketten uden Bemyndigelse af det paagjældende Firma, og at han har lagt an paa, at den skulde frembyde Lighed med det indregistrerede Varemærke, om hvilket det var ham bekjendt, at kun det nævnte Firma havde Ret til at benytte det.

Hvad Kvaliteten af den af Tiltalte saaledes forhandlede Cognac angaar, maa der gaas ud fra, at den har været betydelig ringere end den af Firmaet Hennessy & Co. under det nævnte Varemærke solgte Cognac, og at navnlig Indholdet af ægte Hennessy Cognac har været meget ringe, nemlig 35 Potter i Forhold til 28 Potter Sherry, 22 Potter Malaga, 119 Potter Sprit og 74 Potter Vand foruden Sukker, Buketstoffer og Kulør — men at Kvaliteten paa den anden Side har svaret til den Pris, Tiltalte har taget for den, idet han, medens ægte Hennessy Cognac i ringeste Kvalitet ikke sælges for mindre end 3 Kroner Flasken, kun har taget 1 Krone for Flasken af den heromhandlede Cognac.

Ligesom Tiltalte nu har benægtet ved Reklamer, Udtalelser eller paa anden Maade at have angivet for Kjøberne, at den omtalte Cognac var ublandet »uforskaaret« Cognac fra Firmaet Hennessy & Co., og gjort gjældende, at Kjøberne efter hans Formening ikke have ventet eller kunnet vente til den nævnte Pris at faa ægte Hennessy Cognac, og at han heller ikke med den heromhandlede Etikette har villet bibringe Kjøbereren anden Forventning end den, at det drejede sig om en Vare, der var forskaaren med ægte Hennessy Cognac, saaledes have ogsaa de under Sagen afhørte Kjøbere alle erklæret, at de ikke føle sig brøstholdne ved Tiltaltes Handlemaade, og dette stemmer med, hvad Formanden for Vinhandlerforeningen, Vicekonsul Emil Arntzen har udtalt i Sagen, nemlig at det i Handelen med Cognac af de Handlende betragtes som berettiget at forskjære Varen med de af Tiltalte nævnte Tilsætninger, uden at der kan sættes nogen Grændse for Tilladeligheden af denne Forskjæring.

Herefter findes Tiltalte ikke ved den nævnte Forskjæring af den af ham solgte Cognac eller ved at sælge denne Cognac under den oftomtalte Etikette at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 278, og da han ikke iøvrigt findes skyldig i noget Forhold, der kan henføres under denne Paragraf, vil han forsaavidt være at frifinde.

Da Tiltalte derimod findes ved Benyttelsen af den paagjældende Etikette at have overtraadt § 12, andet Stykke, i Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890, og da Firmaet Hennessy & Co. har begjært ham tiltalt for dette hans Forhold, vil han være at anse efter nævnte Lovbestemmelse, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kroner.

Tirsdagen den 3 November.

Nr. 331.

Advokat Nellemann

contra

Christen Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 August 1896: Arrestanterne Julius Emil Gummer og Christen Sørensen bør straffes, Arrestanten Gummer med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Arrestanten Sørensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Bøcher, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christen Sørensens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anseet efter Straffelovens § 203, men hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christen Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Julius Emil Gummer og Christen Sørensen for Vold anlagte Sag maa det ansees for bevist — for Arrestanten Gummers Vedkommende, ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse og for Arrestanten Sørensens Vedkommende ved de under Sagen i saa Henseende afgivne tildels beedigede Vidneforklaringer — at de nævnte to Arrestanter have

gjort sig skyldige i følgende Forhold: Om Aftenen den 21 Maj d. A. sad Kularbejder Peter Petersen sammen med tre andre Kularbejdere nede i en Beværtning i Prinsensgade, da Arrestanten Sørensen, der i Selskab med Arrestanten Gummer og to andre Personer havde siddet og drukket nede i den samme Beværtning, pludselig kom hen til det Bord, ved hvilket de fire Kularbejdere sad og lod falde en Yttring om, at her sad nok »de sejge Kularbejdere«. Herimod tog Peter Petersen til Gjenmæle, og da der saa opstod et Skjænderi, under hvilket Peter Petersen — som det maa antages — af Arrestanten Sørensen blev budt op paa Gaden til Slagsmaal, traadte Værten til og viste saavel Arrestanten Sørensen og dennes Selskab som de fire Kularbejdere ud af Beværtningen. Efterat de to Selskaber derpaa vare komne op paa Gaden, kom de straks i Slagsmaal med hinanden — uden at det har ladet sig bestemt oplyse, hvilket af de to Selskaber det var der begyndte — og under dette Slagsmaal blev saa Peter Petersen revet omkuld og derpaa, inden han endnu var kommen paa Benene igjen, angrebet af de to Arrestanter, der begge slog ham med knyttede Hænder i Hovedet. Peter Petersen kastede sig derpaa ned paa alle Fire og bøjede Hovedet for saaledes at dække sig mod Arrestanternes Angreb, men blev saa, medens han laa her, sparket i Ansigtet af Arrestanterne, der begge vare iførte Træsko — af Arrestanten Gummer to Gange og af Arrestanten Sørensen to eller tre Gange. Arrestanterne lod derpaa Peter Petersen ligge og fjernede sig, men blev imidlertid kort efter anholdt af en tilstedekommen Politibetjent.

Ved de nævnte Voldshandlinger tilføjedes der Peter Petersen følgende Læsioner: et ca. 2 Tommer langt, kontunderet Saar mellem højre Øje og Næseroden, stærk Svulst og Blodudtrædning i Huden paa Næsen, Panden og Øjelaagene, saaledes at han ikke kunde aabne det højre Øje og kun tildels det venstre, samt et Brud eller en Forvridding af Forbindelsesstedet mellem Næsebenet og Pandebenet, hvilket havde til Følge en ret betydelig Deviasion af Næsen, der derhos blødte stærkt. Som Følge af de ham saaledes tilføjede Læsioner maatte Peter Petersen, der i Begyndelsen havde meget stærke Smerter i Hovedet, holde Sengen i 4 Dage, og selv efterat han atter var kommen op, var hans Arbejdsevne endnu i nogen Tid noget forringet. Da han den 23 Juni d. A. mødte i Retten, var han imidlertid fuldstændig restitueret — dog maa det, efter hvad der foreligger, antages, at Næsen altid vil vedblive at være noget skjæv, og at han altid vil beholde et noget vanzirende Ar ved det højre Øje.

Ved den paagjældende Lejlighed vare begge Arrestanterne noget paavirkede af Spiritus, men maa dog antages at have været fuldt tilregnelige. Arrestanten Gummer — — — — —

Arrestanten Sørensen, der er født den 13 Februar 1870, er anseet ved nærværende Rets Dom af 23 Februar 1895 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og har desuden den 13 Marts d. A. under en ved Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager behandlet Sag, hvorunder han sigtedes for Værtshusuorden samt Vold og Legemsbeskædigelse, vedtaget en Bøde paa 300 Kroner, hvilken Bøde han har afsonet.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne Arrestanten Sørensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 262.

Advokat Nellemann

contra

Oscar Alfred Spliid (Def. Halkier),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Maj 1896: De Tiltalte Oscar Alfred Spliid og Kirsten Olsdatter, Johnsens Enke, bør straffes, Spliid med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Johnsens Enke med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oscar Alfred Spliids Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Oscar Alfred Spliid for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og Kirsten Olsdatter, Johnsens Enke, for falsk Forklaring for Retten. Sagens Omstændigheder ere følgende: I Februar Maaned d. A. blev der ved Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager indledet Undersøgelse mod Tiltalte Spliid som sigtet for at drive Værtshushold her i Staden uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst. I det i Sagen den 19 Februar d. A. afholdte Retsmøde gav Tiltalte Spliid Møde ved en Fuldmægtig, der forklarede, at den Beværtning, han sigtedes for ulovlig at drive i Ejendommen Istedgade Nr. 95, ikke var hans, men Tiltalte Johnsens Enkes, at Spliid kun bestyrede Forretningen for hende mod en aarlig Løn af 1200 Kr. samt Kost og Logis til sig og sin Familie, og at Spliid paa Johnsens Enkes Vegne havde købt Forretningen af dens tidligere Ejer for 2200 Kr., som hun gennem Spliid havde udbetalt ham kontant.

I samme Retsmøde gav Tiltalte Johnsens Enke Møde som Vidne og forklarede bl. A., at den omtalte Beværtningsforretning tilhørte hende og blev drevet for hendes Regning, at Spliid kun var Forretningens Bestyrer og for sin Virksomhed skulde oppebære en fast Løn af 1200 Kr. aarlig foruden Kost og Logis til sig og sin Familie, at hun havde købt Forretningen af den tidligere Ejer for 2200 Kr. og bl. A. til Købesummens Betaling af Bryggeriet »Ny Carlsberg« havde laant 2500 Kr., at hun personlig paa Bryggeriet havde underskrevet det i Anledning af Laanet oprettede Gjældsbevis, medens Tiltalte Spliid ikke havde underskrevet dette enten som Debitor eller som Kautionist, at Spliid, der havde hævet de laante Penge paa Bryggeriet, havde leveret hende dem i hendes Hjem, og at hun derefter havde givet Spliid 2200 Kr. til dermed at betale Købesummen for Forretningen til dens tidligere Ejer og benyttet Størstedelen af Laanets Restbeløb til derfor at indkøbe Varer og Inventarium til Forretningen samt til at betale Brændevinsafgift med.

Efter at Sagen den 28 s. M. var bleven henvist til Undersøgelse ved et af Rettens Kriminelkamre, er det imidlertid ved de Tiltaltes egne Tilstaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de ommeldte Forklaringer ere urigtige, idet det virkelige Forhold var det, at Tiltalte Spliid uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst siden den 17 Januar d. A. havde drevet den omhandlede Beværtning for egen Regning, medens Tiltalte Johnsens Enke stillede sin Adkomst til at drive Værtshushold til hans Disposition mod som Vederlag at erholde Kost og Logi hos ham, og at Spliid havde købt Beværtningsforretningen af dennes tidligere Ejer og i den Anledning mod et Gjældsbevis, der var underskrevet af ham som Debitor og slet ikke af Johnsens Enke, af Bryggeriet »Ny Carlsberg« havde

laant 2500 Kr., som han havde benyttet til Kjøbets Berigtigelse, til Anskaffelse af Varer og Inventarium til sin Forretning samt til at betale Brændevinsafgift med. Paa samme Maade er det godtgjort, at de Tiltalte — efterat de vare blevne enige om, at Spliid skulde drive Forretningen paa Johnsens Enkes Borgerskab, og efterat de i denne Anledning den 22 Januar d. A. havde ladet oprette en skriftlig Kontrakt, der i Strid med deres virkelige Overenskomst gik ud paa, at Johnsens Enke antog Spliid til for hendes Regning at bestyre Forretningen mod en fast aarlig Løn af 1200 Kr. og frit Ophold for sig og Familie — aftalte, at de, saafremt der blev rejst Sag i Anledning af den ulovlige Beværtningsdrift, ved deres Møde i Retten begge usandfærdigt skulde forklare, at Forholdet virkeligt var saaledes som i den skriftlige Kontrakt udtalt, at Tiltalte Spliid, efter at de vare blevne tilsagte til at give Møde i den offentlige Politiret i Anledning af Sigtelsen mod Spliid for ulovlig Beværtningsdrift, opfordrede Johnsens Enke til ved Mødet i Retten at holde sig til den urigtige Forklaring, de tidligere vare blevne enige om at afgive — hvad hun efter sin Forklaring vilde have gjort uden denne Opfordring, idet hun vilde have fulgt deres ældre Aftale — og at Tiltalte Johnsens Enke har afgivet sin ovennævnte Vidneforklaring mod bedre Vidende, og uagtet Dommeren havde bedtydet hende, at hun mødte som Vidne, og foreholdt hende Følgerne af en usandfærdig Forklaring.

Efter de Tiltaltes Udsagn ville de ikke have tænkt paa, at Johnsens Enke kunde komme til at aflægge Ed paa sin i Retten afgivne Forklaring, og sidstnævnte Tiltalte har endvidere erklæret, at dersom Ed var bleven hende affordret, vilde hun ikke have aflagt den, men sagt Sandheden.

Tiltalte Spliid er født den 9 Juli 1862 og anseet: ved Horns Herreds Extrarets Dom af 28 November 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Johnsens Enke — — — — — Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee Spliid efter Straffelovens § 146, jfr. § 54 efter Omstændighederne Spliid med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 282.

Advokat Halkier

contra

Morten Pedersen og Hans Christian Frederiksen
(Def. Nellemann),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri, falsk Forklaring for Retten og Forledelse til denne Forbrydelse og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Nysted Birks Extrarets Dom af 9 Marts 1896: Tiltalte Morten Pedersen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Forpagter Høi paa Stenvængegaard 27 Kr. 50 Øre i Erstatning. Tiltalte Hans Christian Frederiksen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagsfører Schrader, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 16 Kr. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Morten Pedersen med $\frac{4}{5}$ og Tiltalte Hans Christian Frederiksen med $\frac{1}{5}$, dog saaledes at Tiltalte Morten Pedersen ogsaa udreder denne Femtedel, hvis den ikke kan faas betalt af Tiltalte Frederiksen. At efterkommes under Adfærd efter Loven, for den idømte Erstatnings Vedkommende inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Wolff, betale de Tiltalte Morten Pedersen og Hans Christian Frederiksen 15 Kr. til hver, der udredes paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog med nedenstaaende Forandring med Hensyn til Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger udredes af Morten Pedersen med $\frac{4}{5}$ og af Hans Christian Frederiksen med $\frac{1}{5}$. I samme Forhold betale de Tiltalte i Salarium for

Høiesteret til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Morten Pedersen, der er født den 21 Februar 1868, og som ved Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 7 November 1881 for Tyveri, Bedrageri og Falsk i Medfør af Straffelovens §§ 233, 251, tildels sammenholdt med § 45 og 268, jfr. §§ 29, 36 og 62, har været anset med 25 Slag Ris, og Hans Christian Frederiksen, der er født den 2 Marts 1860 og ikke funden forhen straffet, aktionerede, Førstnævnte for Tyveri, falsk Forklaring for Retten og Forledelse til denne Forbrydelse, Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Ifølge Fasanjæger Hans Jensens Forklaring saa han den 20 December f. A. Kl. 2¹/₂ om Eftermiddagen en Mandsperson — hvem han senere vil have gjenkjendt i Husmand Hans Jensen Kok — der gik med en Bøsse i den som Dyrehave indhegnede Roden Skov, og som, da han mærkede, at han var opdaget, forsøgte at undløbe. Fasanjægeren indhentede ham imidlertid og sagde da bl. A. til ham: »De løber godt af saa gammel en Mand at være,« hvortil Kok svarede: »Jeg har kunnet bedre før i mine yngre Dage.«

Efterat der ved Nysted Birks Politiret var indledet Undersøgelse mod Kok i den Anledning, forklarede Forpagter Høi paa Stenvængegaard, hos hvem begge de Tiltalte da vare i Tjeneste, at han, der den 21 December f. A. om Formiddagen af Fasanjægerens Hustru havde erfaret, at Fasanjægeren havde fanget Kok, samme Dags Middag i Borgestuen paa Stenvængegaard fortalte, at Fasanjægeren havde fanget Kok i Roden Skov, og at Tiltalte Morten Pedersen da udtalte, at han havde talt med Kok den foregaaende Aften, og at denne havde fortalt ham, at Fasanjægeren havde været efter ham i Roden Skov og fanget ham, samt at ved denne Lejlighed det ovenanførte Replikskifte havde fundet Sted. Denne Forklaring blev bekræftet af tvende i Høis Tjeneste værende Karle, og det er endvidere oplyst, at Tiltalte Pedersen senere flere Gange, naar det i Borgestuen i de nærmest følgende Dage kom paa Tale, at Kok var blevet fanget, gjentog, at Kok havde fortalt ham dette, hvorhos Fasanjægeren har forklaret, at han 3die Juledag i Borgestuen i Tiltalte Frederiksens Nærværelse talte med Tiltalte Pedersen, der da fortalte, at han havde talt med Kok paa Engvejen eller Enghavevejen, og at Kok da havde sagt, at Fasanjægeren havde været efter ham,

hvilken Samtale han dog ved denne Lejlighed erklærede, ikke fandt Sted om Aftenen, efter at Kok var taget om Eftermiddagen, men først senere.

Da Tiltalte Pedersen den 13 Januar d. A. mødte som Vidne i Retten, forklarede han, at Høi den 21 December f. A. før Middag i Kostalden fortalte ham, at Fasanjægeren havde fanget Kok, og at han samme Dag om Middagen fortalte dette i Borgestuen, hvor nogle Karle og maaske Høi var tilstede, men han benægtede da at have udtalt andet end, at Høi havde sagt, at nu havde Fasanjægeren fanget Kok, hvorhos han i bemeldte Forhør forklarede, at det var over 2 Aar siden, han havde talt med Kok, og benægtede, at han havde sagt, at han havde talt med denne om Episoden i Roden Skov.

I et senere Forhør har Tiltalte Pedersen tilstaaet, at denne Forklaring tildels er urigtig, idet han har indrømmet den 21 December f. A. om Middagen i Borgestuen at have udtalt sig som af Høi forklaret, men han har vedblivende fastholdt, at han i Virkeligheden ikke har talt med Kok forinden den omtalte Dags Middag, og at han kun fortalte dette, for at de Andre snarere skulde tro, at Kok virkelig var taget. Han har derhos anbragt, at han har faaet Enkelthederne ved Begivenheden at vide dels af Forpagter Høi, som han forinden havde talt med, dels af Skomager Rasmus Jørgensen. Høi har imidlertid benægtet at have omtalt Sagen for Tiltalte, forinden han omtalte den i Borgestuen, og paastaar, at han, da han gjorde dette, ikke kjendte Enkelthederne og saaledes ikke har kunnet meddele disse, særlig det omtalte Replikskifte, som han efter Fasanjægerens Erklæring ikke dengang havde faaet noget at vide om, og Tiltalte har selv senere erkjendt, at det var efter den ommeldte Middag, at Skomager Jørgensen fortalte ham om Sagen, efter Jørgensens og dennes Broders Forklaringer endogsaa først efter Julehelligdagene.

Kok har forklaret, at han ikke har talt med Tiltalte Pedersen siden Oktober Maaned f. A., og mod bemeldte Tiltaltes Benægtelse kan det ikke statuere, at hans Forklaring om ikke at have talt med Kok den 20 December om Aftenen er usandfærdig.

Den 15 Januar d. A. mødte Tiltalte Frederiksen i Retten, hvor han, efter alvorlig at være formanet til Sandhed, forklarede, at Forpagter Høi den 21 December f. A. om Middagen i Borgestuen fortalte, at Fasanjægeren havde fanget Kok, og at Tiltalte Pedersen da sagde, at det havde han allerede hørt af Skomager Rasmus Jørgensen, men derimod ikke, at han havde det fra Kok selv. Han forklarede derhos, at Tiltalte Pedersen heller ikke senere eller i hans Paahør havde sagt, at han havde Historien fra Kok selv. Senere under Forhøret samme Dag har han imidlertid erkjendt, at denne Forklaring er urigtig, idet han i Borgestuen har hørt Tiltalte Pedersen fortælle i Høis og Fleres Overværelse, at han havde talt med Kok, og at denne havde

fortalt ham, at han var blevet taget af Fasanjægeren, hvorhos han ogsaa har erkjendt, at han var tilstede i Borgestuen, da Fasanjægeren 3die Juledag var der for at spørge sig for, og at han da hørte Tiltalte Pedersen udtale, at Kok havde fortalt ham, at han var taget af Fasanjægeren. Tiltalte har forklaret, at han afgav den urigtige Forklaring, fordi han vilde være udenfor Sagen.

Ved Tiltalte Morten Pedersens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det endvidere godtgjort, at han den 12 Januar d. A. i Tiltalte Frederiksens Overværelse sagde til den paa Stenvængegaard tjenende Hollænder Hansen: »Hvis du kommer i Retten, maa du ikke sige, at jeg talte med Kok, men du maa sige, at det, som jeg har fortalt om ham, er noget, jeg har faaet at vide hos Skomager Rasmus Jørgensen.« Hansen svarede hertil, at hvis han kom i Retten, vilde han fortælle, hvad han havde hørt, og da han senere mødte i Retten, forklarede han overensstemmende med Sandheden.

Tiltalte Pedersen paastaar, at Opfordringen alene var rettet til Hansen og ikke tillige til den tilstedeværende Frederiksen, og denne Tiltalte har forklaret, at det ikke var paa Grund af den ommeldte, i hans Overværelse udtalte Opfordring, han afgav falsk Forklaring, og at han ikke tror, at han vilde have sagt Sandheden i Retten, selv om den omtalte Opfordring ikke var fremsat i hans Overværelse.

Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte Pedersen under sin Tjeneste paa Stenvængegaard i Vinteren 1894—95 har frastjaalet Forpagter Høi Blandingskorn, der laa paa dennes Loft, hvilket han udførte paa den Maade, at han, der af og til købte Blandingskorn af Høi, i Reglen 50 Pund ad Gangen, hver Gang efter at det købte Korn var vejjet af til ham i hans Sæk, uden Høis Vidende fyldte mere Korn paa Sækken, inden han bar den bort, og derved fik det dobbelte af hvad han havde købt, undertiden mere, og han vil paa denne Maade ialt have tilvendt sig ca. 400 Pund Blandingskorn. Endvidere har han i samme Vinter i flere Gange paa Høis Loft stjaalet ca. 150 Pund Solsikkekager samt tilegnet sig Æg, som han fandt paa Stenvængegaard, ialt 2—3 Snese. Værdien af samtlige de stjaalne Gjenstande er af Tiltalte ansat til 27 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb Høi har paastaet sig tilkjendt i Erstatning.

For deres saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at ansee, Pedersen efter Straffelovens § 146, tildels sammenholdt med § 52, 3die Stykke, og § 228, og Frederiksen efter § 146 med Straffe af Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 5 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen, ved hvilken Pedersen foruden efter de ovenanførte Straffebestemmelser tillige er anset efter § 146, sammenholdt med § 52, 2det Membrum, medens Frederiksen er anset som ovenanført,

har samme Straf, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen til Forpagter Høi, som det er paalagt Tiltalte Pedersen at udrede med det ovenanførte Beløb, og Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte Pedersen at udrede med $\frac{4}{5}$ og Tiltalte Frederiksen med $\frac{1}{5}$, dog saaledes, at Tiltalte Pedersen ogsaa udreder denne Del, hvis den ikke kan faas betalt af Tiltalte Frederiksen, billiges, være at stadfæste.

Onsdagen den 4 November.

Nr. 314.

Advokat Nellemann

contra

Lars Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 168, jfr. § 46, eller § 176, jfr. § 168.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 23 April 1896: Tiltalte Lars Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Møhl, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

Lars Pedersen til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Lars Pedersen, der er født i Aaret 1865, og som med Undtagelse af, at han tvende Gange har erlagt Bøder for Politiforseelser, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, i Henhold til Straffelovens § 168, jfr. § 46 eller § 176, jfr. § 168.

Tiltalte indfandt sig den 29 November f. A. Kl. 6—7 om Aftenen paa Husmand Niels Peter Olesens Bopæl paa Lønaa Mark for at falbyde nogle Uldvarer, han førte med sig, og traf her Olesens Hustru, den ca. 25 Aar gamle Ane Cecilie Sørensen, alene hjemme. Hun vilde ikke købe noget af Tiltalte, men da hun kjendte lidt til ham, bad hun ham at sætte sig ned i Sovekammeret, hvor hun opholdt sig.

Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Underretsdømmens Afsigelse i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør, tilstrækkeligt godtgjort, at han — hvem der, medens de derefter sad og talte sammen, paakom en sandelig Lyst — idet Ane Sørensen rejste sig fra sin Stol og gik forbi ham for at hente noget ved Fodenden af Sengen, har lagt sin Arm om hendes Hals og, medens han holdt hende under Hagen med den ene Haand, trykket hende et eller flere Kys paa Munden samt med lidenskabelig Heftighed trykket hende ind til sig, og at han, da hun, der efter sin Forklaring slog fra sig og spyttede ham i Ansigtet, derpaa var kommet løs fra ham, paany har grebet fat i hende og kastet hende om paa Sengen, hvilket han efter sin Forklaring, der, skjøndt den ikke helt stemmer med Ane Sørensens, maa lægges til Grund, udførte paa den Maade, at han holdende hende om Livet med venstre Arm og med Haanden paa hendes Bryst, kastede sig tvers over Sengen, saaledes at hun kom til at ligge ovenpaa ham med Ryggen mod hans Bryst, hvorefter han lagde sit venstre Ben over hendes venstre Ben. Ane Sørensen, der har forklaret, at Tiltalte, medens de laa paa Sengen, befølte hende, dog kun uden paa Klæderne, anstrængte sig imidlertid for at komme løs, idet hun sagde til ham, at hvis han ikke lod hende komme op fra Sengen, slap han ikke godt fra det, og da han derpaa gav noget efter, lykkedes det hende at gjøre sig fri. Tiltalte blev dog i Huset, og da Ane Sørensen, efter hvad der maa antages lidt senere, var gaaet ud i Kjøkkenet, hvor der var mørkt, gik han ud til

hende, tog paany fat paa hende og, uagtet hun gjorde Modstand, kyssede hende mange Gange, idet han sugede hendes Mund ind i sin, saa at hun væmmedes derved, ligesom han klemte hende voldsomt ind mod sig og førte usømmelig Tale. Medens de vare i Kjøkkenet, opfordrede han hende til at gaa med ham ud i Laden, der er ved Siden af Kjøkkenet, og tilstaa ham Samleje, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at han tilbød hende et Shawl for at lade ham faa sin Villie med hende, hvad hun imidlertid afslog. Efter Ane Sørensens Forklaring anmodede Tiltalte hende iøvrigt ogsaa om Samleje i Sovekammeret vist baade før det beskrevne Optrin i Kjøkkenet, og efterat de derpaa atter vare komne ind i dette Kammer; men Tiltalte mener ikke andetsteds end i Kjøkkenet at have bedet hende om Samleje, hvorimod han har tilstaaet, at han, da de, som meldt, igjen vare komne ind i Sovekammeret, uagtet hendes Modstand paany behandlede hende paa samme Maade som i Kjøkkenet og vedblev dermed, indtil han hørte Nogen komme; men han havde dog efter sin Forklaring allerede forinden bestemt sig til at bryde op, hvilken Beslutning han iværksatte, efterat en i Nærheden boende Husmand strax derpaa var kommen tilstede, og han havde vexlet et Par Ord med denne. Da Tiltalte var gaaet, fortalte Ane Sørensen bemeldte Husmand, hvad der var foregaaet, og efter Husmandens Forklaring gjorde hun da Indtryk af at være i en ophidset og bevæget Sindsstemning. Senere paa Aftenen, da hendes Mand kom hjem, underrettede hun ligeledes denne om det Passerede, men Tiltaltes Forhold blev først den 13 December f. A. af Niels Peter Olesen anmeldt for Politiet, i hvilken Henseende Olesen og hans Hustru have forklaret, at de vare skamfulde ved at faa det draget frem og derfor først bestemte sig til at gjøre Anmeldelse, da det viste sig, at det Forefaldne, hvoraf Ane Sørensen iøvrigt efter det Foreliggende ingen Hemmelighed gjorde, var bleven Gjenstand for almindelig Omtale. Det fremgaar af Ane Sørensens Forklaring, at hun i det Væsentlige kun modsatte sig Tiltaltes Adfærd ved at stræbe at komme bort fra ham, medens hun, bortset fra Tiltaltes første Tilnærmelse, ikke slog ham eller tilføjede ham anden Vold; men hun gjorde dog, efter hvad hun har paastaaet, al den Modstand, hun kunde, hvorimod hun ikke raabte eller skreg, da hun indsaa, at dette paa Grund af Husets afsides Beliggenhed ikke vilde kunne nytte, hvorhos hun har forklaret, at hun ikke turde flygte ud af Huset, da hun var bange for, at Tiltalte saa maaske skulde blive værre mod hende.

Tiltalte har indrømmet, at det var hans Ønske at opnaa Samleje med Ane Sørensen, der efter det Oplyste er uberygtet, men han har med Bestemthed udsagt, at han ikke vilde tiltvinge sig Samleje ved Anvendelse af ligefrem Vold, hvorimod det var hans Tanke, at han ved at kjærtegne Ane Sørensen og liden-

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Larsine Madsen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Larsine Madsen, der er født den 7 August 1877 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun den 23 April d. A., da hun paa Bakkegaarden sammen med en paa Gaarden tjenende Pige var beskæftiget med at ophænge Vaske-tøj til Tørring paa Loftet, ved hvilken Lejlighed hun — efter hendes Udsagn for at se efter en Vogn, som hun hørte komme ind i Gaarden — var gaaet ind i Pigekammeret paa Loftet, har, da hun her saae en Brosche ligge i en paa et Bord staaende Syæske og fik Lyst til at have den, tilegnet sig denne Brosche, der bestod af 3 sammenloddede tyske Mønter, af hvilke de to yderste maa antages at have været 50-Pfenninge-Stykker, medens den midterste, der var større end de to andre, vistnok har været et Reichsmark-Stykke. Da Tiltalte, efter hvad hun har forklaret, ikke turde medbringe Broschen til sit daværende Logis i Aalborg, fordi den var stjaalet, og ejheller kunde se Lejlighed til at lægge den tilbage, brækkede hun, da hun ved Middagstid eller lidt senere gik fra Gaarden, den ene af de tre Mønter, hvoraf Broschen var dannet, fra de to andre, og medens hun paa Vejen ind til Aalborg bortkastede disse tilligemed Resterne af Broschen, beholdt hun den tredie Mønt, hvilken hun samme Dag vil have givet bort, men som ikke har kunnet skaffes tilveje. Broschen, der tilhørte den paa den ovennævnte Gaard tjenende Pige Dorthea Jørgensen, er af denne ansat til en Værdi af 3 Kr., mod hvilken Ansættelse Tiltalte intet har havt at erindre, hvorhos hun under Sagen erklærede at ville betale Dorthea Jørgensen, der forlangte Erstatning for Broschen, det nævnte Beløb, hvad hun imidlertid derefter undlod. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at

derom truffen Aftale — indfandt sig hos ham, eller i ethvert Fald ved hendes Møde hos ham den næste Dag, tilraadede hende at gaa til en Læge, findes Tiltalte ikke ved sit under Sagen omhandlede Forhold at kunne ansees for at have taget Syge under Kur. Der vil derfor være at tillægge ham Frifindelse, og Birkethingsdommen, som har dette Resultat, og hvorved Aktionens Omkostninger rettelig ere paalagte det Offentlige, vil derfor kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. De ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forhenværende Skomager Otto Nielsen af Silkeborg, der er født i Aaret 1832, og som ifølge Silkeborg Birks Extraretsdom af 17 Februar 1890 har været straffet for Kvaksalveri efter Frdn. 5 September 1794 og Lov 3 Marts 1854 med en Bøde af 50 Kr. til Skanderborg Amts Fattigkasse, tiltales under nærværende Sag paany for Kvaksalveri.

N. Mikkelsens Hustru Cathrine af Kragelund har i saa Henseende forklaret, at hun den 29 Juni f. A. henvendte sig til Tiltalte for at raadspørge ham i Anledning af en Lidelse i den venstre Tommelfinger, der efter hendes Formening hidrørte fra en Byld, som hun iforvejen selv havde behandlet ved at lade stikke Hul paa den med en Naal og ved at lægge Komøg paa Fingeren, og Tiltalte gav hende da det Raad at bruge koldt, kogt Vand til Fingeren. Efterat Mikkelsens Hustru derpaa i nogle Dage havde lagt koldt Vand og noget Flæsk om Fingeren, henvendte hun sig, da hun havde Pine i den, den 4 Juli næstefter paany til Tiltalte, der raadede hende til at fortsætte med Behandlingen med koldt Vand, hvorhos han klippede noget Hud af Fingeren, der var trukket hvid, og samme Raad gav Tiltalte hende, da hun Dagen efter atter indfandt sig hos ham. Da Fingeren imidlertid stadig blev daarligere, henvendte hun sig paany til Tiltalte den 8 s. M., og denne klippede da atter noget Hud af Fingeren, der ligesom tidligere var trukket hvid, men, da han saae, at ogsaa Armen var bleven ophovnet, opfordrede

han hende nu til at henvende sig til en Læge, hvad hun ogsaa strax gjorde, efter først at have udtalt til Tiltalte, at det kunde han have sagt før. Tiltalte har ikke villet kunne erindre, om han mere end en Gang har klippet Hud af Fingeren, og han har paastaet, at han allerede 2den eller ialtfald 3die Gang, Mikkelsens Hustru var hos ham, har raadet hende til at henvende sig til Lægen, hvilket hun imidlertid bestemt har benægtet; men iøvrigt har han ikke havt noget at erindre mod den af Konen afgivne Forklaring. Efter det Oplyste har Tiltalte hverken forlangt eller modtaget nogen Betaling for sine Raad.

Ifølge en af den paagjældende Læge under 15 November f. A. afgiven Erklæring var Mikkelsens Hustru, da hun den 8 Juli f. A. henvendte sig til ham, febril og meget forpint af Smertes; hun led af en Forbolning udgaaende fra venstre Haands Tommel, hvorfra Lidelsen havde forplantet sig saavel til Haandryg som til Haandflade, hvor der fandtes Materieansamlinger, hvorhos Fingerens andet Led var angrebet af Koldbrand i alle Bløddele, Benet var angrebet og Leddet mellem første og andet Led destrueret af Forbolningen; efterat der var anvendt operativ Behandling, bedredes Tilstanden, men det viste sig nødvendigt at fjerne en Del af Tommelfingeren, saa at der kun blev en meget ringe Stump tilbage af den. Lægen udtalte som sin Formening, at en rettidig operativ Behandling sandsynligvis vilde have forhindret Sygdommen fra at brede sig til Haandflade og Haandryg, afkortet Processen i det Hele, og rimeligvis gjort det muligt at konservere mere af Fingeren. Distriktslægen har endvidere i den 23 November f. A. afgiven Erklæring over det i Sagen Oplyste udtalt, at han anser det for uforsvarligt, at Tiltalte paa den anførte Maade vedblivende har behandlet Patienten i en halv Snes Dage i Stedet for bestemt at afvise hende ved hendes gjentagne Besøg hos ham, og at de af Tiltalte givne Raad efter hans Formening have havt en skadelig Indflydelse paa Patientens Befindende.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at ansee efter Lov 3 Marts 1854, kfr. Frdn. 5 September 1794 § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Amtsfattikkassen af 80 Kroner.

Nr. 129. **Handelsfirmaet John D. Herklotz**
af Bremen (Rée)

contra

Firmaet **J. E. Wegmann & Co.** ved dets ansvarlige
Indehaver, Fabrikant **Morville-Olsen** (Ingen) og Grosserer
M. J. Blauenfeldt (Ingen),

betr. Andeel i et Auktionsprovenue.

Kjøbenhavns Auktionsrets Kjendelse af 3 April
1895: Det indkomne Auktionsprovenue vil være at udbetale til
Overretssagfører Høyer for Firmaet J. E. Wegmann & Co. med
288 Kroner 66 Øre og til Overretssagfører Wittrup for Firmaet
John D. Herklotz i Bremen med 72 Kroner 50 Øre.

Høiesterets Dom.

Det af det indstævnte Firma den 12 December 1894
foretagne Udlæg i Løsøregjenstande, der alt forud vare ud-
lagte Appellanten, er først skeet, efter at disse ved Appel-
lantens Foranstaltning vare bragte ud af Skyldnerens Besiddelse og henførte til et Auktionslokale til Forauktionering. Da det imidlertid efter Konkurslovens § 158 er en Betingelse for, at en ældre Udlægshavers Udlægsret i Løsøre fortæbes overfor et senere Udlæg, at dette sidste iværksættes, medens Løsøret endnu er i Skyldnerens Besiddelse, er nysnævnte Bestemmelse uden Anvendelse i nærværende Tilfælde, og Indstævnte vil allerede paa Grund heraf være udelukket fra Andeel i det ved Tvangsauktionen over det Udlagte indkomne Beløb, der har vist sig utilstrækkeligt til Dækning af Appellantens Fordring.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Indstævnte at burde tilsvare Appellanten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den af Indstævnte, Firmaet J. E. Wegmann & Co., for Auktionsretten nedlagte Paastand om Andeel i det Beløb, der er indkommet ved den efter Begjæring af Appellanten, Handelsfirmaet John D. Herklotz den 24 Januar 1895 afholdte Tvangsauktion over udlagt Løsøre, kan ikke tages tilfølg. Processens Omkostninger betaler bemeldte Indstævnte til Appellanten med 200

Kroner. Saa betaler denne Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til den indankede Kjendelse ere saalydende: Da det er in confesso mellem Parterne, at de Effekter, i hvilke der den 20 og 28 August 1894 efter Rekvisition af Overretssagfører Wittrup for Firmaet John D. Herklotz i Bremen blev dekretet Udlæg, ikke inden 12 Uger efter Udlægsforretningens Slutning bleve solgte ved Tvangsauktion og heller ikke bragtes ud af Rekvisiti Besiddelse under en Gjenoptagelse af Fogedforretningen, men frivilligt udleveredes af ham, maa bemeldte Udlæg i Henhold til Konkurslovens § 158 vige for det af Overretssagfører Høyer for Firmaet J. E. Wegmann & Co. den 12 December 1894 erhvervede Udlæg i de ved Tvangsauktionen den 24 Januar 1895 under Nr. 460—477 inkl. og Nr. 481—492 inkl. solgte Effekter samt i de to af de under Nr. 480 solgte 3 Stole, og Auktionsprovenuet af disse Effekter, ialt 288 Kr. 66 Øre, vil saaledes være at udbetale til Overretssagfører Høyer for Firmaet J. E. Wegmann & Co., medens Auktionsprovenuet af de øvrige Effekter, ialt 72 Kr. 50 Øre, vil være at udbetale til Overretssagfører Wittrup for Firmaet John D. Herklotz i Bremen.

Færdig fra Trykkeriet den 20 November 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 36.

Mandagen den 9 November.

Nr. 130. Vexelmægler **C. Johansen** og Fuldmægtig
Albert Johansen
(Førstnævnte personlig paa egne og Medappellants Vegne)

contra

Overretsprokurator **R. B. Lehmann** og Kassekontrollør
A. Johansen som executores testamenti i Enken **Harboes**
Dødsbo, samt Overretssagfører **Carl Madsen**
(Asmussen for samtlige Indstævnte),

betr. Annullation af en over nogle et Dødsbo tilhørende Pante-
obligationer afholdt Auktion samt det under samme meddelte
Hammerslag.

Kjøbenhavns Auktionsrets Kjendelse af 11 Sep-
tember 1895: Forretningen vil være at fremme.

Samme Rets Kjendelse af samme Dato: Auktionen
bliver at fremme.

Samme Rets Kjendelse af samme Dato: Den frem-
satte Protest kan ikke tages til Følge, men Auktionen bliver at
fremme.

Samme Rets Kjendelse af samme Dag: Auktionen
bliver at fremme.

Der findes dernæst tilført Auktionsprotokollen følgende:
Højstbydende blev Vexelmægler C. Johansen med 74400 Kr.

Paa Opfordring af Overretsprokurator Lehmanns Fuldmægtig Becker om at stille Sikkerhed fremlagde C. Johansen en Fuldmagt fra sin Broder, der gav Anvisning paa ham tilhørende kontante Arveparter til ca. 50000 Kr., og tilbød C. Johansen yderligere Transport paa de ham tilfaldne Arveparter for et Beløb af ca. 12000 Kr. samt at indbetale Resten kontant inden 8 Dage, medens ovennævnte Beløb indehaves af Overretsprokurator Lehmann selv som executor. Fuldmægtig Becker bemærkede, at han forlangte en Sikkerhed af 15000 Kr. kontant eller i Værdipapirer, da han i modsat Fald forkastede Buddet. C. Johansen hævdede, at den tilbudte Sikkerhed maatte være tilstrækkelig. Næstbydende blev Overretssagfører Madsen med 74300 Kr., hvorfor der blev givet ham Hammerslag, da C. Johansen ikke havde opfyldt den forlangte Sikkerhedsstillelse.

Høiesterets Dom.

Efter Høiesteretsstævningens Udtagelse er den ene Appellant, Albert Johansen, død, og hans Moder, Emma Louise Johansen, født Dam, indtraadt i Sagen i hans Sted.

I Enken M. Harboes Dødsbo, der behandles af de Indstævnte, Overretsprokurator Lehmann og Kassekontrollør Johansen som executores testamenti, og hvori Appellanterne ere Arvtagere, fandtes 8 sekundære Panteobligationer. Disse bleve det paa en Skiftesamling af Arvingerne med Undtagelse af Appellanterne vedtaget snarest at bortsælge ved offentlig Auktion, idet tillige de paa Mødet fremlagte Auktionskonditioner godkjendtes af samtlige Arvinger undtagen Appellanterne, som dog ikke forlangte nogen Forandring i dem. Under den derefter den 6 September 1895 paabegyndte og den 11 s. M. fortsatte Auktionsforretning fremsatte Carl Johansen paa begge Appellanters Vegne gjentagne Gange Indsigelser mod Auktionens Fremme; disse bleve dog alle forkastede ved 4 af Auktionsdirektøren afsagte Kjendelser, og Auktionen derpaa sidstnævnte Dag fremmet. Ved det tilsidst foretagne Opraab af alle 8 Obligationer under Eet blev C. Johansen Højstbydende med 74400 Kroner; Indstævnte Lehmanns Fuldmægtig, der i hans Forfald, forsynet med særlig Fuldmagt, var mødt ved Auktionen, forlangte imidlertid af ham en Sikkerhedsstillelse paa 15000 Kroner i kontant eller i Værdipapirer, da han i modsat Fald vilde forkaste Budet, og da C. Johansen ikke stillede saadan Sikkerhed, men kun hævdede, at en af ham tilbudt Sikkerhed maatte være tilstrækkelig, blev der givet Indstævnte, Overretssagfører Carl Madsen Hammerslag som Næstbydende med 74300 Kroner.

Det saaledes givne Hammerslag tilligemed de forud-

gaaede Kjendelser have Appellanterne for Høiesteret principalt paastaet ophævede eller kjendte ufterrettelige med eller uden Hjemvisning til Auktionsretten, subsidiært kun Hammerslaget ophævet med dertil føjede, i Paastanden nærmere angivne Bestemmelser om Hammerslag eller Ejendomsret for Appellanterne til de omhandlede Obligationer.

De for Auktionsretten fremsatte Indsigelser mod Auktionens Fremme ere rettelig forkastede ved de paaankede Kjendelser, til hvis Begrundelse heraf kun, forsaavidt Appellanterne have anket over, at ingen Vurdering af Obligationerne, som af dem forlangt, er bleven afholdt, skal føjes, at en saadan ikke efter Lovgivningen var en nødvendig Betingelse for Auktionens Afholdelse.

Naar det endelig fra Appellanternes Side er gjort gjældende, at den af dem under Auktionen tilbudne Sikkerhed — der bestod i deres Arv i Enken Harboes og en afdød Medarvings Boer — var fuldt betryggende, og at deres Bud derfor med Urette blev forkastet, bemærkes, at ifølge Auktionsvilkaarene var enhver Bydende pligtig paa Anfordring før eller efter Hammerslaget at stille saadan Sikkerhed for Budet, som Overretsprokurator Lehmann fandt betryggende, og hvis saadan Sikkerhed ikke stilledes paa Stedet af den Højtbydende, skulde Lehmann være berettiget til at forkaste Budet og holde sig til den Næstbydende. Allerede som Følge heraf har Forkastelsen af Appellanternes Bud, da den forlangte Sikkerhed ikke stilledes, maattet medføre, at der ikke blev givet Appellanterne Hammerslag.

Ifølge det Anførte vil ingen af Appellanternes Paastande for Høiesteret kunne tages til Følge, hvorimod det Indstævnte Madsen givne Hammerslag efter de Indstævntes Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger ville Appellanterne have at betale in solidum til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Det ovenomhandlede, Indstævnte, Overretssagfører Madsen givne Hammerslag bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger betale Appellanterne, Vexelmægler Carl Johansen og Enken Emma Louise Johansen, født Dam, een for begge og begge for een, til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til den første Kjendelse ere saalydende: Under den Disput, der er opstaaet under nærværende Forretning, har Carl Johansen paa sin Broders og egne Vegne protesteret*) mod Auktionen Afholdelse.

Da Exekutorerne imidlertid i denne deres Egenskab have fuld Legitimation til at optræde paa Boets Vegne, og da Inter-venienten ikke har oplyst nogetsomhelst om, at de have overskredet deres Myndighed, idet det tværtimod af den fremlagte Udskrift af Skifteprotokollen fremgaar, at Auktionen er besluttet og Konditionerne vedtagne paa en Skiftesamling i Overensstemmelse med Lov 30 November 1874 § 28, jfr. § 27, vil den fremsatte Protest ikke kunne tages til Følge.

Præmisserne til den anden Kjendelse ere saalydende: Da den idag afsagte Kjendelse hører til dem, der ifølge Forordning 17 Maj 1690 ikke kunne gjøres til Gjenstand for Appel uden i Forbindelse med hele Auktionen, vil den fremsatte Protest**) ikke kunne tages til Følge, men Auktionen vil blive at fremme.

Præmisserne til den tredie Kjendelse ere saalydende: Da det af den fremlagte Udskrift af Skifteprotokollen fremgaar, at cand. jur. Becker ogsaa tidligere har fungeret paa Skiftesamlinger under Overretsprokurator Lehmanns Forfald, uden at Arvingerne derfor have protesteret mod Behandlingens Lovlighed, og da han idag har fremlagt behørig Fuldmagt, vil den fremsatte Protest***) allerede af den Grund ikke kunne tages til Følge, og det bliver derfor ikke nødvendigt at undersøge, hvorvidt han allerede i sin Stilling som autoriseret Fuldmægtig hos Overretsprokurator Lehmann har Hjemmel til at optræde paa dennes Vegne.

Præmisserne til den fjerde Kjendelse ere saalydende: Da det nu af C. Johansen fremsatte****) dels ikke har nogen Betydning for Spørgsmaalet om Auktionens Fremme, dels allerede er paa- kjendt ved tidligere Kjendelser, vil Protesten ikke kunne tages til Følge.

*) Protesten var støttet paa, at executorerne uden at tage Hensyn til den fra Appellantens Side mod Obligationernes Salg ved Auktion fremsatte Protest og uden at forlange Skifterettens Kjendelse samt uden at lade foretage Vurdering af Obligationerne havde berammet Auktion.

**) Protesten var støttet paa, at Appellanten vilde appellere den førstnævnte Kjendelse.

***) Protesten var støttet paa, at da Prokurator Lehmann skulde skjønne over den for de eventuelle Bud stillede Sikkerhed, maatte hans personlige Nærværelse kræves.

****) dette var, at executor Lehmann ikke personlig havde givet Møde paa den i den første Kjendelse nævnte Skiftesamling, hvorfor denne var ulovlig, og at der var nægtet Appellantens Broder Adgang til at diktere til Skifteprotokollen.

Mandagen den 16 November.

Nr. 17. Forhenværende Inspektør **E. Lautrup**
(Hansen)

contra

forhenværende Direktør, Oberst **Schøller**
(Jensen efter Ordre),

betr. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1893: De ovennævnte for Citanten, forhenværende Direktør for det kongelige Frederiks Hospital samt den kongelige Fødsels- og Plejestiftelse Oberst Schøller, fornærmelige Sigtelser og Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, forhenværende Inspektør ved ovennævnte Hospital og Stiftelse E. Lautrup, til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Saa betaler han og det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Jacobsen, 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretsprokurator Gottschalck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 13 Juni 1892 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes, og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffen efter Omstændighederne bliver at nedsætte til en Bøde af 200 Kroner. subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve, og det Kontraappellantens befalede Sagfører tilkommende Salær tilligemed en Godtgjørelse for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Forhenværende Inspektør **E. Lautrup** bør til Statskassen bøde To Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage

efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hen-sættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. I Hen-seende til Mortifikationen og Processens Omkost-ninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkost-ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner og Kontra-appellanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Jen-sen tillægges der i Salarium for Høiesteret 400 Kroner og i Godtgjøreelse for Udlæg 3 Kroner 85 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte E. Laurup var bleven afskediget fra sin Stilling som Inspektør ved det kongelige Frederiks Hospital samt den kongelige Fødsels- og Plejestiftelse fra den 1 September 1891 at regne, udgav han i nævnte Maaned en Pjece betitlet »Et Indblik i Forholdene paa det kongelige Frederiks Hospital, Fødsels- og Plejestiftelse«, i hvilken Anledning Citanten, Oberst Schøller, som da var Direktør for bemeldte Hospital og Stiftelse, men senere er entlediget fra dette Embede, anlagde nærværende Sag, hvorunder han i Henhold til meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Jacobsen, har paastaet Indstævnte idømt Straf for det mod Citanten i anførte Skrift rettede ubeføjede Angreb samt bemeldte Skrift i sin Helhed eller i ethvert Fald de i samme indeholdte for Citanten fornærmelige Udladelser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager derunder Salær til Prokurator Jacobsen, som denne i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Foreløbig bemærkes, at Indstævnte ved Sagens Foretagelse den 7 August d. A., efterat Citanten havde indladt Sagen med en kort Bemærkning, har begjært Anstand i 14 Dage i Anledning af det fremkomne, men at denne Anstand, da der fra Modpartens Side intet nyt er fremkommet, ikke mod Citantens Protest kan bevilges, hvorimod Sagen vil være at paadømme i Realiteten.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten fremhævet følgende Udladelser i det omhandlede Skrift.

- 1) Det er en offentlig Hemmelighed, at den nuværende Direktør, Oberst Schøller . . . mangler flere væsentlige Betin-

gelses for at gjøre Fyldest i Stillingen, navnlig den at være fuldt paalidelig.

- 2) Direktøren, ved efter den almindelige Opfattelse at sidde inde med højst uheldige Egenskaber og ved at mangle væsentlige for Direktørstillingen nødvendige Forudsætninger, havde bragt Administrationen i Miskredit, samt at han ved forskjellige Dispositioner til egen Fordel, som vare bekendte og meget omtalte paa Stiftelserne, havde yderligere svækket sin egen Stilling og Anseelse og derved gjort Forholdene dersteds uholdbare.»
- 3) ». . . . Direktørens umulige »Administrationstalent«, der mest har bidraget til at demoralisere Tonen og Forholdene paa Stiftelserne.«
- 4) »Man behøver næppe at have været Vidne til denne Oberstens Bjergsomhed paa nært Hold for at forstaa, hvilken Vanskelighed der har været forbunden med at se op til Spidsen af Stiftelsernes Administration.«
- 5) ». . . . Direktøren i høj Grad havde svigtet den Tillid, der var vist ham«
- 6) ». . . . maa jeg (o: Indstævnte) være tilfreds med at være kommet ud af saa demoraliserende Forhold som de skildrede og med at have bevaret Retten til at bringe mit gode Navn og Rygte ud af hele denne uhyggelige Affære.«
- 7) at Citanten i et Aar skulde have forbrugt for ca. 450 Kr. Medicin, deraf ca. 200 Kr. til Eau de Cologne, Vinaigre og Maltøl.
- 8) »at Citanten til Indstævnte skulde have udtalt at ville fra-træde den 1 Januar 1891 under Forudsætning af, at Indstævnte vilde »give ham sit Æresord paa ikke offentlig at ville kompromittere ham.«
- 9) at Citanten har indstillet Indstævnte til Afsked »paa Grundlag af Fakta, om hvis Rigtighed han har havt al mulig Anledning til at tvivle« — med Hensyn til hvilken Udladelse dog alt nu bemærkes, at det i Pjecen hedder, at »Ministereren« har gjort dette, bistaaet af Citanten.
- 10) at det i Pjecen antydes, at der findes utilstedelige »Motiver til det passerede«, »Punkter af saa delikat Natur, at Indstævnte har fundet det upassende af fri Villie at drage dem frem«.

Derhos har Citanten fremhævet, at der i Pjecen paa en perfid Maade fremstilles Fakta, saaledes at de lade Læseren faa den Opfattelse, at Citanten har foretaget utilbørlige Dispositioner til egen Fordel.

Medens der nu ikke kan gives Citanten Medhold deri, at han i den omhandlede Pjece er stemplet som en demoraliseret Mand eller er sigtet for Uhæderlighed, findes han derimod med

Rette at gjøre gjældende, at han i Skriftet sigtes for Upaalidelighed og Udygtighed, samt for at have benyttet sin Stilling til paa utilbørlig Maade at skaffe sig Fordel.

Den imod Citanten især i den ovenfor under Nr. 1 fremhævede Udladelse rejste Sigtelse for Upaalidelighed har Indstævnte navnlig søgt at godtgjøre ved Henviisning til, at Citantens officielle Meddelelser om forskjellige Forhandlinger mellem ham og to af Hospitalets Læger skulle have været urigtige, men herfor har Indstævnte mod Citantens Benægtelse ikke ført noget Bevis. Forsaavidt Indstævnte særlig har paaberaabt sig, at Citanten skal have fragaaet et en Reservelæge givet Tilsagn om Tilvejebringelse af Bolig for denne paa Hospitalet, maa det bemærkes, at Indstævnte, efterat Reservelægen i et offentligt Blad havde fremsat en saadan Beskyldning mod Citanten, ifølge sin egen Erkjendelse har affattet og leveret Citanten Udkast til en Modartikel, hvori Indstævntes Vidnesbyrd paaberaabes for at vække Tvivl om Rigtigheden af Reservelægens Fremstilling, medens Indstævnte her under Sagen gjør gjældende, at denne var stemmende med Sandheden. Imod Citantens Benægtelse har Indstævnte dernæst ikke bevist, at Citanten har udtalt sig som anført, i den ovenfor under Nr. 8 fremhævede Udladelse, eller godtgjort nogen Føje til den i Udladelsen under Nr. 9 indeholdte Sigtelse mod Citanten for, at Indstævntes Afskedigelse er udvirket paa Grundlag af urigtige Fakta. Medens Citanten ligeoverfor den af Indstævnte rejste Sigtelse for Uduelighed — jfr. særlig Udtalelsen under Nr. 3 om hans »umulige Administrationstalent« har henvist til de af ham tidligere beklædte Stillinger og udførte Hverv, har Indstævnte intet bevist til Støtte for Berettigelsen af de af ham i Pjecen brugte nedsættende Udtalelser om Citantens Embedsførelse.

Den imod Citanten fremførte Sigtelse for paa utilbørlig Vis at have foretaget Dispositioner til egen Fordel og derved svækket den for hans Stilling fornødne Agtelse og den ham viste Tillid, jfr. de ovenfor under Nr. 2, 4, 5, 6 og 7 fremhævede Udladelser, referere sig til hans Forbrug af Varer fra Hospitalets Apothek, det Honorar (fri Embedsbolig eller Erstatning derfor), han har oppebaaret for Administration af nogle Hospitalet tilhørende faste Ejendomme, og de af ham paa hans Embedsrejser forbrugte Beløb. Medens Citanten, hvis Forbrug af Varer fra Hospitalets Apothek til ham og Husstand efter hans Opgivende har medført en aarlig Gjennemsnitsudgift af ca. 178 Kroner for Stiftelserne — med Hensyn til det førstnævnte Punkt har anbragt, at hans Forbrug af Vinaigre og Eau de Cologne, som han har anvendt som desinficerende Midler, gjennemsnitlig af hver Slags ikkun har andraget ca. 20 Kr. aarlig, og at han af Maltøl ialt kun har forbrugt for ca. 80 Kr., nemlig i et Kvartal i 1890

efter en hans Datter overgaaet hæftig Influenza, hvilket Anbringende ogsaa stemmer med en af Indstævnte for Aarene 1889 og 1890 fremlagt Udskrift af Hospitalets Bøger, har Indstævnte, der end ikke har assereret, at dette Citantens Forbrug har fremkaldt nogen Revisionsantegnelse, ikke godtgjort, at Citanten i ovennævnte Henseende har tiltaget sig nogen Fordel, hvortil han ikke var berettiget. Ejheller er det af Indstævnte godtgjort, at Citanten med Hensyn til den ham tillagte Fribolig eller Erstatning derfor har oppebaaret nogen Indtægt, hvortil han ikke har havt Hjemmel, eller at de af ham paa Embedsrejser ifølge hans Opgivende forbrugte Beløb have været større, end hvad der maa antages at være medgaaet til disse.

Endelig har Indstævnte med Hensyn til Udladelserne under Nr. 10, som trods Indstævntes modsatte Formening maa ansees for ærefornærmende, end ikke assereret nogetsomhelst, som kunde give ham Føje til at fremsætte disse.

Indstævnte har anført, at Pjecen er udgivet som et Selvsforsvar i Anledning af den Tort, han mener at have lidt ved at afskediges fra sin Stilling, men denne Omstændighed kan ikke formindske det Ansvar, han har paadraget sig ved sine Ærefornærmelser mod Citanten, saa meget mindre som det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Afskedigelsen væsentlig var grundet i et af Hospitalets Overlæger overfor Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremsat Ønske.

I Henhold til det anførte ville de fornævnte for Citanten fornærmelige Sigtelser og Udladelser i Pjecen være at mortificere og Indstævnte at ansee efter Straffelovens § 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 400 Kr., der i Mangel af Betaling vil være at afsone med simpelt Fængsel i 60 Dage. Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager derunder i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Jacobsen, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr. Der vil være at forelægge Overretsprokurator Gottschalck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 13 Juni 1892 fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 17 November.

Nr. 293.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Marinus Jensen (Def. Hansen).

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1896: Tiltalte Johan Marinus Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og i Erstatning til Metaltrykker Harald Alexander Dørge betale 500 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Kaas, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han — der havde god Grund til at befrygte et voldeligt Angreb af den ham i Kræfter overlegne Metaltrykker Dørge — kun efter foregaaende Advarsel har hugget om sig med sin Kniv for at bortskræmme Angriberen, og derved er kommet til at tilføje denne den i Dommen omhandlede Beskadigelse. Men selv efter Indholdet af Dørges Forklaring maatte Tiltaltes Benyttelse af Kniven til Forsvar mod dennes Angreb i Medfør af Straffelovens § 40, 1ste Stykke, være straffri. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at Tiltalte i 8 Dage har været belagt med Arrest, idet det ikke efter det foreliggende kan ansees at have været nødvendig at sikre sig hans Tilstedeværelse, hvilket alene er paaberaabt til Begrundelse af Arrestdekretet.

Thi kjendes for Ret:

Johan Marinus Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for

Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Johan Marinus Jensen, der er født den 28 Juni 1875 og ikke er fundet forhen straffet, for Vold. Ved Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste maa det ansees for godtgjort, at Tiltalte Natten mellem den 2 og 3 Februar d. A. i en Port til en Ejendom i Studiestræde har bibragt Metaltrykker Harald Alexander Dørge et Stik i den nederste Del af venstre Forarm med en Kniv, 5 Tommer lang i oplukket Stand og med et godt 2 Tommer langt og ca. $\frac{1}{2}$ Tomme bredt, spidst Knivsblad, hvorved flere Sener og Hovednerven overskares, og denne Læsion, for hvilken Dørge henlaa til Behandling paa Kommunehospitalet fra nævnte Nat til den 13 Marts d. A., har ifølge en af vedkommende Overlæge paa Hospitalet efter en den 10 April næstefter foretagen Undersøgelse afgiven Erklæring havt til Følge en mangelfuld Evne til Strækning og Bøjning af venstre Pefinger og Tommel, hvis normale Funktion næppe vil vende tilbage. Efter Dørges Forklaring vil denne Beskadigelse af Fingrene være ham til Hinder for at gjenoptage Arbejdet som Metaltrykker, saa at han maa søge andet og mulig mindre indbringende Arbejde.

Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende: Under et Bal, der nævnte Nat i den paagjældende Ejendom i Studiestræde afholdtes af en Forening, af hvilken Dørge var Medlem, medens Tiltalte var Medlem af Bestyrelsen, opstod der Uenighed mellem dem i Anledning af, at Tiltalte havde ladet Dørge opfordre til at legitimere sig som Medlem, samt betydet ham, at han ikke maatte være iført Overtøj i Lokalet. Tiltalte har forklaret, at Dørge ved denne Lejlighed lovede ham »nogle Øretæver«, og uagtet Dørge har nægtet dette, maa der efter de foreliggende Omstændigheder — bl. A. at Dørge, der af Legemsbygning er større og sværere bygget end Tiltalte, efter hvad han selv har erkjendt, tog Tiltalte i Skulderen og ruskede ham, og at Samtalen endte med, at en tilstedeværende Bekjendt af Dørge, Kusk Heinrich Niels Gustav Christian Nielsen, ytrede, at det ikke var værd, at Tiltalte og Dørge kom op at slaas i Lokalet, det kunde de afgjøre, naar de gik hjem — gaas ud fra, at Tiltalte ikke uden Føje har været bange for at faa Prygl af Dørge. Tiltalte forlod derefter Lokalet og gik ud paa Gaden for at formaa en Politibetjent til at tage sig af Sagen, men da han ikke

strax fandt nogen saadan og ved nærmere Eftertanke ikke fandt det rigtigt at blande Politiet ind i Sagen, vendte han tilbage for gjennem den ovenomtalte Port at begive sig tilbage til Festlokalet. I Porten, som var mørk og kun oplyst af Skjæret fra Vinduerne i Balsalen, mødte han Dørge.

Om dette Møde har nu Dørge forklaret, at han, der kort efter Tiltalte forlod Balsalen sammen med Kusk Nielsen for at gaa hjem, af denne, medens de opholdt sig paa et i Gaarden lige ved Porten værende Pissoir, blev gjort opmærksom paa Tiltalte, der fra Gaden kom ind i Porten, og at han derefter gik henimod Tiltalte for at spørge ham om Grunden til hans Adfærd overfor ham i Balsalen, uden at han (Dørge), der samtidig lagde sin Haand paa Tiltaltes Skulder, havde til Hensigt at øve Vold imod ham. Da han imidlertid nu hørte Nielsen fra Gaarden raabe, at han skulde tage sig iagt, da Tiltalte havde Kniv, greb han med venstre Haand Tiltalte i Brystet og satte ham op mod Portvæggen for med højre Haand at fratage ham Kniven, som han paa Grund af Mørket ikke kunde se, men som han formodede, at Tiltalte holdt i sin højre Haand, og da dette ikke lykkedes, idet han ikke kunde naa Tiltaltes højre Haand, som denne havde hævet i Vejret, skiftede han Hænderne og forsøgte at fratage ham Kniven med venstre Haand, men Tiltalte sænkede i det Samme sin højre Haand til Slag, og Dørge blev ramt med et Hug af Kniven, som Tiltalte førte med Kraft imod ham, hvorefter Tiltalte rev sig løs og løb over Gaarden og op ad Trappen til Balsalen efterfulgt af Dørge. Denne har endvidere udsagt, at han ikke, forinden han fik Knivstikket, har hørt Tiltalte true med at bruge Kniv imod ham, hvis han ikke lod ham i Fred.

Fornævnte Kusk Nielsen har edelig forklaret, at han, der blev staaende ved Pissoiret, medens Dørge gik henimod Tiltalte, saae, at Dørge tog Tiltalte, som han traf i den Gaarden nærmeste Halvdel af Porten, foran i Tøjet eller slog ham paa Skulderen, at han i det Samme hørte Tiltalte sige: »Hvis Du rører mig, slaar jeg Dig med Kniven«, og samtidig saae noget blinke i Tiltaltes opløftede højre Haand, at han derefter raabte til Dørge: »Pas paa, han har Kniv« og derpaa saae Dørge sætte Tiltalte op mod Portvæggen, at Tiltalte strax derefter kom løs fra Dørge og løb op ad Trappen, forfulgt af sidstnævnte, og at han et Øjeblik efter hørte Dørge raabe, at han var bleven saaret.

Tiltalte har nægtet forsættelig at have hugget efter Dørge med Kniven og har om det Passerede afgivet følgende nærmere Forklaring: Da han i Porten saae Dørge komme henimod sig og frygtede Overlast fra hans Side — efter hvad han har udsagt dog kun nogle tørre Hug — fremtog han sin Kniv, aabnede den, og idet han holdt den i Haanden saaledes, at Knivsbladet stak frem ved den lille Finger, huggede han om sig med den for at skræmme Dørge og holde ham borte fra sig. Samtidig

advarede han ham, idet han med høj Røst udtalte, at han brugte Kniven mod ham, hvis han kom ham nær. Ved denne Trudsel standsede Dørge ligesom et Øjeblik i godt en Alens Afstand fra ham, og Tiltalte haabede, at han ved at hugge om sig med Kniven skulde bevirke, at Dørge holdt sig fra ham, men pludselig gjorde Dørge en rask Bevægelse henimod Tiltalte, der vedblev at hugge om sig med Kniven. Han mener, at han maa have saaret Dørge, da denne gjorde den nævnte Bevægelse henimod ham, men han har ikke sigtet efter Dørges Haand eller Arm eller mærket, at han stak ham med Kniven, og i den noget altererede Tilstand, hvori han befandt sig, stod det ham ikke klart, hvor farlig hans Handlemaade var. Efterat have frigjort sig fra Dørge, løb han op paa Trappen til Balsalen efterfulgt af Dørge, og først paa Trappen erfarede han, at han i Porten havde saaret Dørge med Kniven, hvorefter han tilkaldte en Politibetjent, hvem han underrettede om det Passerede. I Forbindelse med denne Forklaring har Tiltalte udsagt, at han ingen Erindring har om, at Dørge, som af ham forklaret, har sat ham op mod Portvæggen og holdt ham først med venstre og derpaa med højre Haand samt søgt at fratage ham Kniven, og at det er herunder, at han har saaret Dørge, men at han dog ikke tør paastaa, at dette ikke forholder sig saa, og da Dørges i saa Henseende afgivne Forklaring tildels er bestyrket ved Kusk Nielsens beedigede Forklaring, findes den at burde lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Selv om der nu gaas ud fra, at Tiltalte har befundet sig i en noget altereret Tilstand, maa han antages at have været sig bevidst, at der var den største Sandsynlighed for, at han ved under de nævnte Omstændigheder at hugge om sig med Kniven vilde komme til at saare Dørge. Derimod findes hans Forklaring om ikke at have sigtet efter Dørges Haand eller Arm ikke at kunne forkastes, og efter det Foreliggende maa der ogsaa ved Paadømmelsen gaas ud fra, at han, forinden han bibragte Dørge Knivstikket, har advaret ham mod at øve Overlast mod sig under Trudsel om i saa Fald at bruge Kniven mod ham.

Da den skete Voldshandling efter det Foranførte findes at maatte tilregnes Tiltalte som forsætlig, vil han være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Han vil derhos i Overensstemmelse med den af Metaltrykker Dørge derom nedlagte Paastand have at betale denne i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Nærings-tab 500 Kroner.

Nr. 112. Taxatrice Charlotte Lund og hendes
Mand, forhenværende Proprietær **R. Lund**, som hendes
Væрге (Jensen efter Ordre)

contra

Fabrikant R. J. Møllerup (Ingen),

betr. Ophævelse af et foretaget Udlæg.

Kongens Fogeds Kjendelse af 27 Januar 1894: Den fremsatte Protest mod det af Rekvirenten begjærte Udlæg i de under Nr. 1—30 registrerede Gjenstande kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1895: Den indankede Kjendelse og Udlægsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostningee ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa der ansees at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at samtlige de under Fogedforretningen registrerede, i den indankede Dom ommeldte Effekter, i hvilke der er gjort Udlæg til Fyldestgjørelse af den Appellantindens Mand overgaaede Dom af 16 Oktober 1893, ere anskaffede af hende for Udbyttet af den af hende drevne selvstændige Virksomhed. Vel har nu Appellantinden, som i Dommen fremstillet, hos Indstævnte rekvireret de paagjældende Varer, til hvis Betaling hendes Mand er dømt, og modtaget og forbrugt dem i deres fælles Husholdning og Næringsdrift, men herved alene kan hun, som paa den paagjældende Tid ikke havde noget Selverhverv, ikke ansees at have samtykket i Gjældsstiftelsen, saaledes at der for Gjælden i Medfør af Bestemmelsen i Lov 7 Maj 1880 § 1 i Slutningen kunde søges Fyldestgjørelse i, hvad hun ved selvstændig Virksomhed maatte erhverve, og da der ikke iøvrigt er oplyst noget om, at hun paa anden Maade har givet eller blot været opfordret til at give saadant Samtykke, findes hendes Protest mod Udlæget allerede af denne Grund at burde være tagen til Følge.

Den paaankede Fogedkjendelse af 27 Januar 1894 tiligemed det derefter iværksatte Udlæg vil derfor efter hendes Paastand være at ophæve.

Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og det Appellantindens beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse og det i Henhold til samme dekreterede Udlæg bør være ophævet. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Fabrikant R. J. Mellerup, 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Jensen 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Begjæring af Indstævnte, Fabrikant R. J. Mellerup blev der den 20 November 1893 paabegyndt en Exekutionsforretning hos Citanten, forhenværende Proprietær R. Lund, til Fyldestgjørelse af Rekvirentens Tilgodehavende ifølge nærværende Rets Dom af 16 Oktober s. A., hvilket under Forretningen med Tillæg af dennes Omkostninger opgjordes til 922 Kr. 49 Øre foruden Renter af Hovedkapitalen 776 Kr. 9 Øre, og blev der under Nr. 1—30 registreret Løsøre, som vurderedes til ialt 909 Kr. Rekviritus protesterede imod, at der gaves Indstævnte Udlæg i de registrerede Effekter, idet han paaberaabte sig, at de alle vare anskaffede af hans Hustru, Citantinden Fru Charlotte Lund, for hendes Selverhverv som autoriseret Taxatrice, til hvilket Erhverv Citanten eller Fællesboet Intet har bidraget, og at Citantinden ikke har samtykket i Stiftelsen af den her omhandlede Gjæld, saa at der ifølge Loven af 7 Maj 1880 ikke for denne Gjæld kan søges Fyldestgjørelse i dem. Til denne Protest sluttede Hustruen sig, og da Kongens Foged ved Kjendelse af 27 Januar 1894 forkastede Protesten og derefter dekreterede Udlæg i det Registrerede for Indstævntes Fordring, have Citanten og hans Hustru med Citanten som Værge indanket denne Fogedkjendelse her til Retten, hvor de paastaa Kjendelsen og den i Henhold dertil stedfundne Exekution i fornævnte under Nr. 1—30 registrerede Effekter annullerede og ophævede og Appellens Omkostninger tilkjendte Citanterne skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, medens Indstævnte procederer til Kjendelsens og Exekutionens Stadfæstelse og paastaar Appellanterne tilpligtede in solidum at erstatte ham Appellens Omkostninger.

Efter hvad der dels er in confesso, dels oplyst ved de under Sagen førte Vidner, hidrører Indstævntes Fordring fra Urtekramvarer leverede Citanterne dels til deres fælles Husholdning og dels til et af dem her i Byen drevet Pensionat og en Hotelvirksomhed i Kalundborg, hvilken sidste ophørte i 1886,

hvorpaa de flyttede tilbage til Kjøbenhavn. Kort forinden vare de ved en hos dem foretagen Exekution blevne blottede for det Nødvendigste, men et Aarstid efter fik Citantinden Ansættelse som Taxatrice og har derved i alt Væsentligt underholdt Citanten og deres Barn, medens Citanten paa Grund af Svaghed og Affældighed saagodtsom ikke har havt nogen anden Indtægt end et ham tilstaaet Understøttelseslegat.

Det maa efter det Foreliggende antages, at de registrerede Effekter eller ialfald den overvejende Del af disse ere anskaffede for Provenuet af Citantindens ommeldte Selverhverv, men at Citantinden, der selv har rekvireret de fra Indstævnte modtagne Varer og har ledet ikke blot Familiehusholdningen, men ogsaa Pensionatets og Hotellets Husholdning, har været fuldt vidende om og enig i, at Varerne toges paa Kredit. Citanterne formene, at der, for at Undtagelsesbestemmelsen i Loven af 7 Maj 1880 kunde komme til Anvendelse i et Tilfælde som nærværende, hvor Gjælden er stiftet, inden Selverhvervet tog sin Begyndelse, maatte udkræves, at Hustruen udtrykkelig havde samtykket i Gjældsstiftelsen, men til en saadan indskrænkende Fortolkning af bemeldte Lovbestemmelse skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Føje, og Indstævnte findes saaledes at have været berettiget til for sin Fordring at søge Fyldestgjørelse i de registrerede Effekter. Som Følge heraf ville den indankede Kjendelse og Udpantningsforretning være at stadfæste, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 27 November 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 37.

Onsdagen den 18 November.

Nr. 280.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Christian Nielsen Gabs (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 10 April 1895 om Forbud mod Kolportage samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. v.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juni 1896: Tiltalte Carl Christian Nielsen Gabs bør til Statskassen bøde 500 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der, som Sagen foreligger Høiesteret, ikke bliver Spørgsmaal om tillige at dømme Tiltalte efter første Stykke af § 1 i Loven af 10 April 1895. vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Bøden i Henhold til Plakat 19 Februar 1819 bliver at tillægge Kjøbenhavns Kommunes Kasse.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden tillægges Kjøbenhavns Kommunes Kasse. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte Carl Christian Nielsen Gabs til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Carl Christian Nielsen Gabs for Overtrædelse af Lov 10 April 1895 om Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m. anlagte Sag ere Omstændighederne ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Siden December Maaned forrige Aar har Tiltalte i Egenskab af eneste Indehaver af Firmaet »Bankhuset Danmark« dels gjennem Breve, dels gjennem antagne Agenter opfordret Personer heri Landet til at indtræde som Medlemmer i af »Bankhuset Danmark« ledede saakaldte Præmieobligationsselskaber, hvert paa 25 Medlemmer, paa de i en trykt Meddelelse, der overgaves de Paagjældende, nærmere angivne Vilkaar. Ifølge disse vil enhver Reflekterende, der til Tiltalte indsender en Tiltrædelseserklæring og samtidig indbetaler det første Medlemsbidrag, 5 Kr. — under Forudsætning af, at Tiltalte faar hvervet 24 andre Medlemmer — faa tilstillet Medlemsbrev og en Fortegnelse over 150 nærmere betegnede udenlandske Præmieobligationer. Under Forudsætning af, at han derhos prompte i 25 efterfølgende Maaneder betaler et maanedligt Medlemsbidrag af 5 Kroner, vil han endvidere opnaa i Forening med 24 andre af Tiltalte hvervede Medlemmer at blive andelsberettiget til de 150 paa den ham tilstillede Fortegnelse opførte Obligationer, saalænge Medlemsretten varer, nemlig i 26 Maaneder, i hvilke han yder Bidrag, idet han, saafremt en eller flere af de paagjældende Obligationer i det nævnte Tidsrum udtrækkes med Præmie, strax vil erholde tilstillet $\frac{1}{25}$ af Præmiebeløbet efter Fradrag af, hvad der medgaar til Indkjøb af nye Obligationer istedetfor de udtrukne, hvorhos han efter Udløbet af fornævnte Tid erholder tilstillet til Ejendom 6 af de 150 Obligationer, til hvilke han hidtil har været andelsberettiget, i Henhold til en af Tiltalte foretagen Fordeling.

Ved denne Fremgangsmaade findes Tiltalte, der har forklaret, at der i Slutningen af April Maaned dette Aar var dannet 9 Præmieobligationsselskaber af den omhandlede Art, at have overtraadt Forbudet mod heri Landet at udbyde til Salg Andele i udenlandske Præmieobligationer, og han, der er født den 2 August 1868, og som ikke er funden forhen straffet, vil derfor

være at anse efter fornævnte Lov af 10 April 1895 § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner.

Nr. 324. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Carl Rudolph Christensen (Def. Bagger og Tilt. pers.),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andre Lottospil m. m. af 6 Marts 1869 samt Lov 10 April 1895 indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1896: Tiltalte Carl Rudolph Christensen bør til Statskassen bøde 800 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at den nedennævnte Deel af Bøden, som maa ansees forskyldt for Overtrædelsen af Loven af 10 April 1895, bliver i Henhold til Plakat 19 Februar 1819 at tillægge Kjøbenhavns Kommunes Kasse.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at 300 Kroner af Bøden tillægges Kjøbenhavns Kommunes Kasse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Rudolph Christensen til Høiesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Rudolph Christensen for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andre Lotto-spil m. m. af 6 Marts 1869 samt Lov af 10 April 1895 indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m. Tiltalte er født den 1 December 1874 og anseet: ved Rettens Dom af 16 December 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Høiesterets Dom af 26 Marts d. A. efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869 § 2 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., hvorhos han inden Rettens 1ste Kriminelkammer den 7 April d. A. for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Bøde af 400 Kroner, som han har afsonet.

Ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: Tiltalte har siden engang i indeværende Aars Foraar ved udsendte, af ham antagne Agenter til Folk heri Landet udenfor Kjøbenhavn falbudt Lommeuhre paa Afbetaling i Henhold til saakaldte Kjøbebeviser, lydende paa Betaling af 6 maanedlige Afdrag a 5 Kr., hvilke Kjøbebeviser udleveres Kjøberen ved 1ste Afdrags Erlæggelse, og ifølge hvilke der gives Bevisets Indehaver Ret til, naar Afdragene prompte betales, at erholde, foruden et nærmere betegnet Uhr, tillige $\frac{1}{25}$ af de Gevinster, der maatte falde paa 5 Kvartlodder i Hamborger Stadslotteriet, hvis Numre samtidig opgives for ham. Da Tiltalte, der vil have afsat cirka 30 Stykker af de omhandlede Kjøbebeviser, har erkjendt, at han har knyttet Gevinstfordelingen efter de nævnte Lodsedler — hvorfor ikke er beregnet særligt Vederlag — til den Ret, som Kjøbebeviset iøvrigt giver, for derved at opnaa den Fordel, der indvindes ved forøget Afsætning af de paagjældende Uhre, maa han ved sit heromhandlede Forhold, der maa stilles lige med en Handel med Andele i Retten efter udenlandske Lodsedler, ansees at have overtraadt Forbudet i fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 3, 2det Stykke.

Tiltalte har endvidere siden Midten af Marts Maaned d. A. til henimod 150 Reflekterende solgt udenlandske Præmieobligationer, nemlig saakaldte »Amsterdammer 2 $\frac{1}{2}$ Gylden Original-lodder«, ved Hjælp af Agenter, der ere gaaede rundt heri Landet udenfor Kjøbenhavn og have udbudt saadanne til Salg paa Afbetalingsvilkaar, idet de til Enhver, der ønskede at reflektere, og som samtidig indbetalte det første Afdrag — hvilket tilfalder vedkommende Agent som Provision — strax have overgivet et medført »Medlemsbevis«, hvorved Tiltalte, der betegner sig som Bestyrer af et saakaldet Selskab »Norden«, hvilket Selskab iøvrigt efter hans egen Erkjendelse ikke eksisterer, tilsikrer Ihændehaveren af Beviset mod prompte Indbetaling af 12 Kr. med 2

Kr. maanedlig i Løbet af 6 Maaneder Retten til en af de angivne Præmielodder, hvorhos ifølge Medlemsbeviset disses Nummer- og Seriebetegnelse vil blive meddelt Kjøberen ved Erlæggelsen af det andet Afdrag. Ved denne Virksomhed findes Tiltalte at have overtraadt Forbudet i fornævnte Lov af 10 April 1895 mod Om-bæring i den Hensigt at udbyde til Salg udenlandske Præmie-obligationer, uanseet at Agenterne ikke have medført selve Obligationerne.

Som Følge af alt det foranførte vil Tiltalte være at ansee dels efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869 § 3, 3die Stykke, dels efter fornævnte Lov af 10 April 1895 § 1, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 800 Kroner.

Torsdagen den 19 November.

Nr. 286. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1. **Carl Vilhelm Oscar Steenholm** og 2. **Magnus Bernhardt Simonsen** (Def. Hansen),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1896: De Tiltalte, Carl Vilhelm Oscar Steenholm og Magnus Bernhardt Simonsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 6 Gange 5 Dage. Salæret til den for Tiltalte Simonsen beskikkede Defensor, Prokurator Seidelin, 25 Kroner, udredes af denne Tiltalte. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas, 40 Kroner, udredes af de Tiltalte En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Carl Vilhelm Oscar Steenholm og Magnus Bernhardt Simonsen, een for begge og begge

for een, til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Vilhelm Oscar Steenholm og Magnus Bernhardt Simonsen, der ere fødte henholdsvis den 19 Marts 1851 og den 25 November 1850, og som ikke ere fundne forhen straffede, for Pengeafpresning, og ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Den 4 Oktober forrige Aar traf de Tiltalte, der siden Aaret 1887 havde arbejdet paa Orlogsværftet, først et Par Aar som Daglejere, og derefter som saakaldte »private Arbejdere«, Aftale om i Forening at affatte og tilstille deres Foresatte, Værftsløjtnant Frederik Julius Kofoed dels en som Kopi betegnet Skrivelse fra de Tiltalte til Kofoeds Overordnede, Ekvipagemesteren, der skulde indeholde en Række Sigtelser mod Kofoed for paa forskjellig Maade at have misbrugt sin Stilling til egen Fordel og til at begunstige flere af sine Underordnede paa de Andres Bekostning, dels et Truselsbrev, indeholdende en Trusel om, hvis Kofoed ikke opfyldte visse af de Tiltalte stillede Fordringer, da at sende Ekvipagemesteren Originalen til den nævnte Kopi.

Hvad de Tiltalte hermed tilsigtede, var navnlig at bevæge Kofoed til at udvirke en Forhøjelse af deres egne og mulig andre af de »private Arbejderes« Lønninger. De Tiltalte, der, saa længe de havde arbejdet paa Værftet som »private Arbejdere«, havde været lønede med 2 Kroner 25 Øre daglig — hvilken Løn er den, som de »private Arbejdere« i Almindelighed erholde, idet kun nogle enkelte af dem, nemlig saadanne, som have arbejdet længst eller flinkest paa Værftet, faa tilstaaet en noget højere Løn, nemlig 2 Kroner 50 Øre eller 2 Kroner 75 Øre daglig, om hvilke Lønningsforhøjelser Ekvipagemesteren efter Indstilling af vedkommende Værftsløjtnant tager Bestemmelse — havde efter deres Forklaringer flere Gange anmodet Kofoed om Lønningsforhøjelse, men vare hver Gang blevne afviste af ham paa en brutal Maade og ansaa det derfor for frugtesløst med det Gode at anmode ham om højere Løn. Efter det Oplyste have de »private Arbejdere«, hvis Løn udredes af den til Driften af Orlogsværftet paa Finantsloven bevilgede Sum, imidlertid intet Krav paa efter en vis Tids Forløb at erholde Lønningsforhøjelse, og de Tiltalte have ogsaa erkjendt, at de ingen Ret havde til at forlange en saadan.

Foruden til Arbejde paa Orlogsværftet benytttes Værftets Arbejdere, deriblandt de »private Arbejdere«, undertiden til Arbejde udenfor Værftet, hvilket navnlig har været Tilfældet, naar Marinens Dampkran har været udlaant til Benyttelse ved andet Arbejde end det Marinen vedkommende, særlig ved Arbejder paa Forterne. For saadanne Arbejder lige som ogsaa i forskellige andre Tilfælde, navnlig ved særlig strængt Arbejde paa Værftet, er der efter det Oplyste undertiden tilstaaet Dusører, blandt Andet ogsaa til de i Arbejderne deltagende »private Arbejdere«, hvilke Dusører da i Reglen ere blevne Arbejderne udbetalte af vedkommende Værftsløjtnant, og medens de Tiltaltes Hovedøjemed med det omtalte Truselsbrev som anført var at opnaa Lønningsforhøjelse, var det dog tillige deres Hensigt ved Hjælp af samme at formaa Kofoed til af sin egen Lomme at udbetale dem og mulig nogle af deres Kammerater nogle Dusører, som de efter deres Forklaringer troede at have Ret til eller dog at have et billigt Krav paa for deres Deltagelse i forskellige Arbejder, navnlig paa Middelgrundstøtten.

Endelig var det de Tiltaltes Hensigt med Truselsbrevet at bevæge Kofoed, der efter deres Forklaringer ofte brugte grove Skjældsord mod sine Underordnede, til at være hæfligere i sin Opræden overfor dem.

Om Aftenen den 4 Oktober f. A. nedskrev Tiltalte Steenholm i sit Hjem i Overensstemmelse med den trufne Aftale et Udkast til de omtalte Skrivelser, og den følgende Dag formaaede de Tiltalte en ikke under Sagen tiltalt Søminearbejder, som de vidste skrev en ordentlig Haandskrift og forstod at stave nogenlunde rigtigt, til efter endt Arbejdstid at følge med dem til Tiltalte Simonsens Hjem og der at nedskrive saavel Truselsbrevet til Kofoed som den som Kopi betegnede Skrivelse til Ekvipagemesteren, hvilke Skrivelser, der begge dateredes den 5 Oktober 1895 og forsynedes med de Tiltaltes Underskrifter, de Tiltalte i Forening dikterede ham, tildels med Benyttelse af Steenholms nævnte Udkast. Samme Aften lagde Steenholm efter Aftale med Simonsen Skrivelserne, der vare indlagte i en til Kofoeds private Hjem adresseret Konvolut, i en Postkasse.

I den som Kopi betegnede Skrivelse til Ekvipagemesteren oplyste de Tiltalte denne om »de Skandaler«, der i flere Aar skulde være foregaaede paa Holmen, idet Værftsløjtnant Kofoed dels havde taget mod Bestikkelser af forskellige af sine Underordnede og begunstiget nogle af disse paa de Andres Bekostning, dels med Hensyn til forskellige til ham af offentlige Autoriteter og private udbetalte Dusører havde forholdt sig paa en nærmere angiven Maade, og med Udtalelserne om Dusørerne var det efter de Tiltaltes Forklaringer Mening at sigte Kofoed dels for ulovlig at have beriget sig selv ved at stikke Pengebeløb i sin egen Lomme, som han havde modtaget for og altsaa var pligtig til at

udbetale til sine Underordnede, dels for at have fordelt de Beløb, han havde udbetalt til sine Underordnede, paa en uretfærdig Maade.

I Truselsbrevet til Kofoed angav de Tiltalte deres Øjemed med samme med følgende Ord:

»De skal forbedre de private Folks Lønning, som ligger og slider paa Bukke, Master og Allevegne for Dem; de skal give de Mænd de Dusører, som De har snydt dem for; De skal behandle Dem hensynsfuld,

og Brevet slutter med følgende Udtalelse:

»Og vis de ikke opfylder disse Betingelser inden 14 Dage fra Dato, saa gaa Brevet til Commandeuren, som vi nu sender Dem Copien af; de kan være overbevist om, at det er bestemt. — De maa gjerne sige til deres Bestikkere; at de skal holde Munden lukket og lyve for Commandeuren; og smide Alting ud af deres Hus, som de har faaet af Dem; Det hjælper dem Intet, der er ingen der hved Beskjed med disse Breve undtagen Undertegnede.«

Efter at Kofoed den 6 Oktober havde modtaget de nævnte Skrivelser, kaldte han den følgende Morgen de Tiltalte ind paa sit Kontor og spurgte dem, om det var deres Alvor at sende en Skrivelse som den omhandlede til Ekvipagemesteren, hvortil de svarede, at de fastholdt, hvad de havde skrevet, og at de vilde sende en saadan Skrivelse til Ekvipagemesteren, hvis de ikke fik Lønningsforhøjelse, og Tiltalte Steenholm har forklaret, at Kofoed 2 Dage senere meddelte ham, at han agtede at levere Ekvipagemesteren Brevet. Efter det Oplyste maa det antages, at Kofoed, efter den 8 Oktober forgjæves at have forsøgt at faa Ekvipagemesteren i Tale, den følgende Dag har afleveret Skrivelserne til ham, og Ekvipagemesteren har forklaret, at han strax meddelte Kofoed, at det var nødvendigt, at Sagen blev undersøgt, hvad Kofoed ogsaa var enig i. Da Kofoed om Aftenen den 11 Oktober kom hjem, var han meget fortvivlet og lod Ytringer falde om, at han frygtede, at hans Overordnede alligevel havde ham mistænkt; og den følgende Morgen aflivede han sig ved Hængning paa et til Ejendommen, hvor han boede, hørende Tørreloft. Til Oplysning om de med dette Selvmord forbundne Omstændigheder blev der indledet en Undersøgelse ved Søetatens kombinerede Ret, og efter det Oplyste maa det nærmest antages, at Kofoed har begaaet Selvmordet under Paavirkning af en ved Truselsbrevet og ved Frygt for, at hans Overordnede havde ham mistænkt, fremkaldt psykisk Depression. Efter Undersøgelsens Slutning henstillede nævnte Ret til Kjøbenhavns Politi at indlede Undersøgelse mod de Tiltalte for Pengeafpresning, og Sagen henvistes derefter til Undersøgelse ved nærværende Ret.

Efter alt, hvad der under Sagen er oplyst, maa de af de

Tiltalte fremsatte Sigtelser mod afdøde Værftsløjtnant Kofoed antages at have været usandfærdige, og efter Beskaffenheden af det Grundlag, hvorpaa Sigtelserne hvile, have de Tiltalte savnet Føje til derpaa at støtte nogen Mistanke mod Kofoed. De Tiltalte seneste Forklaring gaar nu vel ud paa, at de have troet, at alt det objektive, de skrev, var Sandhed, og at Kofoed virkelig havde gjort sig skyldig i Misligheder ved Fordelingen af Dusører og modtaget samtlige i Kopien omtalte Bestikkelser, og mod deres Benægtelse tør der ikke gaas ud fra, at de have været sig Usandfærdigheden af samtlige Sigtelser bevidst, men med Hensyn til flere af Sigtelserne har det Grundlag, hvorpaa de efter deres egne Forklaringer har støttet deres Mistanke, været saa løst, at de umuligt have kunnet tro paa Sigtelsernes Rigtighed. Med Hensyn til enkelte af disse har Tiltalte Simonsen og ialtfald med Hensyn til en enkelt af dem Tiltalte Steenholm nu ogsaa paa et tidligere Stadium af Undersøgelsen erkjendt, at de i Virkeligheden ikke havde troet paa Rigtigheden af dem, og naar de senere have forklaret i Strid hermed, vil hertil intet Hensyn kunne tages.

De Tiltalte have forklaret, at der aldrig har eksisteret nogen til den omtalte Kopi svarende Original, og at det aldrig har været deres Hensigt at gjøre Anmeldelse til Ekvipagemesteren om de Kofoed paasigtede Misligheder, men at det kun var deres Hensigt at bevæge Kofoed til af Frygt for, at de skulde gjøre Alvor af Truselen, at opfylde de i Truselsbrevet stillede Fordringer, og denne Forklaring vil ogsaa være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

Fredagen den 20 November.

Nr. 340:

Advokat Nellemann

contra

Valdemar Henriksen (Def Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 September 1896: Arrestanterne Anton Frederik Hansen og Valdemar Henriksen og Tiltalte Ludvig Hansen bør straffes, Arrestanten Han-

sen med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar, Arrestanten Henriksen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Salær til den for dem beskikkede Defensor, Prokurator Juel, udreder Arrestanten Hansen og Tiltalte in solidum 25 Kr. og i Salær til den for Arrestanten Henriksen beskikkede Defensor, Prokurator Nissen, udreder nævnte Arrestant 30 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder 40 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Wolff, udredes af Arrestanten Hansen med $\frac{3}{4}$, dog saaledes at Arrestanten Henriksen og Tiltalte deraf in solidum med ham tilsvare hver $\frac{1}{3}$, og af Arrestanten Henriksen med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Valdemar Henriksens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Anton Frederik Hansen for Tyveri, Bedrageri og Falsk, Arrestanten Valdemar Henriksen for Tyveri og Bedrageri og Ludvig Hansen for Falsk. Arrestanten Anton Frederik Hansen, der er født 11 Maj 1869 er bl. A. anset: — — — — — ved Domme af 13 November 1893 og 4 September 1895, henholdsvis efter Straffelovens § 232, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og efter Straffelovens § 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, — — — — — Arrestanten Valdemar Henriksen, der er født den 30 December 1873, er bl. A. anset: ved nærværende Rets Domme af 11 Juni 1892, 1 Oktober s. A. og 11 November 1893 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 19 November

1895 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. — — — — —

Ved Arrestanten Henriksens egen Tilstaaelse, der tildels er bestyrket ved det øvrigt Oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det fremdeles bevist, at denne Arrestant har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Dag i Januar d. A. kom en Person, som det ikke er lykkedes at udfinde herunder Sagen, ned i en Beværtning i Blaa-gaardsgade, hvor Arrestanten da opholdt sig. Den Ubekjendte, der førte en Hund med sig, kom i Snak med Arrestanten og blev herunder med denne enig om, at han (Arrestanten) skulde forsøge at sælge Hunden for ham, og at Arrestanten som Vederlag herfor skulde beholde, hvad der ved Salget kom ind udover 5 Kr. Efterat Arrestanten derpaa havde fjernet sig med Hunden, besluttede han imidlertid svingagtigt at tilegne sig samme, — der under Sagen er vurderet til 10 Kr. — og i Henhold til denne Beslutning solgte han den samme Dag til egen Fordel — som det maa antages — for et Beløb af 1½ Kr. og nogle Drikkevarer. Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa det antages, at den ovennævnte Hund tilhørte Skomager Jørgen Nielsen og var frakommen denne uden hans Vidende og Villie.

Endelig sigtes Arrestanterne for i Forening at have frastjaalet Arrestanten Hansens Fader, Arbejdsmand Niels Hansen, en Jakke og et Par Benklæder — tilsammen af Værdi 12 Kr. — og Arrestanten Hansen har da ogsaa for sit Vedkommende tilstaaet, at han har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Tyveri og har herom afgivet følgende nærmere Forklaring.

Om Formiddagen den 18 Februar d. A. blev Arrestanten Henriksen og han enige om at gaa hjem til hans Fader, der bor paa 1ste Sal i Ejendommen Frederik den 7des Gade Nr. 19, og der stjæle en Jakke og et Par Benklæder for ved Pantsætning af disse Klædningsstykker at komme til Penge. Han og Arrestanten Henriksen fulgtes derpaa hen i Frederik den 7des Gade, hvor han selv gik op i sin Faders Lejlighed, medens Arrestanten Henriksen blev staaende nede paa Gaden og ventede. I Lejligheden traf han imidlertid sine 2 Søstre tilstede, og han gik derfor igjen ned til Arrestanten Henriksen og fortalte denne, at hans Søstre vare hjemme, og at han som Følge heraf vilde vente med at stjæle Tøjet. Han og Arrestanten Henriksen gik derpaa et Stykke ned ad Gaden, men vendte strax efter om og gik saa paa hans Forslag begge to op i Lejligheden, idet han bemærkede til Arrestanten Henriksen, at han vel nok kunde faa sine Søstre — der ere henholdsvis 11 og 4 Aar gl. — til at gaa deres Vej, naar han gav dem et Par Øre til Bolscher. Efterat han og Arrestanten Henriksen derpaa havde opholdt sig

noget i Lejligheden, gav han sin ældste Søster nogle Øre, idet han sagde til hende, at hun kunde gaa ned og købe nogle Bolscher for dem. Dette gjorde hun ogsaa, men da den yngste Søster ikke vilde følge med, fandt han stadig ikke Lejlighed til at begaa det tilsigtede Tyveri, og da saa den ældste Søster lidt efter kom tilbage, kom han paa den Tanke at faa hende til at laane ham en Nøgle til Lejligheden, for at han ved Hjælp af den kunde lukke sig ind, naar de to Pigebørn vare gaaede deres Vej, og derpaa begaa det tilsigtede Tyveri. Efter nogen Vægring fra den ældste Søsters Side fik han hende da ogsaa til at udlevere ham den nævnte Nøgle, idet han, der ikke boede hjemme hos sin Fader, bildte hende ind, at han havde tabt Nøglen til sin egen Stuedør, og de to Arrestanter forlod saa Lejligheden sammen. Efterat de derpaa i nogen Tid havde drevet om paa Gaden for at afvente det Tidspunkt, da de kunde tænke sig, at de to Pigebørn, som havde fortalt dem, at de snart skulde gaa ud, vare gaaede hjemmefra, vendte de atter tilbage til Lejligheden, til hvilken de nu i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af den Nøgle, som han havde laant af sin Søster, idet han med den aabnede Lejlighedens aflaaede Dør. I Lejligheden stjal han og Arrestanten Henriksen dernæst en Jakke og et Par Benklæder, der tilhørte hans Fader, og som hang i et aflaaet Klædeskab, hvilket han aabnede med den til samme hørende Nøgle, hvorpaa han og Arrestanten Henriksen fjernede sig med det Stjaalne, efterat Arrestanten Henriksen havde iført sig Jakken under sin egen Jakke, medens Hansen selv holdt Benklæderne skjult under sin Frakke.

Medens Arrestanten Hansen saaledes har tilstaaet, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, har Arrestanten Henriksen vel erkjendt, at han og Arrestanten Hansen den 18 Februar d. A. i Henhold til en mellem dem forud truffen Aftale have sat dem i Besiddelse af en Jakke og et Par Benklæder — der beroede saaledes som af Arrestanten Hansen forklaret — for ved Pantsætning af disse Klædningsstykker at komme til Penge, og at Arrestanten Hansens Forklaring om hele den skjulte Maade, hvorpaa de gik frem, og om, at de skaffede sig Adgang til den paagjældende Lejlighed ved Hjælp af en Nøgle, som Arrestanten Hansen netop i dette Øjemed havde laant af sin Søster, er rigtig, men samtidig har Arrestanten Henriksen bestemt fastholdt, at det aldeles ikke faldt ham ind, at det var et Tyveri, han medvirkede til, og han har i saa Henseende anført, at han troede, at Arrestanten Hansen boede hjemme hos sin Fader, og at Jakken og Benklæderne tilhørte ham, at det ikke var ham paafaldende, at Arrestanten Hansen gjorde saa mange Anstalter for at komme i Besiddelse af sit eget Tøj, idet han gik ud fra, at Arrestanten Hansen bar sig ad, som han gjorde, fordi han var bange for at faa Ubehageligheder

af sin Fader, hvis denne fik at vide, at han havde pantsat sit Tøj, at Arrestanten Hansens hele skjulte Fremgangsmaade forekom ham saameget mere naturlig, som han selv plejede at bære sig ad paa samme Maade, naar han vilde pantsætte Tøj, der tilhørte ham selv, men beroede hos hans Moder eller hans Søster, og at han, da Arrestanten Hansen fik sin Søster til at laane ham Nøglen til hans Faders Lejlighed, ikke forstod rettere, end at den Nøgle, som Arrestanten Hansen sagde, at han havde tabt, netop var Nøglen til Døren til Faderens Lejlighed.

Da det nu imidlertid synes lidet rimeligt, om Arrestanten Henriksen, der i de sidste 3 Uger før den 18 Februar d. A. stadig havde været sammen med Arrestanten Hansen — undertiden endog til helt ud paa Aftenen — ikke skulde have faaet at vide, at Arrestanten Hansen ikke boede hjemme hos sin Fader, hvad da ogsaa strider mod Arrestanten Hansens bestemte Forklaring om, at han ialfald ved en enkelt Lejlighed udtrykkelig havde sagt til Arrestanten Henriksen, at han boede paa et Logishus, da saavel Arrestanten Hansen som dennes 11-aarige Søster Anna Marie Nicoline Hansen have forklaret, at Arrestanten Henriksen maa have hørt, at Arrestanten Hansen, da han bad sin Søster om at laane ham Nøglen, udtalte sig saaledes, at det var aldeles klart, at han ikke boede hjemme hos sin Fader, da Arrestanten Hansen har forklaret, at han og Arrestanten Henriksen den paagjældende Dag med rene Ord aftalte at gaa hjem til hans Fader og stjæle de ovennævnte Klædningsstykker, og da det synes i højeste Grad usandsynligt, at Arrestanten Henriksen virkelig skulde have troet, at det var af den af ham angivne Grund, at Arrestanten Hansen gik saa skjult frem, som han gjorde — hvorved bemærkes, at hans Forklaring om, at han selv plejede at bære sig ad paa lignende Maade, strider bestemt mod, hvad hans egen Moder har forklaret — findes det herefter at maatte ansees for godtgjort, at Arrestanten Henriksen, der vidste, at Arrestanten Hansen var en bl. A. for Tyveri straffet Person, og hvis egen Fortid desuden taler stærkt imod ham, har vidst, at Arrestanten Hansen ikke boede hjemme hos sin Fader, og at Jakken og Benklæderne ikke tilhørte ham, samt endvidere, at Arrestanten Henriksen har været fuldt paa det Rene med, at Arrestanten Hansen fik fralistet sin Søster Nøglen ved Hjælp af det ovennævnte usandfærdige Foregivende. Da nu derhos Arrestanten Hansens ovennævnte Forklaring for hans Vedkommende vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa det herefter ansees for bevist, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Tyveri, og at de have begaaet dette efter i tyvagtig Hensigt og ved Hjælp af en tillistet Nøgle at have skaffet sig Adgang til den af Arrestanten Hansens Fader beboede Lejlighed.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne og Tiltalte

være at ansee Arrestanten Henriksen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 23 November.

Nr. 330.

Advokat Halkier

contra

Niels Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 24 Juni 1896: Arrestanten Niels Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deruder Salær til Aktor, Prokurator N. P. Møller, 50 Kr. og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 35 Kr. I Erstatning til Karetmager Henrik Hansen udreder Arrestanten 50 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1896: Arrestanten Niels Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Der tillægges Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann for Underretten hver 40 Kroner og Prokuratorerne Wolff og Juel for Overretten hver 25 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, i Forbindelse med Tiltaltes Undladelse af at give nogensomhelst sandsynlig Forklaring om, hvor han har tilbragt Natten mellem den 10 og 11 September f. A., og hvorfra han har faaet de 2 Lam, som han maa antages den næste Morgen at have hjembragt, maa der ansees at være tilvejebragt et efter Forordning 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for,

at Tiltalte er Gjerningsmanden til det i Dommen omhandlede, den nævnte Nat paa Gaardejer Hans Jørgensens Mark begaaede Tyveri af 2 Lam. Et saadant Bevis findes ligeledes efter de foreliggende, i det væsentlige i Dommen fremstillede Oplysninger at være tilvejebragt for, at han svigagtig har afhændet en af ham hos Karethmager Lars Henrik Hansen lejet Trækvogn.

Tiltalte vil derfor være at ansee efter Straffelovens § 229, første Led, og § 253, og Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorimod der ikke, som ved Underretsdommen skeet, bliver Spørgsmaal om at tilkjende Vognens Ejer nogen Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

Niels Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Halkier og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Jensen — som er født den 7 April 1848 og i Sverige anseet i Aaret 1882 for Tyveri med Strafarbejde i 15 Maaneder, og i Aaret 1892 for Tyveri af Kreatur paa Marken med Strafarbejde i 4 Aar, hvilken Straf var udstaaet den 26 Juli f. A., men som ikke er funden forhen straffet her i Landet — aktioneret for Tyveri og Bedrageri.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, har der under Sagen været rejst Mistanke mod Arrestanten om at være Gjerningsmand til forskellige i Københavns Amts nordre og søndre Birker i Slutningen af August og Begyndelsen af September Maaneder forrige Aar begaaede Tyverier af Lam paa Marken, derunder navnlig et paa Gaardejer Hans Jørgensens Mark paa Ballerup Overdrev begaaet saadant Tyveri. Nævnte Gaardejer anmeldte i saa Henseende den 12 September f. A. om Morgenen paa Politistationen i Ballerup, at der, som han antog, Natten mellem den 10 og 11 September f. A. var frastjaalet ham 2 Lam, som havde staaet tøjrede paa en Mark ca. 500 Alen fra Gjørdet til Skoven »Jonstrupvang«. Anmelderen havde først savnet Lamene den 11 September om Eftermiddagen, da de stode tøjrede

et godt Stykke fra Gaarden, noget afsides mellem nogle Bakker, og kun bleve flyttede een Gang om Dagen. Ved en af 2 Politibetjente samme Morgen paa Gjærningsstedet anstillet Undersøgelse fandtes ca. 100 Alen fra det Sted, hvor Lammene havde staaet tøjrede, 2 store Blodpletter, og i et ca. 4 Alen højt Egetræ ved en Grøft i Nærheden vare 2 Egegrene, som vare afskaarne paa en Bûsk i Nærheden, opbundne ved Hjælp af Tøjret, og nogle Indvolde henkastede i Grøften under Træet; i Grøften laa desuden lidt derfra 2 Forben af et Lam, afskaarne meget akkurat lige i Ledene som af en Slagter. Inde i Skoven fandtes paa en ikke meget befærdet Vej Træskospor, som baade førte ud mod Skovhegnet ligefor Anmelderens Mark og i modsat Retning, og et kort Stykke derfra paa samme Vej mente Politibetjentene at kunne se Sporet af en lille Trækvogn eller mulig af en Trillebør og tænkte sig, at Tyven havde slagtet Lammene paa Stedet, idet han havde brugt de opbundne Grene som Hængetræ, og muligen transporteret Kroppene ind i Skoven og her havt et Kjøretøj staaende.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 December 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Frøiers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 38.

Mandagen den 23 November.

Nr. 330.

Advokat Halkier

contra

Niels Jensen (Def. Nellemann),

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Da det nu oplystes, at Arrestanten, om hvem det antoges, at han forstod sig paa Slagterprofessionen, var kommen tilbage fra Sverige efter som nævnt at have udstaaet den ham sidst idømte Straf, og han formentes at have Tilhold der paa Egnen, henledtes Mistanken paa ham, og under den i den Anledning anstillede Eftersøgning blev han den 16 September f. A. om Eftermiddagen af en Politibetjent antruffen kjørende vestpaa ad Landevejen ved Husum og funden i Besiddelse af 2 Knive med skarpslebne Blade, 1 Stk. Skiffersten, 2 Stykker Hyssingsnore, 2 Stykker Dynevaar, paa hvilke fandtes Blodpletter, nogle store, nylig vaskede Lærredsklude, samt 5 Stykker Brød belagt med Lammekjød. Arrestanten var efter sin Forklaring da paa Vej til Frederikssund for der at træffe en Person ved Navn Christian Nielsen, sammen med hvem han skulde kjøre om og forhandle Oste og Sild, og i hvis Navn han den 10 s. M. havde lejet Trækvognen. Om denne Person har Arrestanten imidlertid ikke kunnet give nærmere Oplysninger, og Udlejeren af Trækvognen har derhos forklaret, at der, da Arrestanten lejede Vognen, ikke var Tale om, at dette var til en anden Person. I det første over Arrestanten afholdte Forhør paastod han, at han ikke kunde huske, hvor han havde havt Tilhold i den sidste Tid, og navnlig heller ikke, hvor han havde boet om Natten. Efter at Arrestan-

tens Bopæl ad anden Vej var udfunden, fandtes der her ved en den 18 September f. A. foretagen Undersøgelse en Lammevogn og nogle Rullepølser.

Betty Hermantine Hedevig Petersen har dernæst under Ed forklaret følgende: Omtrent midt i August Maaned f. A. indfandt Arrestanten sig efter et Avertissement i Avisen hos hende, der da boede i Nansensgade Nr. 23, og lejede et Værelse hos hende. De begyndte imidlertid snart at samleve, da Arrestanten lovede hende Ægteskab, og flyttede derpaa i Begyndelsen af September Maaned f. A. paa Forslag af Arrestanten hen i Raadmandsgade Nr. 3, hvor de samlevede indtil Arrestantens Anholdelse. I Løbet af denne Tid rejste Arrestanten, der opgav at være Pølse-mager, men som ogsaa omtalte, at han tidligere havde ernæret sig som Slagter, flere Gange bort, efter hans Opgivende til Sverige for at købe Kreaturer til Slagtning, hvad hun dog ikke troede paa, da han i Reglen tog bort om Aftenen og kom tilbage næste Morgen. Ved nogle af disse Lejligheder hjembragte han hele slagtede Lam eller Dele af saadanne, og af det hjembragte Kjød solgte han atter stykkevis i Byen. Den 10 September f. A. skaffede Arrestanten sig en Trækkevogn og kjørte om Eftermiddagen bort med denne, idet han opgav, at han skulde ad Frederiksborg til for at købe Lam, og da han næste Formiddag Kl. 9 a 10 vendte hjem, havde han paa Vognen 2 slagtede Lam, som han opgav at have kjøbt ved Frederiksborg, og som vare indsvøbte i de 2 Pudevaar, som han, som anført, ved sin Anholdelse blev funden i Besiddelse af. Arrestanten holdt sig derpaa hjemme til den 16 September og lavede Rullepølser, samt solgte Stykker af Kjødet i Byen. Det Kjød, som han saaledes forhandlede, indsvøbte han i Papir eller i de Lærredsstykker, som han ved sin Anholdelse havde hos sig, og han lod, saavidt Vidnet vidste, ikke Kjødet stemple, efter hans Udsagn, fordi det kostede for meget. Trækkevognen henstod mellem den 11 og 16 September f. A., da han atter begav sig ud med den, uafbenyttet i Gaarden til Raadmandsgade Nr. 3.

Annette Persson, Arbejdsmand Frederiksens forladede Hustru, har derhos under Ed forklaret, at hun i Eftersommeren f. A. en Tid boede i Hus sammen med Arrestanten og fornævnte Vidne og i den Tid ofte kom ind i deres Lejlighed, hvorved hun saae, at de stadig vare rigelig forsynede med Lammekjød, hvilket Arrestanten ogsaa gjorde sig til af overfor hende. I Ugen forud for Arrestantens Anholdelse, Mandag den 16 September f. A., saae Vidnet en Morgen Kl. henad 9, da hun opholdt sig i Vaskeriet ved Lundehuskroen, Arrestanten komme kjørende ude fra Landet ad Kjøbenhavn til med en Trækkevogn, paa hvilken laa noget, som hun dog ikke kunde se, hvad var, da der laa et Stykke Tøj over, og om Lørdagen derefter — altsaa den 14

September — saa hun, at der i et af Arrestanten benyttet Skur i Raadmandsgade Nr. 3 laa 2 Lammehoveder.

Mejerist Niels Christian Rasmussen har derhos forklaret, at han en Dag, medens Arrestanten boede i Raadmandsgade Nr. 3, saae, at der paa en Dørstolpe i dennes Lejlighed hang et halvt eller maaske et helt Lam, og maa det ved en Række Vidners Forklaringer anses godtgjort, at Arrestanten i Slutningen af August og første Halvdel af September Maaneder f. A. forskjellige Steder her i Byen har solgt Lammekjød.

Medens Arrestanten under Forhørene først benægtede at have efter sin Hjemkomst fra Sverige været i Besiddelse af slagtede Lam eller Lammekjød, forklarede han senere, at han efter sin Hjemkomst havde kjøbt Lammekjød forskjellige nærmere angivne Steder i Sverige. Da det imidlertid efter de i Sverige anstillede Undersøgelser maatte antages, at det var Usandhed, at Arrestanten havde kjøbt Kjød der, fastholdt han vel, efter at dette var foreholdt ham, at det Lammekjød og de Pølser, som ved hans Anholdelse fandtes i hans og Betty Petersens Hjem, var kjøbt i Sverige, men forklarede tillige nu, at han mange Gange her i Kjøbenhavn har faaet leveret Lammekjød af en svensk Slagter, som hed Pelle, men hvis fulde Navn og Bopæl han har forklaret ikke at kjende, for at sælge Kjødet for denne. Ved de derefter anstillede Undersøgelser har der imidlertid ikke kunnet oplyses noget, som tydede paa, at der virkelig eksisterer en saadan svensk Slagter. Efter at Arrestanten paa Forehold af Betty Petersens Forklaring har paastaaet, at han aldrig har været borte en eneste Nat i den heromhandlede Tid, har han dog henimod Slutningen af Forhøret erkjendt, at han har været borte Natten mellem 10 og 11 September f. A., men paastaaet, at han var i Halmstad for at se til sin Faders Grav.

Mistanken mod Arrestanten bestyrkes derhos yderligere ved, at han fra 1 Juni 1886 til 18 April 1887 har været arresteret under Kronborg østre Birks og Hellebæk Birks Jurisdiktion som sigtet for Tyveri af Faar og Lam, uden at han dog blev sat under Tiltale derfor, samt ved hans dels løgnagtige, dels i høj Grad forbeholdne og undvigende Forklaringer under Forhørene.

Arrestanten har imidlertid, bortset fra hans Erkjendelse paa de enkelte ovenfor berørte Punkter, iøvrigt paastaaet, at samtlige de mod ham talende Vidneforklaringer ere Usandhed, og stadig under Forhørene med Bestemthed benægtet at have gjort sig skyldig i noget af de ham paasigtede Tyverier. Da der nu ikke i det ovenfor Anførte findes noget, som med Bestemthed peger hen paa, at han er Gjerningsmand til de omtalte Tyverier eller overhovedet har nogen Andel i dem, og det navnlig heller ikke er oplyst, at det Lammekjød, som det er godtgjort, at han har været i Besiddelse af, hidrører fra Tyveri, vil Arre-

stanten, forsaavidt han er aktioneret for Tyveri, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad dernæst Tiltalen for Bedrageri angaar, er Arrestanten sigtet for at have i Eftersommeren 1889 i Helsingør svigagtig til Handelsmand Christian Pedersen af Krogerup solgt en Karethmager Lars Henrik Hansen her af Staden tilhørende, til 50 Kr. vurderet, 2-hjulet Haandvogn, som Arrestanten kort Tid forinden havde lejet af bemeldte Hansen. Følgende er i saa Henseende oplyst under Sagen. I August Maaned 1890 anmeldte Karethmager Hansen for Kjøbenhavns Politi, at han i Midten af August Maaned 1889 havde udlejet en tohjulet Haandvogn, der var mærket »Nørrebrogade 27«, til en Mandsperson, som havde navngivet sig Rasmussen, men at Vognen, for hvilken der var stillet 1 Krone i Pant, ikke senere var bleven tilbageleveret af denne. Her under Sagen har Karethmager Hansen under Ed forklaret, at han et Aars Tid efter, at han havde udlejet Vognen, fik et anonymt Brev om, at den Person, som havde lejet Vognen, havde solgt den i Helsingør. Paa Axeltorvet dersteds forefandt Karethmager Hansen nu ogsaa ovenanførte Handelsmand Christian Pedersen i Besiddelse af Vognen, hvorfor han henvendte sig til Politiet i Helsingør, ved hvis Mellemløst han fik Vognen udleveret af Christian Pedersen mod en Erstatning af 4 Kroner. En Nat kort efter indfandt Karethmager Hansen — som efter det under Sagen foreliggende maa antages ogsaa anonymt at have faaet Arrestantens Opholdssted at vide — sig ledsaget af en Politibetjent paa Arrestantens daværende Bopæl hos Enken Nielsine Marie Larsen for at se, om han i Arrestanten kunde gjenkjende den, som havde lejet Vognen. Da Arrestanten, som blev truffen til Sengs, var skjægløs, medens den, til hvem Vognen var udlejet, havde baaret Skjæg, kunde Karethmager Hansen ikke gjenkjende Arrestanten. Derimod har han under Forhøret gjenkjendt Arrestanten som den Person, til hvem han udlejede Vognen.

Handelsmand Christian Pedersen har under Ed forklaret, at han for nogle Aar siden i Helsingør købte en Trækkevogn af en Person ved Navn Niels Jensen, som han under Forhøret har gjenkjendt som Arrestanten. Han betalte denne 12 eller 16 Kroner kontant samt en Tønde Æbler for Vognen, som han i nogen Tid havde set staa i Gaarden hos Smed Petersen i Bjerregade i Helsingør. Omtrent et Aarstid efter kom Karethmager Hansen, som Vidnet under Forhøret har gjenkjendt, og af hvem Vidnet ligeledes er gjenkjendt, ledsaget af en Politibetjent hen til Vidnet, som holdt med Trækvognen paa et Torv i Helsingør, og fordrede Vognen udleveret, da den var hans, hvad Vidnet ogsaa gik ind paa mod, at Hansen udbetalte ham en Erstatning af 4 Kr. Nogle Dage efter talte Vidnet med Arrestanten i Hille-rød og fortalte ham da, hvorledes det var gaaet med Vognen.

Ovennævnte Enke Nielsine Larsen har dernæst afgivet den beedigede Forklaring, at Arrestanten i Aaret 1889, medens han boede hos hende, en Dag kom hjem med en ny Trækkevogn, om hvilken han fortalte, at han havde kjøbt den paa Afbetaling for 60 Kr. paa Nørrebrogade Nr. 27. Nogle Dage efter kørte han bort med Vognen, efter sit Opgivende til Frederiksborg, og da han 3 a 4 Dage efter vendte tilbage, havde han ikke Vognen med, men fortalte, at han havde solgt den i Helsingør til en Pranger for 18 Kr. og en Tønde Æbler. Et Aarstid derefter, da Arrestanten atter var i Helsingør, kom han over Hals og Hoved tilbage og fortalte, at Vognen var bleven Kjøberen fratagen af Politiet, og at han ikke turde være i Helsingør. Kort Tid efter indfandt Vognens Ejer sig en Nat sammen med en Politibetjent paa hendes og Arrestantens Bopæl, for at Ejeren kunde se, om han kunde gjenkjende Arrestanten, hvad han dog ikke kunde, da Arrestanten kort iforvejen havde ladet sit Skjæg afrage. Det var Vidnet, som sørgede for, at Arrestantens Adfærd med Vognen blev skrevet til Vognens Ejer.

Karethmager Christian Valdemar Petersen, boende i Bjerregade i Helsingør, har den 11 Januar d. A. under Ed forklaret, at en Mandsperson for en 5 a 6 Aar siden sent paa Sommeren og vistnok i September Maaned indfandt sig med en Trækkevogn hos ham, der da ogsaa havde Smedeværksted i sin Ejendom i Bjerregade, og bad, efter først forgjæves at have tilbudt Vidnet Vognen tilkjøbs, om, at Vognen maatte blive staaende i Gaarden, medens han tog til Sverige. Vognen blev derpaa staaende en 8 Dages Tid i Gaarden, hvorefter den omtalte Person atter indfandt sig sammen med ovennævnte Handelsmand Christian Pedersen, til hvem han havde solgt Vognen for et kontant Beløb af 16—18 Kr. samt et Parti Æbler, og til hvem Vognen derpaa blev overgivet. Vidnet har under Forhøret ikke med Bestemthed kunnet gjenkjende Arrestanten som den af ham omforklarede Person, navnlig da denne intet Skjæg havde.

Endelig har Underfogden i Helsingør i en af ham i December Maaned f. A. afgiven Rapport udtalt, at Karethmager Hansen i sin Tid anmeldte paa Politikammeret, at han paa Axeltorvet havde gjenkjendt en ham tilhørende Trækkevogn, som en Mandsperson havde lejet af ham, men ikke tilbageleveret. Ved den derefter anstillede Undersøgelse viste det sig, at den Person, som da var i Besiddelse af Vognen, var Handelsmand Christian Pedersen af Krogerup. Denne enedes da med Anmelderen om at udlevere Vognen til Anmelderen mod at faa 4 Kr. i Erstatning. Efter de da tilstedeværende Oplysninger blev Arrestanten mistænkt for at være den Skyldige.

Arrestanten har imidlertid benægtet at have lejet en saadan Vogn af Karethmager Hansen og overhovedet nogensinde at have solgt en Vogn til Handelsmand Christian Pedersen, og

ihvorvel det ved det ovenfor anførte findes at være bragt til en temmelig høj Grad af Sandsynlighed, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Bedrageri, findes det dog betænkeligt at ansee Arrestanten for mod sin Benægtelse at være overbevist herom. Dels har den omtalte Trækvogn nemlig ikke kunnet bringes tilstede under Sagen, idet den i 1893 er bortkommen fra Karethmager Hansen, saaledes at det ikke har kunnet slaas fast, at det er den samme Vogn, om hvilken de forskellige Vidners Forklaring drejer sig, dels findes Vidneforklaringerne paa forskellige Punkter, derunder bl. A. med Hensyn til Tidsangivelserne, at lide af en ikke uvæsentlig Ubestemthed.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale.

Onsdagen den 25 November.

Nr. 24. Grosserer **E. Krohn** (Salomon)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens Formand, Birkedommer **Ingerslev** og Kommunalrepræsentationens Formand, Høiesteretssagfører **Asmussen** (Asmussen),

betr. Appellantens Ret til paa sin Ejendom at anbringe en til Mejeribrug bestemt Bygning med Dampskorsten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1893: Indstævnte, Grosserer E. Krohn af Frederiksberg, bør være uberettiget til at anlægge den ovennævnte af Frederiksberg Bygningskommission under 30 Juli approberede, saavel som enhver anden Dampindretning og Dampskorsten paa Matr.-Nr. 50 m af Frederiksberg, og til der at drive et Mejeri eller andet Etablissement ved saadan Dampindretning. Saa bør Indstævnte og inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Bøde til Kjøbenhavns Amts Fattiggasse af 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, fjerne den ovennævnte, paa bemeldte Ejendom anbragte Skorsten. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, med 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om det end maa antages at have været Meningen med den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Skjødet af 7 December 1858, at de deri omhandlede Indskrænkninger i Ejendomsretten over den bortsolgte Parcel ikke skulde bortfalde ved Sælgerindens Død, er det dog ikke heraf en Følge, at Retten til at paatale Overtrædelser — hvilken Ret ikke omtales i den paagjældende Bestemmelse — efter hendes Død skulde kunne overgaa til hendes Bo eller Arvinger, idet der efter Forholdets Beskaffenhed og i Betragtning af det Hensyn, der er taget til »Naboernes« Interesser, kan blive Spørgsmaal om Andres Paataleret. Men desuden findes Sælgerindens Paataleret, der efter det Foreliggende ikke var knyttet til Besiddelsen af nogen fast Ejendom, og med hvilken der ikke kan ansees at have været forbunden nogen formueretlig Interesse, i alt Fald ikke nogen, som kunde strække sig ud over hendes Levetid, at maatte betragtes som en Rettighed af saadan reent personlig Natur, at den maatte ophøre ved hendes Død. Som Følge heraf have Exekutorerne og Universalarvingen i hendes Bo ikke med Retsvirkning kunnet overdrage den indstævnte Kommunalbestyrelse den omhandlede Paataleret, og Appellanten vil derfor være at frifinde for dens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Grosserer E. Krohn, bør for Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelses Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Henvisning til, at det ved et af nu afdøde Enkefru Charlotte Luno under 7 December 1858 udstedt Skjøde paa en Parcel, betegnet Nr. 50 m, af hendes Ejendom, Forhaabningsholms Jorder, Matr. Nr. 50 af Frederiksberg Sogn, hvilket Skjøde under 15 s. M. er thinglæst tillige som servitutstiftende, er bestemt, at der ingensinde paa Parcellen maa anlægges Limkogereri, Garveri, Svineopdrætning eller nogetsomhelst Etablissement, der drives ved

Damp, eller andet deslige, som ved Røg, Lugt eller Larm eller paa anden Maade kan fortrædige Naboerne, men at den nuværende Ejer af bemeldte ved Grundtvigsvej beliggende Parcel, Indstævnte, Grosserer E. Krohn af Frederiksberg, i Strid med den nævnte Servitutbestemmelse, paa Grunden har ladet opføre en til Mejeribrug bestemt Bygning med Dampskorsten, have Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, under Paaberaabelse af, at Exekutorerne i Enkefru Lunos Dødsbo, ved en under Sagen fremlagt Deklaration af 10 Oktober 1891, med Tiltrædelse af Boets Universalarving have overdraget Citanterne enhver, Afdøde eller hendes Bo tilkommende Ret til at paatale Overtrædelser af Bygge- og Benyttelsesindskrænkninger, som ere paalagte Grunde i Frederiksberg Kommune, udstykkede fra Matr.-Nr. 50 af Frederiksberg og beliggende bl. A. ved Grundtvigsvej, dog at lignende Paataaleret ses samtidig at være overdraget Ejeren af Hovedparcellen Nr. 50 d, under nærværende efter Hoved- og Kontinuationsstævning ved nærværende Ret som vedtaget Værne-thing anlagte Sag paastaaet Indstævnte kjendt uberettiget til at anlægge den paagjældende, af Frederiksberg Bygningskommission under 30 Juli 1892 approberede, saavelsom enhver anden Dampindretning og Dampskorsten paa Matr.-Nr. 50 m af Frederiksberg, endnu mere til at drive et Mejeri eller andet Etablissement ved saadan Dampindretning, samt paalagt, under en daglig Mulkt, at nedrive den alt opførte Dampskorsten, og endelig Indstævnte idømt Hoved- og Kontinuationssagens Omkostninger skadestøst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har i saa Henseende først gjort gjældende, at Citanterne maa anses som inkompetente Sagsøgere, fordi den til dem skete Overdragelse af Retten til at fordre den omhandlede Servitut respekteret, er ugyldig, hvad atter støttes paa, at Servitutretten maa anses bortfalden, ved at Fru Luno er død uden i levende Live at have disponeret over samme. Heri kan der dog ikke gives Indstævnte Medhold, da der ikke blot ikke i det Dokument, hvorved Servituten stiftes, findes nogen Begrænsning af dens Varighed, men det vilde være i aabenbar Strid med det Øjemed, i hvilket den er stiftet, og med de Interesser, der ved den ere søgte varetagne, at betragte den som knyttet til Stifterindens Levetid, og da der ikke i Servitutbeføjelsens Natur er noget til Hinder for, at Retten til at fordre den respekteret overdrages, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at Overdragelsen ikke er sket af Stifterinden i levende Live, men af hendes Dødsbo.

Hvad nu dernæst Indholdet af den paagjældende Servitut angaar, maa Retten give Citanterne Medhold i, at den ovennævnte Bestemmelse i Skjødet med tilhørende Kjøbekontrakt maa fortolkes saaledes, at det ved samme, ganske i Almindelighed, er forbudt Ejeren af Matr.-Nr. 50 m at anlægge et Etablissement,

der indrettes til at drives ved Damp, og da den omhandlede Skorsten efter det Foreliggende maa anses for at være en Del af et saadant paatænkt Etablissement, i hvilken Henseende bemærkes, at den ogsaa af Indstævnte selv, i en Skrivelse til Citanterne af 28 August f. A., gjentagne Gange er betegnet som en Dampskorsten, vil Indstævnte være at dømme til, inden en Frist af 6 Uger, under en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende daglig Bøde af 10 Kr., at fjerne bemeldte Skorsten. Da fremdeles den øvrige Del af Citanternes Paastand finder tilstrækkelig Retfærdiggjørelse i det af Indstævnte udviste Forhold, vil Citanternes Paastand i det Hele være at tage tilfølg, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 63. Inkassator A. A. Guldberg (Ingen)

contra

Politidirektør i Kjøbenhavn Petersen paa det Offentliges Vegne og Kriminalretsassessor Brun
(Bagger for Begge efter Ordre).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Inkassator A. A. Guldberg, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret betaler Appellanten 100 Kroner. Endelig betaler han det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke

for Høiesteret for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Mandagen den 7 December.

Nr. 10. Avlsbruger og Værtshusholder **P. Jørgensen**
(Rée)

contra

det kgl. oktrojerede almindelige **Brandassurance-**
kompagni for Varer og Effekter
(Dietrichson),

betr. Udbetaling af et Assurancebeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1890: Imod Extradition i kvitteret Stand af Police Nr. 9220 bør de Indstævnte: det kgl. octroierede almindelige Brandassurancekompagni for Varer og Effekter til Citanten, Avlsbruger og Værtshusholder P. Jørgensen, 3 Maanedersdagen, efterat han har aflagt nedenanførte Ed, betale det Beløb, hvortil han efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten ansætter Værdien af de ham tilhørende ved den ovenomhandlede Ildbrand brændte Løsøregjenstande, som vare forsikrede hos de Indstævnte, dog at dette Beløb ikke oversiger 10340 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. af Beløbet fra fornævnte Dag, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Kontraappellanten nedlagte Paastand om Frifindelse er ved den indankede Dom rettelig forkastet.

Efter de Høiesteret forelagte, tildeels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, deriblandt Udfaldet af en af Kontraappellanten den 27 April 1892 foranstaltet Prøvevejning, vil den Hømasse, som ved Branden fandtes i det omhandlede Hømagasin, der efter det Oplyste maa antages at have været omtrent halvt fuldt, kunne anslaaes til 400000 Pd., og da Prisen, som ved Dommen skeet, vil være at sætte til 3 Øre pr. Pd., har den paa Høet lidte Skade herefter udgjort 12000 Kroner. Da det derhos med

Hensyn til de brændte Løsøregjenstande vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Beregning af Erstatningen til 2420 Kroner, udgjør den hele Erstatning 14420 Kroner, som ville være at tillægge Hovedappellanten, uden at der efter Sagens Omstændigheder findes Føje til at gjøre Fastsettelsen af Erstatningen afhængig af hans Ed.

Af det nævnte Beløb, med Hensyn til hvis Betaling den i Policen nævnte Frist af 3 Maaneder er frafalden, findes Kontraappellanten derhos efter Omstændighederne at maatte svare Renter med 5 pCt. aarligt fra den ovenomtalte Prøvevejnings Dato.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Imod Extradition i kvitteret Stand af Police Nr. 9220 bør Kontraappellanten, det kgl. oktrojerede almindelige Brandassurancekompagni for Varer og Effekter, til Hovedappellanten, Avlsbruger og Værtshusholder P. Jørgensen, betale 14420 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 27 April 1892, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler enhver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Natten mellem den 17 og 18 April 1885 afbrændte et Citanten, Avlsbruger og Værtshusholder P. Jørgensen, tilhørende Hømagasin ved Ribe med deri værende Høoplag, Vogne, Maskiner m. m., hvilke Løsøregjenstande ved Police Nr. 9220 vare forsikrede hos de Indstævnte, det kgl. octroierede almindelige Brandassurancekompagni for Varer og Effekter for 42,780 Kr. Da de Indstævnte vægrede sig ved at betale Citanten den af ham i specificeret Opgjørelse af 22 s. M. paastaaede Erstatning af 30641 Kr. 20 Øre for det ham ved Branden tilføjede Tab, nemlig 27601 Kr. 20 Øre for Høet og 3040 Kr. for særlig angivne Løsøregjenstande, har han under nærværende Sag paastaaet dem tilpligtede imod Extradition i kvitteret Stand af Policen at betale ham 30028 Kr. 38 Øre, nemlig fornævnte Beløb med Fradrag af 2 pCt. eller 612 Kr. 82 Øre for total Skade, med Renter 5 pCt. p. a. fra den i Oktroiens § 11 nævnte Tid, eller subsidiært

det Beløb, hvortil han trøster sig med sin Ed at ansætte sit ved Branden lidte Tab, ligeledes med Renter som foranført, samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte procedere principalt til Frifindelse, medens de subsidiært paastaa sig frifundne mod at betale Citanten 4770 Kr. uden Renter samt i begge Tilfælde paastaa sig tillagte Sagens Omkostninger hos Modparten.

Den af de Indstævnte nedlagte Frifindelsespaastand, som er støttet paa, at ifølge Forsikringsvilkaarene al Ret til Erstatning forbyrdes, naar den Forsikrede svigagtig opgiver sit ved en Brand lidte Tab højere, end det i Virkeligheden er, vil ikke kunne tages tilfølgende, da det ikke mod Citantens Benægtelse er bevist, at han har udvist et saadant svigagtigt Forhold. I Forbindelse hermed skal det allerede her bemærkes, at der end ikke trods det betydelige Misforhold mellem den af Citanten nedlagte Erstatningspaastand og det Tab, han efter det Foreliggende kan antages at have lidt, skjønnes at være tilvejebragt sikker Formodning for saadant Forhold fra Citantens Side, hvorfor der heller ikke findes at være tilstrækkelig Grund til at nægte ham Ret til indenfor en bestemt Grænse — hvorom nedenfor — ved sin Ed at supplere Beviset for det ham ved Branden tilføjede Tab. I Henseende til Mængden af det brændte Hø er der ikke under Sagen fremkommet tilstrækkelige Oplysninger til at bestemme samme, hvorimod en Maximumsgrænse skjønnes at kunne angives. Ifølge de afhørte Vidners Forklaringer maa det nemlig antages, at Magasinet, som, efter hvad der er in confesso, havde et Rumindhold af ca. 8800 Kubikalen, var omtrent halvt fyldt med Hø, da Branden fandt Sted. De fleste Vidner have vel forklaret, at de ved Angivelsen »halv fyldt« have fraregnet Tagrummet og en gennem Magasinet førende Passage, men da andre have forklaret i modsat Retning, og noget Bestemt i saa Henseende ikke findes at være bevist, maa Maximum af det Rum, som kan antages at have været fyldt med Hø, sættes til ca. 4400 Kubikalen. I Henseende til Spørgsmaalet om, hvor mange Pd. Hø, der i Gjennemsnit kan antages at have været i hver Kubikalen, findes der at maatte gives de Indstævnte Ret i, at hver Kubikalen efter de foreliggende Oplysninger højst har kunnet rumme ca. 60 Pd. Hvad endelig angaar Høets Værdi, er det i to under Sagen afholdte Skjønforretninger — en Skjøn- og en Overskjønforretning — udtalt, at Prisen paa godt og velbjerget Hø paa den Tid, Branden fandt Sted, var 3 Øre pr. Pd., hvilken Pris efter Omstændighederne skjønnes at maatte lægges til Grund ved den heromhandlede Beregning, uden Hensyn til at det maa antages, at en mindre Del af Høet var noget beskadiget og altsaa har havt en noget ringere Værdi.

Herefter udgjør altsaa Maximumsværdien af det brændte Hø $4400 \times 60 \times 3$ Øre = 7920 Kr.

Af de af Citanten særlig opgivne brændte Løsørestande

ere nogle, nemlig 2 Vogne og 4 Maskiner til Avlsbrug, ved en, ifølge Citantens Anmodning af 2 Avlsbrugere den 29 Marts 1884 foretagen Taxation af hans Ejendele ansatte til en samlet Værdi af 1080 Kr., hvilket Beløb i Mangel af anden Oplysning maa antages at have været deres Maximumsværdi, uagtet Citanten har taxeret dem højere, idet han gjør gjældende, at de ved bemeldte Forretning bleve altfor lavt vurderede. Da de øvrige brændte Gjenstande af Citanten ere opgivne til en Værdi af 1350 Kr., og der ikke foreligger andre Oplysninger til at bestemme samme, maa Maximumsværdien af samtlige heromhandlede Gjenstande antages at have været 2430 Kr., men da Citanten har overtaget det efter Branden forefundne Jern af de brændte Maskiner til et samlet Beløb af 10 Kr., bliver Maximumsbeløbet, som kan tilkomme ham i Erstatning for bemeldte Gjenstande, altsaa 2420 Kr.

I Overensstemmelse med Foranførte findes Sagen at burde afgjøres derhen, at de Indstævnte tilpligtes imod Extradition af Policen i kvitteret Stand at erstatte Citanten det ham ved de assurerede Gjenstandes Brand tilføjede Tab med det Beløb, hvortil Citanten med sin Ed inden Retten ansætter samme, dog at dette Beløb ikke overstiger 7920 + 2420 = 10340 Kroner, hvilket Beløb i Medfør af Forsikringsvilkaarene, i hvilke det hedder: »Erstatningen udbetales snarest muligt og senest 3 Maaneder efter at Skaden er bevist«, dog først bliver at udbetale 3 Maaneder efter Edens Aflæggelse, eftersom Skaden først kan anses at blive bevist ved, at Citanten aflægger Eden, hvorhos Beløbet fra samme Dag vil være at forrente med 5 pCt. p. a., til Betaling sker. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 327. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Johannes Herman Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 September 1896: Arrestanterne Louis William Johan Wätjen, Johannes Herman Jensen, Sophus Christian Eltong og Ernst Emil Larsen,

samt de Tiltalte William Christian Johansen og Carl August Larsen bør straffes, Arrestanten Wätjen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Arrestanten Eltong med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Larsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte Johansen med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Larsen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Casse, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Wätjen med $\frac{2}{7}$, af Arrestanten Jensen, Arrestanten Larsen og Tiltalte Johansen in solidum med $\frac{1}{7}$, af Arrestanten Larsen med $\frac{1}{7}$ og af Arrestanten Eltong og Tiltalte Larsen, En for Begge og Begge for En, med $\frac{3}{7}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johannes Herman Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Louis William Johan Wätjen for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Straffelovens § 100, Arrestanten Johannes Herman Jensen for Vold og Overtrædelse af Polititilhold, Arrestanten Sophus Christian Eltong for Tyveri, Arrestanten Ernst Emil Larsen for Tyveri og Vold, Villiam Christian Johansen for Vold og Carl August Larsen for Tyveri.

Arrestanten Wätjen

Arrestanten Jensen, der er født den 1 Juni 1875, er mange Gange straffet, dels for Ejendomsindgreb, dels for Løsgænger, bl. A. ved Rettens Dom af 5 December 1891 efter Straffelovens

§ 228, jfr. tildels § 54, efter § 229, Nr. 4, jfr. tildels § 46, samt efter § 238, samtlige disse §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Rettens Domme af 13 Februar og 3 April 1894 henholdsvis efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Medfør af Straffelovens § 64 med en, efter dens § 228, jfr. § 54, lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og senest ved Dom afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager, den 19 Februar f. A., efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med Tvangsarbejde i 30 Dage. En mod ham her ved Retten for Legemsbeskadigelse indledet Undersøgelse er i Oktober 1894 sluttet mod, at han har vedtaget og afsonet en Bøde af 200 Kr., og tvende mod ham ved Retten henholdsvis for Vold og for Fornærmelse mod Politiet og for Fornærmelse imod Politiet indledede Undersøgelser ere henholdsvis i Maj og i September Maaneder f. A. sluttede mod at han har vedtaget og afsonet henholdsvis en Bøde af 300 Kr. og en Bøde af 100 Kr.

Arrestanten Eltong

Tiltalte Johansen

Tiltalte Larsen

. . . . Arrestanten Wätjen

Hvad Arrestanterne Jensen og Larsen samt Tiltalte Johansen angaar, er det ved de af dem afgivne Tilstaaelser, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, navnlig den af Arbejdsmand Peter Christian Nielsen afgivne Forklaring, godtgjort, at de, der Natten mellem den 9 og 10 December f. A. opholdt sig i en Beværtning i Kjælderen i Fredensgade Nr. 5, indtil de Kl. 12 bleve lukkede ud af en Opvarter, ved denne Lejlighed vare blevne vrede paa nævnte Arbejdsmand Nielsen, fordi denne, der ligeledes havde opholdt sig i Beværtningen, havde foranlediget, at den blev lukket, ved at sige til Opvarteren, at det nu var Lukketid. De aftalte derfor at prygle Nielsen, og da denne, der kort efter de Andre kom op paa Gaden fra Beværtningen, gav sig til at løbe hen ad Fredensgade, fordi han var bleven bange for, at de vilde overfalde ham, løb de alle tre efter ham. Da Nielsen var kommen hen til Hjørnet af Lille Fredensgade, faldt han; Arrestanten Jensen og Tiltalte Johansen, der kort efter naaede Stedet, hvor han laa, og som begge vare iførte Lædersko, tilføjede ham hver fra sin Side først Nielsen*) flere Spark dels i Hovedet og dels i Siden og slog ham dernæst med knyttede Hænder i Hovedet og forskjellige Steder paa Kroppen; Arrestanten Larsen

*) dette Ord burde formentlig udgaa.

stod, medens det ovenfor beskrevne passerede, i umiddelbar Nærhed af Arrestanten Jensen og Tiltalte og holdt Vagt, men øvede ikke selv nogen Vold mod Nielsen.

Ved Overfaldet tilføjedes der Nielsen dels i Panderegionen et 7 Centimeter langt ujævnt Saar, der i Dybden gik helt ind til Benhinden, og hvis Rande ved den den 14 December stedfundne Lægeundersøgelse vare stærkt opsvulmede og havde trukket sig langt fra hinanden, og dels paa højre Side af Brystet fra det 5te eller 6te Ribben og nedefter en haandfladestor, dekoloreret Plet, der var øm for Tryk og for Bevægelser af Brystet ved Respirationen. Han var sengeliggende i nogle Dage og havde stærke Smerter i Hovedet og i Siden, men disse Smerter fortog sig fra Midten af December Maaned. Han var fuldstændig uarbejdsdygtig indtil den 27 December, idet Saaret i Panden indtil denne Tid sprang op at bløde, naar han foretog sig det mindste, og han blev først fuldstændig arbejdsdygtig den 3 Februar d. A. Ved en den 16 Februar foretagen Lægeundersøgelse viste Saaret i Panden sig fuldstændig lægt, dog med et temmelig vansirende Ar, og han havde, da han faa Dage efter afgav Forklaring i Retten, da ingen andre Følger af Overfaldet end dette Ar.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 December 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 39.

Mandagen den 7 December.

Nr. 327. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Johannes Herman Jensen (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten Jensen, der afgav sin ovennævnte Tilstaaelse i Forhøret den 10 Februar d. A. efter tidligere at have benægtet at have sparket eller slaaet Nielsen, og som senere har gjentaget sin Tilstaaelse og afgivet nærmere Forklaring i Sagen, har i et den 20 April afholdt Forhør tilbagekaldt sin Tilstaaelse, idet han forklarede kun at have afgivet den, fordi han derved haabede at »slippe lettere fra det«, men da denne Tilbagekaldelse er fuldstændig ubestyrket og strider mod det iøvrigt Oplyste, vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til den.

Endelig ere de nedennævnte Arrestanter samt Tiltalte Larsen ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Arrestanten Jensen har overtraadt et ham til Politiets Protokol over mistænkelige Personer den 9 August f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. A. gaaende ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig til Protokollen for at give Oplysning om sit Erhverv, idet han i Tiden fra den 19 November f. A. indtil sin Anholdelse den 28 December s. A. har undladt at afgive den befalede Melding.

Arrestanten Larsen . . .

. . . Arrestanten Eltong og Tiltalte Larsen . . .

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne og de Tiltalte være at ansee . . . Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 203 og Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . .

Nr. 313.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 6 Maj 1896: Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen af Slagelse Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Boelsmand Chr. Jacobsen af Skovsø bør Tiltalte betale 24 Kr. 70 Øre og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Gottschalch for Overretten betaler Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen af Slagelse Mark, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Christen Hansen til Advokat

Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Arbejdsmand Christen Hansen af Slagelse Mark, som er født den 27 Januar 1856, og som ved nærværende Rets Dom af 6 August 1889 er frifunden for Aktors Tiltale for Tyveri, samt iøvrigt ikke er funden forhen tiltalt eller straffet efter Dom, aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han den 24 Marts d. A. under et Besøg hos Boelsmand Chr. Jacobsen af Skovsø ubemærket har tilegnet sig en denne tilhørende, til 50 Øre vurderet Tegnebog, som Bestjaalne kort forud, i Tiltaltes Paasyn, havde henlagt paa et Bord i sin Lejlighed, og som, Tiltalte bekjendt, indeholdt 3 Tikronesedler.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og det ligeledes billiges, at han ved Dommen er ikjendt en Erstatning til Bestjaalne stor 24 Kroner 70 Øre, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 332. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Adolph Verwohlt (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 10 April 1895, indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 9 Juli 1896: Tiltalte, Drejer Adolph Verwohlt, tidligere af Hjørring, nu

af Aalborg, bør til Dronninglund Herreds Politikasse. erlægge en Bøde af 200 Kr. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Udgifterne ved Tiltaltes Anholdelse og Arrest udredes af det Offentlige. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ønførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Adolph Verwohlt til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Drejer Adolph Verwohlt for Overtrædelse af Lov af 10 April 1895, indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske saakaldte Præmieobligationer m. m. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter sin Forklaring ifjor Sommer var bleven opmærksom paa et Avertissement, ifølge hvilket der kunde ventes stor Bifortjeneste ved at paatage sig en Agenturforretning, hvorefter han indlagde Billet og derpaa fra en i Kjøbenhavn bosat Mand, der betegnede sig som Generalagent for Bankhuset Heinr. Matzen i Aabenraa, modtog Underretning om, at han var bleven antagen som Agent for det nævnte Bankhus, samt fik tilsendt Fuldmagt og Instrux samt et Antal af Bankhuset udfærdigede, saakaldte Kjøbedokumenter, lydende paa forskjellige, udenlandske Præmieobligationer — i den nærmeste Tid derefter har ombaaret bemeldte Kjøbedokumenter i Dronninglund og Vennebjerg Herreder, idet han har udbudt de paagjældende Obligationer til Salg, og, naar nogen reflekterede paa hans Tilbud og betalte det første Afdrag, i Reglen 3 Kr., som udgjorde en Del af Tiltaltes For-

tjeneste, har forsynet et Kjøbedokument med vedkommende Kjøbers Navn og udleveret det til ham. Tiltalte har forklaret, at han ved den heromhandlede Kolportering, efter hvad han antager, har afsat mindst 28 af de nævnte Kjøbedokumenter. Han vil iøvrigt have staaet i den Formening, at Forretningen var lovlig, særlig da en Bemærkning i den Retning fandtes paatrykt ethvert Kjøbedokument.

Tiltalte — der er født i Aaret 1871, og som med Undtagelse af, at han som Soldat har været straffet arbitrært for en Disciplinærforseelse og ifølge et inden Langelands Herreders Politiret indgaaet Forlig af 5 Oktober f. A. har for uberettiget Næringsbrug erlagt en Bøde af 20 Kr. til Svendborg Amtsfattigkasse, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — er for sit ovenfor omhandlede Forhold ved Politiretsdommen rettelig anseet efter den foran nævnte Lov med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 200 Kr. Forsaavidt det endvidere ved bemeldte Dom er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, maa herfra undtages Udgifterne ved den Tiltalte, der var mistænkt for at have udvist bedrageligt Forhold ved Forhandlingen af de nævnte Kjøbedokumenter, i den Anledning overgaaede Anholdelse og Arrest, idet disse Udgifter ville være at udrede af det Offentlige; men med den heraf flydende Forandring vil Politiretsdommen efter det anførte være at stadfæste.

Nr. 346. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Ringsted Herreds Politirets Dom af 14 September 1896: Arrestanten Lars Hansen bør straffes med Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt tilsvare alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salær til Prokurato-

terne Casse og Kalko for Overretten betaler Arrestanten Lars Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Hansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Hansen, der er født den 30 Juni 1844 og senest anseet ved Vordingborg søndre Birks Politiretsdom af 30 April 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved Vordingborg Kjøbstads Extraretsdom af 12 Januar 1895 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Dom afsagt den 18 November 1895 inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdeling for offentlige Politisager efter sidstnævnte Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 18 Dage, tiltalt for Betleri, og er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste i saa Henseende overbevist at have den 25 August d. A. betlet i Ringsted Herred. Som Følge heraf vil Arrestanten paany være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og findes Straffen, der i den indankede Dom er bestemt til Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, at burde bestemmes til lige Arbejde i 90 Dage.

Tirsdagen den 8 December.

Nr. 347. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Emmanuel Theodor Hasberg (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Oktober 1896: Arrestanten Emmanuel Theodor Hasberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Møller, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det Væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendøs for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Emmanuel Theodor Hasberg til Høiesterets-sagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Emmanuel Theodor Hasberg for Tyveri. Arrestanten, der er født den 16 Februar 1869, og som før sit fyldte 18 Aar 8 Gange har været straffet for Tyveri, tildels i Forbindelse med andre Forbrydelser, senest: ifølge denne Rets Dom af 11 Januar 1887 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, sammenholdt tildels med § 64 og efter dens § 229, Nr. 4, jfr. § 46, sammenholdt med § 37, med Forbedringsbusarbejde i 8 Maaneder, har efter sit fyldte 18de Aar været anset: ved denne Rets Dom af 15 November 1887 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. tildels § 47, disse §§ sammenholdte med § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 228 og efter dens § 229, Nr. 4, jfr. tildels § 46, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved denne Rets Dom af 6 Maj 1890 efter Straffelovens

§ 230, 1ste og 2det Stk., sidstnævnte Led jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved denne Rets Dom af 28 Februar 1891, dels i Medfør af Straffelovens § 64, med en efter dens § 228, jfr. § 37, og efter dens § 230, 1ste og 2det Stk., sidstnævnte Led jfr. § 46, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved denne Rets Dom af 13 Oktober 1894 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

Den 17 Juni d. A. anmeldte Møbelhandler Louis Emil Jensen, at der Dagen forud var blevet ham frastjaalet dels nogle Klædningsstykker, nemlig en Sommeroverfrakke, en Jakke og et Par Benklæder — der havde hængt i et Klædeskab i hans Lejlighed i Stueetagen til Ejendommen Klerkegade Nr. 24 — dels et hvidt Gardin, der havde beroet andetsteds i samme Lejlighed, og allerede Dagen efter at Møbelhandler Jensen havde gjort denne Anmeldelse, blev Arrestanten anholdt som mistænkt for at være den, der havde begaaet det nævnte Tyveri, idet Pigen Rasmine Camilla Larsen paaviste ham for Politiet som en Person, som hun og hendes Moder om Eftermiddagen den 16 Juni d. A. havde seet i Ejendommen Klerkegade Nr. 24, under meget mistænkelige Omstændigheder.

De af ovennævnte Rasmine Larsen og hendes Moder Ane Margrethe Larsen, Gøtsches Hustru, under Sagen afgivne bedigede Forklaringer gaa nu ud paa, at de den 16 Juni d. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 3 vare gaaede hen i Klerkegade for at besøge Møbelhandler Jensens Tjenestepige, Cathrine Nicolaisen, at Rasmine Larsen, da de vare komne hen til Ejendommen Klerkegade Nr. 24, fra Gaden kiggede ind i Møbelhandler Jensens Dagligstue for at se, om Cathrine Nicolaisen var hjemme, og fik da Øje paa en Mandsperson, som stod ved et i Dagligstuen staaende Klædeskab, og som, da han mærkede, at han blev iagttaget, skjulte sit Ansigt bag Klædeskabsdøren, der stod aaben, at Rasmine Larsen strax fortalte sin Moder, hvad hun havde seet, hvorpaa de begge bleve enige om at vente lidt med at gaa ind, at de et Øjeblik efter saae en Mandsperson, hvem de begge bestemt have gjenkjendt i Arrestanten, komme ud ad Gadedøren fra Ejendommen Klerkegade Nr. 24 bærende paa en Pakke, der var indsvøbt i noget lyst Tøj, og at de, da de derpaa gik ind i Møbelhandler Jensens Lejlighed, ikke traf nogen hjemme her, skjønt de havde fundet Døren ind til Lejligheden staaende uafaaet.

Arrestanten har nu vel erkjendt — hvad der stemmer med det iøvrigt oplyste — at han den 16 Juni d. A. har været i Besiddelse af de ovennævnte Klædningsstykker, idet han den Dag har pantsat disse hos 3 forskellige Pantelaanere, Jakken om

Eftermiddagen ca. Kl. 3¹/₄, Overfrakken om Eftermiddagen ca. Kl. 4 og Benklæderne om Eftermiddagen ca. Kl. 6, men samtidig har han bestemt fastholdt, at han ikke har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, at Rasmine Larsens og hendes Moders Forklaring om, at de den 16 Juni d. A. have seet ham i Ejendommen Klerkegade Nr. 24 maa bero paa en Fejltagelse, idet han den Dag overhovedet ikke har været henne i nævnte Gade, samt at han har foretaget de nævnte Pantsætninger for en Person ved Navn »Lundgreen«, som han troede var i lovlig Besiddelse af Tøjet, idet Lundgreen havde fortalt ham, at han havde købt det

Arrestanten har derhos nærmere forklaret, at nævnte »Lundgreen«, om hvem han ikke har villet kunne give anden Oplysning, end at han ogsaa kalder sig Jacobsen, den 16 Juni d. A. om Eftermiddagen ved Tretiden kom op paa hans (Arrestantens) Bopæl i store Brøndstræde med de tre oftnævnte Stykker Tøj og bad ham pantsætte Jakken og Overfrakken for sig, at han derpaa pantsatte disse 2 Klædningsstykker for Lundgreen, der gav ham 1 Kr. for hans Ulejlighed, hvorpaa de skiltes, at han samme Eftermiddag ca. Kl. 5¹/₂ atter traf sammen med »Lundgreen«, idet han mødte ham i Landemærket, bærende paa Benklæderne, og at »Lundgreen« da fik ham til ogsaa at pantsætte disse, hvorpaa han af »Lundgreen« fik en halv Bayer og 20 Øre for sin Ulejlighed.

Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring er imidlertid ikke alene ganske ubestyrket, men ogsaa i høj Grad usandsynlig, og da Møbelhandler Jensen har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til de nævnte tre Klædningsstykker, der tilsammen ere vurderede til 45 Kr., findes der herefter at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af disse Koster, efter Omstændighederne endog som Tyv, idet det i Sagen fremkomne skjønnes tilstrækkeligt bestemt at pege hen paa, at Arrestanten, hvis Fortid desuden taler stærkt imod ham, selv har stjaalet alt Tøjet. I saa Henseende skal særlig henvises til, at det ved de af Rasmine Larsen og hendes Moder afgivne Forklaringer trods Arrestantens Benægtelse maa ansees for godtgjort, at Arrestanten den 16 Juni d. A. om Eftermiddagen ved Tretiden, altsaa kort før Pantsætningen af Jakken fandt Sted, har været henne i Ejendommen Klerkegade Nr. 24, og Betydningen heraf skjønnes ikke at være svækket derved, at Rasmine Larsen og hendes Moder have forklaret, at den Pakke, som de saae Arrestanten bære bort fra Ejendommen, efter deres Skjøn ikke var saa stor, at samtlige de 3 Stykker Tøj kunde være i den. Selv om det nemlig herefter — og under Hensyn til, at Møbelhandler Jensen har forklaret, at han, da han om Aftenen

den 16 Juni d. A. kom hjem, fandt Døren til sin Lejlighed aflaaet, medens denne af Rasmine Larsen og hendes Moder var fundet staaende uafaaet — maa antages, at ikke alt Tøjet er blevet stjaalet ved den Lejlighed, da Arrestanten blev observeret af Rasmine Larsen og hendes Moder, men at noget af Tøjet er blevet stjaalet senere paa Dagen, og at Vedkommende da ved sin Bortgang har laaset Døren til Lejligheden af, skjønnes det nemlig dog, efter alt hvad der foreligger, at maatte statuere, at det ogsaa er Arrestanten, der har begaaet dette senere Tyveri, og at det saaledes er ham, der har stjaalet samtlige tre Klædningsstykker.

Forsaavidt Arrestanten dernæst har været sigtet for at have begaaet det her nævnte Tyveri — eller eventuelt det første af de her nævnte Tyverier — indbrudsvis, findes det derimod betænkeligt at statuere, at Bevis i saa Henseende er tilvejebragt, og der vil derfor ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at Arrestanten har haft uhindret Adgang til Møbelhandler Jensens Lejlighed, da han begik Tyveriet eller Tyverierne.

Som Følge af alt det anførte, og idet det endnu bemærkes, at Spørgsmaalet, om Arrestanten har stjaalet det ovenfor nævnte Gardin, ikke foreligger Retten til Paadømmelse, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

**Nr. 48. Bestyrelsen for det Dronningborgske
Landdistrikt ved Randers
(Nellemann efter Ordre)**

contra

Randers Byraad (Ingen),

betr. Forpligtelse til at bidrage til Udgifterne til en Kjøbstads Sognekirke.

Nørhald m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 11 Januar 1894: De Indstævnte, Proprietærerne Langballe, Jensen og Stensen som Medlemmer af Bestyrelsen for det dronningborgske Distrikt, bør paa dettes Vegne til Citanterne, Randers Byraad paa Kommunens Vegne, betale 167 Kr. 68 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8 Oktober 1892 til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. Det ovennævnte

Udtryk mortificeres. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1894: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den givne Mortifikation bortfalder. Der tillægges den for Citanterne, Bestyrelsen for det Dronningborgske Landdistrikt, for Overretten beskikkede Sagfører, Justitsraad Neckelmann, i Salær 40 Kr., som udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 25 Oktober 1894 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Der mangler en almindelig Hjemmel til at fritage Beboerne af de Landdistrikter, der ere henlagte til en Kjøbstadkirke, for den Sognemændene efter Lovens 2—22—64 paahvilende Forpligtelse til at yde Kirken Tilskud, naar denne ikke kan hjælpe sig med sin egen Indkomst. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at det af nye Oplysninger for Høiesteret fremgaaer, at Skrivelsen af 11 Oktober 1854 har været forelagt Distriktet og Udskrift af dettes Forhandling herom været indsendt til Indenrigsministeriet, forinden dette traf sin Afgjørelse ved Skrivelsen af 24 April 1855, vil Dommen være at stadfæste.

Det Salær, som tilkommer Appellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret, bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellesmann 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Da Citanterne, Bestyrelsen for det Dronningborgske Landdistrikt — hvilket Distrikt i kirkelig Henseende er henlagt til Randers Kjøbstad og i en længere Aarrække efter Paaligning har deltaget i Udgifterne ved denne Kjøbstads Sognekirke, Sct. Mortens Kirke, medens der ikke fra Distriktet svares nogen Kirketiende — have vægret sig ved at betale — eller, som det virkelige Forhold maa antages at være, at paaligne de i Distriktet boende Menighedslemmer — et Beløb af 167 Kr. 68 Øre som Distriktets Andel i Kirkens Udgifter for Aaret 1892, have de Indstævnte, Randers Byraad, med Bemærkning, at Randers Kommune har maattet tilvejebringe det saaledes manglende Beløb, inden nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet Medlemmerne af Bestyrelsen, der ere nævnte i Forligsklage og Stævning, tilpligtede in solidum at betale Randers Kommune det anførte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 Oktober 1892, til Betaling sker. Efterat Citanterne derpaa havde gjort gjældende, at Bestyrelsens Medlemmer, selv om der, hvad de bestrede, maatte paahvile Distriktet Forpligtelse til at deltage i Kirkens Udgifter, dog ikke kunde tilpligtes personligt at tilsvare hele det paastævnte Beløb, af hvilket de kun vilde have at udrede en ringe Del, bemærkede de Indstævnte imidlertid, at det maatte være Retten overladt at bestemme, hvorledes Dommen eller dens Konklusion til Øjemedets Opnaaelse skulde lyde, idet de tilføjede, at det ikke var Mening at faa Dom over Bestyrelsesmedlemmerne for deres egen skyldige Del af Restancen, og ved Underrettsdommen ere derefter Citanterne, idet det er antaget, at der paahviler Landdistriktet en Forpligtelse som anført, tilpligtede paa Distriktets Vegne at betale de Indstævnte paa Kommunens Vegne det nævnte Beløb med Renter som paastaaet, hvorhos en af de Indstævntes Sagfører for Underretten under Proceduren brugt Udladelse er mortificeret. Citanterne have nu indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale, medens disse ikke har givet Møde for Overretten.

Citanterne, hvis Vægning ved at paaligne det omhandlede Beløb maa antages at være foranlediget ved, at Indenrigsministeriet under 26 Marts 1892 i Besvarelse af en fra dem fremkommen Forespørgsel har udtalt, at samme ligesom Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, med hvilket det havde brevvet om Sagen, maatte holde for, at der ikke i Følge Lovgivningen paahvilede Landdistriktet nogen Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Udgifterne til den Kirke, hvortil det er henlagt, have til Støtte for deres Paastand om Frifindelse gjort dette Ministeriets Rettsstandpunkt gjældende, idet de endvidere særligt have henvist til, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet gjentagende har udtalt, at det er en ved langvarig Praxis

hjemlet Retsopfattelse, at Forpligtelsen til Kjøbstadkirkernes Vedligeholdelse alene paahviler Kjøbstæderne, saaledes at de i kirkelig Henseende til en Kjøbstad hørende Landsogne ere fritagne for at bidrage til de til vedkommende Kirker fornødne Tilskud efter D. L. 2—22—64. Selv om der imidlertid maatte gives Citanterne Medhold i, at der efter den almindelige Lovgivning ikke vilde paahvile det Dronningborgske Landdistrikt nogen Forpligtelse til at deltage i Udgifterne ved Sect. Mortens Kirke, er det ikke herved udelukket, at en saadan Forpligtelse i Henhold til en særlig Hjemmel kan være paalagt Distriktet. Af Sagens Oplysninger fremgaar det nu, at Indenrigsministeriet ved Skrivelse af 24 April 1855 til Amtmanden over Randers Amt approberede, at det Distriktet, som endvidere har Fattigvæsen og delvis ogsaa Skolevæsen fælles med Randers Kjøbstad, paahvilende Bidrag hertil og til Kirken ansattes til en Kvotadel af det samlede Beløb, som i bemeldte Skattebrancher hvert Aar var Gjenstand for Ligning paa hele Kommunen, at denne Kvotadel for Kirke- og Fattigbidragets Vedkommende fastsattes til $1^{11}/_{16}$ pCt. af den samlede Kirke- og Fattigskat for de første 10 Aar, samt at den specielle Repartition af den for Distriktet fastsatte Skatteandel foretoges af en for samme oprettet særegen Bestyrelse bestaaende af 3 Medlemmer, om hvis Valg og Funktions-tid der gaves nærmere Bestemmelser. Ligesom Distriktet derefter indtil Aaret 1892 har bidraget til Udgifterne ved Sect. Mortens Kirke i et bestemt Forhold, der for Aarene 1892—94 af Byraadet i Forening med Amtsraadet er fastsat til $1^{7}/_{20}$ pCt., hvorved der for Aaret 1892 udkommer det paastævnte Beløb, saaledes er det kjendeligt, at Indenrigsministeriets nævnte Skrivelse hviler paa den Forudsætning, at der ikke herved paalagdes Distriktet nye Forpligtelser, idet det kun kan være tilsigtet nærmere at regulere allerede bestaaende saadanne, og det ses særligt af en Skrivelse af 11 Oktober 1854 fra Randers Kommunalbestyrelse til Randers Amt, der har været forelagt Indenrigsministeriet med den Indstilling fra Amtet, som affødte ovenmeldte ministerielle Resolution, at Distriktets Bidrag til Kirkens Udgifter da i de fire sidste Aar havde udgjort $1^{11}/_{16}$ pCt. Forsaavidt de Indstævnte derhos have anført, at der foreligger positive Oplysninger om Distriktets Deltagelse i Kirkens Udgifter endnu længere tilbage i Tiden, navnlig for Aaret 1840 og de derefter følgende Aar, samt for Aarene 1805 og 1806, have de vel ikke overfor Citanternes Benægtelse dokumenteret Rigtigheden heraf; men idet det paa den anden Side er uoplyst, hvornaar Distriktet er begyndt at deltage i bemeldte Udgifter, maa det antages, at saadan Deltagelse har fundet Sted i umindelig Tid, og Formodningen maa være for, at den saaledes fra gammel Tid bestaaende Rets-tilstand har en lovlig Oprindelse.

Der vil saaledes ikke kunne gives Citanterne Medhold i deres

Formening om, at de til Landdistriktet hørende Menighedslemmer skulde være fritagne for at bidrage til Udgifterne ved Sct. Mortens Kirke, og idet Citanterne ikke kunne antages, at have noget at erindre mod den Maade, hvorpaa under denne Forudsætning Distriktets Andel i Udgifterne for Aaret 1892 er bestemt, maa de Indstævnte ansees at have Krav paa at faa refunderet det ommeldte af Randers Kjøbstadkommune udlagte Beløb. Da Citanterne ikke have anket over, at de, som meldt, ved Underretsdømmen ere tilpligtede paa Distriktets Vegne at betale Beløbet, ligesom de ikke have fremsat nogen særlig Indsigelse mod den fremsatte Paastand om Renter, vil den indankede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans rettelig ere ophævede, herefter være at stadfæste, dog saaledes at den givne Mortifikation findes at maatte bortfalde, eftersom det paagjældende af de Indstævntes Sagfører for Underretten brugte Udtryk ikke skjønnes at kunne paaføre ham Ansvar for usømmelig Procedure.

Efter dette Sagens Udfald og idet de Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds, hvorimod der vil være at tillægge Citanternes beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 40 Kr., som blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 9 December.

Nr. 300. Høiesterets-sagfører Jensen

contra

Clara Frederikke Nathalie Olsen
(Def. Lunn),

der tiltales for Mord og Forsøg derpaa, samt for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 August 1896: Arrestantinden Clara Frederikke Nathalie Olsen bør straffes paa Livet. Saa bør hun og udrede Aktionens Omkostninger, derunder

Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 50 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Overlæge Pontoppidan paa dertil fra Defensors Side given Anledning erklæret, at Muligheden af, at Tiltalte kan have afgivet sin Tilstaaelse om Drabsforbrydelsen i Troen paa at have forøvet den, uden virkelig deri at være skyldig, vel er tilstede, men at han efter det Foreliggende ikke anseer den for sandsynlig. Endvidere har det kongelige Sundhedskollegium udtalt, at de foreliggende Lægeerklæringer og andre Oplysninger af lægelig Art vel ikke afgive noget bestemt Bevis for en Opiumsforgiftning, men at der heri heller ikke foreligger Noget, som taler imod en saadan Forgiftning, samt at Sektionen ikke har paavist nogen anden Dødsarsag — hvad der dog ikke udelukker, at en saadan kan have været tilstede — medens Kollegiet tillige fremhæver, at den Omstændighed, at Barnet baade i November 1895, da det leed af Brystkatarrh, og senere i December s. A., da det synes at have været ganske rask, fik et pludselig opstaaende, omtrent med de samme Symptomer forløbende Sygdomstilfælde, der første Gang forværrede Tilstanden i høj Grad, anden Gang medførte Døden i kort Tid, maa ansees for en mistænkelig Omstændighed.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Clara Frederikke Nathalie Olsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Clara Frederikke Nathalie Olsen for Mord og Forsøg derpaa samt for Tyveri. Arrestantinden er født den 26 November 1873 og anseet: ifølge Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 7 Juli 1888 efter Straffelovens § 233,

jfr. §§ 21 og 29, med simpelt Fængsel i 60 Dage, ifølge nærværende Rets Domme af 7 September 1889 og 23 August 1890 efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost henholdsvis i 20 og 30 Dage, og ifølge nærværende Rets Dom af 6 Juli f. A. efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at hun, der fra 1 Oktober f. A. blev fæstet maanedsvis som Enepige af Handelsfuldmægtig Søren Bredal og dennes Hustru Emilie Krüger-Schou og derefter tjente hos dem i den af dem beboede Lejlighed i Ejendommen Nørrevoldgade Nr. 42, indtil hun i Slutningen af Januar d. A. anholdtes her under Sagen, i nævnte Tidsrum i 5 Gange har fra Steder i Lejligheden, hvortil hun havde uhindret Adgang, stjaalet kontante Beløb af ialt 3 Kr. 69 Øre samt en til 25 Øre vurderet Portemonnæ, hvilke Gjenstande tilhørte dels Bredal og hans Hustru, dels deres 2-aarige Datter Karen, dels to af Bredals Hustrus Elever, nemlig Olga Hansen og Emma Severin. Arrestantinden har endvidere tilstaaet, at hun i November f. A. 2 Gange har forsøgt at skille sit nævnte Herskabs den 14 Oktober f. A. fødte Barn Else Bredal ved Livet — hvilke Forsøg dog begge mislykkedes — og at hun derefter i December f. A. forsætlig har ombragt Barnet.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 December 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstiden de

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 40.

Onsdagen den 9 December.

Nr. 300.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Clara Frederikke Nathalie Olsen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Ifølge Arrestantindens egne Tilstaaelser og Forklaringer samt Sagens øvrige Oplysninger have de med disse Drabsforsøg og dette Drab forbundne nærmere Omstændigheder i det væsentlige været følgende: Om Eftermiddagen den 25 November f. A. besluttede Arrestantinden at ombringe Else ved at indgive hende Opiumsdraaber, og samme Eftermiddag Kl. ca. 3½ iværksatte hun denne Beslutning, idet hun gik ind i sit Herskabs Sovekammer, hvor hun af en Medicinkasse fremtog en Flaske med Opiumsdraaber (tinctura thebaica), som hun vidste beroede sammesteds. Af disse Draaber hældte hun 3 a 4 i en Theske, i hvilken hun først kom lidt Vand, hvorefter hun, der antog, at en saadan Dosis vilde virke dræbende paa et Barn i Elses Alder, gik ind i Spisestuen, hvor Else laa og hældte Skeens Indhold i Munden paa Barnet, som sank Indholdet. I Løbet af Eftermiddagen blev Else døsigt, og om Aftenen Kl. 8 a 9 blev hun blaa i Ansigtet og gav nogle Suk fra sig, hvorfor Moderen troede, at hun skulde dø, men efter at have faaet nogle Hoffmannsdraaber og noget Portvin kom hun sig i Løbet af Natten. Arrestantindens seneste Forklaring, der findes at burde lægges til Grund ved Paadømmelsen, gaar ud paa, at Tanken om at skille Barnet ved Livet opstod hos hende den nævnte Eftermiddag ved Ettiden, at hun saa at sig strax besluttede at ombringe Barnet ved at

indgive det Opiumsdraaber, naar Lejlighed dertil gaves, at hun i den Tid, der forløb, indtil hun iværksatte Beslutningen, ikke tænkte paa at opgive samme, og at hun, da hun indgav Barnet Draaberne, var ret rolig, om hun end rystede lidt paa Haanden.

Angaaende Motivet til dette Drabsforsøg — ligesom ogsaa til det lignende Forsøg, hun 2 Dage senere foretog, og til det fuldbyrdede Drab, hun begik i December f. A. — har Arrestantinden oprindeligt forklaret, at hun har handlet som sket, fordi hun vidste, at Barnets Forældre ikke levede i god Forstaaelse med hinanden og derfor mente, at det bedste, der kunde ske, var, at Barnet døde. Hendes seneste Forklaring gaar imidlertid ud paa, at Tanken om at ombringe Barnet vakttes hos hende derved, at hun mente at kunne mærke, at ingen af Forældrene og navnlig heller ikke Moderen brød sig synderligt om Else, og at Øjemedet, som hun tilsigtede ved at handle som sket, var ved Elses Død at blive befriet for en Del af den Byrde, der i Tjenesten hvilede paa hende, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun ved Siden af sin øvrige Gjerning i Huset om Dagen skulde passe baade Else og hendes ældre Søster Karen, og at hun en halv Snes Dage efter Elses Fødsel tillige havde paataget sig om Natten at passe Else, hvilket sidstnævnte Hverv hun nødig vilde frasige sig, da hun selv havde tilbudt at besørge det. Denne Arrestantindens seneste Forklaring findes efter Omstændighederne at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Tidlig om Eftermiddagen den 27 November f. A. besluttede Arrestantinden paany, naar hun i Dagens Løb fandt Lejlighed dertil, at indgive Else Opiumsdraaber, for at hun skulde dø deraf, og samme Eftermiddag Kl. 5 a 6 iværksatte hun uden Sindsbevægelse denne Beslutning, idet hun, der i Mellemtiden stadig vil have fastholdt samme, benyttede en ganske lignende Fremgangsmaade, som ved det forrige Forsøg, kun at hun denne Gang inde i Spisestuen hældte nøjagtig 4 af de i Flasken indeholdte Opiumsdraaber op i Skeen, hvis Indhold hun derpaa indgav Else. Hun antog, at disse 4 Draaber vilde kunne medføre Barnets Død, og vil ikke have tænkt over Grunden til, at det ikke døde af de Draaber, det fik den 25 November. Ud paa Aftenen blev Else syg paa lignende Maade som forrige Gang, og en sent paa Aftenen tilkaldt Læge fandt Barnet, som den Gang tillige havde en akut Bronchitis, kortaandet, hostende, af blaalig Ansigtsfarve og meget lidende. Han ordinerede et varmt Bad, men hverken han eller Familiens Huslæge, der den følgende Morgen tilsaa Else og fandt hende liggende med kjølige Extremiteter, blaalig Farve, kontraherede Pupiller, tør Tunge, hurtig Puls og rallende Lyd i Lungerne, stillede Diagnosen Opiumsforgiftning. Da Huslægen om Aftenen den 28 November tilsaa Else, som foruden med det omhandlede Bad var bleven behandlet

med Hoffmannsdraaber og Vin, var hendes Tilstand imidlertid bedret, og efterhaanden kom hun sig fuldstændig.

Ved Synet af de Lidelser, Else gennemgik som Følge af den hende den 27 November indgivne Gift, vil Arrestantinden have lovet sig selv aldrig oftere at gjentage Forsøget, og efter sin Forklaring bortkastede hun Flasken med Opiumsdraaberne for ikke at komme i Fristelse. I den følgende Tid vil hun nu heller ikke forinden den 21 December have tænkt paa at ombringe Else, men sidstnævnte Dag besluttede hun atter at gjøre dette, og har hun herom afgivet følgende nærmere Forklaring:

Den 21 December havde Bredals Hustru faaet Diarrhoe, og i den Anledning medtog hun, da hun en Gang i Dagens Løb gik i Byen, den Recept, hvorefter hendes Mand i sin Tid havde faaet de ovenfor omtalte Opiumsdraaber udleveret. Da Arrestantinden nu forudsaa, at der paany vilde komme Opiumsdraaber i Huset, begyndte hun atter at beskæftige sig med Tanken om at ombringe Else. Ved sin Tilbagekomst havde Bredals Hustru imidlertid ingen Opiumsdraaber med sig hjem, og Arrestantinden tænkte, at det var godt, da hun ellers vilde styrte sig i Ulykke, men om Aftenen mellem Kl. 8 og 8^{1/2}, da Bredals Hustru, der atter havde været i Byen, kom hjem, gav hun Arrestantinden Ordre til, samtidig med, at hun besørgede et andet Ærinde, at gaa hen paa Apotheket paa Kulturvet for at hente de Opiumsdraaber, som Bredals Hustru havde bestilt sammesteds efter den fornævnte Recept. Da Arrestantinden paa Apotheket havde afhentet Draaberne og Recepten, opstod den Tanke hos hende, at hun nu alligevel vilde give Else nogle af Draaberne, for at hun skulde dø deraf, men strax efter syntes hun, at det var Synd at gjøre dette, og paa Hjemvejen tænkte hun snart, at hun vilde give Barnet af Draaberne, og snart, at hun dog ikke vilde gjøre det. Ved sin Hjemkomst afleverede hun strax Flasken med Opiumsdraaberne samt Recepten til Bredals Hustru, som tog nogle af Draaberne og derpaa satte Flasken fra sig i Vindueskarmen i det lille Værelse, hvor Arrestantinden og Else plejede at sove om Natten, og hvor Else nu laa i sin Seng. Da Arrestantinden saae dette, besluttede hun at ombringe Barnet ved at indgive det nogle af Draaberne, saa snart hun blev ene med det, og da Bredals Hustru efter nogle faa Minutters Forløb forlod Værelset for at gaa ud paa Klosetet, iværksatte Arrestantinden sin Plan, idet hun, der, efter at hun havde fattet Beslutningen, uden Vaklen fastholdt samme, og som ikke var i nogen stærk Sindsbevægelse, tog Flasken med Draaberne, der stod i Vindueskarmen, og af dens Indhold hældte, efter hvad hun skjønnede, omtrent 10 Draaber i en Theske, som hun hentede i Spisestuen, og hvori hun først kom lidt Vand. Hun gik derpaa hen til Else, der laa vaagen i Sengen, og aabnede hendes Mund, og idet hun holdt paa hendes Hoved, hældte hun Skeens Indhold

ind i Munden paa Else, der sank Indholdet, idet hun samtidig udstødte et Skrig. I den Tid, der forløb fra Arrestantinden indgav Barnet Giften og indtil den virkede, var hun, der ansaa det for sikkert, at Barnet vilde dø af den nævnte Dosis, tilmode som sædvanlig, hvad hun efter sin Forklaring ogsaa havde været, da hun de to forrige Gange søgte at forgive Else.

Bredals Hustru har forklaret, at hun hverken mindes, at hun den 21 December har afleveret den ommeldte Recept paa Apotheket, eller at hun samme Dags Aften har sendt Arrestantinden hen paa Apotheket for at hente Opiumsdraaber, saa lidt som hun mindes den Aften selv at have indtaget saadanne Draaber, hvorfor hun er mere tilbøjelig til at tro, at Arrestantinden paa egen Haand har hentet Draaberne. Hun har imidlertid tillige erklæret, at den Mulighed ikke er udelukket, at hun kan have glemt de nævnte Begivenheder, idet hun nemlig den paagjældende Dag var i høj Grad nervøs som Følge af et Brev, som hun Dagen forud havde modtaget, og hvori hendes Mand beskyldtes for ægteskabelig Utroskab, paa hvilken Beskyldning hun den Gang troede, medens det senere viste sig, at Beskyldningen var Opspind, og at det var Arrestantinden, som havde skrevet og afsendt Brevet, hvad Arrestantinden ogsaa under Sagen har erkjendt, idet hun som Grund til denne sin Handlemaade har anført, at hun troede, at Bredals Hustru ønskede at skilles fra sin Mand, men ikke havde nogen gyldig Skilsmissegrund.

Da Bredals Hustru saaledes ikke bestemt har turdet modsig Rigtigheden af Arrestantindens fornævnte Forklaring, og da dens Urigtighed heller ikke paa anden Maade er godtgjort, findes den i sin Helhed at burde lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Strax efter at Else havde faaet Draaberne, kom hendes Moder, der fra Klosettet havde hørt hendes Skrig, til Stede, og da Barnet efter en halv Snes Minuters Forløb blev blaa i Ansigtet, og hendes Tilstand efterhaanden forværredes, skjønt hun fik Hoffmannsdraaber og Portvin, gik Moderen efter Huslægen. Hun traf ham imidlertid ikke, og efter sin Tilbagekomst lod hun Else faa et varmt Bad. Da Huslægen den følgende Morgen tilsaa Barnet, fandt han det liggende i en lignende Tilstand som den 28 November og navnlig ogsaa med kontraherede Pupiller, tør Tunge og rallende Lyd i begge Lunger, og han, der heller ikke denne Gang fattede Mistanke om, at der forelaa en Opiumsforgiftning, skjønnede, at Barnet var døende. Da han samme Dags Aften atter tilsaa Else, fandt han hendes Tilstand uforandret. Natten mellem den 22 og 23 December laa Bredals Hustru hos sine Forældre, medens en af hendes Søstre opholdt sig i hendes Lejlighed for at være Arrestantinden behjælpelig med at vaage hos Else. Faderen gik til Sengs Kl. 3, og Arrestantinden

vaagede derefter alene indtil Kl. henimod 5, da Bredals nævnte Svigerinde vaagnede og vækkede Bredal. De gav nu Else, hvis Tilstand syntes yderligere forværret, et varmt Bad, hvorefter hun atter blev lagt til Sengs.

Om hvad der derefter passerede, har Arrestantinden afgivet følgende Forklaring: Da hun syntes, at hun ikke længere kunde udholde at se Else lide, besluttede hun for hurtigere at faa Ende paa hendes Lidelser at indgive hende nogle flere Opiumsdraaber, naar Lejlighed dertil gaves. Hun havde ikke tidligere i Natens Løb tænkt derpaa, og hun gik ud fra, at Else, selv om hun ikke fik mere Opium, dog vilde dø som Følge af den Dosis, hun alt havde faaet. Da nu Bredals Svigerinde vel en halv Snes Minuter efter, at Arrestantinden havde fattet Beslutningen, af en eller anden Grund forlod Værelset, hvor Else laa, og Bredal, der sad i en Lænestol, imidlertid var falden i Søvn, iværksatte Arrestantinden sin nævnte Beslutning, idet hun, der ikke i Mellemtiden vil have tænkt paa at opgive samme, og som ikke var i nogen stærk Sindsbevægelse, gik ind i sit Herskabs Soveværelse og hentede den ommeldte Flaske med Opiumsdraaber, som den foregaaende Dag var bleven hensat i den tidligere omtalte Medicinkasse. Hun gik derpaa tilbage til Værelset, hvor Else laa, tog her en Theke og hældte i samme noget af Flaskens Indhold — efter hvad hun har forklaret vistnok mindst lige saa meget som hun om Aftenen den 21 December havde indgivet Else — hvorpaa hun uden at give sig Tid til at komme Vand i Skeen hældte Draaberne ned i Halsen paa Barnet. Efter at have faaet denne Dosis blev Else helt mat, og Arrestantinden tog hende da op af Sengen og sad med hende paa Skjødets, og efter en Times Tids Forløb tror hun, at Barnet døde.

Bredal og hans Svigerinde have begge udsagt, at de ere tilbøjelige til at tro, at Arrestantinden havde indgivet Else den sidste Dosis Opiumsdraaber, forinden de vaagnede Kl. henimod 5 om Morgen, i hvilken Henseende Bredal nærmere har forklaret, at han ikke tror, at han har blundet, fra Else var i Bad og indtil Arrestantinden tog hende op af Sengen, men først medens Arrestantinden sad med hende paa Skjødets, ligesom hans Svigerinde har forklaret, at hun betvivler, at hun i det ommeldte Tidsrum har været saa længe borte fra Værelset, at Arrestantinden kan have faaet Tid til at udføre, hvad hun under hendes Fraværelse efter sin Forklaring vil have udført, men da Urigtigheden af Arrestantindens fornævnte Forklaring ikke er bevist, findes den i sin Helhed at burde lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Bredal og hans Svigerinde have endvidere forklaret, at Else efter at Arrestantinden havde taget hende op paa sit Skjød, efterhaanden blev mattere, at Benene begyndte at blive blaalig farvede, at Livet svandt bort lidt efter lidt, og at hun efter deres For-

mening havde været død mindst i en Times Tid, da Huslægen Kl. ca. 9 indfandt sig og konstaterede, at Døden var indtraadt.

I Dødsattesten betegner Huslægen Dødsårsagen som Bronchopneumonia duplex (Betændelse i begge Lunger), men efterat Liget, som den 27 December f. A. var bleven begravet, den 10 Februar d. A. atter var opgravet, oplystes det ved en den følgende Dag foretagen legal Sektion af samme, at Dødsårsagen ikke havde været den nævnte. Ved en derefter paa Forhørsdommerens Foranledning foretagen kemisk Analyse af Ligets Mave og Tarmkanal paavistes vel ikke Bestanddele af Opium i Indvoldene, men Retslægen har under Sagen erklæret, at Opiumsforgiftning, der i Reglen er temmelig langvarig, ofte medfører, at Giften er absorberet fra Tarmkanalen og ikke længere lader sig paavise, at der, da det maa antages, at Barnet har levet mindst 1 Times Tid, efter at det om Morgenen den 23 December ved 5-Tiden har faaet en halv Snes Opiumsdraaber, intet paafaldende er i, at den kemiske Analyse ikke har kunnet paavise Opium, og at Arrestantindens Forklaring om til den angivne Tid at have givet Barnet et saadant Kvantum Opiumsdraaber finder Bekræftelse i de Paagjældendes Beskrivelse af Barnets Tilstand.

Retslægen har derhos erklæret, at de sygelige Tilstande, som Else har frembudt Natten mellem den 25 og 26 November f. A. samt Natten mellem den 27 og 28 s. M. og paafølgende Dage, maa antages at have været foraarsagede ved de Opiumsdraaber, som Arrestantinden har erkjendt at have givet Barnet den 25 og 27 November om Eftermiddagen, og at herfor taler Sygdommens Forløb samt Oplysningerne om de indtrufne Symptomer, at den Mængde Opium, som et 1 Maaned gammelt Barn kan taale, er noget forskjellig, idet der haves Exempler paa, at 3—4 Draaber tinctura thebaica har foraarsaget Døden eller alvorlige Forgiftninger i denne Alder, medens der ogsaa haves Exempler paa, at denne Dosis kan taales uden Livsfare, at en saadan Dosis Opiumsdraaber, som Arrestantinden har forklaret at have givet Barnet om Aftenen den 21 December f. A., anses som livsfarlig for et 2 Maaneders Barn, at et saadant Barns Modstandsevne overfor Forgiftning er meget forskjellig, at Barnet i nærværende Tilfælde synes at have haft megen Modstandsevne, da det har levet til om Morgenen den 23 December, uden at man dog deraf kan slutte, at Barnet vilde have overlevet det, om der ikke var kommet mere til, og at det, da nu Barnet om Morgenen den 23 December faar en fornyet Dosis Gift indgivet, let forklares, at det, paavirket af den første Dosis, dør temmelig hurtigt efter at have faaet den sidste Dosis.

Efter at Arrestantinden under Sagen havde været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, har Overlægen sammesteds, Professor, Dr. med. Pontoppidan i en den 15 Juni d. A. afgiven Erklæring udtalt, at der intet kan oplyses om

Familiedisposition til Sindssygdom, at Arrestantinden aldrig selv har frembudt Tegn til saadan, og at hun navnlig heller ikke under Observationen har røbet noget abnormt, idet hun vel med sit aabne Ansigt, sin læspende Tale og sine malplacerede Smil gjør et noget uudviklet Indtryk, men ikke kan betegnes som aandssvag, naar hensees til hendes i det Hele naturlige Fatteevne, hendes usvækkede Hukommelse og det Maal af Kundskaber og Færdigheder, hun sidder inde med, at hun i hele sit Forhold under Opholdet paa Afdelingen og i Omtalen af sin Sag viser sig som en løs og pjanket Personlighed, synes at betragte sin Gjerning mere som en stor Dumhed end som en stor Forbrydelse, og kun lader en ganske overfladisk Anger komme til Orde, at hendes Fortid stempler hende som en løgnagtig og tyvagtig Tøs uden dybere moralsk Hold, og at hun efter alt det fremkomne maa betragtes som en Person, der er tilbøjelig til at handle paa Indskydelser og derfor i Stand til at begaa utilstrækkeligt eller urimeligt motiverede Handlinger, men at der mangler Holdepunkter for at opfatte hende som sjæleligt abnorm i lægevidenskabelig Forstand.

Efter alt foranførte maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden dels den 25, dels den 27 November f. A. har forsøgt ved Indgivelse af Opiumsdraaber at ombringe Barnet Else Bredal, uden at dette dog lykkedes hende, at hun om Aftenen den 21 December f. A. atter har indgivet samme Barn Opiumsdraaber for at skille det ved Livet og om Morgenen den 23 s. M. paany indgivet det saadanne Draaber for at fremskynde dets Død, samt at Barnets Død er foraarsaget ved de det af Arrestantinden den 21 og 23 December indgivne Opiumsdraaber, og da disse Drabsforsøg og dette Drab efter samtlige med samme forbundne Omstændigheder maa betragtes som udøvede med Overlæg, og der efter det oplyste ikke findes Grund til at betvivle, at Arrestantinden, da hun forøvede Drabsforsøgene og Drabet, har været i fuldkommen tilregnelig Tilstand, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 190, jfr. tildels § 46, med Livsstraf, hvorved den Straf, som hun for de af hende begaaede Tyverier har forskyldt efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., vil være absorberet.

Fredagen den 11 December.

Nr. 146. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Niels Pedersen og Søren Lauridsen
(Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 11.

Ribe Herreds Politirets Dom af 11 Juli 1894: De Tiltalte, Bødker Niels Pedersen og Arbejdsmand Søren Lauridsen, begge af Ribe, bør til Statskassen hver betale en Bøde af 20 Kr., samt En for Begge og Begge for En udrede de af Sagen flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 10 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 21 Januar 1895 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at det ikke under nærværende af det Offentlige for Overtrædelse af Fiskeriloven af 5 April 1888 § 11 anlagte Sag er af afgjørende Betydning, hvilken Udstrækning den Læge Vilandt tilkommende Fiskeriret i Ribe Aa og Kanal maa antages at have. Da derhos den i den indankede Dom nævnte Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 11 Juli 1889 ikke kan ansees at indeholde en for de Tiltalte bindende Bestemmelse angaaende Kanalens Udstrækning, og da der efter de Høiesteret foreliggende, for en væsentlig Deel efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger angaaende Kanalens Tilstand mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at Aaens eller Kanalens Udløb i Havet ligger længere ude end der, hvor Landjorden, den saakaldte Grønning, hører op, og de saakaldte Vadde be-

gynde, ville de Tiltalte, idet den under Sagen omhandlede Ruse var fjernet mere end 100 Favne fra dette Sted, være at frifinde for Overtrædelse af fornævnte Lovbestemmelse.

Thi kjendes for Ret:

Niels Pedersen og Søren Lauridsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann, 80 Kroner til hver, blive tilligemed 4 Kroner 75 Øre til Sidstnævnte for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag er Bødker Niels Pedersen og Arbejdsmand Søren Lauridsen efter Begjæring af Læge H. Vilandt i Ribe af det Offentlige tiltalte for Overtrædelse af Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 11, og bestaar det de Tiltalte paasigtede, af dem vedgaaede Forhold deri, at de en Tid i afvigte Forsommer have udsat en Ruse i »Vadderne« — d. v. s. den nærmest det faste Land beliggende flade Del af Havbunden, der ved Lavvande ligger tør, men ved Højvande overskylles af Havvandet — ved Ribe Aa paa et Sted, der kun er fjærnet 45½ Alen mod Syd fra et gravet Løb i Aaen, kaldet Ribe Kanal.

Efter Sagens Oplysninger har Magister Mathurin Carstensens Legat fra midt i forrige Aarhundrede havt Eneret til Fiskeriet i Nips eller Ribe Aa, og blev der i Anledning af Anlæget i 1855 eller 1856 af det ovennævnte nye Løb til Erstatning for den Skade, som bemeldte Fiskeri mulig vilde lide herved, ved Indenrigsministeriets Resolution af 24 Januar 1857 tillagt Legatet Fiskeriet i det nye Løb indtil dets Udmunding ved Vadderne med samme Berettigelse, hvormed Fiskeriet i det gamle Aaløb tilkom Legatet, hvorefter dettes Bestyrelse ved Skjøde af 17 December 1888, thinglæst Dagen efter, overdrog ovennævnte Læge Vilandt den Legatet saaledes hidtil tilhørende Eneret til Fiskeriet i Aaen. De Tiltalte have vel søgt at gjøre gjældende, at Kanalen maa ansees at udmunde der, hvor det faste Land til enhver Tid ligger tørt, men da Kanalen ifølge en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 11 Juli 1889 i ethvert Fald strækker sig til det

Punkt, hvor Strømmen nu bøjer af mod Sydvest — indenfor hvilket Punkt de Tiltaltes Ruse var udsat — kan dette Anbringende ikke komme i nogen Betragtning, og naar derhos hensees til, at Bestemmelsen i ovennævnte Lovs § 11 om, at intet Fiskeredskab uden særlig Adkomst maa anbringes nærmere end 100 Favne ved en Aas naturlige eller ved Kunst frembragte Udløb i Havet, maa antages at indeholde tilstrækkelig Hjemmel for Ejeren af Eneretten til Fiskeriet i Aaen til at modsætte sig, at Andre anbringe Fiskeredskaber i mindre Afstand end 100 Favne, ikke blot fra Kanalens Udmunding ret ud for samme, men ogsaa fra Siderne af den Del af Kanalen, der gaar gennem de saakaldte Vadder, maa det billiges, at de Tiltalte for deres ommeldte Forhold ere ved Politiretsdommen ansete efter tidnævnte Lovs § 58 med en Bøde til Statskassen, hvis Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 20 Kr. for hver.

Nr. 301.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Hansen Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 259.

Ribe Kjøbstads ordinære Rets Dom af 8 Maj 1896: Tiltalte, Vognmand Jørgen Hansen Jensen af Ribe, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Dog bør han udrede de af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Bøggild, med 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Ferslev, med 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Nellemann og Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vognmand Jørgen Hansen Jensen, der er født i Aaret 1856 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 259. Ifølge Sagens Oplysninger nedbrændte den 1 Januar d. A. om Morgenen tidligt et Læge Vilandt tilhørende ca. 500 Alen sydvest for Ribe paa Ribe Søndermark liggende Høhus, der var opført helt af Træ og tækket med Spaan og ifølge Ejeren Forklaring havde en Længde og Brede af 10 Alen i hver Retning og en Højde til Taget af ca. 6 Alen og ved Husets Indtegning i Brandassurancens foretagne Maaling var af noget ringere Dimensioner, nemlig 10 Alens Længde, $9\frac{3}{4}$ Alens Dybde og $4\frac{3}{4}$ Alens Højde til Bjælkens Overkant, hvorhos Højden herfra til Mønningen efter en senere foretagne Maaling maa antages at have været $4\frac{1}{2}$ Alen — i hvilket Hus var opbevaret dels noget Ejeren tilhørende Egetømmer, dels noget Hø, som tilhørte Tiltalte, der havde lejet Huset i Sommeren 1894 paa et Aar, men trods Forlangende derom endnu ikke havde rømmet Huset. Ved Branden nedbrændte Huset fuldstændigt, ligesom ogsaa Størstedelen af Tømmeret og alt det i Huset værende Hø ødelagdes. Tiltalte havde ifølge en under Sagen fremlagt af ham underskrevet Forsikringsbegjæring af 22 Maj 1895 sit ommeldte i Huset beroende Hø brandforsikret for 1200 Kr. i det gjensidige Forsikringsselskab »Danmark«, hvis Agent i Ribe under samme Dato havde forsynet Begjæringen med Paategning om, at Forsikringen af Selskabet var modtagen og begyndt samme Dag. Efter Branden indgav Tiltalte den 3 Januar d. A. skriftlig Anmeldelse til Agenten om, at han i det afbrændte Hus havde haft 35 Læs Marskhø a ca. 2000 Pund pr. Læs, ialt 70000 Pd., samt et Læs mindre godt Hø paa ca. 1500 Pund, og i Henhold til denne Anmeldelse lod Forsikringsselskabet den 9 s. M. foretage en Vurdering, hvorved de 35 Læs Marskhø ansattes til Værdi 25 Kr. pr. Læs, tilsammen 875 Kr., og det ene Læs ringere Hø til 10 Kr., hvorefter Skadeserstatningen blev beregnet til ialt 885 Kr., dog — som det maa

antages. — under Forbehold af, at der ikke under Forhøret fremkom noget i Strid med Tiltaltes Opgivender. Da Forsikrings-selskabet imidlertid fattede Mistanke om, at der ikke i det nedbrændte Hus havde været et saa stort Kvantum Hø som af Tiltalte opgivet, blev der gjort Anmeldelse til Politiet, og under den herefter fortsatte i Anledning af Branden paabegyndte Undersøgelse, under hvilken iøvrigt Aarsagen til Branden ikke blev opklaret, har Tiltalte fastholdt, at der efter hans Formening virkelig har været mindst 35 Læs Marskhø i Huset, og har herom nærmere forklaret, at han i Sommeren 1894 dels paa nogle ham selv tilhørende Lodder, dels paa forskellige af ham lejede Jordlodder har avlet ialt ca. 70 Læs Hø a ca. 6 Skpd. pr. Læs, hvoraf 36 eller 37 Læs bleve indbragte i det nedbrændte Hus, og at der endvidere i Sommeren 1895 er indkjørt ca. 4 Læs Hø, medens der af det saaledes indbragte Hø kun er bortkjørt igjen ca. 2 Læs, og endvidere har han forklaret, at Huset, da Branden opstod, var saaledes fyldt med Hø, at dette bagtil laa helt op til Mønningen, medens det skraaned ned fortil, hvor det kun laa halvt op paa Siden. Ved nogle under Sagen afhørte Vidners under Ed afgivne Forklaringer maa det nu ogsaa ansees oplyst, at Høet ved Brandens Opstaaen har fyldt Huset omtrent som af Tiltalte angivet, idet det dog bagtil i Huset efter Vidneforklaringerne ikke laa fulgt saa højt, som Tiltalte har paastaet; men iøvrigt gaar saavel disse som flere andre beedigede Vidners Forklaringer ud paa, dels at der efter deres Overbevisning, da Branden fandt Sted, ikke har været mere end højest 12 Læs Hø i Huset, dels, at dette ikke tilnærmelsesvis kunde rumme 35 Læs Hø, og endvidere er der af tvende af Retten til at afgive Erklæring bl. A. over, hvormeget der ifølge de opgivne Dimensioner kunde rummes i det nedbrændte Hus, udmeldte Mænd afgivet et inden Retten beediget Skjøn gaaende ud paa, at der efter Mændenes Formening i Høhuset, naar det var fuldt, i det højeste kunde være 16 Læs Hø a 6 Skpd. pr. Læs, hvorved endda tænktes paa det Tilfælde, at Høet var bragt ind med visse Mellemrum, saa at det havde faaet Tid til at presse sig sammen, medens Huset i modsat Fald kun vilde kunne indtage 3 a 4 Læs mindre.

Ved de saaledes fremkomne Oplysninger maa det nu vel ansees for godtgjort, at det nedbrændte Hus ved Branden ikke tilnærmelsesvis har indeholdt et saa stort Kvantum Hø, som af Tiltalte for Forsikrings-selskabet anmeldt; men, da der efter det oplyste maa antages at være indbjerget Hø til det paagjældende Hus fra forskellige Lodder, og Tiltalte i 1894 har haft Høavl paa forskellige andre Lodder end disse, uden at det kan antages, at han har holdt Regnskab med, hvormange Læs Hø, han har avlet paa hver enkelt Lod eller paa den Gruppe af Lodder,

hvorfra Afrøden skal være indbjerget til Huset, saa at hans Opgivende til Brandforsikringen om det brændte Kvantum Hø maa forudsættes at være begrundet paa et løst Skjøn over, hvad han — som han har udtrykt sig — kan erindre og beregne, findes det dog betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han har staaet i den Formening, at Høhuset virkelig indeholdt det af ham for Agenten anmeldte Kvantum Hø, og at statuere, at hans Anmeldelse er afgivet mod bedre Vidende. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale; men Aktionens Omkostninger, hvilke det ved bemeldte Dom er paalagt Tiltalte at udrede, ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 326.

Advokat Hindenburg

contra

Ludvig Larsen og Søren Peter Larsen
(Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 19 Marts 1896: De Tiltalte Ludvig Larsen og Søren Peter Larsen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med samme Straf i 2 Gange 4 Dage. Derhos ville de Tiltalte in solidum have at udrede i Erstatning til Smedesvend Johannes Nielsen 50 Kr. samt betale ligeledes in solidum Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kiørbo, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Casse for Overretten betale de Tiltalte Ludvig Larsen og Søren Peter Larsen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Søren Peter Larsen, ligesom for Ludvig Larsen skeet, bestemmes til tre Gange fem Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Søren Peter Larsen bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede mod de Tiltalte Ludvig Larsen og Søren Peter Larsen for Vold anlagte Sag er der ved de Tiltaltes Forklaringer og Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne oplyst følgende: Natten mellem den 31 December 1895 og den 1 Januar 1896 mellem Kl. 3 og 4 indfandt de Tiltalte, der ere Brødre, og nogle andre Personer, med hvem de vare i Følge, sig i et Gjæstgiverlokale i Odense, hvor da blandt Andre var tilstede Smedesvend Johannes Nielsen og Snedkersvend Chr. Knudsen. Kort efter Ankomsten fandt der et mindre Sammenstød, der maa antages foranlediget af Tiltalte Søren Peter Larsen, Sted mellem denne sidste Tiltalte og Nielsen; men ved nogle Tilstedeværendes Mellekomst standeses Tvisten, idet Nielsen forlod Lokalet, og gik ud i Køkkenet, hvorfra han imidlertid kort efter kom tilbage, efter hans Forklaring fordi han troede, at de Tiltalte nu havde forladt Lokalet. Om hvad der umiddelbart herefter tildrog sig, er der afgivet forskellige Forklaringer, men saa meget maa ansees oplyst, at der i Ejendommens Port fandt Uenighed Sted mellem Tiltalte Ludvig Larsen paa den ene Side og Nielsen og Knudsen paa den anden Side, samt at Tiltalte Ludvig Larsen kom i Slagsmaal med den ene eller den anden af de nævnte Personer, maaske med dem Begge, og at han i dette Slagsmaal blev overmandet og raabte om Hjælp.

Efter at Tiltalte Søren Peter Larsen foranlediget heraf var kommen tilstede, begav begge de Tiltalte og Nielsen sig atter ind i Gjæstgiverlokalet, hvor de Tiltalte i Forening angreb Niel-

sen, hvem de kastede til Jorden og paa forskjellig Maade mishandlede — navnlig ogsaa med Slag i Ansigtet med Flasker og Glas — indtil en tilstedekommet Politibetjent gjorde Ende paa Oprinet. Med Hensyn til deres Forhold under dette Overfald have de Tiltalte forklaret, Tiltalte Søren Peter Larsen, at det var ham, der slog Nielsen til Jorden, og at han holdt Nielsen nede, medens Medtiltalte slog denne med Flasker og Glas, samt at han slog Nielsen med Haanden og rev ham i Ansigtet, Tiltalte Ludvig Larsen, at han, medens Medtiltalte holdt Nielsen nede, slog denne, og at han ikke vil benægte, at han slog Nielsen i Hovedet med Flasker og Glas.

I en umiddelbart efter Overfaldet af Stadslæggen udstedt Erklæring udtales det, at Nielsen saavel i Panden som paa begge Kinder og paa venstre Side af Halsen havde talrige Exkoriationer, de fleste ret lange (gaaende over hele Kindens Bredde) og 1—2 Linier brede, samt at der tæt over højre Øjenbryn og tæt bagved Haargrændsens Begyndelse, omtrent i Legemets Midtlinier fandtes 2 ca. $\frac{3}{4}$ Tomme lange, dybere Saar, der medførte ret anseelig Blødning. Det tilføjes i Erklæringen, at Læsionerne næppe ville faa nogen alvorlig Følge, men at de maatte antages at medføre meget stærk Svie og vare Vidnesbyrd om et ganske ualmindeligt raat og ofte fornyet Overfald. Som Følge af den ham overgaaede Overlast var Nielsen i 8 Dage uarbejdsdygtig, men ved hans Møde i Retten den 28 Januar d. A. vare Saarene lægede til Ar.

Af de Tiltalte er Ludvig Larsen født den 27 Juni 1875 og anseet ved Odense Kjøbstads Politirets Dom af 29 Oktober 1895 for Overtrædelse af Kjøbstadens Politivedtægts § 4 med en Bøde til Politikassen af 19 Kr. og ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 18 December 1895 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iøvrigt ikke funden straffet ifølge Dom, medens Søren Peter Larsen, der er født den 5 Oktober 1862, ikke er funden straffet ifølge Dom.

Som Følge af det Anførte ville de nu være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, som ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Ludvig Larsen i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Søren Peter Larsen i 2 Gange 4 Dage; da derhos Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger bifaldes, ligesom det billiges, at der ved samme er tillagt Smedesvend Johannes Nielsen en Erstatning af 50 Kr., vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 14 December.

Nr. 344. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Andreas Hansen Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 September 1896: Tiltalte Andreas Hansen Nielsen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas Hansen Nielsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 December 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 41.

Mandagen den 14 December.

Nr. 344.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Andreas Hansen Nielsen (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Andreas Hansen Nielsen for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 20 August 1844 og anset: ved Domme afsagte inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager 13 Marts, 15 Maj, 21 August, 25 September, 22 Oktober og 16 November 1891 efter Lov 29 December 1857 § 75 med Bøder til Københavns Kommunes Kasse, hvilke Bøder ved førstnævnte Dom blev ansat til 30 Kr. og ved de følgende til 40 Kr., ligesom han for samme Forseelse gjentagne Gange inden Rettens fornævnte Afdeling har vedtaget i Mindelighed at erlægge Bøder indtil et Beløb af 30 Kr., senest den 8 Januar d. A., hvorhos han: ved Rettens Dom af 14 Marts d. A. er anset dels efter Næringslovens § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78, for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Bøde til Københavns Kommunes Kasse af 100 Kr., og ved Rettens Dom af 9 Maj d. A. efter samme Lovbestemmelser henholdsvis for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 150 Kr., hvorhos han i Medfør af sidstnævnte Paragraf er dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, samt: ved Rettens Dom af 11 Juli d. A. efter samme Lovbestemmelser henholdsvis for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for

3die Gang begaaet ulovlig Brændevidsudskjænkning med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der den 23 September 1880 vandt Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, erholdt under 29 September 1885 dette Borgerskab ombyttet med Borgerskab som Detailhandler, hvilket Borgerskab under 28 April 1887 blev ombyttet med Borgerskab som Gjæstgiver. Han har derefter drevet Næring i Henhold til sidstnævnte Borgerskab, og hans Forretningslokale har siden den 11 Juli d. A. bestaaet af 3 til Beværtning indrettede Stuer med tilhørende Kjøkken og Spisekammer paa Nytorv Nr. 9 Stuen, hvor han har beværtet siddende Gjæster og udskjænket Brændevid for disse, hvorimod han aldeles ikke har haft Lokaler indrettede til Natteophold for Rejsende. Da Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har haft til Værtshushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold og ulovlig Brændevidsudskjænkning, vil han være at anse dels efter Næringslovens § 75 for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevidsudskjænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kroner.

Nr. 242. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christian Vilhelm Mende (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 April 1896: Tiltalte Christian Vilhelm Mende bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den under Sagen omhandlede, af Tiltalte som et styrkende Middel falbudte saakaldte aromatiske Jernlikør ifølge det under Sagen Oplyste ikke efter sin Sammensæt-

ning og Anvendelse findes at kunne henregnes under nogen af de i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 nævnte præparerede Medicinalvarer, vil Tiltalte være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Christian Vilhelm Mende bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Vilhelm Mende — hvis opgivne Alder af 53 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ved Høiesterets Dom af 8 Juni 1885 er anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30, jfr. Pl. 1 December 1779 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han i Mindelighed i Aaret 1886 inden Rettens 4de Kriminelkammer har vedtaget og erlagt en Bøde af 200 Kr. for ulovligt Salg af Medikamenter, i Aaret 1888 inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager en Bøde paa 10 Kr. for Overtrædelse af kgl. Anordning af 12 November 1886 og Bekjendtgjørelse af 13 November 1886, i Aaret 1889 inden samme Afdeling en Bøde paa 10 Kr. for Overtrædelse af Lov 29 December 1857 § 34 og i Aaret 1891 inden Rettens 1ste Kriminelkammer en Bøde af 20 Kr. for ulovlig Handel med Medikamenter — for ulovlig Medikamenthandel.

Ved egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte, der erholdt Borgerskab som Materialist den 13 December 1881 og under 12 Juli 1883 tillige Borgerskab som Detailhandler, overbevist om at have, som det maa antages fra Midten af Juni Maaned f. A., forhandlet en af ham selv tilberedt saakaldet »Aromatisk Jernlikør (efter Athenstaedt)«. Denne Jernlikør, hvis enkelte Bestanddele ifølge det Oplyste ere Sukkerjern — et Stof, som ikke indeholder Jern i Formerne ferrum reductum eller ferrum pulveratum purum — stødt Melis, Vand, Eddikeæther, Kanel-Essents, Pommerants og Spiritus vini, er paa de Etiketter, der findes paaklæbede Flaskerne, hvori den forhandles, betegnet som et styrkende Middel. I en over Sagen afgiven, den 5 November f. A. dateret Erklæring, har det kgl. Sundhedskollegium

udtalt, at dette Præparat »ifølge sin Anvendelse som Lægemediel« maa henregnes til Liquores medicati, og at det saaledes hører under de i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 nævnte præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel. Retslægen har derhos i en den 17 Marts d. A. ligeledes over Sagen afgiven Erklæring udtalt, at det paagjældende Præparat omtrent indeholder samme Mængde Jern, som Lægerne for Tiden hyppigt foreskrive, at de paa vedkommende Etiketter foreskrevne Doser ikke ere ringere end de, der almindeligt benyttes, samt at Stoffet Jern hører til de »Lægemedler« der virke som et Ernæringsmiddel ved at erstatte Legemets Jerntrang, at det i Reglen gavner, naar Organismen trænger til Jern, uden Hensyn til om Dosis er stor eller lille, men at der findes Tilfælde, hvor det, givet i store Doser og uden fornuftig Ordination, kan være til Skade for Organismen. Da det oftnævnte Præparat herefter ogsaa af Retten findes at maatte henføres under de i Justitsministeriets fornævnte Bekjendtgjørelse opførte, fra den almindelige Detailhandel undtagne, som »liquores medicati« betegnede præparerede Medicinalvarer, og Forhandlingen af samme herefter maa antages at være Apothekerne forbeholdt, vil Tiltalte for sit ovenangivne Forhold være at ansee efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 288. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Gravers Lauritz Nissen (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1896: Tiltalte Gravers Lauritz Nissen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger, hvorhos de fornævnte hos ham den 18 April d. A. forefundne Varer konfiskeres til Fordel for Politibetjentene Nr. 287, Andreasen, og Nr. 398, Oreby. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til tre Hundrede Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Gravers Lauritz Nissen til Høiesterets-sagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gravers Lauritz Nissen for ulovlig Omløben med Varer. Tiltalte er født den 10 Februar 1856 og bl. A. anseet: ved Høiesterets Dom af 22 Januar 1894 efter Frdn. af 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. og senest: ved Dom afsagt inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 13 November 1895 efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kr.

Ved egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have den 18 April d. A. til forskellige i en Beværtning heri Staden tilfældig tilstedeværende Personer falbudt 4 Uldtrøjer samt 2 Par uldne og 2 Par Bomulds-Benklæder, som han, der er hjemmehørende heri Staden, medførte i en Pakke, og som efter hans egen Forklaring ere indkjøbte og formentlig forarbejdede heri Staden. Tiltalte, der har erkjendt, at han ikke, da han falbød de paagjældende Varer, brugte noget-somhelst Forbehold, har imidlertid paastaet, at han, hvis nogen af de Personer, til hvem han falbød Varerne, havde gjort et antageligt Bud paa samme — hvilket ikke var Tilfældet — vilde have erklæret, at han ikke strax kunde effektuere Salget, da det kun var Prøver, han medførte, og han kun solgte efter Bestilling, og at Grunden til, at han ikke fremkom med en saadan Ytring, kun var den, at Forhandlingerne bleve afbrudte. Til denne Tiltaltes Paastand om, at han ikke havde til Hensigt ved sin Falbydelse at opnaa Salg paa Stedet, findes der imidlertid efter

de i Sagen afgivne Vidneforklaringer, der gaa ud paa, at Tiltaltes Falbydelse kun kunde forstaaes som Tilbud om Salg paa Stedet, ikke at kunne tages noget Hensyn, saa meget mindre som Tiltalte selv har erkjendt, at han, umiddelbart efter at de omtalte Falbydelser havde fundet Sted, til to tilstedekomne Politibetjente ytrede, at han var »lige ved at sælge«, og at han overfor disse først efter nogen Betænkningstid fremkom med Paastanden om, at han kun søgte at skaffe sig Bestillinger, hvortil kommer, at Tiltalte ikke paa fyldestgørende Maade har kunnet bortforklare den Omstændighed, at flere af de i Bevaring tagne saakaldte »Prøver« ere ganske ens.

Som Følge af det Anførte og da Tiltalte ifølge Bestemmelserne i Frdn. 23 April 1845 § 2 som tidligere straffet for ulovlig Bissekramhandel har forbrudt enhver Hjemmel til at omføre Varer til Forhandling, selv om disse maatte være Husflidsprodukter tilvirkede paa Landet, hvilket ifølge det Foranførte isvrigt in casu ikke kan antages, vil han være at ansee efter Frdn. af 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos de fornævnte hos ham den 18 April d. A. forefundne til ialt 16 Kr. vurderede Varer ville være at konfiskere til Fordel for Anholderne, Politibetjentene Nr. 287, Andreassen, og Nr. 398, Oreby.

Tirsdagen den 15 December.

Nr. 299. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Herman Oluf Rønne (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri, samt for Overtrædelse af § 3 i Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juli 1896: Tiltalte Herman Oluf Rønne bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt til Statskassen bøde 500 Kr. Saa betaler han og Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Loven af 6 Marts 1869 § 3 og Straffelovens § 257, men medens den efter førstnævnte Lovbestemmelse idømte Mulkt findes passende, vil Straffen efter § 257 kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Herman Oluf Rønne bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage samt til Statskassen bøde fem Hundrede Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Herman Oluf Rønne, der er født den 24 Marts 1860 og bortseet fra en ham overgaaet Politirets Dom for Overtrædelse af Politivedtægten for Fredericia Kjøbstad ikke funden forhen straffet efter Dom, men som bl. A. i Aaret 1889 inden Rettens 2det Kriminelkammer har vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af Margarine Lovgivningen, hvilken Bøde han har afsonet, og den 17 Marts 1894 inden Muckadell m. fl. Birkers Politiret for Overtrædelse af Forordningen af 13 Februar 1775 § 4 og Plakat af 27 November 1839 § 1 har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. til vedkommende Politikasse med Domsvirkning i Gjentagelsestilfælde, for Bedrageri samt for Overtrædelse af § 3 i Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 anlagte Sag ere Omstændighederne ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efterat Tiltalte, der ikke har Autorisation som Klasselotterikollektør, i Slutningen af Februar Maaned d. A. i Forening med to andre under nærværende Sag ikke tiltalte Personer havde stiftet det saakaldte »Store nordiske Lottoriselskab Danmark« med en Bestyrelse, bestaaende af Tiltalte som Formand og Administrator og de to nævnte Personer som Tilsynshavende, og efterat det derpaa i et den 1 Marts afholdt Bestyrelsesmøde var vedtaget, at Tiltalte i Egenskab af Administrator skulde oppebære Selskabets mulige Overskud mod at tilsvare dets mulige Underskud,

har han gennem udsendte Agenter hvervet Medlemmer til Selskabet heri Landet, og Medlemmernes Antal er efter det Oplyste naaet op til mellem 400 og 500. Enhver, som reflekterer paa den skete Henvendelse og betaler et Indskud af 2 Kr., der tilfalder vedkommende Agent som Provision, erholder et Medlemsbevis, hvorved han mod i Løbet af 6 Maaneder at erlægge et Medlemskontingent af ialt 12 Kr. opnaar Medlemsret i Selskabet, hvilken Ret ifølge Selskabets Vedtægter, der findes paatrykte Medlemsbeviset, »giver Adgang til Spil paa 24 Kvartlodsedler for hvert 100 Medlemmer i det statsgaranterede 175de kgl. Københavnske Klasselotteri, hvis Gevinster fordeles mellem disse Spillere«, hvorhos Medlemmet ved Tilsendelse af en Nummerfortegnelse erholder Kundskab om de Lodsedler, til hvilke han er andelsberettiget. I Selskabets Vedtægter bestemmes henholdsvis i §§ 6, 7 og 8 bl. A., at Formanden tillige fungerer som Administrator mod et Honorar, der bestemmes af Bestyrelsen, at Selskabets Formue hensættes i en Sparekasse, og at kun Generalforsamlingen har Ret til at tage Disposition over sammes Anvendelse, samt at Selskabet i enhver Trækning selv skal disponere over Rettighederne for mindst 1 Medlem af hvert 100, og at eventuelle Selskabet tilfaldende Gevinster henlægges til Fonden.

Tiltalte har erkjendt, at han har udøvet den fornævnte Virksomhed for derved at skaffe sig en Indtægt gennem det betydelige Overskud, der fremkommer, efterat de fornødne Driftsudgifter ere udredede, hvorved bemærkes, at Indkjøbsprisen paa 24 Kvartlodder kun vil andrage noget over 300 Kr., medens det samlede Kontingent for 100 Medlemmer som fornævnt er 1200 Kr., at han allerede i Slutningen af Maj d. A. har oppebaaret Overskud af over 800 Kr., og at der som Selskabsformue kun er indsat paa en Sparekassebog den Selskabet ifølge den fornævnte Bestemmelse i Vedtægternes § 8 tilkommende Andel af de faldne Gevinster. Tiltalte har nu vel nægtet at have handlet i svigagtig Hensigt, men da han maa have været sig bevidst, at Ingen kunde paaregnes at ville indtræde som Medlem af Selskabet, naar han var bekjendt med Misforholdet mellem Medlemsbidraget og den ved sammes Erlæggelse i Virkeligheden opnaaede Stilling og særlig med, at et Overskud som det nævnte skulde tilfalde Tiltalte som Honorar for hans Virksomhed, og da Vedtægternes ovennævnte Bestemmelser ere affattede paa en Maade, der maa antages at have været beregnet paa i den ommeldte Henseende at føre Folk bag Lyset, findes Tiltalte ved sin omhandlede Fremgangsmaade ikke blot at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Forbudet i § 3 i Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869, men tillige i bedrægeligt Forhold, og han vil derfor være at anse dels efter Straffelovens § 257, dels

efter den nys nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr.

Nr. 298. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Nielsine Hansen og Hans Johansen
(Def. Jensen),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juli 1896: De Tiltalte Nielsine Hansen og Hans Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Gottschalek, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage for hver af de Tiltalte. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltalte Nielsine Hansen og Hans Johansen for Falsk. Tiltalte Hansen er født den 10 Juli 1865 og senest anset: ifølge Aarhus Kjøbstads Politirets Dom af 23 August 1886 efter Straffelovens § 180 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Johansen, der er født den 15 Juli 1856, er ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efterat Tiltalte Johansen i Aaret 1888 havde lært Medtaltalte at kjende, forlod han i September s. A. sin Hustru, Ane Caroline Hansen, til hvem han den 3 Maj 1885 var bleven ægteviet, og har siden samlevet med Medtaltalte, som om de vare Mand og Hustru, uden at der enten fra hans eller hans forladte Hustrus Side er foretaget Skridt til at søge deres barnløse Ægteskab ophævet. Da de Tiltalte ingen Børn fik under deres Samliv, og Tiltalte Hansen ønskede at have et Barn at opdrage, traf de i Aaret 1894 Aftale med Tjenestepige Marie Caroline Olsen, overfor hvem de udgav sig for Ægtefolk, om, at de mod en Betaling en Gang for alle af 150 Kr. skulde antage sig som deres eget et af hende udenfor Ægteskab avlet, den 31 Januar s. A. født, endnu udøbt Pigebarn, som de derefter fik hjem til sig. De ønskede imidlertid at adoptere Barnet og henvendte sig i den Anledning i Marts s. A. til Studentersamfundets Retshjælp for Ubemidlede, og da de antog, at Adoptionsbevilling vilde blive nægtet dem, hvis de i Overensstemmelse med Sandheden erkjendte, at de samlevede uden at være ægteviede, udgav de sig paa den nævnte Institutions Kontor efter forud truffet Aftale for Ægtefolk og foreviste som Bevis herfor Tiltalte Johansens Vielsesattest, idet de foregav, at Tiltalte Hansen var Tiltalte Johansens Hustru Ane Caroline Hansen. Paa Kontoret affattedes derefter en den 8 Marts 1894 dateret Ansøgning til Kongen om Bevilling for Smed Hans Johansen og Hustru Anne Caroline, født Hansen, til at adoptere det fornævnte Pigebarn, saaledes at det kunde døbes med deres Efternavn og tage Arv efter dem som ægte Barn, dog med Forbehold af deres Testationsret, og denne Ansøgning underskrev Tiltalte Johansen med sit eget Navn, medens Tiltalte Hansen i Overensstemmelse med den truffne Aftale falskelig underskrev den med det til Johansens Hustru sigtende Navn »Anna Johansen, født Hansen«. Samtidig underskrev Tjenestepige Marie Olsen en Ansøgningen given Paategning om, at hun samtykkede i, at Barnet adopteredes paa de omtalte Vilkaar. Et Par Dage senere indleverede de Tiltalte Ansøgningen bilagt med den nævnte Vielsesattest paa Overpræsidentens Kontor, og da der den 20 s. M. i Anledning af Ansøgningen til en Politirapport afæskedes dem nærmere Forklaring om deres personlige Forhold,

forklarede de i Strid med Sandheden, at Tiltalte Hansens Navn var Ane Caroline Hansen, at de den 3 Maj 1885 vare blevne ægteviede, og at de siden havde samlevet i barnløst Ægteskab. Efter at Overpræsidenten derpaa under 23 April s. A. havde indstillet til Justitsministeriet, at den ansøgte Bevilling meddeltes, udfærdigedes der den 8 Maj s. A. af Justitsministeriet ad mandatum en kongelig Bevilling for Smed Hans Johansen og Hustru Anne Caroline, født Hansen, til at adoptere det ommeldte Barn, der ifølge Bevillingen skulde træde i Arv efter Adoptivforældrene som deres ægte Barn, dog at det forbeholdtes dem ved Testamente at raade over deres Efterladenskaber som de maatte finde for godt. De Tiltalte lod derefter Barnet døbe under Navnet Erna Eleonora Johanne Lydia Johansen og have siden opfostret det, og efter det Oplyste har det faaet en god Pleje hos dem.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 270 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 362. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Niels Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 26 September 1896: Arrestanten Niels Larsen bør hensættes til Tvangsarbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Oktober 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Niels Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Larsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Larsen — der er født den 4 Marts 1860 og tidligere har været straffet 21 Gange, nemlig 3 Gange for Tyveri og 18 Gange i Medfør af Lov 3 Marts 1860, senest ifølge Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 11 Maj dette Aar efter nysnævnte Lovs § 3 med 90 Dages Tvangsarbejde — tiltalt for Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt oplyste, godtgjort, at han efter i afvigte August Maaned at være løsladt af Korsør Tvangsarbejdsanstalt jævnlig har betlet bl. A. i Ubberup og Tømmerup den 17 September dette Aar.

For dette Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen med Rette anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og den valgte Straf af Tvangsarbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage findes passende.

Torsdagen den 17 December.

**Nr. 45. Gaardejer Niels Karl Jensen af Vildbjerg
(Nellemann)**

contra

Gaardejer N. P. Jensen af Vestergaard (Rée),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Hammerum Herreds ordinære Rets Dom af 18 Marts 1893: Indstævnte Gaardejer N. P. Jensen af Vestergaard

i Rødning, bør til Citanten, Gaardejer N. Karl Jensen af Vildbjerg, betale det Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, Citanten har lidt ved, at Indstævnte den 10 November 1891 nægtede at levere Citanten 200 Skpd. uaftærsket Sæd af hans egen Avl, nemlig 50 Skpd. Rugkærver, 50 Skpd. Bygkærver og 100 Skpd. Havrekærver, til en Pris af 6 Kr. pr. Skpd., at betale kontant ved Modtagelsen — dog ikke over 1200 Kr. — samt Rente 5 pCt. p. a. fra 1 December 1891, til Betaling sker, af det eventuelle Erstatningsbeløb. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1893: Citanten, Gaardejer N. P. Jensen, bør for Indstævnte, Gaardejer Niels Karl Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Selv om Indstævntes Anbringende, at det var et Vilkaar ved den i den indankede Dom ommeldte Handel, at det omkontraherede Parti Sæd skulde afhentes og betales den 1 November 1891, maa lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, kan det dog efter de Høiesteret forelagte, tildeels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke antages, at der ved Handelens Afslutning er lagt Vægt paa, at Handelen blev fuldbyrdet netop den nævnte Dag, hvilket endog efter det Oplyste vilde være saa godt som ugjærligt; og da Indstævntes hele Optræden bestemt taler imod, at han selv har betragtet Kontrakten som brudt ved, at Appellanten først den 10 November indfandt sig hos Indstævnte for at faa Handelen fuldbyrdet, foreligger der ikke en saadan Misligholdelse af Handelen fra Appellantens Side, som kunde berettige Indstævnte til at gaa fra den. Det maa derfor billiges, at der ved Underrettsdommen er tillagt Appellanten Erstatning, og da der ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommens nærmere Bestemmelse i saa Henseende, vil denne Dom efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og

Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardejer Niels Karl Jensen af Vildbjerg, i 1ste Instants paastaaet Citanten, Gaardejer N. P. Jensen af Vestergaard i Rødding, tilpligtet for formentlig Misligholdelse af en mellem Parterne i Foraaret 1891 indgaaet Handel, hvorved Indstævnte af Citanten købte et Parti af 200 Skpd. uaftærsket Sæd, nemlig 50 Skpd. Rugkærve, 50 Skpd. Bygkærve og 100 Skpd. Havrekærve af sund og tør Beskaffenhed a 6 Kr. pr. Skpd., at betale ham en Erstatning af 1200 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn, tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 December 1891 til Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, Indstævnte har lidt ved, at Citanten den 10 November 1891 nægtede at levere Indstævnte det ovennævnte Kvantum uaftærsket Sæd til en Pris af 6 Kr. pr. Skpd., dog ikke over 1200 Kr., tilligemed Renter som paastaaet, og Citanten har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, ialfald mod at han edelig bekræfter, at den under Sagen ommeldte Handel var afsluttet paa Betingelse af, at Partiet blev aftaget og betalt den 1 November 1891. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det er under Sagen in confesso, at der i Foraaret 1891 mellem Parterne er afsluttet en Handel om det ovennævnte Parti uaftærsket Sæd, og at Indstævnte den 10 November 1891 indfandt sig hos Citanten for at faa Partiet leveret, men at denne da erklærede, at han ikke kunde levere det, da efter hans Anbringende den stedlige Repræsentant for den vest- og sønderjydske Kreditforening i Tiden mellem den 1 og 10 November havde forbudt ham at bortføre et saa stort Kvantum Sæd fra Ejendommen, der var pantsat til Kreditforeningen, hvorimod han tilbød at levere et mindre Parti. Men medens Indstævnte har paastaaet, at Partiet skulde leveres i Løbet af November Maaned 1891 og betales efterhaanden og samtidig med at det leveredes, har Citanten gjort gjældende, at det var en Betingelse, at hele Partiet skulde afhentes den 1 November 1891 og betales kontant ved Modtagelsen, og at han, da Indstævnte har oversiddet denne Frist, maa være løst fra sin Forpligtelse til at levere det.

Til Støtte for sin Paastand om, at det ommeldte Kvantum

uafærsket Sæd skulde leveres i Løbet af November Maaned 1891, har Indstævnte ført 4 Vidner, hvis Forklaringer Parterne have tillagt samme Betydning, som om de vare beedigede. Af disse Vidner har Peder Christian Mikkelsen, der tilligemed Boelsmand Jens Magnus Nielsen overværede Handelens Afslutning i Foraaet 1891, imidlertid forklaret, at Leveringen af det solgte Parti skulde finde Sted den 1 November 1891, og det sidstnævnte Vidne har forklaret, at det ikke husker at have hørt, at Rets-handelen blev afsluttet som betinget. Det tredje Vidne har vel forklaret, at Leveringen skulde finde Sted i November, men tilføjet, at det kun har sin Viden herom dels fra Indstævnte, dels fra hvad der passerede ved Parternes Forhandling den 10 November 1891, og endelig har det fjerde Vidne forklaret, at begge Parterne, hver for sig, havde fortalt ham om Handelen, og at Ordene da faldt saaledes, at der var Tale om en Leveringstid i November, uden at Vidnet dog kan erindre, om der blev sagt om November, til November eller i November. Endvidere har Indstævnte til Støtte for sit nævnte Anbringende paaberaabt sig Indholdet af en Skrivelse fra Citanten til den vest- og sønderjydske Kreditforening af 10 November 1891, hvilken Skrivelse er skreven og afsendt, efterat Indstævnte den nævnte Dag havde afkrævet ham det solgte Parti Sæd, og hvori Citanten, der meddeler, at han har solgt endel Foder og Korn, ca. 200 Skpd., og skulde levere det »idag«, anmoder om Tilladelse til at levere det Solgte. Men ligesom den sidstnævnte Skrivelse, der, som Citanten har anbragt, er affattet som sket, for at bevæge Kreditforeningen til at meddele ham den attraaede Tilladelse, idet han, naar han meddelte, at hans Forpligtelse til at opfylde Handelen, som han gjerne vilde opfylde for at undgaa Proces med Indstævnte, var bortfaldet, vel kunde indse, at Kreditforeningen ikke vilde tage Forbudet mod Salget tilbage, ikke vil kunne paabe-raabes mod Citanten, saaledes kan der heller ikke ved de afgivne Vidneforklaringer anses tilvejebragt nogen Formodning, endsige noget Bevis for Rigtigheden af Indstævntes Anbringende om den Tid, paa hvilken det solgte Parti, der, som det er in confesso, skulde afhentes af Indstævnte, skulde modtages, og idet Citantens Anbringende om, at han kun har solgt Partiet saaledes, at det skulde modtages og betales kontant den 1 November 1891, her-efter vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han, idet Indstævnte, som det er in confesso, har oversiddet denne Frist, og iøvrigt efter det Foreliggende ej heller kan antages at have tilbudt Citanten kontant Betaling, da han den 10 November forlangte Partiet leveret, være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Hen-seende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Mandagen den 21 December.

Nr. 257.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kommissionsdom af 23 Maj 1896: Arrestanten Niels Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 10820 Kr., til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 6126 Kr., til Thomas Christensen 100 Kr., til Snedker Rasmus Peter Christiansen 25 Kr. og til Marie Christensen 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 30 Kr., og til Defensor, Prokurator Lehmann, 20 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiesteresdommen følger i næste Nr.)

=====

Færdig fra Trykkeriet den 7 Januar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frækul) Kjøbenhavn.

Høiesteretstiden de

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 42.

Mandagen den 21 December.

Nr. 257.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Hansen (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Samme Dag, som den indankede Dom blev afsagt, erklærede Tiltalte under et Skifteretsmøde i Anledning af en Begjæring om Fallitbehandling af hans Bo, at han var uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, og under de derefter optagne Forhør har han stadig fastholdt denne Forklaring, idet han først alene paaberaabte sig, at Tilstaaelsen var fremkommen enten i Sindsforvirring eller i Overilelse, og i det næste Forhør tilføjede, at han havde afgivet Tilstaaelsen af Frygt for, at hans gamle Fader og svage Hustru vilde blive arresterede, hvis han ikke tilstod. Ligesom imidlertid Tilstaaelsens Rigtighed maa ansees bestyrket ved de foreliggende Oplysninger, saaledes er det ganske uantageligt, at han af den nævnte eller af andre under Sagen paaberaabte Grunde skulde have ladet sig bevæge til, naar han var uskyldig, at afgive Tilstaaelsen. Det maa derfor have sit Forblivende ved, at han er anset efter Straffelovens § 281, men Straffen findes ikke at kunne bestemmes lavere end til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Forsaavidt Tiltalte efter det Foreliggende maa antages at være sat i Arrest sammen med en anden Fange i den Hensigt, at denne skulde paavirke ham til at afgive Til-

staaelse, hvilket maa forudsættes at være skeet i Henhold til en almindelig Ordre fra Forhørsdommeren, findes saadant ikke at kunne billiges.

Thi kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Hansen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved Allerhøjeste Kommissorialbefaling af 12 Februar 1896 er det paalagt undertegnede Byfoged og Byskriver i Korsør Sylow at anstille Undersøgelser i Anledning af forskellige i Aarhus Amts Landdistrikter i de senere Aar stedfundne Ildebrande, og som Følge af de Oplysninger, der under disse Undersøgelser ere fremkomne, forsaavidt angaar Arrestanten Niels Christian Hansen, er det herefter ved Allerhøjeste Kommissorialbefaling af 6 Maj d. A. paalagt undertegnede Justitiarius i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret Ipsen og undertegnede Sylow yderligere at undersøge og paakjende Sagen imod bemeldte Arrestant, der tiltales for Brandstiftelse.

Den 4 Maj 1889 opstod der Ild i den Arrestanten tilhørende Gaard i Søften. Gaarden, der var assureret i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, nedbrændte, hvorhos en Del tildels forsikret Løsøre ødelagdes. For Menneskeliv eller andre Bygningers Antændelse kan der ikke antages at have været Fare. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have bevirket denne Ildebrand under følgende nærmere Omstændigheder. Arrestanten sad i trykkende pekuniære Forhold, og allerede en Ugestid før Branden var den Tanke falden ham ind ved Lejlighed at brænde Gaarden af for ved Hjælp af Assurancesummerne for Bygninger og Løsøre at faa kontante Penge ihænde og komme ud af sine trykkende Forhold. Den 4 Maj 1889 om Aftenen var Arrestanten inde i Hestestalden, hvor han hængte Lygten paa en Bjælke i Loftet vel omtrent $\frac{1}{2}$ Alen fra dette. Loftet var gammelt og der var store Huller i det, hvorigjennem der hang Foder ned fra Loftet samt Spindelvæv. I Lygten manglede den ene Rude, og paa Bunden af den laa der noget udflydt Petroleum samt en Del afbrændte Tænd-

stikker. Den Tanke slog da ned i Arrestanten, at nu var Øjeblikket der til at kunne faa Gaarden brændt af, og for at iværksætte denne Plan skruede han Vægen i Lampen saa højt op, at det var klart, at Flammen maatte slaa ud og antænde dels Bunden af Lygten, dels det nedhængende Foder og Spindelvæv. Saasomt det var gjort, gik han ud i Gaarden, hvor to af hans Bekjendte opholdt sig, og fulgte dem udenfor Gaarden, hvor de bleve staaende et Kvarters Tid i Samtale. Da de havde sagt Farvel, gik Arrestanten atter ind i Stalden for at se efter. Ilden havde da godt fat i det gamle Loft og i Foderet over dette, hvorfor Arrestanten strax gjorde Alarm. Efter Branden blev der udbetalt Brandskadeserstatning for Bygningerne og det forsikrede Løsøre.

Arrestanten er født den 15 Maj 1856 og ikke funden forhen straffet. Som Følge af det Anførte vil han være at ansee efter Straffelovens § 281 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter derom nedlagte Paastande have at betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 10820 Kr., til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 6126 Kr., til Thomas Christensen 100 Kr., til Snedker Rasmus Peter Christiansen 25 Kr., og til Marie Christensen 25*) Kroner.

Tirsdagen den 22 December.

Nr. 329. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Carl Frederik Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 15 Juli 1896: Tiltalte Carl Frederik Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixen og Johnsen, 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 50.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forhøje til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Frederik Christensen til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Frederik Christensen, der er født i Aaret 1871, og som ifølge Øster Flakkebjerg Herreds Politiretsdom af 5 Oktober 1894 er anseet efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 7, sidste Punktum, med simpelt Fængsel i 8 Dage, tiltales under nærværende Sag for Vold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Tiltalte, der tjente paa Gaarden Store Djernæs, den 9 Juni d. A. var ved at kjøre ud i Marken og udenfor Gaarden traf Forvalteren Christian Frandsen, der under Husbondens Bortrejse havde at befale over Gaardens Folk, i Færd med at paalægge en ligeledes dersteds tjenende Dreng, der skulde ride 3 Heste ud i Marken, at optage en Hammel, som denne lod slæbe efter Hestene, hvilket Paalæg Drengen vægrede sig ved at efterkomme, standsede Tiltalte sin Vogn og blandede sig i Striden mellem Drengen og Forvalteren, idet han til denne udtalte, at de altid paa Gaarden havde havt Lov til at lade Hamlerne slæbe efter Hestene. Tiltalte sprang derpaa af Vognen og gik hen til Forvalteren, hvem han søgte at forhindre fra at optage Hamlen, og, da Forvalteren — som det maa antages — vilde skubbe Tiltalte til Side, greb denne fat i ham, og

med Ytringen »Nu skal De faa en rigtig Kjøbenhavner« satte han sit Knæ mod Forvalterens Underliv og bibragte ham i det samme en saakaldet »Skalle«, hvorved Forvalteren saavel som Tiltalte faldt til Jorden, og her satte Sidstnævnte sit Knæ paa Forvalteren og dunkede hans Overkrop mod Jorden, hvorefter han rejste sig og kørte videre.

Ved den Forvalteren saaledes tilføjede Overlast bibragtes der ham et blødende Saar, hvorom det i en af en Læge den følgende Dag udstedt Erklæring udtales, at der ved Undersøgelsen sidstnævnte Dag fandtes et overfladisk, sammenklæbet ca. 1 Tomme langt Saar under Hagen fra Randen af Underkjæbebenet, som efter sit Udseende og Tilblivelsesmaade sikkert maatte antages i Dybden at have naaet Knoglen, at dets Rande vare kontunderede, og at det var frembragt ved stump Vold, hvorhos det udtales, at Saaret rimeligvis hurtigt vilde være lægt og ikke efterlade blivende Følger. Da Forvalteren den 29 Juni gav Møde i Retten, var Saaret ogsaa lægt, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203, kfr. Tyendelovens § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen fastsat til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med den nævnte Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 350. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Peder Lynge Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 23 April 1896: De Tiltalte Peder Lynge Pedersen og Hustru Maren Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og Sidste i 2 Gange 5 Dage, og in solidum udrede i Erstatning til Poul Graugaard af Toppenberg 19 Kr., samt Førstnævnte alene for sit Vedkommende til Kjøbmand Vorm i Bedsted 16 Kr. 50 Øre. Begge de Tiltalte udrede hver for sit Vedkommende de af deres Arrest og ellers in solidum

de øvrige af Sagen flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Thomsen og Vestergaard, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1896: Tiltalte Maren Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Peder Lyng Pedersen idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder denne Tiltalte og i Erstatning til Poul Graugaard 19 Kr. og til Kjøbmand Vorm 16 Kr. 50 Øre. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær den Første 12 Kr. og den Sidste 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, i Salær hver 15 Kr., udredes af Tiltalte Peder Lyng Pedersen med Undtagelse af en Fjerdedel af bemeldte Salærer, der udredes af det Offentlige. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Lyng Pedersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Peder Lyng Pedersen og hans Hustru Maren Nielsen for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Meddelagtighed heri. Ved Tiltalte Peder Lyng Pedersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 30 December f. A., da han om Aftenen var tilstede ved et i Vestervig Kro af en Forening afholdt Bal, har tilvendt sig en Tjenestekarl Niels Ebbesen Vangsgaard af Øster

Skaarup tilhørende Tobakspibe af Værdi omtrent 4 Kr., der efter hans Forklaring stod i en Krog i Forstuen til Dandsesalen, og som han senere bortbyttede for en anden Pibe og 1 Krone i Bytte. Den stjaalne Pibe er bragt tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at denne Tiltalte, medens han tilligemed sin medtiltalte Hustru i Vinteren 1894—95 havde Bolig i et P. Graugaard tilhørende Hus paa Toppenbjerg Mark, i hvis Lade Ejeren havde 4 a 5 Tdr. Kartoffler liggende i en Dyrge tildækket med Halm, har efterhaanden i Vinterens Løb tilvendt sig Størstedelen af disse Kartoffler, som derefter af Hustruen ere blevne anvendte i deres fælles Husholdning, ligesom han endvidere har frastjaalet Graugaard flere paa forskjellige Steder i Huset anbragte Fjæl og Fjælstykker, nogle udenfor dette nedrammede Pæle, et Par Fiskerkasser og en gammel Hjulbør, hvilke Gjenstande af hans Hustru bleve anvendte i Huset til Brændsel.

Løvrigt er det oplyst, at Størstedelen af de tilbageværende Kartoffler blev fordærvet af Frost, formentlig fordi Pedersen havde fjernet den Halm, hvormed de havde været tildækkede, og Bestjaalne, der med Tiltaltes Samtykke har ansat Værdien af Kartofflerne til 3½ Kr. pr. Td. og det stjaalne Træ under Et til 5 Kr., har paastaet sig tilkjendt Erstatning under Sagen.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte Pedersen, da han tilligemed sin Hustru for 2 a 3 Aar siden boede i et Hus i Spangsberg, der tilhørte Kjøbmand Vorm af Bedsted og en anden Mand, har, medens han en Dag tærskede Havre for Ejerne i Loen, tilvendt sig 2 Skpr. Havre, som han solgte, ligesom han endvidere af et i Stedet beroende Enspænderseletøj, der tilhørte Ejerne, tog en Del Læder, som han brugte til at beslaa Træsko med. Vorm har ansat Værdien af den stjaalne Havre til 1½ Kr. samt af Seletøjet, der efter hans Anbringende ved Borttagelsen af Læderet var blevet aldeles ødelagt, til 15 Kr. — mod hvilken Ansættelse Tiltalte Intet har haft at erindre — og disse Beløb har han paastaet sig tilkjendt i Erstatning under Sagen.

— Tiltalte Maren Nielsen —

— vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Derimod vil Tiltalte Peder Lyng Pedersen, der er født i Aaret 1869 og tidligere ifølge Hillerslev- og Hundborg Herreders Extraretsdom af 28 April 1890 er straffet efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for sit ovenommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel

paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Denne Tiltalte vil derhos have at udrede i Erstatning til Poul Graugaard 19 Kr. og til Kjøbmand Vorm 16 Kr. 50 Øre.

Nr. 125. Hestehandler H. Nielsen (Høgsbro)

contra

Forpagter J. Christensens Konkursbo ved sammes Kuratorer, Sagfører Sørensen og Cancelliraad Viuff (Ingen),

betr. Tilbagebetaling af Købesummen for en Hest.

Næstved Kjøbstads ordinære Rets Dom af 13 Maj 1895: Indstævnte, Hestehandler H. Nielsen af Næstved bør til Citanten, Forpagter J. Christensen af Skelskør betale 646 Kr. 96 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 3 December 1892, til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der gives Indstævnte 8 Dages Frist til at berigtige Stemplingen af de af ham sidst fremlagte Indlæg. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1895: Citanten, Hestehandler H. Nielsen af Næstved, bør til Indstævnte, Forpagter J. Christensens Konkursbo betale 646 Kroner 96 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 December 1892, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at man efter det Foreliggende maa gaa ud fra, at Hoppen allerede ved Salget led af den paagjældende Sygdom. Da Appellanten derhos uberettiget under Sagen har undladt at efterkomme Modpartens Opfordring til ham om at opgive, hvilke Folk der have havt med Hoppen at gjøre i hans Besiddelsestid, og der som Følge heraf ikke kan tages Hensyn til

hans Anbringende om, at Hoppen ikke hos ham har vist noget Tegn til Sygdom, og at han i alt Fald har været uvidende herom, maa det, uanseet at han har ladet Hoppen sælge ved Auktion efter de i Dommen anførte Konditioner, billiges, at han ved denne er tilpligtet at betale det indstævnte Konkursbo den erlagte Kjøbesums Beløb. Heri vil der dog overensstemmende med en af Appellanten for Høiesteret fremsat Paastand være at fradrage 40 Kroner, som Forpagter Christensen ifølge de Høiesteret forelagte Oplysninger har indvundet ved Salget af Hoppens Kadaver. Appellanten vil derfor kun være at tilpligte at betale 606 Kroner 96 Øre med Renter heraf som i Dommen fastsat.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter.

Da Sagfører Larsen, som har ført Sagen for Appellanten i 1ste Instants, findes utilbørlig at have opholdt samme, vil han i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at ansee med en Næstved Kjøbstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Hestehandler H. Nielsen, bør til Indstævnte, Forpagter J. Christensens Konkursbo betale 606 Kroner 96 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 December 1892, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. Sagfører Larsen bør til Næstved Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants inden Næstved Kjøbstads ordinære Ret anlagte Sag havde Forpagter J. Christensen af Skjelskør anbragt, at han paa en Auktion i Næstved den 2 April 1892 havde kjøbt en rød Hoppe, med Hensyn til hvilken Sælgeren, Citanten, Hestehandler H. Nielsen dersteds, forinden havde erklæret at ville indestaa for, at den ikke fejlede noget, at Hoppen imidlertid allerede paa Vejen til Skjelskør senere samme Dag viste Tegn paa Træthed, derpaa den 4 s. M. fik et Sygdomsanfald og i de paafølgende Dage vedvarende viste Sygdomssymptomer samt den 13 s. M. fik et nyt Sygdomsanfald, under hvilket den efter Dyr læge Seistrups Anordning maatte slagtes, og at den derefter ob-

duceredes af bemeldte Dyr læge og Dyr læge Mortensen, hvilke Læger i deres derom afgivne Erklæringer udtale, at Hoppen led af en Hjærnelidelse i Forbindelse med en akut Nyrebetændelse, hvilken Sygdom de formene vilde have medført Hoppens Død, saafremt den ikke var bleven slagtet, hvorhos Dyr læge Sejstrup har tilføjet, at det er hans Overbevisning, at Hoppen allerede i Salgsøjeblikket den 2 April 1892 led af den nævnte Hjærnelidelse. Da Forpagter Christensen under de angivne Omstændigheder ansaa sig berettiget til at kræve den af ham for Hoppen erlagte Kjøbesum af 646 Kr. 96 Øre tilbage, og mindelig Overenskomst i saa Henseende med Citanten ikke var til at opnaa, søgte han denne til Betaling af det nævnte Beløb tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 December 1892 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 13 Maj d. A. blev Forpagter Christensens Paastand tagen tilfølge, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 26 Juli d. A. indbragt her for Retten, hvor han næst at dokumentere, at Forpagter Christensens Bo den 4 Marts d. A. er taget under Konkursbehandling, har paastaet bemeldte Dom forandret derhen, at han frifindes for Fallentens eller nu hans Konkursbos Tiltale og tilkjendes Sagens Omkostninger for Underretten, hvorhos han tillige har paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten. Det indstævnte Konkursbo er, skjøndt lovlig varslet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, hvorfor Sagen bliver at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underrettsdomsakten.

Citanten har under Henvi sning til, at Hoppen efter Auktionskonditionerne solgtes i den Stand, hvori den var og forefandtes, og fra Hammerslaget stod for Kjøberens Regning og Risiko uden Ansvar for Sælgeren, benægtet, at han ved Salget har afgivet nogen Garanti for, at Hoppen, som han kun havde haft i 3 a 4 Uger, ikke fejlede noget, og iøvrigt mod Søgsmålet gjort gjældende, at Hoppen ikke var syg, medens den var i hans Besiddelse, at han i hvert Fald ikke var vidende om, at den da led af nogen Sygdom, at det skyldes en urigtig og ufor svarlig Behandling fra Forpagter Christensens Side, at den blev syg, at det ikke havde været nødvendigt at slagte den, og at han ikke kan være pligtig at bære Følgerne af den indtrufne Sygdom.

Medens der nu ikke mod Citantens Benægtelse er tilvejebragt noget Bevis for, at han ved Salget af Hoppen har afgivet nogen særlig Garanti for, at Hoppen ikke fejlede noget, idet de af ham ifølge afgivne Vidneforklaringer i saa Henseende brugte Yttringer ikke gaa ud over en Sælgers almindelige Anprisning af

det til Salg Udbudte, og der saaledes ikke kan tillægges Indstævntes paa den paaberaabte Garanti støttede Anbringender nogen Betydning, er det derimod i en af det veterinære Sundhedsraad paa Grundlag af Sagens, Samme af Fallenten i forrige Instants forelagte Dokumenter, hvoriblandt foruden de ovennævnte Dyrlæggers Erklæringer tillige et til Oplysning i Sagen optaget Tingsvidne, den 14 December 1894 afgiven Betænkning udtalt, at Hoppen allerede ved Salget den 2 April 1892 maa antages at have været angreben af den Sygdom, som senere foranledigede dens Nedslagning, og at Hoppen, da den nedsløges, var saa syg, at den ikke kunde helbredes eller overleve Sygdommen. Idet der herefter ved Paadømmelsen maa gaas ud fra, at Hoppen alt ved Salget led af den paagældende Sygdom, og de foreliggende Oplysninger ingenlunde bekræfte, at Fallenten ved urigtig eller uforsvarlig Behandling af Dyret har fremskyndet Sygdommens Forløb, findes Fallenten at have været berettiget til at kræve Handelens Tilbagegang, da det ved sammes Indgaaelse har været en væsentlig, for Citanten kjendelig Forudsætning, at Hoppen var sund, og denne Forudsætning har vist sig at være urigtig. Som Følge heraf vil Citanten være at tilpligte at betale Fallenten eller nu det indstævnte Konkursbo den erlagte Kjøbesums Beløb med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 351. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Carl Christian Wahlers (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 27 August 1896: Tiltalte Carl Christian Wahlers bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gulmann i Maribo, og Defensor, Prokurator Koefoed i Sackjøbing, 12 Kr. til hver, saa udreder han og i Erstatning til Arbejdsmand Christen Rasmussen Lund, med Tilnavn Been, i Maribo 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Mundt for Overretten betaler Tiltalte Carl Christian Wahlers 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Christian Wahlers til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Carl Christian Wahlers, som er født den 8 Marts 1850, og som er straffet: 1) ifølge Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Oktober 1881 efter Straffelovens §§ 201 og 228, kfr. §§ 62 og 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 2) ifølge samme Rets Dom af 18 September 1882 efter samme Lovs § 201 med lige Straf, 3) ifølge samme Rets Dom af 7 Juli 1883 efter samme Lovs § 202 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, 4) ifølge samme Rets Dom af 21 August 1884 efter samme Lovs §§ 203 og 185 samt Lov 4 Februar 1871 § 6 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage samt en Bøde paa 10 Kr. til Kjøbstadens Politikasse, 5) ifølge samme Rets Dom af 17 November s. A. efter Straffelovens § 100 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, 6) ifølge Maribo Birks Extrarets Dom af 8 Juni 1886 efter samme Lovs §§ 100 og 101 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 5

Gange 5 Dage, 7) ifølge Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 12 September 1887 efter Straffelovens §§ 101 og 39 med simpelt Fængsel i 8 Dage, samt 8) ifølge samme Rets Dom af 2 Marts 1888 efter samme Lovs § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, aktioneret for Vold.

Ved de af Postbud Rasmussens Hustru, Ane Cathrine Rasmussen, Møllersvend Hillebrandts Hustru, Karen Marie Hillebrandt og Enke Karen Heitmann afgivne beedigede Forklaringer maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende Omstændigheder: Den 9 Juli d. A., da Arbejdsmand Christen Rasmussen Lund, med Tilnavnet Been, var beskjæftiget med Stenslagning paa Kommunens Stenplads i Maribo, begav Tiltalte sig fra sin nærliggende Bolig i Kjøbstadens Fattiggaard hen til bemeldte Stenplads, hvor han under Udraabet: »Nu skal Christen Been have en Sten«, greb en stor Sten, som han, efterat være gaaet nogle Alen længere frem langs med det Stenpladsen omgivende Stakit, indtil han var kommen ud for Arbejdsmand Lunds Plads indenfor Stakittet, slog efter denne, dog — ifølge Lunds Forklaring — uden at ramme ham. Lund rejste sig derefter op og forsøgte at faa Tiltalte til at fjerne sig, idet han stak sin »Stensule« over Stakittet efter Tiltalte, men da denne greb fat i »Stensulen« og forsøgte at bemægtige sig denne, slog Lund Tiltalte nogle Slag med Haanden i Hovedet, hvorefter Tiltalte gav slip. Tiltalte gik derpaa tilbage og tog atter en stor Sten, som efter Lunds Forklaring har vejlet ca. 4 Pd., og som Tiltalte tog med begge Hænder og kastede efter Lund, hvem han ramte paa højre Arms Haandled. En under Sagen fremlagt Lægeerklæring gaar ud paa, at der som Følge af Overfaldet paa Lunds højre Haands Rygside fandtes dels en større overfladisk Hudafskrabning, dels et mindre, men dybere Saar ved Knoerne, samt, at der var en ret stærk Blødning fra begge de læderede Partier, som dog næppe vilde medføre Fare for den Paagjældendes Liv eller Førlighed, idet de, hvis ingen Infektion stødte til, rimeligvis vilde heles i forholdsvis kort Tid. Den Lund tilføjede Beskadigelse maa antages at have gjort ham arbejdsudygtig i ca. 8 Dage, og havde, da han den 23 Juli d. A. mødte i Retten, efter hans Forklaring endnu efterladt Smerter i Armen.

Tiltalte har under Forhørene vedholdende gjort gjældende, at han paa Grund af Beruselse ikke har kunnet erindre at have slaet Lund som foran beskrevet og vil først Dagen efter være bleven bekjendt hermed, hvorimod han nok har kunnet mindes, at han trak i »Stensulen« og fik en Lussing af Lund. Efter Sagens Oplysninger findes der imidlertid ikke tilstrækkelig Grund til at tillægge dette Tiltaltes Udsagn nogen Betydning eller til at antage, at hans berusede Tilstand har havt nogen Indflydelse paa hans Tilrænelighed i Gjærningsøjeblikket.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203, og da Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter samme Straffebestemmelse og den i Dommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om en Skadelidte hos Tiltalte tilkjendt Erstatning, stor 15 Kr., ligeledes tiltrædes, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 101. **Hillerød Byraad** (Asmussen)

contra

Frederiksborg Amtsråd ved dets Formand, Amtmand
Kammerherre, Baron **Wedell-Wedellsborg**
(Ingen),

Ejendomsretten til nogle Overdrevslodder.

Hillerød Kjøbstads ordinære Rets Dom af 14 September 1893: Citanten, Amtsrådet for Frederiksborg Amt, bør være ejendomsberettiget til Frederiksborg Distrikts Andel i Raad-, Ting- og Arresthuset i Hillerød, Matr. Nr. 160 af Hillerød Bygrund, af Hartkorn 2 Fdkr. $1\frac{1}{4}$ Alb. Derimod kan Citantens Paastand om at erholde Ejendomsdom for nævnte Distrikts Andel i Matr. Nr. 14, 44, 51 og 143 af Hillerød Overdrev ikke gives Medhold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1895: Citanterne, Frederiksborg Amtsråd, bør være ejendomsberettigede til Frederiksborg Distrikts Andel i Lodderne Matr. Nr. 14 af Hartkorn 2 Fdkr. $1\frac{1}{4}$ Alb., Nr. 44 af Hartkorn 2 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb., Nr. 51 af Hartkorn 2 Fdk. $2\frac{3}{4}$ Alb. samt Nr. 143 af Hartkorn 3 Fdk. $2\frac{1}{4}$ Alb., alle af Hillerød Overdrev. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, gik Kancelliets Skrivelse til Amtet af 16 September 1807 ikkun ud paa at bifalde, at »Byen« købte de paagjældende 4 Grunde i Hille-

rød, og der er under Sagen ikke oplyst Noget, der kunde tyde paa, at den daværende Byfoged — som tillige var Birkedommer i Frederiksborg Distrikt, og ved hvis Foranstaltning de i Dommen ommeldte Skjøder af 1808 maa antages at være udfærdigede — har havt Hjemmel til i Strid med Indholdet af den nævnte Skrivelse, der var kommuniceret saavel ham som Sælgerne, i Skjøderne at indføre Frederiksborg Distrikt som Kjøber ved Siden af Hillerød Kjøbstad; det er imidlertid heller ikke oplyst, at denne Anførsel i Skjøderne nogensinde har faaet praktisk Virkning eller navnlig havt til Følge, at Distriktet er blevet betragtet som Medejer, og det er end ikke sandsynligt, at enten Distriktets eller Kjøbstadens Bestyrelse har været bekendt med, at Frederiksborg Distrikt ogsaa var anført som Kjøber, forinden dette ved Udarbejdelsen af nye Panteregistre i 1883—84 blev opdaget.

Hillerød Kjøbstad har da ogsaa, efter hvad der fra Indstævntes Side er erkjendt, ligesaa Skjødernes Udstedelsestid, altsaa i langt over Hævd's Tid, havt de under Sagen omhandlede Overdrevslodder — om hvilke der, som Sagen foreligger, alene er Spørgsmaal for Høiesteret — i sin Besiddelse, disponeret over dem, navnlig ved Udleje, paa samme Maade som over sine øvrige Jorder samt afholdt de med deres Besiddelse forbundne Udgifter, og Kjøbstaden maa i ethvert Fald herved have vundet Hævd paa den udelukkende Ejendomsret over disse Lodder, idet Slutningsbestemmelsen i Lovens 5—5—1 navnlig ikke, saaledes som Indstævnte har forment, herfor kan være til Hinder, eftersom det ikke er oplyst eller kan antages, at Raadigheden over Lodderne enten fra først af eller nogensinde senere skulde være udøvet af Kjøbstaden ikke blot i egen Interesse men tillige paa Landdistriktets Vegne.

Som Følge heraf vil efter Appellantens Paastand Bythingsdommen, der for Overdrevsloddernes Vedkommende har forkastet Indstævntes Paastand om Ejendomsdoms Meddelelse, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Frederiksborg Amtsraad, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved allerhøjeste Bevilling af 26 Februar 1891 blev det tilladt Citanterne, Frederiksborg Amtsraad, ved Stævning, som 3 Gange efter hinanden skulde indrykkes i den Berlingske politiske og Avertissementstidende, med 6 Maaneders Varsel at indkalde den eller dem, som maatte formene at have lovlig Adkomst til adskillige i Bevillingen ommeldte Ejendomme, deriblandt Frederiksborg Distrikts Andel i Raad-, Thing- og Arresthuset i Hillerød, Matr. Nr. 160 af Hillerød Bygrund af Hartkorn 2 Fdk. $1\frac{1}{4}$ Alb., og Distriktets Andel i Hillerød Overdrev Matr. Nr. 14 af Hartkorn 2 Fdkr. $1\frac{1}{4}$ Alb., Matr. Nr. 44 af Hartkorn 2 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb., Matr. Nr. 51 af Hartkorn 2 Fdk. $2\frac{3}{4}$ Alb. samt Matr. Nr. 143 af Hartkorn 3 Fdk. $2\frac{1}{4}$ Alb., til dermed at fremkomme og deres lovlige Adkomst dertil at bevisliggjøre, saaledes at der, saafremt Ingen inden foreskrevne Tids Forløb dermed skulde melde sig, maatte af Citanterne erhverves Ejendomsdom paa bemeldte Ejendomme. Ved allerhøjeste Bevilling af s. D. tillodes det derhos, at Indstævningen for samtlige Ejendommers Vedkommende, forsaavidt disse vare beliggende under samme Jurisdiktion, maatte ske ved ét Stævnemaal.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 Januar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 48.

Tirsdagen den 22 December.

Nr. 101. Hillerød Byraad (Asmussen)

contra

Frederiksborg Amtsråd ved dets Formand, Amtmand
Kammerherre, Baron Wedell-Wedellsberg (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Til Forklaring af den paaberaabte Adkomst var det i den angaaende Meddelelse af den først nævnte Bevilling indgivne Ansøgning af Citanterne anført, at i Henhold til Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 § 49, 2det Stk., var Distriktsfondens Andel i de paagjældende Ejendomme optaget paa den i Henhold til nysnævnte Paragrafs 3die og 4de Punktum af Amtsrådet i dettes Møde den 4 Juli 1868 foreslaaede og af Indenrigsministeriet stadfæstede Afregning og derved i Henhold til nævnte Lovbestemmelse overgaaet til Frederiksborg Amtsrepartitionsfond. Citanterne udtog i Henhold hertil under 20 Marts 1891 Stævning til Hillerød Bything, hvilken Stævning, der blev bekendtgjort som i Bevillingen foreskrevet og med det sammesteds fastsatte Varsel, faldt i Rette den 1 Oktober s. A. Medens iøvrigt Ingen meldte sig efter Stævningen, gave de Indstævnte: Hillerød Byraad Møde under Sagen og nedlagde Indsigelse mod, at der gaves Citanterne Ejendomsdom paa Andel enten i den fornævnte Raadhusgrund eller i de ommeldte Overdrevslodder, idet de Indstævnte gjorde gjældende, principalt at Frederiksborg Distrikt ingensinde havde ejet nogen Andel i samme, subsidiært, at Købstaden ved Hævd havde erhvervet Eneejendomsretten over samtlige Grunde. Ved den af Hillerød Købstads ordinære Ret under 14 September 1893 i Sagen af-

sagte Dom blev Citanernes Paastand tagen til Følge, forsaavidt angaar den paastaaede Andel i Grunden Matr. Nr. 160 af Hillerød Bygrund, hvorimod Citanernes Paastand iøvrigt blev forkastet.

Denne Dom have Citanterne derefter ved Stævning af 11 Januar 1894 indanket her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret overensstemmende med deres for Underretten nedlagte Paastand, samt paastaaet de Indstævnte paalagt Udredelsen af Sagens Omkostninger her for Retten. De Indstævnte procedere derimod til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Sagens Omstændigheder ere følgende: I Anledning af en fra Stiftamtmanden over Sjællands Stift fremkommen og af Amtmanden over Frederiksborg Amt tiltraadt Indstilling om, at Hillerød By, Slangerup og Frederiksund samt Frederiksborg Amt maatte i Forening faa et Arresthus, forlangte det Danske Kancelli i Skrivelse af 19 Oktober 1805 til Amtmanden over Frederiksborg Amt dennes Erklæring over et fra Rentekammeret fremkommet Tilbud om Afstaaelse af en udenfor Hillerød Kjøbstad liggende Bygning og Grund til Indretning eller Opførelse af et Domhus og Arresthus for Købstaden og Amtet. I Svarskrivelse af 23 Juli 1807 angaaende et Arresthus for Hillerød, Slangerup, Frederiksund Købstæder samt Frederiksborg Distrikt anbefalede Amtmanden imidlertid, at man, istedetfor at benytte den af Rentekammeret tilbudne Bygning og Grund, indgik paa et Tilbud, som var fremkommet fra Ejerne af de paa Torvet i Hillerød beliggende Steder Matr. Nr. 37, 38, 39 og 40, hvis paastaaende Bygninger kort iforvejen vare afbrændte, om for en Kjøbesum af tilsammen 6680 Rdl. at afstaa disse Grunde tilligemed de afbrændte Bygningers Assurancesummer ialt 7950 Rdlr. i den Hensigt, at derved Byens Torv kunde faa den behøvede Udvidelse, og at sammesteds kunde blive Plads for et Raad-, Dom- og Arresthus, i hvilket Fald der tillige burde erhverves et paa Torvet liggende Hus, som kunde faas uden Betaling alene mod Afstaaelse af et Stykke af Brandtomten Nr. 40. Amtmanden fremhævede derhos som det fordelagtige ved denne Erhvervelse, at der i Købet medfulgte 4 Jordlodder i Byens Overdrev, og at der efter Købesummernes Størrelse vilde blive 11 à 1200 Rdlr. tilovers til Hjælp til Raad-, Dom- og Arresthusets Opførelse, naar vedkommende Kollegium vilde samtykke i, at der paa de nævnte 4 Steders Brandtomter opførtes den nævnte Raad-, Dom- og Arresthusbygning, som antoges at ville koste ca. 10000 Rdl. Idet Amtmanden indstillede dette Køb til Approbation, androg han tillige paa, at Kancelliet vilde forhjælpe Hillerød, Slangerup og Frederiksund og Frederiksborg Distrikt med Tilvebringelsen af de Pengesummer, som foruden de forberørte 11 à 1200 Rdl. maatte behøves til Bygningens Opførelse og

Torvets Anlæg. Endelig indstillede Amtmanden, at der erhvervedes Samtykke til, at Assurancesummerne for de 4 afbrændte Steder med det første kunde blive udbetalt »mod Hillerød Kjøbstads-Øvrigheds og eligerede Mænds Tilstaaelse uden anden Kaution eller Sikkerhed end til merbemeldte Raad-, Dom- og Arresthus er opført og kan vorde assureret.« Paa denne Indstilling resolverede Kancelliet i Skrivelse af 16 September s. A., kommuniceret Byfogden i Hillerød under 21 næstefter, at bemeldte Kollegium var enigt i, at den af Amtet foreslaaede Plads burde foretrækkes, og »bifalder derfor, at Byen kjøber berørte Grunde for den ovennævnte Sum.« Kancelliet tilføjede, at samme havde tilskrevet General Land Økonomi og Kommercekollegiet, om ikke de ovennævnte Assurancesummer maatte kunne udbetales senest inden paafølgende 11 Decbr. mod Hillerød Kjøbstads Øvrigheds og eligerede Mænds Tilstaaelse. Ved Skjøder, henholdsvis et af 17 Juni 1808, tinglæst 4 August s. A., tvende af 18 Juni 1808, læste 28 Juli s. A. og et af 30 Juni s. A., læst 28 Juli næstefter, solgte de paagjældende 4 Ejere derpaa til »Hillerød Kjøbstad og Frederiksborg Distrikt« de fornævnte Steder Matr. Nr. 39, 38, 40 og 37 i Hillerød med tilhørende Gaardsrum, Havepladse, Assurancesummer samt Jordlodder i Byens Overdrev — om hvilke sidste det er uomtvistet, at de ere identiske med de under nærværende Sag omspurgte Overdrevslodder, som nu betegnes Matr. Nr. Nr. 14, 44, 51 og 143. Ved en den 26 Maj 1809 afholdt Auktion bleve 5 Jordlodder i Hillerød Overdrev, som vare tillagte efterfølgende Steder og Grunde i Hillerød Nr. 38, 40, 77, 110 og 125, opraahte til Bortforpagtning i 10 Aar, og ved Skrivelse af 27 s. M. indstillede Byfogden til Amtets Approbation den paagjældende »Auktionsforretning over Bortforpagtninger af Jordlodderne Nr. 38 og 40 tilhørende Hillerød Kjøbstad og Frederiksborg Distrikt, saa og Jordlodden Nr. 77 tilhørende Hillerød Købstad og Jordlodden Nr. 110 tilhørende Hillerød Fattighuus«, hvilken Approbation derefter meddeltes.

Sagen om Opsørelse af det paatænkte Arresthus maa derefter antages at have hvilet, indtil Amtmanden over Frederiksborg Amt i Skrivelse af 30 November 1811 indstillede til Kancelliets Approbation et fra Byfogden i Hillerød fremkommet Forslag om at afskjøbe Kaptajn Vosbein dennes Gaard i Hillerød til Dom- og Arresthus for Kjøbstaden og Frederiksborg Distrikt, idet Amtet anbefalede, at der til Hjælp til Afholdelse af Omkostningerne ved Ejendommens Indretning til dens fremtidige Brug maatte anvendes, »hvad som kunde indkomme ved Salget af det gamle Tinghus og af nogle Jordlodder, der tilhørte de »Brændte Steder, som i Aaret 1807 bleve kjøbte og nu ere indrettede til Torv i Kjøbstaden.« I Svarskrivelse af 7 Januar 1812 forlangte Kancelliet imidlertid, forinden endelig Bestemmelse, nærmere Oplysninger om Ejendommenes Brugbarhed til

den foreslaaede Anvendelse, og efterat have modtaget en ny Indstilling fra Amtet af 20 Marts 1819, resolverede Kancelliet endelig under 11 Maj 1819, at Sagen ikke for Tiden lod sig gennemføre.

Sagen maa antages derefter paany at have hvilet, indtil det endelig, i Henhold til Amtets Indstilling af 8 Marts 1828, blev overdraget en i dette Øjemed nedsat Komite at arbejde for Opførelsen af et nyt Raad- og Domhus i Hillerød, hvilken Sag det derefter lykkedes at faa endelig ordnet med det Udfald, at Omkostningerne ved Raadhusets Opførelse paa de til Raadighed værende Grunde paa Torvet betaltes med Halvdelen af Kjøbstaden Hillerød og Halvdelen af Frederiksborg Distrikts offentlige Kasser, uden at der ses at have været Spørgsmaal om Anvendelse hertil af det fornævnte Overskud paa ca. 1200 Rdlr. eller de af Overdrevslodderne i Tidens Løb indvundne Lejeindtægter.

Efter Sagens Oplysninger, deriblandt et optaget Thingsvidne, maa der gaas ud fra — hvad heller ikke af Citanterne er bestridt — at Hillerød Kjøbstads Kommune er den af Parterne, som siden Erhvervelsen har været Udøver af Ejendomsraadigheden over de omspurgte Overdrevslodder, idet Kjøbstaden — som det bl. A. fremgaar af et Kæmnerregnskab for 1838 og af de af Amtet approberede Konditioner vedkommende en den 17 Marts 1825 afholdt Auktion over Bortforpagtning bl. A. af Lodderne Nr. Nr. 38—40, som betegnes som tilhørende »Hillerød Kjøbstad« — maa antages stedse at have oppebaaret Lejeindtægterne af Jorderne og afholdt de disse paahvilende offentlige Afgifter.

Med Hensyn til Grunden til, at Jordernes Udbytte ikke, ligesaa lidt som det ved Købet i 1808 fremkomne Overskud af Assurancesummerne, er bleven anvendt til Opførelsen af det for Kjøbstad og Amt fælles Raad- og Domhus, eller paa anden Maade forholdsmæssigt kommen Frederiksborg Distrikt tilgode, foreligger derimod ingen Oplysning i Sagen. At man imidlertid fra Begyndelsen af fra begge Sider har været paa det Rene med, at der i den ommeldte Henseende bestod et Fællesskab mellem Amt og Kjøbstad, fremgaar af et af Byfogden under 18 Januar 1813 til Amtet aflagt »Regnskab for Brandhjælpen til de forhen paa Hillerød Torv værende og i Aaret 1807 afbrændte Bygninger m. v.«, hvori Forpagtningsafgifterne for Aarene 1809—1812 af Lodderne Nr. 37, 38, 39 og 40 ere førte til Indtægt, medens bl. A. til Udgift er ført et Forskud til Kæmnerkassen for et af Byen efter Amtets Approbation købt Hus, stort 581 Rdl. 6 Sk., hvorhos sluttelig er anført som »hos mig i Behold 787 Rdl. 25 Sk.«

I den Regnskabet ledsagende Skrivelse af samme Dato, hvori de vedkommende Udgiftsposter søgtes approberede, indstillede Byfogden endvidere, at nysnævnte Beholdning maatte af-

leveres til Hillerød Kæmnerkasse tilligemed Regnskabet med Bilag, samt »at den videre herefter aflæggende Rigtighed maatte henhøre under det af Kæmneren for Byens økonomiske Indtægter og Udgifter aarlig aflæggende Regnskab.« Efterat Amtets Approbation herpaa var erhvervet, afgaves Beholdningen under 22 Januar 1813 af Byfogden til Kæmneren med Instruktion angaaende fremtidig Regnskabsaflæggelse, som approberet af Amtet. Den oftnævnte Beholdning sees dernæst at være tagen til Indtægt paa Byfogdens Regnskab til Kancelliet over Byens Indtægter og Udgifter i Aaret 1812.

Forsaavidt de Indstævnte, som anført, til Støtte for deres Paastand have gjort gældende, at Frederiksborg Distrikt ingeninde skulde være blevet Ejer af nogen Andel i de omspurgte Overdrevslodder, fordi Skødernes Udvisende herom skyldes en Tilsidesættelse af Kancelliets utvetydige Resolution om, at Kjøbstaden var den, som burde erhverve de paagjældende Grunde, kan der ikke gives de Indstævnte Medhold i denne Betragtning, eftersom det overfor Sagens øvrige Oplysninger, som klarlig udvise, at dette ikke har været Meningen, ikke gaar an at tilsidesætte Skødernes udtrykkelige Angivende af Amtsdistriktet som Medkøber alene af Hensyn til, at Kancelliet, for hvem dette Spørgsmaal kun kan have været af underordnet Interesse, er gaaet ud fra, at Hensigten var, at alene Købstaden skulde optræde som Køber, ligesaa lidt som det findes at kunne tillægges nogen Betydning, at, ifølge de Indstævntes uimodsagte Anbringende, Hillerød Købstad, i Strid med Pantebøgernes Udvisende, i Matrikullen skal være opført som Ejer af de omspurgte Overdrevslodder.

Ligesom dernæst Købstadens Bestyrelse ved, som anført, at varetage Administrationen af de oftnævnte Overdrevslodder maa ansees at have paataget sig en Pligt til at respektere Frederiksborg Distrikts Medejendomsret til samme, for hvilken Kommunen ikke sees senere udtrykkelig at være bleven fritaget, og som ifølge D. L.'s 5—5—1 fra første Færd har maattet være til Hinder for Paabegyndelsen af en Hævdserhvervelse paa Købstadens Eneejendomsret til de omspurgte Jordlodder, saaledes foreligger der ikke oplyst Omstændigheder, som i Tidens Løb have kunnet bevirke en Fjernelse af denne Hindring, i hvilken Henseende det navnlig ikke kan ansees tilstrækkeligt, hverken at det, efterat et Tidsrum var forløbet, som kan have bragt Forholdets rette Sammenhæng i Glemme, maa antages stedse fra vedkommende overordnede Myndigheders Side at være hengaaet upaatalt, at Overskudet af Lejeafgifterne i Kæmnerregnskaberne er opført til Indtægt alene for Købstadskommunens Kasse, eller at Lodderne ved de senere af Amtet approberede Konditioner vedkommende disses Bortforpagtning ere anførte som tilhørende Købstaden.

I Henhold til det Anførte vil Citanternes Paastand om ligeledes at kendes ejendomsberettigede til Andel i Lodderne Matr. Nr. Nr. 14, 44, 51 og 143 af Hillerød Kjøbstads Overdrev være at tage til Følge, hvorhos den indankede Dom, hvorved det samme allerede er statueret med Hensyn til Andel i Matr. Nr. 160 af Hillerød Bygrund, forsaavidt vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 354. Advokat Nellemann

contra

Juliane Margrethe Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 November 1896: Arrestantinden Juliane Margrethe Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Møller 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Juliane Margrethe Andersen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Juliane Margrethe Andersen for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at hun den 26 September dette Aar i to

Gange har frastjaalet Alma Emmy Maren Hansen og Anna Marie Klitgaard en til 150 Øre vurderet Kjole og et Skjørt og en Kjole af samlet Værdi 3 Kr., og at hun den 28 s. M. har frastjaalet Marie Elisabeth Thorngriksen rede Penge til Beløb 14 Kr.; de stjaalne Beklædningsgjenstande hang frit fremme i Værelser, til hvilke Arrestantinden havde uhindret Adgang, og Pengene laa i en Æske i en uaflaaset Kommodeskuffe i Bestjaalnes Værelse, hvor Arrestantinden var tilstede i lovligt Ærinde. Arrestantinden er født den 29 November 1873 og senest anseet ved Rettens Domme af 15 Juni 1895 og 21 Marts 1896 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 23 December.

Nr. 343.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 10 Januar 1896: Tiltalte Rasmus Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt betale i Erstatning til Karen Johansen, J. C. Jensens Hustru af Store Nørlund 100 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Wedel, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1896: Tiltalte Rasmus Andersen bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværeude Sag tiltales Rasmus Andersen — der er født i Aaret 1853, og som med Undtagelse af, at han i 1891 ifølge Forlig inden Politiretten har erlagt en Bøde af 10 Kr. til Politikassen for Gadespektakler, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han paa et Marked i Herning den 30 August f. A., da han om Eftermiddagen fra et Telt kom ud paa Markedspladsen, hvor han traf Gaardejer af Store-Nørlund Iver Christian Jensens Hustru, Karen Johansen, hvem han ikke kjendte, har uden nogensomhelst Anledning fra hendes Side lukket sin Lommekniv op og efter en Ytring, der, efter hvad en Deponent, der overværede det Passerede, har udsagt, gik ud paa, om hun vilde smage hans lille Kniv, stødt Kniven i hendes højre Bryst. Som Grund til, at han paa denne Maade overfaldt Karen Johansen, har Tiltalte angivet, at han i det nævnte Telt var bleven drillet af nogle ham ubekjendte Personer, i hvilken Henseende ogsaa en Broder af ham, der noget før Overfaldet opholdt sig i samme Telt, har forklaret, at Tiltalte dér blev irriteret af nogle ham ubekjendte Dreng, og at han antager, at dette var Anledningen til, at Tiltalte stak Karen Johansen i Brystet. Denne blev samme Dag undersøgt og behandlet af en Læge, og ifølge en af denne afgiven Erklæring af 5 September næstefter fandtes der ved Undersøgelsen paa hende umiddelbart udenfor højre Brystvorte et lineært, ovenfra nedadgaende Saar, der var ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt med skarpe Rande og ca. 2 Tommer dybt og naaede ind til Brystkassen, uden dog at have gjenemtrængt denne, hvorhos der i Saaret fandtes en ret betydelig sprøjtende Pulsaare. I Erklæringen udtales det iøvrigt, at Karen Johansen var en Del medtaget af Blodtabet, men at det maatte antages, at hun inden kort Tid vilde være

restitueret, saa at hun atter kunde optage sin Gjerning uden for Fremtiden at have nogen Meen af den hende tilføjede Læsion. I et den 6 September næstefter optaget Forhør erklærede Karen Johansen, at hun hidtil efter Lægens Paalæg havde maattet afholde sig fra Arbejde, og at hun ogsaa havde haft nogen dog ikke betydelig Smerte, men at hun havde godt Haab om, at Saaret vilde læges uden at gjøre hende videre Skade. Ifølge en Lægeerklæring af 1 April d. A., der er fremlagt under et i Henhold til Overrettens Kjendelse samme Dag afholdt Forhør, havde Karen Johansen imidlertid til Lægen angivet, at hun til Tider havde stærke Smertes, udgaaende fra det efter Saaret fremkomne Ar ved højre Brystvorte og strækkende sig op i Axlen, og at hun havde ondt ved at hæve højre Arm og strax blev træt ved mindste Anstrængelse, hvorhos det i Erklæringen udtales, at det, disse Angivelsers Rigtighed forudsat — hvorved bemærkes, at Karen Johansen ogsaa i det nævnte Forhør forklarede, at hun til sine Tider havde stærke Smertes paa det beskadigede Sted — turde siges, at Skaden ikke vil forvindes.

Efter det Oplyste maa det antages, at Tiltalte, da han udøvede det omhandlede Overfald, var kjendelig beruset, og under Hensyn til hans mentale Tilstand i det Hele er der under Sagen rejst Spørgsmaal om hans Tilregnelighed ved den ommeldte Lejlighed. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, der, efter hvad en Broder af ham har forklaret, fra sin tidlige Barndom har været abnorm, i 28-Aars Alderen fik et Anfald af Sinds sygdom og blev indlagt paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvorfra han dog efter ca. 3 Maaneders Ophold sammesteds i November 1881 blev udskreven som »helbredet«, hvorved der maa antages at være sigtet til, at han ved Udskrivningen var i samme Tilstand, hvori han plejede at være, før han fik det nævnte Anfald. Endvidere er det oplyst, at Tiltalte, der er umyndiggjort, og som i flere Aar har været under Fattigforsørgelse, uden at han selv har vidst noget derom, i de senere Aar ved forskellige Lejligheder, saasom under Begravelser paa Kirkegaarden, som det maa antages i beruset Tilstand har udvist en ustyrlig og voldsom Adfærd, der vidnede om Abnormitet. Angaaende Tiltaltes nuværende Tilstand har Sognepræsten i Vorgod, der i en Aarrække har kjendt ham, afgivet en Forklaring, der bl. A. gaar ud paa, at Tiltalte altid, uden Hensyn til om han har nydt Spiritus, er abnorm eller gjør et abnormt Indtryk, samt at han, naar han drilles eller er beruset, næsten er ustyrlig, og at han for Beboerne af Vorgod Fattighus — hvor han efter det Oplyste har opholdt sig i ca. 3 Aar, og hvor han endnu boede, da det ovennævnte Overfald fandt Sted — var en stadig Skræk, idet han overfaldt dem med Trusler og Skjældsord og navnlig ogsaa truede dem med Kniven. Hermed i det Væsentlige overensstemmende Forklaringer ere under de i Henhold til

Overrettens ovennævnte Kjendelse optagne yderligere Forhør afgivne af flere Deponenter, idet saaledes en Kone, der samtidig med Tiltalte boede i bemeldte Fattighus, bl. A. har udsagt, at Tiltalte stedse gjorde et forstyrret Indtryk og ofte, navnlig ogsaa i ædru Tilstand, talte usammenhængende og uforstaaeligt, og at han, naar han var beruset eller var bleven drillet, blev vild og ustyrlig og fremsatte forskjellige Trusler og Skjældsord mod de andre Beboere af Fattighuset, idet han saaledes har truet den nævnte Kone med en Mergelspade, ligesom han ogsaa løb om og fægtede med en Lommekniv, hvorhos en Mand, hvem det, da Tiltalte efter Overfaldet paa Karen Johansen blev anbragt i Vorgod Fattiggaard, blev overdraget at bevogte ham, saavel som Bestyreren af Fattiggaarden have forklaret paa lignende Maade om Tiltaltes Tilstand under Opholdet sammesteds, idet de dog tillige have udsagt, at Tiltalte ofte uden nogensomhelst Anledning og i ædru Tilstand blev hidsig og opfarende og fremkom med Trusler mod sig selv og andre. I Henhold til Overrettens oftnævnte Kjendelse har Tiltalte været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Middelfart, og i den af Overlægen ved denne Anstalt herom afgivne Erklæring af 23 Juni d. A. — i hvilken det bl. A. hedder, at der ved Tiltaltes Indlæggelse paa Anstalten var et udtalt Præg af medfødt Imbecillitet over hele hans Væsen, men at han iøvrigt ikke frembød nogetsomhelst Tegn paa Sindssygdom, idet han ikke var behersket af Vrangforestillinger eller Hallucinationer og var i en ganske rolig og ligegyldig om en vis aandelig Sløvhed vidnende Sindstilstand — udtales det som Konklusion af de i Erklæringen angivne Forudsætninger, at Tiltalte er at betragte som et fra Fødselen af i mental Henseende abnormt anlagt Individ, der, som det viser sig, kan blive farlig for den offentlige Sikkerhed, naar han udsættes for Nydelsen af spirituøse Drikke eller andre ophidsende Momenter, men at han, naar han udelukkes fra disse, synes fuldstændig uskadelig, ja endog meget skikkelig og godmodig. Sagens Akter have derefter været forelagte det kgl. Sundhedskollegium, der i en Erklæring af 19 August d. A. har udtalt, at det er en sikker Erfaring, at Individet som Tiltalte ved Beruselse kunne komme i en sygelig abnorm Sindstilstand, under hvilken de tabe al Bevidsthed og Selvbeherskelse og altsaa handle i blindt Vildskab, uden at de kunne ansees for at være tilregnelige, og at alle de oplyste Forhold tyde paa, at dette har været Tilfældet med Tiltalte, da han begik sin Voldshandling, samt at han maa ansees for at være en for den offentlige Sikkerhed farlig Person, der baade for sin egen og andres Skyld bør holdes under Forvaring og stadigt Tilsyn.

Idet der, efter hvad der saaledes er fremkommet, er Føje til at antage, at Tiltalte, da han udøvede det under Sagen omhandlede Overfald, har været i en utilregnelig Tilstand, vil der i

Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke kunne paalægges ham Straf for dette Forhold, og som Følge heraf vil ej heller den af Karen Johansen under Sagen nedlagte Erstatningspaastand kunne tages til Følge. Da Tiltalte imidlertid efter det Ovenførte maa ansees farlig for den offentlige Sikkerhed, findes det i Medfør af den nævnte Paragrafs 2det Stykke at maatte fastsættes, at han af Øvrigheden bliver at sætte i Forvaring.

Torsdagen den 24 December.

Nr. 30. Slagter **Svend Christensen** af Lopholm
(Winther)

contra

Sagfører **H. Marius Nielsen** som Mandatarius for
Hestehandler **C. Frølund** af Hillerød
(Asmussen),

betr. Opfyldelse af et Væddemaal.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 29 Maj 1894: Indstævnte, Slagter Svend Christensen af Lopholm bør til Citanten, Sagfører H. Mar. Nielsen som Mandatarius for Hestehandler C. Frølund af Hillerød at betale 600 Kr. med Renter heraf a 5 pCt. p. a. fra den 5 September 1893, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte, at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger var der ved den første i den indankede Dom omtalte Sammenkomst i Græsted Kro mel-

lem Appellanten og Indstævntes Mandant, Hestehandler Frølund blevet afsluttet et endeligt Væddemaal angaaende Tidspunktet for den i Dommen omhandlede Byttehandel, hvorefter den Tabende skulde betale 100 Kroner, og Gyligheden af dette Væddemaal er ikke for Høiesteret bestridt. Frølund forlod derefter Kroen, og havde under sin Fraværelse en Samtale med den i Dommen nævnte Chr. Hansen af Søborg og dennes Søn, hvorefter han vendte tilbage, og Forhandlingen om Væddemaalet gjenoptoges. De Meddelelser, Frølund ved Samtalen med Chr. Hansen og Søn havde faaet, maa nu antages at have afgivet en saadan Støtte for den Paastand, Frølund under den første Sammenkomst havde hævdet, at han ikke burde have fortiet, at han i Mellemtiden havde faaet yderligere Oplysninger angaaende Tidspunktet for den omtalte Byttehandel. Han vil derfor ikke kunne fordrø det sidste Væddemaal, hvorved Væddemaalssummen forhøjedes til 600 Kroner, opretholdt, hvorimod Appellanten i Henhold til en af Indstævnte for Høiesteret nedlagt subsidiær Paastand vil have at betale det ved det første Væddemaal fastsatte Beløb af 100 Kroner med Renter fra den i Dommen bestemte Dato.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Slagter Svend Christensen, bør til Indstævnte, Sagfører H. Marius Nielsen som Mandatarius for Hestehandler Frølund betale 100 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 September 1893, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søgte Indstævnte Sagfører H. Mar. Nielsen som Mandatarius for Hestehandler C. Frølund af Hillerød i 1ste Instants inden Kronborg vestre Birks Ret Citanten Slagter Svend Christensen af Lopholm til Betaling af 600 Kr., som denne skulde være bleven hans Mandant skyldig i Anledning af et mellem disse den 27 August f. A. i Græsted Kro indgaaet og af

Citanten tabt Væddemaal, som ifølge Indstævntes oprindelige Fremstilling angik Tidspunktet for Afhændelsen af en hans Mandant tilhørende brunblisset Hoppe til Gaardejer Chr. Hansen i Søborg, hvilken Handel Citanten i Modsætning til Indstævntes Mandant paastod havde fundet Sted for mindre end 12 Aar siden. Indstævnte paastod sig derhos tillagt Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 September f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. Efter at Citanten imidlertid i sit første Tilsvar havde oplyst, at Væddemaallet drejede sig om Tidspunktet, da Indstævntes Mandant kort iforvejen havde tilbyttet sig samme Hoppe hos Citantens Fader, og Citanten under Hensyn hertil havde paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, udtog Indstævnte Kontinuationsklage og Stævning, hvori han, principalt under Fastholdelse af sin oprindelige Paastand, berigtigede sin tidligere fejlagtige Angivelse af Væddemaallets Gjenstand, samt subsidiært paastod Renten beregnet af det paastævnte Beløb alene fra Kontinuationsklagens Dato den 24 Februar d. A., hvorhos han mest subsidiært paastod sig hos Citanten tilkjendt et Beløb af 50 Kr. med Renter som angivet, samt derhos for alle Tilfælde nedlagde Paastand om Tilkjendelse af Hoved- og Kontinuationssagens Omkostninger skadesløst. Citanten, som fastholdt sin Paastand om Frifindelse under Hovedsagen, paastod samtidig Kontinuationssagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, hvorhos han subsidiært tillige for Kontinuationssøgsmålet Vedkommende procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger. Ved Birkerettens under 29 Maj d. A. afsagte Dom blev Citantens Afvisningspaastand forkastet, medens Indstævntes principale Paastand toges til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 8 Juni d. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret overensstemmende med sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, samt sig hos Indstævnte tillagt Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst. Indstævnte er, skjøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Henhold til D. L. 1—4—30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Forsaavidt angaar Citantens her for Retten gjentagne Paastand om Kontinuationssagens Afvisning, findes denne med Føje forkastet ved Birkerettens Dom, eftersom Kontinuationssøgsmålet kun gaar ud paa at afhjælpe en ved en undskydelig Misforstaaelse indløben iøvrigt mindre væsentlig Unøjagtighed i den Maade, hvorpaa Søgsmålsgrunden er angiven under Hovedsøgsmålet.

Hvad Sagens Realitet angaar, maa der under Proceduren ansees tilvejebragt Enighed om, at der den angivne Dag, efter

en Ordvexel om det omstridte Punkt, mellem Parterne blev indgaaet et Væddemaal om, hvorvidt det var mere eller mindre end 13 Aar siden, at Indstævntes Mandant hos Citantens Fader havde erhvervet den i Sagen omspurgte Hoppe, idet Citanten holdt paa det mindre, Indstævntes Mandant paa det større Tidsrum, at Væddemaalssummen, som først var aftalt til et mindre Beløb — om hvis Størrelse der dog ikke er Enighed — tilsidst blev fastsat til 600 Kr., samt at Citanten har haft Uret i sin Formening, eftersom den omspurgte Handel maa være foregaaet førend den 22 Marts 1879, paa hvilken Dag det er oplyst, at Indstævntes Mandant afhændede Hoppen videre til fornævnte Chr. Hansen i Søborg.

Til Støtte for sin Frifindelse har Citanten imidlertid gjort gjældende, at Indstævntes Mandant, i Strid med den efter Citantens Formening selvforstaaelige Forudsætning for Væddemaallets Indgaaelse, nemlig at Parternes Antagelser støttede sig alene til deres egen Hukommelse, har forfulgt for ham, at han (Frølund) under en ved sin Fraværelse i et Ærinde til Græsted Station foranlediget Afbrydelse af Parternes Forhandlinger, havde benyttet et tilfældigt Sammentræf med ovennævnte Chr. Hansen til at udspørge denne om Tidspunktet for den omspurgte Hestehandel og derved forskaffet sig Vished for, at hans egen Antagelse om det siden da forløbne Aaremaal var den rette. Ifølge den af bemeldte Chr. Hansen aflagte Vidneforklaring gik dennes Svar paa Frølunds Spørgsmaal om, hvor længe det var siden, han havde byttet Hest med Citantens Fader, ud paa: »At han ikke huskede dette saa nøje ud af Hovedet, men kunde se det efter i mine Bøger«, og »at det nok var 13 a 14 Aar siden,« hvorhos Chr. Hansens ved samme Lejlighed tilstedeværende, ligeledes som Vidne afhørte Søn, Ungkarl Hans Christiansen har forklaret, at Frølund paa sit Spørgsmaal om, hvor gammel den Hoppe var, hvormed deres Vogn var forspændt, fik det Svar, at den var 13 Aar gammel, men at Vidnet ikke mindedes, om Frølund — hvad denne under Sagen har ladet benægte — ved samme Lejlighed fik at vide, at bemeldte Hoppe var et Føl af den her under Sagen ommeldte Hoppe, som denne havde født Aaret efter at Faderen havde erhvervet den, og at Frølund dernæst til Faderen rettede det ovenanførte Spørgsmaal om Tidspunktet for Handelen, hvortil Faderen svarede, som af ham forklaret, dog at dette Vidne ikke har kunnet mindes, hvilket Antal Aar Faderen nævnede som efter hans Formening svarende til det siden Handelen forløbne Tidsrum.

Selv bortset fra, at Indstævntes Mandant alene har villet indrømme, at det Antal Aar, som Vidnet Hansen nævnede ved den omspurgte Lejlighed, var »12—13 Aar«, kan det imidlertid ikke statuere, at bemeldte Frølund ved sin Henvendelse til Chr.

Hansen har modtaget Oplysninger om Væddemaalets Gjenstand af en saadan Bestemthed og Tilforladelighed, at de ikke alene vare egnede til hos ham selv at fjerne enhver Tvivl om Rigtigheden af hans Hukommelse, men tillige har maattet lade ham indsee, at Citanten ikke vilde have indladt sig paa det endelige Væddemaal, hvis han forinden var bleven gjort bekendt med Indholdet af Frølund's Samtale med Chr. Hansen og dennes Søn, og Citantens Paastand om under de anførte Omstændigheder at ansees løst fra Væddemaaliet findes derfor ikke at kunne gives Medhold.

Da Citantens Frifindelsespaastand som Følge heraf med Rette er forkastet ved den indankede Dom, vil denne, hvis Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger der ej heller findes Anledning til at forandre i Citantens Favør, i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville, efter dette Udfald, ligeledes være at hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 287. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Frederik Vilhelm Alstrup (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1896: Tiltalte Frederik Vilhelm Alstrup bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 150 Kr. og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at de af Tiltalte til hans Næringsbrug benyttede Lokaler, derunder de i den indankede Dom ommeldte 2 Værelser over Gaarden, ikke kunne ansees at fyldestgøre de Fordringer, som maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og iøvrigt i Henhold til de i

Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset med den ham idømte Bøde; men da han ikke har nogen særlig Adkomst til Brændevinssalg, maa Dommens Bestemmelse om saadan Rets Forbrydelse bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at dens Bestemmelse om Forbrydelse af Ret til Brændevinssalg bortfalder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Vilhelm Alstrup til Høiesteretssagførerne Assmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmissær følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Januar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 44—45.

Torsdagen den 24 December.

Nr. 287. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Frederik Vilhelm Alstrup (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederik Vilhelm Alstrup for ulovligt Værts-hushold i Tiden fra 24 December f. A. Tiltalte, hvis opgivne Alder af 43 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er senest anset: ved Rettens Dom af 24 December f. A. dels efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr. Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste Følgende: Tiltalte, der den 11 September 1888 vandt Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har i Henhold hertil drevet Forretning, senest i Klerkegade Nr. 15, hvor han i Stue-etagen har et til Beværtning indrettet Lokale, hvorhos han fra Slutningen af August f. A. endvidere har været Lejer af 2 Værelser paa 1ste Sal over Gaarden i samme Ejendom, i hvilke findes ialt 4 opredte Senge til Brug for liggende Gjæster. Tiltalte har siden den fornævnte Dom, der overgik ham for et lignende Forhold, vedblivende drevet Beværtning fra nævnte Beværtningslokale, men har tillige havt liggende Gjæster i de 2 Værelser paa 1ste Sal over Gaarden, dog, efter hvad der maa antages oplyst, ikke saamange, at den Indtægt, han har havt ved

for Betaling at yde Natteløgis i de paagjældende Værelser, har kunnet dække Lejeafgiften af Værelserne.

Efter hvad Tiltalte selv har erkjendt, er hans Virksomhed som Værtshusholder — derunder indbefattet Brændevinsudskjænkning for Betaling til Gæsterne — det, hvorved han har ernæret sig.

Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til Værtshushold og ej heller til Brændevinsudskjænkning uden i Forbindelse med Gjæstgivervirksomhed, maa herefter ansees at have gjort sig skyldig i ulovlig Værtshushold samt ulovlig Brændevinsudskjænkning, idet han ikke har drevet Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde give ham Ret til som Accessorium at beværte Andre end Rejsende.

Han findes herefter at maatte ansees efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug samt efter samme Lovs § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfældende Bøde af 150 Kr., hvorhos han i Henhold til sidstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Nr. 304.

Advokat Halkier

contra

Christian Johan Juliussen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1896: Tiltalte Christian Johan Juliussen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Christian Johan Juliussen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Johan Juliussen for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 8 April 1862 og har: inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager ialt 32 Gange i Mindelighed vedtaget at erlægge Bøder for Overtrædelse af Næringslovens § 58, nemlig en Gang en Bøde paa 20 Kr. og 31 Gange Bøder paa 30 Kr., den sidste Gang den 4 Januar d. A., da han vedtog, at den mindelige Afgjørelse skulde have samme Virkning som Dom for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, hvorhos han: ved Rettens Dom af 7 Marts d. A. for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug er anset efter Næringslovens § 75 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde stor 100 Kr., og ved Rettens Dom af 9 Maj d. A. efter samme Lovbestemmelse for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en samme Kasse tilfaldende Bøde, stor 150 Kr. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efter at Tiltalte den 10 Februar 1891 havde erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme, og hans Forretningslokale har siden den 9 Maj d. A. bestaaet af et stort Kjælderrum i Frederiksborggade Nr. 24 med tilhørende Kjøkken, hvilket udelukkende benyttes som Beværtningslokale, hvorhos han har erkjendt, at han siden fornævnte Dato slet ikke har drevet Gjæstgiveri, men kun Beværtningsnæring, derunder efter sin Paastand dog ikke Brændevinsudskjænkning.

Da Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har haft til Værtshushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold, vil han være at ansee efter Lov 29 December 1857 § 75, for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde stor 200 Kroner.

Nr. 357.

Advokat Halkier

contra

Christian Johan Juliussen (Def. Hansen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Oktober 1896: Tiltalte Christian Johan Juliussen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 300 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli d. A. er idag stadfæstet af Høiesteret, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Johan Juliussen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christian Johan Juliussen for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 8 April 1862 og er senest anseet ved Rettens Dom af 18 Juli d. A. for femte Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt oplyste følgende: Efterat Tiltalte den 10 Februar 1891 havde erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme, og hans Forretningslokale har siden den 18 Juli d. A. bestaaet af et stort Kjælderrum i Frederiksborggade Nr. 24, med tilhørende Kjøkken, hvilket udelukkende benyttes som Beværtningslokale, hvorhos han har erkjendt, at han siden fornævnte Dato slet ikke har drevet Gjæstgiveri, men kun Beværtningsnæring, derunder efter sin Paastand dog ikke Brændevinsudskjænkning.

Da Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til Værts-hushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værts-hushold, vil han være at ansee efter Lov 29 December 1857 § 75 for sjette Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 300 Kroner.

Nr, 365.

Advokat Halkier

c o n t r a

August Julius Harald Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa den i Straffelovens § 181 omhandlede Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1896: Tiltalte August Julius Harald Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktio-nens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Pro-kuratorerne Leth og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret be-taler Tiltalte August Julius Harald Nielsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmus-sen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte August Julius Harald Nielsen, der er født den 23 August 1870, og som

ikke er funden forhen straffet, tiltales under denne Sag for Forsøg paa den i Straffelovens § 181 omhandlede Forbrydelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Tiltalte om Aftenen den 11 Juli d. A. opholdt sig sammen med et offentligt Fruentimmer i hendes Logis her i Staden, blev han og hun enige om at have Samleje med hinanden. Forinden Samlejet skulde finde Sted, forlangte Fruentimmeret imidlertid at undersøge Tiltaltes mandlige Lem for at se, om han fejlede noget, og skjønt Tiltalte, der vidste, at han var behæftet med venerisk Smitte, og ikke vilde have, at Fruentimmeret skulde have dette at vide, forinden Samlejet havde fundet Sted, først vægrede sig ved at efterkomme hendes Forlangende, gav han dog tilsidst efter, og da Fruentimmeret saa saae, hvad han fejlede, erklærede hun, at hun ikke vilde have Samleje med ham, hvorpaa Tiltalte fjernede sig uden at have opnaaet sin Hensigt.

I Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 181, jævnfør § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller extraordinære Session.

Mandagen den 4 Januar 1897.

Nr. 355. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Peter Frandsen (Def. Bagger),

der tiltales for Brandstiftelse.

Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 7 August 1896: Arrestanten Hans Peder Frandsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og i Erstatning betale til »den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 84361 Kr. og til »Nye danske Brandforsikringselskab« 40104 Kr. 52 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Poulsen i Fuglebjerg, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Thomsen i Næstved, 12 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Lange for Overretten betaler Arrestanten Hans Peder Frandsen 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Frandsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Øster Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten, Hans Peder Frandsen, som er født den 20 November 1874, og mod hvem der i Maj Maaned 1892 ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret har været indledet Undersøgelse for Bedrageri, uden at Tiltale paafulgte, men som ikke er funden forhen straffet, aktioneret for Brandstiftelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, der tjente som Karl paa Hovedgaarden Saltø, Søndagen den 8 Marts d. A. med en anstrøgen Tændstik ubemærket har sat Ild paa Halmen i den derværende, saakaldte »tyske Lade« og derved har foranlediget en Ildsvaade, hvorved Størstedelen af de til nævnte Hovedgaard hørende, straatækkede Avlsbygninger nedbrændte. Den paa de nedbrændte Bygninger foraarsagede Skade er med Tillæg af Vurderingsomkostningerne opgjort til 84361 Kr., medens Skaden paa Forpagterens og Folkenes Ejendele er opgjort til 40104 Kr. 52 Øre. Medens der med Ildspaaesættelsen ikke kan antages at have været forbundet Fare for Menneskeliv, fandtes der i de nedbrændte Bygninger opstaldet en Besætning af ca. 300 Stkr. Kreaturer og 36 Heste, som det dog lykkedes at redde med Undertagelse af en Spædekalv, som indebrændte.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten, som den nævnte Dag siden Morgenstunden havde nydt en stor Mængde spirituose Drikkevarer, da Ildspaaesættelsen kort før Middagstid fandt Sted, befandt sig i en for hans Omgivelser kjendelig beruset Tilstand, at han til Udførelsen af sin Gjærning har benyttet en Æske Tændstikker, som han kort forinden, uden at hans paa

Gaarden tjenende Kjæreste bestemt vil have lagt Mærke hertil, havde udtaget af Baglommen i hendes Kjoleskjørt, samt at han, da han Kl. ca. 1¹/₂ samme Dag anholdtes i Pigekammeret, hvor han havde lagt sig til Sengs ved Siden af sin Kjæreste, endnu gjorde bestemt Indtryk af at være beruset. Arrestanten har erkjendt, at han, da Rusen var overstaaet, har kunnet huske, at han fra Gaarden er gaaet ind i den paagjældende Ladebygning og der, efter at have afrevet en Tændstik, som han udtog af en Tændstikæske, hvilken han imidlertid ikke vil kunne erindre at have frataget sin Kjæreste, har stukket denne brændende ind i Halmen, som han stod ved, at han har seet, at der gik Ild i Halmen, og at denne brændte, men ikke har gjort sig nogen Tanke om, hvorvidt Ilden kunde eller vilde vedblive at brænde, samt at han derefter — saavidt han tror at kunne huske — er gaaet ud af den nærmeste Ladeport og har begivet sig til en nærliggende Granplantage, hvor han har lagt sig til at sove og først er bleven vækket ved Larmen fra de fra Gaarden løsslupne Kreaturer. Derimod har Arrestanten fastholdt, at han ikke har nogen Erindring om, hvad han iøvrigt har foretaget sig efter Kl. ca. 9 samme Morgen, samt at han har iværksat Ildspaesættelsen uden samtidig Bevidsthed om sin Gjerning og uden noget Motiv til sin Adfærd.

Arrestanten, som har vist sig i højre Tindingregion at bære et iøjnefaldende og ved Berøring smertefuldt Ar, hidrørende fra et Revolverskud, hvormed han, i Fortvivelse over det ovenfor nævnte, ham paasigtede Bedrageri, i Marts 1892 har forsøgt Selvmord, og som nødvendiggjorde en operativ Udtrækning af Kuglen, der efter at have borttaget et Stykke af Pandebenet havde trængt sig ind bag dette, og som for Lægen har klaget sig over hyppige Smerter i Hovedets venstre Side, skildres af sine Omgivelser som en i det daglige Liv rolig og fredsommelig Person, der derimod, naar han har beruset sig, har teet sig som en rasende. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed i Gjerningsøjeblikket har vedkommende Distriktslæge, som har tilseet ham i Arresten, i en under 22 April d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten efter hans Anskuelse i Gjerningsøjeblikket kun har været i Besiddelse af en i høj Grad indskrænket Tilregnelighed. Efter at Arrestanten, paa Foranledning af det Kongelige Sundhedskollegium, havde været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg i Tiden fra den 2 Juni til den 1 Juli d. A., har Anstaltens fungerende Overlæge i en Erklæring af sidstnævnte Dato som Undersøgelsens Resultat udtalt, at Arrestanten maa antages at have forøvet sin Forbrydelse under en ved en akut Alkoholforgiftning fremkaldt fuldstændig Formørkelse af Bevidstheden med Impulsioner, som i den Tilstand vare uimodstaaelige, og med paafølgende Amnesi. Efter at Resultatet af Arrestantens Observation har været det

kgl. Sundhedskollegium forelagt, har dette i en Erklæring af 15 Juli d. A. udtalt, at det efter Kollegiets Anskuelse af de foreliggende Oplysninger fremgaar, at Arrestanten under Paavirkning af Alkohol til Tider bliver utilregnelig, og at dette særlig har været Tilfældet, da han udførte den heri Sagen ommeldte Ilds-paasættelse.

Overfor disse fra de lægekyndige Autoriteter fremkomne Udtalelser om Virkningen af Arrestantens Beruselse samt, naar tillige hensees til, at der ikke er paavist nogen rimelig Bevæggrund for Arrestantens Handlemaade, findes det nu vel betænkeligt at statuere, at han i Gjærningsøjeblikket har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, men da det paa den anden Side, naar det tages i Betragtning, at Arrestanten sees under Gjærningens Udførelse at have bevaret Herredømmet over sine Bevægelser og senere har kunnet gjøre Rede for sin Fremgangsmaade, ikke tør antages, at han har handlet uden al Bevidsthed, vil Arrestanten for sit Forhold være at ansee efter Straffelovens § 281, sammenholdt med § 39, med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anset efter de citerede Straffebestemmelser med samme Straf, og hvis Bestemmelser om de vedkommende Forsikringselskaber tilkjendte Erstatningsbeløb samt om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere Arrestanten paalagte, tiltrædes, vil som Følge heraf blive at stadfæste.

Tirsdagen den 5 Januar.

Nr. 345. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Mads Christian Frederik Petersen
(Def. Hansen),

der tiltales for Vold samt for Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 12 August 1896: Tiltalte Mads Christian Frederik Petersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage. For Tiltalte Frederik Holger Ludvig Schou træder den af ham udstaaede Varetægtsarrest istedetfor Straf. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, og til Defensor, Sagfører

Jacobsen, 15 Kr. til hver, udredes in solidum af de Tiltalte. Saa bør de Tiltalte og in solidum betale i Erstatning til Teglværksejer Hans Sørensen ved Vindingland 4 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1896: De Tiltalte Mads Christian Frederik Petersen og Frederik Ludvig Holger Schou bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mads Christian Frederik Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesterets-sagførererne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Mads Christian Frederik Petersen, der er født den 23 Marts 1878, og som ifølge Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Oktober 1893 har været anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 47, 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og Frederik Ludvig Holger Schou, der er født den 10 Februar 1878 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold samt for Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Den 11 Juli d. A. om Aftenen begave de Tiltalte, der samme Dag havde været i Vejle, sig derfra til Vindinglands Teglværk,

hvor de indtil da havde haft Arbejde, idet de, efter hvad Tiltalte Petersen har forklaret, vare blevne enige om at gaa ud til Teglværket og gjøre Spektakler sammesteds og for at banke dets Bestyrer, Nibuhr, som de vare vrede paa, i hvilken Henseende begge de Tiltalte have forklaret, at de vare misfornøjede med, at Tiltalte Schou var bleven afskediget fra Teglværket. Efter hvad Banevogter Andersen, der stod udenfor sit, som det maa antages, i Nærheden af Teglværket beliggende Vogterhus, da de Tiltalte passerede forbi dette, og en Søn af ham, der er Banearbejder, have forklaret, gjorde de Tiltalte dengang en slem Spektakel, idet de bandede og sagde, at de skulde gjennemprygge den Bondelaps — hvorved de sigtede til ovennævnte Bestyrer Nibuhr — og flække hans Pandeskal. Da de omtrent Kl. 8 om Aftenen kom til Teglværket, var Nibuhr ikke tilstede der, og de sloge da — efter hvad der ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt under Sagen Fremkomne er oplyst — sammesteds i Forening, idet de hertil benyttede en Knippel, mange Vinduer ind og en Dør i Stykker, hvorhos Tiltalte Petersen, da ovennævnte Banevogter Andersen, der paa Grund af det saaledes Passerede tilligemed sin Søn løb hen til Stedet, skammede Tiltalte ud i Anledning af, at han, da Ejeren af Teglværket, Hans Sørensen Hustru vilde stille dem tilfreds, havde stødt til hende, saa at hun var nær ved at falde, slog Andersen i Ansigtet og tilføjede ham et Saar i den venstre Kind, som blødte stærkt, men som dog efter Andersens Udsagn i et den 17 Juli afholdt Forhør da var lægt uden skadelige Følger. Andersen, der iøvrigt har forklaret, at han ved Slaget faldt bag over, og at Tiltalte Petersen da igjen vilde have faret paa ham, men blev forhindret deri af hans Søn — hvilken Forklaring er tiltraadt af denne — har under Forhøret udtalt den Formening, at bemeldte Saar er bragt ham med en Kniv, og Tiltalte Petersen har ikke turdet benægte ved den ommeldte Lejlighed at have brugt Kniv mod Andersen, hvad han dog ikke bestemt vil kunne erindre, men hvad efter hans Udsagn bestyrkes ved, at hans Kniv samtidig blev borte. Da Bestyrer Nibuhr derpaa kom tilstede og, for at forhindre Tiltalte Petersen i at udøve videre Vold mod Andersen, greb fat i Petersen, blev han overfalden af Tiltalte Schou, idet denne, efter hvad han har erkjendt, slog efter Nibuhr med en Lægestump, uden at han vil vide, om han ramte ham eller ikke. Nibuhr har i saa Henseende forklaret, at han afparerede Slaget med sin Haand, som derved fik et temmelig stærkt Slag og senere havde været noget hævet, men som efter hans Udsagn i Forhøret den 17 Juli da var lægt uden Skade, og han har derhos tilføjet, at han kunde have faaet et farligt Slag, hvis det ikke paa den anførte Maade var bleven afpareret. Da der nu kom Flere til, forlode de Tiltalte Stedet. Iøvrigt tilføjes, at Til-

talte Petersen efter en under Sagen afhørt Deponentindes Forklaring inde i Nibuhrs Stue tog en stor Brødkniv, der laa paa Bordet, og fægtede med den, idet han ytrede, at den var god til at jage i Nibuhr med, og at Tiltalte Schou, efter hvad han har erkjendt, ved den omhandlede Lejlighed truede med, at de nok skulde komme igjen og prygle Nibuhr og Flere. Efter det Oplyste vare de Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed en Del berusede, men dog, som det maa antages, ikke i en saadan Grad, at det kunde indvirke paa deres Tilregnelighed.

Ovennævnte Teglværksejer Hans Sørensens Hustru har næst at oplyse, at de Tiltalte have slaaet 10 Ruder itu og beskadiget en Dør, paa sin Mands Vegne under Sagen nedlagt Paastand om, at der tilkjendes ham en Erstatning af 4 Kr.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — idet Tiltalte Schou maa ansees medansvarlig for det Banevogter Andersen tilføjede Saar — være at ansee efter Straffelovens §§ 203 og 296 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Petersen i 2 Gange 5 Dage og for Schou i 5 Dage. Da det maa billiges, at de Tiltalte ved Underrettsdommen in solidum ere tilpligtede at betale Teglværksejer Hans Sørensen den ovennævnte Erstatning af 4 Kroner, vil bemeldte Dom i saa Heeseende være at stadfæste.

Fredagen den 8 Januar.

Nr. 229. **Kjøbenhavns Havnevæsen**
(Asmussen)

contra

Firmaet C. K. Hansen ved sammes Indehavere:
Generalkonsul **J. P. C. Hansen** og Konsul **O. R. Hansen**
(Halkier),

betr. Udredelse af Erstatning for en ved Paasejling bevirket Skade af Knippelsbro.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 Marts 1896: Det indstævnte Firma C. K. Hansen bør for Tiltale af Sagsøgerne. Kjøbenhavns Havnevæsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret af Appellanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, bliver denne efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Københavns Havnevæsen, til Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Søndagen den 18 November 1894 ankom det i West-Hartlepool hjemmehørende Skruedampskib »Brunswick«, ført af Kaptajn J. Crafts, her til København med en Ladning Kul paa ialt ca. 1825 Tons, og fortøjede Skibet, der skulde losse i Gasværkshavnen, om Søndagen under Ledelse af Lods J. Møller i den indre Havn mellem Pælene Nr. 2 og 3 regnet fra »Bommen«. Til Oplysning under nærværende Sag er det opgivet, at Skibet maalte 903 Netto Registertons, at det havde 130 Hestes Kraft, en Længde af 250 og en Bredde af 33 engelske Fod samt ved Afgangen fra Storbritanien stak 17.6 Fod for og 17.9 Fod agter, og at Rattet var paa underste Kommandobro, men at der paa øverste Kommandobro var en Aabning over Rattet, saa at man kunde se ned til det, hvorhos Styrekjæderne vare mærkede, saa at de viste, om Roret var midtskibs, Styrbord eller Bagbord. Ved Ankomsten hertil bleve Skibets Uhre stillede efter Københavns Tid.

Den næste Morgen, den 19 November, Kl. ca. 8, kom bemeldte Lods Møller, der vil have lodset Skibe gennem Knippelsbro i al den Tid, hvori denne har været paa dens nuværende Sted, og derved kun et Par Gange vil have tørnet mod Bropillerne, uden at der skete nogen Skade, ombord igjen i »Brunswick« for efter Aftale at lodse det til Gasværkshavnen. Skibet havde fuld Damp oppe, da han kom ombord, og var derhos Bugserbaaden »Stærkodder«, med hvilken han kom ombord, og

som har en nominal Hestekraft af 36 og er 64.2 engelske Fod lang, engageret til at assistere, og blev der i den Anledning anbragt et Bugserouge, der skal have havt en Længde af mellem 40 og 60 Fod, fra omtrent midtskibs paa »Stærkodder« til »Brunswick«s Stævn, saa at der skal have været en Afstand mellem selve »Stærkodder« og »Brunswick« af mellem 20 og 30 Fod; der var derhos anbragt en Færgebaad med 2 Mand paa Slæb af »Brunswick« for at være tilrede, hvis det behøvedes.

Den paagældende Dags Morgen Kl. 6 og 7 havde Vinden været østlig, men fra Kl. 8 til 10 var den, ifølge meteorologisk Instituts Opgivende, Sydsydvest med Laber Bramsejls Kuling, Strømmen satte ifølge Havnevæsenets Iagttagelser Kl. 8 Morgen Nordefter med en Fart ved Toldbodbommen af $\frac{1}{2}$ Mil, ved Knippelsbro af 2 Mile — Kl. 8.40 skal den der endog være stegen ifølge Havnefogdens Opgivende til $2\frac{1}{2}$ Mile — og ved Langebro af $1\frac{1}{2}$ Mile, og var Vandstanden ved Bommen 12 Tommer, ved de to nævnte Broer derimod 10 Tommer under dagligt Vande, der i Nærheden af Knippelsbroaabning udgjør mellem 22 og 24 Fod. Særlig om de saaledes den paagældende Morgen tilstedeværende Strøm- og Vandstandsforhold havde »Brunswick«s Kaptajn og Lodsens dog ikke skaffet sig nærmere Underretning, i hvilken Henseende bemærkes, at »Stærkodder«s Styrmand vel ved om Morgenen paa sin Vej at passere Knippelsbro havde bemærket, at Strømmen der, som kom Sonden fra, havde et Par Miles Fart efter hans Skjøn, men ikke havde fundet Anledning til at omtale det for Lodsens, fordi han tidligere havde været med til at bugserer Dampere op gennem Broen med ikke saa lidt større Fart. Lodsens, der den foregaaende Dag vil have iagttaget, at Skibet selv havde god Styreevne, hvad ogsaa Kaptajnen havde erklæret, vidste derfor, da »Brunswick« den 19 November om Morgenen satte sig i Bevægelse, kun, at der ved Toldboden var ringe Strøm fra Sonden, men ikke, om den var stærkere ved Knippelsbro, medens det vel var ham bekjendt, at dette hyppig er Tilfældet, og det var saaledes først, da Skibet nærmede sig Broen, at han saavel som Kaptajnen bemærkede, at Strømmen der var betydelig stærkere.

Ifølge »Brunswick«s Maskinjournal afgik Skibet, idet, som anført, saavel det som »Stærkodder« havde fuld Damp oppe; Kl. $8\frac{1}{2}$ fra dets omtalte Fortøjningsplads mellem Pælene, hvorfra Afstanden til Knippelsbro paa det nærmeste var 4700 Fod, og naaede Skibet ligeledes ifølge nævnte Journal umiddelbart efter Kl. 8.42' lige hen til Knippelsbro, imod Midten af hvis nordre Strømpille paa Kjøbenhavns Siden af Broen Skibet da tørnede med dets Stævn med en ikke ringe Kraft, hvorved saavel Broen som Skibet tog betydelig Skade, men lykkedes det derpaa, efter at først et Par Trosser vare sprunget og Ankeret,

som man havde iadet falde, var gjort klart, ved »Stærkodder«s Hjælp atter at faa Skibet rettet, saa at det, hvis Maskine var bleven stoppet Kl. 8.45, blev bragt gennem Broerne og op til Gasværkshavnen, hvor det blev fortøjet Kl. 10¹/₂ Formiddag. Ved den efter Skibets Losning stedfundne Besigtigelse af samme viste det sig, at dets Forstævn var bleven bøjet og brækket, saa at den maatte fornyes i hele dens Længde fra Lasken ved Kjølen til Overenden, samt at ligeledes flere Stævnplader paa begge Sider maatte fornyes m. m., og er det uimodsaagt anbragt, at selve Reparationen kostede Skibet 12563 Kr. 5 Øre, og at der, naar dertil lagdes Liggedagspenge og andre Udgifter, i det Hele for Skibet opstod et Tab ved Kollisionen af 18626 Kr. 42 Øre. Beskaffenheden og Omfanget af den Broen tilføjede Beskadigelse, hvorved i alt Fald den omtalte Pille forrykkes og det midlertidig blev ugjærligt at lukke og aabne Broklappen paa Kjøbenhavnsiden, er ikke nærmere oplyst, men er det uimodsaagt anbragt, at selve Broens Reparation m. m. medførte en Udgift af 28745 Kr. 97 Øre, og at Havnevæsenet derhos paa Grund af Broens Beskadigelse havde Udgifter til Færgning, til Anbringelse og Borttagelse af en midlertidig Bro og til Belysning m. m. af 11531 Kr. 21 Øre, saa at dets samlede Bekostning som Følge af Paasejlingen udgjorde 40277 Kr. 18 Øre. Kjøbenhavns Havnevæsen, der mente, at Dampskibet »Brunswick«, hvis Værdi i beskadiget Stand ansattes til 90000 Kr., ubetinget maatte være pligtig at erstatte dem hele det anførte Beløb, traf efter Paasejlingen Aftale med Firmaet C. K. Hansen og dets Indehavere: Generalkonsul J. P. C. Hansen og Konsul O. R. Hansen om, at disse, der vare Repræsentanter her for Dampskibet »Brunswick« og dets Fører J. Crafts, skulde modtage Søgemaal som personlige Debitorer her ved Retten til Betaling af den Erstatning, som Havnevæsenet saaledes vilde gjøre Krav paa, og i Henhold dertil har Havnevæsenet under nærværende Sag paastaat bemeldte Firma og dets nævnte Indehavere dømte til i Erstatning at betale de anførte 40277 Kr. 18 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 25 April 1895 foruden Sagsomkostninger.

De Indstævnte have under Paaberaabelse af, at der overhovedet ikke paahvilede »Brunswick« nogen Erstatningspligt, nedlagt Paastand paa Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger. Subsidiært have de under Paaberaabelse af Analogien af § 220, 2det Stykke, i Søloven gjort gjældende, at den Broen og Skibet ved Paasejlingen paaførte Bekostning paa tilsammen 58903 Kr. 60 Øre i alt Fald bør fordeles imellem dem med Halvdelen paa hver eller efter Rettens Skjøn, saaledes at derhos Sagens Omkostninger hæves.

Ved den i Anledning af Paasejlingen aflagte Søforklaring, hvorved, foruden »Brunswick«s Fører, to Styrmand og tre Ma-

skinmestre, ovennævnte Lods Møller, Føreren af og Styrmanden paa »Stærkodder«, de to Mænd ombord i den ovenomtalte Færgebaad og den paa Knippelsbro tilstedeværende Broopsynsmand bleve afhørte, fremkom der i det Væsentlige Følgende med Hensyn til »Brunswick«s Sejlads gennem Havnen den paa-gjældende Morgen indtil Paasejlingen.

Ved Skibets Afgang fra Fortøjningsstedet mellem Pælene Nr. 2 og 3 og under hele Sejladsen vare Kaptajnen og Lodsens, hvilken sidste havde Kommandoen, og hvis Ordre alle skulle være bleve udførte strax, paa den øverste Kommandobro, 2den Styrmand og to Matroser vare ved Rattet, 1ste Styrmand med tre Mand paa Bakken ved det Bagbords Anker, som ved Afgang var gjort klart, og en Mand agter, medens 2den og 3die Maskinmester med Donkeymanden vare paa Vagt i Maskinrummet og 1ste Mester gik omkring for at tilse, at Alt var i Orden. Maskinen var i Begyndelsen af Passagen sat paa »Langsomt« (»slow«), hvilket for »Brunswick« skulde svare til ca. 30 Omdrejninger og til ca. 2 a 2½ Knob i Søen (ved »fuld« og »halv Kraft frem« skulde Maskinen gjøre henholdsvis ca. 54 og ca. 45 Omdrejninger og Skibet ca. 8½ a 9 og ca. 5 Knobs Fart i Søen, medens Omdrejningerne ved »ganske langsomt« — dead slow — skulde være mellem 20 og 30 og Skibets Fart i saa Fald ikke er opgivet). Da Skibet var naaet omtrent Halvvejs mellem Pælene og Broen, 3: i en Afstand af ca. 2350 Fod fra denne eller omtrent midt ud for Kvæsthusbroen, blev Maskinen stoppet et Øjeblik. Ganske kort efter, da Skibet var gaaet yderligere ca. en halv Skibslængde frem og omtrent befandt sig ud for Kvæsthusbroens Sydende, blev Roret lagt Bagbord, hvorved Skibet, der da befandt sig omtrent midt i Farvandet, mulig dog lidt vestlig for Midten, efter Svinget forbi Nyhavn kom til at vise op mod Knippelsbro; Farten over Grunden var da efter Lodsens Formening ca. 1 Mil, 3: ca. 100 Fod i Minuten. Paa det Tidspunkt omtrent blev der af Skibet givet Fløjtesignal om, at det vilde gaa gennem Knippelsbro. Strax efter, omtrent da Skibet var ud for Bølgebliskurene i Havnegade Syd for Nyhavn, gav Lodsens Ordre til at lade Maskinen gaa »ganske langsomt« (deadslow), hvilken Ordre strax gik videre og blev udført, og drejede Maskinen derefter kun akkurat rundt. Kort derpaa, da Skibets Kommandobro efter Lodsens Udsagn befandt sig lidt Syd for Gamle Dok og omtrent ud for Tordenskjoldsgade, 3: da Stævnen endnu var ca. 550 Fod fra Broen, gav han Ordre til at lægge Roret Styrbord, og umiddelbart efter beordrede han »Stærkodder« til at gaa over til Bagbord for at hjælpe Skibet med at dreje tilvenstre, hvilke tvende Ordre ogsaa strax bleve udførte, og drejede Skibet derved ca. et Par Streger mod Bagbord, indtil dets Stævn viste midt for Aabningen af Knippelsbro, uden at dets Midtlængdelinie dog faldt ganske sammen med Bro-

aabningen, da man derved efter Lodsens Mening resikerede at komme for nær til Kristianshavnsiden. Roret blev derpaa, vistnok da Kommandobroen var omtrent midt ud for Asiatic Kompagnies Plads — \circ : da Skibets Stævn var ca. 270 Fod fra Broen — efter Lodsens Ordre lagt midtskibs, idet Bugserbaaden derhos igjen af sig selv gik ret forud. Da Skibet derpaa strax efter vistnok netop havde passeret den Nord for Knippelsbro i en Afstand fra denne af ca. 340 Fod*) lidt Vest for Midten af Farvandet anbragte Bøje (— i hvilken Afstand Skibet havde passeret den, var ikke blevet bemærket —), og da Skibets Midte efter Lodsens Udsagn befandt sig omtrent midt ud for Aabningen af Brogade, \circ : ca. 205 Fod fra Broen (Stævnen altsaa da ca. 80 Fod fra samme), paa hvilket Tidspunkt dets Fart over Grunden vistnok endnu efter hans Formening var 1 a $1\frac{1}{2}$ Mil, hvorimod Strømmen her viste sig betydelig stærkere end tidligere, bemærkede Lodsens pludselig, at Skibet drejede lidt over mod Styrbord. Han beordrede da Roret lagt Styrbord, hvilket strax blev udført, og Skibet syntes saa ogsaa et Øjeblik at ville paany gaa frem i den rigtige Retning, men, da det dog strax efter viste sig, at Stævnen vedblev at falde Styrbord over, beordrede Lodsens Roret lagt haardt Styrbord og »Stærkodder« at trække til Bagbord, hvilket ogsaa øjeblikkelig blev udført. Stævnen faldt ikke destomindre fremdeles af, saa at den vistnok drejede ialt 1 a 2 Streger mod Styrbord og viste lige mod den nordlige Bropille paa Kjøbenhavnssiden, og Lodsens beordrede da kun nogle faa Sekunder efter — Stævnen var i det Øjeblik vistnok kun omtrent $\frac{1}{4}$ Skibslængde (ca. $62\frac{1}{2}$ Fod) fra Bropillen og befandt sig i Idvandet fra denne — at Ankeret skulde falde og Maskinen slaa fuld Kraft bak, hvilket ogsaa blev udført øjeblikkelig, men, medens det mulig vel derved afværgedes, at Skibet faldt endnu mere Styrbord over, hvorved det formentlig vilde være kommet til at tørne mod selve Broen Vest for Pillen, — naar Maskinen slaar fuld Kraft bak, falder Stævnen isøvrigt i Almindelighed netop som Følge deraf noget Styrbord over —, lykkedes det derimod ikke at faa Farten tagen helt af Skibet, og Paasejlingen skete derfor, som ovenfor anført, vistnok henved $\frac{1}{2}$ Minut efter.

Det maa dog i denne Forbindelse nævnes, at det af dem, der vare ombord i Skibet, i Virkeligheden kun er Lodsens, der har ment at kunne udtale sig om, hvor Skibet omtrent var paa de Tidspunkter, da de nu refererede Bevægelser bleve foretagne. Det skal derhos tilføjes, at baade Føreren af og Styrmanden paa »Stærkodder« have forklaret, at »Stærkodder«s Stævn befandt sig i en Afstand af i al Fald ca. 36 Fod fra Bropillen og endnu ret foran »Brunswick« — uden at de indtil da paa Grund af

*) Skal være 330.

deres Beskjæftigelse ombord havde mærket noget usædvanligt —, da der blev givet Ordre om, at »Stærkodder« skulde gaa Bagbord over, og at de først omtrent da bemærkede, at »Brunswick«s Stævn begyndte at falde Styrbord over, samt at de i Løbet af faa Sekunder derefter, medens »Stærkodder« var ifærd med at gaa Bagbord over eller lige efter at det var sket, hørte »Brunswick«s Anker falde og saae dens Maskine slaa bak. Broopsynsmanden har endvidere udsagt, at han, der fra Broen iagttog »Brunswick«, medens det gik fremefter, ikke bemærkede nogetsomhelst forskjelligt fra det Sædvanlige ved Skibe, der Nord fra skulle gennem Broen, indtil det Øjeblik, da Skibet nærmede sig til den omtalte Bøje Nord for Broen, at han paa det Tidspunkt sørgede for at faa Broklapperne hejste og imedens ikke lagde Mærke til, hvad der passerede, at Skibet, da han saa igjen saae efter det, vistnok var omtrent midt ud for Bøjen, og at han strax efter, uden at han tør sige, om Skibets Agterstævn da helt havde passeret Bøjen, bemærkede, at dets Forstævn, hvis Afstand fra Broen han da anslog til at være ca. 60 Fod eller mulig lidt mere, var faldet saaledes Styrbord over, at han indsa, at Skibet vilde tørne mod Broen, men at han derefter ikke saae mere før Sammenstødet, da han maatte sørge for at skaffe Broen rummet. Endelig har den ene af de to Mænd, der vare i Færgebaaden agter for »Brunswick«, og som iøvrigt ikke havde iagttaget noget, forklaret, at han, lige efter at »Bruoswick«s Agterstævn havde passeret Bøjen, og medens denne endnu kun lige knebent var kommen agterud for Skibet lidt henimod dets Styrbordsside, pludselig hørte dets Anker falde, hvorhos dets Maskine umiddelbart efter begyndte at slaa bak. Færgebaaden, der vel var en ca. 18 Fod fra Skibet, havde da endnu ikke passeret Bøjen.

Under Proceduren er det nu fra det indstævnte Firmas Side under Hensyn til det Fremkomne, og idet Søforklaringens Fremstilling i det Hele menes at maatte lægges til Grund, i det Væsentlige gjort gjældende, at Forholdene den paagjældende Dag i Virkeligheden havde syntes gunstige, saa at »Brunswick«, der havde at indfinde sig snarest paa sin Losseplads, ikke havde havt nogen Grund til ikke den Dag at gaa op gennem Havnen og Broen, at det ikke var oplyst, at »Brunswick« under denne Passage havde gjort sig skyldig i nogen Fejl eller Forsømmelse, der kunde medføre Ansvar for samme, men tvertimod havde vist al mulig Forsigtighed, og at Kollisionen derimod kun skyldtes Knippelsbros uheldige Beliggenhed skraas for Strømretningen, der medfører, at Sondenstrøm sætter i skraa Retning over mod Kristianshavnsiden, hvorved der paa Nordsiden af Bropillerne, særlig af den vestre Bropille, dannes et Idvande, der sætter NV over, samt at det var et saadant Idvande, der den paagjældende Dag havde grebet »Brunswick«s Stævn, da

den nærmede sig Broen, og tvunget Skibet, hvis Styreevne var formindsket ved, at der ikke var meget Vand under Kjølen, og ved at Skibet af Hensyn til Forholdene netop maatte manøvrere med ringe Fart, over mod Styrbord, uden at det paa Grund af den ringe Afstand havde været muligt at standse Skibet, inden det som Følge af det Anførte kom til at tørne mod Broen.

Af Havnevæsenet er det derimod omvendt fremhævet, at Knippelsbro i Virkeligheden ikke ligger uheldigt og skraat paa Strømretningen, og at Strømforholdene i Virkeligheden aldeles ikke stille sig, som af Modparten anført, og at Sondenstrøm særlig ikke gjennem Broaabningen til Stadighed først sætter over mod Kristianshavnsiden, men tværtimod snart har Retning mod den nævnte Side, snart mod Kjøbenhavnssiden, snart midt imellem, uden at det vidstes, hvilken Retning den havde haft den paagjældende Dag, samt at det heller ikke efter den Afstand, hvori »Brunswick« var begyndt at dreje til Styrbord, og som i Virkeligheden var mindst 205 Fod og ikke, som af Modparten anbragt, mellem ca. 75 og 85 Fod fra Broen, kunde være det af Indstævnte omtalte Idvande, der havde grebet Skibet, og har Havnevæsenet i Forbindelse dermed fremhævet, at der, siden Broen var bleven bygget, var passeret ca. 117000 Skibe gjennem samme, uden at der var skeet mere end 22 Paasejlinger, hvoraf de fleste kun havde frembragt Skade af mindre Betydning. Havnevæsenet har dernæst endvidere fremhævet, at medens Søforklaringen i og for sig ingenlunde kunde anses for paalidelig, fremgik det dog ogsaa af den, baade at hverken Kaptajnen og Officererne paa Skibet eller Lodsens havde vidst tilstrækkelig Besked med Skibets Styreevne, dets Maskinbevægelser og Fart i Almindelighed, og at de heller ikke havde skaffet sig tilstrækkelig Kundskab om de Forhold, der den paagjældende Dag maatte faa Indflydelse paa Passagen, særlig ikke om Strømmen og Vandstanden, samt at de ej heller havde fulgt Skibets Bevægelser under Passagen tilbørlig, idet særlig Skibets Fart under Hensyn til den Strækning, som det havde tilbagelagt i det omhandlede Tidsrum af ca. 12 Minuter, maatte have været betydelig større end angivet under Forklaringen, og idet Skibet ligeledes, som allerede anført, maatte have begyndt at dreje Styrbord over tidligere end paastaet, og at der som Følge deraf ogsaa var blevet manøvreret urigtig fra Skibets Side, idet man for sent havde lagt Roret haardt Styrbord og ladet »Stærkodder« trække Bagbord over samt for sent havde ladet Ankeret falde og slaet fuld Kraft bak, ligesom det ogsaa var en Fejl, at Skibet ikke havde haft flere Bugserbaade, navnlig en eller to Dampbaade agter med Trosse, og ikke havde ført noget Varp agterud, hvorfor Skibet ogsaa allerede af den Grund i fuldt Maal maatte bære Ansvaret for Paasejlingen, hvilket Ansvar derhos slet ikke kunde deles. Men Havnevæsenet har derhos endelig gjort gjældende,

at, selv om ingen af de omtalte Fejl havde kunnet bebrejdes Skibet, og selv om Broen maatte findes at ligge mindre heldig for Strømmen, var det uden Betydning, da det uden Hensyn dertil fulgte af selve Forholdets Natur, at Skibet, der uden Nødvendighed havde besluttet sig til at gaa op gjennem Broen og derved havde beskadiget denne, der var ganske ude af Stand til at foretage noget for at afværge saadan Skade, maatte betale samme, idet overhovedet Enhver, der frivillig valgte at passere en Vej, hvor der ham bekjendt var anbragt en Gjenstand, om hvilken han maatte vide, at den netop som Følge af Passagen trods udvist Omhu kunde blive beskadiget, maatte antages at have taget Erstatningen for saadan Skadestilføjelse med i Beregning som noget, han eventuelt skulde betale.

Foreløbig bemærkes, dels at der ikke under Sagen har været rejst Tvivl om, at »Brunswick« overensstemmende med Sølovens § 8 maatte bære Ansvaret for den Knippelsbro tilføjede Beskadigelse, saafremt det maatte antages, at Lods Møller ved nogen Fejl eller Forsømmelse maatte findes at være skyldig i den stedfundne Paasejling, dels at der maa gives Havnevæsenet Ret i, at der ikke her under Sagen kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af de ved Sølovens 8de Kapitel givne særlige Forskrifter om Skade ved Sammenstød, og at der saaledes heller ikke kunde blive Tale om den af Indstævnte subsidiært paastaade analogiske Anvendelse af Reglen i Sølovens § 220, 2det Stykke, om Fordeling af Skaden.

Der findes derhos at maatte gives Havnevæsenet Medhold i, hvad heller ikke bestemt er bestridt af Indstævnte, at »Brunswick«, der foruden sin egen Maskine havde Bugserbaad, maa have passeret op gjennem Havnen med i al Fald ikke lidt større Fart end den, som svarer til den angivne Gang af Skibets egen Maskine, og som, formentlig under Hensyn til denne alene, er omtalt under Søforklaringen, naar Skibet skal have naaet til Knippelsbro i den opgivne Tid af ca. 12 Minutter eller lidt over, hvad der i og for sig ikke er Grund til at betvivle, at det har gjort, og endvidere maa der, efter hvad der er fremkommet, og særlig naar henses til, at »Stærkodder«, der med sin hele Længde og en Del af Trossens Længde var ret forud for »Brunswick«, ikke kan antages endnu at have naaet Broaabningen, da den beordredes til at gaa Bagbord over, gaas ud fra, at »Brunswick« er begyndt at dreje Styrbord over i en noget større Afstand fra Broen end af Indstævnte under Proceduren hævdet og ikke usandsynlig, som af Havnevæsenet paastaat, allerede da Skibet endnu var omtrent tværs af den omtalte Bøje og dets Stævn altsaa ca. 205 Fod fra Broen, hvorefter det ogsaa er rimeligst, at det er selve Strømmen og ikke Idvandet fra Bropillerne, der har bevirket Drejningen. Men der findes ikke Anledning til at komme nærmere ind paa Detaillen af disse Spørgsmaal, saavel-

som paa at man ikke ved Afgangen havde skaffet sig nøjere Oplysning om Strømmen og Vandstanden, da det ikke skjønnes at kunne faa videre Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Der ses nemlig, selv dette forudsat, i al Fald ikke at have været noget-somhelst ved Situationen, der tydede paa Fare, før Skibet altsaa var tværs af Bøjen og med Stævnen ca. 205 Fod fra Broen, men det skjønnes nu efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke, at Paasejlingen enten kunde have været forebygget eller Virkningen af samme formindsket, selv om Lodsens da strax paa engang havde beordret »haardt Styrbord«, »Stærkodder« Bagbord over, at lade Ankeret falde og slaa fuld Kraft bak, bortset fra at Skibet ved denne sidste Bevægelse netop søger at dreje til Styrbord, saalidt som det kan antages at ville have nyttet da at føre noget Varp ud, og der sees saaledes ikke at være under Passagen begaaet nogen Skibet tilregnelig Fejl, idet det heller ikke kan bebrejdes samme, at det ikke havde nogen Damper agter, hvad Skibe under Damp ikke pleje at have, fordi det iet kan tage Styret fra dem, saalidt som det kan faa nogen Betydning, at det umiddelbart efter lykkedes at faa Skibet gennem Broen. Ligesom derhos Vind- og Strømforholdene den paagjældende Dag ikke kunne antages i og for sig at have gjort det betænkeligt at søge at føre en større Damper som »Brunswick« gennem Knippelsbro, hvad tvertimod maa antages at være sket meget hyppig under ganske lignende Forhold, og, ligesom Havnevæsenet heller ikke selv kan antages at have fundet det betænkeligt, jfr. § 91*) i Havnereglementet af 10 December 1883 (Be-kjendtgj. 17 Januar 1884), saaledes kan der heller ikke gives Havnevæsenet Medhold i dets Paastand om, at Passage gennem Broen — den nødvendige Gjennemgangsvej til Gasværkshavnen — overhovedet kun skulde være tilladt mod, at Skibene paatog sig en ubetinget Pligt til at indestaa for deraf mulig opstaaende Skade, hvad der meget mere maa siges at staa i Strid med § 32 i det nævnte Reglement, der netop fremhæver Mangel paa almindelig Agtpaagivenhed som Grundlag for Erstatningspligten. Idet de Indstævnte saaledes findes at maatte frifindes, skjønnes Sagens Omkostninger dog at burde hævses. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

*) Skal være § 9, 1ste Stk.

Nr. 323. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Jensen, med Tilnavn Skodborg
(Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 260,
jfr. Konkurslovens § 168.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 23 Marts 1896: Tiltalte Jens Jensen Skodborg bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Falbe-Hansen, 12, og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 20 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tyve Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Jensen med Tilnavn Skodborg — der er født i Aaret 1828, og som

foruden i 1871 at have været anseet med en Bøde af 40 Kr. for ulovlig Brændevinshandel, tidligere har været straffet ifølge Hjern og Ginding Herreders Extraretsdom af 23 September 1879 efter Analogien af Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — hos hvem der den 1 August f. A. efter Rekvisition af en Sagfører i Holstebro for Firmaet Frandsen & Meyer i Kjøbenhavn blev afholdt en Exekutionsforretning, hvorunder der til Fyldestgjørelse for en under Forretningen til Kr. 47. 16 Øre opgjort Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger blev givet det nævnte Firma Udlæg, foruden i Tiltaltes faste Ejendom med Besætning m. m., hvilken Ejendom imidlertid var behæftet, som det maa antages, udover dens Værdi, i forskellige Løsørejenstande, deriblandt i to til 25 Kr. pr. Stk. vurderede tremaaneders Grise — har den 8 November næsteften solgt disse til et Svinelagteri for Kr. 85. 33 Øre, uagtet han vidste og under Forretningen havde af Fogden faaet udtrykkelig Tilkjendegivelse om, at det var ulovligt at disponere over udlagt Gods, og det derhos var ham klart, at hans Kreditor, naar de to Grise vare solgte, ikke kunde vente at faa fuld Dækning for sin Fordring, hvilket Kreditoren maa antages ej heller at have faaet, idet de udlagte ubehæftede Gjenstande, med Undtagelse af en til 8 Kr. vurderet Høvlebænk og nogle Tørv af en mindre Værdi, ere blevne forauktionerede og derved ikkun udbragte til et Nettobeløb af 21 Kr. 44 Øre. I Stedet for de to af ham, som meldt, solgte Grise, købte Tiltalte Dagen før den berammede Auktion to smaa omtrent en Maaned gamle Grise, som han efter sit Anbringende betalte med tilsammen 8 Kr., og som ved Salget kun udbragtes til Kr. 4. 60. Tiltalte har iøvrigt anbragt, at han solgte de to udlagte Grise, fordi han ikke havde Foder til dem og desuden trængte til Penge, navnlig til Betaling af Renter og et lille Skattebeløb; men efter hvad der under det ovenomeldte yderligere Forhør er oplyst, kan Tiltalte imidlertid ikke antages, da han solgte de to Grise, at have staaet til Restance med Betaling af noget forfaldent Rentebeløb.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 7 Januar d. A. efter Begjæring af en anden Sagfører som Mandatarius for Kjøbmand J. C. Christensen i Holstebro afholdt en Arrestforretning hos Tiltalte til Sikkerhed for en Christensen i Henhold til en dengang forældet Dom tilkommende Fordring, stor Kr. 23. 54, foruden Omkostninger m. v. Det maa nu paa samme Maade ansees

godtgjort, at da Tiltalte, der en Ugestid iforvejen havde faaet udbetalt en Arv paa omtrent 300 Kr., hvoraf han endnu havde de 250 Kr. beroende i sin Tegnebog, bemeldte Dag saae Fogden, hvem han kunde kjende paa Kaskjetten, komme kjørende henimod hans Bolig, medens han ikke kunde se, hvilken Kreditor der fulgte med, og han — som han har udtrykt sig — blev forvirret herover, idet han syntes, at det var altfor haardt at skulle af med de ommeldte 250 Kr., som han havde til Hensigt at anvende i de nedenfor nærmere anførte Øjemed, har han skyndt sig at skjule Tegnebogen med Pengene i sin Lade, hvorpaa han, da det skyldige Beløb under Arrestforretningen blev ham affordret, erklærede sig ude af Stand til at betale dette, idet han nægtede at være i Besiddelse af kontante Penge. Denne Erklæring fastholdt Tiltalte, uagtet Arrestekvirentens tilstedeværende Fuldmægtig til Fogedprotokollen bemærkede, at Tiltalte jo et Par Dage iforvejen havde faaet den forommeldte Arv udbetalt og altsaa formentlig maatte være i Besiddelse af Penge, og uagtet det gjentagne Gange af Fogden blev betydet ham, at han vilde paadrage sig Strafansvar ved at nægte Besiddelsen af Penge, som han havde, idet Tiltalte tillige paa Anledning erklærede, at han ikke kunde huske, hvor stort et Beløb han havde faaet udbetalt i Arv, eller hvortil han havde anvendt det, alene med Undtagelse, at han for Brødbagning havde betalt 1½ Kr., og uagtet foretagen Undersøgelse paa forskjellige Steder i Huset fandtes der ingen Penge, hvorfor der blev gjort Arrest foruden i Tiltaltes faste Ejendom tilligemed nogle Besætnings- og Inventariedele endvidere i nogle ikke herunder hørende Løsøreffekter, om hvilke det imidlertid efter det Oplyste maa ansees for tvivlsomt, om de eventuelt ved en Realisation vilde vise sig tilstrækkelige til Fyldestgjørelse af Christensens Fordring. Efter at Arrestforretningen derpaa var bleven udsat, og Fogden var tagen bort, tog Tiltalte igjen Pengene frem og afsendte samme Dag med Posten 46 Kr., som han skyldte den vest- og sønderjydske Kreditforening i forfaldne Renter, og 200 Kr. til en Mand i Lemvig, der sammen med to andre Mænd havde indgaaet Kaution for et af Tiltalte optaget Laan paa 300 Kr. og maattet indfri dette.

Tiltalte, der senere, efter at Kjøbmand Christensen havde erhvervet Dom for sit Tilgodehavende, har betalt dette med ialt 32 Kr. 82 Øre, har iøvrigt paa Anledning nærmere anbragt, at han ikke kjender Forskjel paa Arrest og Udlæg og ikke vidste, at Christensens Sagfører — som han har udtrykt sig — behøvede at lade skrive hos ham en Gang til. For sit Forhold i de ovenomhandlede Henseender vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og efter § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne be-

stemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 60 Dage, og med denne Nedsættelse af Straffetiden vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 356. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anton Lauritz Theodor Andersen
(Def. Salomon),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Oktober 1896: Tiltalte Anton Lauritz Theodor Andersen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter de foreliggende Oplysninger ikke kan ansees at have været indrettet paa i sine Lokaler at modtage Rejsende, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anton Lauritz Theodor Andersen til Høiesteretssagførererne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Anton Lauritz Theodor Andersen, der er født den 14 April 1858 og senest anseet ved Rettens Dom af 20 Juni d. A. efter Lov 29 December 1857, dels efter dens § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 150 Kr., for uberettiget Næringsbrug anlagte Sag ere Omstændighederne ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efterat Tiltalte den 20 December 1888 havde erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme, og hans Forretningslokale har siden den 20 Juni d. A. bestaaet af en Stuelejlighed i Ejendommen Enghavevej Nr. 24, indeholdende, foruden Kjøkken, 4 Værelser, hvoraf det ene afbenyttedes af Tiltalte og hans Familie, medens de 3 andre benyttes som Beværtningslokale for siddende Gjæster, for hvilke der ligeledes udskjænkes Brændevin. Han har derhos siden fornævnte Dato i samme Ejendom paa 1ste Sal havt i Brug 2 Værelser, hvori er ydet Natteløgis til 2 Personer, der endnu bo sammesteds, hvilke Personer ligeledes erholde Kost hos Tiltalte. Han har forklaret, at han vel herved har havt nogen Indtægt, men at dette kun har været en Biindtægt i Forhold til hans Beværtningsdrift, der for ham — som iøvrigt ikke har Værelser staaende til Modtagelse af liggende Gjæster — har været Hovederhvervet og det, hvorved han har ernæret sig og sin Familie. Da Tiltalte, der ikke har nogen særlig Adkomst til Værtshushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold og ulovlig Brændevinsudskjænkning, vil han være at ansee efter Næringsloven af 29 December 1857, dels efter dens § 75 for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr.

Onsdagen den 13 Januar.

Nr. 54. Arvingerne efter Enkefrue **Julie Ovesen**:
Overretssagfører **H. E. Ovesen, Augusta** og
Julie Ovesen m. Fl.
(Hindenburg)

contra

Overretssagfører **Balle** og Prokurator **Smith** som
Kuratorer i Forpagter **W. F. Ovesens** Konkursbo og
Skifteforvalter i Løve Herred, **Petersen**, der behandler
Hofjægermester, Greve **F. E. H. Bernstorffs** Dødsbo.
(Arntzen for Dødsboet),

betr. Fyldestgjørelse i Konkursboet af nogle Fordringer som
Massekrav.

Løve Herreds Skifterets Decision af 5 December 1893:
Hofjægermester, Grev Bernstorff til Katstrup, bør i Forpagter **W. F. Ovesens** Konkursbo erholde Fyldestgjørelse som Massekreditor, saavidt tilstrække kan, af 8779 Kr. 87 Øre, med Renter af 2893 Kr. 34 Øre a 6 pCt. p. a. fra 1 Februar 1887, af 4386 Kr. a 5 pCt. p. a. fra 1 April 1887 og af 1500 Kr. 53 Øre a 5 pCt. p. a. fra 14 April 1887 til Betaling sker.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1895: Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Forpagtningskontraktens § 18 tilkom der ikke Forpagterens Konkursbo den i Konkurslovens § 17 omhandlede Ret til at indtræde i Forpagtningsforholdet, hvilket derimod skulde ophøre, saasnart Afvikling kunde finde Sted; og den Omstændighed, at Afleveringen paa Grund af mellemliggende Forhandlinger først foregik den 14 Februar 1887, findes ligesaa lidt som Indholdet af den Overenskomst, der gik forud for Afleveringen, at kunne medføre, at Ejerens i Dommen ommeldte Fordringer i Henhold til Konkurslovens § 31b helt eller delvis skulde betragtes som Massekrav. Allerede paa Grund heraf kan det ikke billiges, at den fra Grev Bernstorffs Side for Overretten nedlagte Paastand om at betragtes som Massekreditor for de i Dommen ommeldte 8779 Kroner 87 Øre med Renter er tagen til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Hofjærgemester, Greve Bernstorff eller nu hans Dødsbo nedlagte Paastand om forlods Fyldestgjørelse for ovennævnte 8779 Kroner 87 Øre med Renter kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler fornævnte Dødsbo 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Forpagter af Hovedgaarden Katstrup m. v. W. F. Ovesens Bo efter Begjæring af en Kreditor under 6 December 1886 af Løve Herreds Skifteret var taget under Konkursbehandling, fremkom der efter nogle derom førte Forhandlinger mellem Boet og Ejeren af Katstrup, Hofjærgemester, Grev Bernstorff, fra Sidstnævnte en Skrivelse af 10 Februar 1887, hvori han udtalte, at han modtog det af Konkursboet stillede Tilbud om Aflevering og Overtagelse af Besiddelsen af Katstrup Avlsgaard m. v. blandt Andet saaledes, at han frafaldt ethvert Krav mod Konkursboets Bestyrelse som saadan i Anledning af, at Forpagtningskontraktens Bestemmelser ikke vare blevne overholdte i den Tid, Konkursen havde staaet paa, men forbeholdt sig, at den skete Aflevering og Overtagelse ikke fik nogen Indflydelse paa Bedømmelsen af hans Retsstilling i Henhold til de af ham i Boet gjorte Anmeldelser og den ved samme paastaaede Fortrinsret og Panteret eller ved Bedømmelsen af en — eventuelt flere — Kontinuationsanmeldelser, som han vilde gjøre i Boet, og ved hvilke han navnlig vilde paastaa sig tillagt forlods Betaling i Henhold til Konkurslovens § 17 og 31 b af den til Gaardens Foraarsbesaaning fornødne Saasæd til Beløb 3678 Kr. og Græsfrø til Beløb 708 Kr. samt af Tiender og Erstatning for Pligtkjørseler og Pligtarbejder efter nærmere Opgave. Paa Grundlag heraf overtog Grev Bernstorff Katstrup Avlsgaard m. v. den 12*) Februar 1887, medens Forpagtningsforholdet efter Forpagtningskontraktens § 18 ellers ikke vilde have ophørt før til den Tid, da Afviklingen med Boet kunde finde Sted, den 1 Maj s. A.

Under Boets Behandling anmeldte Grev Bernstorff under 15 Januar og 16 Februar 1887 forskjellige Fordringer med Paastand

* Skal være den 14de.

om sammes Betaling, men da Boet den 12 Januar 1891 blev sluttet i Henhold til Konkurslovens § 97, maatte Kreditorerne afvente Udfaldet af en af Grev Bernstorff til Høiesteret indanket Sag betræffende Gyldigheden af en afholdt Auktion, ved hvilken Forpagter Ovesens Ejendele vare bortsolgte. Efterat Konkursboet derpaa ved Høiesterets Dom af 4 Maj 1891 var kjendt berettiget til af Inkassator ved den ommeldte Auktion at erholde udbetalt 22469 Kr. 90 Øre og af Enkefru Julie Ovesens og tidligere afdøde Mands Fællesbo 2808 Kr. 74 Øre, blev Konkursboet reassumeret og de nævnte Beløb inddragne under samme.

Ved de ovennævnte Anmeldelser og en Kontinuationsanmeldelse af 19 November 1891 har Grev Bernstorff gjort Paastand paa, at der tillægges ham forlods Betaling af Boets Midler i Henhold til Konkurslovens §§ 17 og 31 b for følgende Krav:

- 1) resterende Forpagtningsafgift principaliter 12487 Kr. 30 Øre med Renter 6 pCt. p. a. af 9593 Kr. 96 Øre fra 1 November 1886 til 1 Februar 1887 og af hele Beløbet fra sidstnævnte Dato til Betaling sker, subsidiært 8804 Kr. med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra 6 December 1886, til Betaling sker, og mest subsidiært 2893 Kr. 34 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 1 Februar 1887, til Betaling sker,
- 2) Udlæg til Saasæd og Frø 4386 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 1 April 1887 til Betaling sker, og
- 3) Refusion af Tiender for 1886 og Kommuneafgifter for 1ste Halvaar 1887 til Beløb 1500 Kr. 53 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 14 April 1887, til Betaling sker,

dog at han overfor Boets Bestyrelse gjorde den Indrømmelse, at den paastaaede Fortrinsret ikke skulde være til Hinder for, at der forlods for hans Fordring beregnedes fulde Skiftegebyrer eller Afgifter til det Offentlige samt passende Kuratorsalærer.

Mod disse Paastande blev der af Enkefru Ovesen eller nu hendes Arvinger nedlagt Protest, og ved Løve Herreds Skifterets Decision af 5 December 1893 blev den af Grev Bernstorff med Hensyn til den resterende Forpagtningsafgift nedlagte principale og subsidiære Paastand forkastet, medens derimod den mest subsidiære Paastand om, at den den 1 Februar 1887 forfaldne Forpagtningsafgift 2893 Kr. 34 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra den nævnte Dag anerkjendtes som Massekrav, blev taget til Følge, ligesom Grev Bernstorffs Paastande om, at de til Udlæg til Saasæd og Frø og til Betaling af Tiender og Kommuneafgifter medgaaede Beløb anerkjendtes som Massekrav, bleve tagne tilfølgende, og saaledes, at Grev Bernstorff kjendtes berettiget til at erholde Fyldestgjørelse som Massekreditor af ialt 8779 Kr. 87 Øre med Renter af 2893 Kr. 34 Øre a 6 pCt. p. a. fra 1 Februar 1887, af 4386 Kr. a 5 pCt. p. a. fra 1 April 1887 og af 1500 Kr. 53 Øre a 5 pCt. p. a. fra 14 April 1887, til Betaling sker.

Denne Decision have Citanterne, Arvingerne efter Enkefru Julie Ovesen, Overretssagfører H. E. Ovesen, Frøken Augusta Ovesen og Frøken Julie Ovesen, alle af Storehedinge, Telefonbestyrer, fhv. Forpagter W. F. Ovesen af Præstø og Redaktør, Sukkermester H. Ovesen af Nakskov — efterat en tidligere Sag var afvist fra Overretten — i Henhold til meddelt Oprejsningsbevilling af 17 Januar d. A. ved Stævning af 30 Januar d. A. indanket her for Retten, hvor de have paastaaet den indankede Decision forandret derhen, at den af Grev Bernstorff nedlagte Paastand om at faa Udlæg som Massekreditor i Forpagter Ovesens Konkursbo ikke tages til Følge, hvorhos de have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. Af de Indstævnte, Kuratorerne i Forpagter W. F. Ovesens Konkursbo, Overretssagfører F. J. C. Balle af Slagelse og Prokurator H. J. H. Smith af Høng paa nævnte Konkursboes Vegne, og Skifteforvalteren i Løve Herred, Herredsfoged P. B. C. Petersen paa Hofjægermester, Greve F. E. H. Bernstorffs Dødsboes Vegne, der findes at være lovlig stævnedede, har Herredsfoged Petersen i sin ovennævnte Egenskab som Skifteforvalter i Grev Bernstorffs og tidligere afgangne Hustrus Fællesbo ved den for ham mødte Sagfører paastaaet den indankede Decision stadfæstet samt Citanterne tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Citanterne have til Støtte for deres Paastand om den indankede Decisions Forandring gjort gjældende, at Konkursboet ikke er indtraadt i det mellem Forpagter Ovesen og Grev Bernstorff indgaaede Forpagtningsforhold, idet de have henvist til, at det i Forpagtningskontraktens § 18 er bestemt, at hvis Forpagteren i Løbet af Forpagtningstiden opgiver sit Bo til Konkursbehandling, ophører Forpagtningsforholdet til den Tid, da Afviklingen med Boet kan finde Sted, dog senest den 1 Maj næstefter. Men da det ved den mellem Boet og Grev Bernstorff afsluttede Overenskomst om, at Sidstnævnte skulde overtage Besiddelsen af Kattrup Avlsgaard, og den derefter stedfundne Aflevering af bemeldte Gaard den 14 Februar 1887 maa ansees anerkjendt, at Boet var indtraadt i Forpagtningsforholdet og det er in confesso, at den Forpagtningsafgift af 2893 Kr. 34 Øre, for hvilken Grev Bernstorff er anerkjendt som Massekreditor ved den indankede Decision, forfaldt til Betaling den 1 Februar 1887, til hvilken Tid Boet endnu sad inde med Ejendommen, maa det billiges, at dette Beløb med Renter 6 pCt. p. a., som paastaaet, i Henhold til Bestemmelsen i Forpagtningskontraktens § 18 er anerkjendt som Massekrav efter Konkurslovens §§ 17 og 31 b.

Hvad dernæst angaar den paastaaede Refusion for Tiender for 1886 og Kommuneskatter for 1ste Halvaar 1887, der, efter hvad de Indstævnte uimodsagt have anbragt, ere forfaldne, efter at Ovesens Bo var taget under Konkursbehandling, og som det ifølge Forpagtningskontrakten paahvilede Forpagteren at udrede,

samt Erstatningen for Saasæd og Frø, som Boet vilde have havt at bekoste, saafremt Grev Bernstorff ikke var gaaet ind paa alerede den 14 Februar 1887 at overtage Ejendommen, men havde ladet Boet hensidde med denne indtil den 1 Maj, da skjønnes ogsaa disse Beløb, med Hensyn til hvilke Grev Bernstorff tog fornødent Forbehold ved Ejendommens Overlevering, samt da det maa være uden Betydning, at Grev Bernstorff først i sin Anmeldelse af 16 Februar 1887 fremkom med Paastand om, at det sidstnævnte Beløb fyldestgjordes som Massekrav, medens en saadan Paastand ikke var fremsat i Anmeldelsen af 15 Januar s. A. — at maatte ansees som Massekrav, og den indankede Decision, ved hvilken Grev Bernstorff — eller nu dennes og tidligere afgangne Hustrus Fællesbo — er anerkjendt som Massekreditor for ialt 8779 Kr. 87 Øre med Renter som foran anført, vil saaledes kunne stadfæstes. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Januar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbennavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.	Høiesteretsaaret 1896.	Nr. 46—47.

Onsdagen den 13 Januar.

Nr. 43. Sogneraadet for Rold-Vebbestrup
Kommune under Aalborg Amt (Shaw efter Ordre)

contra

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet
(Salomon efter Ordre),

betr. Sogneraadets Forpligtelse til at oprette en ny Skole.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1894: Det indstævnte Ministerium for Kirke- og Undervisningsvæsenet bør for Tiltale af Citanterne, Rold-Vebbestrup Sogneraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Leth og Wolff i Salær hver 40 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær, medens Salæret til Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler

Appellanten, Rold-Vebbestrup Sogneraad, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stempede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesterets-sagfører Salomon 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. Høiesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 7 November 1892 tilskrev det indstævnte Kirke- og Undervisningsministerium Skoledirektionen for Hellum-Hindsted Herreder, at Ministeriet frafaldt sit tidligere fremsatte Krav paa Oprettelse af en selvstændig Skole i True, imod at der snarest muligt blev oprettet en Pogeskole sammesteds og til 1 November 1893 en lignende i Vebbestrup Sogns østlige Del, begge Skoler under Bestyrelse af Lærerinder, der, saavidt muligt, skulde være examinerede. Ved at meddele Citanterne, Rold-Vebbestrup Sogneraad, Ministeriets nævnte Resolution anmodede Direktionen Sogneraadet om at træffe nærmere angivne Foranstaltninger i Anledning af samme. Da Citanterne imidlertid ej efterkom Skoledirektionens Anmodning, paalagde Aalborg Stiftamt under 10 Marts 1893 efter Skoledirektionens Foranledning Citanterne under en daglig Mulkt af 2 Kr. for hver af Sogneraadets Medlemmer, som ikke behørig godtgjorde, at han havde stemt for at efterkomme Paalæget, at indsende Tegning og Plan til den fornødne Bygning til Pogeskolen i True inden 15 April s. A. til Skoledirektionen. Da Børneantallet i Vebbestrup Skole for Tiden er under 200, og da der ved skolen er ansat 2 Lærere, formene Citanterne imidlertid, at det indstævnte Ministerium efter Lov om nogle forandrede Bestemmelser for Borger- og Almueskolevæsenet af 8 Marts 1856 § 1 har været uberettiget til at paalægge dem at oprette nogen ny Skole, hvorfor de under nærværende Sag efter erholdt fri Proces paastaar bemeldte Ministerium kjendt uberettiget til for Tiden at paalægge Citanterne at træffe Foranstaltninger til at oprette de nævnte Pogeskoler samt tilpligtet at betale Sagsomkostningerne efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Prokurator Leth. Efter meddelt fri Proces procederer det indstævnte Kirke- og Undervisningsministerium, hvis Paastand om Sagens Afvisning der ej findes Føje

til at tage tilfølg, i Realiteten til Frifindelse, saaledes at Citanterne paalægges Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til dets beskikkede Sagfører, Prokurator Wolff, under Anbringende, at Samme i Anordning for Almueskolevæsenet paa Landet af 29 Juli 1814 § 1, jfr. §§ 2 og 3, har havt fornøden Hjemmel til at give Citanterne det omstridte Paalæg, idet et stort Antal af de paagjældende Børn have over $\frac{1}{4}$ Mil fra deres Hjem til Vebbestrup Skole, og at dette Antal ved Oprettelsen af de to ommeldte Pogeskoler vilde formindskes med respektive 34 og 27 Børn.

Heri maa der nu ogsaa gives de Indstævnte Medhold. Ifølge de citerede Bestemmelser i Anordningen af 1814 er Ministeriet berettiget og forpligtet til at vaage over, at Skoledistrikterne paa Landet, saavidt Stedernes Beliggenhed det tillader, indeles saaledes, at de, der skulle undervises i Skolen, ikke faa længere Vej dertil fra deres Hjem end $\frac{1}{4}$ Mil, og efter de i Anordningen indeholdte Regler maa Ministeriet ansees beføjet til efter eget Skjønnende om, hvad det anseer for billigt og forsvarligt, at paabyde Oprettelsen af nye Skoler af Hensyn til Skolevejens Længde. Den Ministeriet saaledes tilkommende Beføjelse skjønnes nu ikke at være undergaaet nogen Forandring ved Lov af 8 Marts 1856 § 1, der alene træffer Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde der af Hensyn til Børneantallet i en Skole kan og skal fordres oprettet en ny Skole eller fordres anden supplerende Indretning truffen, men ikke kan antages at angaa Oprettelsen af nye Skoler af Hensyn til Skolevejens Længde. Det indstævnte Ministerium vil derfor være at frifinde, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Der vil være at tillægge Prokuratorerne Leth og Wolff, hvis Sagførelse har været lovlig, 40 Kr. hver i Salær hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ej.

Torsdagen den 14 Januar.

Nr. 370. Høiesterets-sagfører Salomon

contra

Rasmus Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828.

Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 28 Oktober 1896: Arrestanten Rasmus Nielsen bør hensættes til Tvangsarbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Salomonsen for Overretten betaler Arrestanten Rasmus Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Rasmus Nielsen til Høieste- retssagfører Salomon og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Arts og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Nielsen, der er født den 19 August 1859 og oftere straffet, bl. A. for Betleri, senest ved Bregentved- Gisselfeld Birks Politirets Dom af 3 August d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage, tiltalt for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, og er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Til- staaelse tilstrækkelig godtgjort, at han siden Udtaaelsen af sin sidste Straf i August d. A. er flakket om her paa Sjælland og udelukkende har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 17 Ok- tober d. A. anholdtes her under Sagen. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, der er Skomagersvend af Profes- sion og under sin Omflakken har søgt Arbejde ved denne Pro- fession, ikke har været i Besiddelse af Legitimationspapirer. Som Følge af Foranstaaende er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anseet efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, og den valgte Straf af Tvangs-

arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage findes passende.

Nr. 363.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Nielsen Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 18 September 1896: Tiltalte Jørgen Nielsen Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og samtlige Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Obel, og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 12 og 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 November 1896: Tiltalte Jørgen Nielsen Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Postbud Jochumsen betale 21 Kr. 50 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 248. Da Straffen imidlertid findes at burde fastsættes som i Dommen skeet til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og dens Bestemmelse om Erstatningen tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jørgen Nielsen Jørgensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kommissionær Jørgen Nielsen Jørgensen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, ankom der den 20 August d. A. til Posthuset i Fredericia et Pengebrev, indeholdende 80 Kr. og med Udskrift til: »Hr. Seminarist J. N. Jørgensen, Adr. Gjæstgiver Larsen, Danmarks-gade, Fredericia«, og da Postbud Jochumsen, der havde Brevet til Besørgelse, i den fejlagtige Tro, at Adressaten var identisk med Tiltalte, der har taget Seminaristexamen og jævnlig opholder sig hos en Gjæstgiver Larsen, der har Bopæl i Vendersgade i bemeldte By, havde indfundet sig der med Brevet, og Tiltalte, der da var tilstede i Lokalet, paa Postbudets Spørgsmaal, om der her var en Seminarist J. N. Jørgensen, havde svaret bekræftende, udleverede Postbudet det ommeldte Brev til Tiltalte, der kvitterede for Modtagelsen i den ham af Postbudet forelagte Kvitteringsbog og betalte Portoen.

Efter Tiltaltes Forklaring aabnede han derpaa i det nævnte Lokale Brevet og eftertalte Pengene, hvoraf han gav Gjæstgiver Larsen 30 Kr. til Laans, hvorhos han har anvendt Resten til eget Brug paa 12 Kr. 27 Øre nær, hvoraf han fandtes i Besiddelse ved sin Anholdelse. Tiltalte har forklaret, at han, da han modtog Brevet, egentlig ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvorfra der skulde være bleven sendt ham Penge, men han har benægtet, at han var klar over, at Pengeforsendelsen ikke var til ham, i hvilken Henseende han har udsagt, at han paa den Tid var engageret som Kommissionær i forskellige Forretninger og Ejendomshandeler, og at han, dersom han overhovedet havde givet sig Tid til at tænke over, hvorfra Brevet kunde være, formodentlig vilde have tænkt sig, at det var fra en af hans Kommittenter, og han har ligeledes benægtet, at han, da han kvitterede for Brevets Modtagelse i den nævnte Kvitteringsbog — der iøvrigt, efter Postbud Jochumsens Forklaring, kun indeholder Angivelse af Stedet, hvorfra de deri indførte Breve ere afsendte, ikke tillige af Afsenderen — saae efter, hvem denne var, samt at han, da han aabnede Konvolutten — der er fremlagt under Sagen og sees paa Bagsiden at være forsynet med Paategning om Afsenderens Navn og Afsendelsesstedet — bemærkede dette eller ved den Løjlighed undersøgte nogle i Konvolutten endvidere beroende Papirer, hvoraf det, som det maa antages, fremgik, hvem den rette Adressat var. Derimod har Tiltalte — ifølge hvis Forklaring det, da han leverede Gjæstgiver Larsen de 30 Kr., endnu ikke var gaaet op for ham, at der var begaaet en Fejltagelse ved Brevets Aflevering til ham — erkjendt, at det — som han har udtrykt sig — temmelig hurtigt stod klart for ham, at der forelaa en Fejltagelse, og at han desuagtet besluttede

sig til at tilegne sig det i Brevet indlagte Beløb, idet han ikke kunde modstaa Fristelsen til at beholde Pengene.

Under det ovennævnte yderligere Forhør har Postbud Jochumsen forklaret, at han selv har maattet betale den rette Adressat de omhandlede 80 Kr., og da der paa dette Beløb — hvoraf, som det fremgaar af det Foreliggende, Gjæstgiver Larsen under den tidligere Deel af Undersøgelsen har tilbagebetalt de af Tiltalte modtagne 30 Kr., hvorhos Tiltalte havde lovet at erstatte det Manglende — endnu ved bemeldte Forhørs Optagelse resterede 21 Kr. 50 Øre — har Jochumsen paastaet sig dette Restbeløb tilkjendt hos Tiltalte, der ikke har havt noget at erindre mod denne Paastand.

Tiltaltes Forklaring om, at det er undgaaet hans Opmærksomhed, at det ommeldte Pengebrev ikke var til ham, da han lod sig det udlevere af Postbud Jochumsen, kan nu vel efter Omstændighederne ikke forkastes; men skjøndt det saaledes ikke kan statueres, at han med selve Modtagelsen af Brevet har forbundet nogen bedragerisk Hensigt, maa han dog ved, som meldt, at tilegne sig de i Brevet indlagte Penge efterat være kommen paa det Rene med, at dettes Aflevering til ham beroede paa en Fejltagelse, ansees at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, der maa stilles ved Siden af den i Straffelovens § 253 omhandlede Tilegnelse af Andenmands Gods, og han — der er født i Aaret 1863 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — vil derfor for dette Forhold være at ansee efter den nævnte § i Straffeloven med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han vil derhos være at tilpligte at betale i Erstatning til ovennævnte Postbud Jochumsen 21 Kroner 50 Øre.

Nr. 373.

Advokat Halkier

contra

Ferdinand Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Frdgn. 10 December 1828.

Arts-Skipperinge Herreders Politirets Døm af 28 Oktober 1896: Arrestanten, Møllersvønd Ferdinand Nielsen, bør hensættes til Tvangsarbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt

i 90 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Meyer, betaler Arrestanten Ferdinand Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Ferdinand Nielsen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Arts og Skippinge Herreders Politiret hertil indan- kede Sag tiltales Arrestanten Ferdinand Nielsen for Betleri og Overtrædelse af Fdg. 10 December 1828, og er det ved Arre- stantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse til- strækkeligt godtgjort, at han, siden han efter afvigte Høst forlod Vørslevgaard, hvor han havde haft Arbejde, har gaaet omkring og betlet bl. a. i fornævnte Jurisdiktion, indtil han den 17 Ok- tober d. A. blev anholdt her under Sagen. For det nævnte Forhold vil Arrestanten — der er født 8 September 1854 og foruden at være straffet 5 Gange for Tyveri og 3 Gange for Bedrageri har været anset mange Gange efter Lov 3 Marts 1860 senest ved Tybjerg Herreds Politirets Dom af 23 Maj d. A. for Betleri efter bemeldte Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage — nu være at ansee efter samme Lovbestemmelse med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende ansat til Ar- bejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, medens der, da det ved bemeldte Dom er statueret, at Arrestanten ikke tillige vil være at ansee for Overtrædelse af Fdg. 10 December 1828 § 13, som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse — idet Politiretsdommen alene er appelleret efter Arrestantens Be-

gjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne — ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i saa Henseende.

Nr. 353.

Advokat Hindenburg

contra

Axel August Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1896: Arrestanten Axel August Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, 15 Kr. til²hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Axel August Hansen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Axel August Hansen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, dels at han Natten mellem den 8 og 9 August d. A. i Forening med tvende ikke i denne Sag tiltalte Personer har frastjaalet Johan Frederik Perleberg endel tilsammen til 32 Kr. vurderet Fodtøj, som de trak ud gennem en aabenstaaende Trækrude i et Vindue, indenfor hvilket Fodtøjet var anbragt paa Kroge, Hylder o. l.; dels at han har overtraadt et ham den 7 Juli d. A. under sædvanlig

Straffetrusel til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer givet Tilhold, ved hvilket det bl. A. paalagdes ham, der samme Dag var bleven demitteret fra Magistratens 3die Afdeling, og som — urigtigt — opgav, at han boede i Charlotte-gade Nr. 19, 5te Sal, hos Enken M. Larsen, at han hver Mandag skulde melde sig ved Protokollen for at opgive, at han ernærede sig paa lovlig Maade, og at han skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer efter, at den havde fundet Sted, idet han ved de Meldinger, han foretog, indtil han den 13 August d. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag, usandfærdigt opgav, at han vedvarende boede som ovennævnt, medens han i Virkeligheden boede paa forskellige Logishuse og lignende Steder. Arrestanten er født den 27 Januar 1875 og anseet ved Rettens Dom af 6 Oktober 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 Juli 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Dom afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 2 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 42. Firmaet **Fr. & A. Delcomyn** af London
(Halkier)

contra

Bessie Jørgensen, født **Overton**, af Hurstwood Bexley Kent i England med Værge **Charles Edward Jones** af London (Ingen).

Høiesterets Dom.

Den i nærværende Ordenssag til Høiesteretsaaret 1895 udtagne Appelstævning skulde i Medfør af Forskriften i Lovens 1—4—28 være forkyndt for de Indstævnte saa tidligt, at det dem i Henhold til Loven om processuelle Frister af 11 April 1890 § 1 tilkommende Varsel udløb inden Høiesteretsaarets Begyndelse i Marts 1895. Da dette ikke er iagttaget, idet Forkyndelsen endog for alle de Indstævnte først er skeet inde i selve Høiesteretsaaret, maa allerede paa Grund heraf Stævningen, efter hvilken navnlig Hovedvederparten Fru Bessie Jørgensen med Værge ikke har

givet Møde, være at afvise. Saadan Afvisning maatte forøvrigt ogsaa blive en Følge af, at Appellanten ikke for Høiesteret har oplyst, at de for flere af de Indstævnte, deriblandt bemeldte Hovedvederpart, i England skete Forkyndelser af Stævningen, saaledes som fornævnte Lovs § 3 fordrer, ere foregaaede paa den der foreskrevne Maade.

Til at tage den af Overretssagfører William Jørgensen, der har givet Møde som stævnet for Navns Nævnelser Skyld, nedlagte Paastand om Kost og Tæring til Følge mangler der Føje.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

=====
Fredagen den 15 Januar.

Nr. 325. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Bertholdt Frederik Christian Klevin
(Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 August 1896: Tiltalte Bertholdt Frederik Christian Klevin bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet Tiltaltes Anbringender under et efter Dommens Af sigelse optaget Forhør ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte Bertholdt Frederik Christian Klevin til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bertholdt Frederik Christian Klevin for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 14 December 1856 og foruden i sin militære Tjenestetid at være anseet arbitrært for Tjenesteforseelser, anseet: ved Domme, afsagte inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 24 Marts, 15 Maj, 21 August og 9 Oktober 1891 efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75, jfr. § 58, med Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøder, store henholdsvis 30, 40, 40 og 40 Kroner, samt den 10 December s. A. efter samme Lovs § 75 med en samme Kasse tilfaldende Bøde, stor 40 Kr., hvorhos han mangfoldige Gange i Mindelighed inden samme Afdeling har vedtaget at erlægge Bøder for ulovligt Værtshushold fra 30 til 40 Kr., senest den 16 Januar d. A. en Bøde, stor 30 Kr. Han er endelig: ved Rettens Dom af 2 Maj d. A. anseet efter Næringslovens § 75 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter dens § 78 for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., og ved Rettens Dom af 11 Juli d. A. efter de samme Lovbestemmelser henholdsvis for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en samme Kasse tilfaldende Bøde, stor 150 Kr. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Efterat Tiltalte den 11 Oktober 1888 havde erhvervet Borgerskab som Gjæstgiver her i Staden, har han drevet Næring i Henhold til samme, og hans Forretningslokale har siden den 11 Juli d. A. bestaaet af 2 Værelser med tilhørende Kjøkken i Kjælderen i Ejendommen Holmens Kanal Nr. 38, hvor han har beværtet siddende Gjæster med varm og kold Mad samt udskjænket Brændevin for disse. Han har derhos forklaret, at han vel i samme Ejendom paa 1ste Sal har lejet en Lejlighed paa 4 Værelser og Kjøkken, hvoraf de 2 Værelser, i hvilke henstaar en opredt Seng i hver, ikke benyttes af hans Familie, men ligesom han har erkjendt, at disse overhovedet ikke benyttes, har han yderligere forklaret, at han udelukkende ernærer sig ved Værtshushold. Da Tiltalte, der ikke har nogen særlig Adkomst til Værtshushold, herefter maa ansees at have gjort sig skyldig

i ulovligt Værtshushold, vil han være at ansee efter Næringslovens § 75 for sjette Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter dens § 78 for tredie Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kroner.

Nr. 265. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Erik Christian Ordahl (Def. Asmussen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Maj 1896: Tiltalte Erik Christian Ordahl, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet de af Tiltalte tildels efter den indankede Doms Afsigelse afgivne Forklaringer om det Omfang, hvori han har havt liggende Gjæster og beværtet disse, efter de foreliggende Oplysninger ikke tør forkastes, findes han at maatte ansees at have drevet virkeligt Gjæstgiveri, og da det af ham i Forbindelse hermed drevne Værtshushold herefter maa betragtes som et Accessorium til Gjæstgiveriet, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Erik Christian Ordahl bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen for Høiesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Erik Christian Ordahl for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 4 Januar 1845 og er anset: ved Dom, afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 19 April 1892 efter Lov 29 December 1857 § 75 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kr., og har den 26 Januar f. A. inden Rettens 6te Kriminelkammer for Overtrædelse af samme Bestemmelse vedtaget og betalt en Kammerets Fattigkasse tilfaldende Bøde af 20 Kr., hvorhos han ved Rettens Dom af 24 December 1895 er anset dels efter Næringslovens § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 60 Kr., og har den 29 Januar og 24 Februar d. A. inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager i Mindelighed vedtaget at erlægge Bøder, store henholdsvis 80 Kr. og 100 Kr. til Rettens Fattigkasse med samtidig Vedtagelse af, at disse mindelige Afgjørelser skulde have samme Virkning i Gjenagelsestilsælde som Domme henholdsvis for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og for 5te Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte vandt den 5 Marts 1872 Borgerskab som Vognmand her i Staden, den 2 Oktober 1888 tillige Borgerskab som Gjæstgiver, den 20 December s. A. yderligere Borgerskab som Brændevinshandler og den 15 Oktober 1894 i Henhold til kgl. Bevilling af 16 Juli s. A. endvidere Borgerskab som Detailhandler. Han har derefter drevet Forretning efter de nævnte Borgerskaber her i Staden, og hans Forretningslokaler have siden den 24 Februar d. A. bestaaet dels af en Stueejlighed i Havnegade Nr. 33 paa 3 Værelser, hvoraf et indrettet til Butik, hvorfra drives Detailhandel og Brændevinshandel, og de 2 andre til Beværtning af siddende Gjæster, derunder Brændevinsudskjænkning for saadanne, dels af et Kjælderværelse i samme Ejendom, men med Indgang fra Peder Skramsgade Nr. 28, hvorfra forhandles og udskjænkes Øl og Brændevin, dels endelig af 2 Værelser paa 1ste Sal i samme Ejendom, hvori findes ialt 3 enkelte og 2 dobbelte opredte Senge, og som ere indrettede til Nattelogis for Rejsende. Tiltalte har forklaret, at han kun har en forholdsvis ringe Indtægt ved for Betaling at yde Nattelogis i de fornævnte Værelser, og at hans Hovednæring er Detailhandelen og Beværtningsdriften, at han tjener mindre paa Beværtningsdriften end paa Detailhandelen, men at han ikke er i Stand til nærmere at angive, hvor meget han tjener ved hver især af de nævnte Virksomheder.

Efter de foreliggende Oplysninger kunne de af Tiltalte til hans

Næringsbrug benyttede Lokaler imidlertid ikke ansees at fyldestgøre de Fordringer, der maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og da Tiltalte derfor ikke i samme har kunnet drive Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde give ham Ret til som et Accessorium at beværte andre end Rejsende, findes han, der ingen særlig Adkomst har havt til det Værtshushold og den Brændevinsudskjænkning, han har drevet, at have gjort sig skyldig i ulovligt Værtshushold og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Tiltalte vil derfor være at ansee, dels efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han i Medfør af Næringslovens § 78 vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Mandagen den 18 Januar.

Nr. 277. Høiesteretsagfører Jensen

contra

1. Peter Christoffer Mortensen og 2. Caroline Marie Christensen, Gaardejer Niels Mortensens Hustru
(Def. Alberti som privat engageret),

der tiltales: Førstnævnte for Vold paa Person og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 11 Marts 1896: De Tiltalte, Ungkarl Peter Kristoffer Mortensen og Gaardmandskone Caroline Marie Mortensen, født Christensen, bør straffes, Førstnævnte med en Bøde til Statskassen paa 250 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 36 Dage, og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 8 Dage, og betaler Førstnævnte til Skovfoged Jørgen Hansen af Gyldenholm Storskov i Erstatning 50 Kr. Saa udrede de og Aktionens Omkostninger, Førstnævnte med 2 Trediedele og Sidstnævnte med 1 Trediedel, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Poulsen af Fuglebjerg, 25 Kr., og til Defensor, Prokurator Thomsen af Næstved, 20 Kr. Den idømte Bøde og

Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1896: I Henseende til den Tiltalte Caroline Marie Christensen, Mortensens Hustru, idømte Straf, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Peter Christoffer Mortensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder og i Erstatning til Skovfoged Jørgen Hansen betale 50 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Meyer, 20 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte hver med Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Christoffer Mortensens Vedkommende anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Indflydelse, maa det billiges, at han er anseet efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. — Det af Medtiltalte, Mortensens Hustru, udviste, i Dommen fremstillede Forhold er rettelig henført under Straffelovens § 146, sidste Punktum, men efter samtlige med Gjerningen forbundne Omstændigheder findes i Medfør af dette Punktums Slutning Straf at kunne bortfalde. Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

For Caroline Marie Christensen, Gaardejer Mortensens Hustrus Vedkommende bortfalder Straffen. Peter Christoffer Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage samt i Erstatning til Skovfoged Jørgen Hansen betale 50 Kroner. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesterets-sagfører Jensen for Høiesteret, 40 Kroner, udredes af de Tiltalte hver med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, som i første Instants er paadømt ved Øster Flakkebjerg Herreds Extraret, tiltales Peter Christoffer Mortensen for Vold paa Person og Caroline Marie Christensen, Mortensens Hustru, for falsk Forklaring for Retten. Om Tiltalte Peter Christoffer Mortensen, der er født den 8 April 1876 og ikke funden forhen straffet, er det ved hans egen Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger godtgjort, at han den 22 December f. A. under følgende nærmere Omstændigheder har med en tung Egetræs Stok tildelt Skovfoged Jørgen Hansen et Slag i Hovedet og derved tilføjet ham den nedenfor nærmere beskrevne Skade. Tiltalte var den nævnte Dags Eftermiddag sammen med en ikke under Sagen tiltalt Person paa ulovlig Jagt i en privat Skov »Vindstrup Hestehave«, hvor ovennævnte Jørgen Hansen, der var Skovfoged ved nævnte Skov, antraf ham i en Granplantning udenfor alfar Vej eller Sti. Hansen — der ikke bar nogen Dragt, som antydede hans Stilling, men som bar Jagtbøsse og var ledsaget af en Jagthund — gik hen til Tiltalte og spurgte ham, hvad han bestilte i Skoven, og efter sin Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte imidlertid forsaavidt har benægtet, spurgte han samtidigt Tiltalte, hvem denne var, og fik af Tiltalte til Svar, »hvad det kom ham ved«. Tiltalte spurgte paa sin Side Hansen, »om denne vilde ham noget«, hvortil Hansen efter sin Forklaring enten svarede Ja eller ikke gav noget udtrykkeligt Svar, medens Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at Hansen skal have svaret Nej, og da Hansen samtidigt eller strax efter gjorde Mine til at gribe Tiltaltes Bøsse, som denne holdt under sin venstre Arm, løftede Tiltalte den ovennævnte Stok, som han holdt i sin højre Haand, og tildelte med den Hansen et Slag i Hovedet og undløb derefter. Efterat være gaaet et Par Skridt efter ham segnede Hansen til Jorden som Følge af Slaget, men kom dog strax efter atter til sig selv igjen. Stokken, hvormed Tiltalte førte Slaget, var af Egetræ, ca. 1¹/₂ Alen lang og ca. 1¹/₄ Tomme i Diameter, den var uden Dupsko.

Ved Slaget, der ramte uden paa en Filthat, Hansen havde paa, og maa antages at have været ført med betydelig Kraft, om end Tiltalte efter sin Forklaring ikke vil have lagt alle sine Kræfter til, tilføjedes der Hansen et Saar midt i Panden, op imod Haargrænsen, som voldte et stærkt Blodtab og i en den følgende Dag udstedt Lægeattest beskrives som ca. 1 Tomme langt, sagittalt forløbende og med ujævne Rande; det havde sprængt de underliggende Bløddeler og var gaaet gennem disse ind til Benhinden. I den nærmeste Tid efter Slaget led Hansen, foruden af ikke ubetydelige Smerter i Hovedet, af Svimmelhed og Mathed, der gjorde ham uarbejdsdygtig og tvang ham til at holde sig inde i de første 14 Dage, og efterat han i Januar havde haft et let Sygdomsanfald, som af vedkommende Læge

antoges for Influenza, vendte Svimmelheden i Begyndelsen af Februar tilbage, og han led endnu af den, da han den 15 Februar gav Møde i Retten; efter hvad Hansen har forklaret, under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør, havde Svimmelheden ved Udgangen af Februar atter fortaget sig, og han har siden ikke mærket noget Meen som Følge af Slaget.

Efter en den 19 Februar udstedt Lægeattest antog Lægen Svimmelheden for fremkaldt ved, at Slaget havde bevirket en Kontusion af de underliggende Hjernedele, hvilken havde været paa Veje til at komme sig, da det ovennævnte Sygdomsanfald indtraf, men derefter i Forening med den tilstødende Sygdom havde fremkaldt den tilbagevendende Svimmelhed. Efter en Lægeattest af 24 Januar var Saaret dengang lægt, men havde efterladt et Ar, som antoges efterhaanden at ville blive mindre iøjnefaldende og kun i ringe Grad vansirende; ifølge Attesten af 19 Februar antog Lægen, at Svimmelheden — som han forudsatte gradvis vilde forsvinde, hvilket efter det Anførte ogsaa er skeet — ikke vilde medføre andre uheldige Følger for Hansens Helbred.

Tiltalte har udsagt, at han tildelte Hansen Slaget i den Hensigt derved at skaffe sig Lejlighed til at undslippe og faa sin Bøsse med sig, men at det ikke var hans Tanke at tilføje Hansen noget alvorligt ondt. Iøvrigt vil han efter sin Forklaring have været i en forvirret og forskrækket Tilstand, og vil bl. A. have været bange for Hunden, som Hansen havde med sig, hvilket sidste dog er mindre vel foreneligt med andre Dele af hans Forklaring og heller ikke giver nogen rimelig Forklaring af hans Adfærd. Tiltalte har fremdeles udsagt, at han ikke kjendte Hansen eller vidste, at denne var Jagt- eller Skovbetjent — hvad der maa antages heller ikke blev betydet ham af Hansen — men efter det hele Indhold af Tiltaltes Forklaringer paa dette Punkt og det iøvrigt foreliggende findes der ikke at kunne være nogen rimelig Tvivl om, at han fuldt har forstaaet, at Hansen optraadte i sit lovlige Ærinde overfor ham.

Om Tiltalte Caroline Marie Christensen, Gaardejer Niels Mortensens Hustru — der er Moder til Medtiltalte Peter Mortensen og er født den 13 December 1852 og ikke funden forhen straffet — er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt foreliggende godtgjort, at hun under et den 28 December f. A. inden Øster Flakkebjerg Herreds Politiret afholdt Forhør, hvor der, efterat det var betydet hende, at hun mødte som Vidne, og efterat Edsformaningstalen var oplæst for hende og hun gjort bekendt med Straffelovens Bestemmelser om Mened og falsk Forklaring for Retten, afæskedes hende Forklaring som Vidne i Sagen, og hvor hun bl. A. overensstemmende med Sandheden forklarede, at Medtiltalte og dennes Ledsager den paagjældende

Dag kjørte paa Vogn sammen med hende til den ovenomtalte Skov, hvor de stode af, medens hun kjørte videre, samt at hun atter ved Aftenstid under Hjemkjørslen traf paa Medtaltale, der saa kom op paa Vognen, har i Strid med Sandheden forklaret, at hun ikke i Forvejen havde hørt Tale om, at Sønnen og hans Kammerat vilde paa Jagt eller at de havde Bøsser med, at hun ikke nu vidste af eller havde Formodning om, at hendes Søn havde Bøsse med, og at hendes Søn under Hjemkjørslen slet ikke havde talt om, hvor han havde været eller hvad han havde foretaget sig. I et den 30. s. M. afholdt Forhør har Tiltalte erkjendt, at hun, inden de kjørte hjemmefra, havde lagt Mærke til, at Bøsserne bleve lavede til, og derigjennem havde en Formodning om, at Sønnen og hans Kammerat vilde paa Jagt og vilde tage Bøsserne med paa Vognen, hvor hun dog ikke har seet noget til disse, ligesom hun ogsaa havde hørt dem tale noget om Jagt, at hendes Søn under Hjemkjørslen fremkom med nogle Ytringer, hvoraf hun fik ud, at han under sin Færden den Eftermiddag havde slaaet en Skovbetjent, samt at hun, da hun afgav sin Forklaring i Forhøret den 28 December, vidste, at Sønnen den omhandlede Dag havde været paa Jagt i Vindstrup Hestehave.

Efterat Tiltalte i Forhøret den 28 December havde afgivet den ovenommeldte Forklaring, og efterat denne var oplæst for og godkjendt af hende, erklærede hun, at hun ikke vilde aflægge Ed paa Forklaringen — hvis Rigtighed hun fastholdt — idet hun mente, at hun ikke var pligtig hertil, da den angik hendes Søn, og denne Opfattelse hævdede hun under en Samtale, som hun, efterat hun i Retsmødet var sat under Anholdelse, samme Dags Aften havde med Forhørsdommeren udenfor Retten, overfor denne, idet hun ytrede, at hun først vilde se en Dom for, at hun var pligtig at lade sig afhøre som Vidne mod sin Søn. Den følgende Dags Aften udtalte hun ligeledes under en udenretlig Samtale overfor Dommeren eller i dennes Paahør, at hun havde staaet i den Formening, at hun ikke var pligtig at lade sig afhøre som Vidne mod sin Søn, og erklærede samtidigt, at hun ikke helt havde fulgt Sandheden i sin Forklaring for Retten, men at hun nu vilde gjøre det. Derefter afgav hun i et den paafølgende Dag — den 30 December — afholdt Forhør den ovenfor omtalte Forklaring, hvori hun vedgik de ovenfor angivne Urigtigheder i hendes tidligere Forklaring, idet hun iøvrigt gjentog, at hun i det tidligere Forhør ikke havde anset sig pligtig til at vidne imod Sønnen, samt erklærede, at det var af denne Grund og for at skaane Sønnen, at hun havde forklaret som sket.

Tiltalte Peter Mortensen er ved Underrettsdommen for sit ovenfor beskrevne Forhold rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til en Bøde til

Statskassen af 250 Kr. eller subsidært simpelt Fængsel i 36 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder; det maa derhos billiges, at han ved Dommen er tilpligtet at betale i Erstatning til Skovfoged Jørgen Hansen, 50 Kr. Det af Tiltalte Caroline Marie Christensen udviste Forhold er ved Underrettsdommen rettelig henført under Straffelovens § 146, sidste Punktum, og det findes for hendes Vedkommende efter Omstændighederne at kunne have sit Forblivende ved den ved Dommen bestemte Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tirsdagen den 19 Januar.

Nr. 141. Uhrmager **Teitur Ingimundarson**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Repsforstanderskabet i Hrafnagils Rep
(Rée),

betr. Tilbagebetaling af modtaget Fattigunderstøttelse.

Reykjavik Bythings ordinære Rets Dom af 28 Juli 1892: Indstævnte Teitur Ingimundarson betaler til Repsforstanderskabet i Hrafnagilsrep paa Fattigkassen dersteds Vegne Kr. 335. 68 med 5 pCt. Rente fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker. I Sagsomkostninger udreder han til Citanten 12 Kr. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 7 August 1893: Den indankede Bythingsdom bør ved Magt at stande. I Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretssagfører Pall Einarsson, betaler Appellanten 15 Kr. Forøvrigt ophæves Sagens Omkostninger for Overretten. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter det dagjældende Reglement for Fattigvæsenet paa Island af 8 Januar 1834 kan der ikke antages at have paa-hvilet Appellanten nogen juridisk Forpligtelse til i levende

Live at tilbagebetale den ham i Aarene 1873—76 ydede, i den indankede Dom omhandlede Fattigunderstøttelse, og da den i Dommen paaberaabte Lov 4 November 1887 § 1 ikke kan ansees at omfatte tidligere ydet Fattigunderstøttelse, vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at opheve, og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Uhrmager Teitur Ingimundarson, bør for Tiltale af Indstævnte, Hrafnagils Repsforstanderskab, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter opheves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Einarsson for Overretten 15 Kroner og Advokat Nellemann for Høiesteret 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nærværende Sag blev for Underretten anlagt af Indstævnte, Repsforstanderskabet i Hrafnagilsrep, imod Appellanten, Uhrmager Teitur Th. Ingimundarson af Reykjavik, til Tilbagebetaling af ydet Fattighjælp til Beløb Kr. 335. 68, som Appellanten i Aarene 1873—76 havde nydt af bemeldte Reps Fattigkasse, der er hans Føderep. Sagen blev paadømt paa Reykjaviks Bything den 28 Juli f. A., saaledes at Appellanten skulde til det indstævnte Repsforstanderskab betale det bemeldte Beløb, Kr. 335. 68 med 5 pCt. Rente fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, samt 12 Kr. i Sagsomkostninger. Denne Dom har Appellanten ved Stævning, udgiven den 13 Januar d. A., indanket for Overretten og paastaaet, at Dommen bliver underkjendt (magtesløs) og Repsforstanderskabet eller samtlige dets Medlemmer in solidum dømte til at betale Sagsomkostninger for Overretten med 50 Kr. eller ifølge Rettens Skjøn. Indstævnte, Repsforstanderskabet, der har erholdt Beneficium processus gratuiti for Overretten samt beskikket Sagfører, har derimod paastaaet, at den indankede Dom blev stadfæstet og Appellanten dømt til at udrede til Indstævnte Sags-

omkostninger for Overretten, deriblandt passende Salær til den beskikkede Sagfører.

Paa indstævnte Repsforstanderskabs Vegne er der bleven fremlagt i Sagen et Uddrag af Reppens Kommuneprotokol, hvori den paastævnte Kommunalgjæld er anført som Fattighjælp eller Fattiglaan ydet Appellanten i Aarene 1873—76, hvilket bør ansees som tilstrækkeligt Bevis for Gjælden, navnlig med Hensyn til, at Appellanten ikke har benægtet, at han i bemeldte Tidsrum kan have der paa Nordlandet nydt Fattighjælp, men kun fremført aldeles ubestemte Indsigelser imod Gjældens Beløb. Sin Hovedindsigelse imod det paastævnte Gjældskrav grunder Appellanten her for Retten derpaa, at Bestemmelsen i § 1 i Lov af 4 November 1887 om Fattigunderstøttelse og Forsørgelse, at man er pligtig til at tilbagebetale Fattigunderstøttelse som en anden Gjæld, bør kun forstaas om den Fattigunderstøttelse, der er nydt efter bemeldte Lovs Ikrafttræden, men Overretten maa være enig med Underdommeren deri, at der ifølge Ordstillingen i bemeldte Lovbestemmelse ikke er Hjemmel til at fortolke den saa indskrænkende, men at den ogsaa indbefatter urefunderet Fattigunderstøttelse, der er bleven ydet, førend Loven traadte i Kraft, og derfor ogsaa den her omhandlede Fattiggjæld. Appellanten bør derfor, ligesom af Underdommeren gjort, dømmes til i det Hele taget at betale den paastævnte Gjæld, og da Overretten ogsaa bifalder Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Sagsomkostninger, bør den indankede Dom i dens Helhed ved Magt at stande.

Nr. 374.

Advokat Nellemann

contra

Niels Johannes Martinus Severin Anders Andersen
(Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 261.

Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 29 August 1896: Tiltalte, Bager Niels Johannes Martinus Severin Anders Andersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, saa bør han og udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Neess, og Defensor, Sag-

fører Schlanbusch, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 November 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det efter de foreliggende Oplysninger findes betænkeligt at antage, at Tiltalte har maattet forudsee sin forestaaende Fallit, dengang han udstedte den i den indankede Dom omhandlede Obligation og foretog de øvrige i Dommen nævnte Dispositioner, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Niels Johannes Martinus Severin Anders Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bager Niels Johannes Martinus Severin Anders Andersen, der er født i Aaret 1869 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 261. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte efter Underretsdommens Afsigelse paa Foranledning af Overretten, grundede Tiltalte, efterat han i 2 Aar havde været etableret som Bager i Veilby, hvor hans Forretning var gaaet daarligt, saa at han intet havde tjent, i Sommeren 1895 en lignende Forretning i Grenaa, uden at han da var i Besiddelse af nogen Formue, idet hans Gjæld, efter hvad han har erkjendt, allerede da oversteg Værdien af, hvad han ejede, og det vedblev ogsaa i Grenaa at gaa tilbage for ham, indtil hans Bo efter Begjæring af en af hans Kreditorer den 23 Juli d. A. blev taget under Konkursbehandling af Skifteretten i Grenaa. Ifølge den i

Boet fremlagte Status ere dets Aktiver anslaaede til ca. 300 Kr., og dets Passiver til ca. 1850 Kr., hvorefter der, saafremt en i Boet anmeldt nedenfor nærmere omhandlet Fordring paa 475 Kr. opretholdes med den for samme givne Pantesikkerhed, intet bliver til Dækning af simple Kreditorer, medens der i modsat Fald antages at ville blive ca. 5 pCt. til disse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, dels at han den 16. Maj d. A. har givet en Broder, af hvem han i Løbet af flere Aar i forskellige Gange, senest for ca. 3 Aar siden, havde modtaget kontante Laan til et samlet Beløb af 450 Kr., Underpant i Størsteparten af de ham tilhørende Løsøre-regjenstande til Sikkerhed for et Beløb, der i den under nævnte Dato udstedte den 18 s. M. thinglæste Panteobligation, som bl. A. lyder paa Forpligtelse til Gjældens Tilbagebetaling paa Anfordring, er opført 475 Kr., idet Obligationen som Godtgjørelse for, at der ingen-sinde af Tiltalte var betalt Renter af Laanene, efter Aftale blev udstedt for 25 Kr. mere end Laanenes samlede Sum udgjorde, dels at han i Løbet af Juni Maaned d. A. har afhændet en Del af sine mere værdifulde Løsøre-Effekter, nemlig et Lommeuhr for 10 Kr., 2 Grise for 41 Kr., et Faar og et Lam for 18 Kr. og en Kalv for 10 Kr., og ved en Del af de derved indkomne Beløb fortrinsvis har afbetalt paa sin Gjæld til en enkelt af sine Kreditorer, der havde Vexelfordring paa ham, og Tiltalte har derhos erkjendt, at han, da han foretog disse Dispositioner til Begunstigelse af enkelte af sine Kreditorer, kunde forudse sin Fallit som forestaaende, idet vel hans nævnte Broder og en anden Hovedkreditor maatte antages at ville give ham Henstand med Betalingen af deres Tilgodehavender, men flere andre Kreditorer derimod, naar deres Fordringer forfaldt, hvilket efter hans Antagelse skete i Begyndelsen af Juli Maaned, kunde ventes — saaledes som det ogsaa skete — at ville foretage exekutive Skridt mod ham, hvilket da antageligen maatte medføre hans Fallit. For sit foranførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Staffellovens § 261 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Nr. 368. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Olga Marie Louise Arnoldi, Baggers Enke
(Def. Hansen),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 November 1896: Tiltalte Olga Marie Louise Arnoldi, Baggers Enke, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 250 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Olga Marie Louise Arnoldi, Baggers Enke, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Olga Marie Louise Arnoldi, Baggers Enke, der er langt over kriminel Lavalder, for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er senest anset: ved Rettens Dom af 30 Maj d. A. efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde stor 100 Kr., hvorhos hun: inden Rettens 3die Afdeling for offentlige Politisager den 6 Juli og den 17 August d. A. for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857 § 58 i Mindelighed har vedtaget at erlægge Bøder til Rettens Fattigkasse, store 120 Kr. og 150 Kr., med Virkning som Dom henholdsvis for 4de og 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug.

Ved egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte, hvis afdøde Ægtefælle havde Borgerskab som Gjæstgiver, udstedt

af Kjøbenhavns Magistrat den 21 Juli 1885, overbevist at have i et Lokale i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 40 her i Staden siden den 17 August d. A. drevet Næring som Værtshusholderske, uden tillige at drive Gjæstgiveri — hvorved bemærkes, at det maa antages, at der ikke har været udskjænket Brændevin for Gjæsterne — hvorfor hun, der ikke har særlig Adkomst til Værtshushold, vil være at ansee efter Næringslov 29 December 1857 § 75, for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 250 Kroner.

Onsdagen den 20 Januar.

Nr. 338. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Lauritz Pentz Møller og Frederik Rützow
(Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens §§ 1 og 75.

Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 24 Februar 1896: De Tiltalte, Bestyrerne af Aktieselskabet Pentz Møller, Forretningsfører Lauritz Pentz Møller af Maribo og Sagfører Frederik Rützow af Nakskov ville hver især have at betale en Bøde af 20 Kr. til Slagelse Kjøbstads Kæmnerkasse, hvorhos de En for Begge og Begge for En ville have at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkomme inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1896: De Tiltalte, Forretningsfører Lauritz Pentz Møller og Sagfører Frederik Rützow bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Bøcher, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 dennes er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uan-

seet at dens Gjenstand ej maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

Selv om det antages, at de Tiltalte have været uberettede til at benytte en Svend i Stedet for en Mester til Udførelsen af det i den indankede Dom omhandlede Skræderarbejde, findes i hvert Fald den Omstændighed, at den fra først af en kort Tid benyttede Skrædersvend tog Borgerskab, saasnart Berettigelsen af dette deres Forhold bestredes, at burde medføre, at det maa have sit Forblivende ved den dem ved Overrettsdommen tillagte Frifindelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i første Instants ved Slagelse Kjøbstads Politiret paadømte Sag ere de Tiltalte, Bestyrerne af Aktieselskabet Pentz Møller i Maribo, Forretningsfører Lauritz Pentz Møller, der er født den 15 Juni 1844, og Sagfører Frederik Rützou, der er født den 6 November 1855, og af hvilke Førstnævnte den 29 November 1880 inden Maribo Købstads Politiret for ulovlig Prøvehandel har vedtaget at bøde 10 Kr., hvorhos begge de Tiltalte ved nærværende Rets Dom af 13 Marts 1891 efter Lov om Handelsregistre, Firma og Prokura af 1 Marts 1889 § 23 for Overtrædelse af samme Lovs § 9, jfr. § 8, in solidum ere anseete med en Bøde af 20 Kr., sigtede for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857 §§ 1 og 75.

Ifølge det Oplyste har Aktieselskabet Pentz Møller i Maribo, der derstedes har Næringsbevis paa Detailhandel, efter tillige at have erhvervet Borgerskab paa Kjøbmandshandel i Slagelse, etableret en Filial i sidstnævnte Kjøbstad, hvor Forretningen bestyres af en Prokurist. I April 1895 antog Tiltalte Lauritz Pentz Møller en Skrædersvend til fra 1 Mai s. A. for en fast ugentlig Løn af 18 Kr. at tilskjære det Tøi, der blev bestilt i Filialen i Slagelse, og efter at bemeldte Skrædersvend, der, da nærværende Undersøgelse blev paabegyndt, ikke var i Besiddelse af nogen Næringsadkomst, men som senere har løst Borgerskab i Slagelse

som Skræder, havde tiltraadt Pladsen, blev der anvist ham et Værelse i Bagbygningen i den Ejendom, hvor Filialen i Slagelse har Butik i Forhuset, hvorhos det tilkjendegaves ham, at han skulde opholde sig i bemeldte Værelse for, naar der kom Kunder, at kunne komme tilstede i Butiken. Den ommelte Skræder har derefter, naar en Kunde havde valgt Tøj i Butiken, taget Maal af Kunden, tilskaaret Tøjet, sammenriet det samt prøvet det paa vedkommende Kunde, hvorefter Tøjet, efter at Sammenrieningen var taget op, blev sendt til Aktieselskabets Forretning i Maribo, der besørgede det syet af en Skrædermester, der havde Borgerskab i sidstnævnte Kjøbstad, og det færdigsyede Tøj blev derefter tilkagesendt til Filialen i Slagelse. Firmaets her antagne Skræder har derhos, naar det færdigsyede Tøj ikke passede vedkommende Kunde, foretaget de Forandringer, som Kunden ønskede.

Da de Tiltalte i Næringslovens § 17 maa anses for at have havt Hjemmel til den af dem benyttede Fremgangsmaade med at lade det hos dem indkjøbte Tøj tilskjære og tilpasse af den ovenommeldte Skræder i Slagelse, der alt, forinden han erhvervede Borgerskab som Skrædermester, ifølge Næringslovens § 16 var berettiget til at udføre Skrædervirksomhed som sket, og derefter sye af den i Maribo boende med Borgerskab forsynede Skrædermester, samt idet det maa være uden Betydning, at de Tiltalte have anvist Skræderen i Slagelse Værksted og vederlagt ham paa anden Maade end den sædvanlige, ville de være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Fredagen den 22 Januar.

Nr. 15. **Sogneraadet for Thestrup Sogn**
(Alberti)

contra

Greve Danneskjold-Samsøe, Hesindegaard (Lunn),

betr. Færdselsret over en Vej.

Bregentved-Gisselfeld Birks ordinære Rets Dom af 19 August 1892: Indstævnte, Greve Danneskjold-Samsøe, Hesindegaard, bør for Tiltale af Citanterne, Sogneraadet for The-

strup Sogn, i denna Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Februar 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at det i den indankede Dom omhandlede Vejstykke er undtaget fra den i dette Aarhundredes Begyndelse foretagne Skyldsætning i Henhold til en Erklæring fra den daværende Forvalter paa Holmegaard, og at en saadan Undtagelse ifølge den i saa Henseende gjældende Instrux for Vejes Vedkommende kun skulde finde Sted, naar Vejen var til offentlig eller almindelig Brug for flere end den, i hvis Lod den laa, samt at Matrikulskortet, der efter Proceduren maa antages at være overensstemmende med Udskiftningskortet, betegner den Vej, hvoraf den heromhandlede udgjør et Stykke, som Byvej mellem Næstved og Skuderløse, ligesom en i Aaret 1802, som det maa antages af det Offentlige, foretagen Opmaaling af Bivejene i Thestrup Sogn betegner Vejen fra Skuderløse til Rødebro, hvoraf Vejstykket gennem Dyrehaven er en Fortsættelse, som Landevej for Skuderløse til Næstved. Efter det saaledes Anførte i Forbindelse med Sagens samtlige iøvrigt foreliggende Oplysninger, deriblandt de afgivne Vidneforklaringer, maa det antages, at Vejen fra Skuderløse gennem Dyrehaven til Holmegaard, om den end aldrig har været optagen imellem de offentlige Veje, dog har været til almindelig Afbenyttelse i al den Tid, for hvilken Oplysning haves. Herimod findes det ikke at kunne komme i Betragtning, at der, som i Dommen ommeldt, i en Aarrække, medens der holdtes Daavildt i Skoven, ved Vejens Ind- og Udtræden af denne har været anbragt Ledde, eftersom disse, forsaavidt de vare aflaaede, altid paa Forlangende bleve aabnede, og Ejeren efter det Oplyste maa forudsættes dermed kun at have villet frede for Vildtbestanden.

Ifølge det Anførte, og idet det maa blive uden Betydning for Afgjørelsen af den foreliggende Sag, at det omprocederede Vejstykke aldrig er blevet optaget paa den i Lov 21 Juni 1867 § 6 paabudne Fortegnelse, vil Appellantens Paastand om Bommenes Fjærnelse m. m. være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Greve Danneskjold-Samsøe, bør inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse under en Amtets Fattigkassetilfaldende Bøde af 5 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fjærne de 2 af ham paa Vejen fra Rødebro til Holmegaard anbragte Bomme. Saa bør han og taale fri og uhindret Færdsel ad nævnte Vej af Alle og Enhver. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende 1 Instants ved Bregentved-Gisselfeld Birks ordinære Ret anlagte Sag paastode Citanterne, Sogneraadet for Thestrup Sogn, Indstævnte, Grev Danneskjold-Samsøe af Hesedegaard, der er Ejer af Holmegaard, tilpligtet under en daglig Mulkt og under en passende Frist at fjerne 2 Bomme, som han har anbragt paa Vejen, som fører fra Røde Bro til Holmegaard, over dennes Enemærker, en paa hver Side af Holmegaards Dyrehave, samt at taale fri og uhindret Færdsel ad nævnte Vej af Alle og Enhver, eller ialtfald af Thestrup Kommunes Beboere eller af Sogneraadet for Thestrup Sogn, hvorhos de paastode sig tillagte Sagens Omkostninger hos Indstævnte, medens denne procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Efterat Indstævntes Paastand ved fornævnte Rets Dom af 19 August f. A. var bleven taget tilfølge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, have Citanterne ved Stævning af 20 Oktober f. A. indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand, hvorhos de have paastaaet sig tillagte Sagens Omkostninger for Overretten. Indstævnte er, skøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af Lov 1—4—30, jfr. Frdn. 3. Juni 1796 § 2, være at paa-dømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underrettsakten.

Det fremgaar af denne, at Citanterne støtte deres Paastand

paa, dels at den omhandlede Vej formentlig fra gammel Tid har været offentlig : til offentlig Brug, uden at Indstævnte kan antages at have erhvervet Hævd paa at holde Vejen afspærret, dels at Vejen, selv om den oprindelig maatte have haft en privat Karakter, dog i hvert Fald enten ved 20 Aars Hævd eller ved Alderstidshævd maa siges at være hævdet som offentlig til Brug for Alle og Enhver, idet de foretagne Afspærringer af Vejen ved Lede formentlig ikke kunne have virket hævdafbrydende overfor den faktisk udøvede offentlige Færdsel ad Vejen.

Indstævnte har dels benægtet, at den omprocederede Vej fra gammel Tid har været offentlig, eller at der senere er hævdet nogen Færdselsret ad samme for Alle og Enhver, dels gjort gjældende, at denne Vejstrækning, der er beliggende i Holme Olstrup-Rønnebæk Kommune, aldrig er bleven optaget paa den ved Lov om Bestyrelsen af Veivæsenet m. m. af 21 Juni 1867 § 6 paabudne Fortegnelse over alle ikke private Veje udenfor Landevejenes Klasse i fornævnte Kommune, hvoraf Følgen, da Indsigelsesfristen efter nævnte Lovparagraf forlængst er udløben, formentlig maa blive, at Vejstrækningens nuværende Karakter af privat maa anses definitivt fastslaaet.

I denne sidste Betragtning findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold, idet den Omstændighed, at Vejstrækningen quæstionis ikke er bleven optagen paa den ommeldte Fortegnelse, ikke skjønnes at kunne tillægges nogen Betydning med Hensyn til Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Ejendoms- eller Brugsforholdet til samme.

Afgjørelsen af nærværende Sag vil derfor udelukkende bero paa, om Citanterne have godtgjort, at den omhandlede Vejstrækning fra gammel Tid har været til offentlig Brug, eller at der senere i Aarens Løb er vundet Hævd paa mer eller mindre almindelig Færdselsret til samme. Medens der nu ikke ved det foreliggende Bevismateriale findes at være ført noget tilstrækkeligt Bevis for, at det paagjældende Vejstykke oprindelig har været anlagt til offentlig Brug, maa det derimod anses godtgjort, at der i Forbindelse med Vejens Benyttelse som Hovvej mellem Holmegaard og de samme en Tid lang tilliggende Gaarde i Skuderløse og senere, da Vejstrækningen efter de sidstnævnte Gaardes Fraskillelse fra Holmegaard henlaa til dennes eget Brug, indtil den seneste Tid har fundet nogen Færdsel Sted ad samme saavel af Folk fra Skuderløse og omliggende Byer, der skulde til Holme Mølle, som af Folk, der fra disse Kanter skulde til Næstved.

Paa den anden Side maa det imidlertid anses for godtgjort under Sagen, at den Del af Vejen, der fører gennem Holmegaards Dyrehave, fra ca. 1820 og indtil ca. 1859 saavel ved Indgangen som ved Udgangen af Dyrehaven af Holmegaards Ejere har været afspærret ved 2 Led, der, i al Fald saalænge

der holdtes Daavildt i samme, om ikke altid saa dog som Regel have været holdte aflaasede, saa at Kjørende og Ridende, der vilde igjennem, maatte standse og laane Nøglen til Leddene samt efter Afbenyttelsen tilbagelevere den hos Skovfogden eller lade Skytten lukke op, medens Leddene senere, da der ikke længere holdtes Dyr i Skoven, dog bleve hængende, men uden at være aflaasede, indtil endelig saavel Skovens øvrige Indhegning som selve Leddene for noget over 30 Aar siden borttoges, og det kan derfor — uanset hvad der i modsat Retning er anført af Citanterne — ikke antages, at der ved den ovenfor omtalte Færdsel er vundet Alderstidshævd, hvorom der efter Forholdets Natur alene kunde være Spørgsmaal, paa den ommeldte Vejstrækning som alfar Vej. Idet herefter det ved den indankede Dom statuerede Frifindelsesresultat maa billiges, hvad ogsaa efter Omstændighederne maa gjælde med Hensyn til Ophævelsen af Sagens Omkostninger for Underretten, vil bemeldte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Februar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 48.

Mandagen den 25 Januar.

Nr. 255.

Advokat Halkier

contra

Niels Rounborg Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 23 Marts 1896: Tiltalte Niels Raunborg Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixen og Thomsen, 12 og 10 Kr. I Erstatning til Lars Peter Knudsen betaler Tiltalte 367 Kr. 50 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og denne iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Maj 1896: Tiltalte Niels Rounborg Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret forelagte, tildeels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte har handlet svigagtigt ved at fratræde det af ham bestyrede Teglværk uden at betale Møller Knudsen det denne skyldige Beløb og tilmed

levere ham en urigtig Opgjørelse over deres Mellemværende — om hvilket han efter det Foreliggende kan have gjort sig en fejlagtig Forestilling. Det maa derfor have sit Forblivende ved den Tiltalte ved Overrettsdommen tillagte Frifindelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Teglbrænder Niels Rounborg Hansen, der er født i Aaret 1863 og ifølge Hjerm og Ginding Herreders Extrarets Dom af 11 Juli 1884 har været anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for be drageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger forestod Tiltalte fra 1 Maj 1894 til 7 Januar d. A. Driften af et Møller og Gaardejer Lars Peter Knudsen af Bromølle tilhørende Teglværk bl. A. paa Vilkaar, at der som Vederlag for hans Arbejde tilkom ham fri Bolig for ham og Hustru og desuden et Pengevederlag, der maa antages at have udgjort 5 Kr. 50 Øre for hvert Tusinde Sten og 33 Øre for hver Tønde Kalk, der produceredes paa Værket, og at han var bemyndiget til at sælge af de færdige Varer mod at gjøre Knudsen Regnskab for de indgaaede Penge, af hvilke han derhos maa antages at have været berettiget til at indeholde den ham efter Aftalen tilkommende Betaling for sit Arbejde. Det er endvidere oplyst, at Tiltalte i Henhold hertil har i betydeligt Omfang solgt Produkter fra Teglværket og i Almindelighed modtaget Betalingen herfor, men det maa efter det Foreliggende antages, at han ikke, som det paahviled ham, har ført noget ordentligt Regnskab over, hvad han saaledes afhændede, samt hvilken Betaling han herfor oppebar, og en af ham ført Regnskabsbog, der er fremlagt under Sagen i Forbindelse med nogle ligeledes fremlagte Optegnelser paa løst Papir, afgive i alt Fald et aldeles utilstrækkeligt Grundlag til, at der herefter, endog blot tilnærmelsesvis, kan opnaas et selvstændigt Overblik over, hvad Tiltalte har været pligtig at tilsvare Knudsen, der iøvrigt ogsaa selv har forhandlet Produkter fra Teglværket, uden at der sees at have været ført særligt Regnskab herover. Det sees ikke

heller, at Knudsen har ført nogensomhelst Kontrol med Tiltaltes Ledelse af Værkets Drift eller hans Forhandling af Produkterne eller med det af ham førte Regnskab, i alt Fald for Aaret 1895. Da Tiltalte den 7 Januar d. A. forlod Teglværket — hvortil det iøvrigt efter hans Forklaring var hans Hensigt at vende tilbage for at fuldføre en Brænding af Sten, der stode ubrændte i Ovnen, og da tillige opgjøre sit Mellemværende med Knudsen — overleverede han denne en kort Optegnelse, der gik ud paa, at han i Arbejdsløen for 40500 Sten, 69 Tdr. Kalk og de nysnævnte i Ovnen henstaaende ubrændte Sten havde fortjent 345 Kr. 75 Øre og derimod oppebaaret i Penge og Værdien af en Gris ialt 336 Kr., hvorefter han havde 9 Kr. 75 Øre tilgode hos Knudsen; men i det første over ham optagne Forhør erkjendte han dog, at han efter rigtig Opgjørelse formodentlig skyldte Knudsen »nogle Penge«, uden at han dog kunde opgive noget nærmere herom, og i det næste Forhør angav han, at han forment at skyldte Knudsen ca. 100 Kr.; men i et derpaa den 26 Februar afholdt Forhør forklarede han, at han foruden de 345 Kr. 75 Øre, som han, som meldt, havde indeholdt som Arbejdsløen, endvidere havde tilbageholdt ca. 300 Kr., fordi Knudsen ikke, som han havde lovet, havde gjort Ovnen istand, og i et ved hans Defensor for Overretten fremlagt Indlæg har han gjort gjældende, at han i Anledning af, at Knudsen i flere nærmere angivne Henseender havde misligholdt deres Overenskomst, havde et Erstatningskrav paa denne til et Beløb af 5 a 600 Kr., og at han saaledes i Virkeligheden ikke skyldte Knudsen noget.

Under den stedfundne Undersøgelse, under hvilken Tiltalte har været arresteret, har han nu vel paa Foreholdelse af en Beregning, hvorefter der i 1895 skal have været en Beholdning paa Værket af ialt 104550 Sten og 69 Tdr. Kalk, efterat forskellige Beløb, der formentes at være komne eller i alt Fald at ville komme Knudsen tilgode, vare fradragne, erkjendt at være ansvarlig for et Antal af 25545 Sten, som han formener at have solgt for ca. 510 Kr., uden dog at kunne opgive til hvem, samt for 52½ Td. Kalk til en Værdi af 152 Kr. 50 Øre, ialt 662 Kr. 50 Øre, og naar herfra drages den af Tiltalte beregnede Arbejdsløen 345 Kr. 75 Øre, udkommer til Rest 316 Kr. 75 Øre, som han ikke har kunnet gjøre Regnskab for, og som han — som det i Forhøret hedder — selv har beholdt og forbrugt, og naar hertil lægges 50 Kr., som han i et senere Forhør har erkjendt at have beregnet sig i Arbejdsløen mere, end der kunde tilkomme ham, bliver hans hele anerkjendte Tilsvær saaledes 366 Kr. 75 Øre, hvorhos det i sidstnævnte Forhør med Hensyn til dette Beløb — der iøvrigt i Forhøret blev urigtig opgjort til 456 Kr. 75 Øre — hedder, at Tiltalte er enig i, at han har be-
sveget Lars Peter Knudsen for samme.

Ligesom der imidlertid, idet der, som berørt, intet ordent-

ligt Regnskab foreligger eller kan antages at være ført, mangler positiv Vished for Rigtigheden af de til Grund for de nysom-meldte Beregninger liggende Opgivelser om Beholdningens Stør-relse eller om Omfanget af de stedfundne Salg eller om de henholdsvis til Tiltalte eller til Knudsen selv skete Indbetalinger saavel som om Rigtigheden af de andre Beløb, der, som meldt, formenes at være komne eller at ville komme Knudsen tilgode, saaledes kan det efter det Ovenanførte ej heller antages at have været Tiltaltes Mening at ville erkjende sig skyldig i Bedrageri med Hensyn til det Beløb, for hvis Anvendelse han under For-hørene ikke har kunnet gjøre Regnskab, eftersom det af det Anførte fremgaar, at han har ment at have Modfordringer paa Knudsen, som han maa forudsættes at have villet søge dækkede ved at indeholde en Del af de af ham oppebaarne Penge, om hvilket Forhold der imidlertid ikke ved Underretten, uagtet den dertil givne Anledning, sees at være anstillet nogen Undersøgelse, og idet det efter Omstændighederne maa ansees unyttigt nu at foranledige en nærmere Undersøgelse af Tiltaltes og Knudsens ommeldte civilretlige Mellemværende, vil Tiltalte saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 378. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Rasmus Peter Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1896: Arrestanten Rasmus Peter Jensen, kaldet Henriksen, bør straffes med Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium, for Høiesteret betaler Til-

talte Rasmus Peter Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Rasmus Peter Jensen, kaldet Henriksen, for Bedrageri. Arrestanten, der er født den 4 Marts 1853, er bl. A. anseet: ved Rettens Dom af 6 Juni 1885 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 31 Oktober 1885 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 April 1886, efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 12 Oktober 1886 efter Straffelovens § 251 med Forbedringssusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 15 Oktober 1887 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 6 April 1889 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 31 August 1891 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest: ved Rettens Dom af 20 Januar 1894 efter Straffelovens § 251 med Tugthusarbejde i 2½ Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 2 September d. A. henvendte Arrestanten sig til Skomagermester Niels Jørgensen og overtalte denne til at betro ham et til 7 Kr. vurderet Par Sko, idet han foregav, at han vilde forære Skoene bort, men først vilde lade den Paagjældende prøve, om han kunde passe Skoene. Skoene, som han havde lovet at levere tilbage i Løbet af Dagen, pantsatte han imidlertid svigagtig kort efter, at han havde faaet dem udleveret, og efter alt, hvad der foreligger, maa det trods Arrestantens Benægtelse heraf ansees for godtgjort, at det var i bedragerisk Hensigt, at han skaffede sig Skoene udleverede. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2½ Aar.

Nr. 74. Gaardejer **Laurs Andreas Andersen
Bruuns Enke, Mette Cathrine Sørensen**
(Shaw)

contra

Arvingerne efter Loven efter afdøde Gaardejer
L. A. A. Bruun, Gaardejer **Anders Bruun m. Fl.**
(Asmussen) og Skifteforvalteren i Thyrsting-Vrads Herreder
for Boet efter Gaardejer **L. A. A. Bruun (Ingen)**,

betr. Gyldigheden af et Testamente.

Thyrsting-Vrads Herreders Skifterets Kjendelse af 2 August 1893: Den af Enken Mette Cathrine Sørensen nedlagte Paastand om, at den ved ovennævnte Testamente trufne Disposition kjendes gyldig, og at det hele Bo udleveres hende til Ejendom og fri Raadighed, kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1894: Den paaankede Skifteretskjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Selv om de i den indankede Dom nævnte to Testamentsvidner uanseet deres nære Slægtskab til Appellantinden maatte kunne betragtes som gyldige Vidner efter Forordning 21 Maj 1845 § 24, 3die Punktum, vil Dommen i hvert Fald i Henhold til de iøvrigt deri anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellantinden at maatte betale til de indstævnte Intestatarvinger med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellantinden til de indstævnte Intestatarvinger med 200 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 23 December 1891 afgik Gaardejer Laurs Andreas Andreas Andersen Bruun af Troelstrup ved Døden, og da dette Dødsfald Dagen efter blev anmeldt for Skifteretten, foreviste hans Enke, Citantinden Mette Cathrine Sørensen, for samme et Testamente, der skulde være oprettet af hendes Mand samme Dag, som han døde, og hvori hun var indsat til Arving efter hans Død af alt, hvad han ejede, og i Henhold dertil gjorde hun Fordring paa, at hele Boet skulde forblive hos hende som myndig og eneste Arving. Den Afdødes Udarvinger, der bestode af hans Sødskendebørn, protesterede imidlertid mod Gyldigheden af dette Testamente, og der udsandt sig i den Anledning en Procedure for Skifteretten, hvorunder Citantinden nedlagte Paastand om, at den ved det nævnte Testamente trufne Disposition kjendtes gyldig, og at hele Boet efter hendes Mand med alt dertil hørende blev hende udlagt til Ejendom og fri Raadighed, medens Intestatarvingerne efter den Afdøde protesterede herimod, idet de gjorde gjældende, at de i Fr. 21 Maj 1845 § 24 foreskrevne Betingelser for et Testaments Gyldighed formentlig ikke vare tilstede. Ved den af Skifteretten afsagte Kjendelse er det eragtet, at Citantindens foransførte Paastand ikke kan tages til Følge, og Citantinden har nu — idet hun har stævnet som Hovedvederpart og Sagvolder dels den Afdødes Arvinger efter Loven, dels Herredsfoged P. T. E. Bøving af Bræstrup som Skifteforvalter i det ommeldte Dødsbo paa dettes Vegne — indanket Sagen her for Retten, hvor hun har gjentaget sin for Skifteretten nedlagte Paastand, hvorimod de indstævnte Intestatarvinger — der ere mødte her for Retten, medens den indstævnte Skifteforvalter ikke har givet Møde sammesteds — procedere til den paaankede Kjendelses Stadfæstelse.

Det paagjældende Testamente, der in originali er fremlagt under Sagen, er dateret »Troelstrup d. 23 Decbr. 1891«, og underskrevet »Laurs Andreas Andersen Bruun med ført Haand«, hvorhos det er forsynet med en samme Dag dateret af Aftægtsmand Anders Larsen og Gaardejer Søren Callesen underskreven Paategning, der gaar ud paa, at disse som særlig tilkaldte Testamentsvidner under Eds Tilbud bevidne, at den ommeldte Gaardejer Bruun den Dag ved deres Nærværelse paa hans Bopæl i Troelstrup havde underskrevet det foranstaaende Testamente, efterat samme var lydelig oplæst for ham og af ham ratihaberet som indeholdende hans Villie, samt at han paa den Tid var ved fuld Fornuft og Samling.

Under et paa Foranstaltning af Citantinden den 6 April 1892 optaget Thingsvidne have imidlertid bemeldte Anders Larsen og Søren Callesen afgivet edelige Forklaringer, som gaa ud paa, at Testamentet, da de den nævnte Dag efter Anmodning om at

møde for at fungere som Testamentsvidner, Kl. mellem 10 og 11 kom tilstede i Bruuns Gaard, hvor han laa syg — efter det Oplyste af Lungebetændelse — allerede forelaa underskrevet fra Opretterens Side, uden at det af Bruun blev omtalt, om han selv havde underskrevet det, og at det heller ikke i deres Nærværelse blev oplæst for ham, ligesom dets Indhold ej heller blev omtalt for ham, idet det af de Tilstedeværende blev sagt, at det inden deres Tilstedekomst var blevet oplæst for Bruun, forinden han underskrev det, samt at Bruun vel, forsaavidt Vidnerne kunde forstaa, ligeoverfor dem vedkjendte sig Testamentet, forinden de underskrev det, idet han paa Lassens Spørgsmaal til ham, om han vilde, at de i Testamentet indeholdte Bestemmelser skulde gjælde, svarede et bestemt »Ja«, men at de ikke med Bestemthed tør udtale sig om, hvorvidt han, der efter Lassens Forklaring laa i haarde Lidelser, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, hvad de imidlertid efter hans nævnte Svar, og idet de ikke bemærkede noget, der kunde tyde paa, at Bruun ikke var ved fuld Samling, fik Indtrykket af, hvortil Callesen iøvrigt har føjet, at da Bruun var lidende, blev der ikke af Vidnerne rettet andre Spørgsmaal til ham end det nysnævnte, ligesom Callesen ikke hørte Bruun udtale andet end det nævnte Ja og heller ikke veed, om han kunde tale.

Under et den 7 September næstefter paa Foranstaltning af den Afdødes Intestatarvinger optaget Thingsvidne have Lassen og Callesen derhos edelig forklaret, Sidstnævnte, at han, efterat han var stævnet som Vidne under det forommeldte Thingsvidne, paa Grund af, at han var noget uvis om, hvorvidt Bruun under Testamentsakten havde været ved sin Fornufts fulde Brug, havde henvendt sig med Spørgsmaal desangaaende til en Læge, der havde tilseet Bruun under hans Sygdom, og navnlig ogsaa havde været hos ham paa Dødsdagen, efterat Dødskampen var indtraadt, og Lassen, at han i samme Anledning lejlighedsvis under en Samtale med bemeldte Læge spurgte denne, om det var tilraadeligt for ham at aflægge Ed paa, at Bruun ved den omhandlede Lejlighed havde været ved sin Fornufts fulde Brug.

Ifølge Vidnernes Forklaringer maa det imidlertid antages, at de ikke paa disse Spørgsmaal fik noget afgjørende Svar af den ommeldte Læge, og denne, der under Sagen har afgivet en udenretlig Forklaring, som af Parterne er tagen for lige saa gyldig, som om den var afgiven i Retten og beediget, har heller ikke kunnet meddele noget, hvoraf der kan drages en sikker Slutning om, hvorvidt Bruun var sin Fornuft fuldkommen mægtig, da Testamentsakten foregik. Iøvrigt have Lassen og Callesen under det sidstnævnte Thingsvidne begge fastholdt, at dette, saavidt de kunde skjønne, var Tilfældet, hvorhos Lassen særlig har udsagt, at han af de Tegn, som Bruun gjorde ved Lassens Tilstedekomst

i Sygeværrelset, kunde se, at Bruun, hvem han har kjendt i mange Aar, gjenkjendte ham.

Forsaauidt nu de indstævnte Intestatarvinger til Støtte for deres Indsigelse mod Testamentets Gyldighed have villet gjøre gjældende, at Lassen og Callesen, af hvilke, efter hvad der er in confesso, Førstnævnte er Sødskendebarn til Citantinden, hvorhos denne er Moster til Callesen, paa Grund af dette Slægtskab med Citantinden skulde mangle den fornødne Troværdighed som Testamentsvidner, findes der vel ikke tilstrækkelig Føje til alene af den Grund at tilsidesætte Testamentet, men ligesom der efter ovenanførte mangler ethvert Bevis for, at Bruun selv har underskrevet Testamentet med ført Haand, som det angives paa samme, saaledes maa der gives de Indstævnte Medhold i, at det efter Testamentsvidnernes Forklaringer — der, som det fremgaar af det ovenanførte, paa væsentlige Punkter staa i Strid med deres paategnede Erklæring paa Testamentet — ej heller kan ansees godtgjort, at Bruun — der, efter det Oplyste, maa antages et Par Dage forinden sin Død at have befundet sig i Vildelse, og da Vidnerne kom tilstede, at have ligget i haarde Lidelser, og som ifølge den af den ovennævnte Læge afgivne Forklaring, da han, som det maa antages højst et Par Timer senere, kom tilstede, allerede laa i Dødskampen og i en saadan Tilstand, at man ikke kunde tale med ham — ved sit ovennævnte Svar til Vidnerne, forinden disse underskrevne Testamentet, har paa fornøden betryggende Maade med fuld Bevidsthed om Betydningen deraf vedkjendt sig dette, hvorved endvidere bemærkes, at, da Testamentet efter Vidnernes Forklaringer hverken blev oplæst eller særlig forevist for Bruun i deres Paasyn, ligesom dets Indhold ikke blev omtalt for ham, vilde der end ikke af en bekræftende Besvarelse af Bruun paa det til ham rettede Spørgsmaal, om han vilde, at de i Testamentet indeholdte Bestemmelser skulde gjælde, med Sikkerhed kunne udledes en Vedtagelse af det under Sagen omhandlede Testamente, der paa den Tid, efter hvad der er oplyst, laa inde i en tilstødende Stue, hvortil dog Døren til Bruuns Sovekammer stod aaben.

Idet det nu ikke kan komme videre i Betragtning, at Bruun efter flere Vidners edelige Forklaringer maa antages tidligere at have ladet falde Yttringer, der gik ud paa, at alt, hvad han ejede, skulde tilfalde Citantinden — med hvem han ingen Børn havde — og dennes Børn af et tidligere Ægteskab med Forbigaaelse af hans egne Udarvinger, maa det efter det Anførte billiges, at Citantindens ovenanførte Paastand ikke er tagen til Følge ved den paaankede Skifteretskjendelse, og denne vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen

fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 372. Advokat Hindenburg

contra

1. Carl Julius Anton Lauritzen og 2. Christian Larsen
(Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Sidstnævnte for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 November 1896: Arrestanterne Carl Julius Anton Lauritzen og Hans Christian Holton og Tiltalte Christian Larsen bør straffes, Arrestanten Lauritzen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Arrestanten Holton med Tugthusarbejde i 3 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Salær til den for Arrestanten Lauritzen beskikkede Defensor, Prokurator Kaas, betaler denne Arrestant 20 Kr. og i Salær til den for Arrestanten Holton og Tiltalte beskikkede Defensor, Prokurator Lange, betaler nævnte Arrestant og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kroner. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder 30 Kroner i Salær til Aktor, Prokurator Steinthal, udredes af Arrestanten Holton, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Lauritzen $\frac{1}{2}$ og af Tiltalte $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Julius Anton Lauritzens og Christian Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af Tiltalte Lauritzen med to Trediedelev og af Tiltalte Larsen med een Trediedelev.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Carl Julius Anton Lauritzen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Arrestanten Hans Christian Holton for Tyveri og Christian Larsen for Hæleri.

Arrestanten Lauritzen, der er født den 26 Januar 1868, er bl. A. anset ved Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Juli 1884 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4, 21, 37 og Kap. 5, med 25 Rottingslag; ved nærværende Rets Domme af 26 November 1887, 29 Maj 1888, 29 December 1888, 24 Maj 1890 og 12 September 1891 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 231, 1ste Led, jfr. § 46, og efter denne §'s 2det Led, jfr. tildeels § 46, lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 21 September 1895 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 60 Dage. Mod Arrestanten Lauritzen har der derhos tre Gange her ved Retten været indledet Undersøgelser, under hvilke han har været sigtet for Tyveri og Forsøg herpaa, nemlig en Gang i Aaret 1893 og to Gange i Aaret 1894. Disse tre Undersøgelser ere imidlertid alle blevne sluttede uden Tiltale paa Grund af manglende Bevis.

Arrestanten Holton — — — — —

Tiltalte, der er født den 24 December 1845, er bl. A. anset ved Høiesterets Dom af 16 November 1887 efter Straffelovens § 182, 2det Led med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Høiesterets Dom af 10 December 1895 efter Lov om Haandværk og Fabriksdrift af 29 December 1857 § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Ved Arrestanten Holtons og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at nævnte Arrestant og Tiltalte have gjort dem skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Holton — — — — —

Om Aftenen den 11 Marts d. A. mellem Kl. 9 og 10 skaffede Arrestanten Holton sig i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle Adgang til et aflaaet Pulterkammer i Ejendommen Blaa-gaardsgade Nr. 8 og stjal her tre tilsammen til 12 Kroner vurderede Hængelamper, der beroede frit fremme i Kammeret. Dagen efter, om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6, indfandt Ar-

restanten Holton sig paany i tyvagtig Hensigt i bemeldte Ejendom og stjal da her fra det samme Pulterkammer — de til de ovennævnte Lamper hørende Skjærme. Saavel Skjærmene, der ere vurderede til ialt 8 Kroner, som Lamperne tilhørte forhenværende Kjøbmand Valdemar Jensen — — —

Med Hensyn til de ovennævnte Hængelamper og Skjærme har Tiltalte udvist hælerisk Virksomhed, idet han har kjøbt disse Lamper og Skjærme af Arrestanten Holton for ialt 4 Kr., skjønt han var fuldt paa det Rene med, at Lamperne og Skjærmene maatte være stjaalne, og at det netop var derfor, at de bleve solgte ham saa billigt.

Ved Arrestanten Lauritzens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det fremdeles bevist, at nævnte Arrestant har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Polities Protokol over mistænkelige Personer den 9 December f. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold, bl. A. gaaende ud paa, at han skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efter at den havde fundet Sted, idet han, som den 7 eller 8 Marts d. A. flyttede fra Kapelvej Nr. 56, 3die Sal, hvor han indtil da havde boet, endnu den 12 næstefter, da han blev anholdt under nærværende Sag, ikke havde gjort Anmeldelse om denne Flytning og endog Dagen forud (o: den 11) havde anmeldt til Protokollen, at han vedvarende boede paa ovennævnte Sted.

Endelig ere Arrestanterne Holton og Lauritzen sigtede for om Aftenen den 12 Marts d. A. indbrudsvis at have frastjaalet ovennævnte Valdemar Jensen 2 Jalousier, 2 Potagesker, 1 Hakkekniv og et Petroleumssapparat, alt tilsammen af Værdi 6 Kr., og i Anledning af denne Sigtelse er Følgende oplyst: Om Aftenen nævnte Dag omtrent Kl. 10 hørte Valdemar Jensens Hustru Johanne Kirstine Eriksen, der med sin Mand bor paa 3die Sal i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 8, at der var nogen oppe i Ejendommens Loftsetage, og da hun derpaa aabnede en Dør, der fra hendes og hendes Mands Lejlighed fører ud til Hovedtrappen, fik hun Øje paa en Mandsperson, der var ifærd med at passere ned ad Trappen. Da hun saae denne Person, gjorde hun strax Anskrig, hvorpaa Personen, forfulgt af hende, løb ned ad Trappen og hen til Baggesensgade, hvor han forsvandt, efter at han under sin Flugt havde kastet fra sig de 6 ovennævnte Stykker Husgeraad, om hvilke det under Sagen er oplyst, at de tilhøre Valdemar Jensen, og at denne havde haft dem beroende i et aflaaaset Pulterkammer, der ligger lige ved Siden af det, hvorfra de ovennævnte Hængelamper og Skjærme vare blevne stjaalne. Paa Fru Jensens Anskrig vare imidlertid nogle andre af Husets Beboere, nemlig Karen Hansen, Arbejdsmand Eriksens Enke, Fouragehandler Edvard Hammer Gedde og dennes Søn, Kommis

Stephan Gedde komne ud paa Ejendommens Hovedtrappe, og da nu disse tre alle hørte, at der var nogen, der gik eller rumsterede oppe paa Loftet, lukkede Fouragehandler Gedde og dennes Søn en Dør, som man maa passere for at komme ned fra Loftet, til hvilket der kun er Adgang fra Ejendommens Hovedtrappe, og holdt derpaa Vagt, indtil Politibetjent Nr. 431, Kastrup, der var bleven tilkaldt af Fru Jensen, noget efter kom tilstede. Hele Loftet blev derpaa undersøgt, og Arrestanten Lauritzen fandtes da liggende i et af de paa Loftet værende Pulterkamre — nemlig det, hvorfra Hængelamperne og Skjærmene vare blevne stjaalne — hvor han laa med lukkede Øjne, som om han sov. Efter at Arrestanten Lauritzen derpaa var bleven indbragt til Politistationen Nr. 6 som sigtet for at være i Ledtog med den Person, der var bleven forfulgt af Fru Jensen, blev der taget Forklaring af ham til en Rapport. Til denne nægtede han imidlertid, at han havde gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, saavel som at han havde indfundet sig i Ejendommen for at stjæle, idet hans Forklaring nærmere gik ud paa, at han, der om Aftenen havde været sammen med to ham ubekjendte Personer, efterhaanden var bleven stærkt beruset, saaledes at de to andre sagde til ham, at det var bedst, at han kom et Sted hen, hvor han kunde ligge, og at de nævnte to Personer derpaa maatte have ført ham op i det Pulterkammer, hvor han blev antruffen. Der blev saa afsagt Arrestdekret over Arrestanten Lauritzen, og nogle Dage efter blev saa Arrestanten Holton anholdt som sigtet for at være den Person, der var bleven forfulgt af Fru Jensen, og sidstnævnte Arrestant tilstod da ogsaa strax, at han den paagjældende Aften havde været sammen med Arrestanten Lauritzen, og at han og denne havde begaaet det dem paasigtede Tyveri. Den af Arrestanten Holton under Sagen afgivne Forklaring — der for hans Vedkommende vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — gaar nu nærmere ud paa, at han og Arrestanten Lauritzen om Aftenen den 12 Marts mellem Kl. 9 og 10 bleve enige om at begaa Tyveri, at de i Henhold til denne Beslutning gik op paa Loftet til Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 8, at han her i Arrestanten Lauritzens Paasyn med en falsk Nøgle aabnede Dørene ind til de to ovennævnte Pulterkamre, der begge vare aflaaede — særlig ogsaa det, fra hvilket han samme Dags Eftermiddag havde stjaalet de ovennævnte Skjærme, idet han da ved sin Bortgang havde laaset Døren af efter sig, og at han dernæst stjal de 6 ovennævnte Stykker Husgeraad, der beroede i det andet Pulterkammer. Arrestanten Holtons Forklaring gaar fremdeles ud paa, at han efter at have stjaalet de nævnte Ting gav sig til at gaa ned ad Trappen, medens Arrestanten Lauritzen blev tilbage paa Loftet, at der imidlertid, medens han gik ned ad Trappen,

blev gjort Anskrig af en Dame, og at han derpaa under sin Flugt nedad Trappen og hen ad Gaden kastede alt det Stjaalne fra sig.

Medens nu Arrestanten Lauritzen under Sagen har modificeret sin oprindelige Forklaring derhen, at han ved den paagjældende Lejlighed ikke var mere beruset, end at han fuldkommen vel vidste, hvad han gjorde, og at han saaledes meget vel erindrer, at det var Arrestanten Holton, af hvem han blev ført op paa Loftet til Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 8, at Arrestanten Holton her — uden at han dog veed hvorledes — aabnede en Dør ind til det Pulterkammer, hvor han (Arrestanten Lauritzen) senere blev antruffen, og at han derpaa gik ind i dette — har han samtidig bestemt fastholdt, at han ikke havde indfundet sig i Ejendommen i tyvagtig Hensigt, men kun var gaaet op i samme, fordi Arrestanten Holton havde lovet at anwise ham et Sted, hvor han kunde sove, at han ogsaa strax lagde sig til at sove i det Pulterkammer, hvor han var bleven ført ind, og saaledes ikke saae, om Arrestanten Holton stjal noget af det, der beroede paa Loftet, og at han, der strax faldt i Søvn, laa og sov, lige indtil han blev vækket af Politibetjent Kastrup. Ved de af Arbejdsmand Eriksens Enke, Fouragehandler Gedde og dennes Søn Kommis Gedde afgivne beedigede Vidnesbyrd maa det imidlertid ansees for beviist, at der, medens Fouragehandler Gedde og dennes Søn stod og holdt Vagt ved den ovennævnte Dør i ca. en halv Snees Minutter, blev gaaet og rumsteret oppe paa Loftet, og da det nu derhos er oplyst, at hele Loftet, efter at Politibetjent Kastrup var kommen til, blev grundigt undersøgt, og at der da ikke fandtes andre Personer der oppe end Arrestanten Lauritzen, skjøndt der fra det Øjeblik, da Fouragehandler Gedde og dennes Søn vare begyndte at holde Vagt ved den omtalte Dør, ikke var sluppet nogen ned fra Loftet, skjønnes det herved at være godtgjort, at Arrestanten Lauritzens i og for sig usandsynlige Forklaring om, at han hele Tiden havde ligget og sovet, er ganske usandfærdig. Naar nu derhos henses til, at Arrestanten Lauritzens Forklaringer under Sagen have været meget tilbageholdne, og at hans Fortid taler stærkt imod ham, findes det ved alt hvad der saaledes foreligger at holde Tiltækkelig godtgjort, at Arrestanten Lauritzen den paagjældende Aften har indfundet sig i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 8 sammen med Arrestanten Holton for i Forening med denne at begaa Tyveri sammesteds, og at han som Medgjerningsmand har taget Del i det af Arrestanten Holton ved denne Lejlighed begaaede Tyveri. I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse, Arrestanten Lauritzen efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshus-

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Marts Maaned opstod der Mistanke mod Citanten, Grosserer Heinrich Frederich Brandt om at have falskelig forfattet 2 ganske urigtige Meddelelser om, at Handlende paa Island, Kjøbmand J. P. T. Bryde, Strandgade Nr. 34, havde standset sine Betalinger, hvilke Meddelelser vare underskrevne med et ulæseligt Navn og derunder Ordene Fm. Sø- og Handelsretten, og af hvilke den ene var tilstillet Dagbladet »Politiken«, der i sit Nr. 84 for den 25 s. M. optog Meddelelsen, medens den anden var tilstillet Dagbladet »Aftenbladet«, der dog ikke optog Samme. Under den mod Citanten i den Anledning rejste kriminelle Undersøgelse sigtedes han tillige for at have affattet en større Del anonyme Breve af utugtigt Indhold, hvilke Breve i et Tidsrum af flere Aar vare tilstillede bemeldte Bryde eller Medlemmer af dennes Familie. Citanten blev under Undersøgelsen anholdt den 28 Marts 1893 og ved en samme Dag afsagt Fængslingskjendelse arresteret som mistænkt at have gjort sig skyldig i Falsk og Overtrædelse af Straffelovens § 185, hvorefter han hensad i Varetægtsfængsel, indtil han den 20 April næstefter løslodes af Arresten. Den kriminelle Undersøgelse fortsattes efter Løsladelsen, indtil den under 4 Oktober s. A. med Politidirektørens Samtykke sluttedes uden Tiltale mod Citanten.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 Februar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

40. Aargang.

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 49—50.

Onsdagen den 27 Januar.

Nr. 81. Grosserer H. F. Brandt (Salomon efter Ordre)

contra

Politidirektør i Kjøbenhavn Eugen Petersen paa det Offentliges Vegne og Kriminalretsassessorerne Winther og Lütken (Asmussen efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Citanten har nu ifølge Stævning af 3 Februar d. A. under Anbringende af, at han uforskyldt har været underkastet Vare-tægtsfængsel i ovennævnte Tidsrum, paastaaet Indstævnte, Politi-direktøren i Kjøbenhavn, paa det Offentliges Vegne tilpligtet i Henhold til Lov om Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 at betale ham for den Lidelse, den Tort og det Formuetab, der er tilføjet ham ved Frihedsberøvelsen, en Erstatning af 20000 Kr. eller et andet passende Beløb, fastsat ved Rettens eller inden Retten udmeldte uvillige Mænds Skjøn med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for be-neficerede Sager, herunder Salær til Citantens privat engagerede Sagfører, Overretssagfører Malling, subsidiært Sagsomkostninger til Citanten med et passende Beløb. Indstævnte procederer ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lassen, principalt til Frifin-delse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Lassen, hvilket denne i ethvert Fald paastaar sig tillagt hos det Offentlige, subsidiært til at Erstatningen højst sættes til et Par Hundrede Kroner uden Renter, samt at der ikke tillægges Overretssagfører Malling Salær.

Medens der hverken under den kriminelle Undersøgelse eller

her under Sagen er fremkommet nogetsomhelst af Betydning til Bestyrkelse af Mistanken mod Citanten, maa det derimod efter det Foreliggende antages, at Haandskrifterne i de ommeldte Meddelelser og Breve ikke er Citantens, og det maa herefter antages, at han er uskyldig i de Forbrydelser, for hvilke han har været fængslet. Da nu Citanten ikke har udvist noget Forhold, hvorefter hans Ret til Erstatning bortfalder i Henhold til den citerede Lovs § 2, vil der være at tilkjende ham en Erstatning af Statskassen, hvilken Erstatning efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 1000 Kr., af hvilket Beløb der ikke vil kunne tilkjendes ham Renter. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Der vil være at tilkjende den for det Offentlige mødte Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 28 Januar.

Nr. 82. Gaardejer Christian Valdemar Larsen
(Winther)

contra

Johanne Margrethe Hansen (Grüner),

betr. Appellantens Forpligtelse til at ægte Indstævnte.

Fuglse Herreds ordinære Rets Dom af 19 Juli 1894: Indstævnte, Gaardejer Christian Valdemar Larsen, bør under en Bøde af 10 Kr. til Maribo Amtsfattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, indgaa Ægteskab med Citantinden, Johanne Margrethe Hansen af Alsø, eller give hende en hæderlig Hjemgift efter uvillige inden Retten paa hans Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke over 10000 Kr. med Rente af Beløbet 5 pCt. p. a. fra 29 September 1893 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1895: Hovedcitanten, Gaardejer Christian Valdemar Larsen af Bursø, bør under en Bøde af 10 Kr. til Maribo Amtsfattigkasse, for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, indgaa Ægteskab med Kontracitantinden, Johanne Margrethe Hansen af Alsø. Saa bør han og betale hende Sagens Omkostninger i

begge Instantser med 100 Kr., og til Justitskassen bøde 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om end Appellanten maa ansees, førend Indstævnte tilstod ham Samleje, at have givet hende et Ægteskabsløfte, der maa sættes ved Siden af det i Lovens 6—13—4 og Forordning af 5 Marts 1734 omhandlede, findes dog i hvert Fald Bestemmelserne i den nævnte Forordning at maatte medføre, at Appellanten, da der ingen Besvangrelse har fundet Sted, ikke kan tilpligtes at ægte Indstævnte. Som Følge heraf, og da der mangler Lovhjemmel til efter den derom nedlagte subsidiære Paastand at tilkjende Indstævnte en Hjemgift, vil Appellanten være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Til som ved Overretsdømmen skeet at idømme Appellanten Mulkt for den af ham brugte Procedure, findes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Gaardejer Christian Valdemar Larsen, bør for Indstævnte, Johanne Margrethe Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontraappelstævning procederede Sag paastod Kontracitantinden, Johanne Margrethe Hansen af Alsø, i første Instant ved Fuglse Herreds ordinære Ret principalt, at Hovedcitanten, Gaardejer Christian Valdemar Larsen af Bursø, under en daglig Bøde af 10 Kr. tilpligtedes at indgaa Ægteskab med hende, subsidiært at han tilpligtedes at udrede til hende for brudt Ægteskabsløfte en Hjemgift enten til Beløb 10000 Kr. eller et Beløb fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 September 1893, til Betaling sker, samt i alle Tilfælde, at Hovedcitanten tilpligtedes at betale hende Sagens Omkostninger. Hovedcitanten procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens

Omkostninger skadesløst, men ved Underrettens Dom af 19 Juni f. A. blev han tilpligtet enten under en Bøde af 10 Kr. til Maribo Amtsfattiggasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at indgaa Ægteskab med Kontracitantinden eller at give hende en hæderlig Hjemgift efter uvillige inden Retten paa hans Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke over 10000 Kr., med Rente af Beløbet 5 pCt. p. a. fra 29 September 1893 til Betaling sker, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have begge Parter indanket her til Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande og begjært sig Appellens Omkostninger tilkjendte hos hinanden.

Det er in confesso, at Parterne i Sommeren eller Efteraaaret 1892 ere blevne offentlig forlovede med hinanden, hvorhos ifølge en af Kontracitantindens Forældre under Sagen afgiven skriftlig Erklæring, der af Hovedcitanten er erkjendt for ligesaa gyldig, som om den var beediget, men hvis Rigtighed han dog har bestridt, Hovedcitanten ved samme Tid henvendte sig til Kontracitantindens Forældre med Anmodning om at faa hende, og fik deres Ja. Det er fremdeles in confesso, at Hovedcitanten efter i nogen Tid at have været forlovet med Kontracitantinden har opnaaet at faa Samleje med hende, uden at hun er bleven besvangret, og at han derefter har i August Maaned 1893 hævet Forlovelsen og vægret sig ved at ægte hende.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har han nu gjort gjældende, at han ingensinde har givet hende »noget bestemt Ægteskabsløfte«, og at han ikke har betragtet Forholdet mellem dem »som et Udtryk for hans alvorlige Hensigt at gifte sig med hende«, hvorhos han har anført, at da hun ikke er bleven besvangret, er han ifølge Lovgivningen ikke forpligtet til at ægte hende eller til at yde hende nogen Erstatning.

Hvad imidlertid Hovedcitantens førstnævnte Anbringender angaar, er disse dels i Strid med, saavel hvad der er in confesso, som hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, dels irrelevante, og ejheller kan der gives ham Medhold i, at det ifølge Frdn. 5 Marts 1734, jfr. D. L. 6—13—4 og 5, maa ansees for en Betingelse for, at et under Ægteskabsløfte forført Fruentimmer kan paastaa Ægteskab, at hun er bleven besvangret ved det stedfundne Samleje. Som Følge heraf vil der være at give Dom efter Kontracitantindens principale Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter bestemmes til 100 Kr.

Da Hovedcitanten i Begyndelsen af Proceduren for Underretten i Strid med Sandheden har anbragt, at det Forhold, der har bestaaet mellem ham og Kontracitantinden »paa ingen Maade kunde betegnes som en Forlovelse«, og at Forholdet ejheller af denne er bleven omtalt for Kontracitantindens Forældre, vil han i Medfør af Frdn. 11 August 1819 have for unødigt Trætte til

Justitskassen at bøde 40 Kr. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 1 Februar.

Nr. 114. Skrædder **H. Kahl** (Nellemann efter Ordre)

contra

Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift, Bornholm undtagen, ved Foreningens Formand, Gaardejer Jens Andersen Hyllested (Alberti),

betr. Udbetaling af et Assurancebeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1895: De Indstævnte, »Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift, Bornholm undtagen«, bør for Tiltale af Citanten, Proprietær H. Kahl af Bregningegaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter Forholdets Beskaffenhed, og idet den indstævnte Brandforsikringsforenings Love ikke indeholde Noget derimod, maatte Ejeren af den i den indankede Dom omhandlede Gaard — som havde betalt det forfaldne Bidrag til Foreningen for det løbende Forsikringsaar og ikke ved Gaardens Salg udmeldte sig — være berettiget til at overdrage Appellanten som Kjøber af Ejendommen den ham efter Forsikringspoliceu tilkommende Ret til den eventuelle Branderstatning for den sammen med Gaarden solgte, til den hørende Besætning og Inventarium, som forblev ved den. Det maatte derhos forudsættes og maa i hvert Fald efter det nu for Høiesteret Oplyste antages, at saadan Overdragelse fandt Sted ved Ejendommens Salg til Appellanten, og den indstævnte Forening maa derfor ansees pligtig til at tilsvare ham den ved Gaardens Brand forarsagede Skade paa de ommeldte Gjenstande. Idet det nu maa tilregnes den indstævnte Forening, at Erstatningens Størrelse ikke er bleven ansat paa den ved Foreningens Love foreskrevne Maade, og dette heller ikke nu kan skee,

findes Erstatningen efter de foreliggende Oplysninger i Forbindelse med Proceduren for Høiesteret at maatte bestemmes til det af Appellanten for Høiesteret subsidiært paa-
staaede Beløb af 4768 Kroner, hvoraf maa svares Rente som paa-
staaet.

Processens Omkostninger vil den indstævnte Forening efter Sagens Beskaffenhed have at betale, i foregaaende Instants med 80 Kroner og for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Den indstævnte Brandforsikringsforening bør til Appellanten, Skrædder Kahl, betale 4768 Kroner med Renter heraf 5 p. Ct. aarlig fra den 14 Juni 1893, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten betaler bemeldte Forening til Appellanten med 80 Kroner. Saa betaler Foreningen og det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stempede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt til Advokat Nellemann i Salarium 120 Kroner. Til Justitskassen betaler den indstævnte Forening 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Forsikringsdokument af 26 April 1891 lod Søren Christensen, der ejede en Gaard i Bregninge, sine paa Gaarden beroende eller til denne hørende rørlige Ejendele, derunder Besætning og Inventarium, assurere hos de Indstævnte, Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift, Bornholm undtagen, hvilken Forening er en gjensidig Forsikringsforening, for ialt 13529 Kr. I Slutningen af samme Maaned solgte han Gaarden tilligemed Besætningen og Inventariet til Citanten, Proprietær H. Kahl af Bregningegaard, saaledes at Gaarden med de nævnte Gjenstande fra 1 Maj s. A. skulde staa for Citantens Regning og Risiko, hvorefter Citanten paa denne Dag overtog Gaardens Besiddelse. Den 26 s. M. brændte Gaarden tilligemed største

Delen af Besætningen og Inventariet, og Citanten henvendte sig derpaa til de Indstævnte med Begjæring om at faa Erstatning udbetalt for de brændte Løsøregjenstande. De Indstævnte gjorde imidlertid gjældende, at der hverken tilkom Citanten eller Søren Christensen nogen Erstatning, og under nærværende Sag paastaar nu Citanten, hvem Christensen ved det om Gaardens Salg senere, nemlig den 10 November 1891, udstedte Skjøde har erklæret »berettiget til at hæve Assurancesummen for det Løsøre, der maatte være brændt«, de Indstævnte tilpligtede i Brandskadeerstatning at udbetale ham 5160 Kr., eller subsidiært 5091 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14 Juni 1893 til Betaling sker. De Indstævnte procedere til Frifindelse, og begge Parter paastaa sig Sagens Omkostninger tilkendte skadesløst hos hinanden.

Det er uomtvistet, at Citanten ikke selv er indtraadt som Interessent i den indstævnte Brandforsikringsforening, og det maa herefter ansees som givet, at der ikke tilkommer ham nogen selvstændig Ret til at kræve Brandskaden erstattet, men at der alene kan være Spørgsmaal om, hvorvidt han i Kraft af den til ham skete Overdragelse er beføjet til som Cessionarius at indtale den Christensen muligen tilkommende Erstatning for Brandskaden. Sagens Afgjørelse kommer herefter til at bero paa, om Christensen overfor de Indstævnte er beføjet til at kræve saadan Erstatning. Vel kan nu den Omstændighed, at Christensen, da Ildsvaaden indtraf, ikke mere var Ejer af de paagjældende forsikrede Gjenstande, men havde overdraget disse til Citanten, ikke i og for sig ubetinget medføre, at hans Ret til at kræve Erstatning for Brandskaden dermed er bortfalden, hvilket heller ikke kan udledes af Foreningens Lov, men en Betingelse for hans Ret til saadan Erstatning maa dog ifølge Forholdets Natur være, at han paa nævnte Tidspunkt har havt en retlig Interesse i de paagjældende Gjenstandes Bevarelse. I denne Henseende har Citanten nu ogsaa paaberaabt sig, at Christensen ved Gaardens Salg i April 1891 overdrog Løsøret til Citanten med Ret for denne til at oppebære Assurancen i Tilfælde af Ildsvaade, hvoraf formenes at være en Følge, at Christensen, hvis den indstævnte Forening ikke betaler Brandskaden, kommer til at bære Tabet, men mod de Indstævntes Benægtelse har Citanten ikke godtgjort, at en Aftale som den anførte er bleven truffen ved Gaardens Salg, idet Citanten i saa Henseende har indskrænket sig til at føre Christensen som Vidne, og dennes Udsagn ikke har bekræftet Rigtigheden af det af Citanten anbragte. Da det nu iøvrigt ikke af det foreliggende fremgaar, at Christensen efter at have solgt og overdraget Citanten de forsikrede Gjenstande har bevaret nogensomhelst retlig Interesse i disses Konserveration, ville de Indstævnte være at frifinde, uden at det bliver fornødent at

undersøge Betydningen af, hvad de endvidere have anført mod Søgsmålet. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 2 Februar.

Nr. 16. Postbud **F. V. Lilballe** (Salomon efter Ordre)

contra

Det londonske Livsforsikringsselskab · Whittington ·
(Halkier),

betr. et Livsforsikringsselskabs Forpligtelse til Erstatning for Kontraktsbrud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1893: De Indstævnte, Det Londonske Livsforsikringsselskab Whittington, bør for Tiltale af Citanten, Postbud F. V. Lilballe, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den Appellanten meddelte Police maa det indstævnte Livsforsikringsselskab ansees at have gjort sig skyldigt i et væsentligt Kontraktsbrud ved at inddrage dets Generalagentur for Danmark, ligesom et saadant Kontraktsbrud ogsaa er skeet ved den i den indankede Dom omtalte, for Høiesteret nærmere oplyste Overdragelse af Selskabets Forretning til et andet Selskab, som skulde overtage dets Forpligtelser; og den Appellanten som Følge heraf tilkommende Erstatningsfordring kan han ikke have fortabt ved sin Undladen af at foretage noget ligeoverfor Selskabet før Anlægget af nærværende Sag. Idet nu den af Selskabet ved Kontraktsbrudet paadragne Forpligtelse til Erstatning ikke kan, som af Indstævnte subsidiært paastaat, indskrænkes til den Værdi, hvortil Policen vilde kunne beregnes i Tilfælde af den Forsikredes frivillige Udtræden, hvorimod Appellanten i det mindste maa kunne fordrø Tilbagebetaling af de af ham erlagte Præmier, ialt 343 Krøner 70 Øre, vil Appellantens Paastand herom være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Ind-

stævnte efter Sagens Beskaffenhed at burde tilsvare, i første Instants med 100 Kroner og for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Det indstævnte londonske Livsforsikrings-selskab »Whittington« bør til Appellanten, Postbud Lilballe, betale 343 Kroner 70 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 December 1892, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten betaler det indstævnte Selskab til Appellanten med 100 Kroner. Saa betaler det og det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Salomon 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Nr. 16747 af 6 Februar 1882 tegnede de Indstævnte: Det Londonske Livsforsikringsselskab Whittington en Forsikring af 1000 Kr. paa Citanten, Postbud F. V. Lilballes Liv, mod at Citanten fjerdingaarlig — den 16 Marts, den 16 Juni, den 16 September og den 16 December — indtil sin Død betalte en nærmere bestemt Præmie. Policen var udfærdiget i engelsk og dansk Text, hver især underskrevet af Medlemmer af Selskabets Direktion, den danske Text tillige af Selskabets herværende Generalagent, til hvem Citanten derefter regelmæssig betalte sine Præmier, indtil Inkassationen engang i 1890 overtoges af en anden herværende Repræsentant for de Indstævnte. Citanten gjorde da sine Indbetalinger til denne, indtil det i Juni 1891, da Citanten i rette Tid indfandt sig for at betale den den 16 nævnte Maaned forfaldende Præmie, af bemeldte Person blev ham meddelt, at denne ikke længere var bemyndiget til at modtage Indbetalinger for de Indstævnte og ikke vidste, til hvem Betalingen nu skulde præsteres. Paa en direkte Henvendelse til de Indstævnte mod-

tog Citanten en den 17 Juni 1891 dateret Svarskrivelse, hvori udtales, at hans Meddelelse af 15 Juni var modtaget, og at et Svar betimelig skulde blive ham tilstillet. Da der imidlertid hengik nogen Tid, inden det lovede Svar indtraf, henvendte Citanten sig til det danske Generalkonsulat i London, fra hvilket han modtog en den 8 August f. A. dateret Skrivelse saalydende:

Henholdende til min Skrivelse af 31 f. M. har jeg nu faaet Meddelelse fra Whittington Assurance Selskabet, at det har overdraget sin Forretning til et andet Selskab »the National Assurance Society«, 2 King William Street, som overtager alle dets Forpligtelser. Under disse Omstændigheder vil det ikke tilbagekjøbe Deres Police, men jeg antager, at det nye Selskab vil gjøre saadant, naar nogen Tid er forløben, i Lighed med hvad andre Selskaber i Reglen indrømme. Whittington Selskabet siger ikke at have paataget sig nogen Forpligtelse til at holde Agent i Kjøbenhavn, men hvis De vil sende det den forfaldne Præmie, fradragende Deres Udgifter, vil det sende Dem den sædvanlige officielle Kvittering for Modtagelsen. Jeg har forhørt mig om »National Assurance Society«, og det ansees for fuldstændig respektabelt og solidt, saa at De næppe løber nogen Risiko ved at fortsætte Deres Assurance, men De maa naturligvis først betale den Præmie, som allerede er forfalden til det gamle Selskab.

Herefter ophørte al Forhandling mellem de Indstævnte og Citanten — hvilken Sidste ikke betalte den ovenfor omhandlede eller nogen af de senere forfaldne Præmier —, indtil Citanten anlagde nærværende Sag, under hvilken han paastaar de Indstævnte tilpligtede at betale ham det samlede Beløb af de af ham for Tiden fra 16 Marts 1882 til 16 Marts 1891 erlagte Præmier, ialt 343 Kr. 70 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 December 1892, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Begrundelse af denne Paastand har Citanten anført, at de Indstævnte havde forbundet sig til at være repræsenteret her paa Pladsen, hvad for ham har været bestemmende ved Modtagelsen af Policen, saa at de Indstævnte ved at ophæve deres herværende Repræsentation og overdrage deres Forretning til et andet i London hjemmehørende Selskab have misligholdt Forsikringskontrakten og derfor maa være pligtige at holde Citanten skadesløs.

Selv om det imidlertid maatte være saa, hvad iøvrigt af de Indstævnte — som procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger — benægtes, at disse havde forpligtet sig til at holde sig repræsenteret heri Staden, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten i alt Fald ved ikke betimeligt og behørigt at reklamere har forspildt sin Ret til nu at rejse den under Sagen omhandlede Erstatningsfordring, i hvilken Hen-

seende bemærkes, at det ovenfor citerede Brev fra Generalkonsulatet i London efter Proceduren maa betragtes som indeholdende en af de Indstævnte gennem Generalkonsulatet givne Anvisning til Citanten paa, hvorledes han uden nogen Bekostning for sig havde at erlægge den forfaldne Præmie, hvorover Citanten — selv om han ikke vilde følge den — dog maatte være pligtig at yttre sig, saafremt han vilde holde sit Retskrav mod de Indstævnte i Kraft.

Som Følge af det Anførte vil de Indstævntes Paastand være at tage til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 3 Februar.

Nr. 375. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Frenne Otto Carlsson og Niels Hansson
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1896: Arrestanten Carl Olsson og de Tiltalte Frenne Otto Carlsson og Niels Hansson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten og Tiltalte Carlsson hver især i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Hansson i 6 Gange 5 Dage, og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Mundt, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frenne Otto Carlssons og Niels Hanssons Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-
vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium

for Høiesteret betale fornævnte Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Olsson og Frenne Otto Carlsson og Niels Hansson, der efter deres Forklaringer alle er 25 Aar gamle, hvilket er skjønnet stemmende med deres Udseende, og som ikke ere fundne forhen straffede, tiltales under denne Sag for Vold. Sagens Omstændigheder ere følgende: I afvigte Foraar gjorde en Del af de Mænd, der havde Arbejde paa Frederiksholms Teglværker, Strike. Denne Strike endte nogen Tid efter med et Forlig, i Henhold til hvilket nogle af de Strikende — deriblandt mange Familiefædre — ikke paany bleve tagne i Arbejde af Teglværkerne, og som Følge heraf har der senere hos en Del af de Strikende hersket en vis Misstemning mod dem, der ikke havde deltaget i Striken, men havde arbejdet under denne. Under Sagen er det videre oplyst, at medens Tiltalte Carlsson ikke havde haft noget med Striken at gøre, idet han i de sidste Aar overhovedet ikke havde haft Arbejde paa Teglværkerne, havde Arrestanten og Tiltalte Hansson begge været blandt de Strikende, samt at Arrestanten hørte til dem, der efter Striken igjen havde faaet Arbejde paa Teglværkerne, hvorimod dette ikke var Tilfældet med Tiltalte Hansson, idet denne allerede før Striken var endt havde taget andet Arbejde. Ved Arrestantens og de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det nu bevist, at Arrestanten og de Tiltalte have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Da Tiltalte Carlsson om Aftenen den 13 September d. A. stod udenfor en Beværtning paa Hjørnet af Istedgade og Mysundegade, saae han Arbejds mændene Axel Jonasson og Sven Olsson, der begge havde Arbejde paa Teglværkerne, gaa forbi, og han, der vidste, at Jonasson hørte til dem, der havde arbejdet under Striken, og tænkte sig — hvad ogsaa var rigtigt — at det samme var Tilfældet med Olsson, fik saa pludselig den Tanke — skjønt han som anført ikke havde deltaget i Striken og ikke personlig havde nogen Grund til at være vred paa dem, der havde arbejdet under denne — at gaa ned i den fornævnte Beværtning, hvor han lige iforvejen havde været inde, og hente nogle af de Tilstedeværende — af hvilke flere havde deltaget i Striken, saaledes blandt andre Arrestanten og Tiltalte Hansson — for sammen med dem at give Jonassen og Olsson nogle Prygl. Han gik saa ogsaa ned i Beværtningen og sagde her,

henvendt til Arrestanten og Tiltalte Hansson: »Axel Jonassen og en anden af Frederiksholmerne er udenfor, lad os gaa ud efter dem«. Efterat han strax derpaa var gaaet ud af Beværtningen for at see efter Jonassen og Olsson, rettede Arrestanten, der havde faaet Lyst til at være med til at prygle disse, en Opfordring til de Omkringsiddende om at gaa med ham og Tiltalte Carlsson, og da Tiltalte Hansson trods denne Opfordring blev siddende, gik Arrestanten, der alt var kommen hen i Døren, hen til ham og fik ham saa ogsaa overtalt til at følge med. Arrestanten og de Tiltalte satte derpaa efter Jonassen og Olsson — der vare undervejs ud til Teglværkerne — i den Hensigt i Forening at give dem nogle Prygl, og da de saa naaede dem paa Enghavevejen, gav Tiltalte Hansson, der var forrest, Jonassen et Slag oven i Hovedet med en mindre Sten, som han under Forfølgningen havde taget op fra Jorden, og som han holdt i den højre Haand. Som Følge af dette Slag, der kom ganske uventet, styrtede Jonassen ned i en ved Siden af Vejen løbende Grøft, der er ca. 1 Alen dyb, og samtidig blev saa Olsson greben foran i Brystet af Arrestanten. Denne slap ham dog strax efter igjen uden at tilføje ham nogen Overlast, og han og Jonassen, der imedens var krøbet op af Grøften, gav sig derpaa til at løbe ud ad Teglværkerne til, forfulgt af Arrestanten og de to Tiltalte. Disse opgav imidlertid snart efter Forfølgningen og vendte derpaa om og gik ind ad Byen til. Ved det Passerede vare de alle tre komne i Kampstemning, og da de saa lidt efter mødte Sadelmager Peter Buchwald Christensen, der kom gaaende paa Enghavevejen med sin Forlovede, ytrede Tiltalte Hansson til ham: »Du er vel en af Skruibrækkerne ude fra Teglværket«, og slog ham i det samme med knyttet Haand i Ansigtet. Da Arrestanten og Tiltalte Carlsson saae dette, fik ogsaa de Lyst til at give Christensen nogle Prygl, og da saa Christensen strax efter at være bleven slaaet af Tiltalte Hansson gav sig til at løbe ind ad Byen til, løb saavel Arrestanten som de Tiltalte efter ham. Efter at have løbet et lille Stykke indhentede de ham ogsaa, og Arrestanten gav ham da med knyttet Haand et Slag over den venstre Overarm, saaledes at han styrtede ned i den ved Siden af Vejen løbende ca. 1 Alen dybe Grøft med Arrestanten, der samtidig faldt, over sig. Efterat Arrestanten derpaa havde slaaet ham nogle Gange med knyttet Haand paa forskellige Steder paa Kroppen, rejste Arrestanten sig op og fjernede sig sammen med de Tiltalte, hvorpaa Christensen krøb op af Grøften og løb sin Vej.

Ved Slaget med Stenen tilføjedes der Axel Jonassen et ca. 1 Tomme langt Saar — der dog kun gik gennem Huden — paa venstre Side af Isseregionen, samt et Par mindre Hudafskrabninger i Nærheden af Saaret. Det ham saaledes tilføjedes Saar hindrede ham dog ikke i at passe sit Arbejde, og da

han den 1 Oktober d. A. mødte i Retten, var Saaret omtrent lægt.

Hvad dernæst Peter Buchwald Christensen angaar, da sprang dennes Næse op at bløde som Følge af det Slag, Tiltalte Hansson slog ham i Ansigtet. Endvidere tilføjedes der ham nogle overfladiske Saar i Panden og et Saar af en Tøres Størrelse midt paa venstre Overarm. Denne, der var Sæde for nogen Blodudtrædning, var derhos meget øm, saaledes at han i nogen Tid ikke kunde røre den, uden at det gjorde ondt, og han kunde derfor i de første Dage efter Overfaldet ikke arbejde. Endelig var et Parti paa den nederste Del af det venstre Skinneben underløbet med Blod og ømt ved Berøring. De ham saaledes tilføjede Læsioner havde imidlertid fortaget sig, da han den 3 Oktober d. A. mødte i Retten, med Undtagelse af at den venstre Overarm endnu da var noget øm ved Berøring.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanten og de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten og Tiltalte Carlsson hver især i 5 Gange 5 Dage, og Tiltalte Hansson i 6 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 4 Februar.

Nr. 100. Høiesteretssagfører Lunn som executor testamenti i Boet efter afdøde Brygger, cand. pharm.
Peter August Vogelius og efterlevende Hustru
Maria, født Schneider (Selv)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
 (Kammeradvokaten),

betr. Betaling af Skifte- og Arveafgifter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1895: Indstævnte, Høiesteretssagfører Michael Lunn som executor testamenti i Boet efter afdøde Brygger, cand. pharm. Peter August Vogelius og efterlevende Hustru Maria, født Schneider, bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, betale de paastævnte 507 Kr. 76 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Januar 1894 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 9 Juli f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet det efter Proceduren for Høiesteret ikke bliver at afgjøre, hvilke af de Udgifter, som ere afholdte af Enken ved Hjælp af de til hende til Husholdningens Førelse udbetalte Beløb, der kunde fradrages Bruttomassen ved de heromhandlede Afgifters Beregning, vil Dommen efter Indstævnets Paastand være at stadfæste.

I Salær for Høiesteret til den konstituerede Kammeradvokat findes Appellanten at maatte udrede 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Appellanten til den konstituerede Kammeradvokat 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Med Hensyn til, at der ved den den 30 Maj 1892 afsagte Repartition i det af Indstævnte Høiesteretssagfører Michael Lunn som executor testamenti behandlede Bo efter afdøde Brygger, cand. pharm. Peter August Vogelius og efterlevende Hustru Maria, født Schneider, under Udgifterne i Boet, der fradrages Bruttomassen, bl. A. er opført følgende Poster:

Udbetalt Fru Vogelius til Husholdningens Førelse m. m.	43298 Kr. 83 Ø.
Udbetalt til Husholdningens Førelse i Marts—	
Maj	2400 — 00 —
Udbetalt til Frederik Vogelius	2416 — 10 —
Udbetalt til Hans Henrik Vogelius	2795 — 93 —

og derefter saavel $\frac{1}{2}$ pCt. Skifteafgiften som Arveafgifterne i Boet ere beregnede i Henhold til den efter Fradrag af Udgiften udkomne beholdne Formue, blev der af Revisionen gjort Udsættelse om, at fornævnte Beløb tilsammen 50910 Kr. 86 Øre ikke

burde have været fradragne, men derimod medtagne under Afgiftsberegningen, og da Indstævnte overfor denne Udsættelse, der tiltraadtes af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, fastholdt Repartitionens Rigtighed og erklærede at ønske Spørgsmaalet afgjort ved Dom, have Citanterne ved den kst. Kammeradvokat her ved Retten som vedtaget Værnething anlagt nærværende Sag, hvorunder de søge Indstævnte i hans fornævnte Egenskab tilpligtet at betale 2de Boet i yderligere Skifte- og Arveafgifter paahvilende Beløb, henholdsvis 254 Kr. 50 Øre og 253 Kr. 26 Øre tilsammen 507 Kr. 76 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 11 Januar 1894 til Beting sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat. Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagte skadesløse Sagsomkostninger. Ifølge Regnskabet i Boet ere de 43298 Kr. 83 Øre udbetalte til Afdødes Hustru til Husholdningens Førelse, Husleje samt til Bestridelse af Udgifter til Børnenes Skolegang og Beklædning m. m., og af Indstævnte er det under Sagen oplyst, at der af bemeldte Beløb endvidere er afholdt Udgifter til Pasning og Vedligeholdelse af Boets faste Ejendom med Have, til Lønning af Tyender og anden Betjening. De to Beløb af 2416 Kr. 10 Øre og 2795 Kr. 93 Øre ere efter Regnskabet udbetalte til de paagjældende to Sønner til deres Undervisning og Uddannelse, personlige Udgifter m. m.

Indstævnte har nu med Hensyn til samtlige de her omhandlede Udbetalinger af ialt 50910 Kr. 86 Øre gjort gjældende, at der paahvilede Afdøde en retlig Forpligtelse overfor Hustru og Børn til at bekoste deres Underhold under Boets Behandling og for Sønnernes Vedkommende derhos særlig til at sørge for deres Uddannelse efter den af ham derfor lagte Plan, og at Beløbene, der ikke tilsammen andrage saa meget, som der under Boets Behandling er indgaaet i Rente og Udbytte, derfor formentlig med Føje ere førte til Udgift og fradragne som sket.

Heri skjønnes der imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold. Forsaavidt de af Indstævnte angivne Forpligtelser overhovedet have paahvilet afdøde Vogelius, ere de ialfald bortfaldne ved hans Død, og det er end ikke af Indstævnte assereret, at der af Afdøde er truffen nogen gyldig Villiebestemmelse om, at Beløbene, der alle ere udbetalte i Henhold til de af Boets Vedkommende paa Skifte tagne Bestemmelser, efter hans Død skulde udredes af Boets Indtægter, forinden disse kunde oplægges til Arvekapitalen. Ligesom det heraf følger, at de til Sønnerne udbetalte Beløb ikke kunne henregnes til Boets Gjæld eller blandt de af Behandlingen flydende Udgifter, hvoraf der ikke skal lægges Skifte- og Arveafgift, men maa betragtes som Arveforsud, saaledes maa det samme efter de angaaende det til Hustruen udbetalte Beløbs Anvendelse foreliggende Oplysninger statueres med Hensyn til dette i dets Helhed, idet der mangler fornødne

Data til Afgjørelsen af, hvorvidt mulig enkelte deraf afholdte Udgifter, som f. Ex. til Tyende, med Føje maatte kunne fradrages ved Beregningen af de her under Sagen omhandlede Afgifter. Idet de yderligere Beløb, hvormed disse under Sagen indtales, maa ansees og ogsaa ere erkjendte for rigtig beregnede, vil Indstævnte saaledes efter det foranførte i sin nævnte Egen-skab være at dømme efter Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkjende den kst. Kammeradvokat noget Salær.

Der vil være at forelægge Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 9 Juli f. A. fremlagte Indlæg, iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 5 Februar.

Nr. 118. Lilledals Bjergere (Høgsbro)

contra

Skipper Søren Sørensen (Bagger efter Ordre),

betr. Andeel i en Bjergeløn.

Stevns-Faxe Herreders ordinære Rets Dom af 15 Maj 1894: De Indstævnte, Strandfoged Jørgen Hansen af Lilledal samt Skipper Jens Sørensen, fhv. Baadfører Anders Henriksen eller Anders Henrik Hansen, Stenskjærer Niels Andersen og Baadfører Niels Hansen, alle af Tommestrup, bør for Tiltale af Citannten, Skipper Søren Sørensen af Sirslev, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1895: De Indstævnte, Lilledals Bjergere, bør til Citannten, Skipper Søren Sørensen af Sirslev, betale 293 Kr. 97 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 15 Juli 1893 til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-kyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter en af Strandfoged Jørgen Hansen efter den indankede Doms Afsigelse afgiven Erklæring i Forbindelse med flere Vidners Forklaringer, maa det antages, at Indstævnte, da han, som i den indankede Dom omtalt, kom ombord i det strandede Dampskib, spurgte, om han, der erklærede, at han ikke selv kunde blive, maatte leje en Mand for sig, og da dette blev besvaret benægtende, paa sin derom fremsatte Begjæring fik sin unge Søn optagen i Lauget som selvstændigt Medlem for en halv Part. Ved den saaledes trufne Overenskomst maa Indstævnte ansees at have opgivet den Ret han, uanseet at han ikke deeltog i Arbejdet, mulig kunde have havt til Andel i Bjergelønnen, hvilket ogsaa stemmer med to af Vidnernes Forklaring om deres Opfattelse af Samtalen. Allerede som Følge heraf ville Appellanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at opheve og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne, Lilledals Bjergere, bør for Tiltale af Indstævnte, Skipper Søren Sørensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Høiesterets-sagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Stevns Faxe Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag gik den i første Instants af Citanten, Skipper Søren Sørensen af Sirslev, endelig nedlagte Paastand ud paa, at de Indstævnte, Strandfoged Jørgen Hansen af Lilledal, Skipper Jens Sørensen, shv. Baadfører Anders Henriksen eller Anders Henrik Hansen, Stenskjærer Niels Andersen og Baadfører Niels Hansen, alle af Tommestrup, paa Lilledals Bjergeres Vegne tilpligtedes at betale ham 297 Kr. 72 Øre som udgjørende den ham formentlig tilkommende Andel af den de Indstævnte af Em. Z. Svitfers Bjergnings-Entreprise i Kjøbenhavn for Medvirkning ved

Bjergningen af den den 22 Maj 1893 ved Tommestrup Klint strandede Dampers »Shelley« udbetalte Bjergeløn, 22308 Kr. 72 Øre, nemlig Citantens fulde Part heraf, 372 Kr. 72 Øre med Fradrag af 25 Kr. for hvert af de 3 Etmaal, hvori Bjergningen, i hvilken Citanten ikke deltog, varede, hvorhos Citanten paastod sig tilkjendt Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum den 15 Juli 1893 til Betaling sker og Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastod principalt Sagen afvist paa Grund af ulovlig Kumulation, medens de subsidiært procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettsdommen bleve de Indstævnte, idet Afvisningspaastanden ikke fandtes at kunne tages til Følge, frifundne, medens Sagens Omkostninger hævedes. Denne Dom har Citanten derefter indbragt her for Retten, hvor han principalt har paastaaet de 5 nævnte Indstævnte tilpligtede in solidum eller pro rata parte at betale ham 297 Kr. 72 Øre, eller 295 Kr. 93 Øre, eller dog 293 Kr. 97 Øre med Renter som for Underretten paastaaet, og subsidiært har paastaaet Bjergeforeningen eller Bjergelauget »Lilledals Bjergere« tilpligtet at betale et af de nævnte Beløb med Renter som angivet, hvorhos han i alle Tilfælde har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser. De Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, forsaavidt Sagen ikke ex officio maatte blive afvist fra Underretten.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der under 10 Januar 1878 mellem Lilledals Bjergere og Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise i Kjøbenhavn indgaaet en for Overretten i Afskrift fremlagt Kontrakt om Udførelse i Fællesskab af Bjergningen af Skibe eller Fartøjer med Ladning, som maatte strande paa Kyststrækningen fra Mannahovedet til Skjullet mellem Lillehedinge og Højrup, hvilken Kontrakt er underskrevet af 102 Personer, deriblandt Citanten. Efter Kontraktens § 1 skal alle Strandinger i Distriktet, hvad enten Lilledals Bjergere eller Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise engageres, være i Fællesskab, saaledes at Lilledals Bjergere levere Mandskab, Baade og andre Rekvisiter, som tilhøre Bjergerne, til Afbenyttelse, medens Entreprisen leverer Dampskib, Dykker m. m., hvorhos enhver af Parterne bærer sine Omkostninger. Efter Kontraktens § 3 skal den akkorderede Bjergeløn deles lige mellem Bjergerne og Entreprisen, hvilken sidste efter § 9 dog i visse Tilfælde kun faar en Trediedel af Bjergelønnen. Efter § 4 skal Kommandoen ved Bjergningen deles mellem Kaptajnen paa det Dampskib, som Entreprisen sender til Stedet, og den Formand, som Bjergerne paa deres Vegne sende ombord, og endelig hedder det bl. A. i § 10, at Kontrakten er gjældende »enten Bjergningen udføres af en af Parterne alene eller af begge Parter i Forening«. — I Henhold til denne Kontrakt paatog Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise, da Damp-

skibet »Shelley« Mandagen den 22 Maj 1893 grundstødte ved Tommestrup Klint, sig at bringe Skibet af Grunden, og Strandfogden paa Kyststrækningen, Indstævnte Jørgen Hansen, der efter det Oplyste indtager en ledende Stilling blandt Bjergerne, idet han optager og udelukker Medlemmer, tilsiger til Møde ved Strandinger og har Kommandoen ved disse, lod da Tilsigelse til Møde udgaa til de paa en af ham ført Liste optegnede Bjergere, blandt hvilke Citanten, tidlig om Morgenen, Tirsdag den 23 Maj. Citanten sendte ham imidlertid strax ved Bud et Brev, hvori det bl. A. hedder: »Jeg kan umulig give Møde, skal jeg sende en Mand i mit Sted, eller faar jeg Part med Fradrag af en Dagløn«. Herpaa svarede Indstævnte Jørgen Hansen ikke, og Citanten, der havde sit Skib liggende i Faxe, lastet til Afgang under Tilsyn af to Drengene eller unge Mennesker, rejste derefter samme Formiddag til Faxe for at sejle til Kjøbenhavn. Han blev imidlertid liggende i Faxe til Torsdag Morgen den 25 Maj, som han har anbragt, fordi Skibet ikke kunde komme ud af Havnen. Den nævnte Morgen tidlig afsejlede han og kom samme Morgen til Strandingsstedet, hvor han uden at deltage i Bjergningen talte med Indstævnte Jørgen Hansen, om han vilde faa Part i Bjergelønnen, hvorefter han sejlede videre. Da den Kystbjergerne i Henhold til den fornævnte Kontrakt tilkommende Del af Bjergelønnen skulde udbetales dem af Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise, blev paa Foranledning af Entreprisens Kaptajn de 5 nævnte Indstævnte af de tilstedeværende Bjergere befuldmægtigede til at modtage og kvittere for Bjergelønnen 22308 Kr. 72 Øre, hvilket de ogsaa gjorde, og efterat der paa Stedet var anvendt et Beløb af 116 Kr. 72 Øre til Fortæring, blev Resten fordelt mellem de enkelte Bjergere med Forbigaaelse af Citanten.

Foreløbig bemærkes, at forsaauidt Citanten her for Retten har rettet sin Paastand imod de nævnte 5 Indstævnte personlig, vil der ikke hertil kunne tages Hensyn, da det efter Forligsklagen og Underretsstævningen maa antages, at Forlig er prøvet med dem og Paastand nedlagt overfor dem paa Lilledals Bjergers Vegne. De Indstævnte have nu vel benægtet, at der bestaar en Bjergforening eller et Bjergelaug, der benævnes Lilledals Bjergere, men ved den oftnævnte Kontrakt, som efter hvad der er i confesso stede, uanseet at flere af dens Underskrivere ere afgaaede ved Døden og andre Bjergere indtraadte, har været fulgt som Regel ved de af de omtalte Bjergere i Fællesskab med Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise foretagne Bjergninger, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at der med Hensyn til disse Bjergninger bestaar en Forening eller et Laug af det angivne Navn. Forsaauidt de Indstævnte have gjort gjældende, at det har været uberegtiget, at Citanten har rettet Stævningen mod de 5 nævnte Indstævnte paa »Lilledals Bjergere«s Vegne, findes der efter

hvad der foreligger om den Maade, hvorpaa disse 5 Indstævnte i det Hele have repræsenteret Lilledals Bjergere ved Modtagelsen og Fordelingen af Bjergelønnen, ikke som af de Indstævnte formel, Føje til at afvise Sagen fra Underretten ex officio, hvorom der, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, alene kunde være Spørgsmaal.

Citantens Procedure for Overretten gaar navnlig ud paa, at Sagen drejer sig om han rettelig er udelukket fra at faa Part ved Fordelingen af den »Lilledals Bjergere« i Henhold til den oftnævnte Kontrakt i Anledning af det omtalte Bjergningsforetagende udbetalte Bjergeløn, der imidlertid, efter hvad der var Hensigten med Kontrakten og ogsaa har fundet sit Udtryk i samme, ikke, naar der er Spørgsmaal om Fordelingen, kan betragtes som et Vederlag for Bjergernes Arbejde, men nærmest maa opfattes som et Vederlag for ikke at have konkurreret med Entreprisen ved Bjergningen; det er derfor en Følge af Forholdets Beskaffenhed, at den Omstændighed, at en Bjergner ikke har deltaget i en Bjergning, for hvilken der udbetales Bjergeløn efter Kontrakten, ikke helt kan udelukke ham fra at nyde Andel af Bjergeløn, hvorimod det i Bjergeforeningen er en Koutume, at der i saadant Tilfælde fradrages et rundeligt Beløb beregnet pr. Dag, fordi Vedkommende ikke har ydet sit Arbejde. Ligesom det nu af de Indstævnte er indrømmet, at Hensigten med Kontrakten har været at ophæve den tidligere mellem Bjergerne og Entreprisen stedfindende Konkurrence ved foreliggende Bjergninger, saaledes fremgaar dette ogsaa tilstrækkelig tydeligt af Kontrakten, se navnlig den foran citerede Bestemmelse i § 10, hvorefter Bjergerne have Ret til Halvdelen af den akkorderede Bjergeløn, selv om ingen af dem har medvirket ved Bjergningen. De Indstævnte have vel ikke villet indrømme, at der ved Bjergeforeningen, for hvilken der ikke findes skriftlige Vedtægter, bestaar en Koutume, som af Citanten angivet; men ligesom de ikke, trods gjentagne Provokationer fra Citantens Side, have, uagtet saadant maatte være dem let, oplyst et eneste Tilfælde, hvor der, naar en Bjergner er udebleven fra en Stranding, ikke er udbetalt ham Bjergeløn — hvorved bemærkes, at det er in confesso, at der gjentagne Gange er udbetalt Bjergeløn til en Bjergner, der ikke personlig har deltaget i Bjergningen, men har sendt en Stedfortræder — saaledes er det ogsaa af de Indstævnte erkjendt, at der i flere Tilfælde, naar en Bjergner er udebleven fra et Bjergningsforetagende i en eller flere Dage, er, naar han blot overhovedet har deltaget i Bjergningen, udbetalt ham fuld Part af Bjergelønnen alene med Fradrag af 25 Kr. for hver Dag, hvori han ikke har deltaget i Bjergningen. Men heraf maa det blive en Følge, at der ogsaa, naar en Bjergner helt udebliver fra en Bjergning, for hvilken Kontrakten er gjældende, maa udbetales ham Anpart af Bjergelønnen med et lignende Fradrag, ial-

fald med mindre Udeblivelsen har været af Betydning med Hensyn til Bjergningens behørige Udførelse, eller Vedkommende har udvist et Forhold, hvorefter han maatte betragtes som renoncerende paa eller udelukket fra Andel i Bjergelønnen. De Indstævnte have nu end ikke assereret, at Citantens Udeblivelse har havt nogensomhelst Betydning med Hensyn til Bjergningens behørige Udførelse, og det er saa langt fra, at Citanten iøvrigt ved sit Forhold maa ansees som renoncerende paa eller udelukket fra Bjergeløn, at han, der kun daarlig kunde udeblive fra sit Skib, tværtimod maa ansees at have foretaget, hvad der paa laa ham, ved sine forskjellige Henvendelser til Indstævnte Jørgen Hansen, hvem han efter det Foreliggende maatte ansee beføjet til paa de Indstævnets Vegne at tage de i den ompurgte Henseende fornødne Beslutninger, og som, efter hvad der er in confesso, ikke under den omtalte Samtale paa Strandingsstedet fordrede, at Citanten skulde deltage i Bjergningen eller miste Bjergeløn. Som Følge heraf maa det ansees uberettiget, at »Lilledals Bjergere« have udelukket Citanten fra at faa Del i den udbetalte Bjergeløn, og de ville derfor være at dømme til at betale ham hans Andel i Bjergelønnen. Med Hensyn til Andelens Beregning er det ikke af de Indstævnte mod Citantens Benægtelse godtgjort, at Bjergningen har været længere end 3 Etmaal, og da de ikke have paastaaet, at det Fradrag, der skal ske paa Grund af Citantens Udeblivelse, skal ansættes til mere end 25 Kr. pr. Dag, vil der i Citantens fulde Part kun kunne fradrages 75 Kr. Da imidlertid hverken det principalt paastaaede Beløb 297 Kr. 72 Øre eller det subsidiært paastaaede Beløb 295 Kr. 93 Øre vil kunne tilkjendes Citanten, idet dennè har erkjendt, at det førstnævnte Beløb skyldes en urigtig Beregning fra hans Side, og der med Hensyn til det sidstnævnte Beløb ikke foreligger noget nærmere om, at Bjergerne, som af Citanten antydet, have været uberettigede til at anvende det ovennævnte mindre Beløb, 116 Kr. 72 Øre til Fortæring, vil ikkun det mest subsidiært paastaaede Beløb 293 Kr. 97 Øre kunne tilkjendes ham. Af dette Beløb ville de Indstævnte have at svare Renter som af Citanten paastaaet, medens Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 8 Februar.

Nr. 348. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juni 1896: Tiltalte, Kjøbmand Chr. Hansen, bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Herschend, 25 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Oktober 1896: Tiltalte Christian Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Hansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kjøbmand Chr. Hansen, der er født i Aaret 1852, og som ifølge Høiesterets Dom af 13 Maj d. A. er anseet efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men som iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der, da der under

en mod Kjøbmand Thomas Fog i Horsens indledet Undersøgelse, der sluttedes, uden at der fra det Offentliges Side fandtes tilstrækkelig Anledning til at beordre Tiltale mod Fog, var opstaaet Formodning om, at Tiltalte, der i ca. 11 Aar indtil den 12 Maj 1894 havde haft Arbejde i Fogs Forretning, havde gjort sig skyldig i Pengeafpresning overfor denne, idet han ved Trusler om til Politiet at gjøre Anmeldelse om af Fog i sin Forretning udviist uredeligt Forhold, havde søgt at formaa denne til at udbetale sig et større Beløb, blev indledet Undersøgelse mod Tiltalte i den omhandlede Henseende, hvilken Undersøgelse, hvorunder der blandt Andre ogsaa blev afæsket Tiltaltes Hustru Forklaring, førte til, at Tiltalte ved Overrettens Dom af 26 August f. A. blev anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 245, hvilken Dom, efterat Sagen den 14 September næstefter var bleven indanket for Høiesteret, derefter blev stadfæstet ved denne Rets ovennævnte Dom. Efterat denne Indankning havde fundet Sted, og efterat Tiltalte havde tilstillet Høiesteret, for hvilken Ret Høiesteretssagfører Michael Lunn var beskikket til som Aktor at udføre Sagen mod Tiltalte, tvende af Tiltalte underskrevne Skrivelser, den ene dateret den 15 December f. A., hvori han næst at meddele, at det var hans Hensigt at søge den mod ham verserende Sag nærmere oplyst ved Vidner, sigtede Underdommeren i bemeldte Sag Byfoged Lendrup i Horsens for ved Ledelsen af Forhørene saavel mod Tiltalte og dennes Hustru som mod Kjøbmand Fog i Horsens at have gjort sig skyldig i en Række ulovlige og lovstridige Handlinger, og den anden dateret den 24 s. M., hvori han meddelte, at han fra den 23 s. M. havde taget Ophold i Slagelse, samt at hans Adresse var: Læge N. Christoffersen, og som Grund til denne Flytning angav, at han var tyet »til et borgerligt Asyl for — som han udtrykte sig — at befri sig fra umiddelbart Forhold til den i aabenbart Fjendskab med ham værende Øvrigheds- og Politimagt i Horsens«, inkaminerede han den 7 Januar d. A. ved Bythinget i Horsens den ovenfor antydede Vidnesag. Ved denne Lejlighed fremlagde han, der, efter hvad der er tilført Justitsprotokollen, mødte »med sin Sekretær og Tjener, Læge N. Christoffersen af Slagelse«, tre Stævninger, ved hvilke han indstævnedes Byfoged og Byskriver Lendrup til, som det i Stævningen hedder, »at høre Vidner, stævnte og ustævnte, til Oplysning om hans lovstridige Handlemaade under et Forhør mod mig ved Horsens Kjøbstads Politiret, samt om anden af ham mod mig og min Hustru anvendt Ulovlighed under den foran betegnede Justitssag«, hvorhos han i en, Stævningerne paategnet, saakaldet »Deduktion af Vidnesøgsmålet« bl. A. udtalte, at Vidneforklaringerne deels skulde tjene til Oplysning under den mod ham for Høiesteret verserende Sag deels til extrajudicielt Brug og navnlig til at begrunde en Klage til Øvrigheden over Byfoged Lendrup og en Begjæring om

at faae indledet kriminel Undersøgelse imod ham. Efterat saavidt var passeret i Retten, bemærkede Byfoged Lendrup til Justitsprotokollen, at han, da det inkamnerede Thingsvidne var rettet mod den ordinære Underdommer i hans Egenskab som Forhørsdommer, efter hvad der var fremkommet, ansaae det for nødvendigt allerede paa Sagens nuværende Standpunkt at vige sit Sæde, hvorpaa Herredsfoged Rahlff i Henhold til en alt da foreliggende Beskikkelse fra Amtet tiltraadte som Sættedommer og Sætteskriver, og han har derefter behandlet den ommeldte Sag, der fik det Udfald, at Sagen, under hvilken Tiltalte bl. A. ogsaa havde indstævnet Amtmanden over Aarhus Amt og den ovenfor nævnte Høiesteretssagsfører, ved en Kjendelse af 19 Maj d. A. blev afvist, hvorhos Tiltalte for usømmelig Skrivemaade blev anset med en Mulkt af 50 Kr. til Horsens Kjøbstads Kæmnerkasse og ligesaa meget til Justitskassen.

Under Proceduren i Vidnesagen har nu Tiltalte dels i Tilførsler, som han dikterede til Justitsprotokollen efter Opskrifter, som den nævnte Læge Christophersen, der kun den Dag, da Sagen, som meldt, blev inkamneret, mødte i Retten sammen med Tiltalte, havde forfattet, dels i Indlæg og andre af ham fremlagte Dokumenter gentaget og paa forskjellig Maade varieret samt nærmere søgt at begrunde sine mod Byfoged Lendrup fremsatte Sigtelser angaaende Behandlingen af den ommeldte Justits-sag. Han har saaledes navnlig i en Protokolltilførsel i Retsmødet den 21 Januar d. A. udtalt, at han »siger her for Ret og Dom Byfoged Lendrup i Horsens, der er indstævnet under Sagen, for uærlig Mand og fralægger ham ærligt Navn«, samt bemærket, at det af de af Tiltalte fremlagte Bevisligheder bl. A. fremgik, at Byfoged Lendrup i flere Henseender havde gjort sig skyldig i Løgn, at han havde »paa en Mangfoldighed af Punkter forfalsket og forvansket Politiretsforhørens faktiske Resultat ved sin Protokollation«, at han var faret frem nærmest »som en gal Mand med sin Afhentning af Folk til Forhørene«, at han havde udskjældt Tiltaltes Hustru »i hæderlige Folks Nærværelse, ganske grundløst for Løgnerske og gereret sig som en Æreskænder«, m. m. Endvidere hedder det i et den 4 Februar d. A. irettelagt, af Tiltalte underskrevet, Indlæg bl. A., at »Lendrup har lidt Skade paa sin Embedskarakt,« »et saa usikkert og upaalideligt Medium som Lendrup«, »De kan jo allerede nu ikke lovligt sidde paa Dommers Sæde, men kun ved Usurpation«, — »det er Mænds Skyld, der handle uretfærdigt, som De har gjort mod mig, og gaa frem med Ulovlighed istedetfor at agte og følge Loven«, »De (∅: Byfoged Lendrup og en anden navngiven Mand) skjule efter Evne det Sande og give det Usande Skin af at være sandt«, »den (∅: den almindelige borgerlige Ære) har Lendrup jo allerede lidt en slem deminutio af ved at være

et passivt Objekt for mine Sigtelser«, »det er fuldstændig falsk, hvad Lendrop refererer«, og dette Indlæg indeholder desuden mange andre haanlige og fornærmelige Udladelser mod Byfoged Lendrop.

Tiltalte har forklaret, at ligesom det er Læge Christoffersen, der har forfattet Udkastene til Protokolltilførslerne, saaledes har denne, der i det Hele er optraadt som Tiltaltes Vejleder og Raadgiver, ogsaa forfattet Indlægene og de øvrige processuelle Dokumenter i Vidnesagen samt de tvende ovenfor omtalte Skrivelser til Høiesteret, men Tiltalte har tillige udtrykkelig erkjendt, at alt, hvad der under Vidnesagen er anbragt eller fremlagt, er fremkommet efter hans Ønske og med hans Billigelse, hvorfor han ogsaa selv har sat sit Navn under de skriftlige Udfærdigelser, hvori de ommeldte Sigtelser ere fremsatte eller antydede, samt at han bærer det fulde Ansvar for de overfor Byfoged Lendrop fremsatte Sigtelser, som han fremdeles har fastholdt, og Tiltalte maa derfor anses at være ansvarlig for disse.

Da de tvende ovennævnte Skrivelser til Høiesteret af 15 og 24 December f. A. ikke ere henvendte til Byfoged Lendrop, og denne derhos under Sagen har erklæret, at han kun har modtaget dem til Udlaan af Aktor i Justitssagen for Høiesteret, og at deres Indhold ikke paa anden Maade er kommet til hans Kundskab, vil Tiltalte efter Indholdet af Straffelovens § 101 ikke under nærværende Sag kunne drages til Ansvar for deres Indhold, og dette maa navnlig ogsaa gjælde for den førstnævnte Skrivelses Vedkommende, uanset at en Afskrift af samme af Tiltalte har været fremlagt under Thingsvidnesagen. Men det samme findes endvidere at maatte antages med Hensyn dels til en Række af Breve i Afskrift fra Tiltalte til Forskjellige, som han har anmodet om Oplysninger til Brug under den af ham intenderede Vidneførsel, dels til et Duplicat af en til Sættedommeren fremsendt saakaldet *litis denunciatio*, hvilke Dokumenter alle af Tiltalte ere fremlagte under Thingsvidnet, men ikke ere henvendte til Byfoged Lendrop og ikke ere blevne oplæste i Retten, og om hvilke det derfor ikke uden videre kan antages, at Tiltalte er gaaet ud fra, at de *verbis ipsissimis* vilde blive bragte til hans Kundskab, ligesom det ej heller er oplyst, at saadant er sket. Derimod findes det, at ikke blot de af Tiltalte ved Thingsvidnesagens Inkamination, da Byfoged Lendrop endnu indtog Dommersædet, fremlagte Stævninger, af hvilke derhos den ene var forkyndt for Lendrop personlig, men navnlig ogsaa Tiltaltes Protokollationer under Thingsvidnet, og de af ham under samme fremlagte Indlæg, i hvilke sidste han endog, som det fremgaar af det ovenanførte, tildels i direkte Tale henvendte sig til Byfoged Lendrop, maa betragtes som indeholdende saadanne Overfald paa denne med Haan

og fornærmelige Tiltale under eller i Anledning af hans Embedsførelse, som omhandles i Straffelovens § 101; thi ihvorvel det ikke fremgaar af den fremlagte Beskrivelse af Thingsvidnet, at Byfoged Lendrop var tilstede ved de Retsmøder, under hvilke Protokollationerne fandt Sted og Indlægene fremlagdes, var han dog stævnet til at møde og gav ogsaa Møde ved sin beskikkede Sagfører ved disse Lejligheder, og ligesom det navnlig efter det ovenfor i Uddrag refererede Indhold af det den 4 Februar d. A. irettelagte Indlæg sees, at idet mindste dette var bestemt til at blive læst af Byfoged Lendrop, saaledes maa det ogsaa ansees som selvfølgelig, at i alt Fald den for ham mødende Sagfører vilde give ham Lejlighed til at gjøre sig bekendt med, hvad der af Tiltalte var anbragt i Retten, og at dette ogsaa er sket.

Idet det nu efter Sagens Oplysninger i det Hele maa antages, at de ovennævnte Sigtelser mod Byfoged Lendrop i alt Væsentligt ere grundløse, vil Tiltalte for sit Forhold i de ovenfor fremhævede Henseender være at ansee efter Straffelovens § 101 med en Straf, der under særligt Hensyn til, at det er Læge N. Christophersen, der er den egentlige Ophavsmand til den ommeldte Vidnesag, og at i alt Fald den Form, hvorunder Sigtelserne overfor Byfoged Lendrop ere fremkomne, væsentlig skyldes ham, samt at Tiltalte, uagtet bemeldte Læge, efter hvad der foreligger, nærmest maa antages at have været sindssyg, maa antages at have næret blind Tillid til ham, findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 69. **Detailhandler C. Jørgensen**
(Ingen)

contra

Handelsfirmaet **Ewald Jensen & Co.** ved dets eneste
ansvarlige Deltager, **Grosserer L. E. Jensen**
(Salomon).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Detailhandler C. Jørgensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig

med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej til-lades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 400 Kroner.

Tirsdagen den 9 Februar.

Nr. 115. Hofjægmester, Greve Chr. Danneskjold-Samsøe (Winther)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den cst. Kammeradvokat),

betr. Udredelse af Bygningsafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1895: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør for Tiltale af Citanten, Hofjægmester, Greve Danneskjold-Samsøe, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at den paagjældende Hovedbygning med tilhørende Portnerhus efter dens hele Karakter og Assuranceværdi ikke kan betragtes som et saadant Tilbehør til dens Jordtilliggende, at den i Henhold til Frd. 1 Oktober 1802 § 35 kan være fritaget for Bygningsafgift, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger om den nuværende Tilstand af den endvidere i Dommen ommeldte mindre Bygning maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

I Salær til Kammeradvokaten vil Appellanten have at betale 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestret betaler Appellanten, Hofjægermester Greve Danneskjold-Samsøe til den konstituerede Kammeradvokat 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Hofjægermester, Greve Danneskjold-Samsøe, de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet tilpligtede paa Statskassens Vegne at tilbagebetale ham den for Tidsrummet fra og med 11 December Termin 1871 til og med Juni Termin 1893 med 130 Kr. 58 Øre aarlig afkrævede og betalte Bygningsafgift af den ham tilhørende Ejendom »Christiansholm«, Matr.-Nr. 1 A og B i Gjentofte Sogn, ialt 2872 Kr. 76 Øre med 5 pCt. aarlige Renter af Beløbet fra Stævningens Dato den 13 Juli 1893 og Sagens Omkostninger, medens de Indstævnte, for hvilke der er givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, principalt paastaa sig pure frifundne, subsidiært mod Betaling af et nærmere angivet mindre Beløb samt tilkjendte Sagens Omkostninger, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat. Efter Proceduren og de foreliggende Oplysninger bestaar Ejendommens Bygninger dels af en herskabelig Hovedbygning med Kjælder og Kvist, indeholdende ca. 16 Værelser, til hvilken der er Opkjørsel fra Strandvejen, hvor der ligger et saakaldet Portnerhus, dels af en Bygning indeholdende 4 a 5 Værelser tilligemed Bryggers og Mælkekjælder samt de fornødne Avlsbygninger, medens Ejendommens Areal udgjør ca. 100 Td. Land, skyldsats for 4 Td. 6 Skp. 3 Fdkr. $1\frac{3}{4}$ Alb. Hartkorn. Siden Aaret 1852 — forinden hvilket Tidspunkt der, uagtet der maa gaas ud fra, at ingen væsentlig Forandring var sket fra tidligere Tid med Hensyn til Ejendommen eller dens Bygninger, ingen Bygningsafgift vides at være svaret — har der været paalignet den omtalte Hovedbygning og Portnerhuset Bygningsafgift tilsammen for det ovenfor angivne aarlige Beløb, medens Gaardens øvrige Bygninger ikke har været ansatte til saadan Afgift.

Citanten gjør nu gjældende, at han har betalt den ham afkrævede Bygningsafgift i Tillid til, at denne lovligt var paalignet hans Ejendom, men at dette formentlig ikke har været Tilfældet, idet Ejendommens hele Bygningskomplex er og stadig har været

til alene som tjenende Ejendommens Landbrugsinteresser og saaledes i Medfør af Frdn. 1 Oktober 1802 § 35 i det Hele er frit for Bygningsafgift. De Indstævnte paa deres Side anbringe, at de 2 nævnte Bygninger, der ere ansatte til Afgiften, ere selvstændige Bygninger, som ej henhøre til Bondegaards- eller Avlsbrug som saadan. I saa Henseende have de henvist til, at ligesom den nævnte Hovedbygning — beliggende i Københavns umiddelbare Nærhed ved Øresund — efter sin Størrelse og Indretning ikke har noget Fællesskab med en Bondegaards Beboelsesbygning til et tilsvarende Jordareal, saaledes peger Ejerens Stand og Stilling i det Hele, som og den Omstændighed, at han i 7 Aar af det omhandlede Tidsrum har haft Hovedbygningen udlejet til Københavnere eller havt den staaende ledig, medens Avlingen er bleven drevet af en Forvalter, der har havt sin Bolig i den omtalte 4 a 5 Værelsens Bygning, i hvilken den Mand, der i Aarene 1847—1858 af den daværende Ejer havde forpagtet Avlingen, ligeledes har havt sin Bolig, bestemt hen paa, at Hovedbygningen ikke staaer i Forhold til Ejendommen som en Bondegaardsbeboelsesbygning, men at Ejendommen foruden Hovedbygningen ogsaa har været forsynet med en efter Jordens Størrelse passende Beboelsesbygning.

Efter det saaledes Foreliggende skjønnes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at denne Bygning maa ansees som et saadant Lyststed for Kjøbstadsbeboere, som den citerede Frdns. § 36 ommelder. Hvad dernæst det omtalte Portnerhus angaar, da skjønnes dette allerede efter sin foranførte Beliggenhed at være et Tilbehør til den herskabelige Hovedbygning, og som saadant at maatte dele Skjæbne med denne Bygning, hvad den omspurgte Afgift angaar, men iøvrigt er det oplyst, at ogsaa denne Bygning i de sidste 6—7 Aar af det omhandlede Tidsrum har ført sin selvstændige Tilværelse som Sommerbolig for Kjøbstadsboere.

Herefter ville de Indstævntes principale Paastand være at give Medhold, dog saaledes at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, hvorefter der ikke vil kunne tilkjendes den kst. Kammeradvokat Salær under Sagen. Der foreligger ingen Stempeovertrædelse.

Nr. 134. Værtshusholder Johan Jensen
(Arntzen)

contra

Randers Byraad (Ingen),

betr. Erlæggelse af en ved Overenskomst paataget Brændevins-
afgift.

Randers Kjøbstads ordinære Rets Dom af 4 Juni 1894: Indstævnte, Værtshusholder Johan Jensen, bør til Citanterne, Randers Byraad, betale 150 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 2 April 1892 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 20 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 December 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 25 April 1895 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Værtshusholder Johan Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Politimesteren i Randers havde tilkjendegivet forskellige Personer sammesteds — der, som det maa antages, fordi de paa Grund af den da gjældende Vedtægt i saa Henseende for bemeldte Kjøbstad ikke havde kunnet erholde Næringsadkomst paa Værtshushold, i sin Tid havde løst Borgerskab som Gjæstgiver deri Byen, men alene benyttede samme til at drive Værtshushold og ikke vare indrettede paa at kunne modtage Rejsende i Logis — at de den 1 April 1890 maatte ophøre med deres ommeldte

Næringsforretninger, saafremt de ikke forandrede samme saaledes, at de kunde modtage Rejsende og Heste, indgik 15 af de Paa-gjældende, deriblandt Citanten, nuværende Værtshusholder Johan Jensen, med et af Overretssagfører Elle i Randers paa deres Vegne affattet Andragende til de Indstævnte, Randers Byraad, hvori de under Paaberaabelse af, at det var dem umuligt at til-vejbringe de fornødne Lokaler til egentligt Gjæstgiveri, og at Ophævelsen af deres hidtil drevne Næring vilde udsætte dem for økonomisk Ruin, anmodede Byraadet om at komme dem til Hjælp i denne deres uheldige Stilling og som Middel hertil særlig nævnte en Forandring af den ovenfor berørte Vedtægt. Bemeldte Andragende blev af Byraadet overgivet til Behandling af et af det den 23 December 1889 nedsat Udvalg af fem af Raadets Medlemmer, deriblandt ovennævnte Elle og Bryggeriejer Trampenbergh, og i et Møde, som dette Udvalg og Byraadets Formand den 9 Januar næstefter havde med tre Delegerede for Andragerne, blev der forelagt og oplæst et af Overretssagfører Elle affattet Dokument, der var bestemt til at underskrives af Andragerne, og hvori Underskriverne navnlig anmode Byraadet om at udvirke en ny Vedtægt i Henhold til Lov 23 Maj 1873 § 9, hvorefter vi kunne faa Borgerskab som Værtshusholdere i Randers senest fra 1 April d. A. at regne, og i Tilfælde af en slig Vedtægts Stadfæstelse forbinde sig til — »for at Kommunen ikke ved den gjorte Indrømmelse til Fordel for os skal lide for stort et Tab, hvorved bemærkes, at Brændevinsafgiften i Randers for Tre-aaret 1889—91 var fastsat til 300 Kr. aarlig for Gjæstgivere, men kun til 100 Kr. aarlig for Værtshusholdere — »Enhver for sit Vedkommende at udrede aarlig som hidtil 300 Kr. indtil Udløbet af nysnævnte Periode for Bestemmelse af Brændevinsafgiften i Kjøbstaden, saaledes at det Beløb af 200 Kr. aarlig, som førstnævnte Sum udgjorde mere end Værtshusholdernes Afgift, skulde erlægges til de samme Tider som denne, og at Tilbudet om den forhøjede Afgifts Svarelse skulde være forbindende for dem til 1 April 1890.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Februar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkel) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolskretærer.

40. Aargang:

Høiesteretsaaret 1896.

Nr. 51—52.

Tirsdagen den 9 Februar.

Nr. 134. Værtshusholder Johan Jensen (Arntzen)

contra

Randers Byraad (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Ved det ovennævnte Møde blev det derhos aftalt, at Dokumentets Underskrivning skulde finde Sted den følgende Dag paa Byens Kæmnerkontor i Overværelse af fornævnte Elle og Trampenberg, og efterat de ovenmeldte tre Delegerede for Andragerne til den Ende havde givet de andre Vedkommende fornøden Underretning, blev Dokumentet ogsaa den 10 Januar 1890 paa Kæmnerkontoret, hvor Elle og Trampenberg da vare tilstede, underskrevet af Citanten og tretten andre af de Paagjældende og ligeledes samme og næste Dag underskrevet af fire andre. I Henhold til det saaledes Passerede gjorde Byraadet derpaa Indstilling til Indenrigsministeriet angaaende den paatænkte Forandring af den paagjældende Vedtægt, og efterat Ministeriet havde givet foreløbigt Tilsagn om Stadfæstelse af en saadan Forandring — hvorom Byraadet ved en Skrivelse af 18 Marts 1890 underrettede Dokumentets Underskrivere med Tilføjende, at det modtog disses Tilbud i Dokumentet af 10 Januar — stadfæstede Ministeriet den 20 s. M. en af Byraadet i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 affattet ny Vedtægt for Kjøbstaden, i hvis § 3 det bestemtes, at enhver, der havde taget Borgerskab i Randers som Gjæstgiver inden 1 Januar 1890, kunde inden 1 Maj s. A. ombytte samme med et Borgerskab som Værtshusholder uden Hensyn til, om det i Vedtægtens § 1 fastsatte Maximum af 80 for Borgerskaber paa Værtshushold og Restauration i Kjøbstaden

derved blev overskredet. — Citanten og forskellige andre, som benyttede sig heraf til at erholde Borgerskab som Værtshusholder, vægrede sig imidlertid senere tildels ved i den tilbagestaaende Del af Trearet 1889—91 at betale de 200 Kr. aarlig, hvormed Brændevinsafgiften for Gjæstgivere oversteg Afgiften for Værtshusholdere, og da navnlig Citanten ikke har erlagt bemeldte Beløb for Januar, April og Oktober Kvartaler 1891 til Beløb ialt 150 Kr., have de Indstævnte under denne Sag i første Instans paastaaet ham tilpligtet at betale dette Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 2 April 1892, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, hvorhos Citanten er tilpligtet at godtgjøre de Indstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 20 Kr., og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom for Underretten principaliter har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale og in subsidium har nedlagt Paastand om, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af en nærmere angiven Ed af ovennævnte Elle og Trampenbergh. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Citanten nu først og fremmest villet gjøre gjældende, at det ved hans og de andre Vedkommendes Underskrivning af det ovenmeldte Dokument af 10 Januar 1890 var en udtrykkelig Betingelse eller Forudsætning for deres deri indeholdte Løfte om i det paagjældende Tidsrum at udrede det omhandlede aarlige Beløb af 200 Kr., at kun Dokumentets Underskrivere skulde faa Ret til at ombytte deres Gjæstgiverborgerskab med Borgerskab paa Værtshushold, men at denne Betingelse ikke er bleven fyldestgjort, idet sliq Ombytning, som det under Sagen er in confesso, foruden Underskriverne endvidere er indrømmet tre andre Gjæstgivere, hvorhos det af de Indstævnte er tilladt to Gjæstgivere, der ikke havde underskrevet Dokumentet, at tiltræde dette ved en Paategning derpaa af 8 April 1890, ligesom der er meddelt Værtshusholderborgerskab til femten Vinhandlere, hvis Brændevinsafgift imidlertid allerede tidligere var den samme som Værtshusholdernes. Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at der ikke af Dokumentet kan udledes nogen saadan Begrænsning som af Citanten paastaaet af Underskrivernes Løfte i Dokumentet om at udrede det omhandlede aarlige Beløb, og at der ligesaa lidt i de Indstævntes ovenmeldte Skrivelse af 18 Marts 1890, som af Citanten yderligere anbragt, findes en Anerkjendelse fra de Indstævntes Side af den paastaaede Begrænsning; og naar Citanten i saa Henseende endvidere har paaberaabt sig den edelige Vidneforklaring, der under Sagen er afgiven af en af de ved Mødet paa Kæmnerkontoret den 10 Januar 1890 tilstedeværende Gjæstgivere, der maa antages at være uden Interesse i nærværende Sag, og som gaar ud paa, at en anden af de ved Mødet til-

stedeværende Gjæstgivere sammesteds rettede Spørgsmaal til de mødte Byraadsmedlemmer Elle og Trampenber angaaende, hvorvidt kun de, der underskrev Dokumentet, fik Ret til at ombytte, samt at førstnævnte hertil svarede »Ja« eller »Ja selvfølgelig«, saa kan der — selv afset fra, at der efter det Foreliggende og navnlig to andre paa Mødet tilstedeværende Gjæstgiveres Vidneforklaringer maa antages paa det tidnævnte Møde ikke at have været ført nogen virkelig Forhandling om Dokumentets Indhold, der forudsattes at være de Paagjældende bekendt iforvejen, og at Hensigten med Mødet alene var at faa Dokumentet underskrevet af samtlige Paagjældende — i ethvert Fald ikke lægges videre Vægt paa den ommeldte Vidneforklaring, da Overretssagfører Elle, efter hvad ovenfor er anført om Hensigten med dette Møde og om de Forhandlinger, der vare gaaede forud for samme, ikke kan antages ved denne Lejlighed at have været bemyndiget til at afgive en for Byraadet bindende Erklæring om Betydningen i den ommeldte Henseende af, at de Mødende underskrev Dokumentet, hvorimod hans Udtalelser i saa Henseende kun kunde betragtes som Udtryk for hans private Mening. Da der derhos intet Hensyn kan tages til Citantens Anbringende om, at den paastaede Indskrænkning af hans og de andre Vedkommendes ved Dokumentet af 10 Januar 1890 overtagne Forpligtelse til at svare de 200 Kr. aarlig, maatte anses for en Selvfølge, og der ingen Vægt kan lægges paa, at Fristen for Adgang til at ombytte Gjæstgiverborgerskab med Borgerskab paa Værtshushold i den nye Vedtægt er sat til 1 Maj 1890, medens i Dokumentet den 1 April 1890 nævnes som det Tidspunkt, hvorfra Underskriverne ønskede deres Borgerskaber senest ombyttede, eller derpaa, at Dokumentet den 8 April s. A. blev tiltraadt af to andre Gjæstgivere, som derved alene paatog sig, uanset den alt stedfundne Stadfæstelse af den nye Vedtægt, ligesom de øvrige Underskriverne at udrede det omhandlede aarlige Beløb af 200 Kr., kan Citantens ommeldte Indsigelse overhovedet ikke komme i nogen Betragtning. Ligeledes maa det anses ubeføjet, naar Citanten har søgt at gjøre gjældende, at det skulde være i Strid med den ovennævnte nye Vedtægt, der intet indeholder om Brændevinsafgiften i Kjøbstaden, saavel som med Lovgivningen, at Underskriverne af Dokumentet i det paagjældende Tidrum have haft at svare en større Brændevinsafgift end de andre Gjæstgivere, der have faaet deres Borgerskaber ombyttede med Værtshusholderborgerskaber, og det saa meget mere som det omhandlede aarlige Beløb af 200 Kr. ikke kan betragtes som egentlig Brændevinsafgift; og vel have de Indstævnte erkjendt, at de, da de gjorde Indstilling til Indenrigsministeriet om Forandring i den paagjældende tidligere Vedtægt, ikke gjorde Ministeriet bekendt med Oprettelsen af Dokumentet af 10 Januar 1890, men naar Citanten under Henvisning hertil endelig har

villet gjøre gjældende, at Ministeriet i modsat Fald vilde have nægtet Stadfæstelse af den nye Vedtægt, foreligger der intet, som bestyrker dette.

Efter hvad saaledes er anført, og idet derefter Citantens subsidiære Paastand ligesaa lidt som den principale kan gives Medhold, maa det billiges, at de Indstævntes i Sagen nedlagte Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i første Instans det maa have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos der efter dette Udfald af Sagen, samt da de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 10 Februar.

Nr. 104. Amtmanden over Maribo Amt,
Stiftamtmand, Kammerherre **Fabritius-Tøngnagel**
paa det Offentliges Vegne (Lunn efter Ordre)

contra

Maren Kirstine Hansdatter, Pommers Enke, og
Johanne Margrethe Rasmussen, kaldet **Pommer**
(Jensen efter Ordre),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1895: Der tillægges Citantinderne, Maren Kirstine Hansdatter, Enke efter Gaardejer Rasmus Sørensen Pommer, og Ugift Johanne Margrethe Rasmussen, kaldet Pommer, begge af Raage-lunde, i Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel hos Statskassen henholdsvis 400 Kr. og 800 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær og Godtgjørelse for Portoudlæg til Prokuratorerne Steinthal og Leth betaler det Offentlige til hver 50 Kr. 40 Øre.

Høiesterets Dom.

Da det efter de fremkomne Oplysninger, af hvilke det væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, maa an-

tages, at de Indstævnte ere uskyldige i den Forbrydelse, hvorfor de vare fængslede, maa det billiges, at der i Medfør af Lov 5 April 1888 § 1 er tillagt dem Erstatning, og idet det maa forblive ved Dommens Fastsættelse af Erstatningens Størrelse, ligesom dens Bestemmelser om Processens Omkostninger kunne tiltrædes, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ved Overretten under Iagttagelse af Forskrifterne i Lov 5 April 1888 anlagte Sag, have Citantinderne Maren Kirstine Hansdatter, Enke efter Gaardejer Rasmus Søren Pommer, og Ugift Johanne Margrethe Rasmussen, kaldet Pommer, begge af Raagelunde, der under en ved Nysted Birks Politiret indledet kriminel Undersøgelse have hensiddet i Varetægtsfængsel, Førstnævnte fra den 22 September 1893 til den 15 November s. A. og Sidstnævnte fra den 20 September 1893 til den 29 December s. A., ved deres beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Steinthal, paastaaet det Offentlige tilpligtet at betale dem Erstatning for den Lidelse og Tort og det Formuetab, der er tilføjet dem ved den nævnte Frihedsberøvelse, Førstnævnte 1000 Kr. og Sidstnævnte 2000 Kr., eller i alt Fald efter Rettens Skjøn, hvorhos de have paastaaet det Offentlige tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Steinthal samt Godtgjørelse for Portoudlæg til samme, 40 Øre. Det Offentlige procederer ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Leth, til Frifindelse, hvorhos Citantinderne paastaas tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Leth og Godtgjørelse for Portoudlæg til denne, 40 Øre.

Efter Sagens Oplysninger udrød der Natten mellem den 24 og 25 August 1893 Ild i den Citantinden Johanne Pommer tilhørende Gaard i Raagelunde, der totalt nedbrændte, ligesom ogsaa endel Kreaturer indebrændte. Angaaende Ildens Opkomst forklarede Citantinden Johanne Pommer, at hun, der sammen med Citantinden Maren Hansdatter, som er hendes Moder, sov i et ud mod Gaarden vendende Værelse i Stuehuset den nævnte Nat, hvor der rasede et stærkt Tordenvejr over Eggen, havde ligget vaagen paa Grund af Tordenvejret. Imellem Kl. 11 og 12, da hun mente, at Tordenvejret ikke stod over Raagelunde, havde hun pludselig hørt en Lyd, som om en Vogn kjørte, og da hun i det samme saae en Lysning paa Gulvet og derved bemærkede, at der var Ild i Gaardens vestlige Længe, vækkede hun strax sin Moder, der tidligere havde været vaagen under Tordenvejret, men atter var falden i Søvn. I Forening vækkede de derpaa Gaardens Piger og klædte sig skyndsomt paa, og da Johanne Pommer derefter gik gjennem den til Soveværelset stødende Folkstue ind i den mod Vejen vendende Mellestue, hvor der ikke den Gang var Ild, for at tage 2 Hundrede-Kronesedler, som hun gjemte i en Skuffe i en der staaende Piedestal, opdagede hun, at Pengene vare borte, og at der paa Skuffen, som hun vistnok ikke fandt aflaaet, samt ~~paa~~ selve Piedestalen fandtes Tegn til, at Skuffen var forsøgt aabnet med et skjærende Redskab. Hun medtog da Skuffen, hvis Maling paa et Sted var noget afsvedet, og hvori der fandtes nogle Stumper af afbrændte Tændstikker, idet hun gik ud fra, at her forelaa et Tyveri, og at Branden var paasat for at skjule dette, og mente, at det vilde være af Vigtighed at have Skuffen tilstede. En lignende Forklaring afgav Citantinden Maren Hansdatter for sit Vedkommende, idet hun, der var 76 Aar gammel, tilføjede, at det var efter hendes Opfordring, at hendes Datter gik ind i Mellestuen for at hente Pengene, og at hun fulgte efter hende derind, men ikke fik Lejlighed til at se nærmere paa Piedestalen, som hun vidste havde været i uskadt Stand om Aftenen, samt at hun, der sover meget let, var vis paa, at hendes Datter ikke havde været ude af Sovekammeret fra hun omtrent Kl. 8 gik i Seng.

Under Undersøgelsen rettedes Mistanken uden dertil af Citantinderne givne Foranledning imod en Karl, der havde tjent paa Gaarden indtil engang i Juni s. A., men den 20de September belagdes Citantinden Johanne Pommer med Varetægtsarrest som sigtet for Brandstiftelse og den 22 s. M. arresteredes Citantinden Maren Hansdatter som meddelagtig heri. Sigtelsen imod Citantinden Johanne Pommer gik navnlig ud paa, at hun selv skulde have foranlediget Branden, navnlig ved at tænde Ild i Mellestuen, og at hun, for at bortvende Mistanken fra sig, skulde have villet give det Udseende af, at der var begaaet Tyveri hos hende, og at Tyven, for at skjule Tyveriet, havde sat Ild paa

Gaarden. Sigtelsen imod Citantinden Maren Hansdatter støttes navnlig paa, at hun, efter det Foranførte, næppe kunde være uvidelig om, at Datteren havde forladt Stuen og paasat Branden.

Citantinderne hensad derefter i Varetægtsfængsel, indtil de løslodes paa de ovennævnte Dage, og umiddelbart efter Citantinden Johanne Pommers Løsladelse sluttedes Forhøret, under hvilket der ikke fremkom Oplysning om Grunden til Branden eller om det af Citantinderne omforklarede Tyveri. Under 6 Januar f. A. resolverede Lolland-Falsters Stiftamt, at der ikke fra Justitiens Side vilde være at foretage videre i Anledning af Branden.

Efter det Foreliggende maa det antages, at Branden er opstaaet i Gaardens vestlige eller nordlige Længe, og at Stuehuset blev sidst angrebet af Ilden, og der savnes enhver Grund til at antage, at Ilden tillige skulde være opstaaet i Mellemstuen. Det er oplyst, at Citantinden Johanne Pommer var velstaaende og havde tilstrækkelige Midler til at drive Gaarden, og der foreligger Intet om, at Gaardens Bygninger vare i daarlig Stand, eller at bemeldte Citantinde paa nogen Maade vilde have økonomisk Fordel af en Brand, og vel maa hun antages oftere at have udtalt, at hun hellere vilde have en mindre Gaard end Gaarden i Raagelunde, men det ses ikke, at en Brand kunde være et egnet Middel til at opnaa dette Ønskes Opfyldelse, ligesom hun heller ikke har solgt Gaarden efter Branden. Heller ikke har Citantinden efter Branden søgt at rette Mistanken imod bestemte Personer, og der mangler overhovedet ethvert paaviseligt fornuftigt Motiv for hende til at ønske en Brand. Denne Omstændighed i Forbindelse med det Usandsynlige i, at Citantinden, der let vilde kunne have angivet, at Branden hidrørte fra Lynnedslag under Tordenvejret, under hvilket flere andre Gaarde paa Egnen brændte, skulde have anvendt en Fremgangsmaade som den hende paasigtede, taler saaledes bestemt for hendes Uskyldighed, og imod denne Antagelse kan det ikke komme i Betragtning, at der, bortset fra Citantinden Maren Hansdatters Forklaring, intet er oplyst om, at Citantinden Johanne Pommer ejede 200 Kr., som laa i Piedestalen, ligesaalidt som der til hendes Skade kan udledes noget af den reddede Skuffes Udseende eller deraf, at Citantinden ikke vil have hørt den Person, som efter hendes Antagelse har begaaet Tyveri, eller deraf, at hun ikke har iagttaget Skjæret af Ilden, forinden hun hørte den nævnte Lyd, som hun mener hidrørte fra Stormen og Ilden i Forening. Hvorvel derfor Forhørsdommeren ikke har manglet Føje til at rette Undersøgelsen mod Citantinden Johanne Pommer paa Grund af hendes usandsynlige Tyverianmeldelse og hendes efter flere Deponenters Forklaringer under Branden udtalte Ligegyldighed for at faa det mest mulige reddet, findes det efter det Foranførte nærmest at maatte antages, at hun er uskyldig i den hende paasigtede Brand-

stiftelse, ligesom der ikke er fremkommet noget til Støtte for, at Citantinden Maren Hansdatter har gjort sig skyldig i Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Citantindernes Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at den dem tilkommende Erstatning efter Omstændighederne fastsættes for Citantinden Maren Hansdatters Vedkommende til 400 Kr. og for Citantinden Johanne Pommers Vedkommende til 800 Kr. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil være at tillægge de for Parterne beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, hos det Offentlige hver i Salær 50 Kr. og i Godtgørelse for Portoudlæg 40 Øre.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 379. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Ottokar Leopold Rudolph Müller (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri eller Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1896: Arrestanten Ottokar Leopold Rudolph Müller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 251, men Straffen for dette ved Totalisatorspil forøvede Bedrageri findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Ottokar Leopold Rudolph Müller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens

Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretsagførerne Bagger og Shaw for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ottokar Leopold Rudolph Müller, der efter sin Forklaring er 47 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, tiltales under denne Sag for Bedrageri eller Falsk. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten, der som Tilskuere har været tilstede ved de fleste af de Væddeløb, der i Tiden fra Maj til Midten af August d. A. ere blevne afholdte af det danske Travselskab, dansk Bicykleklub og Klubben Cyklisten, dels her i Byen, dels i Kjøbenhavns Amt, har ved alle de Løb, ved hvilke han saaledes har været tilstede, meget ivrigt deltaget i det med disse Væddeløb forbundne Totalisatorspil, der paa de nævnte Foreningers Vegne forestaas af Kasserer Hans Magnus Staal. Af hvad der under Sagen er oplyst fremgaar nu, at den, der deltager i dette Spil, efter at have gjort sit Indskud, der kan være enten paa to eller paa fem eller paa ti Kr., faar udleveret en saakaldet »Bons« : et aflangt Stykke Pap, paa hvilket er trykt og stemplet forskellige Ord, Bogstaver, Tal og Tegn, der bl. A. angive, af hvilken af de ovennævnte Foreninger og paa hvilken Dag det paagjældende Væddeløb er blevet afholdt, hvor stort et Indskud Spilleren har gjort, hvad det er for et Løb og »Heat«, den vedkommende Bons gjælder for, samt hvad det er for en Rytter eller Hest, Spilleren har holdt paa. Endvidere er det oplyst, at Spilleren, forsaavidt han har vundet, mod Aflevering af sin »Bons« kan faa det Beløb, hvorpaa han efter Spillet Regler har Krav, udbetalt enten strax efter, at det Løb, for hvilket den paagjældende »Bons« gjælder, er fuldendt, eller to Dage efter, at de paagjældende Væddeløb helt ere afsluttede, i hvilket sidste Fald Udbetalingen finder Sted paa Kasserer Staals Bopæl heri Byen. Arrestanten har nu i stort Omfang forfalsket de »Bons«, han for sin Part har faaet udleveret, nemlig dels i Tilfælde, hvor den Rytter eller Hest, han havde holdt paa, ikke havde vundet, idet han i saa Fald forandrede de Tal (eller Ord) og de Bogstaver, der angave Rytterens eller Hestens Nummer samt Numret paa vedkommende Løb og »Heat«, saa at det kom til at se ud, som om han havde holdt paa en Rytter eller Hest, der havde vundet, dels i Til-

fælde, hvor omvendt den Rytter eller Hest, han havde holdt paa, havde vundet, idet han i saa Fald forfalskede de Ord og Mærker, der angave Indskudets Størrelse, saaledes at det kom til at se ud, som om han havde gjort et større Indskud, end det han i Virkeligheden havde gjort, og derfor havde Krav paa en større Gevinst end den, der med Rette tilkom ham. De saaledes forfalskede »Bons« har Arrestanten derpaa efterhaanden afleveret paa Kasserer Staats Bopæl sammen med en Del uforfalskede »Bons«, og har herved opnaaet, — idet Forfalskningerne af de paagjældende »Bons« ikke blev opdaget af den eller de Personer, gennem hvem Udbetalingerne fandt Sted, skjønt disse Forfalskninger tildels vare meget slet udførte — at der er blevet udbetalt ham ialt ca. 400 Kr. mere end, hvad han havde Krav paa. De Beløb, han saaledes svigagtigt har fravendt de ovennævnte Foreninger, har han under Sagen tilbagebetalt disse.

Idet nu det af Arrestanten saaledes udviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 251, vil han være at ansee efter nævnte § efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 335. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Lars Peder Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri eller Falsk.

Kjøbenhavns Amts Søndre Birks Extraretsdom af 1 Juli 1896: Tiltalte Lars Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lange og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte Lars Peder Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peder Hansen til Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Peder Hansen, der er født den 14 Marts 1873 og anset ved Faaborg Købstads Extraretsdomme af 3 Juni 1890 og 12 Januar 1891, henholdsvis efter Straffelovens § 251, §§ 45 og 46 sammenholdte med §§ 21 og 37 og 57, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og efter Straffelovens § 251, kfr. §§ 21, 37 og 57 med lige Fængsel i 15 Dage, aktioneret for Falsk og Bedrageri eller i alt Fald for sidstnævnte Forbrydelse. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: I Slutningen af forrige Aar besluttede Tiltalte, der dengang var uden Erhverv, at skaffe sig Indtægt ved at forfærdige og forhandle nogle Indretninger, om hvilke han — i Lighed med hvad han havde læst om de saakaldte »Voltakors« — vilde foregive, at de helbredede for alskens Sygdomme. Til dette Øjemed tilvandede han nogle 1—1½ Tomme lange halvmaaneformede Stykker af Pap, hvilke han beklædte paa den ene Side med Messing, paa den anden med Blik, samt forsynede med et Baand, hvori de kunde bæres om Halsen, og disse Indretninger, som han benævnedes »den elektromotoriske Sygdomsdræber og Nerveberoliger«, faldt han i den nærmest paafølgende Tid til en Mængde forskellige Personer — navnlig Personer, om hvem han havde skaffet sig at vide, at de vare svagelige — rundt om paa Landet paa Sjælland for en Pris af 50 Øre til 2 Kroner pr. Stk. Ved disse Lejligheder foregav han at repræsentere Apparatets Opfinder, Professor la Crown, en iøvrigt ikke eksisterende Person, og anbefalede dette som et ufejlbarligt Middel mod en Mængde nærmere angivne Sygdomme; han medførte derhos forskellige af ham selv nedskrevne Anbefalinger af Apparatet,

hvilke han dels foreviste, dels forelæste dem, med hvem han handlede; men det er ikke mod hans Benægtelse bevist, at noget af disse Dokumenter har været af en saadan Beskaffenhed, at han ved at gjøre Brug af det paadrog sig Strafansvar for Falsk. Tiltalte, der angiver Værdien af det til Apparatet medgaaende Materiale m. m. til 6 Øre pr. Stk., og har opgivet ved Forhandlingen, som i mange Tilfælde førte til Salg, i andre ikke, antagelig at have haft en Nettofortjeneste af 75 Kr., har vel forklaret, at han med gunstigt Resultat har anvendt Apparatet paa sig selv for Gigt; men til denne ganske usandsynlige og ubestyrkede Forklaring vil der ikke kunne tages Hensyn; og iøvrigt har han erkjendt, at han var paa det Rene med, at Apparatets Anvendelse var uden Betydning for Helbredelsen af de andre Sygdomme, for hvilke han anbefalede det.

Endvidere har Tiltalte den 2 Februar d. A. paa sin Bopæl, Holger Drachmanns Vej Nr. 5, i den Hensigt at benytte dem ved fremtidig Falbydelse af Apparatet, udfærdiget forskellige anbefalinger for dette, hvilke han underskrev med forskellige — som det maa antages — opdigtede Navne; fra at gjøre Brug af disse Dokumenter blev han imidlertid forhindret ved sin den 3 s. M. paafulgte Anholdelse.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, jfr. tildels § 46, og efter dens § 275, jfr. § 270, disse Paragrafer sammenholdte med § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 11 Februar.

Nr. 367. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Thorstensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Helligdagslovgivningen.

Færøernes Sorenskriveries Politirets Dom af 19 Maj 1896: Tiltalte, Kjøbmand Vilhelm Thorstensen af Tveraa bør til Færø Amts Fattigkasse betale en Bøde paa 30 Kr. og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færø Amts Overpolitirets Resolution af 25 Juli 1896: Tiltalte, Kjøbmand Vilhelm Thorstensen af Tveraa bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Resolution anførte Grunde

kjendes for Ret:

Overpolitirettens Resolution bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Som i Underrettsdommen anført, er Tiltalte, der har almindelig Handelsbevilling, overbevist om jævnlig paa Søn- og Helligdage, til enhver Tid af Dagen, at have mod Betaling beværtet med Øl og Vin samt Spisevarer, alt til Fortæring paa Stedet. Men da denne Beværtning, hvormed dog ikke sees at have været forbundet Drikkelag eller andre støjende Sammenkomster, for Tiden drives i et i Kjælderrummet under Tiltaltes Butiksløjlighed i Tveraa paa Suderø dertil særlig indrettet Lokale med egen Indgang og uden direkte Forbindelse med Butiken, hvis Lukning paa de nævnte Dage forøvrigt overholdes, — foreligger der ikke fra Tiltaltes Side nogen strafbar Overtrædelse af de ved Lov af 7 April 1876 og Lov 1 April 1891 for Handel eller Beværtning paa Folkekirkens Helligdage givne Forskrifter.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Fredagen den 12 Februar.

Nr. 140. Repsforstanderskabet for Hrafnagils Rep
(Rée)

contra

Konsul J. V. Havsteen (Asmussen),

betr. Betaling af et Skattebeløb.

Akureyris Fogedrets Kjendelse af 19 Marts 1892:
Den begjærte Udpantningsforretning bør foretages.

Samme Rets Forretning af samme Dag, hvorved
fuldbyrdes Udpantning i forskellige Gjenstande tilhørende
Konsul Havsteen.

Den islandske Landsoverrets Dom af 20 Marts
1893: Den indankede Udpantningsforretning bør ophæves.
Den indstævnte Repsbestyrelse i Hrafnagils-Rep har at udrede
til Appellanten, Vicekonsul J. V. Havsteen, denne Sags Omkost-
ninger skadesløst inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyn-
delse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 Marts 1894 er Høieste-
ret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse,
uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre
summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellan-
ten i Medfør af Lov 16 December 1885 I § 13. have at be-
tale Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret betaler
Appellanten, Repsforstanderskabet for Hrafnagils
Rep, til Indstævnte, Konsul Havsteen, ska-
desløst. Til Justitskassen betaler Appellanten
2 Kroner.

Den indankede Doms Premisser ere saalydende: I Efteraaret 1891 paalignede Repsbestyrelsen i Hrafnagils-Rep Appellanten, Vicekonsul J. V. Havsteen paa Akureyri som Opsidder paa Hjalejen (Tilligergaarden) Bard i bemeldte Rep et Extrabidrag til Reppen til et Beløb af Kr. 14,33, og da Appellanten vægrede sig ved at betale dette Paalæg, paastod Repsbestyrelsen med Henviſning til Lov Nr. 14, 9 August 1889, og Lov Nr. 29, 16 December 1885 I § 1, at Beløbet blev udpantet hos ham. Denne af Repsbestyrelsen nedlagte Paastand blev siden imod Appellantens Protester tagen til Følge ved en af Byfogden paa Akureyri 19 Marts f. A. afsagt Kjendelse, hvorpaa Udpantningen fandt Sted samme Dag saaledes, at der til Dækning af Bidragsbeløbet samt paafaldne Omkostninger udpantedes for ialt Kr. 18,50, nemlig ifølge Appellantens Anvisning 1 Sjal, vurderet til Kr. 5,50, og $(25 + 20 + 24 =)$ 69 Alen Textilvarer af tre Slags, vurderet til Kr. 14,32, eller ialt Varer for Kr. 19,82. Denne Fogedkjendelse og Udpantningsforretning har Appellanten efter dertil erhvervet Oprejsningsbevilling, dateret 29 August f. A., indanket til Overretten ved Stævning, udgivet 6 September s. A., idet han har paastaaet, at den indankede Kjendelse og Udpantning blev kjendt ugyldig som ulovlig, at den indstævnte Repsbestyrelse blev dømt til at udrede de udpantede Gjenstandes fulde Værdi, Kr. 19,82, og desuden Skadeserstatning for alt det Tab, han har lidt ved Udpantningen, deriblandt Tort og Kreditspilde ifølge uvillige Mænds Skjøn, samt at Repsbestyrelsen blev dømt til at betale ham alle af Sagen flydende Omkostninger skadesløst. Den indstævnte Repsbestyrelse har derimod paastaaet, at den indankede Udpantningsforretning faar ved Magt at stande, samt at Appellanten tilpligtes at udrede til Repsforstanderskabet Sagens Omkostninger for Overretten ifølge Rettens Skjøn.

Ifølge de i Sagen fremkomne Oplysninger har Appellanten, som er bosat paa Akureyri, i Løbet af nogle foregaaende Aar, et ad Gangen, deriblandt det her omhandlede Fardageaar, havt Bygsel for Hjalejen Bard i Hrafnagils-Rep, med Undtagelse af Jordens Bygninger og Kvilder, som af Ejeren ere blevne lejede bort til en Anden. Appellantens Benyttelse af Jorden bestaar deri, at han lader Jordens Hjemmemark og Eng dyrke og slaa og flytter derpaa alt Høet til sit Hjem paa Akureyri, hvor han har sine Kreaturer. Han har ingen Kreaturer paa Jorden og holder intet Tyende der til Stadighed, men lader derimod den Gjødning, han bruger til Hjemmemarken, flytte fra Akureyri og siden arbejde med Gjødningen der, til hvilken der omtrent gaar 2 Uger, men til at slaa og bjærge Høet paa Hjemmemarken og Engen medgaar omtrent en Maanedes Tid. Endvidere har Appellanten tildels havt Ret til Tørvebrug i Jordens Land. Ved at have en saaledes beskaffen Afbenyttelse af Jorden, som nu er bleven beskrevet, kan Appellanten ikke anses at have været Op-

sidder (have havt »åbud«) paa Hjalejen Bard i egentlig Forstand, ej heller at have havt en indbringende Indretning eller Foretagende i Hrafnagils-Rep af den Beskaffenhed, som der i nysnævnte Lov af 9 August 1889 sigtes til, og der var saaledes ikke Hjemmel til af den Grund at paaligne ham et Extrabidrag til bemeldte Rep. Den indankede Udpantningsforretning maa derfor kjendes ulovlig og annulleres. Eftersom de udpantede Gjenstande endnu ere usolgte og i Appellantens egne Hænder, efter hvad der er blevet oplyst i Sagen, kan der ikke indses, at han ved Udpantningsforretningen har lidt nogetsemhelst Tab, som Indstævnte kunde tilpligtes at erstatte ham, men paa den anden Side bør den indstævnte Repsbestyrelse udrede til Appellanten Sagens Omkostninger skadesløst.

Nr. 352. Slagtermester **E. G. Jensen** (Selv)

contra

Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger ved dens Forretningsfører og Formand for det staaende Forretningsudvalg, Postkontrollør
V. N. C. Michelsen (Asmussen),

betr. Betaling af 1200 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juli 1895: Indstævnte, Slagtermester E. G. Jensen, bør til Citanterne, Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger betale de paastævnte 1200 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 7 November 1893, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde bliver den efter Kontraappellantens Paastand at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten, Slagtermester Jensen, til Kontraappellanten med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger, Indstævnte, Slagtermester E. G. Jensen, tilpligtet at betale 1200 Kr., som han, der efter Citanternes Anbringende har haft Ledelsen af Foreningens Kjødforetninger indtil den 1 September 1893, skal skyldte Foreningen i Rabat for Maanederne Maj, Juni, Juli og August 1893, tilligemed Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 7 November 1893, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Indstævnte ved en mellem ham og to Mænd paa Foreningens Vegne den 28 Marts 1891 oprettet og den 28 April 1891 af Foreningens Bestyrelse og Repræsentantskab approberet Kontrakt den 1 Maj 1891 paa eget Ansvar overtog Ledelsen af Foreningens Kjødforetning. Ved Kontrakten var det bl. A. bestemt, at der ved Indkjøb af Foreningens Medlemmer i Forretningen skulde udleveres dem de af Foreningen indrettede Værdimærker, som Indstævnte modtog fra Foreningen ganske paa samme Maade som Foreningens Leverandører, at Indstævnte inden den 8 hver Maaned skulde til Foreningen indbetale en Rabat af 5 pCt. af de i den forløbne Maaned forbrugte Mærkers paalydende Værdi, at han skulde betale Foreningen 1200 Kr. aarlig, medens denne skulde betale hans Husleje, at Kontrakten af Indstævnte skulde kunne opsiges med 9 Maaneders Varsel til en April eller Oktober Flyttedag, samt at Indstævnte i hvert Nr. af Foreningens Blad skulde bekjendtgjøre den paa vedkommende Tid gjældende Priskurant. Det er in confesso, at Indstævnte den 12 November 1891 opsagde Kontrakten til Ophør til Oktober Flyttedag 1892.

Efter Citanternes Anbringende meddelte Indstævnte kort efter Opsigelsen, nemlig i December 1891, Foreningen, at han var ude af Stand til at vedblive med at opfylde sine Forpligtelser efter Kontrakten, og der blev da efter Aftale med Indstævnte gjort denne, som paa Grund af sit Forhold til Foreningen havde

forskjellige Vanskeligheder at kæmpe med, den Indrømmelse, at hans Forpligtelse til at svare de 1200 Kr. og 5 pCt. af de udleverede Værdimærkers Paalydende bortfaldt, mod at han for Maanederne December 1891—Marts 1892 til Foreningen svarede et Rabatbeløb af 150 Kr. maanedlig og fra 1 April 1892 et Rabatbeløb af 300 Kr. maanedlig samt mod at Foreningens Forpligtelse til at betale Huslejen hævedes. Inden Oktober Flyttedag 1892 blev der mellem Indstævnte og Foreningens Forretningsfører paa Foreningens Vegne truffet den Aftale, at Forbindelsen mellem Foreningen og Indstævnte skulde vedblive ogsaa efter Flyttedagen, mod at Indstævnte til Foreningen svarede et Rabatbeløb af 300 Kr. maanedlig for den Tid, han i Henhold til den lempede Kontrakt vedblev at være Foreningens Leverandør. Det blev forsøgt at fæstne de mundtlig aftalte Ændringer i den oprindelige Kontrakt ved et skriftligt Tillæg til denne, men Indstævnte trak Tiden ud med Hensyn til Meddelelsen af sin Underskrift paa Tillæget, idet han opgav, at han frygtede for derved at paadrage sig et Mulktansvar overfor Slagterlavet. Citanterne formene nu, at den af Indstævnte givne Opsigelse maa anses som bortfalden ved den trufne mundtlige Aftale, og at Forholdet mellem Foreningen og Indstævnte, med Hensyn til hvilket Indstævnte ikke siden har givet nogen Opsigelse, og som blev fortsat indtil 1 September 1893, til hvilket Tidspunkt Foreningen selv afbrød det, fordi Indstævnte trods gjentagne Paakrav endnu i August 1893 ikke havde betalt Rabatbeløbet for Maj 1893, maa betragtes som fortsat paa Grundlag af den ældre Kontrakt med de mundtlig vedtagne Ændringer. De gjøre derfor gjældende, at Indstævnte, der ikkun har betalt de maanedlige Rabatbeløb for Tiden indtil den 1 Maj 1893, maa være pligtig til at betale Foreningen 300 Kr. maanedlig i Rabat for hver af Maanederne Maj, Juni, Juli og August 1893.

Indstævnte har benægtet Rigtigheden af den af Citanterne givne Fremstilling af Forholdet mellem ham og Foreningen. Efter hans Anbringende har han vel indtil den 1 September 1893 været Leverandør til Foreningens Medlemmer, men der er efter Opsigelsen af den oprindelige Kontrakt ikke blevet sluttet nogen Overenskomst om Fortsættelsen af Forholdet og om Vilkaarene for denne, idet Indstævnte ikke vilde binde sig over for Foreningen, og denne fandt sig i, at Forholdet blev henstaaende uafgjort for at undgaa Vanskelighederne ved at søge en ny Leverandør. Han har betalt Rabatbeløbene for Tiden indtil den 1 Maj 1893 ikke, fordi han ansaa sig forpligtet dertil, men fordi han ville stille Foreningen tilfreds og undgaa, at Forholdet blev ganske hævet.

Naar imidlertid henses til det usandsynlige i, at Foreningen skulde have fortsat sin Forbindelse med Indstævnte, uden at der forelaa nærmere Aftale om Vilkaarene, lige indtil den selv den

1 September 1893 afbrød dette Forhold, og idet Rigtigheden af Citanternes Fremstilling derhos er bestyrket ved, at Indstævnte for Maanederne indtil den 1 Maj 1893 har betalt de efter Citanternes Anbringende aftalte maanedlige Rabatbeløb, der i Foreningens Kvitteringer til Indstævnte ere betegnede som de Foreningens tilkommende Rabatbeløb, og ved at Indstævnte, hvad der ligeledes er in confesso, i Tiden til sin Fratræden den 1 September 1893 iøvrigt har efterkommet Bestemmelserne i den oprindelige Kontrakt, saaledes i Henseende til Indrykning af Priskurant i Foreningens Blad og Udlevering af Bestillingskort, men navnlig ogsaa Bestemmelsen i Kontrakten om Udlevering til Foreningens Medlemmer ved deres Indhøj hos Indstævnte af de Medlemmerne tilkommende Værdimærker, findes det at maatte antages, at Indstævnte er gaaet ind paa at betale til Foreningen de efter Citanternes Anbringende aftalte maanedlige Rabatbeløb, saa længe hans Forhold til Foreningen fortsattes.

Idet Indstævnte, til hvis ubeviste og af Citanterne benægtede Anbringende om, at han paa et iøvrigt ikke nærmere angivet Tidspunkt har afgivet en Erklæring om, at han fremtidig ikke vilde betale de 300 Kr. maanedlig, der ikke vil kunne tages Hensyn, herefter findes at maatte være pligtig at tilsvare Foreningen 300 Kr. maanedlig i Rabat for Maanederne Maj—August 1893 begge inklusive, vil der være at give Dom efter den af Citanterne nedlagte Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 15 Februar.

Nr. 99. Konsul **Pedro Stürup** (Ingen)

contra

Apotheker **Holger A. Hansen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Konsul Pedro Stürup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med

kassen bøde, Førstnævnte 500 Kr. og Sidstnævnte 200 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Lassen, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte med Halvdelen hver. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Peter Carl Christian Andersens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter de deri anførte Lovbestemmelser, men Straffen for Overtrædelsen af Straffelovens § 257 findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Medens det dernæst ligeledes maa billiges, at Tiltalte Knud Erik Andersen ved Dommen er anset efter Straffelovens §§ 253 og 257 med den i saa Henseende bestemte Straf, findes derimod hans i Dommen ommeldte Forhold ved som Agent at afsætte Beviser for Medlemsret i Medtiltaltes Lotteriselskab ikke efter de dermed forbundne Omstændigheder at kunne paadrage ham Ansvar efter Loven om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869, hvorfor den ham for dette Forhold ikjendte Bøde maa bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Peter Carl Christian Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage samt til Statskassen bøde fem Hundrede Kroner. Knud Erik Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn, 40 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte med Halvdelen hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peter Carl Christian Andersen og Knud Erik Andersen for Bedrageri og Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning m. m.

Tiltalte Peter Carl Christian Andersen er født den 1 Oktober 1868 og senest anset ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Po-

litirets Dom af 5 Marts 1892 efter Plakat 27 November 1839 § 1 og Forordningen 13 Februar 1775 § 4 med en Bøde af 20 Kr. En tidligere ved Kronborg vestre Birks Politiret mod ham for Overtrædelse af Forordningen af 13 Februar 1775 og Plakat 27 November 1839 indledet Undersøgelse blev sluttet, efter at han havde vedtaget at betale en Bøde af 10 Kr., som han har afsonet.

Tiltalte Knud Erik Andersen er født den 1 Januar 1860 og anset ved Rettens Domme af 3 Oktober 1882 og 17 Marts 1888 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 2 Gange 5 Dage og i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte Peter Carl Christian Andersen, der ikke har Autorisation som Klasselotterikollektør, stiftede i Januar Maaned d. A. i Forening med to andre Personer det saakaldte Lotteriselskab »Dania«, med en Bestyrelse bestaaende af Tiltalte som Formand og de to andre Personer som Tilsynshavende. Efter de samtidig med Stiftelsen fastsatte Vedtægter for Selskabet skulde Medlemmerne have »Adgang til Spil paa 5 hele Sedler for hvert 100 Medlemmer i det statsgaranterede 175de kongelige københavnske Klasselotteri«, mod at betale et Medlemsbidrag af 12 Kr. halvaarlig, der erlægges med 2 Kr. for hver Trækning, samt et Indskud engang for alle af 2 Kr. I Vedtægterne bestemmes endvidere bl. A., at Formanden tillige fungerer som Forretningsfører mod et passende Honorar, der bestemmes af Bestyrelsen, at Selskabets Formue hensættes i en Sparekasse, og at kun Generalforsamlingen har Ret til at tage Dispositioner over sammes Anvendelse, at Selskabet selv i enhver Trækning skal disponere over Rettighederne for mindst 1 Medlem af hvert Hundrede, og at eventuelle Selskabet tilfaldende Gevinster henlægges til Fonden. Efter at Selskabet var stiftet og det Formanden tilkommende Honorar af Bestyrelsen fastsat til 4 Kr. for hvert optaget Medlem foruden Rejsegodtgjørelse, begyndte Tiltalte ved udsendte Agenter, som honoreredes ved, at de af de indmeldte Medlemmer som Indskud betalte Beløb tilfaldt dem, at virke for at bevæge Folk til at indtræde som Medlemmer af Selskabet. Det lykkedes paa denne Maade at hverve ca. 2000 Medlemmer, der betalte Indskud og derefter af vedkommende Agent modtog et Medlemsbevis, paa hvis Bagside Selskabets Vedtægter vare aftrykte, men kun ca. 600 af disse Medlemmer have senere til Tiltalte indsendt Medlemsbidraget til 1ste Trækning, og kun ca. 200 endvidere Medlemsbidraget for 2den Trækning. Tiltalte har erkjendt, at han kun har startet dette Foretagende for at skaffe sig en Levevej, hvorved bemærkes, at Prisen for 5 Lodsedler for et Halvaar kun er 250 Kr. foruden Stempelafgift, medens de Medlemsbidrag, der for det samme Tidsrum skal erlægges af det Antal Medlem-

mer, der spiller sammen paa 5 Lodsedler, er henved 5 Gange saa stort. Han har erkjendt, at det Honorar, som er tilsikret ham, og som forøvrigt kan forhøjes af Bestyrelsen, der faktisk er ganske raadig over Anvendelsen af de indkomne Penge, forsaavidt de ikke medgaa til Indkjøb af Lodsedler, er uforholdsmæssigt højt i Forhold til, hvad der opnaas for Medlemmerne. Han har endvidere erkjendt, at det er overordentlig problematisk, om der nogensinde vil fremkomme noget Overskud, da ogsaa de øvrige Administrationsudgifter ere meget betydelige. Der var derfor, da Tiltalte den 30 Maj d. A. afgav Forklaring herom, heller ikke indsat i Sparekassen som Selskabsformue andet end et Beløb af 50 Øre, som var Selskabets Andel i en i 1ste Trækning falden Gevinst. Da Tiltalte maa have været sig bevidst, at Ingen kunde paaregnes at ville indtræde som Medlem af Selskabet, naar han var bekjendt med Misforholdet mellem Medlemsbidraget og den ved sammes Erlæggelse i Virkeligheden opnaaede Stilling, og da Vedtægternes ovennævnte Bestemmelser ere affattede paa en Maade, der maa antages at have været beregnet paa i den nævnte Henseende at føre Folk bag Lyset, findes han ved sit nævnte Forhold ikke blot at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning, men tillige i bedragerisk Forhold.

Tiltalte Knud Erik Andersen, der ikke har Autorisation som Klasselotterikollektør, har den 7 September f. A. svingagtig pantsat en til 25 Kr. vurderet Flitsbue med Kasse, som han samme Dag havde modtaget af Værtshusholder Alfred Larsen for at sælge den for ham. Derhos har nævnte Tiltalte, der kort efter, at det fornævnte Selskab var stiftet, blev engageret af Medtaltalte som Agent, derefter afsat ca. 30 Medlemsbeviser for Selskabet her i Byen og dens nærmeste Omegn. Han har erkjendt, at han, som var paa det Rene med, at det var meget ufordelagtigt at indtræde som Medlem af Selskabet, i intet af Tilfældene har gjort de Reflekterende opmærksomme paa, at de udover de 2 Kr. i Indskud skulde erlægge 12 Kr. i Medlemsbidrag fordelte paa 6 Maaneder, at det har staaet klart for ham, at i ethvert Fald den største Del af de Personer, der indlod sig med ham, ikke har gjenneklæst de paa Medlemsbeviset anførte Vedtægter og gjort sig bekjendt med, at de havde noget at betale udover Indskudet, samt at de ikke vilde have indladt sig med ham, hvis de vare blevne gjorte opmærksomme paa, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var, men at han har benyttet sig af deres Lettroenhed til at skaffe sig Indtægten af de indbetalte Indskud.

Det er derhos ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at det i flere Tilfælde kun er ved falske Foregiver om Beskaffenheden af de Rettigheder, der opnaaedes ved at indtræde i Selskabet, og om de Fordele, der derved kunde

vindes, at det er lykkedes ham at forlede de Paagjældende til at indtræde i Selskabet.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee, Peter Carl Christian Andersen dels efter Straffelovens § 257, dels efter Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., og Knud Erik Andersen dels efter Straffelovens §§ 253 og 257, dels efter frnævnte Lov 6 Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Tirsdagen den 16 Februar.

Nr. 276. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Søren Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og Politivedtægten for Vejle Amts Landjurisdiktioner.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 13 April 1896: Tiltalte, Dagarbejder Søren Hansen af Hatting, bør erlægge en Hatting Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 20 Kr., men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Han bør derhos i Erstatning til Vejmand Hans Peter Enevoldsen af Hatting udrede et Beløb af 100 Kr. samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, med 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, med 10 Kr. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og idømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juni 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bøden bestemmes til 40 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da Tiltaltes Deltagelse i de i den indankede Dom omhandlede Polituordener ikke vilde kunne paadrage ham en Straf, der udgjør objectum appellabile for Høiesteret, vil Sagen forsaavidt og i Henseende til den Tiltalte i Forbindelse med Straffen herfor paalagte Erstatning være at afvise.

Forsaavidt Tiltalte er aktioneret for Vold, vil Dommen i Henhold til de deri under denne Deel af Sagen anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke vilde kunne føre til et andet Resultat, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til den Tiltalte idømte Straf og Erstatning afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesterets-sagførerne Salomon og Lunn, hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Søren Hansen, der er født i Aaret 1875 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, i Henhold til Straffelovens § 203 og Politivedtægten for Vejle Amts Landjurisdiktioner.

Ifølge Tiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte i Henhold til en af Overretten afsagt Kjendelse, gik han, der opholder sig hos sin i Hatting boende Fader, afvigte Nytaarsaften ud for at »skyde Nytaar ind«, idet han i dette Øjemed medbragte en gammel Bøsse, og efter at han havde skudt et Par Steder, og han derpaa paa Hatting Gade var truffet sammen med en Del andre unge Mennesker, af hvilke en foreslog, at de skulde gjøre nogle Nytaarsløjer ved Vejmand Hans Peter Enevoldsens Hus, der er beliggende i Overholm i Hatting ca. 60 Alen vest for den gennem Overholm førende offentlige Vej, fra hvilken der gaar en privat Vej til Huset, begave de sig alle hen til dette. Da de vare komne dertil, blev der af nogle af Flokken afbrændt saakaldte »Kinesere« udenfor Huset, hvad ogsaa var sket paa Gaden og paa Vejen dertil, hvorhos en af dem slog en gammel Zinkspand mod Enevoldsens

Dør. Tiltalte, der var den eneste af de Tilstedeværende, der havde Bøsse med, skjød strax ved Ankomsten til Huset et Skud af udenfor dette, hvorefter han gik hen til et vest for Huset værende Dige og ladede Bøssen, der var en Forlader, paany med det sidste Skud Krudt, han havde hos sig, i hvilken Henseende han har udsagt, at han kom et Patronhylster Krudt i Bøssen, og at han navnlig ikke tror ved denne Lejlighed at have anvendt et større Kvantum Krudt end sædvanligt, samt at han til Forladning benyttede flere eller, som han senere har udsagt, to Stykker Avispapir, som han stoppede ned i Løbet med Lade-stokken, uden at han er sig bevidst at have stødt den nævnte Forladning fastere ned, end naar han ellers benyttede Geværet.

Strax efter at Tiltalte havde ladet Bøssen, kom Enevoldsen ud af Husets Indgangsdør, der vender mod Syd, og greb den Spand, der, som meldt, var bleven kastet mod Døren, og som laa nedenfor Trappen til denne, og kastede den i vestlig Retning hen mod det Sted, hvor Tiltalte og to andre Personer stode, saaledes at Spanden fløj tæt forbi Tiltaltes Hoved uden dog at ramme enten ham eller nogen af de Andre. Enevoldsen har forklaret, at han, da han kastede Spanden, stod nedenfor Trappestenen til Indgangsdøren, men at han, da der lige efter blev kastet en gammel Brødmaskine efter ham, sprang op paa Trappestenen og stillede sig med Hænderne paa Ryggen op ad den østlige Dørstolpe saaledes, at han lænede sig op mod denne i en skraa Stilling. Efter Tiltaltes Udsagn løb han i samme Øjeblik, som Enevoldsen havde kastet Spanden, hen til den vestlige Ende af Huset, fra hvilket Sted han affyrede Bøssen langs hen foran Huset. Strax efterat Skudet var affyret, sagde Enevoldsen, at han var bleven ramt af dette, og det viste sig ogsaa derpaa, at han var bleven ramt af Forladningen paa den indvendige Side af højre Laar, hvorom det i en af en Læge i Horsens, af hvem Enevoldsen samme Aften blev taget under Behandling, den 11 Marts d. A. afgiven Erklæring hedder, at Projektilet, der bestod af en fast sammenrullet Papirskugle (Forladningen) — hvilken Enevoldsen selv, forinden han fremstillede sig for Lægen, havde fjernet fra Saaret og medbragte — og som var trængt igjennem hans Benklæder og Underbenklæder, efter Saarets Udseende syntes at være trængt ind fra højre og forfra, og at det lidt over Midten af Laaret paa Overgangen mellem dettes forreste og indvendige Flade havde fremkaldt et Skudskaar, hvis udvendige Aabning havde en Diameter af 7 a 8 Ctm. og hvis største Dybde var ca. 2 Ctm., men at dette Saar, da Erklæringen afgaves, var helet, efterat Enevoldsen i et Par Maaneder havde ligget til Sengs. Iøvrigt udtales det i Erklæringen, at Enevoldsens Gang endnu var lidt besværet, men at Læsionen forøvrigt ikke kan antages at ville medføre blivende Følger.

Enevoldsen har under Sagen nedlagt Paastand om, at der

hos Tiltalte tilkjendes ham en Erstatning af 100 Kr. for Tab og Udgifter samt for Lidelse og Smerte i Anledning af den ham tilføjede Beskadigelse, og under Forhørene erklærede Tiltalte sig villig til at udrede det af Enevoldsen saaledes begjærte Beløb afdragsvis med 20 Kr. hver Gang i visse nærmere angivne Terminer, hvad Enevoldsen ogsaa indgik paa; men denne Overenskomst angaaende Betalingsmaaden maa dog efter det Foreliggende antages at være afsluttet under Forudsætning af, at Sagen blev afgjort i Mindelighed uden Sags Anlæg, hvad Amtet imidlertid ikke vilde indlade sig paa, idet det, som meldt, har beordret Tiltalte i Sagen.

Tiltalte, der, da han affyrede det ommeldte Skud, maa antages at have staaet i en Afstand fra Enevoldsen af 8 a 9 Alen, har under Forhørene vedblivende paastaaet, at han, der vil have affyret Bøssen langs hen foran Huset, for at det skulde give et desto større Knald, ikke sigtede efter Enevoldsen eller overhovedet efter noget bestemt Maal, og at han, der ikke i noget Øjeblik tænkte paa, at han ved at affyre Skudet, som sket, kunde ramme Enevoldsen, hvem han ikke bemærkede i Skudlinien, følgelig ikke havde til Hensigt at tilføje denne, med hvem han ikke nogensinde har haft noget Udestaaende, nogensomhelst Beskadigelse. I saa Henseende har Tiltalte — der under det første over ham optagne Forhør havde udsagt, at det forekom ham, at Enevoldsen, forinden Tiltalte affyrede Skudet, var traadt indenfor sin Yderdør, og at Enevoldsen formentlig maatte være traadt ud af Yderdøren igjen i samme Øjeblik, som Skudet faldt — efterat være foreholdt Enevoldsens ovenanførte Forklaring om den Stilling, han paa dette Tidspunkt vil have indtaget, erklæret, at det jo herefter maa anses for sandsynligt, at Enevoldsen i Virkeligheden dengang har staaet paa Dørtrinnet til sit Hus, men at Tiltalte i saa Fald ikke har bemærket ham der, hvilket efter hans Udsagn jo nok kan forklares derved, at Tiltalte strax efterat være kommen hen til Hjørnet af Huset affyrede Skudet, som han har udtrykt sig, som et Slags Svar paa Enevoldsens Adfærd ved at kaste den paagjældende Spand hen mod dem. Tiltalte har derhos udsagt, at det ikke noget Øjeblik faldt ham ind, at han ved paa den omfoklarede Maade at affyre et Skud løst Krudt kunde komme til at foraarsage Beskadigelse af nogensomhelst Slags, idet han navnlig ikke vil have tænkt sig, at Forladningen kunde have Kraft til i den ovenommeldte Afstand at tilføje Nogen Saar eller anden Beskadigelse. Forsaavidt Enevoldsen har forklaret, at Tiltalte, da Enevoldsen, efterat Skudet var faldet, havde trukket sig tilbage i sit Hus, stak Hovedet ind ad Døren og fremkom med en Ytring om, at det var Enevoldsens egen Skyld, at han var bleven ramt af Skudet, da han jo havde kastet en Spand i Hovedet paa Tiltalte, af hvilken Udtalelse han efter sit Udsagn nærmest maatte slutte, at Tiltalte havde skudt paa

ham med det Forsæt at ramme ham, har Tiltalte udsagt, at han ved den nævnte Lejlighed overfor Enevoldsen beklagede, hvad der var sket, idet han sagde, at det selvfølgelig ikke havde været hans Hensigt at ramme Enevoldsen og tilføje ham nogen Skade, samt at han ganske vist tilføjede, at Enevoldsen nær havde ramt ham med Spanden, men at han ikke erindrer at have udtalt sig som af Enevoldsen forklaret, og at dennes ovennævnte Slutning i hvert Fald maa bero paa en Misforstaaelse af Tiltaltes Ytringer ved den ommeldte Lejlighed.

Efter Alt, hvad der foreligger, findes der nu ikke Føje til at forkaste Tiltaltes ovennævnte Forklaringer om, at han, da han affyrede Skudet, ikke har sigtet paa Enevoldsen eller bemærket ham i Skudlinien, og at han navnlig ikke har haft til Hensigt at ramme ham eller tilføje ham nogen Skade, og ligesom Tiltalte, idet den Enevoldsen ved Skudet tilføjede Beskadigelse herefter kun vil kunne tilregnes Tiltalte som uagtsom, ikke for sit ommeldte Forhold kan anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 203, saaledes vil der, da Skaden ikke er af den i denne Lovs § 204, omhandlede Art, i Medfør af Lovens § 43 ej heller kunne idømmes ham Straf for uagtsom Legemsbeskadigelse. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, forsaavidt han er sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 203, og at der ej heller iøvrigt er idømt ham Straf efter denne Lov. Derimod vil Tiltalte være at anse dels — forsaavidt han, som ovenanført, selv har affyret et Par Skud, som det maa antages paa Hatting Gade, og iøvrigt været med ved den Afbrænden af exploderende Sager, som fandt Sted paa Gaden, da de Paagjældende begave sig til Enevoldsens Hus — efter Lov, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn, af 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af § 1 i den under 6 August 1883 udfærdigede Politivedtægt for Vejle Amts Landjurisdiktioner, i hvilken § det bl. A. er bestemt, at der paa offentlig Vej eller Plads ikke maa finde Skyden, Afbrænden af Krudt eller exploderende Sager Sted, dels for sin ovenommeldte Deltagelse i de udenfor Enevoldsens Hus udviste grove Polituordener — der, som udøvede udenfor offentlig Vej eller Plads eller saadanne for almindelig Færdsel aabne Landsbygader, som ifølge den nævnte Politivedtægts § 31 i Henseende til de i Vedtægten omhandlede Forhold blive at anse lige med offentlig Vej eller Plads, maa betragtes som liggende udenfor Vedtægten Omraade — efter Lovgivningens Analogi, hvorfor Aktionsordren ikke kan anses at være til Hinder, og den Straf, som Tiltalte i de nævnte Retninger har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 40 Kr. Ved Underrettsdommen er Tiltalte anset for Overtrædelse af § 1 i den ovennævnte Politivedtægt med en Bøde til Politikassen af 20 Kr., hvorhos han

bemærkes, at de Retten forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Appellanten, Handlende Hummelgaard, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Januar Maaned 1894 sendte Citanterne »De danske Kaffesurrogatfabriker« i Kjøbenhavn Indstævnte, Handlende M. Hummelgaard i Horsens, Resten af et dem tidligere afkjøbt Parti Cikorie, hvilket Restparti til en Fakturapris af ialt Kr. 682.50 blev solgt ham med 3 Maaneders Kredit eller mod 3 pCt. Rabat for kontant Betaling efter Indstævntes eget Valg, og da den nævnte 3 Maaneders Kredittid nærmede sig sit Udløb, uden at Citanterne endnu havde hørt noget fra Indstævnte, tilstillede de under 14de April f. A. denne et Brev, hvori de — næst at bemærke, at de antog, at han vilde gjøre Fordring paa Rabat for kontant — meddelte ham, at de, da det mulig ikke tydelig var blevet ham tilkjendegivet, at de ifølge en Kontrakt mellem Fabrikanterne kun vare berettigede til at give saadan Rabat, naar der betaltes indenfor 30 Dage, dog vare villige til mod Indstævntes Remisse i de nærmeste Dage at beregne ham Rabatten, som han i saa Fald kunde fradrage i Remissen. Herpaa svarede Indstævnte — der efter Sagens Oplysninger ikke selv driver nogen Detailforretning, men kun sælger sine Varer til andre Forhandlere — under 21 Juni, at saafremt de sendte Varer havde været tilfredstillende, vilde Remisse — som det hedder i hans Brev — have fulgt, »men da det viser sig, som forrige Aar, at der bliver endel returneret paa Grund af, at Varen er hel tør og plettet m. v., maa jeg dog først afvente og se, hvormeget der er sælgeligt af Kvantummet; thi det vil jo ikke være i Deres Interesse, at jeg skal plage og eventuelt miste mine Kunder ved at paanøde dem et Produkt, der langt fra maaler sig med de øvrige Cikoriefabrikkers«, og Citanterne anmodede derpaa i et Brev af 24de næstefter Indstævnte om hurtigst muligt at returnere, hvad der ikke maatte være efter Ønske, for at Varerne ikke skulde tage yderligere Skade, med Tilføjende, at de vare villige til at ombytte disse for ham, at det ikke vilde have havt nogen Indflydelse paa deres Villighed til at bytte, om ogsaa Beløbet havde

været betalt, samt at der i ethvert Fald godt kunde betales et à conto Beløb, hvis Indstævnte ønskede Rabat for kontant. Derefter remitterede Indstævnte i Midten af Juni Maaned f. A. af det ham leverede Parti Cikorie, 550 Pd., for hvilket Citanterne under 16 s. M. krediterede hans Konto i deres Bøger Kr. 96.25, hvorom de den 20 s. M. underrettede ham, men da de herefter Intet hørte fra Indstævnte, og navnlig ikke modtog nogen Betaling for Resten af det sendte Parti, tilstillede de ham under 26 Juli næstefter en Udskrift af hans Konto, der udviste en Saldo i deres Favør af Kr. 586.25, hvilket Beløb de begjærede sig omgaaende tilstillet, idet de bemærkede, at der nu var brugt 6 Maaneders Kredit istedetfor 3 Maaneders, og da Indstævnte ikke efterkom denne Opfordring, tilkjendegave Citanterne i et Brev af 14 August f. A. Indstævnte, at deres Fordring paa ham vilde blive afgiven til en Sagfører, saafremt deres sidstnævnte Tilgodehavende ikke kom dem i Hænde til den 18 s. M. I Gjensvaret herpaa skrev Indstævnte d. 16 s. M. til Citanterne, at det var ham umuligt undtagen i Ny og Næ at anbringe disses Fabrikata i Cikorie, og at han derfor Dagen efter vilde sende Restbeholdningen, ca. 2000 Pd. tilbage, da han ikke vilde risikere at betale en Vare, der maaske var ubrugelig, hvorefter det hedder i Brevet: »vil De give Tid, kan den sælges, men jeg foretrækker at blive den kvit; derpaa skal Deres Resttilgodehavende uopholdelig følge uden videre Anledning fra Deres Side«, og i Henhold hertil sendte Indstævnte i de nærmeste Dage derefter til Citanterne dels et Beløb af Kr. 255.98, der udgjorde Prisen for den Del af de ham leverede Varer, som han havde beholdt, dels de Varer, han i sit sidste Brev havde bebudet at ville remittere. — Citanterne erklærede sig imidlertid uvillige til at tage de sidstnævnte Varer tilbage og lode dem atter gaa tilbage til Indstævnte, der oplagde dem i sit Lagerrum, og Citanterne have derefter under denne i 1ste Instants gjæsteretsvis behandlede Sag søgt Indstævnte til Betaling af Kr. 320.22, der udgjør Differencen mellem det ham for det hele Vareparti debiterede Beløb af Kr. 782.50 og tre Beløb paa tilsammen Kr. 362.28, nemlig foruden de foranførte, ham krediterede Beløb af henholdsvis Kr. 96.25 og Kr. 255.98, endvidere en Fragtgodtgjørelse af Kr. 10.05, tilligemed Renter af det paastævnte Beløb, 5 pCt. aarlig fra Gjæsteretsstævningens Dato den 31 August 1894, indtil Betaling sker.

Ved Gjæsteretsdommen er Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, og disse have nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastand. — Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten. — Forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin formentlige Berettigelse til at sende den heromhandlede Del af det ham af Citanterne leverede Parti

Cikorie tilbage har paaberaabt sig, at Cikorien var ukontraktmæssig, idet den ikke kunde ansees som en god og reel Handelsvare, og i saa Henseende har henvist til en Skjønforretning, som han, efter at nærværende Sag var anlagt mod ham, har ladet optage, og under hvilken to af Retten udmeldte, sagkyndige Mænd edelig have bekræftet, at et af dem i Indstævntes Pakhus den 27 Septbr. 1894 synet Parti Cikorie, — der maa forudsættes at være det samme, som Indstævnte, som meldt, i August Maaned 1894 havde sendt tilbage til Citanterne, men som disse havde vægret sig ved at tage imod, — ikke var almindelig god og reel Handelsvare, at Mændene, hvad de i Skjønnen nærmere begrundede, forment, at de af dem paapegede Fejl og Mangler ved Varen hidrørte fra Fabrikationen, samt at Varen, saaledes som den forelaa for dem, efter deres Skjøn var usælgelig i enhver reel Forretning, bemærkes, at selv om der overhovedet maatte kunne tages noget Hensyn til denne Skjønforretning — uanset, at den først blev optagen, efterat den paagældende Vare dels flere Gange var bleven forsendt mellem Kjøbenhavn og Horsens, dels, som det maa antages, havde været sendt om til forskjellige af Indstævntes Kunder og været oplagt i forskjellige Pakrum, uden at der er oplyst Noget om, hvorvidt den under disse Forhold altid er bleven hensigtsmæssig og forsvarlig behandlet, samt omtrent 8 Maaneder efter at Citanterne havde leveret Varen — kan Indstævnte, der efter Indholdet af hans ovennævnte Brev af 21 April 1894 maa forudsættes allerede den Gang at have anset det leverede Parti Cikorie for ukontraktmæssigt, i ethvert Fald ikke med Føje paaberaabe sig en saadan Ukontraktmæssighed som Grund til den først henimod 4 Maaneder efter stedfundne Tilbagesendelse af endel af Partiet.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Februar 1897.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiestrets Tidende

udgiven af

Høiestrets Protokollsekretærer.

40. Aargang.

Høiestretsaaet 1896.

Nr. 53—54.

Tirsdagen den 16 Februar.

Nr. 187. Handlende M. Hummelgaard (Hansen)

contra

De danske Kaffesurrogatfabrikker (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Det maa vel i saa Henseende efter det Foreliggende antages forudsat ved Handelen om Cikorien, at Indstævnte, uden at gjøre Reklamation strax ved Modtagelsen af Varerne, kunde af samme returnere, hvad der befandtes utilfredsstillende, men ligesom Citanterne, der selvfølgelig ogsaa maatte være berettigede til senere at bestemme en rimelig Frist for Indstævnets Adgang til at returnere, maa ansees ved deres ovenmeldte Skrivelse af 24 April 1894 at have behørig tilkjendegivet Indstævnte, at han nu maatte returnere Alt, hvad han ønskede, de skulde tage tilbage, saaledes kan der ikke udledes Noget i modsat Retning deraf, at Citanterne indgik paa at tilbagetage det Kvantum Cikorie, som Indstævnte derefter først returnerede midt i Juni Maaned f. A., især da han selv baade i Brevvexlingen med Citanterne og under Sagen har gjort gjældende, at han, der ikke forhandlede Cikorien i Detail, ikke kunde tage Bestemmelse om Returnering af Varerne, inden han havde erfaret, hvor Meget han fik tilbage fra sine Kunder. Da hertil kommer, at Indstævnte i selve den Skrivelse af 16 August 1894, hvorved han underrettede Citanterne om Returneringen af det under Sagen omhandlede Kvantum Cikorie, udtalte, at samme kunde sælges, naar Citanterne vilde give Tid hermed, findes han efter Citanternes Paastand at maatte tilpligtes til disse at betale 320 Kr. 22 Øre med Renter, som ovenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 17 Februar.

Nr. 200. **Karethmager Christian Niels (Nielsen)
Christensen** i Nibe m. Fl. (Høgsbro)

contra

Værtshusholder **H. Mikkelsen** sammesteds som Væрге
for sin Hustru **Kirstine Marie**, født **Nielsen**, m. Fl.
(Jensen),

betr. Gyldigheden af et Testamente.

Nibe Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 20 Maj 1895: Boet vil være at opgjøre og dele i Overensstemmelse med den paa Afdødes Søsterbørns Vegne nedlagte Paastand, saavidt tilstrække kan.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1896: Den af de Indstævnte, Karethmager Christian Niels Christensen og Sømand Albert Christensen samt af Mathilde Susanne Christensen, nu i Ægteskab med Indstævnte Christian Petersen, nedlagte Paastand om, at Ane Marie Nielsens Dødsbo opgjøres og deles paa Grundlag af det af hende den 5 April 1893 oprettede Testament, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Skifteakten kan sees, at det for Skifteretten den 23 April 1894 fremlagte, af Ane Marie Nielsen under 8 September 1893 udstedte Gavebrev, er behørigt stemplet.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have at betale til de Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, een for alle og alle for een, til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 5 April 1893 oprettede Jomfru Ane Marie Nielsen, da boende i Aalborg, et notarialiter attesteret Testament, hvorved hun bestemte, at der af hendes Efterladenskaber forlods og uden Afkortning af Arveafgift eller andre Udgifter skulde til hendes afdøde gifte Søster Maren Niensens efterladte 3 Børn, Karethmager Christian Niels Christensen i Ribe, Sømand Albert Christensen af Sebbersund og Mathilde Susanne Christensen sammesteds, udredes henholdsvis 3000 Kr., 3000 Kr. og 4000 Kr., »hvilke Summer« — som det videre hedder i Testamentet — »tilsammen 10,000 Kr. blive strax efter min Død af Skifteretten at udbetale fornævnte mine 3 Søsterbørn ved Udlevering af de mig tilhørende Statsobligationer med vedhængende Renter, lydende paa Ihænderhaveren«, og at i Tilfælde af, at nogen af bemeldte Søsterbørn maatte afgaa ved Døden, forinden Testatrix døde, skulde deres Livsarvinger eller i Mangel heraf de eller den Efterlevende af Søsterbørnene træde i den eller de Afdødes Sted, samt at Resten af hendes efterladte Formue med Fradrag af Begravelses- og Skifteomkostninger m. v. skulde tilfalde hendes Arvinger efter Loven, deriblandt de nævnte Søsterbørn, hvorhos det til Slutning hedder: »Dette Testament er uigjenkaldeligt og derfor begjæres indført i Notarialprotokollen med den Retsvirkning, at en Udskrift af bemeldte Protokol skal have samme Gyldighed som Originalen«.

Den 8 September s. A. udstedte bemeldte Ane Marie Nielsen endvidere et saakaldet Gavebrev, som hun underskrev i Overværelse af Notarius, og hvorved hun tilsagde sin med Værtshusholder Hans Mikkelsen i Nibe gifte Søster Kirstine Marie Nielsen, at denne som Gave skulde modtage Alt, hvad Ane Marie Nielsen ejede af Møbler, Kjøkkentøj, Bryggersredskaber, Senge og Gangklæder samt Sølvtoj, dog saaledes, at hun forbeholdt sig senere at bestemme, naar Gaven vilde være at fuldbyrde, og at de paagjældende Effekter, forsaavidt Gaven var ufuldbyrdet ved hendes Død, derefter paa Anfordring vilde være at udlevere Kirstine Marie Nielsen, der i saa Fald selv skulde

udrede Arveafgift og Efterstemplingsgebyr. Det tilføjedes derhos, at forsaavidt der efter Ane Marie Niensens Død skulde forefindes noget af hende oprettet Testament, der indeholdt Bestemmelser i Strid med dette Gavebrev, var saadant Testament, forsaavidt angik slige Bestemmelser, derved tilbagekaldt, saaledes at det overhovedet ikke skulde være til Hinder for Fuldbyrdsen af Gavebrevet.

Endelig oprettede Ane Marie Nielsen under 2 Marts 1894 et ligeledes notarialiter attesteret Testament, i hvilket det under Post 1 hedder: Ethvert af mig forhen oprettet Testament er herved tilbagekaldt, saaledes at naar jeg dør uden at have efterladt mig noget Testament, der er yngre end nærværende, skal mit Bo efter at Gavmodtagerens Fordring ifølge et af mig under 8 September f. A. udfærdiget Gavebrev er fyldestgjort og efter at forlods er udlagt, hvad der vil medgaa til Fuldbyrdsen af min Villie efter Punkt 2 nedenfor — falde i Arv til mine Arvinger efter Loven, medens Post 2 indeholder Bestemmelser med Hensyn til hendes Begravelse samt hendes og hendes Forældres Gravsted, hvorhos det til Slutning i Post 3 bl. A. udtales, at Testatrix vedkjender sig de af hende hidtil Tid efter anden gjorte betydelige Pengegaver, saaledes til Hans Mikkelsens Hustru, dennes Sønner og Testatrixes Broderdatter Mette Marie Jensen.

Efterat derpaa Ane Marie Nielsen den 13 Marts 1894 var afgaaet ved Døden, blev hendes Bo efter Begjæring af bemeldte Hans Mikkelsen, hos hvem hun siden Foraaret 1893, da hun flyttede fra Aalborg, havde boet til Leje, og hvis Hustru samt Afdødes ovennævnte 3 Søsterbørn og bemeldte Mette Marie Jensen som Datter af Afdødes tidligere afdøde Broder Mads Nielsen ere hendes Intestatarvinger, taget under Behandling af Nibe Købstads Skifteret, der samme Dag i Overværelse af Hans Mikkelsen lod afholde en Begyndelsesforretning, hvorunder de 2de ovennævnte Dokumenter af 8 September 1893 og 2 Marts 1894 blev afgivne til Skifteretten, og ved hvilken der af Pengeeffekter tilhørende Afdøde ikkun forefandtes et kontant Beløb af 6 Kr. 78 Øre, en Sparekassebog paa 1269 Kr. 73 Øre og 3 den 10 Juni 1890 samt den 3 og 19 Juli 1893 udstedte Panteobligationer for henholdsvis 800 Kr., 1000 Kr. og 2000 Kr., hvorhos der til Registrering af Afdødes øvrige, alene af rørlige Effekter bestaaende Efterladenskaber, der ere vurderede til noget over 1100 Kr., senere afholdtes en anden Forretning, under hvilken Afdødes 3 nævnte Søsterbørn gav Møde ved en Sagfører, der foreviste det ovennævnte Testament af 5 April 1893, og paa hvis Foranledning den ligeledes tilstedeværende Hans Mikkelsen bemærkede, at de Afdøde i 1893 tilhørende Statsobligationer til Beløb 10,000 Kr. og den hende paa samme Tid tilhørende Ejendom i Aalborg ved Salg vare udbragte til ca. 17,000 Kr., og at Afdøde heraf havde skjænket til hans Hustru 4000 Kr., til hver af hans 2de

Sønner 2000 Kr. og til sin Broderdatter Mette Marie Jensen 4000 Kr., medens Resten var indbefattet under de tidligere i Boet forefundne Pengeeffekter.

Mellem de 3 nævnte Børn af Afdødes Søster Maren Nielsen paa den ene Side og Citanterne, fornævnte Værtshusholder H. Mikkelsen som Værge for sin Hustru og Sømand Martinus Jensen af Sebbersund som Værge for sin Hustru, ovennævnte Mette Marie Jensen, paa den anden Side er der derefter under den videre Behandling af Boet opstaaet en Tvist, under hvilken de Førstnævnte have paastaet dette opgjort og delt i Henhold til Testamentet af 5 April 1893 saaledes, at de forlods af Boet erholde udbetalt 10,000 Kr., nemlig Mathilde Susanne Christensen 4000 Kr. og hver af de 2 andre 3000 Kr., og at Resten af Boet deles mellem Afdødes Arvinger efter Loven, medens Citanterne have nedlagt Paastand om, at Hans Mikkelsen paa sin Hustrus Vegne kjendes berettiget til at erholde udleveret in natura de i Gavebrevet af 8 September 1893 nævnte Effekter, saaledes som disse ere registrerede, og at Afdødes øvrige Ejendele i Henhold til Testamentet af 2 Marts 1894 skiftes og deles mellem Afdødes Arvinger efter Loven. Da det ved Skifterettens Kjendelse er eraget, at Boet vil være at opgjøre og dele i Overensstemmelse med den, som det i Kjendelsen hedder, paa Afdødes Søsterbørns Vegne nedlagte Paastand, saavidt tilstrække kan, have Citanterne nu efter Stævning dels til Skifteforvalteren, By- og Herredsfoged Græbe i Nibe, paa Boets Vegne, dels til Karethmager Christian Niels Christensen og Sømand Albert Christensen samt til Møllersvend Christian Petersen af Nibe Mølle som Værge for Mathilde Susanne Christensen, med hvem han, medens Disputen verserede for Skifteretten, er indtraadt i Ægteskab, under nærværende Sag indanket denne Kjendelse her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastand og subsidiært paastaet Kjendelsen forandret derhen, at Boet opgjøres og deles mellem Afdødes Arvinger efter Loven, saaledes som af Afdøde i Testamentet af 5 April 1893 med Hensyn til hendes efterladte Formue, bortset fra de i dette Testament ommeldte 10,000 Kr., bestemt. Ingen af de Indstævnte har givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Paastand have de Indstævnte Christian Niels Christensen og Albert Christensen samt Mathilde Susanne Christensen gjort gjældende, at de ved Testamentet af 5 April 1893 truffne Dispositioner ikke kunne anses tilbagekaldte ved de af Afdøde senere oprettede Dokumenter, og at en Tilbagekaldelse deraf i alt Fald vilde være ugyldig, da det efter deres Formening ikke er et egentligt Testament, men en Arvepagt, i hvilken Henseende de have paaberaabt sig, at Testamentet ifølge sit Indhold er uigjenkaldeligt, og derhos anbragt, at Afdøde allerede længe før dets Oprettelse havde givet dem de deri ommeldte Obligationer og i den Anledning overleveret disse til Albert Christensen,

men at han, der ikke havde noget sikkert Opbevaringssted for Obligationerne, af denne Grund henvendte sig til Afdøde og med Tilslutning af sine ved denne Lejlighed tilstedeværende 2de Søskende traf den Aftale med hende, at hun skulde have Obligationerne tilbage imod at udstede et Dokument, hvorved disse eller 10,000 Kr. af hendes Bo efter hendes Død tilsikredes de 3 Søskende, hvorfor Testamentet samtidig med, at Statsobligationerne tilbageleveredes Afdøde, blev oprettet og strax overleveret de nævnte Søskende, i hvis Besiddelse det derefter uafbrudt beroede, indtil Ane Marie Nielsen var død.

Rigtigheden af den saaledes givne Fremstilling af de i Forbindelse med Oprettelsen af det omhandlede Testament staaende Omstændigheder er imidlertid i det Væsentlige bleven bestridt af Citanterne, som derhos formene, at Afdøde ikke ved den i Testamentet — der efter, hvad der er in confesso, ikke, som der bestemt, er blevet indført i Notarialprotokollen — indeholdte ensidige Udtalelse om dets Uigjenkaldelighed kan have paadraget sig en retslig Forpligtelse til ikke fremtidig at forandre eller ophæve de ved Testamentet trufne Dispositioner, og at det derfor maa være bortfaldet som Følge af de, som omneldt, senere oprettede 2de Dokumenter, samt at i alt Fald den med Hensyn til de 10,000 Kr. trufne Disposition, der maa anses knyttet til den Forudsætning, at de Testatrix paa Testamentets Oprettelsestid tilhørende Statsobligationer findes at være i Behold ved hendes Død, maa blive uvirksom paa Grund af, at hun efter, hvad der er in confesso under Sagen, har afhændet dem allerede i Sommeren 1893.

Til Oplysning under en af Skifteretten paa Boets Vegne anlagt Sag mod Citanten H. Mikkelsen har Skifteretten i September Maaned 1894 ladet optage et Thingsvidne, af hvilket der under Disputen i nærværende Sag er fremlagt en Beskrivelse, og hvorunder Detaillist Springborg i Aalborg har forklaret, at han for længere Tid siden, vistnok 2 a 3 Aar forud for Forklaringens Afgivelse, efter Anmodning af Ane Marie Nielsen indfandt sig paa hendes Bopæl, og at hun da meddelte ham, at hun vilde give sine 3 Søsterbørn 10,000 Kr., for hvilket Beløb hun efter sit Udsagn havde Obligationer, samt anmodede ham om at skrive et Dokument som Bevis derpaa, hvortil han ved Siden af, at han gjorde opmærksom paa, at han ikke befattede sig med at skrive Dokumenter, svarede, at det var overflødigt at skrive noget saadant, da hun jo strax kunde give Søsterbørnene Obligationerne, hvad hun saa ogsaa erklærede at ville gjøre, men uden at Vidnet, efter hvis Forklaring 2 af Søsterbørnene vare tilstede ved den paagjældende Lejlighed, dog saae, at Obligationerne bleve dem udleverede. Under samme Thingsvidne har derhos Auktionsholder Lundby, ligeledes i Aalborg, afgivet en Vidneforklaring, der gaar ud paa, at Indstævnte A. Christensen

en Dag i Foraaret 1893 indfandt sig hos Vidnet medbringende nogle Statsobligationer til Beløb ialt 10,000 Kr., om hvilke han ytrede, at han havde faaet dem i Forvaring for Ane Marie Nielsen, men at det var dennes Mening, at de efter hendes Død skulde tilfalde ham og hans 2 Søskende, og efter en Opfordring, der paa Ane Marie Nielsens Vegne blev fremsat af A. Christensen — som iøvrigt tidligere, saavidt Vidnet mindes 1 eller 2 Gange, havde raadført sig med Vidnet i nævnte Anledning og faaet den Besked, at det efter Vidnets Mening var urigtigt af Ane Marie Nielsen i levende Live at give en saa stor Sum fra sig, da hun muligen senere kunde komme til at trænge — fulgte Vidnet da med ham til Ane Marie Nielsens Bopæl for at skrive et Dokument, hvorved Obligationerne eller 10,000 Kr. tilsikredes Christensen og hans 2 Søskende. Ved denne Lejlighed skrev Vidnet, efter hvad det yderligere har forklaret, det ommeldte Testament af 5 April 1893, som Vidnet, der da overfor Ane Marie Nielsen gjentog, at det var urigtigt af hende at bortgive de ommeldte Papirer i levende Live, affattede saaledes, som hun udtrykkeligt ønskede det, og om det end efter Vidnets Formening ikke enten af Vidnet eller af Ane Marie Nielsen selv — som, efter hvad Vidnet tror, fik Obligationerne tilbage — blev udtalt, at hun ikke senere ved Testament kunde træffe nogen Disposition, som vilde hindre hendes nævnte Søsterbørn i forlods at faa 10,000 Kr. af hendes Bo, svarede hun i alt Fald bekræftende paa et udtrykkeligt Spørgsmaal af Vidnet om, hvorvidt Testamentet skulde være uigjenkaldeligt, hvorhos A. Christensen saavel som dennes Søster var tilstede og hørte paa, hvad der passerede, ligesom denne Sidste, der vistnok den Gang var i Huset hos Ane Marie Nielsen, ogsaa, saavidt Vidnet erindrer, var med denne paa Notarialkontoret og her overværede Oplæsningen og Underskrivningen af Testamentet.

Ligesom nu det Foreliggende ikke giver Føje til at antage, at afdøde Ane Marie Nielsen nogensinde til Fordel for Indstævnte Albert Christensen og dennes 2 Søskende definitivt har opgivet sin Ret til at træffe Dispositioner inter vivos over de ovenomhandlede hende tilhørende Statsobligationer, saaledes kan det ej heller imod Citanternes Benægtelse anses godtgjort, at hun har givet disse sine 3 Søsterbørn noget endeligt og bindende Tilsagn om ikke at gjenkalde Testamentet af 5 April 1893, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at Auktionsholder Lundbyes enlige Vidnesbyrd, selv i Forbindelse med den i Testamentet, der ikkun fremtræder som en ensidig Akt, indeholdte Passus om dets Uigjenkaldelighed, ikke forsaavidt kan udgjøre noget fyldestgørende Bevis, og at det maa betragtes som uvist, naar og under hvilke nærmere Omstændigheder Afdøde har udleveret Testamentet, idet der ikke er tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af den fra de Indstævntes Side med Hensyn dertil givne

ovenanførte Fremstilling, i Strid med hvilken Citanterne have anbragt, at Afdøde beholdt Testamentet i sin Besiddelse, indtil hun nogen Tid før sin Død udlaante det til Indstævnte Albert Christensen i det Øjemed, at han ved dets Forevisning for en Jurist skulde æske dennes Mening om dets Gyldighed som Testament, i hvilken Henseende hun paa Grund af, af det var affattet af en Lægmand, havde faaet Betæneligheder, men at Christensen undlod at efterkomme hendes gjentagne Opfordringer til at tilbagelevere samme.

Da der saaledes maa gaas ud fra, at afdøde Ane Marie Nielsen ikke har været afskaaren fra med Retsvirkning at kunne gjenkalde det omhandlede Testament, og da dette herefter i det Hele maa bortfalde paa Grund af Indholdet af det af hende senere oprettede Testament af 2 Marts 1894, vil den af de Indstævnte Christian Niels Christensen og Albert Christensen samt deres Søster Mathilde Susanne Christensen nedlagte Paastand allerede som Følge heraf, og uden at det er nødvendigt at komme ind paa, hvad Citanterne iøvrigt have indvendt mod samme, være at forkaste. Efter dette Resultat bliver det uforødent nærmere at afgjøre, hvorledes der vil være at forholde med Opgjørelsen og Delingen af Boet, idet det ikkun har været omtvistet, hvorvidt Gavebrevet af 8 September og Testamentet af 2 Marts 1894 bør tilsidesættes af Hensyn til Testamentet af 5 April 1893. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Skifteakten kan ses, at det ovenommeldte for Skifteretten den 23 April 1894 fremlagte Gavebrev af 8 September 1893 er behørig stemplet. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 18 Februar.

Nr. 90. Tømmermester **V. Thorup** (Winther)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens Formand,
Birkedommer **Ingørslev** og Kommunalrepræsentationens
Formand, Høiesteretssagfører **Asmussen** (Ingen),

betr. en Grundejers Forpligtelse til at deltage i Udgifterne ved Overdækning af et over hans Ejendom førende offentligt Vandløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1895: Indstævnte, Tømrmester V. Thorup, bør til Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, betale de paastævnte 1461 Kroner 95 Øre, med Renter heraf 5 Procent pro anno fra den 15 Juni 1892 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efterat det i den indankede Dom omhandlede, fra Nabokommunen kommende Vandløb, der i Frederiksberg Sogn passerer blandt andet over Appellantens Ejendom, Matr. Nr. 18 fd., i 1866 var optaget paa Regulativet for de mindre, offentlige Vandløb i Frederiksberg Kommune, tjente det efter Tilladelse og Anvisning af Kommunen væsentligt som Spildevandsløb for Spildevandet fra Nabokommuner og det Vandløbet omgivende, efterhaanden bebyggede Kvarter i Frederiksberg Kommune. og under Hensyn hertil lod Kommunen den 3 Februar 1875 thinglæse og paa Appellantens ovennævnte Ejendom notere, at der over Ejendommen er ført offentlig Kloak. — Efterat Spildevandsløbet saavel ovenfor som nedenfor Ejendommen var ombyttet med lukket Kloak, blev der fra Frederiksberg Sundhedskommission under Henvisning til, at Tilstanden ved det mellemliggende, endnu aabne Stykke medførte stor Fare for den almindelige Sundhedstilstand i Kvarteret og derigjennem i hele Kommunen, til Kommunalbestyrelsen rettet det i Dommen anførte Forlangende, der førte til Anlæg af lukket Kloakledning i Stedet for det aabne Løb.

Efter det saaledes Foreliggende findes der at mangle Hjemmel til at paalægge Appellanten nogen Deel af Udgiften ved dette Anlæg enten i Vandløbslovgivningen, navnlig Loven af 28 Maj 1880 § 20, idet Anlægget ikke kan ansees som Regulering af det tidligere mindre, offentlige Vandløb, eller i den i Dommen paaberaabte § 9 af Sundhedsvedtægten for Frederiksberg Kommune, idet den Omstændighed alene, at Løbet, uden særskilt at tjene Appellantens Ejendom, passerer over denne, ikke medfører, at han er Ejer af samme, saaledes at det kunde paalægges ham at tildække det. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Tømmermester V. Thorup, bør for Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbesty-

relses Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Frederiksberg Sundhedskommission i Skrivelse til Citanterne Frederiksberg Kommunalbestyrelse af 29 August 1885 — under Paaberaabelse af, at det saakaldte »Søndre Spildevandsløb« paa Strækningen fra Johannevej til det Punkt, hvor det nævnte Løb naar Jernbanen ved Ladegaardens Jorder, medførte betydelige sanitære Ulemper for Beboerne sammesteds — i Henhold til Paragraf 9 i den under 15 Januar 1883 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Frederiksberg Kommune havde forlangt, at bemeldte Spildevandsløb paa den nævnte Strækning, om fornødent paa de paagjældende Grundejeres Bekostning, forandredes til en lukket Ledning, og efterat den nævnte Forandring var bleven iværksat ved Citanternes Foranstaltning, blev de hertil medgaaede Udgifter 15000 Kroner 51 Øre for den ene Halvdels Vedkommende overtagne af Frederiksberg Kommune, medens den anden Halvdel fordeltes paa Ejerne af de ved Vandløbet beliggende Grunde i Forhold til disses Facade mod Vandløbet. Mod denne Fordeling blev der imidlertid rejst Indsigelse fra de paagjældende Grundejere, og Frederiksberg Kommunalbestyrelse erklærede da, at skjøndt den ansaa den skete Fordeling for fuldt retfærdig, og ogsaa efter de gjældende Regler ansaa sig kompetent til at fastsætte Fordelingen, havde den intet imod, at Byrden fordeltes ved de i Vandløbsloven af 28 Maj 1880 anordnede Myndigheder, hvorefter Kommunalbestyrelsen under ethvert Forbehold for det Tilfælde, at en endelig Ordning ikke skulde naas ad denne Vej, lod Sagen indbringe for Vandsynsmændene paa Frederiksberg, som ved Kjendelse af 17 Juli 1889 fordelte Byrden med tre Femtedele paa Kommunalbestyrelsen og to Femtedele paa Lods-ejerne ved Vandløbet, halvt efter deres Facade mod Vandløbet og halvt efter det Areal, vedkommende havde indvundet ved Vandløbets Forandring. Denne Kjendelse indankedes derefter af vedkommende Grundejere for Landvæsenskommissionen, som ved Kjendelse af 23 November 1889 under Paaberaabelse af, at Sagen ikke i Overensstemmelse med Vandløbsloven havde været forelagt Vandsynsmændene forinden Arbejdets Udførelse, op-hævede Vandsynsmændenes Kjendelse og afviste Sagen fra Landvæsenskommissionen.

Citanterne lode da — efterat en Appel til Høiesteret af fornævnte Landvæsenskommissionskjendelse ved Høiesterets Dom

af 24 November 1890 var bleven afvist — under 1 Juni 1892 ved Vandsynsmændene optage et sagkyndigt Skjøn over Fordeelingen af Udgifterne ved Kloaken, og under Henvisning til dette Skjøn, hvis Resultat stemmer med Vandsynsmændenes Kjendelse af 17 Juli 1889, have Citanterne under nærværende Sag paa-staaet Indstævnte, Tømrermester V. Thorup som Ejer af den til oftmeldte Vandløb stødende Ejendom, Matr. Nr. 18 f d af Frederiksberg, tilpligtet at betale den paa nævnte Ejendom i Henhold til foranførte Skjøn faldende Andel af Omkostningerne ved Kloaken eller 1461 Kr. 95 Øre, med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Forligsklagens Dato den 15 Juni 1892 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Efterat Indstævntes Paastand om Afvisning, der var støttet paa, at Sagen som henhørende under Vandsynsmændenes og Landvæsenskommissionens Kompetence og afgjort ved ovennævnte Kjendelse af 23 November 1889, ikke kunde paakjendes af de ordinære Domstole, var bleven forkastet ved nærværende Rets Kjendelse af 15 Januar 1894, har Indstævnte i Realiteten paa-staaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gjør gjældende, at Citanterne have manglet Hjemmel til at paalægge ham nogen Del af Omkostningerne ved Omdannelsen af det paagjældende Vandløb, og at han i ethvert Fald ikke kan erkjende, at der paahviler ham den Andel i Omkostningerne, for hvilken han søges under nærværende Sag, idet Fordelingen af Beløbet i alt Fald enten skulde ske ved Vandsynsmændene under Iagttagelse af Reglerne i Vandløbsloven af 28 Maj 1880, hvilket imidlertid efter den ovennævnte inappellable Landvæsenskommissionskjendelse af 23 November 1889 ikke kan ske, eller ved Skjøn af uvillige, af Retten udmeldte Mænd, om hvilket sidste Indstævnte subsidiært nedlægger Paastand.

Efter den i Paragraf 9 i ovennævnte Sundhedsvedtægt for Frederiksberg indeholdte Bestemmelse, at Sundhedskommissionen, hvor Spildevandsløbene give Anledning til begrundet Klage, kan forlange, at Spildevandet paa de paagjældende Ejeres Bekostning skal bortføres paa hensigtsmæssig Maade, saavidt muligt i lukkede Ledninger, maa Indstævnte, hvis Ejendom det ommeldte saakaldte »Søndre Spildevandsløb« passerer, imidlertid ansees pligtig til at deltage i Omkostningerne ved dettes Omdannelse til lukket Ledning, og da Størrelsen af hans Andel i bemeldte Omkostninger findes i Overensstemmelse med det ovennævnte af Vandsynsmændene under 1 Juni 1892 afgivne Skjøn rettelig at være opgjort til det paastævnte Beløb, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 364. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Peder Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for Brandstiftelse.

Lysgaard og Hids samt en Del af Hovbjerg Herreders Extrarets Dom af 4 Juli 1896: Arrestanten Peder Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Vilstrup, 10 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1896: Tiltalte Peder Christiansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, bemærkes, at om end Tiltalte maa ansees at have foretaget Ildspaesættelsen for derved at indebrænde sig selv, mangler der dog Føje til at antage, at han ikke har været sig bevidst, at han, hvis Hus og Ejendele vare pantsatte og assurede, derved tillige begik et Retsbrud. Han vil derfor være at ansee efter Straffelovens § 281, 2det Stykke. efter det Foreliggende dog sammenholdt med § 39, og Straffen vil herefter kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han maa derhos i Erstatning til vedkommende Brandforsikring betale 923 Kr. 90 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage og i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger betale 923 Kroner 90 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fast-

satte Salarier samt i Salarium til Høiesterets-sagførerne Hansen og Bagger for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende Sag tiltales Peder Christiansen, der er født i Aaret 1848, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Brandstiftelse. Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilveje-bragte efter en af Overretten afsagt Kjendelse, overgik der Mand-dagen den 16de December f. A. 2de til Tiltaltes Ejendom i Tol-lund hørende sammenbyggede og med Straatag forsynede Byg-ninger en Ildebrand, hvorved de nedbrændte, saaledes at ikkun en Del af de af Kampesten bestaaende Ydermure blev staaende tilbage, ligesom der af Tiltaltes rørlige Ejendele bl. A. brændte 1 Hest, 1 Ko, 6 Svin og 1 Hakkelsemaskine, medens et paa Ejendommen værende Tørvehus forblev uberørt af Ildebranden, som derhos ej heller medførte Fare for noget af Nabostedene, af hvilke det nærmeste laa i en Afstand af 300 Alen og udenfor Vindretningen fra Tiltaltes Bygninger. Af de nedbrændte Byg-ninger var den ene, der laa i Retningen Øst og Vest og var indrettet, i den østre Ende, til Beboelseslejlighed og iøvrigt be-nyttedes som Lade, tilligemed 6 Fag af den anden, der strakte sig mod Syd fra den førstnævnte Bygnings vestlige Ende og nærmest ved Sammenbygningshjørnet indeholdt et Hakkelserum og iøvrigt for en væsentlig Del indtoges af en til dette stødende Heste- og Kostald — fra hvilken der paa den ovennævnte Tid var indvendig Passage til Laden over et med noget Halm be-dækket Stænge — assurerede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for ialt 1424 Kr., hvorimod 8 Fag af den af ialt af 14 Fag bestaaende Staldbygning saavel som Tørvehuset ikke var brandforsikrede, og efterat Tiltaltes Ejendom, der i Forening med Besætning og Inventarium var beheftet med 2de Pantefor-dringer, i indeværende Aars Foraars, forinden Undersøgelsen i Anledning af Ildebranden endnu var afsluttet, var af 1ste Priori-tetshaver foranstaltet bortsolgt ved Tvangsauktion og derved ud-bragt til 3700 Kr., hvilket Beløb imidlertid ikke var tilstrækkelig til Dækning af Forfølgningshaverens Fordring, har bemeldte Brandforsikring for den paa den forsikrede Del af Bygningerne skete Skade, der i det Hele er vurderet til 1369 Kr. 93 Øre, i Henhold til sine Vedtægter maattet udrede ialt 919 Kr. 90 Øre til Dækning dels af den ikke ved Auktionen fyldestgjorte Del af 1ste Prioritetshavers Fordring, dels af 2den Prioritetshavers hele

Tilgodehavende, medens der ikke hidtil er blevet udbetalt nogen Erstatning for, hvad der er brændt af Tiltaltes i Hids Herreds Brandforening for ialt 3545 Kr. forsikrede Løsøre.

I Henseende til de med bemeldte Ildebrand, om hvilken den mod Tiltalte rejste Sigtelse drejer sig, forbundne nærmere Omstændigheder har hans Hustru, der tilligemed hendes og Tiltaltes 4 Børn, af hvilke det Ældste var i en Alder af 11 Aar, udgjorde hele hans Husstand, afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han efter den nævnte Mandag at have spist til Middag Kl. 11¹/₂ og ved Middagsbordet talt om, at han agtede samme Dags Eftermiddag at begive sig til Silkeborg for at faa en den foregaaende Fredag forfalden Vexel for et til Silkeborg Bank skyldig Beløb indfriet dels med en ny Vexel, dels ved Afbetaling med et kontant Beløb, som han havde tilgode hos en anden Mand og mente at kunne faa hos denne, inden han kom til Silkeborg, gik ud for at fodre Svinene, og derhos slog nogle Bræder op for at hindre disse i at bryde ud, hvorpaa hans 9 Aar gl. Datter, der havde ydet ham lidt Bistand under dette sidste Arbejde, kom ind til Moderen og sagde; at Tiltalte vilde til at skjære Hakkelse; men et Kvarters Tid herefter og henved en halv Time efter, at han var gaaet ud, blev Tiltaltes Hustru opmærksom paa, at Røg slog ned udenfor Kjøkkendøren paa den nordlige Side af Beboelseslejligheden, og for at kalde paa Tiltalte løb hun nu ud paa den mellem Bygningerne værende Gaardsplads, hvor hun, der saae, at det brændte under Taget paa det Sted, hvor Bygningerne stødte sammen, og et Stykke henad begge disse, fandt Døren til Stalden aflukket paa den indvendige Side og derefter, idet hun raabte paa Tiltalte uden at faa noget Svar, gik til Ladedøren, som Tiltalte nu kom ud af med et forstyrret Udtryk i Ansigtet og med et stærkt blødende Saar tværs over Halsen, hvorhos der var Ild i Ryggen af hans Frakke. Idet Tiltaltes Hustru da efter sin Forklaring ytrede: »Hvorledes kunde Du dog gjøre saadan Elendighed« — hvorved hun, der først senere kom i Tanker om, at Tiltalte muligt selv havde paasat Ilden, blot vil have sigtet til Saaret paa Halsen — svarede Tiltalte: »Jeg kan ikke være her længere, jeg skal derind igjen«, og vilde, skjøndt Laden brændte i lys Lue, atter ind i den, hvad det dog lykkedes Tiltaltes Hustru at holde ham tilbage fra, indtil hun et Øjeblik efter fik Hjælp af andre tilstedekomne Personer.

Tiltalte — om hvis Adfærd efter Ildens Frembrud Landpost Henrik Andersen, der, medens han stod ved Tiltaltes ved en Vej anbragt Brevkasse, saae Ilden slaa ud af Taget i, som han har udtrykt sig, Vinkelen af Tiltaltes Sted og strax løb ned til dette, har afgivet en med Tiltaltes Hustrus samstemmende Forklaring, forsaavidt som han har udsagt, at han ved sin Tilstedekomst

traf Tiltalte og dennes Hustru og derefter hjalp hende med at holde paa Tiltalte, der stadigt sagde, at han vilde ind igjen — blev derpaa ført hen til et Nabosted og bragt til Sengs og samme Dags Eftermiddag Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$ tilset af en tilkaldt Læge, som har afgivet en under Sagen fremlagt Erklæring, hvorefter Tiltalte da fandtes at have 3 omtrent parallelt forløbende Snit-saar tværs over Strubepartiet, af hvilke Saar, der alle havde samme Længde, det mellemste gik gennem Hud og foscilen gabede stærkt og havde blødt meget samt skjønnedes at maalt, hidrøre fra et med kraftig Haand udført Snit, der let kunde være blevet skjæbnesvangert, medens det øverste Saar kun gik igjennem Hudens øverste Lag og saaledes var ganske overfladisk og det nederste vel gik igjennem hele Hudens Tykkelse, men ikke havde berørt foscien, hvorhos Tiltalte dels tværs over venstre Haandled havde et Saar af samme Udstrækning og Dybde som det øverste paa Halsen, dels paa højre og lidt under venstre Skulder samt paa enkelte andre Steder af Kroppen havde nogle mindre betydelige Brandsaar. Den følgende Dag blev Tiltalte indbragt paa Sygehuset i Silkeborg, hvorfra han, der imidlertid var bleven belagt med Arrest, 14 Dage senere udskrives som helbredet og overførtes til vedkommende Jurisdiktions Arresthus.

Den af Tiltalte selv under Sagen afgivne Forklaring gaar derhos i det Væsentlige ud paa Følgende: I Aaret 1883 købte Tiltalte den ovennævnte Ejendom i Tollund for 7500 Kr., hvoraf 5500 Kr. forbleve indestaaende i Ejendommen ifølge Panteforskrivninger, medens han, der da var i Besiddelse af en Kapital af noget over 3000 Kr., udbetalte Resten kontant, og i den derefter følgende Tid var vel Prioritetsgjælden bleven noget formindsket, men samtidig havde han paadraget sig en løs Gjæld, som paa den Tid, Ildebranden fandt Sted, androg ialt ca. 1100 Kr., og da han, foruden at hans Kapital var opbrugt, og Konjunkturerne vare blevne ringere, tilmed havde havt Uheld med sin Besætning, hvis Størrelse derfor var gaaet ned under det normale, var han bestandig trykket af at skulle samle Penge til Afdrag, Renter og Vexelfornyelser. Tiltalte, der ikke til Stadighed nød spirituosøse Drikke i Hjemmet, havde ved Siden deraf, idet han hyppigt var kommen til Silkeborg, havt jævnlig Lejlighed til her sammen med Andre at nyde berusende Drikkevarer, og saaledes var han, over hvem Tilbøjeligheden hertil havde taget Overhaand i det sidste Aars Tid, navnlig ogsaa i Silkeborg den nærmest forud for Ildebranden gaaende Lørdag, ved hvilken Lejlighed han blev endel beruset og først kom hjem langt ud paa Natten, dog, som altid tidligere, ved egen Hjælp.

Medens nu Tiltalte den paafølgende Mandag Formiddag, indtil hvilken Tid han efter sin Tilbagevenden fra Silkeborg Natten mellem Lørdag og Søndag var forbleven i Hjemmet uden

at nyde spirituøse Drikkevarer, udførte sine daglige Sysler, beskæftigede hans Tanker sig med Spørgsmaalet om, hvorledes han skulde tilvejebringe Penge til forskjellige forfaldne Ydelser og særligt til Brug ved Fornylsen af en Vexel for et i Silkeborg Bank skyldigt Beløb af 150 Kr., hvorpaa Banken havde forlangt et Afdrag af 20 Kr., i hvilken Henseende han, der forudsatte Muligheden af, at Banken i Lighed med, hvad der var sket ved tidligere Vexelfornylser, dog vilde lade sig nøje med et Afdrag af 10 Kr., tænkte paa ved Henvendelse til en Mand, der skyldte ham et lidt større Beløb, at søge at erholde dette udbetalt og derpaa at gaa til Silkeborg for at forny Vexlen, og under disse Overvejelser kom da, som han har udtrykt sig, de Tanker over ham, at han vilde ud af det Hele ved at berøve sig selv Livet. Efter at han, der dog ikke kunde overvinde sig selv til at gjøre dette, førend han endnu en Gang havde seet Børnene, i den Anledning gjentagende var gaaet fra Stalden ind i Stuen og ved en af disse Lejligheder havde, som han antager, stukket sin Barberkniv til sig, skred han strax til Udførelsen af det fattede Forsæt om at aflive sig, idet han med Barberkniven skar sig i Halsen, hvor han, som han tror, tilføjede sig flere Snit. Om dette skete før eller efter Middag kan Tiltalte ifølge sin Forklaring ikke huske, ligesom han heller ikke kan huske, at han skar sig i det ene Haanded, eller vil have nogen klar Erindring om, under hvilke Forhold han befandt sig, idet han dog tror, at han var i Hakkelsehuset og indtog en liggende Stilling; men da det, som han videre har forklaret, kom ham for, at han kunde mærke, at han ikke kunde komme af med Livet ved de Saar, han havde tilføjet sig, satte han, der er Tobaksrøger og, som sædvanlig, havde en Æske Tændstikker hos sig, Ild paa noget Fourage med en afreven Tændstik alene i den Hensigt at brænde sig inde og uden at han, der ikke tidligere havde tænkt paa at sætte Ild paa Stedet, gjorde sig nogen Tanke enten om, hvorvidt han — som under det første Forhør, der efter Branden blev optaget over ham, erklærede at have glemt Størrelsen af den af ham i Aaret 1884 tegnede Forsikring af Løsøret og ikke at vide, hvor meget den allerede i 1872 og 1873 stedfundne Forsikring beløb sig til — kunde have nogen Fordel ved Branden, eller, saavidt han husker, om, at hans Kreaturer maatte brænde, men om, hvad der iøvigt passerede, indtil han befandt sig liggende i en Seng hos en af sine Naboer, kan han efter sin Forklaring ikke erindre andet, end at han hørte sin Hustru skrig og bestræbte sig for at komme til hende.

Under Sagen er der rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed ved den omtalte Lejlighed, i hvilken Henseende det, foruden hvad der, som alt anført, er udsagt af Landpost Henrik Andersen og Tiltaltes Hustru, er forklaret af Sidstnævnte, at

Tiltalte om Eftermiddagen og Natten efter Branden talte »vildt«, og af Christian Olesen af Tollund, at det Samme var Tilfældet den følgende Dag, da han holdt Vagt over Tiltalte, hvorimod hverken Tiltaltes Hustru eller andre under Sagen afhørte Personer, som ere komne i Berøring med Tiltalte førend Branden, vil have iagttaget noget, der efter deres Formening tydede paa, at Tiltalte, der i det almindelige Omdømme ansaas for at være en forstandig Mand, led af Sindsforstyrrelser. I en under Sagen fremlagt Erklæring af den Læge, der, som meldt, blev tilkaldt strax efter Ildebranden, er det udtalt, at han den Gang, han forbandt Tiltalte, vexlede nogle Ord med denne, men at Tiltalte hverken da eller iøvrigt i den korte Tid, Lægen iagttog ham, viste noget Tegn paa Sygelighed i Sindstilstanden, hvad Lægen dog ikke tør tillægge nogensomhelst Betydning for Bedømmelsen af Tiltaltes virkelige Sindstilstand, idet Lægen i den halve Time, han saae Tiltalte, havde sin Opmærksomhed henvendt, ikke paa dennes psykiske Tilstand, men udelukkende paa Snitsaarene. Med Hensyn til Tiltaltes Tilstand under hans Ophold paa Sygehuset har derhos Distriktslægen i Silkeborg Lægedistrikt i en Forhørsdommeren tilstillet Skrivelse erklæret, at Tiltalte hverken ved Indlæggelsen paa Sygehuset eller under Opholdet der har vist Tegn paa Sindsforvirring, men at han, hvem Distriktslægen mistænkte for, at han søgte Løjlighed til at tage sig selv af Dage, efter sin egen Fremstilling ikke i det sidste halve Aar havde kunnet klare sine Tanker, og derhos havde lidt af Søvnløshed — hvad ogsaa stemmer med den af Tiltaltes Hustru under Sagen afgivne Forklaring — samt snakket med sig selv i Enrum og været kjed af Livet, fordi han sporede Tilbagegang i økonomisk Henseende. Fremdeles har en Læge, der gjentagne Gange har tilseet Tiltalte, medens denne hensad i Arresten, afgivet en Erklæring af 17de Februar d. A., der bl. A. gaar ud paa, at Tiltalte — som efter sit Udsagn til Lægen havde et Par Aar i Forvejen havt en Sygdom, som han selv opfattede som Influenza, men ikke søgte Lægehjælp for — er en indesluttet og sær Person, der er svækket ved Misbrug af spirituøse Drikke, og at han vel ikke frembyder noget Tegn paa Sindssygdom, men at det dog efter det Oplyste og forudsat Rigtigheden af hans Forklaring om Rækkefølgen af de Handlinger, hvormed han har tilsigtet at berøve sig selv Livet, maa ansees for sandsynligt, at han, da han paasatte Ilden, har været i en saa ophidset og exalteret Sindsstemning, at han har handlet rent instinktivt og, som det tilføjes, altsaa ikke har været i Besiddelse af sin fulde Bevidsthed. Endvidere har den fungerende Overlæge for Sindssygeanstalten ved Aarhus — paa hvilken Anstalt Tiltalte den 28de Marts d. A. efter Forhørsdommerens Foranstaltning blev indlagt til Observation — i en Erklæring af 18de Juni næstefter udtalt, at Undersøgelsen paa Sindssygeanstalten ikke har vist nogetsomhelst

Tegn paa Sindssygdом hos Tiltalte, at det af denne Undersøgelse og Lægeundersøgelsen i Arresten, sammenholdt med de Oplysninger, der foreligge i Sagens Akter, synes med Sikkerhed at fremgaa, at nogen saadan Sygdом ej heller har været tilstede, da Tiltalte udførte Ildspaaættelsen, og at der, selv om man vilde anse Tiltalte for kronisk Alkoholist, hvad der dog ikke er tilstrækkelig Grund til, navnlig ikke er Støttepunkter for den Antagelse, at Ildspaaættelsen kan være begaaet i Anfald af alkoholisk Forvirring, men at det derimod af Sagens Akter synes at fremgaa, at han, da han foretog Ildspaaættelsen, har lidt under nogen Nervøsitet, der har yttret sig ved urolig Nattesøvn, Hovedpine og Tilbøjelighed til at komme med umotiverede Udbrud, og som maaske har sin oprindelige Aarsag i en daarlig behandlet Influenza og i al Fald har faaet Næring ved de jævnlige Beruselser, og de stadige økonomiske Bekymringer, samt at denne Nervøsitet antageligt har været medvirkende Aarsag saavel til, at han, endnu fortumlet af en ikke rigtig udsovet Svir og under det stærke Tryk af hurtig at skulle skaffe de nødvendige Penge til den forfaldne Vexel, har besluttet sig til Selvmord, som til, at han, da Snittene ikke viste sig dødelige, uden at overveje Følgerne af Handlingen strax har stukket Ild paa for at brænde sig inde og for at faa en Ende paa det, hvorhos det i bemeldte Lægeerklæring tilføjes, at det er fuldstændig naturligt, at Tiltaltes Erindringer om disse Fortvivlelshandlinger er taaget og uklare. Endelig gaar en af det kongelige Sundhedskollegium, for hvilket Akterne i Sagen efter dennes Indbringelse for Overretten have været forrelagte, under 29de Juni d. A. afgiven Erklæring ud paa, at Kollegiet af de foreliggende Oplysninger og Undersøgelser maa drage den Slutning, at Tiltalte ikke lider eller har lidt af Sindssygdом, og at Kollegiet i Overensstemmelse med den foreliggende Erklæring om Tiltaltes Observation paa Sindssygeanstalten maa anse det for meget sandsynligt, at han, før Ildspaaættelsen — dels paa Grund af økonomiske Sorger, dels paa Grund af den forudgaaende Influenza og Beruselse — har været i en nervøs fortumlet Tilstand, under hvilken han besluttede sig til at begaa Selvmord, og idet nu de Snitsaar, som han tilføjede sig, ikke vare dødelige, har han i Fortvivlelse og uden at overveje de mulige Følger stukket Ild paa for derved at gennemføre Selvmordet.

Foruden at der nu maa gaas ud fra, at den ovenomhandlede Tiltaltes egne Bygninger m. v. overgaaede Ildebrand er, som af ham i Overensstemmelse med Sagens øvrige Oplysninger erkjendt, bevirket ved en af ham iværksat Ildspaaættelse, er der efter det Foreliggende, om end dette frembyder nogen Anledning til paa enkelte Punkter at betvivle Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste denne, forsaavidt den gaar ud paa, at han har foretaget Ildspaaættelsen

alene for derved at indebrænde sig selv; men ligesom dette Formaal i og for sig ikke er tilstrækkeligt til, at Tiltaltes Forhold kan henføres under Straffelovens § 281, 2det Stykke — om hvilket Straffebuds Anvendelse der i det foreliggende Tilfælde alene kan være Spørgsmaal — saaledes findes det efter, hvad der i det Hele foreligger, og idet der navnlig herefter maa gaas ud fra, at Tiltalte ved Iværksættelsen af den ommeldte, umiddelbart iforvejen besluttede Ildspaesættelse har befundet sig i en Sindstilstand, som udelukkede fuld Tilregnelighed, betænkeligt at antage, at de af hans Handlemaade iøvrigt resulterende Følger, særligt for hans Pantekreditorer og de Forsikringsselskaber, i hvilket hans Bygninger og Løsøre vare assurerede, i Gjærningsøjeblikket maa være traadt saaledes frem for hans Bevidsthed, at det kan statueres, at han med Ildspaesættelsen overhovedet har forbundet nogen saadan Hensigt, som maatte udkræves til Anvendelse af bemeldte Straffebestemmelse.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, og bliver der saaledes ikke Spørgsmaal om her under Sagen at tage den af den almindelige Brandforsikring for Landbygninger nedlagte Paastand om Tilkjendelse af Erstatning hos Tiltalte under Paakjendelse.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1896.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Marts 1897.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

